

Anuari 2018

www.bcncontentfactory.com

www.ellobregat.com



Una producció de:



Amb el suport de:



Amb la col·laboració de:

ellobregat

El contingut d'aquest Anuari 2018 es va tancar el 2 de gener de 2018 a Sant Boi de Llobregat, al carrer Raurich, 62, on conviuen les redaccions de BCN Content Factory i El Llobregat. Aquesta obra és el resum conjunt de l'any. Es la segona edició des de la publicació del llibre "Qui és Qui. Radiografia dels qui manen al Baix Llobregat i L'Hospitalet", incloent pronòstics i prospectives del 2018 distribuïts en seccions temàtiques.

Agraïm la col.laboració dels periodistes i col.laboradors d'El Llobregat i de BCN Content Factory, així com la cessió d'algunes fotografies. Agrairíem també la comunicació de qualsevol errada via correu electrònic: coordinación@bcncontentfactory.com
Una producció de BCN Content Factory amb la col.laboració d'El Llobregat

Índex

PRÒLEG	4
CREDENCIALS	6
L'ANY D'ON VENIM	8
L'ANY PER DAVANT	12
PRONÒSTICS	40
INSTITUCIONAL	66
POLÍTICA	74
JUDICIAL	134
SEGURETAT	138
MEDIÀTIC	148
ECONOMIA	156
INFRAESTRUCTURES	208
LABORAL	246
ASSOCIATIU	250
SOCIETAT	256
CULTURAL	286
EDUCACIÓ	318
SANITAT	330
ESPORTS	360
LLEURE	394
OPINIÓ	420



Joan Carles Valero
periodista y profesor

El futuro ya no es lo que era, decía Paul Valéry. Visto que hace 7 años debíamos habernos quedado sin agua, sin trabajo y sin petróleo, las grandilocuentes predicciones de cómo viviremos dentro de 50 años probablemente errarán por completo. Somos excesivamente pesimistas con el futuro y extremadamente optimistas con

el pasado. Tenemos que afrontar los retos de la robotización, digitalización e inteligencia artificial como oportunidades y no como amenazas. La mitad de los actuales empleos no existían hace 20 años. Lo mismo ocurrirá en el futuro y hay que prepararse. Afortunadamente, tenemos los mimbres para hacerlo con éxito.

Prepararse para la cuarta revolución industrial

Podríamos hacer predicciones del tipo bruja Lola y perpetuar una visión magnánima del presente. ¿Qué sabemos del futuro? Nada es la respuesta más humilde y sensata. Y cuando no sabes nada, lo recomendable es prepararse. El futuro hay que afrontarlo como cualquier reto. Como si fuera un examen para que el que tienes que prepararte. Como lo hace Messi, que diariamente entrena aun siendo el mejor jugador del mundo. Todos queremos el progreso, pero odiamos el cambio. Y de eso se aprovechan los generadores de miedo para aprovecharse de las rentas presentes.

Una predicción positiva que seguro se cumplirá es que vamos a vivir más años que nuestros antepasados. El avance tecnológico no hay que considerarlo una amenaza, porque siempre ha aportado mayor crecimiento económico y bienestar social. Pero hay que tener cuidado con in-

centivar perversamente una excesiva protección a quienes no están preparados, en el sentido de garantizarles una renta básica, no solo porque supondría un aumento de los impuestos, sino porque a sus receptores se les condenaría a ser un lastre social, en vez de estimularles hacia la formación. La gente no es obsoleta y el concepto de baja cualificación no existe. Lo real es que hay gente con pobre formación, y eso le condena a una escasa preparación para desenvolverse laboralmente.

Pavor a perder el empleo

Proteger lo que no tiene futuro genera parados de difícil orientación. Aquellos sectores amenazados por la digitalización y la robotización deben de ser conscientes de que tienen que formar a sus trabajadores para que tengan mejores y mayores competencias. Limitaciones autoimpuestas en el sentido de decir "esto no es lo mío" o pensar que en el futuro seguiremos haciendo lo mismo, son actitudes equivocadas. Pero formarse no significa hacer muchos cursos, sino adquirir nuevas competencias, un aspecto que aporta a la persona que se prepara nuevas competencias laborales.

Las profundas transformaciones de nuestra sociedad han venido de la mano de las revoluciones industriales, no solo por el cambio de la manera de trabajar, sino principalmente porque el nivel de vida de la gente ha ido experimentando crecimientos sostenidos. Pero ahora hay verdadero pavor a las innovaciones tecnológicas porque muchos temen perder su trabajo al ser sustituidos por máquinas interconectadas y dotadas de inteligencia artificial.

Los lectores deben ser conscientes de que la formación reglada es una pequeña parte de nuestra potencial generación de valor. Los ciudadanos del mundo tenemos a nuestro alcance toda la información y el acceso a los bienes y servicios más avanzados, lo que genera enormes oportunidades para todos y también mayores dosis de calidad de vida gracias a unos empleos mejores y más remunerados. De salida, tenemos una enorme ventaja competitiva

por vivir en uno de los territorios más industrializados de España y en ciudades con elevados niveles de bienestar social. Si me equivoco en estos pronósticos, no se preocupen, porque estaremos igualmente preparados. Y si no me equivoco, aún mejor, porque estaremos mejor capacitados para afrontar el futuro. Tenga o no razón, siempre ganaremos con una mayor y continua preparación.

Benéficas revoluciones industriales

Las anteriores revoluciones industriales han aportado pasos de gigante para la Humanidad. Todo comenzó con la transformación de la producción en el siglo XVIII a partir de sistemas mecánicos con tracción hidráulica y de vapor. La invención de la máquina de vapor de James Watt marcó la primera revolución industrial gracias a esa nueva energía transformadora. No sólo extendió el ferrocarril por todo el mundo, sino que fue el germen del auge de una economía urbana frente a la agrícola y el nacimiento de la clase obrera.

Con la electricidad, petróleo, aviones e innovación de las cadenas de montaje de Ford se inauguró hace un siglo la segunda revolución industrial con la producción en serie a partir de la división del trabajo. La incorporación de microelectrónica y tecnología de la información para automatizar la producción trajo consigo la tercera revolución industrial a cuyo nacimiento estamos asistiendo con sistemas interconectados en todo el proceso productivo, la irrupción de robots colaborativos, inteligencia artificial y la utilización de impresoras 3D.

En el pasado, llegamos tarde

A las tres revoluciones industriales anteriores, nuestro país llegó tarde, pero a la 4.0, tenemos la oportunidad de liderarla en España. Primero, porque en el Baix Llobregat tenemos una de las mayores concentraciones industriales y de servicios y porque en el recinto ferial de L'Hospitalet se celebra el Mobile World Congress, la mayor cita global de la tecnología, lo que facilita que estemos en la cresta de la ola de las innovaciones. Lo único que falla es nuestro pobre sistema de formación profesional.

Ahora mismo, en nuestro territorio hay 900 empleos que no se cubren por falta de personal cualificado, según un estudio de la patronal comarcal AEBALL que compara las contrataciones ofrecidas en la industria y las titulaciones sobre oficios reglados. Los representantes empresariales recuerdan que el desarrollo de la Industria 4.0 llevará a mayor tecnificación de los procesos productivos, por lo que esperan que vaya a más la necesidad de perfiles de



mayor cualificación.

Sin embargo, la respuesta institucional no está a la altura. EL LLOBREGAT ha denunciado que en la comarca no se ofrece formación de 18 especialidades de FP de las 42 descritas. Algunos ejemplos de carencia formativa se centran sobre equipos electrónicos, fabricación electro-mecánica, mecánica, transformación de madera y corcho, química básica, transformación de polímeros o atención sanitaria. Y en el resto de casos de la lista, lo normal es que en la comarca exista una oferta insuficiente.

A esas carencias hay que añadir que el Centro de Formación Profesional de Automoción está infrautilizado pese a mediar una inversión pública de 25 millones de euros, no solo en el edificio, sino también en unas instalaciones y maquinaria de última generación que se está desaprovechando. Ahora solo siguen planes de formación ocupacional 350 personas, cuando tiene capacidad para 480 alumnos de FP y 14.000 adultos al año.

Caos institucional

Las instalaciones de Martorell deberían servir para formar a los trabajadores de todo el sector del metal, pero su caótica gobernanza, fruto de la intervención de varios departamentos de la Generalitat, lo desaprovecha. Es como tener un Fórmula 1 sin piloto ni equipo de mecánicos en el circuito de la reindustrialización 4.0. De seguir así, nos quedaremos en la cuneta contemplando cómo otros progresan, como ocurrió en las otras revoluciones industriales.

Urge por tanto que la formación profesional sea más flexible para adaptarse a las necesidades de las empresas y que los agentes sociales (empresarios y sindicatos) tengan presencia en la gobernanza del sistema de FP para generar complicidades y corresponsabilidades. Y que los trabajadores, conscientes de que la formación tiene que ser continua, apuesten decididamente por ampliar sus competencias. **!!!**





Joan Carles Valero

Periodista senior especialitzat en informació econòmica a diferents mitjans estatals i expert en premsa de proximitat, ara com a editor executiu d'El Llobregat. Fundador i director de BCN Content Factory i relacions externes d'ABC i el Grup Vocento a Catalunya. Professor de Periodisme a les universitats Abat Oliba-CEU, Ramon Llull i l'Institut de Formació Continua IL3 de la Universitat de Barcelona. És tertulià a diferents mitjans audiovisuals i ha treballat per El Periódico de Catalunya, El Noticiero Universal i l'Agència Efe.

@Valero_jc

Imanol Crespo

Periodista pratenc, llicenciat a la Universitat Autònoma de Barcelona, és actualment el director de la publicació comarcal El Llobregat. Ha estat vinculat a la premsa de proximitat des de l'any 2006 tant en premsa escrita com en ràdio, a mitjans degans del territori com Periòdic Delta. Al 2011 va co-fundar el projecte periodístic Vicepresidència, una publicació sense ànim de lucre amb el reporterisme com a protagonista.

@icresma



Teresa Castillo

Nascuda a Cadis i llicenciada en Periodisme per l'Universitat de Sevilla, és també titulada en Disseny i Producció Editorial. Va ser coordinadora de la revista First Class Magazine, redactora web al Mundo Deportivo i actualment és la coordinadora de BCN Content Factory.

Andrés Durán Aragón

Responsable d'Informàtica i Xarxes de la publicació comarcal El Llobregat. De Sant Andreu de la Barca, Durán ha dirigit la incursió digital de la publicació des de 2010. Gràcies a la seva experiència, El Llobregat (www.elllobregat.com) ha esdevingut un mitjà de referència també a l'edició digital i a les xarxes socials.

El seu suport ha permès potenciar el periodisme de dades a la publicació, així com el treball amb infografies i imatges tridimensionals.



POLÍGONO DE LA ZONA FRANCA
DE BARCELONA. **LA MEJOR UBICACIÓN**
PARA ESTAR CONECTADO A TODAS PARTES.



Condiciones de alquiler flexibles:

- Parcelas en arrendamiento entre 4.200 m² y 10.000 m².
- Precios desde 7.700 €/mes

+Info: comercial@elconsorci.es | www.elconsorci.es |  +34 932 638 111



L'ANY D'ON VENIM



Las Alcaldías inician la cuenta atrás

En 2017 florecieron las carencias de la política de vivienda que permite un mercado exclusivamente en manos privadas y descontrolado, tanto en venta como en alquiler

El territorio sigue pendiente de movimientos en sus grandes infraestructuras: 2017 ha sido un año inerte en el que en lugar de avanzar se han dado pasos hacia atrás

La política municipal encara el último año y medio de mandato con la resaca de las elecciones autonómicas y la amenaza de los partidos emergentes frente a las alcaldías tradicionales



EN 2017 LOS MANDATOS MUNICIPALES HAN SUPERADO EL ECUADOR; EN 2018 AFRONTARÁN EL TRAMO FINAL DEL MISMO YA CON LAS MUNICIPALES DE JUNIO DE 2019 EN EL HORIZONTE

I. Crespo

‘Misión imposible: alquiler asequible’. Con esta portada del número de septiembre, El Llobregat ponía sobre la mesa uno de los grandes problemas que se han agravado durante el año 2017 en el territorio: la burbuja inmobiliaria no deja de subir los precios tanto en Barcelona como en su entorno metropolitano, afectado por onda expansiva.

Muchos son los motivos: una mayor demanda que oferta; la cantidad de pisos vacíos en manos de entidades financieras; la influencia del sector turístico y la reserva de inmuebles para este público; así como, entre otros, la falta de viviendas de titularidad pública. Con todo, los precios han pasado a ser desorbitados tanto en compra como en el sector del alquiler, lo que obliga a buscar alternativas en la segunda corona metropolitana.

Como principal novedad respecto a años anteriores, este 2017 ha florecido las carencias de la política de vivienda de la Administración –de todas- que, lejos de solucionar la situación, ha exportado el problema del ámbito de compra al mercado del alquiler.

Y gran parte de la culpa es la falta de un parque de vivienda público destinado a alquiler social y, por tanto, con



PORTADA DE DICIEMBRE DE 2017, LA ÚLTIMA DEL AÑO

precios asequibles. Mientras en las principales capitales de Europa, cuentan con porcentajes de dos cifras, en el ámbito metropolitano no pasamos del 3%, con lo que prácticamente todo el mercado está en manos privadas.

De hecho, según trasladan equipos de Servicios Sociales y Cáritas, los desahucios en pisos de alquiler superan los de compra en algunos municipios, prueba de la gravedad del asunto. Se tiene que abordar de manera transversal, cambiando las estrategias tradicionales de las grandes administraciones, pero también con propuestas creativas desde el mundo local.

Año inerte en infraestructuras

La mejora de la situación económica no ha derivado en noticias optimistas en materia de infraestructura, más bien al contrario. El año 2017 ha sido un año inerte para los intereses del Baix Llobregat y L'Hospitalet que continúan pendientes de movimientos por parte de las grandes administraciones para desarrollar sus principales infraestructuras: el soterramiento de la red ferroviaria en L'Hospitalet y Sant Feliu de Llobregat; la autopista de camiones al Port de Barcelona; el Metro del Delta; el intercambiador de la Torrossa; el enlace de la A2 y AP7 en Sant Andreu de la Barca; o la famosa variante de la C-245 en Sant Boi. En este último caso, de hecho, más que avanzar, se ha dado un paso atrás al entrar la empresa adjudicataria en concurso de acreedores, lo que obliga a volver a convocar un nuevo proceso.

Sin miedo a subir los precios

Si esta semana vas a tomarte tu café con leche a tu bar habitual ves con algunos céntimos de más, porque seguramente habrá subido precios. El Índice de Precios de Consumo ha cerrado el año con una subida del 1,2%. En esta línea, la administración ha perdido el miedo a subir los precios de servicios básicos como el agua, así como otros como el transporte. En la última semana del año hemos sabido que la Agència Catalana de l'Aigua encarece en un 11,8% el agua en alta, es decir, el agua que las sumi-



El 2017 ha sido un año inerte en materia de infraestructuras; las grandes obras siguen sin acometerse

nistradoras compran a Aigües Ter-Llobregat (ATLL) para el consumo final del usuario. Se estima que esta subida podría encarecer la factura de un recibo medio en un euro al mes, algo que, en cualquier caso, dependerá del volumen de agua que compren estas compañías suministradoras de Barcelona y su ámbito metropolitano.

En la misma línea, el transporte público metropolitano sube de media un 2%, lo que hace que la T-10 vuelva a costar más de 10 euros (10,20€). Los precios suben de manera generalizada en todas las zonas y títulos, con la excepción de la T-Jove y la T-Mes Bonificada. Estos incrementos han vuelto a generar los primeros movimientos de protesta de la hasta ahora paralizada ‘Stop Pujades’.

Entre los mejores aeropuertos de Europa

En términos económicos 2017 ha sido un buen año. Se sigue una tendencia positiva de crecimiento que, también, se refleja con un descenso del paro. Según los últimos datos oficiales con los que contamos, el paro registrado del Baix Llobregat ha pasado del 12,9% en noviembre de 2016 al 11,3% en noviembre de 2017. Aun así, la excesiva temporalidad sigue siendo uno de los grandes males de nuestra economía. En cualquier caso, prueba del mejor estado de salud de la economía es el excelente año de Seat que, de nuevo, volverá a cerrar un ejercicio de récord. En noviembre ya había vendido más coches que en todo 2016.

Por su parte, el 2017 ha sido, seguramente, el mejor año de la historia del Aeropuerto de Barcelona-El Prat. Con casi 50 millones de pasajeros, la infraestructura pratense es el aeropuerto de Europa que más crece en rutas intercontinentales y el séptimo con mayor número de pasajeros en el viejo continente. Además, por primera vez, ha entrado en el top-20 de los aeropuertos europeos que más mercancías transportan, mercado en el que todavía tiene mucho recorrido y que tiene que ayudar a desarrollar la conocida como Ciudad Aeroportuaria.

Todos estos datos hubieran sido, seguramente, mejorables de no haber sido por la inestabilidad política que ha afectado a Cataluña desde el 6 y 7 de septiembre y que ha tenido su punto álgido con la ‘proclamación’ de la República en el Parlament en octubre. Si hasta ahora la Política de-



LAS OBRAS PARALIZADAS DE LA VARIANTE DE LA C-245 EN SANT BOI; EL SISTEMA SANITARIO DEL BAIX LLOBREGAT Y L'HOSPITALET; EL ÉXITO DEL AEROPUERTO DE EL PRAT Y LA BURBUJA INMOBILIARIA EN EL TERRITORIO HAN SIDO ALGUNOS DE LOS TEMAS DESTACADOS DE 2017



ENERO 2017



FEBRERO 2017



MARZO 2017



ABRIL 2017



MAYO 2017



JUNIO 2017



JULIO-AGOSTO 2017



SEPTIEMBRE 2017



OCTUBRE 2017

“ Los resultados de las Generales de 2015 y de las autonómicas del 21D plantean unas municipales de lo más emocionantes en 2019

terminaba la Economía, se ha comprobado que la Economía también tiene su parte que decir, más, en una situación de inestabilidad e inseguridad jurídica.

Empieza la precampaña municipal

2018 es el último año íntegro del mandato político municipal que ya ve como se acercan las próximas elecciones municipales, convocadas para el 9 de junio de 2019 (haciéndolas coincidir con las Europeas). Así, pues, como es habitual, tras medio mandato de planteamientos y puesta en marcha de grandes proyectos, ahora, es momento de concretar y llevar a la calle el papel.

Unas municipales que serán, seguramente, las más emocionantes de los últimos años dado el actual contexto político. Todavía con la resaca de las elecciones autonómicas y conocidos también los resultados de las Generales, la realidad es que los partidos emergentes tienen la capacidad de asaltar, más que nunca, alcaldías tradicionalmente en manos de un mismo partido.

La candidatura de 'En Comú Podem' fue primera fuerza en todos los municipios del Baix en las Generales de 2015 y trabaja para llevar la política de confluencia a la política municipal en donde cuenta con enclaves históricos como El Prat o Sant Feliu; mientras, Ciutadans ha dado la cam-



EN NOVIEMBRE NOS ANTICIPAMOS A LA LLEGADA DEL INVIERNO PARA CONOCER LA SITUACIÓN DEL SISTEMA SANITARIO DEL TERRITORIO, TANTO A NIVEL HOSPITALARIO COMO EN LA ATENCIÓN PRIMARIA

panada en las últimas autonómicas y ya cuenta con equipos municipales importantes como son los de L'Hospitalet (principal partido de la oposición) o Sant Andreu de la Barca, municipio en donde entraron en el equipo de gobierno del PSC.

Tendrán el reto, como decimos, de extrapolar sus propuestas al ámbito local con equipos y liderazgos más solventes que en 2015, frente a las alcaldías tradicionales que tendrán que demostrar en lo que queda de mandato su liderazgo y mano desde el poder local. En las grandes ciudades, en general, el PSC, y en los pequeños municipios el PDeCAT que ve como ERC puede ganarle, de nuevo, terreno de una manera importante. !!!

L'ANY PER DAVANT



Amenazas y fortalezas de 2018

Joan Carles Valero

Este año se cumplen 50 de dos revoluciones que cambiaron las conciencias del capitalismo y del comunismo en el mundo. El mayo del 68 francés lo protagonizaron estudiantes de izquierda contrarios a la sociedad de consumo, y en la primavera de Praga se vivió el mayor período de liberalización política en Checoslovaquia, durante la Guerra Fría, hasta que el país fue invadido por la URSS. También este año hará 40 que los españoles y, especialmente los catalanes, ratificamos en referéndum la Constitución

El año 2017 representará una poderosa inflexión en la Historia de España y sin duda se analizará en el futuro, pero no creo que ahora se puede hacer Historia del presente, metidos como estamos en la melé de los acontecimientos. Será necesaria una cierta distancia y unos criterios de análisis técnico y metodológicos para abordar lo que ocurrió políticamente el año pasado. Antes de la crisis, las preocupaciones de los catalanes eran las típicas de la cultura europea. De repente, a la sociedad le ponen delante otro argumento, desde una parte de ella, en el sentido de que Cataluña ya no es España. Y dentro de Cataluña, la mitad del pueblo catalán dice que no forma parte del “proceso” que para ellos implica el enfrentamiento y la renuncia a las identidades españolas y la pertenencia a la Unión Europea. Ante esa sorpresa, España ha respondido al modo antiguo, un modo acomplejado, timorato, barroco, utilizando la incredulidad...

Sin embargo, ha emergido con fuerza la otra mitad del pueblo catalán, mayoritaria en 200.000 votos, que desea mantener su triple condición de catalanes, españoles y europeos. Y con más fuerza ha emergido la economía, que por primera vez ha tomado la iniciativa en la Historia reciente de España. Antes, la política dominaba a la economía y le marcaba siempre el paso. De repente, con el “proceso” hemos empezado a contemplar que la política puede ser también la causa de que un país se empobrezca. Hemos permitido, en los medios de comunicación, en las universidades y las cámaras parlamentarias, la proliferación de mentiras, de construcciones ideológicas del pasado que no se atienen a la realidad.

Verdad y pereza

La pereza parece condenarnos a que no nos importe ni la verdad ni los argumentos. Nos basta con sentir. A todos nos gusta opinar y últimamente lo hacemos constantemente a través de las redes sociales, lugares donde se crea poder porque influyen en la opinión pública. El populismo encuentra en las redes su principal caldo de cultivo y de propagación al jugar con simplificaciones que muestran preferencias expresivas más que deliberativas.

Máriam Martínez-Basquán, autora junto a Fernando Vallespín, de “Populismos” (Alianza Editorial), sostiene que la simplificación, convertida en acción política, se

produce fácilmente en las redes merced a esa ilusión del presentismo, de la participación ciudadana en la esfera pública. En el desafío catalán se ha podido comprobar que la esfera pública está dominada por las redes, donde la razón ha perdido su sitio en favor de emociones y sentimientos. Pero en la labor de difusión no intervienen solo los humanos. Los bots están programados para no cambiar de opinión, de ahí la radicalización de las redes. Se ha demostrado que ayudaron al triunfo del Brexit y de Trump. Y también del separatismo catalán.



El 50% del tráfico existente en las redes sociales está generado por bots, término que procede de la palabra robot. Son programas informáticos diseñados para influir en la gente, modificar su estado de opinión, reproduciendo de forma sistemática y muy rápida pequeñas labores tediosas para cualquier humano, por ejemplo, retuiteando automáticamente contenidos para generar ruido en torno a una noticia o una declaración. La actividad de los bots, que son difíciles de identificar, provoca enfado en las personas reales. Un buen antídoto es huir de las conversaciones excesivamente radicalizadas. El objetivo de los bots no es otro que la noticia que mueven suba en los rankings de audiencia y se genere un fenómeno de bola de nieve para que acabe llegando a más gente real.

Se ha comprobado que hubo ataques masivos de bots en torno al 1 de octubre, cuando el 55% de los perfiles y del tráfico en las redes sociales procedían de “granjas” informáticas rusas con identidades falsas. Los bots se utilizan como herramienta comercial o asistentes personales. El problema empieza cuando esta tecnología se utiliza para manipularnos como ocurre en todas las campañas electorales del mundo democrático.

¿Posverdad en el terreno municipal?

Como la farsa goza de buena salud y, además, su aplicación resulta favorable, la tentación puede generar líderes municipales conscientes de la capacidad que tiene la tecnología para alimentar la inestabilidad en el ámbito de nuestras ciudades. El 15-M fue en España la antesala y probeta experimental de esta temible espiral. El “pásalo” por SMS del 11-M de 2004 fue, quizá, el embrión. En 2017 año, el separatismo catalán construyó su relato alternativo con habilidades artísticas y cierta ayuda rusa. La jauría digital alimentó la ciber-revolución catalana en base a proclamas automatizadas y perfectamente guionizadas.

Pero no será un juego que si no se logra una mayoría parlamentaria, los catalanes volveremos a ser llamados a las urnas en junio de este año. Tampoco es baladí pensar que en las próximas elecciones municipales de 2019 se dirimirán también en las redes sociales. El siguiente paso es reconocer el peligro para las alcaldías que no han experimentado alternancia política en los 40 años de democracia municipal que se cumplirán el 9 de junio de 2019, cuando los ciudadanos de nuestro territorio elijan a sus representantes municipales y a los europeos. Los partidos emergentes ya están más y mejor organizados en cada municipio para plantar batalla a los tradicionales.

La robotización y digitalización

El cambio también se ataja radical e irreversible en todos los mercados. No se trata exclusivamente de los puestos de trabajo que serán sustituidos por una máquina. Es la digitalización, y eso tiene muchos componentes. ¿Qué va a ser de nuestros trabajos? ¿Cómo vamos a seguir manteniendo a nuestras familias? ¿Qué respuesta vamos a ofrecer a esta situación que ya es un hecho? Podemos pedir que el Estado se haga cargo. Pero la historia nos demuestra que no hay institución que pueda emprender una guerra contra el futuro y sobrevivir.

Además de quejarnos porque nos ha tocado un momento de cambio histórico, podemos pensar en el reto, no como una amenaza sino como una oportunidad. Y eso pasa por aprender a ser flexibles y a la formación continua (ver prólogo de esta publicación). Hay dos opciones cuando se siente ese vértigo que anticipa lo mejor o lo peor. La responsabilidad de cada uno de nosotros es elegir la suya: bloquearse y dejarse tragar por la ola, o ser conscientes, estar preparados y cabalgarla. No hay instancia superior, dios, o hada madrina que pueda salvarnos del futuro. Solamente podemos asumirlo o llegar tarde.

Probablemente no tendremos un único puesto de trabajo sino varios. Probablemente no nos especializaremos solo en una cosa, sino que seremos multitareas, a la fuerza, y encontraremos la manera de rentabilizar aficiones y hobbies. Porque en el mundo que nos espera, lo normal es que se multipliquen los servicios dedicados a la mejora de uno mismo y al ocio: el “mindfulness” ya es un negocio. Y los nuevos milenials han redescubierto las cosas más tradicionales como tejer, la jardinería, los huertos y el pan casero, las cervezas artesanas y moverse en bici. ///

¿Qué pasará en el Baix Llobregat en 2018?

PRONÓSTICOS

1 // Vivienda de alquiler social

Mientras en el resto de grandes capitales europeas existe una cuota de alquiler social, de titularidad pública, siempre de dos cifras porcentuales, en la metrópolis de Barcelona estaría en el 3%, según expertos en la materia.

En momentos todavía de drama habitacional tanto en el ámbito de compra de propiedades como del alquiler, es hora de construir pisos públicos, sobre todo, pensando en la posibilidad de ofrecer alquileres asequibles que equilibren el mercado.

En este sentido, el Área Metropolitana de Barcelona concretará, a lo largo de este 2018, la creación de una empresa pública para impulsar políticas de vivienda desde la administración metropolitana.

Es necesario salir ya del papel e impulsar este ambicioso proyecto que deberá dejar atrás modelos tradicionales de inversión para destinar partidas aunque sea a fondo perdido, como decimos, para ampliar la oferta de pisos de alquiler asequible y contener el mercado inmobiliario.

Es fundamental un cambio de paradigma y de manera urgente.

2 // PDU Metropolitano: documento de avance

Tras más de 40 años en vigor, el Plan General Metropolitano (PGM) se va a actualizar después de que este año se celebren más de 300 reuniones.

El equipo de urbanismo de AMB, liderado por Josep Maria Carreras, presentará este 2018 el primer documento de avance del nuevo Plan Director Urbanístico Metropolitano (PDU), que sustituirá el plan que ha ordenado el territorio desde 1976 (PGM). Tal y como explicamos en el tema de portada de esta edición, el PDU

Metropolitano plantea un nuevo modelo que rompe con la centralidad de Barcelona para aportar una red de múltiples centros de actividad, además de acabar con un modelo de crecimiento expansivo para plantear un contexto de cirugía fina en materia de urbanismo. A partir del primer documento de avance, se tendrá que hacer la aprobación provisional del plan, varias exposiciones públicas y, finalmente, la aprobación definitiva.

Lo previsto es que pueda darse, si todo va bien, en 2022.

3 // Dejar lista la L-10 del Metro

La L-10 del Metro entrará en funcionamiento, según el calendario, a principios de 2018, en su conexión con el barrio de la Marina de Barcelona. Así será tras el acuerdo cerrado entre la Generalitat de Catalunya y el Ajuntament de Barcelona con el que el gobierno municipal adquirió edificios y solares de la Generalitat para garantizar la financiación de las obras.

Este tramo no parará todavía en las paradas de L'Hospitalet (Provençana y Ildefons Cerdà) que, sin contar con las oportunidades económicas de Barcelona tendrá que esperar un año más. En cualquier caso, este 2018 tiene que servir para dejar, prácticamente, ejecutadas la totalidad de las obras para que el Metro pare en Provençana en febrero de 2019 y Ildefons Cerdà en octubre del mismo año.



3. PRESENTACIÓN DE LA T-MOBILITAT EN EL MARCO DEL MOBILE WORLD CONGRESS DE 2017

4 // Impulso de la T-Mobilitat

El modelo de transporte público tiene que atravesar una importante transición que tiene eje central la llamada T-Mobilitat. Se trata de una nueva tarjeta de transporte que acaba con los títulos múltiples de transporte y que se adapta, de hecho, a la movilidad real de cada ciudadano.

La T-Mobilitat permitirá calcular el precio del transporte de manera personalizada según su

rutina de viaje, kilómetros recorridos y frecuencia de uso. Toda una revolución. En 2018, se tendrá que empezar a implantar en la zona de la ATM de Barcelona para extenderse a toda Cataluña en otoño de 2019.

En este sentido, 2018 tendrá que servir también para incluir municipios como Molins de Rei en la primera corona tarifaria (Zona 1).

5 // Vallirana, dentro de la AMB

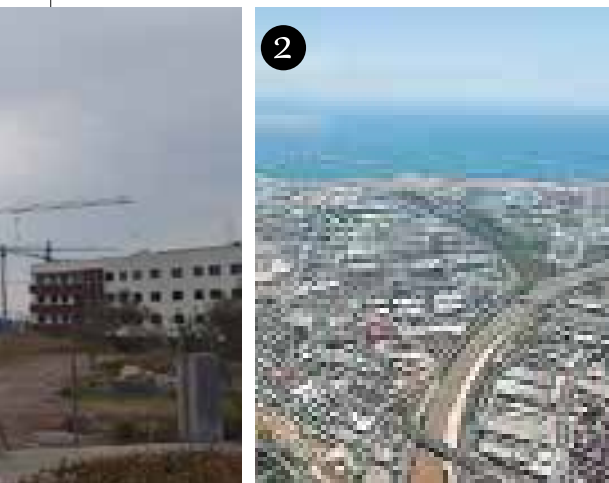
Si observamos el mapa metropolitano, sorprende que haya un municipio que no forme parte, todavía, del Área Metropolitana de Barcelona. Este es Vallirana, que queda entre los términos muni-

cipales de Begues, Cervelló y Corbera —municipios metropolitanos—, sin embargo, no forma parte de la institución.

Un agravio que es necesario corregir tal y como han reivindicado de manera histórica.

1. IMPORTANTE PROMOCIÓN DE VIVIENDAS EN EL BARRIO MAS LLUÍ DE SANT JUST DESVERN 2. VISTA AÉREA DE LA ZONA FRANCA, FRONTERA ENTRE BARCELONA Y EL BAIX LLOBREGAT Y L'HOSPITALET. 3. PRESENTACIÓN DEL ACUERDO ENTRE GENERALITAT Y L'HOSPITALET PARA EJECUTAR LAS OBRAS DE LAS ESTACIONES DE METRO DE LA L10 EN LA SEGUNDA CIUDAD DE CATALUÑA 5. EVA MARTINEZ, ALCALDESA DE VALLIRANA





2



3

7



8



6 /// Adjudicar, de nuevo, las obras de la variante C-245

Se trata del episodio más kafkiano que hemos vivido en materia de infraestructuras en el territorio en muchos años.

Las obras de la variante de la C-245 -infraestructura que tiene que conectar las vías rápidas de la A-2, en Cornellà, con la C-32- siguen paralizadas a su paso por Sant Boi después de que la empresa que tenía adjudicada las obras presentará concurso de acreedores cuando Fomento ya había decidido tirar adelante la actividad después de años de parálisis.

Tal es la situación que los municipios afectados han presionado, con éxito, para que se reabriera un ramal de acceso a Sant Boi cerrado desde hacía años como medida obligada para continuar las obras. Es decir, se ha dado un paso atrás y, dada la situación, el colmo es que es positivo.

Por todo, este 2018 tiene que servir, sin excusas, para que las obras se vuelvan a adjudicar. Si no el mundo local tendría que salir a la calle tal y como tenía previsto.



6



LAS OBRAS DE LA VARIANTE DE LA C-245 REABREN EL ACCESO SUR A SANT BOI ANTE LA PARÁLISIS DE LAS OBRAS

7 /// Acabar con el olvido en infraestructuras

El 2017 ha sido un año perdido para los intereses del Baix Llobregat en materia de infraestructuras. Ni se ha acabado el enlace de la A-2 con la AP-7, la autopista de camiones de acceso al Port de Barcelona sigue paralizada desde que se inauguraran sus inexistentes obras, no se ha concretado el proyecto de soterramiento de las vías en

L'Hospitalet y Sant Feliu de Llobregat, no hay novedades respecto el intercambiador de la Torrassa...

Es prioritario impulsar las infraestructuras necesarias para no paralizar el desarrollo económico del territorio. En este sentido, cabe añadir como imprescindibles la conexión ferroviaria del Aeropuerto de El Prat y del Port de Barcelona.

2018

8 /// Impulsar la cuarta revolución industrial

La innovación es un concepto del que todo el mundo habla, pero que pocos practican. Este 2018 tiene que servir para impulsar la llamada revolución industrial a nuestro territorio. El Baix Llobregat representa, aproximadamente, el 10% del PIB de Catalunya, el 10% de los contratos laborales y el 10% del total de empresas. En este sentido, la industria sigue teniendo un papel fundamental, pese al crecimiento del sector servicios.

Por ello, el territorio tiene que ser el motor de esta cuarta revolución industrial que, ahora, tenemos la oportunidad de liderar. A las tres primeras siempre hemos llegado tarde. Ahora, tenemos que ser capaces de conducir este momento de transición sin caer en argumentos 'ludistas' ni miedos a la robotización. Está probado que la innovación y la robotización de la industria creará más empleos de los que destruirá y que, encima, serán de un mayor valor añadido.

9 /// Mobile World Congress y Alimentaria, palancas de la innovación

El Mobile World Congress y la feria Alimentaria son dos congresos de referencia en sus respectivos sectores: la telefonía móvil y otras tecnologías relacionadas y el mundo de la alimentación.

Ambos tienen que ser entendidos como palanca del conocimiento y la innovación y que, de esta mane-

ra, dejen un poso en el territorio. De la misma manera, ambos certámenes tienen que servir para potenciar la actividad ferial en el territorio, que cuenta con buenos equipamientos como la Fira de Barcelona para ello, una buena red tanto de hoteles como de oferta gastronómica, así como unas ventajas en materia de movilidad importantes.

7. ENLACE DE LA A-2 Y LA AP-7 A LA ALTURA DEL TÉRMINO MUNICIPAL DE SANT ANDREU DE LA BARÇA. PESE A ESTAR PRÁCTICAMENTE ACABADO, LAS OBRAS CONTINÚAN PARALIZADAS A LA ESPERA DE FOMENTO. 8. LA NUEVA PLANTA LOGÍSTICA DE AMAZON EN EL PRAT HA ENTRADO EN FUNCIONAMIENTO EN OCTUBRE DE 2017; 9. ÚLTIMA EDICIÓN DEL MOBILE WORLD CONGRESS, CONVERTIDO YA EN UN ESCENARIO QUE VA MÁS ALLÁ DE LA TELEFONÍA. A LA DERECHA, ASISTENCIA MASIVA EN LA ÚLTIMA EDICIÓN DEL ALIMENTARIA.

¿Qué pasará en el Baix Llobregat en 2018?

2018



CATHAY PACIFIC FUE UNA DE LAS COMPAÑÍAS QUE ESTRENÓ UNA NUEVA RUTA DIRECTA CON HONG KONG EN 2017. SU ÉXITO HA HECHO QUE ANUNCIARA QUE REPITE PARA EL PRÓXIMO 2018

11 // Comercializar la Ciudad Aeroportuaria

Es la gran asignatura pendiente de AENA en El Prat. Aprovechar las oportunidades que representa el Aeropuerto de Barcelona-El Prat para que esta infraestructura potencie el desarrollo económico de todo su entorno en la llamada Ciudad Aeroportuaria.

El aeropuerto puede dejar muchos más beneficios más allá de su propia actividad y esto pasa

por la comercialización de su entorno inmediato. Aena ya expropió y urbanizó la zona dejándola lista para la llegada de nuevos inversores. Pero este paso está costando más de lo deseado.

Este 2018 tiene que servir para desencajar esta cuestión, precisamente, tras uno de los mejores años de su historia, si no el mejor, de la infraestructura pratese.

10 // Definir el futuro del Aeropuerto de El Prat

La infraestructura más importante de Cataluña, el Aeropuerto de Barcelona-El Prat, ha cerrado 2017 con casi 50 millones de pasajeros, una cifra muy cercana a su máximo de capacidad en el momento de la inauguración de la Terminal 1. De esta manera, el debate sobre el futuro del aeropuerto volverá a estar en la mesa.

Hasta ahora solo se han barajado distintas hipótesis: aprovechar la mayor capacidad de los aviones para aumentar el tráfico de la infraestructura; romper con la centralidad de El Prat en favor del resto de aeropuertos catalanes, convirtiéndose prácticamente en

la cuarta pista; y, en tercer lugar, empezar a hacer realidad la llamada terminal satélite de El Prat, una terminal que ampliaría las puertas de embarque en el mismo aeropuerto.

Dada la evolución de El Prat, es momento de concretar y definir el futuro de la infraestructura pratese. Más tras un año, de nuevo, de récord, en el que Barcelona-El Prat se ha consolidado como el séptimo aeropuerto de Europa en tráfico de pasajeros; ha entrado, por primera vez en su historia, en el top-20 en movimiento de mercancías; y ha sido el aeropuerto europeo que más ha crecido en rutas intercontinentales.

12 // Impulsar el Centro de Formación Profesional de Automoción de Martorell

El territorio ha contado históricamente con un problema en materia educativa: la falta de equipamientos de formación profesional. Con este déficit, es un despropósito tener inaugurado y listo el Centro de Formación Profesional de Automoción de Martorell y que, sin embargo, lleve más de dos años prácticamente sin uso, con apenas unos pocos centenares de estudiantes procedentes del SOC, mientras que tiene una capacidad para 480 alumnos de FP y unos 14.000 adultos al año.

Más allá del sector de la automoción, que en un principio le

da sentido, el equipamiento puede ser un referente para muchos sectores de interés en el territorio y en toda Cataluña. Con una inversión pública de 25 millones aproximadamente tanto en sus incomparables instalaciones y maquinarias, es momento de dejar de lado las diferencias sobre quien lidera la gestión del centro para ponerlo a rodar de manera decidida para el próximo curso 2018-2019.

En este sentido, la última novedad era la de que el secretario de Treball había decidido prescindir del consorcio que llevaba su gestión para preparar una licitación de 25 años con este objetivo.



10. EL PRAT CERRARÁ ESTE AÑO A PUNTO DE SUPERAR LOS 50 MILLONES DE USUARIOS; 12. EL CENTRO DE FORMACIÓN PROFESIONAL DE AUTOMOCIÓN DE MARTORELL LLEVA CAMINO DE CUATRO AÑOS INFRAUTILIZADO; 13. EL SEAT ATECA INTRODUJO A LA COMPAÑÍA EN EL MERCADO SUV; 14. LA ASOCIACIÓN DE TRABAJADORES VÍCTIMAS DEL AMIANTO SE ENCUENTRA EN EL PRAT; 15. LOS ÍNDICES DE RECICLAJE DEL TERRITORIO ESTÁN A 20 PUNTOS PORCENTUALES DE LOS OBJETIVOS EUROPEOS; 16. GEGANTS DE SANT CLIMENT DE LLOBREGAT; 18. EL HOSPITALENSE FRANCISCO GARCÍA, CAMPEÓN DEL MUNDO DE HALTEROFILIA



13 /// El tercer SUV de Seat

El 2018 dará continuidad a la mayor ofensiva de producto que ha realizado Seat en toda su historia. Afincada, como es sabido, en Martorell, la multinacional automovilística presentará su tercer SUV de hasta siete plazas, después del Ateca y del Arona.

Pendiente de recibir un nombre de entre los finalistas –Tarraco, Alborán, Aranda y Ávila–, el nuevo SUV da continuidad a la gran ofensiva que el presidente de la compañía, Luca de Meo, inició en 2016 con el Ateca y que ha continuado en 2017 con el León, el nuevo crossover Arona y el Ibiza. Un Ibiza que, por cierto, por primera vez, estará entre los finalis-

tas al prestigioso premio al Coche del Año en Europa 2018.

El momento es muy dulce para la compañía. En noviembre (último mes completo que tenemos al cierre de esta edición) cerraron con un incremento de ventas del 18,7% respecto el mismo periodo de 2016, superando en un mismo mes las 40.000 unidades vendidas. De hecho, con estos datos, Seat vendió en los primeros once meses lo mismo que en todo 2016.

Las expectativas son tan buenas que anunció, para 2018, la contratación indefinida de 150 empleados que, hasta ahora, estaban con contratos temporales en Martorell.

15 /// No reciclar saldrá caro

Europa trabaja para lograr, en el año 2020, una recogida selectiva neta del 50%. En el Baix Llobregat, pese a que contamos con datos ligeramente mejores que la media catalana y el ámbito metropolitano, estamos todavía muy lejos de estos números. El Baix Llobregat recicla, según datos oficiales de la Agència Catalana de Residus, un 31,48% de su basura, mientras que Cataluña suma un 30,41% y la zona metropolitana un 27,69%. Es decir, estamos, en general, a unos 20 puntos porcentuales de los objetivos europeos.

Para mejorar estos datos, la

Generalitat, a través del Departamento de Medi Ambient, aplicará un encarecimiento de los cánones de residuos ya desde este 2018. El próximo año pasará de 30 euros por tonelada a 35,60 € y está previsto que sea de 47 euros a partir de 2020.

Lo mismo pasará con las incineraciones: las tasas pasan a ser de 14,50 € por tonelada a los 17,80 € en 2018 y de 23,60€ a partir de 2020. Subidas del 57 y 68%, respectivamente, que “ya pican a los Ayuntamientos”, tal y como ha dicho, en el último balance anual de residuos, el director de la ACR, Josep Maria Tost.

16 /// Sant Climent, XXXI Ciutat Gegantera

El pequeño municipio baixllobregatense de Sant Climent de Llobregat será, este 2018, la XXXI Ciutat Gegantera, la gran fiesta del mundo ‘Geganter’. Después de dos años sin sede, Sant Climent ha sido la elegida, siendo así el séptimo municipio del Baix Llobregat que ostenta este honor.

De hecho, el Baix Llobregat

es la comarca que más veces ha acogido esta fiesta con un total de siete ocasiones (contando ya a Sant Climent). Los municipios que están en la lista de ‘Ciutats Geganteres’ son: Molins de Rei (1988), Esplugues 1997), Sant Feliu (2001), El Prat (2004), Sant Joan Despí (2007), Sant Vicenç dels Horts (2008) y Sant Climent (2018).

14 /// Mapeo del amianto

El cerco al amianto continúa con distintos logros que se han intensificado en este último trimestre del año por parte de las asociaciones de trabajadores víctimas de este material cancerígeno.

En noviembre, un grupo de trabajadores de la multinacional Honeywell, ubicada antiguamente en El Prat y ahora en Zona Franca, presentaron la primera demanda en España para reclamar que los trastornos de ansiedad y depresión provocados por haber trabajado con amianto también sean considerados como enfermedad profesional; en diciembre, el TSJC reconoció, también, por primera vez, como enfermedad profesional un cáncer de esófago causado por la inhalación de amianto; y, pocos días después, Ura-

lita fue condenada por la exposición al amianto de los vecinos de su fábrica de Cerdanyola.

Aun así, seguimos rodeados de este material que, si se degrada y suelta fibras, pueden ser literalmente mortíferas. Por ello, y tras distintas mociones locales en este sentido, tendrían que empezar a ejecutarse los primeros mapeos locales de amianto en nuestras ciudades, empezando por los equipamientos públicos – sean de la titularidad que sean; lo que comporta el compromiso de todas las administraciones-, para continuar progresivamente con el proceso en el ámbito privado, algo más complejo.

De esta manera, con su identificación, se podrá proceder a la retirada progresiva de este material.

17 /// Juegos del Mediterráneo 2018

Este 2018 sí. Tras retrasar la celebración de esta cita internacional un año, por problemas de financiación, los Juegos Mediterráneos de Tarragona se celebrarán definitivamente del 22 de junio al 1 de julio de 2018 en 16 municipios sede de toda Cataluña, entre ellos, Castelldefels.

El Canal Olímpic de Catalunya será la seda de dos disciplinas de los Juegos, en concreto, piragüismo y remo. En total hay 33 disciplinas, en las que participarán

un total de 4.000 deportistas de 26 nacionalidades distintas, con la presencia de 1.000 jueces y representantes internacionales, 1.000 periodistas acreditados, 3.500 voluntarios y más de 150.000 espectadores.

Y en esta amalgama deportiva, Castelldefels volverá a ser protagonista gracias a la calidad de su equipamiento olímpico, hoy, convertido en un ‘hub’ de actividad deportiva tanto de deportes acuáticos como de otras disciplinas como el pádel o el golf.

18 /// Mundial de Halterofilia de L’Hospitalet

Amantes del mundo polideportivo en todo el territorio, L’Hospitalet acogerá este 2018 el Mundial de Halterofilia, la máxima cita deportiva para veteranos de esta disciplina olímpica. En concreto, se celebrará del 18 y 25 de agosto en el Polideportivo Municipal Gornal, tal y como fue anunciado en 2015.

Gran parte de culpa la tiene el deportista hospitalense Francisco García, campeón del mundo de

halterofilia máster 2015, campeón de Europa y nacional en el mismo año, entre otros logros. La colaboración entre el Ayuntamiento, las federaciones Catalana y Española de Halterofilia, el Comité Español de Halterofilia Máster y el Club Pirámide de L’Hospitalet ha hecho posible traer el mundial a casa, precisamente, en el año (2015) en que la ciudad recibió el sello de Destino de Turismo Deportivo de la Generalitat por la calidad de sus equipamientos.

PRONÓSTICOS

La T-10 supera, de nuevo, el umbral de los diez euros

El Consejo de Administración de ATM aprueba las nuevas tarifas de transporte público con un incremento medio de precios del 2%

El encarecimiento del transporte llega tras cinco años de política de contención y tras un 2017 de récord con 985 millones de viajes

Redacción

El título de referencia del transporte público metropolitano, la conocida como T-10, sube este 2018 hasta los 10,20 euros. De esta manera, vuelve a superar el umbral de los diez euros por tarjeta que costaba antes de 2014 (10,30 €), cuando se decidió hacer por primera vez una rebaja de su precio. Así lo ha decidido

el Consejo de Administración de la Autoridad del Transporte Metropolitano (ATM) con la aprobación de las nuevas tarifas del sistema integrado de transporte para el área metropolitana, que recoge un incremento medio del 25%.

Tras el acuerdo de la institución, consorciada por la Generalitat de Catalunya, el Ayuntamiento de Barcelona y el Área Metropolitana, se pone fin a cinco años de contención de los precios con motivo, fundamentalmente, de

la crisis económica y la situación social del territorio. De hecho, se aprecia una subida generalizada de precios, a diferencia de años anteriores en los que se había mantenido una política que priorizaba los títulos de largos periodos de transporte como la T-Trimestre o la T-Jove. Esta vez, el incremento afecta prácticamente a todas las modalidades y a todas las zonas con la única excepción de la mencionada T-Jove (para menores de 25 años), que mantiene los precios de 2017, y la T-Mes Bonificada para personas en paro, que valdrá lo mismo que una T-10 en 2017, independientemente de la zona (9,95 €).

Así, pues, como se puede apreciar en el gráfico, la T-10 pasa a costar desde los 10,20 euros de la primera zona a los 43,05 € de la zona 6. La T-50/30 (zona 1) sube un euro; la T-Mes ya llega a los 54 euros (zona 1) y a los 153,55 € en la Zona 6; mientras que la T-Trimestre pasará a costar 145,30 euros (zona 1) y 414,40 (zona 6). Con el incremento de la T-10 suben también los precios de los títulos bonificados, excepto, como decimos, los de la T-Jove.

Según fuentes oficiales, la ATM considera necesaria la revisión de los precios, por un lado, “después de cinco años de contención de precios y de distintas mejoras en las prestaciones de los títulos sociales” como, por ejemplo, según apuntan, la ampliación de la tarjeta gratuita para niños y niñas hasta los 16 años; y, por otro, debido al incremento de la demanda que hace que algunas líneas estén saturadas en horas punta. Además, el aumento de oferta para compensar las restricciones en la circulación de vehículos privados requiere, según la administración, esta subida, como decimos, del 2% en términos globales.

Por su parte, cada una de las administraciones de la ATM, según ha aprobado también su Consejo de Administración, ampliará en 25 millones de euros su aportación destinada al transporte público. De esta manera, la Generalitat aportará 385 millones de euros, el Ayuntamiento de Barcelona y AMB 158 y 130 millones, respectivamente, y el Estado 134 millones, cifra que todavía tiene que aceptar. Unas partidas que dibujan curvas distintas, puesto que la aportación de las administraciones catalanas habría aumentado en un 56%, mientras que la del Estado habría caído en un 33%.

El Bonotren también sube

En relación con el servicio de Cercanías de Renfe, la ATM ha aprobado también los nuevos precios que dibujan, de la misma manera, un aumento de sus precios. El Bonotren pasa a costar 9,20 euros (8,95 en 2017) en la zona 1, el abono mensual 34,55 € (33,70) y el trimestral 124,50 € (121,40 €).

El taxi, un 2,6% más caro

La política de contención de precios también se ha roto en el sistema tarifario del taxi metropolitano. Ya en vigor desde el 15 de diciembre, los nuevos precios del taxi suben, de media, un 2,6%. Este incremento ya se verá reflejado tanto en la caída de bandera como en la tarifa kilométrica y la horaria. En relación con los suplementos, se mantienen los habituales (3,10 euros de Aeropuerto; un euro por maleta; 3,10 euros por vehículo de siete plazas con más de cuatro pasajeros –incluye todo el pasaje–; o los 2,10 de la Fira Barcelona Gran Vía o Estació de Sants), pero se elimina el de entrada al Moll Adossat del Port de Barcelona, que solo se pagará si el servicio tiene allí el origen (3,10). ///

Preus 2018 € (IVA inclòs)

	1 zona	2 zones	3 zones	4 zones	5 zones	6 zones
Bitllet senzill	2,20	3,10	4,10	5,25	6,70	7,80
TÍTOLS INTEGRATS						
T-10	10,20	20,10	27,40	35,25	40,50	43,05
T-50/30	43,50					
T-70/30	60,90	88,05	120,75	147,90	169,35	183,70
T-mes	54,00	72,70	102,00	124,90	143,35	153,55
T-trimestre	145,30	196,50	275,25	337,15	386,80	414,40
T-jove	105,00	142,00	199,20	244,00	280,00	300,00
T-dia	8,60	13,10	16,45	18,40	20,60	23,05
Famílies Monoparentals/Nombroses						
T-mes FM/FN general	43,20	58,15	81,60	99,95	114,65	122,85
T-mes FM/FN especial	27,00	36,35	51,00	62,45	71,70	76,80
T-trimestre FM/FN general	116,25	157,20	220,20	269,75	309,45	331,55
T-trimestre FM/FN especial	72,65	98,25	137,65	168,60	193,40	207,20
T-jove FM/FN general	84,00	113,60	159,35	195,20	224,00	240,00
T-jove FM/FN especial	52,50	71,00	99,60	122,00	140,00	150,00
T-70/90 FM/FN general	57,05	112,35	153,30	197,40	226,65	240,95
T-70/90 FM/FN especial	35,65	70,20	95,80	123,40	141,65	150,60
Bonificació per a persones en atur						
T-mes	9,95	9,95	9,95	9,95	9,95	9,95
Altres títols						
T-aire	1,85	3,60	4,95	6,35	7,30	7,75
T-10 Treb. aeroport	10,20	20,10	27,40	35,25	40,50	43,05

CCOO considera que perjudica a los más desfavorecidos

Ante el incremento de las tarifas del transporte público, Comisiones Obreras ha rechazado la decisión de la ATM por considerar que afecta, fundamentalmente, a los colectivos con menos recursos y que más necesitan el transporte. Según el sindicato, la ATM ha subido los títulos más usados y, además, sin “un debate abierto y transparente entre las entidades y las administraciones públicas en un tema estratégico”.

Por lo que pide a la Generalitat llevar a cabo un proceso

participativo “real al que se comprometió”. De hecho, CCOO forma parte del Consell Català de la Mobilitat, que legalmente tiene carácter consultivo, pero que no se ha tenido en cuenta, según critican.

Por todo, el sindicato pide, a las puertas de la revolución de la T-Mobilitat, nuevos modelos de financiación y tarificación que “no perjudiquen a los colectivos más desfavorecidos; que beneficien a los usuarios habituales; que incentiven el transporte público y que mejore la frecuencia y la capacidad. ///

La ciudad aeroportuaria y la terminal satélite, los grandes proyectos de futuro de Barcelona-El Prat

Barcelona-El Prat cerrará el año 2017 con casi 50 millones de pasajeros, cerca de su límite estimado cuando se construyó la Terminal 1

El incremento de pasajeros y mercancías no se ha traducido en el desarrollo de la Ciudad Aeroportuaria, la gran asignatura pendiente

Redacción

Los datos de afluencia no paran de crecer, es el aeropuerto nacional con más conexiones europeas y sus rutas transcontinentales se han más que doblado en apenas una década, sobre todo, en los últimos dos años en los que ha mejorado notablemente su conexión con Estados Unidos y con el sureste asiático. Seguramente en su mejor momento de la historia, el Aeropuerto de Barcelona-El Prat ha cerrado el mes de noviembre con más de tres millones de pasajeros; en concreto, 3.195.515 viajeros, lo que representa un crecimiento del 5% respecto el mismo mes del año 2016.

En total, pues, ya son más de 44 millones los pasajeros (44.090.855) que han pasado por la infraestructura pratenense, es decir, un 7,1% más que en el mismo periodo del año pasado. Al cierre de esta edición no podremos contar, apenas por días con los datos oficiales del año, pero sí podemos decir que El Prat se quedará, sin superarlo, al filo del umbral de los 50 millones de pasajeros.

Esta cifra alcanza, prácticamente, el límite de tráfico estimado en el momento de la construcción de la nueva Terminal 1 (55 millones de pasajeros), con lo que es momento de plantear por donde pasa el futuro de la infraestructura.

Girona, Reus y Alguaire, la cuarta pista de El Prat

Una de las opciones es reforzar los otros aeropuertos catalanes para que se descentralice el tráfico de El Prat. Se trata de una de las propuestas más sencillas, puesto que ya se encuentra con la infraestructura necesaria y, por tanto, solo es necesario redistribuir el tráfico hacia los otros aeropuertos catalanes: Girona, Reus, Sabadell y Alguaire, en Lleida. De hecho, por cercanía, en algunos casos, se encuentran más cerca que algunos aeropuertos periféricos de grandes capitales europeas; por tanto, solo sería necesario, prácticamente, reforzar la conectividad para ser atractivos de cara a las aerolíneas.

De momento, esta tesis coge fuerza o, al menos, los datos van en esta línea. Según el último balance de Aena, Girona-Costa Brava ha cerrado noviembre con 46.137 pasajeros, lo que representa un incremento del 8,2%, mientras que ya son 1,9 millones de pasajeros en lo que va de año (17,1% más). De la misma manera, Reus ha sumado 8.060 pasajeros en el mes, es decir, un 17,2% más y ya son más de un millón de pasajeros totales, lo que representa un incremento interanual del 25,2%. Por su parte, el más pe-



EL CERCLE D'INFRAESTRUCTURES, CON LA COLABORACIÓN DE EL LLOBREGAT Y BCN CONTENT FACTORY, HA CELEBRADO EL ACTO EN EL CÉNTRIC DE EL PRAT | IMANOL CRESPO

queño de todos, Sabadell ha realizado 3.720 operaciones, un 22,9% más. Pese a los incrementos porcentuales, cuantitativamente tienen mucho camino por hacer.

“Se hará la satélite”

El otro gran proyecto pendiente que estaba previsto en el Plan Delta era el de la construcción de una terminal satélite, añadida a la nueva Terminal 1. Se trata de una infraestructura que está planeada –entre pistas– en frente de la Terminal 1 que, a través de un pasillo conectaría la punta de la espada de la terminal con el nuevo espacio. Allí no se haría el ‘checking’, sino que sería exclusivamente para puertas de embarque, además de la habitual oferta comercial.

Según Sergi Alegre, teniente de alcalde de Promoción de la Ciudad de El Prat y ex responsable de Urbanismo y Medio Ambiente, esta infraestructura se hará, pero no es necesario que sea de manera inmediata, puesto que la actual configuración del aeropuerto tiene capacidad de llegar hasta los 75 millones de pasajeros y no solo a los 55 millones estimados para los dos terminales actuales: “Los tipos de avión cada vez tienen más capacidad y la actual configuración de pistas permite ampliar en diez operaciones en horas punta y más, obviamente, en horas bajas. De esta manera, podríamos llegar a los 75 millones de pasajeros al año, cifra a la que, sin duda, llegaremos y será, entonces, cuando se tenga que hacer la terminal satélite”.

Así lo ha dicho en el debate celebrado por la Fundación Cercle d’Infraestructures, con la colaboración de El Llobregat, ‘Balance del Plan Delta y la Plataforma Logís-

tica Intermodal’. Con lo que se plantean, por tanto, tres estrategias fundamentales de cara a El Prat: redistribuir el tráfico en el resto de aeropuertos catalanes; incentivar la llegada de aviones más grandes para ampliar la capacidad con la actual configuración (podría aumentarse la capacidad en 20 millones de personas) y, finalmente, ejecutar el proyecto de terminal satélite ya recogido en el Plan Delta de 1994.

Desarrollar la ciudad aeroportuaria

El incremento de pasajeros y de mercancías transportadas –ya son 142.936 toneladas entre enero y noviembre, un 15,3% más– no solo tiene que ser una oportunidad para la infraestructura propiamente, sino que se debe aprovechar en su entorno inmediato, principal asignatura pendiente, como también se vio reflejado en la décima jornada del Cercle d’Infraestructures en el Baix.

Nos referimos a la Ciudad Aeroportuaria y, según Alegre, su parálisis se debe a la mala gestión comercial de AENA: “AENA expropió y urbanizó la zona y no hay ni un miserable hotel, oficinas ni centros de actividad. Está planificado, pero no se hace porque la política comercial de AENA es un desastre”, ha criticado Alegre apuntando a las licencias de obras y ocupación que El Prat y Cataluña están perdiendo en este amplio terreno comprendido, aproximadamente, entre la Terminal 2 y Amazon.

Para ello, es importante la buena conectividad y calidad de las infraestructuras. Según Martí Gullón, coordinador de Programas de Infraestructuras del Área Metropolitana de Barcelona, el enlace ferroviario a la Terminal 1 del Aeropuerto de El Prat, además de los accesos por carretera y tren al Port de Barcelona son los grandes retos pendientes del reconocido Plan Delta más de veinte años después. En el caso de la también conocida como lanzadera al aeropuerto, la última fecha concreta es la de finales de 2018, momento en el que tendrían que acabar las perforaciones del túnel. A partir de aquí el calendario es incierto. El nuevo tramo de 4,5 kilómetros y doble vía entre la salida del túnel de la estación de El Prat y la Terminal 1 sustituirá el actual ramal de vía única y que solo llega a la T2, obligando a coger un bus lanzadera gratuito hasta la T1.

El proyecto fue anunciado, por primera vez, en 2009, con un presupuesto de 285 millones de euros. ■■■



LA TERMINAL SATELITE ESTARÁ DELANTE DE LA T1 Y SERVIRÁ SOLO PARA EMBARCAR; EN NINGÚN CASO PARA HACER EL CHECK-IN

Entrevista a Josep Maria Carreras, director de servicios de urbanismo de AMB

2018 será el año en que quedará redibujado el futuro urbanístico del área metropolitana

AMB tiene previsto presentar un documento de avance del nuevo Plan Director Urbanístico (PDU) a finales del año que acabamos de empezar

El PDU modernizará el Plan General Metropolitano de 1976 que continúa en vigor, aunque con 1.200 modificaciones del documento original

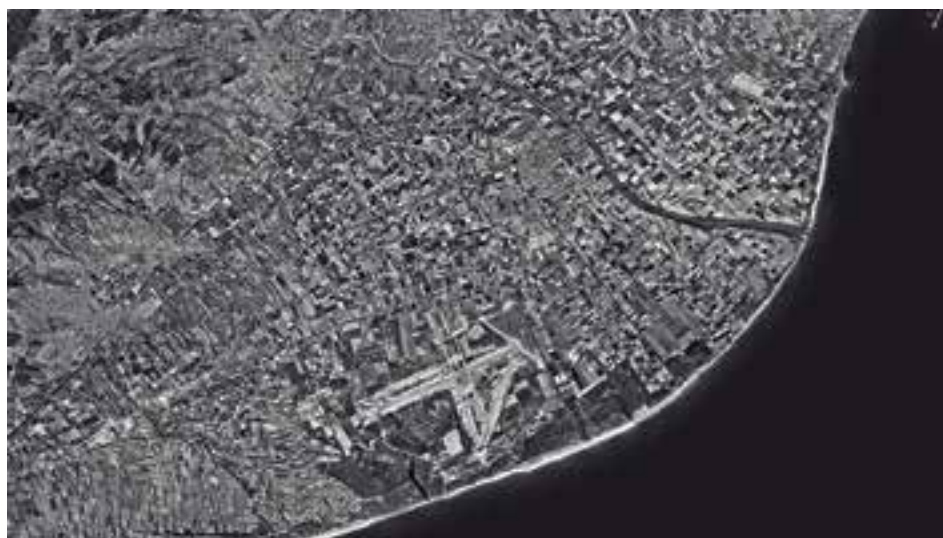
El documento plantea un cambio de paradigma con el que se pasa de un modelo centralista a una constelación de centros metropolitanos

I. Crespo / J. C. Valero

Trescientas. Ese va a ser el número de reuniones que ya tiene previsto celebrar el equipo de urbanismo del Área Metropolitana de Barcelona con los distintos ayuntamientos, entidades y organismos para concretar el futuro urbanístico de la metrópolis de la capital catalana a lo largo de 2018. Todas con el objetivo de presentar a finales de año el documento de avance del nuevo Plan Director Urbanístico (PDU) Metropolitano, documento que pondrá fin —con su aprobación definitiva— al exitoso Plan General Metropolitano (PGM) de 1976 que, pese a contar con 1.200 modificaciones en más de cuatro décadas, continúa en vigor. “El PGM ya no da para más cuando han pasado 40 años del urbanismo original y con todas sus modificaciones que, en general, han sido positivas: es necesario redibujar las ciudades del futuro”, dice Josep Maria Carreras, director de servicios de Urbanismo de AMB.

Nuevo paradigma

El nuevo PDU Metropolitano representa una puesta al día en materia de



VISTA AÉREA DEL ÁREA METROPOLITANA EN 1976 Y EN LA ACTUALIDAD

urbanismo y un cambio de paradigma importante en relación, fundamentalmente, a dos cuestiones: el crecimiento urbano y la relación con Barcelona.

Por un lado, se pasa del crecimiento en expan-

sión que planteó el PGM de 1976 a un crecimiento a partir de la transformación urbana: “En 1976 había una previsión de crecer sobre un territorio que representaba el 20% del suelo consolidado urbano del

momento; eso era mucha superficie edificable. En estos momentos, por determinación del Plan Territorial, la zona metropolitana solo puede crecer en un 3% del suelo consolidado. Esto solo permite hacer

reajustes en los bordes del suelo consolidado para que se adapte mejor; pero no para hacer grandes sectores”, explica Carreras.

Por otra parte, el nuevo PDU Metropolitano desdibuja la histórica centralidad de Barcelona frente a su entorno —entendido como el patio de atrás de la capital catalana— para generar una constelación de centros metropolitanos que ya existen y que el nuevo plan urbanístico impulsará: “El territorio metropolitano, entre sus virtudes, destaca la existencia en estos momentos de subcentros más allá de Barcelona. La ciudad condal tiene un peso acaparador en cualquier aspecto, pero si hilamos fino nos damos cuenta que a escalas más locales existe una constelación de centros”, dice Carreras.

Suelen ser los centros históricos de los municipi-

pios, aunque no siempre, como demuestra el claro ejemplo de la Plaza Europa de L’Hospitalet. Entre ese puñado de neocentros podríamos añadir el eje comercial del Tram —todavía por explotar—; el mismo Aeropuerto de Barcelona-El Prat; el parado proyecto de El Prat Nord o el futuro centro económico que representará la transformación de la empresa Roca y su entorno entre Gavà y Viladecans. De este proyecto de la antigua fábrica de radiadores, el técnico señala que “es una oportunidad muy importante de nueva centralidad, tanto desde el punto de vista económico como cívico, porque está en contacto con la Rambla de Gavà, la estación de tren y el polígono industrial de Viladecans”.

En la lista se añadirá, a medio plazo, la futura remodelación de la Granvia



La metrópolis solo podrá crecer un 3% en **suelo consolidado**, mientras que en 1976 era un 20%”

de L'Hospitalet entre la Plaza Europa y el río Llobregat (PDU Granvia), otra de las grandes transformaciones que experimentará nuestro territorio cuando se concrete: “Lo que se hace es intentar estirar el éxito de la Plaza Europa hasta el río. Intenta generar un nuevo centro económico y de oficinas al final del municipio”.

El PDU Granvia, el futuro Prat Nord y la Plaza Europa beben de una ventaja que dice mucho en el planteamiento urbano del territorio, la proximidad del aeropuerto: “Todas estas operaciones se fundamentan sobre el hecho de que, a lado y lado de la Granvia, hay una distancia con el aeropuerto que está por debajo de lo habitual.

Es lo que hace que sean viables gracias a la existencia de un eje viario de alta capacidad. Estas tres piezas se alimentan de esta conectividad de la Granvia y son factibles”, asegura Carreras.

Este nuevo planteamiento da valor al Baix Llobregat y L'Hospitalet frente a la excesiva e histórica centralidad barcelonesa y compensa que el territorio esté al servicio de la capital catalana para acoger los servicios e infraestructuras que la ciudad condal no puede tener por falta de espacio. En este sentido, el Área Metropolitana tiene un papel capital: “En el AMB, en donde todos los municipios aportan dinero y reciben una contrapartida, Barcelona aporta más de lo que recibe y se establece una compensación territorial. Es un acto de solidaridad con su entorno, siendo conscientes de que sufren algunas externalidades por el hecho de ser una



JOSEP MARIA CARRERAS
ES EL DIRECTOR DE SERVICIOS DE
URBANISMO DE AMB |
BCN CONTENT FACTORY

gran ciudad”, asegura el técnico. Esa circunstancia “ocurre en las metrópolis de todo el mundo de manera inevitable y muchas no tienen un AMB que les compense. Se tiene que ser consciente –añade– de la realidad y de que la existencia de estas compensaciones es buena”, concluye Carreras, quien defiende que estas externalidades

también pueden representar una oportunidad o fuentes de ingresos para los municipios metropolitanos. En ese sentido, Carreras considera que el Baix Llobregat “ha crecido de espaldas a muchas cosas, como el río Llobregat, el aeropuerto, y también de espaldas a Barcelona”, un extremo que resuelve el PDU: “Se trata de que

el nuevo plan redibuje la comarca de manera que los núcleos dejen de dar la espalda a toda una serie de realidades que pueden tratarse como factores de calidad urbana”.

Y enumera, como asignaturas pendientes, una mejor conexión entre las riberas del río Llobregat, así como la articulación y conectividad entre núcleos

a través del transporte y con redes de movilidad para peatones y bicicletas, “algo que está pendiente porque hay, fundamentalmente, autopistas por el medio que lo impide”.

Integrar infraestructuras

Si observamos diferentes proyectos urbanísticos que se llevarán a cabo en un futuro en el territorio, todos tienen como objetivo saltar las barreras que las infraestructuras ha generado: el PDU Granvia quiere soterrar esa vía de alta capacidad para conectar ambos lados; El Prat Nord estudia como crecer hacia el norte, cruzando la autovía, sin que quede alejado del núcleo urbano; el proyecto de soterrar la B-23 a su paso por Esplugues, Sant Joan Despí y Sant Just; o la histórica reivindicación de soterrar la telaraña de vías ferroviarias en L'Hos-

pitalet y Sant Feliu de Llobregat.

En este sentido, uno de los grandes retos del urbanismo del presente y futuro es integrar estas grandes vías de comunicación en el núcleo urbano: “Son infraestructuras que fueron construidas desde una concepción segregada. Tienes una barrera y no puedes salir de allí; cortan completamente”, dice Carreras, que huye estrictamente del soterramiento como medida estrella y apuesta por opciones alternativas más viables: “Lo primero que viene a la cabeza es soterrar y es imposible soterrarlo todo por los altos costes económicos que comporta. Soterrar, por ejemplo, toda la C-31 costaría unos 2.000 millones de euros, y tampoco resolvería todo porque se tienen que hacer las entradas y salidas. Se pueden, pues, soterrar algunos tramos y se pueden buscar



CONTINÚA EN LA PÁGINA SIGUIENTE >>

Entrevista a Josep Maria Carreras, director de servicios de urbanismo de AMB

VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR <<

soluciones inteligentes que permitan que coexista una red local más permeable a partir de tramos elevados o cubrimientos concretos que hagan que estas grandes infraestructuras no sean un corte. Hacen falta soluciones más afinadas con las posibilidades que tenemos y con costes asumibles”.

Suelo para alquiler asequible. La burbuja inmobiliaria que vuelve a sufrir Barcelona y que afecta, como una sincronizada onda expansiva a todo el radio metropolitano, es seguramente el principal problema socioeconómico en estos momentos.

Los precios, tanto de compra como de alquiler, son absolutamente desorbitados, tanto que para acceder a un inmueble a un precio asumible la población se tiene que ir a vivir a la segunda corona.

“Se tienen que ir a vivir a Manresa”, exclamaba el alcalde de Sant Just Desvern, Josep Perpinyà, en uno de los debates celebrados por el Cercle d'Infraestructures, con la colaboración de El Llobregat. Y es que la balanza entre oferta y demanda está totalmente descompensada.

En este mismo debate, la actual presidenta del Observatorio Metropolita-



no de la Vivienda (OHB), Carme Trilla, apuntaba la necesidad de ampliar notablemente el número de pisos de alquiler a precios asequibles como medida para equilibrar el mercado actual: “El alquiler está, en general, muy poco trabajado.

Es cierto que Barcelona tiene altos niveles, similares a los de España y Europa, pero es un alquiler que está en manos privadas en un 99%. Es la principal diferencia con Europa: tene-

mos una oferta de alquiler social de corto volumen. En el área metropolitana hay 20.000 pisos, lo que representa solo un 1,5%”.

De esta manera, la experta en el sector apuntaba al concepto de “solidaridad urbana” que el Plan Territorial Sectorial de la Vivienda de Cataluña está introduciendo y que marca como objetivo contar, en los próximos 20 años, con el 15% de los pisos que sean de alquiler a precios más asequibles. En este sentido, Trilla destacaba la labor necesaria de los técnicos en urbanismo para ofrecer suelo.

Dinero a fondo perdido

Por su parte, Carreras considera que el nuevo PDU no resolverá el problema y hace un llamamiento a aplicar políticas de vivienda: “El PDU Metropolitano tiene que tratar inevitablemente el tema de la vivienda, pero no lo

resolverá.

Hacen falta políticas. El PDU lo que hará será aportar espacios en donde se podrán construir viviendas y que ahora no se puede porque está saturado o por lo que sea. Y podrá fijar cuotas de vivienda protegida dentro de las cantidades de viviendas planificadas”.

Sin embargo, según el director de Urbanismo de AMB, “no se puede esperar al PDU y se tiene que actuar. Para tratar el tema de la vivienda se puede hacer mediante la planificación urbanística, con el PDU; con la regulación de suelos; y con inversión pública para la construcción de nuevas viviendas. Como tenemos un parque de vivienda pública muy reducida en alquiler y queremos incidir en ello, hará falta construir más viviendas para alquiler sostenible; pero esto es mucho dinero”.

EL CRECIMIENTO DEL ENTORNO DE BARCELONA HA CONVERTIDO AL ÁREA METROPOLITANA EN UNA DE LAS MÁS IMPORTANTES DE EUROPA Y DEL MUNDO | BCN CONTENT FACTORY Y AMB

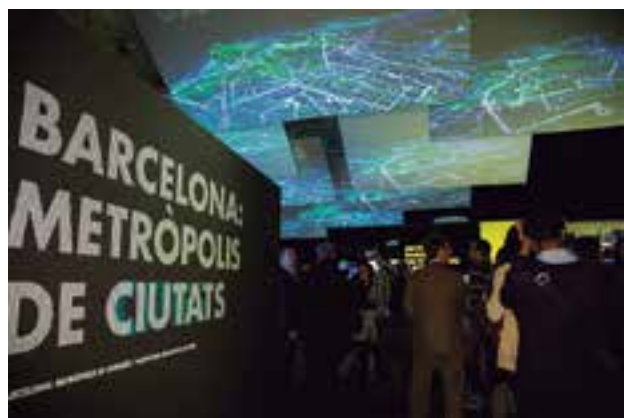
AMB esta creando una empresa mixta público-privada para hacer pisos de alquiler, pero cuesta salir del papel”, concluye Carreras, que apunta al modelo público-privado como vía, dadas las limitaciones presupuestarias y de financiación de la administración.

Definitivo en 2022

Hasta aquí, las grandes líneas que definirán el nuevo Plan Director Urbanístico Metropolitano que ya lleva años trabajándose. En una primera fase, AMB realizó una serie de reuniones con el mundo local y otras administraciones para conocer sus necesidades, puntos de vista y opiniones urbanísticas.

Tras dos años y medio de trabajo, se realizó una primera síntesis, tal y como explicó El Llobregat, con la exposición ‘Metropolis BCN’.

Desde entonces, se trabaja en la redacción de un documento que se estructura en tres partes: una primera, todavía teórica, de redacción de directrices urbanísticas (ocho, en total); una segunda fase, en la que se concretan cada una de ellas con un documento de diagnóstico y una propuesta (se generará en el primer semestre de 2018); y, finalmente, el documento de avance previsto para el último trimestre de 2018 con la intención de que pueda aprobarse de manera provisional en 2020. Este documento tendrá que ser expuesto a información pública para posibles enmiendas posteriormente y, según el calendario previsto por AMB, podría estar aprobado definitivamente para 2022 si no hay ningún contratiempo político. //

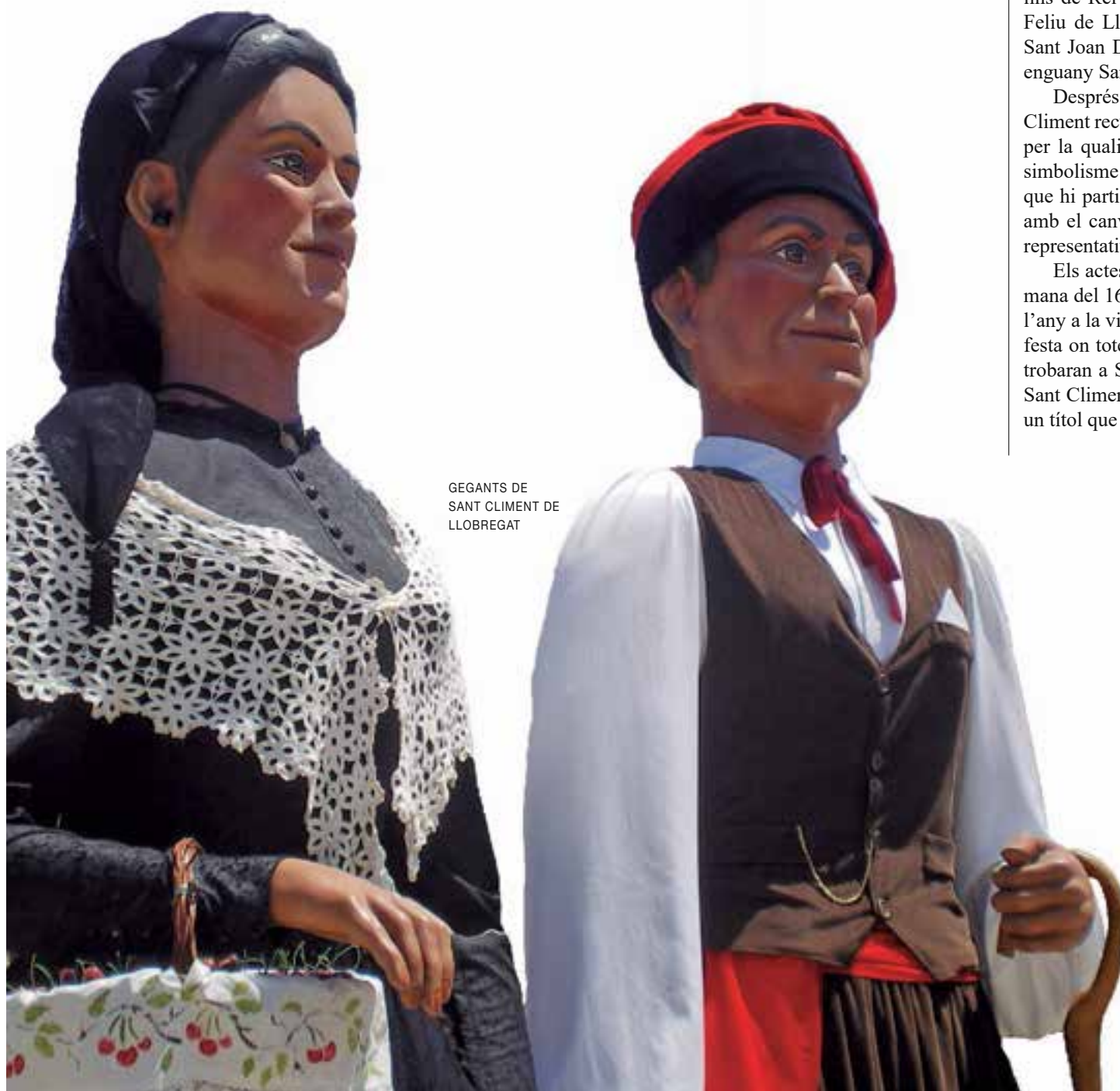


EXPOSICIÓN BARCELONA METRÒPOLIS

Un 2018 gegant al Baix Llobregat

Sant Climent serà proclamada, aquest 2018, la XXXI Ciutat Gegantera, la gran festa del món geganter

El Baix Llobregat és la comarca que més vegades ha acollit aquesta festa amb un total de set ocasions



GEGANTS DE
SANT CLIMENT DE
LLOBREGAT

Pere-Juventí Balcells

Aquest 2018 serà un any molt important en el terreny cultural, ja que la població baixllobregatina de Sant Climent de Llobregat serà proclamada XXXI Ciutat Gegantera de Catalunya i ho farà esdevenint la població més petita que mai fins ara ha acollit la gran festa gegantera. La Ciutat Gegantera és la gran festa del món geganter, cada any una ciutat o vila és l'amfitriona de la celebració que pot arribar a aplegar més d'un centenar de colles geganteres. Després de la festa i els balls protocol·laris la colla local és l'encarregada de dur durant tot l'any en Treball i na Cultura, els Gegants de Catalunya, per arreu del territori fins a passar el relleu l'any següent a la propera ciutat.

El Baix Llobregat és la comarca que més vegades ha acollit la Ciutat Gegantera, amb un total de 7 vegades: Molins de Rei (1988), Esplugues de Llobregat (1997), Sant Feliu de Llobregat (2001), El Prat de Llobregat (2004), Sant Joan Despí (2007), Sant Vicenç dels Horts (2008) i enguany Sant Climent de Llobregat (2018).

Després de 2 anys sense que cap població l'acollís Sant Climent recupera la festa amb un canvi de format, apostant per la qualitat enfront de la quantitat, potenciant més el simbolisme de la festa que no pas el nombre de gegants que hi participen, habitualment un centenar de colles, ara amb el canvi, tan sols seran una cinquantena de les més representatives d'arreu de Catalunya les que hi participin.

Els actes centrals de la festa tindran lloc el cap de setmana del 16 i 17 de juny, però la celebració s'allargarà tot l'any a la vila. Diumenge 17 tindrà lloc l'acte central de la festa on totes les colles vingudes d'arreu de Catalunya es trobaran a Sant Climent per presenciar la proclamació de Sant Climent com a Ciutat Gegantera de Catalunya 2018, un títol que portaran per tot Catalunya tot l'any. ///



EL MÓN GEGANTER TORNA A GAUDIR DE LA SEVA FESTA GRAN DESPRÉS DE DOS ANYS I HO FA NOVAMENT AL BAIX LLOBREGAT; EN CONCRET, A SANT CLIMENT, QUE SERÀ EL SETÈ MUNICIPI DEL TERRITORI EN ESDEVENIR CIUTAT GEGANTERA

Fira de Barcelona volverá a colgar este año el cartel de “completo” en el recinto de Gran Vía de L’Hospitalet

El modelo de colaboración público-privado entre instituciones y empresarios es garantía de éxito, al poner en manos profesionales una gestión económica al servicio de la economía

Las ferias y salones tienen sentido si son internacionales, al poner al servicio de las pymes una internacionalización difícil de afrontar si fuera viajando por el mundo

El beneficio económico para el área metropolitana es de 2.500 millones anuales, además del impacto social de creación valor, impulso de la marca BCN, conocimiento y talento y cohesión

Joan Carles Valero

En el momento de cerrar la edición de este Anuario 2018 (primeros días del año) Fira de Barcelona no había celebrado el pleno de la renovación de los cargos vencidos, entre ellos la presidencia. De modo que prorrogado Josep Lluís Bonet, que ha declarado no tener inconveniente en seguir “el tiempo que haga falta”, no sin criticar a la alcaldesa “por no haberlo hecho bien al no convocar el consejo con normalidad”, cuando tocaba, a finales del año pasado.

La historia parece empeñada en repetirse, pese a que desde el año 2000 la gestión de la Fira ha estado en manos de empresarios, que han colaborado de forma altruista, manteniendo una burbuja frente a la influencia política que tan malos resultados dio en el pasado, hasta el punto de que a finales del siglo pasado, mientras las instituciones catalanas se peleaban por el control ferial, la Feria de Madrid (IFEMA) lograba adelantar a su competidora de Barcelona. El éxito conquistado en el año 2000 por Fira todo el mundo quiere renovarlo, siempre confiando la gestión y el futuro en manos de profesionales, ajenos a la politización. Los resultados de estas buenas prácticas se pueden palpar con la evolución ascendente de la facturación en los últimos 17 años, con crecimientos exponenciales.

El gran salto adelante

Gracias a colaboración mundo empresarial, Fira es lo que es. Primero, se debe en gran parte a Jaume Tomás, su primer presidente tras la constitución de Fira 2000, y luego, a Josep Lluís Bonet, principal artífice de la proyección global de Fira. La institución, sobre todo desde que amplió recintos con el de Gran Vía de L’Hospitalet, ha dado un salto internacional como nunca antes y se ha dotado de equipos de gestión con resultados impresionantes.

La internacionalización y profesionalización ha permitido la captación de salones de prestigio mundial, como el Mobile World Congress. Además, Bonet ha creado una red de colaboradores, encabezados por las figuras de los presidentes de salones y otros que forman parte de los comités de los certámenes que, de forma altruista, contribuyen a la mejora de Fira.

Josep Lluís Bonet, cuando tomó posesión de la pre-



ENTRADA PRINCIPAL AL RECINTO DE FIRA DE BARCELONA EN GRAN VÍA DE L'HOSPITALET, FRENTE AL HOTEL PORTA FIRA Y OTROS EDIFICIOS DEL DISTRITO ECONÓMICO MÁS IMPORTANTE DE LA CIUDAD



sidencia de Fira en 2004, dijo que la institución “es un proyecto de país”, una declaración que ahora reconoce que debería matizarse. Pensó entonces que Fira es un motor económico del país, pero enfatizando con proyección global. Y es que el también presidente de la Cámara de España es un convencido de que “quien no juegue a la globalización no jugará bien”. Aclarado que Fira es un gran motor de nuestra economía y con voluntad de proyección global.

Consecuencias políticas

Sin embargo, Bonet ha denunciado hasta ahora que “nuestras empresas sufren las consecuencias de políticas que no comparto porque no contribuyen a nuestra grandeza y relevancia como colectividad”. En su opinión, “son políticas que están produciendo un gran daño a nuestra economía y al bienestar de los catalanes”. Al definir Fira como proyecto de país, lo hace su presidente desde la virtud de que son los empresarios quienes, de forma altruista, “sin ganar ni un duro”, se han aliado con las instituciones y unos gestores profesionales para introducir el progreso y la riqueza a la capital catalana y su área metropolitana como principal territorio de influencia, con especial relevancia de L’Hospitalet y el Baix Llobregat. Una comarca donde la Fira es motor y plataforma de promoción de las empresas, de la actividad comercial y empresarial, al favorecer no solo los intereses de los barceloneses y catalanes, sino de los españoles.

El motor para la economía que es Fira se dirige especialmente a las pymes, que constituyen el grueso del tejido productivo. Las pymes encuentran en los salones y certámenes de Gran Vía una ventana abierta al mundo, precisamente cuando la globalización exige internacionalizarse. Esa es la misión de Fira. Una posición internacional estrechamente ligada a la marca de Barcelona, que sin embargo se ha puesto en peligro a consecuencia de políticas que la ponen en cuestión.

Vocación desde 1888

La vocación ferial de BCN viene de lejos, de las Exposición Universal de 1888 y la Internacional de 1929, cuando



SALÓN INTERNACIONAL DEL AUTOMÓVIL QUE SE REALIZA EN EL RECINTO MONTJÚIC DE FIRA DE BARCELONA

do se intuyó que BCN participaría del concierto mundial como escaparate de la industria y de la propia ciudad. Desde entonces, siempre hemos sido un referente. Incluso en los peores momentos de la Guerra Civil y posguerra, Fira fue la institución que apuntaba modernidad y progreso en Europa. No extraña, pues, que en el momento del Plan de Estabilización a finales de la década de los 50, el Gobierno tecnocrático franquista de la época viniera a Fira de Barcelona a propagar su estrategia económica.

Fira es ahora referente, pero como todo en la vida, ha atravesado altos y bajos. A finales del siglo pasado no atravesó un buen momento. Las diferencias entre las instituciones (Ayuntamiento de Barcelona, Generalitat de Cataluña), y la propia Cámara de Comercio de Barcelona, por el papel y gobernanza de Fira, entró en un punto irremediable de discordia. No ir juntos tuvo un coste, como casi siempre, porque IFEMA en Madrid pasó la mano por la cara a Barcelona.

Recuperación de la ambición

Pero también como casi siempre en Cataluña, la sociedad civil reaccionó y surgió un movimiento que acabó en la refundación de Fira en el año 2000. Afortunadamente, todos se pusieron en una refundación que tuvo la virtud de que las instituciones volvieran a ir de la mano en una serie de acuerdos fundamentales para el éxito de Fira. Generalitat, Ayuntamiento barcelonés, Cámara de Comercio, después de debatir y con el impulso de los empresarios liderados en ese momento por Jaume Tomás, llegaron a distintos acuerdos. El primero, la recuperación de la ambición y crear en el hospitalense polígono Pedrosa un gran recinto mundial como materialización de esa ambición. Hay que

reconocer ahora que aquella decisión fue histórica, aun corriendo un gran riesgo.

Los acuerdos se tradujeron en un modelo de gobernanza público-privada entre instituciones y empresarios y con una gestión profesional autónoma y de gran nivel. Desde septiembre de 2004, el consejo de administración de Fira de Barcelona está integrado por 9 empresarios de forma altruista, lo que ha tenido muchas ventajas, a parte de la económica. Sobre todo porque han estado muy cerca del mundo empresarial, a través de las asociaciones profesionales a través de distintos comités sectoriales de los diferentes salones. En total, son más de mil empresarios los que colaboran en beneficio de todos.

Modelo para no estropear

Para Bonet, aquellos acuerdos “son mérito de todos y hemos de extraer la lección de que el modelo de Barcelona funciona y no lo hemos de estropear”. Un modelo basado en la colaboración público-privada que, sin embargo, “cuando los políticos se desvían no vamos bien”. Por eso Bonet insiste en que deben escuchar a los empresarios, aunque los políticos finalmente sean los que manden. Y deben trabajar juntos.

Además de redefinir Fira, es justo decir que afortunadamente para L’Hospitalet y la comarca del Baix Llobregat se constituyó Fira 2000, porque ahora tenemos a través de la sociedad del mismo nombre, en la que participan todas las instituciones y administraciones, incluidos los ayuntamientos de L’Hospitalet y Cornellà y el Área Metropolitana de Barcelona (AMB), un flamante recinto en Gran Vía, construido después de un concurso internacional que ganó el arquitecto japonés Toyo Ito.

CONTINÚA EN LA PÁGINA SIGUIENTE >>



EXPOSITORES DEL SALÓN NÁUTICO DE BARCELONA

<< VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

Los cimientos de Fira 2000

Con esos mimbres, había y hay posibilidades de competir con cualquier feria mundial. Hace un par de décadas se corrió un riesgo importante por el endeudamiento que suponía la construcción de tan magno recinto, puesto que iba a depender de que la Fira fuera bien. Sin embargo, ha sido un éxito, porque mientras la última crisis campaba por las ferias españolas, con caídas estrepitosas y lamentables entre 2008 y 2013, Fira de Barcelona aguantó. Los buenos cimientos de Fira 2000 tienen buena parte de culpa.

En estos momentos, tenemos 240.000 metros cuadrados de exposición bruta junto a la plaza Europa de L'Hospitalet, una obra que en palabras de Bonet "le debe mucho al alcalde Celestino Corbacho, que también tuvo la necesaria sana ambición" al complementar el recinto clásico y emblemático de Montjuic que hizo Cambó en 1929, con nada menos que 150.000 metros cuadrados más. Fue otra apuesta por elevar las posibilidades para ser competitivos

Desde el año 2000 hasta ahora, Fira ha dado salto espectacular. Acoge cada año más de 120 congresos, salones y participan más de 30.000 empresas, recibiendo más de

El pacto Fira 2000 está en peligro por el enrarecimiento del **clima político catalán** y porque **Ada Colau no ha permitido la renovación del pleno** en Fira de Barcelona"



2 millones de visitantes, de los que entre medio millón y un millón son extranjeros de primer nivel. Por eso es importante aumentar el atractivo de Barcelona para que no

se vea mermada su extraordinaria posición como ciudad, ahora en peligro por los desmanes políticos.

La puesta por la internacionalización

Fira resistió los bandazos crisis, gracias a la estrategia empresarial llevada a cabo por el equipo que lideraba Agustín Cerdón, ahora sustituido por Constantí Serrallonga. Una estrategia basada en la internacionalización, que mezclada con la innovación ha logrado el mix idóneo para ejercer el rol de locomotora económica del país. Esta estrategia y la buena gestión permitió a Fira aguantar los problemas de financiación de Fira 2000 y otorgó el liderazgo que se había perdido en los años 90 en el panorama ferial español.

Contra lo que se decía en los años 90 en el sentido de que las ferias desaparecerían con la irrupción de internet, se ha demostrado que es falso, porque la gente quiere seguir viendo la cara de la gente con la que hace negocios. Las ferias siguen jugando un papel clave en la modernidad, progreso, internacionalización y necesaria adaptación derivada de la globalización. En este sentido, un solo dato revela el paso de gigante dado por Fira de Barcelona: en



SMART CITY EXPO WORLD CONGRESS CELEBRARÁ EN 2018 SU OCTAVA EDICIÓN

2004, su negocio internacional era de 4 millones euros, mientras hoy supera los cien millones de euros.

Plataforma para las pymes

Y esta internacionalización es, en definitiva, muy importante para el futuro inmediato, porque Bonet tiene la idea de que España y Cataluña tienen ante sí la gran oportunidad de la salida adaptando la internacionalización de las pymes, que son las que integran el tejido industrial y económico del país. Y esa internacionalización se ha hecho en buena parte gracias a la crisis. Hasta el momento, 300.000 empresas que estaban en el confort de no asumir riesgos se han quedado lamentablemente en la cuneta. Otras han entendido que han de ir al mundo. ¿Y qué mejor plataforma que una Fira para ver el mundo sin necesidad de viajar?

Las ferias son instrumentos extraordinarios de internacionalización. Un ejemplo es Alimentaria, que organizará en abril de 2018 más de 11.000 reuniones de trabajo para la internacionalización de pymes. Eso sería imposible de hacer de forma tan rápida si no fuera por Fira. Pero no solo es internacionalización, porque los acontecimientos que Fira trae a Barcelona de todo el mundo suponen un maná necesario para muchas empresas de L'Hospitalet y la comarca del Baix Llobregat. La joya de la corona es el congreso mundial de los móviles, que se celebrará entre finales de febrero y principios de marzo de 2018, pero no es el único. La programación anual está llena de eventos, hasta el punto de que comienzan a notarse síntomas de que la superficie expositiva de Gran Vía comienza a estar saturada.

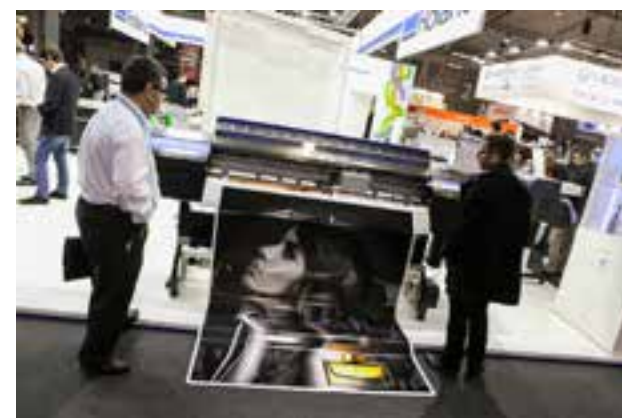
Exportar nuestro saber hacer

Fira de Barcelona no solo es atractiva para atraer salones y congresos internacionales. Hoy en día, el salón Smart City, que es un invento de Barcelona, se exporta a todo el mundo, de forma que más de 10 millones de euros de la facturación de la institución ferial proceden de la maestría en las ferias del mundo, que se han empezado a fijar en Barcelona gracias al Mobile. Hay que recargar a tope la batería para no perder este gigantesco salón que nos pone cada año al día de las tendencias de las tecnologías móviles, que son las responsables de la reindustrialización 4.0. Y nuestro territorio es eminentemente industrial. Blanco y en botella.

Al lado de Alimentaria, el Automóvil y Construmat, Fira es también referente en salones y certámenes que vienen por el atractivo de la ciudad condal y porque saben que por aquí lo hacemos bien. De ahí que también se organicen montañas de acontecimientos que nos ponen en el mapa en el mundo de hoy en día. En consecuencia, se ha hecho una buena faena, gran plataforma de internacionalización. La experiencia de organización de salones ha hecho que Fira de Barcelona pase de facturar 55 millones de euros en el año 2000, a 80 en 2004, mientras en 2016 se ingresaron 167 millones de euros, lo que sitúa a la institución ferial como la primera de España y una de las grandes del mundo. Y la previsión de 2018 es que se volverá a batir otro récord, siempre y cuando no se hagan cosas raras.

Impacto de 2.500 millones anuales

Es el momento de decirlo. Fira de Barcelona ha hecho una buena labor, con un impacto económico extraordinario



IMÁGENES DEL SALÓN INTERNACIONAL PISCINA & WELLNESS BARCELONA; SALÓN INTERNACIONAL DEL AUTOMÓVIL; IOT SOLUTIONS WORLD CONGRESS; SALÓN IN(3D)USTRY FROM NEEDS TO SOLUTIONS

para Barcelona y su área de influencia metropolitana, al aportar al territorio un total de 2.500 millones al año. También el impacto social es extraordinario, por la creación valor, el impulso de la marca BCN, el maná del conocimiento y talento, posicionarnos en el mundo, estar al día de la tecnología, la innovación, la posibilidad del desarrollo urbano y sobre todo, por contribuir a la cohesión social.

Lamentablemente, a Principios octubre de 2017 el éxito de la Semana de la Industria tuvo menos relevancia de lo previsto a consecuencia del referéndum secesionista y toda la polémica que surgió en torno al 1-0. Sin embargo,

era la primera vez que se organizaban ocho acontecimientos juntos. La misión de Fira fue decir alto y claro a la sociedad empresarial que el camino no es otro que la reindustrialización 4.0, porque esta revolución digital no podemos permitirnos el lujo de perderla. Es verdad que Cataluña se avanzó al resto España con la revolución comercial y la industrial, aunque llegando tarde después de ingleses. Pero ahora tenemos la oportunidad de ser protagonistas de la revolución digital en España gracias a la ventaja del Congreso de Móviles de L'Hospitalet. Lo podemos hacer. !!!



NURIA MARÍN, ALCALDESA DE L'HOSPITALET, EN LA PRESENTACIÓN DE MOBILE WORLD CONGRESS

Alimentaria 2018 reunirá en L'Hospitalet a más de 4.500 empresas en la edición más internacional

La cita del 16 al 19 de abril en el recinto de Gran Vía pondrá el foco en facilitar el contacto entre compradores internacionales y sus expositores, procedentes de más de 70 países

La organización espera en esta edición una afluencia de 150.000 visitantes, en su mayoría extranjeros, y se celebrarán 11.000 reuniones entre compradores y vendedores

La oferta conjunta de Alimentaria, Restaurama y Hostelco convierten el certamen en una cita obligada para los profesionales de todo el mundo



HALL DE ENTRADA A LA ÚLTIMA EDICIÓN DE HOSTELCO, EN EL RECINTO DE GRAN VÍA

Redacción

La feria Alimentaria de 2018 va a ser la mayor de los últimos años de la industria de la alimentación, bebidas y “foodservice”, una gran plataforma de internacionalización y negocio, con nuevos espacios, contenidos y alto nivel de innovación, que hace de la gastronomía un valor diferencial. Entre otras razones gracias a su celebración conjunta con Hostelco, el salón del sector de la hostelería y restauración. Las previsiones indican que se congregará a más de 4.500 expositores, de los que el 27% son extranjeros. En cuanto a la ocupación ferial, prácticamente se colgará el cartel de completo en el recinto hospitalense de Gran Vía.

Alimentaria 2018, que tendrá lugar del 16 al 19 de abril en Barcelona, se configura como la gran muestra de la industria de la alimentación, bebidas. Con más de 100.000 metros cuadrados de superficie expositiva neta, que supone casi todo el recinto de Gran Vía de Fira de Barcelona, la celebración simultánea con Hostelco, supondrá la creación de una de las mayores plataformas internacionales para la industria de la alimentación, la gastronomía y el equipamiento hostelero al mostrar tanto a la distribución como al canal horeca la oferta más completa y transversal.

El presidente de Alimentaria y de Fira de Barcelona, Josep Lluís Bonet, ha avanzado los beneficios de esta celebración conjunta que “otorgará a ambos salones un valor diferencial, convirtiéndose en una de las mayores plataformas internacionales para la industria de la alimentación, la

gastronomía y el equipamiento hostelero”.

Salón de salones único

Por su parte J. Antonio Valls, director general de Alimentaria Exhibitions y del salón, ha dibujado una feria forjada con “las fortalezas que ya tiene el evento: posicionamiento internacional, el peso y la complicidad de la industria agroalimentaria española con el respaldo de las grandes marcas, la importancia del canal horeca, el reconocimiento internacional de nuestra gastronomía y la relevancia del sector turístico, entre otras”.

Según Valls, “estas características otorgan al salón un carácter único basado en la sectorización, la extensión de la internacionalización, la innovación (con The Alimentaria Hub como buque insignia) y la gastronomía (con The Alimentaria Experience). Un modelo que ofrece a la

industria del sector una gran plataforma de internacionalización y negocio, con nuevos espacios, contenido, e innovación”.

Otra cifra que demuestra la magnitud de Alimentaria 2018 es la afluencia de 150.000 visitantes que espera la organización.

Javier Pagés Font, presidente de Intervin, destacó que Alimentaria 2018 permitirá reunir a bodegas y compradores en torno a la gastronomía y alimentación. Durante la presentación de esta feria destacó que “España es el país que elabora más vino en el mundo, exporta mucho, y posee vinos únicos por las características particulares de la tierra, el saber hacer de los bodegueros y las variedades propias de uva”.

Respecto a los efectos de un posible boicot a los productos catalanes por la situación política que atraviesa esta Comunidad, Javier Pagés mostró su confianza en “la sensatez del consumidor. Existe una gran interdependencia entre las economías de todas las regiones de España y los temas jurídicos y políticos deben quedar al margen de la actividad empresarial. Nosotros debemos centrarnos en satisfacer las demandas de los consumidores”.

Fomentar la internacionalización

El director general de Industria Alimentaria del Ministerio de Agricultura, Alimentación, Pesca y Medio Ambiente, Fernando Burgaz, pone de relieve la solidez del sector alimentario y su potencial de crecimiento en el ámbito internacional: “el camino que tenemos por delante es magnífico, de crecimiento continuo en los próximos años”. Además, ha señalado que “en los últimos años, nuestras exportaciones están llegando cada vez a más países fuera de la Unión Europea. Este es uno de los grandes retos de la industria alimentaria”.

En esta línea, María Naranjo, directora de Alimentos y Gastronomía del ICEX, España Exportación e Inversiones, ha destacado que “más del 52% de las empresas agroalimentarias españolas son exportadoras” y ha añadido que “las ventas hacia China y Estados Unidos están aumentando a un ritmo mucho más importante que a la Unión Europea. Y los acuerdos firmados con Canadá y Japón abrirán interesantísimas oportunidades para el sector”.

En este sentido, Alimentaria 2018 pone el foco en facilitar el contacto entre compradores internacionales y sus empresas expositoras, procedentes de más de 70 países, entre ellos Alemania, Argentina, Ecuador, Bélgica, Holanda, China, Hong-Kong, Rumania, Rusia, Tailandia y Turquía. Por ello, se ampliará la invitación de compradores clave y se espera que el 30% de los visitantes previstos, sea de fuera de España.

CONTINÚA EN LA PÁGINA SIGUIENTE >>



'THE ALIMENTARIA EXPERIENCE', UNA DE LAS ACTIVIDADES QUE VOLVERÁN A DESARROLLARSE EN EL SALÓN ALIMENTARIA

<< VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

Mauricio García de Quevedo, director general de la FIAB, hace especial hincapié en el carácter internacional de Alimentaria destacando que esta edición “reunirá a más 155 compradores internacionales, procedentes de 40 países, que mantendrán unas de 2.400 reuniones ‘one to one’ con 180 firmas españolas”, este año también hosteleras, además de las tradicionales sector distribuidor o import-export.

Así, con el objetivo de ayudar a internacionalizar la empresa agroalimentaria y abrir oportunidades en el exterior a los alimentos y bebidas españoles, el evento ha incrementado su inversión para invitar a 800 compradores internacionales clave – un 30% más que en la anterior edición – importadores y grandes operadores de la distribución y el canal horeca, y una cifra importante de compradores de alto nivel tanto nacionales como internacionales que participarán en unas 11.200 reuniones de negocios con las firmas expositoras y tendrán un papel activo en diversos espacios generadores de oportunidades exportadoras.

Además de la captación de estos compradores internacionales, Alimentaria cuenta con un programa de promoción para detectar nichos estratégicos en mercados exteriores, atraer a profesionales de todo el mundo y superar los 42.000 visitantes internacionales que se registraron en la pasada edición del salón.

Tendencias e innovación

Unas de las grandes señas de identidad de Alimentaria serán el impulso a la innovación y la calidad gastronómica. Por eso, además de promover oportunidades de negocio, las actividades del salón The Alimentaria Hub y The Alimentaria Experience estarán dirigidas a impulsar la innovación en el sector, a detectar sus principales tendencias y a potenciar las conexiones entre las industrias alimentaria, gastronómica y turística.

Sobre innovación alimentaria y gastronomía han conversado Marius Robles, cofundador y CEO de Reimagine Food, y la chef Carme Ruscaldeda. Para Robles, “el futuro de la alimentación pasa por la ultra especialización gracias a las nuevas tecnologías”. Por su parte, Ruscaldeda ha destacado que “un restaurante es producto y conocimiento, y a la vez debe resultar sostenible: la cuenta de resultados es básica desde el primer día”.

Alimentaria 2018 dividirá su oferta expositiva en sus salones Intervin, Intercarn, Restaurama, Expoconser, Interlact, y Multiple Foods, el salón de los productos de gran consumo y las tendencias en alimentación, A los que cabe sumar Alimentaria Premium, una exclusiva zona de productores y elaboradores de auténticas joyas de la gastronomía. //





Alimentaria 2018, la despensa del mundo gourmet

J.C.V.

La evolución del gasto en alimentación de los hogares españoles desciende desde 2013 a consecuencia de que hay menos bocas que alimentar, dado que la baja natalidad disminuye la población. Hay menos niños, pero también ha cambiado la estructura familiar con una clara incidencia en los hábitos alimenticios, porque también comemos más fuera de casa. La tendencia en España, país líder mundial en producción agraria y ganadera, seguirá esa senda descendente en consumo interno. Todo lo contrario que las previsiones de crecimiento de la población mundial, que en el año 2050 superará los 9.000 millones de personas.

La organización de la ONU para la Alimentación y la Agricultura, mundialmente conocida como FAO, asegura que para alimentar a tamaña Humanidad habrá que aumentar un 50% la producción mundial de

alimentos. España tiene capacidad para producirlos. De hecho, la mayor parte de la producción se vende fuera, hasta el punto que las exportaciones agroalimentarias constituyen un caso de éxito, al llevar 20 años batiendo récords. A poco que lo hagamos medio bien, nuestras exportaciones no cesarán de crecer si aprovechamos la ocasión de suministrar al mundo los alimentos que necesite, tanto en variedades y calidad como en ecológicos, producción en la que también somos líderes.

Turismo, industria alimentaria y gastronomía forman un triángulo virtuoso en nuestra economía, siempre y cuando se mantenga la senda de la innovación, la internacionalización y la creatividad, ejes que estructuran la próxima edición de Alimentaria 2018. Aunque la feria se celebrará del 16 al 19 de abril con la novedad de fusionar Hostelco, el salón especializado en hostelería y restauración, ya está de promoción. España aspira a ser una de las despensas del planeta, pero también su rincón gourmet. ///



El Consorcio de la Zona Franca invertirá este año 31,2 millones de euros, la mitad en promover vivienda de alquiler accesible

El adelanto del presupuesto de 2018 de la institución pública prevé 10 millones de euros de beneficios y dedicará uno a ayudas sociales

Por primera vez en la historia del mayor polígono industrial de España, hay naves de última generación para pymes a precios ajustados

J.C.V.

En estos tiempos de trinchera política, el Consorcio de la Zona Franca de Barcelona (CZFB) se ha convertido en una isla del consenso en Cataluña. Esta empresa pública creada en 1916 por el Gobierno de España y el Ayuntamiento de Barcelona con el apoyo de los estamentos económicos de la sociedad civil catalana, es todo

un referente de colaboración institucional para la generación de actividad económica. Más de cien años después, el Consorcio sigue financiándose íntegramente con fondos propios a partir de los arrendamientos industriales y la gestión de su patrimonio de edificios de oficinas y polígonos.

En el último plenario de 2017, los representantes del Gobierno español, de los grupos municipales del Ayuntamiento de Barcelo-

na y de las principales entidades económicas de la ciudad, como la Cámara de Comercio, el Puerto y las patronales, entre otras, respaldaron por unanimidad dedicar el 52% de los 31,2 millones de euros de inversión prevista para 2018 a la promoción de viviendas en Barcelona, después de que en 2017 dedicara la misma proporción y en 2016 el 69% de sus inversiones.

El resto presupuestado se destinará a mejoras en el polígono de la Zona

Franca y a la promoción, por primera vez, de naves industriales de alquiler y de última generación para pequeñas y medianas empresas, con superficies de entre 1.200 y 2.400 metros cuadrados. En el proyecto para pymes se invertirá 12 millones de euros.

Principal agente público

Con cerca de 2.000 viviendas, el CZFB es uno de los principales propietarios públicos de suelo programado para pisos en

Barcelona. A principios de 2018 sacará a concurso las obras para la construcción de 200 viviendas asequibles en el barrio de La Marina y ya tiene en proceso de construcción un edificio para los realojados de los Antiguos Cuarteles de Sant Andreu.

Jordi Cornet, delegado especial del Estado en el CZFB, ha realizado en varias ocasiones un llamamiento a la iniciativa privada con la afirmación de que las viviendas con alquileres asequibles «son también un negocio». Y es que Barcelona solo cuenta con un 2% de su parque residencial destinado a viviendas sociales, mientras otras ciudades europeas tienen entre el 20 y el 30%.

Mejora aduanera

Cornet reivindica el consenso como la llave para que el Consorcio dure otros cien años más «contribuyendo al protagonismo de Barcelona como enclave del comercio internacional y destino de

inversiones extranjeras». En ese sentido, ya se ha llevado a cabo la primera fase del plan de mejora del recinto de la Zona Franca Aduanera, que ha modernizado la imagen de los edificios y mejorado la operativa de los muelles de carga y descarga de sus almacenes, llegando al 91% de ocupación.

También está al 82% las oficinas y al 95% el polígono de la Zona Franca. Entre las nuevas contrataciones, destaca la instalación de la lavandería industrial Elis Manomatic, con la expectativa de crear unos 300 nuevos puestos de trabajo.

Congreso mundial

En proyección exterior, el CZFB ha logrado que Barcelona sea sede en 2019 del congreso Mundial de Zonas Francas y estudia cómo respaldar a las pymes españolas que quieran acceder a los mercados de Yiwú (China) y Egipto, así como mantiene su foco en el Canal de Panamá y en toda Latinoamérica, «nuestro negocio natural», asegura.

Para ilustrar la contribución del CZFB a la economía de Barcelona, Cornet baraja algunos datos, como que en los últimos 25 años la entidad ha promovido edificios para la



SEDE DE EL CONSORCIO DE LA ZONA FRANCA

ciudad y la economía productiva valorados en 281,5 millones de euros y ha aportado al erario público, además, en participaciones en beneficios e impuestos 264,7 millones más, «de forma que en los últimos 25 años el CZFB ha aportado 546,2 millones de euros por Barcelona, una cifra impresionante».

Renovación ministerial

Por otro lado, también se han renovado los representantes estatales en el plenario del Consorcio de la Zona Franca de Barcelona, de forma que el subsecretario de Hacienda Felipe Martínez Rico sustituye a Miguel Ferré, del mismo ministerio; la secretaria de Estado de Comercio, Industria y Competitividad, M.^a Luisa Poncela sustituye a Víctor Calvo Sotelo, y el secretario de Estado de Presupuestos Alberto Nadal sustituye a Miguel Temboury. El nuevo presidente de RENFE, Juan Alfaro, sustituye a Pablo Vázquez por esta misma empresa. El secretario de

Estado de Infraestructuras Julio Gómez Pomar, sigue como miembro del plenario.

Aunque la entidad tiene su campo de actividad primordial en la gestión del polígono industrial de la Zona Franca de Barcelona y su Zona Franca Aduanera, también promueve edificios, suelo urbano e industrial, participa en el accionariado de otras compañías industriales y logísticas, –como el Parc Logístic de la Zona Franca y el Parc Tecnològic del Vallès–, y organiza eventos inmobiliarios y logísticos de interés empresarial.

El Consorci es una empresa pública, con personalidad jurídica propia que se financia íntegramente con fondos propios, con los arrendamientos industriales del Polígono de la Zona Franca de Barcelona y con su gestión patrimonial. En su plenario tiene representantes del Gobierno español, del Ayuntamiento de Barcelona y de las principales entidades económicas de la ciudad. ///

Beneficios públicos

El Consorcio de la Zona Franca de Barcelona ganó el pasado ejercicio 8,3 millones de euros, un 84% más que en el anterior año, consolidando la tónica de beneficios por cuarto año consecutivo. Estos resultados son fruto de la reducción de gastos y el recorte de la deuda financiera.

El plenario del CZFB también aprobó dedicar desde este año el 10% de sus beneficios a ayudas

sociales. También han generado beneficios por segunda vez en ocho años la empresa ferial Consorci Internacional SAU, que este año ha duplicado la oferta inmobiliaria de Barcelona Meeting Point (BMP) y el Salón Internacional de la Logística (SIL) con dos ferias más vinculadas a la economía digital, como han sido Inmotecnia Rent y eDelivery. Tras perder 6,2 millones desde 2008, las ferias ahora han conseguido un superávit de 200.000 euros. ///



MIEMBROS DEL CONSEJO PLENARIO, MÁXIMO ÓRGANO DIRECTIVO DEL CONSORCIO DE LA ZONA FRANCA DE BARCELONA

El e-commerce transforma la logística de la última milla y el acceso al sector inmobiliario

En mayo se organizará el salón Inmotecnia de desarrollo del nuevo canal para las viviendas y e-Delivery asociado al SIL se celebrará en junio

El Consorcio de la Zona Franca de Barcelona organiza en 2018 la segunda edición de dos salones pioneros en España de innovación tecnológica

J.C.V.

Los cambios que comporta la tecnología son disruptivos cuando mutan los hábitos de consumo y de vida. Una transformación que supone reescribir el sistema operativo de muchos sectores, como el de la logística y el mercado inmobiliario.

En las compras online, el reto a resolver es lo que media desde el click en el ordenador o en el móvil y la entrega de la mercancía. También la tecnología ayuda al sector inmobiliario, no solo porque el 67% de las transacciones se originan en los portales de Internet, sino porque la realidad virtual permite ya visitas en tres dimensiones en los «smartphones», unas aplicaciones que se verán el próximo mes de mayo en la segunda edición del salón Inmotecnia Rent dirigido a los profesionales de la intermediación inmobiliaria.

El Consorcio de la Zona Franca de Barcelona, organizador de los consolidados Salón Internacional de la Logística (SIL) y el inmobiliario Barcelona Meeting Point, estrenó en 2017 las dos ferias, pioneras en España, de tecnología aplicada a esos dos importantes sectores económicos. Centrada en la logística y la entrega, considerados los dos factores claves del éxito del e-commerce, la nueva feria eDelivery Barcelona Expo & Congress celebrará su segunda edición en junio de 2018, coincidiendo con la edición del SIL de este año. Durante tres días, más de 50 ponentes de prestigio presentarán casos de éxito de Amazon, Alibaba, Mercadona, Dia, Gocco, Media Markt, Ulabox, Deliberry, L'Oreal, Imaginarium, Aramex, Depor Village o Buff, entre otros.

También e-Delivery contará con una zona de exposición y la celebración de un congreso internacional que pondrá su foco en el futuro de las entregas en el comercio electrónico, ya que es el factor determinante en la satisfacción de la experiencia de compra del consumidor. Entre las firmas que participaron el año pasado y que ya han anunciado su presencia en 2018, destacan: DHL, Correos, Celeritas Transporte y Logística, BTS Home Delivery, Setroc Manufacturas Metálicas, Ecoscooting, Retail Rocket, Frigicoll, Cold Chain Store 2 -Tempack, CITET o Soft Doit.



JORDI CORNET Y BLANCA SORIGUÉ EN LA PRESENTACIÓN DE EDELIVERY BARCELONA EXPO & CONGRESS

Sumas que multiplican resultados

El delegado especial del Gobierno en el Consorcio de la Zona Franca de Barcelona, Jordi Cornet, ha insistido en la presentación de los nuevos salones e-Delivery Expo & Congress e Inmotecnia Rent que el objetivo de la institución es «sumar para multiplicar resultados al servicio de la economía y de la sociedad».

Ambas ferias nacen al abrigo de los consolidados Salón Internacional de la Logística (SIL) y el inmobiliario Barcelona Meeting Point, pero con el foco en las novedades que la tecnología aporta a ambos sectores. El Consorcio también apuesta por la promoción de vivienda social, tanto de venta como de alquiler. ///



CONFERENCIA CELEBRADA EN INMOTECNIA,
EL SALÓN DE TECNOLOGÍA INMOBILIARIA

Según el Observatorio sobre hábitos en el e-commerce de Trusted Shops, el primer problema para el 72,1% de los usuarios de las compras online es el incumplimiento de los plazos de entrega, mientras que el segundo es la entrega de pedidos incorrectos, que ocurre en el 29% de los casos.

El salón Inmotecnia Rent ya ha celebrado varias ediciones en París y Estados Unidos. Las ediciones en la capital catalana están impulsadas por el Consorcio de la Zona Franca de Barcelona, el colectivo de Agentes de la Propiedad Inmobiliaria (API) y la empresa francesa Realnewtech, creadora de esta feria en París. ///



España, cuarto país europeo que más compra online

El 19,6% de las compras totales en Europa son online. En España se realizan de media 17 compras online anuales y los grandes consumidores lo hacen 43 veces, sobre todo en moda. ///



Mayoría de empleo de logística relacionado con el e-commerce

El empleo en comercio electrónico crecerá un 8% este año y entre los perfiles de mayor incremento son los relacionados con la logística y el transporte, que acaparan dos de cada tres de los que se crean. ///



Viajes y prendas de vestir, sectores con mayor presencia

Los segmentos de mayor facturación del canal e-commerce en España son las agencias de viajes y operadores turísticos (14,3%), el transporte aéreo (12,7%) y las prendas de vestir (6,3%). El comercio electrónico supone un negocio logístico de 1.100 millones de euros en España. ///



Inmotecnia, salón de tecnología aplicada al sector inmobiliario

El 67% de los españoles que buscan vivienda lo hacen a través de internet. El sector inmobiliario se adapta en Barcelona a la tecnología en el salón Inmotecnia Rent. ///



Una facturación récord de 24.000 millones en 2017

El e-commerce facturó el año pasado 24.000 millones, un 15% más respecto a 2015. El sector, que incluye empresas comerciales y de logística, representa el 1,56% del PIB español. ///

4^a Edició Premi

La gala de la quarta edició dels Premis El Llobregat es celebrarà, el 3 de maig, a l'Espai Maragall de Gavà

Los profetas del Baix Llobregat y L'Hospitalet ya esperan nuevos herederos.

Como ya es habitual, tras el comienzo de año llega una nueva oleada de nominados a la que será la cuarta edición de los Premios El Llobregat, que ya tiene fecha y lugar de celebración. En esta ocasión, los Premios de El Llobregat -consolidados como una importante fiesta comarcal- celebrarán su gala el jueves 3 de mayo en el Espai Maragall de Gavà, un marco incomparable dedicado a las artes escénicas con un total de 2.200 metros cuadrados distribuidos en tres plantas y que cuentan con un excelente auditorio con capacidad para más de 500 personas; perfecto para llevar a cabo una nueva edición del principal acto de esta cabecera, El Llobregat.

Será a partir de las 19 horas, como es habitual, en un encuentro que dará a conocer los nuevos galardonados del territorio que ya se pueden votar a través de la edición digital de El Llobregat (www.elllobregat.com). Mantenemos, en este sentido, la misma dinámica que en ediciones anteriores: el Consejo Editorial de El Llobregat nombra a tres

candidatos por categoría, que son sometidos a la votación popular de nuestros lectores.

Hay seis categorías que reconocen la labor de personas o entidades del territorio, en concreto, por su papel en el mundo del periodismo y la comunicación; por su repentina notoriedad; por su trayectoria; por su espíritu solidario; su aportación desde el punto de vista del medio ambiente o por su lucha social.

Tras tres ediciones de éxito, celebradas, respectivamente, en L'Hospitalet, Sant Boi y El Prat, la lista de premiados ya empieza a ser notable: Jordi Évole, Karra Errejalde, Manuel Esteller, Mercedes Milà, Asociación Educativa Ítaca, Banc dels Aliments, Parc Agrari del Baix Llobregat (primera edición), Francesc Casbas, Sonia Corrochano, Cristina Manresa, Fundació El Llinard, Ecologistes en Acció - Les Agulles, Associació d'Aturats Majors de 45 anys (segunda edición), Jesús Vila, Núria Marqués, Frederic Cano, GATS, SOS Delta y Molins Acull (tercera edición).

Una lista que está a punto de ser ampliada con seis nuevos vencedores que saldrán de la relación de nominados de las páginas siguientes. **///**



PREMIADOS EN LA III EDICIÓN, GALA RETRANSMITIDA, POR PRIMERA VEZ, EN DIRECTO, POR ETV. POR ORDEN: JESÚS VILA, NÚRIA MARQUÉS, MOLINS ACULL, GATS, FREDERIC CANO Y SOS DELTA.



ESCUPTURA DE DOGNY ABREU, REALIZADA EN EXCLUSIVA PARA LOS PREMIOS EL LLOBREGAT

os ellobregat 2018



MÁS DE 200 PERSONAS ASISTIERON A LA TERCERA EDICIÓN DE LOS PREMIOS EL LLOBREGAT, CELEBRADOS EN EL AUDITORIO PRINCIPAL DE EL CÉNTRIC, EN EL PRAT DE LLOBREGAT | FOTOGRAFÍAS DE SERGIO RAMOS / THEMETALCIRCUS

El Llobregat, en la edición digital de La Vanguardia

En este Anuari 2018, en el que publicamos por segundo año consecutivo el bloque de pronósticos del territorio y el resumen de lo más importante del año finalizado, además de la lista de nominados de los Premios El Llobregat, es un placer informar que El Llobregat cuenta con un espacio propio en la sección comarcal de la edición digital de La Vanguardia para L'Hospitalet y el Baix Llobregat (www.la-vanguardia.com/local/baix-llobregat).

De esta manera, la cabecera refuerza su vínculo con el principal diario de Cataluña tras casi año y medio de acuerdo de distribución en el que El Llobregat sale encartado en La Vanguardia el primer viernes de cada mes tanto en puntos de venta como para suscriptores.

Ahora, esta colaboración ha dado el salto a la edición digital con un espacio propio que contará con las noticias más destacadas de nuestro diario digital (www.elllobregat.com). **///**



EL MÓDULO DE EL LLOBREGAT ESTÁ EN LA SECCIÓN COMARCAL DE LA EDICIÓN DIGITAL DE LAVANGUARDIA.ES

4^a Edición Premios *ello*

Premio Aguas Cristalinas

El Llobregat valora la transparencia en la información con este premio periodístico a una pluma o medio de la comarca



la xarxa
comunicació local
Esports La Xarxa
Cataluña
Medio de Comunicación

/// A través del programa 'En Joc', se han convertido en un referente del deporte local tanto en su formato de radio como de TV.

Su oferta de contenidos refleja, además de la actualidad más completa del fútbol catalán, una apuesta decidida por el mundo polideportivo.

El Baix y L'Hospitalet están altamente representados, precisamente, por la cobertura de deportes más minoritarios.

...



Josep Sucarrats
Abrera
Director de Revista
Cuina

/// Dirige desde 2006 la Revista Cuina, publicación gastronómica líder y de referencia en su sector.

Es autor de 'Oli. Un luxe del rebost d'Olesa de Montserrat'; 'Històries de la Barcelona gormanda' o 'Teoria i pràctica del vermut'.

Baixllobregatense de nacimiento, participa activamente en la defensa y en la difusión del Parc Agrari y sus productos.

...



Gavà TV y El Bruiguers
Gavà

/// Gavà TV cumple, en marzo de 2018, dos décadas en antena, ahora, como televisión local digital.

La cadena local, que pertenece a la Xarxa Local de Televisions, fue una de las que empezaron a emitir en analógico en 1998 y ha sabido sobrevivir a las dificultades del sector.

El grupo de comunicación municipal ha abordado una interesante renovación de la edición impresa y digital de El Bruiguers.

Premio a la Mayor Crecida

Personajes que han conseguido, por su labor profesional y del ámbito que sea, una repentina notoriedad social



Laura Ferrés
El Prat
Directora de cine

/// La actriz pratense fue premiada en la Semana Crítica de Cannes por su nuevo cortometraje 'Los Desheredados'.

Desde entonces no suma más que buenas noticias pese a su juventud: ha sido nominada a los Premios Goya y a los Premis Gaudí.

Ferrés ha logrado que su nuevo trabajo sea el primero en estrenarse en salas de cine con entidad propia, sin ir delante de ningún largometraje ni en el marco de un festival.

...



Sergio Garrote
Viladecans
Deportista paralímpico

/// Sergio Garrote ha logrado en el verano de 2017 dar la primera medalla a España en unos mundiales de ciclismo adaptado.

Garrote fue el único de la delegación nacional en sumar dos metales en el Mundial de Sudáfrica y es una de las promesas de este deporte.

Dada su progresión, el viladecanense apunta a que estará en los próximos Juegos Paralímpicos.

...



Albert Mendiola
Sant Boi
Chef del R. Marimorena

/// El chef del restaurant Marimorena ha sido premiado con el galardón 'El Cuiner de l'Any 2017' tras votación popular.

Mendiola, que define su propuesta como la cocina de la abuela con la mirada del nieto, apuesta activamente por los productos de proximidad, especialmente, los del Parc Agrari del Baix Llobregat.

Con una trayectoria excelente, el santboiano es uno de los discípulos del gran Martín Berasategui.

Premio Caudal Amazónico

Figuras destacadas de nuestra comarca, con una dilatada trayectoria en sus especialidades que les han llevado a ser únicos



Roberto Fernández
L'Hospitalet
Presidente CRUE

/// El hospitalense ha sido elegido, en octubre de 2017, como presidente de la Conferencia de Rectores de las Universidades Españolas, el máximo órgano de gobierno de las universidades.

Doctor en Historia Moderna, es el actual rector de la Universidad de Lleida.

Del barrio de la Torrasa, Fernández ha sido Premio Nacional de Historia 2015 por su libro 'Cataluña y el absolutismo borbónico'.

...



Manuel Medarde
Santa Coloma de
Cervelló
Arqueólogo e ingeniero

/// Medarde es secretario de la Comisión Internacional de la Colonia Güell y conservador de la Cripta de la Colonia.

El papel del arqueólogo e ingeniero industrial es fundamental en el conocimiento y divulgación de la Cripta modernista de Gaudí.

Gracias a Medarde, la cripta protagonizó el primer Congreso sobre Gaudí, que ya ha celebrado su segunda edición.

...



Juan Gómez Chicuelo
Cornellà
Guitarrista de Flamenco

/// 'Chicuelo' es, sin duda, una de los guitarristas más relevantes del flamenco, además de ser uno de los compositores más prolíficos.

A sus 50 años, es el guitarrista habitual de Miguel Poveda o Duquende, además de haber sido el compositor de la música de la última película de Orson Welles, El Quijote.

Tiene un Goya a la mejor canción por 'No te puedo encontrar' (Blancanieves, 2012)

Llobregat 2018

Vota a tus seis favoritos en:
www.ellobregat.com

Premio a la Ribera Solidaria

Queremos premiar a una de estas entidades sin ánimo de lucro por tener a la solidaridad como columna vertebral a lo largo de su historia



Festival de Payasos
Charlie Rivel
Cornellà

/// Este 2018 volverá a celebrarse el Festival Internacional de Payasos de Cornellà, un punto de encuentro incomparable para el mundo del 'clown'.

Creado en 1984, la pasada edición sirvió para organizar la primera Convención del Mundo Payaso, de la que salió una Declaración Universal de los Derechos de los Payasos, así como un código deontológico.

El premio 'Nas d'or' se ha ganado el prestigio que merece en el sector.

...

/// Rubricatus ha cumplido veinte años dando respuestas educativas y laborales a personas con alguna discapacidad intelectual.

Crearon Can Rigol y el taller precursor del actual Centro Especial de Trabajo Tesiprat. Fue un éxito sin precedentes en la lucha contra la exclusión social.

Recientemente, han iniciado una línea de catering llamada 'EsBo'.

...

/// Por ser el primer chef con fundación propia y en favor de procurar momentos de felicidad para los menos favorecidos de acuerdo con los servicios sociales de la comarca.

Creador del espacio gastronómico Kauai en Gavà, Manresa busca que todo el mundo pueda disfrutar de momentos especiales, como el cumpleaños de un hijo o la celebración de las bodas de plata de un matrimonio. También desarrollará cursos de cocina asequibles.



Óscar Manresa
Gavà

Premio al Afluente Verde

Hoy en día es indudable que ser ecológico y sostenible es tan fundamental para nuestra sociedad como un afluente para un río



CRAM
Baix Llobregat

/// El centro creado en El Prat en 2011 cuenta con unas instalaciones punteras en clínica y recuperación de cetáceos, tortugas y aves marinas.

La Fundación CRAM, que ha crecido mucho en los últimos años, es un referente en la recuperación de la fauna marina.

Clínica, Investigación y Educación son los tres pilares del centro, que está preparado para dar respuesta inminente ante una posible epidemia o ante vertidos en el mar.

...

/// Ascaso ha revolucionado la tecnología barista al ser pionera en la eliminación del latón y el cobre de su interior.

Con el nuevo diseño, trabajado en su fábrica de Gavà, evita la migración tóxica de plomo, níquel en cada café.

Además de garantizar la salud, la máquina Big Dream ahorra un 40% de energía al conseguir mantener una mayor estabilidad térmica.

...

/// Por su sensibilidad ecológica y medioambiental, puesta de manifiesto en Torrelles de Llobregat desde 1992 con la aplicación del sistema de recogida selectiva "residuo mínimo", mediante la recogida "Puerta a Puerta" cuando fue alcalde.

Por su voluntad preservadora del entorno natural al lograr mantener en Torrelles el equilibrio entre viviendas, paisaje forestal y zona agrícola.



Joan Ramell
Torrelles de Llobregat

Premio Aguas Bravas

De tanto en tanto, la calma del río se ve sorprendida por las inesperadas inundaciones que obligan a la movilización ciudadana



Fora Antena
Torrelles de Llobregat

/// La presión vecinal, a través de la entidad, ha logrado que Vodafone paralizara, a la espera de ser trasladada, la antena de telefonía colocada al lado del colegio Sant Martí de Torrelles.

La insistencia de la plataforma ha hecho que la problemática se debatiera en el Parlament y lograra el compromiso de mediación de la Generalitat.

La entidad ha estado tres años de movilizaciones continuas.

...

/// Ubicada en El Prat, ha mantenido la lucha contra el amianto viva desde que se declarara ilegal.

Gracias a plataformas como ésta, la Justicia continúa el cerco a este material y a sus empresas.

Entre los últimos logros está la condena a Uralita; el reconocimiento de un cáncer de esófago por el amianto; o la demanda para reconocer la ansiedad como enfermedad fruto a la exposición al amianto.

...

/// Hace cinco años que el PSSJD de Sant Boi introdujo en su estructura esta comisión que tiene como objetivo poner al paciente en el centro de poder de decisiones.

El éxito de su propuesta ha hecho que no solo se aplique para los pacientes de salud mental, sino de manera transversal en todo el hospital.

Hoy en día, es central este enfoque en salud mental; ellos fueron pioneros.



As. de Víctimas
Afectadas por el
Amianto de Catalunya



Comisión de
Empoderamiento del
Parc Sanitari de Sant
Joan de Déu

Budget by Expenditure Type



- Capital
- Debt
- Salaries
- Benefits
- Operating Capital
- Other Expenses



PRONÒSTICS 2018

Munici a municipi

It had been so long since Delhi had announced any major reforms at all – let alone...
...the government rolled out a series of reform...
...the Indian government rolled out a series of reform...
...the government rolled out a series of reform...
...the government rolled out a series of reform...

Prospectiva municipal de 2018



Collbató



Olesa de Montserrat



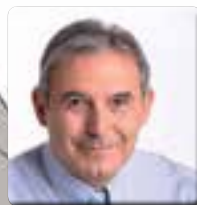
Esparraguera



Sant Esteve Sesrovires



Castellví de Rosanes



Sant Andreu de la Barca



El Papiol



Molins de Rei



Sant Just Desvern



Vallirana



Cervelló



Cornellà de Llobregat



L'Hospitalet de Llobregat



Begues



Sant Climent de Llobregat



Sant Boi de Llobregat



Gavà



El Prat de Llobregat

Un total de 18 municipis, dels 30 que componen la comarca del Baix Llobregat, han contestat al qüestionari que El Llobregat ha enviat als seus respectius alcaldes, convidant-los a respondre a unes preguntes que tenien com a objectiu fer un balanç del 2017 i exposar les bases del que es pretén assolir aquest any 2018, amb un exercici de prospectiva.

Para conocer cuál es el punto de partida de cada uno de los municipios del Baix Llobregat, igual que hicimos el año pasado, El

Llobregat ha llevado a cabo una entrevista común a todos los alcaldes y alcaldesas del territorio. Desde el mes de septiembre y hasta los últimos días del año, hemos intentado recabar de manera insistente toda la información posible para que todos los municipios estuvieran representados. Estas entrevistas las publicamos íntegramente en las páginas que siguen a continuación y estarán disponibles desde el 5 de enero en www.elllobregat.com, tanto en formato doopaper como PDF. Todo el Anuari 2018 del Llobregat podrá consultarse y descargarse de forma gratuita.

En estas páginas de pronósticos municipales del Anuari han participado los alcaldes y alcaldesas de los siguientes municipios, a quienes agradecemos su colaboración: L'Hospitalet, Cornellà, Sant Boi, El Prat, Gavà, Vallirana, Sant Andreu de la Barca, Molins de Rei, Olesa de Montserrat, Esparraguera, Sant Just Desvern, Cervelló, Sant Esteve Sesrovires, Begues, El Papiol, Sant Climent, Collbató y Castellví de Rosanes. ///

El projecte de desenvolupament econòmic i social situa a L'Hospitalet com la ciutat emergent dins de l'àrea metropolitana

“Noves empreses s’han instal·lat a la ciutat; l’atur ha baixat per sota del dotze per cent, i hem consolidat la nostra posició com a ciutat emergent de l’àrea metropolitana”

“L’espai públic de la nostra ciutat necessita d’una posada a punt que, a més, contribuirà a estalviar en manteniment i guanyar qualitat urbanística i lumínica”

Núria Marín és l’alcaldessa de L’Hospitalet de Llobregat des del 19 d’abril de 2008. Va arribar al càrrec quan Celestino Corbacho Chaves va ser designat ministre de Treball i Immigració, sent la primera dona que ostenta el càrrec d’alcaldessa a la ciutat. Es va presentar com a cap de llista del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC) a les eleccions municipals del 22 de maig del 2011.

L’Hospitalet és una ciutat de la comarca del Barcelonès que limita a l’oest amb els municipis d’Esplugues de Llobregat, Cornellà de Llobregat i el Prat de Llobregat, i a l’est i sud amb la ciutat de Barcelona, amb la que té una continuïtat de la trama urbana. Amb una població de 262.449 habitants (2016), És la segona ciutat de Catalunya per habitants.



ALCALDESSA DE L'HOSPITALET, NÚRIA MARÍN

la ciutat i un millor accés al riu.

I el turisme de negocis, vinculat bàsicament a l’activitat de la Fira, està plenament consolidat. L’ocupació hotelera de la ciutat —tenim un parc hotelier format per una quinzena d’equipaments de primera qualitat— creix any rere any, com a mostra de la bona salut d’aquest sector a L’Hospitalet.

- Quins són els projectes més importants que s’han desenvolupat en aquest 2017?

- Molts, però en destacaré quatre. Aquest any hem signat el Pacte en defensa d’una salut pública de qualitat —el segon pacte al qual em vaig comprometre a l’inici del mandat—, amb el qual volem refermar el nostre compromís de treballar plegats per tenir una ciutat saludable, amb un sistema assistencial de salut i d’atenció a les persones de qualitat.

També hem arribat a un acord amb la Generalitat que ens permetrà eliminar els barracons de les nostres escoles i abordar la reforma integral de cinc escoles més de la ciutat.

El maig vam formalitzar amb el Departament d’Empresa i Coneixement de la Generalitat de Catalunya i el Govern xinès, a través de l’European Traditional Chinese Medicine Development, SL, l’acord perquè el Centre Europeu de Medicina Tradicional Xinesa a Europa (TCM-EU) s’instal·li a l’antiga fàbrica Godó i Trias de la ciutat, molt a prop del parc biomèdic de la Granvia. Un projecte que suposarà una inversió de 80 milions d’euros.

Un quart element positiu és el tema de les infraestructures, ja teníem la línia 9 del metro, però enguany hem assolit el compromís de la Generalitat que les estacions de Provençana i Ildefons Cerdà de l’L10 i Ernest Lluch de l’L5 entraran en servei el 2019, i sembla que finalment entre tots —institucions i ciutadania— hem aconseguit que el Ministeri de Foment repregui el projecte de soterrament de les vies i construcció de l’estació intermodal de la Torrassa.

- Quin balanç fa d’aquest any 2017 en el seu municipi?

- De forma positiva. Un balanç que té molt a veure amb el fet que la ciutat té un projecte potent i clar de desenvolupament econòmic i social. Noves empreses s’han instal·lat a la ciutat; l’atur ha baixat per sota del dotze per cent, i hem consolidat la nostra posició com a ciutat emergent de l’àrea metropolitana que sota la marca Barcelona vol ser competitiva a Europa i al món. I sempre amb un model clar de redistribució de la riquesa i de garantia dels drets i dels serveis a la nostra ciutadania.

- Hem superat l’equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- En aquests dos anys llargs de mandat, l’Ajuntament ha continuat fent un gran esforç per donar resposta a les necessitats de les persones des de diferents vessants: lluitant contra la pobresa energètica; donant ajuts per alimentació, beques menjador, subvencions de l’IBI...; impulsant programes de formació per afavorir la reinserció laboral; treballant pel dret a l’habitatge...

Hem encetat un nou procés participatiu, L’H on dels barris, perquè de la mateixa manera que vam fer fa uns anys amb la ciutat, entre tots decidim quins són els projectes que hem de tirar endavant als nostres barris. En el marc de les properes actuacions en els barris, volem dirigir especialment l’atenció als Blocs de la Florida. Ja estem treballant en el disseny d’un pla d’actuació

integral i transversal per tal de planificar les mesures urbanístiques, d’habitatge, socials i totes les que puguin contribuir a la millora d’aquest barri que durem a terme en els darrers anys.

L’aposta per la igualtat d’oportunitats i la cohesió social ens ha fet prioritzar l’educació. Fruit del treball conjunt amb la comunitat educativa, els sindicats, les entitats socials i els partits polítics, hem estat la primera ciutat a signar el Pacte local per l’educació. A més, hem rebut premis internacionals pel projecte d’aprenentatge servei i per l’EMMCA; una nova escola de restauració s’ha instal·lat a l’antic edifici de Correus, i ja és una realitat el programa de conversa en anglès als instituts.

Paral·lelament, també els projectes estratègics de ciutat caminen amb pas ferm. El Districte Cultural s’està consolidant amb l’arribada d’empreses i galeries d’art però també amb nova activitat cultural. Empreses de la solvència de Cirque du Soleil, Grupo Planeta i l’editorial Santillana han arribat a la ciutat per quedar-s’hi.

A L’Hospitalet ja comptem amb un pol biosanitari molt potent format pels importants hospitals i instituts de recerca. Però la transformació de la Granvia —el projecte ja ha estat aprovat de forma definitiva per la Generalitat— ens permetrà desenvolupar al voltant d’aquests centres de referència un clúster d’indústries del sector biomèdic i, alhora, guanyar un gran parc per

La ciutat té un **projecte potent i clar de**



desenvolupament econòmic i social”

- Quin és el problema/debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- L'espai públic de la nostra ciutat necessita d'una posada a punt que, a més, contribuirà a estalviar en manteniment i guanyar qualitat urbanística i lumínica, amb els seus conseqüents efectes en la convivència, el civisme i la percepció de seguretat.

Paral·lelament, hem de continuar treballant perquè L'Hospitalet sigui la ciutat neta, endreçada i cohesionada que volem. Per això, hem posat en marxa iniciatives que ens ajudin a garantir un bon manteniment i una bona neteja de l'espai públic. Hem creat un nou cos d'inspectors d'espai públic que controla i fa el seguiment de totes les incidències relacionades amb sanejament urbà, servei d'obres i manteniment de l'espai públic, parcs i jardins i urbanisme i activitats reglades; hem impulsat una campanya gratuïta de neteja de pintades incíviques a les façanes dels edificis d'habitatges, i hem creat un nou servei de neteja d'intervenció integral en zones d'atenció preferent en alguns barris de la ciutat. És evident que l'Ajuntament ha de fer la feina, però també és cosa de tothom tenir conductes cíviques i respectuoses. Per això continuem fent campanyes de conscienciació ciutadana.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

- Continuar aprofitant i desenvolupant les fortaleses de la ciutat perquè aquestes redundin en benefici de la ciutadania. Com ja he dit abans, el nostre objectiu prioritari és la millora de la qualitat de vida dels veïns i de les veïnes.



Hem de continuar treballant perquè **L'Hospitalet sigui la ciutat neta, endreçada i cohesionada que volem**"

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per al 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- Executarem un important paquet d'obres de millora i urbanització de carrers. Com ja he comentat, estem treballant en la planificació d'un conjunt d'accions que milloraran la Florida i crec que l'any proper es podran començar a desenvolupar. També confio que el Ministeri de Foment compleixi el compromís que té amb la ciutat de L'Hospitalet i posi en marxa el projecte de soterrament de les vies i la construcció de les estacions de Bellvitge-Gornal i de la Torrassa.

- Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circu-

lació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o, per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions —positives i negatives— té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

- A L'Hospitalet temes com la diversitat, la qualitat de l'aire i la gestió dels residus i dels recursos —com l'aigua o l'energia— són una prioritat de govern i tot un repte per a la nostra societat. Unes actuacions que s'han d'emmarcar en una política comú i coordinada de la gran Barcelona.

Estem convençuts que la millora de la qualitat de l'aire passa necessàriament per un canvi profund del model de mobilitat a les nostres ciutats, un procés que també comportarà guanyar més espai urbà per als vianants. Això no serà fàcil i caldrà molta pedagogia per part de les administracions a l'hora d'aplicar algunes mesures. Així, a L'Hospitalet hem posat en marxa el Pla d'acció per a la millora de la qualitat de l'aire, un document que, amb l'horitzó del 2020, estableix quatre grans línies d'actuació: promoure els desplaçaments a peu o en bicicleta, l'ús del transport públic, la reducció de les emissions dels vehicles i la millora dels serveis municipals. Amb aquestes actuacions volem millorar la qualitat de l'aire que respirem i avançar cap a una ciutat més eficient, amb menys emissions i que compti amb una millor qualitat de vida per a tothom. **///**



RAMBLA DE JUST OLIVERAS DE L'HOSPITALET

El diàleg i el consens social, principals fortaleeses de la ciutat de Cornellà de Llobregat

“No puc obviar que la situació política de Catalunya ha afectat molt, i en certa manera, també oculta la realitat local. La situació d’incertesa condiona profundament”

“El projecte Cornellà Natura, és un projecte orientat a transformar la pell de la ciutat, en cuidar i fer més verd i naturalitzat el nostre entorn”

Antonio Balmón Arévalo va néixer a Barcelona, el 3 de gener de 1960. A l’abril de 2004 és nomenat Alcalde de Cornellà de Llobregat, substituint a José Montilla, ex-president de la Generalitat de Catalunya. Des de 2007 és vicepresident executiu primer de la Mancomunitat de Municipis de l’Àrea Metropolitana de Barcelona (Àrea Metropolitana de Barcelona des de la Llei aprovada el juliol de 2010). A més és secretari de l’Àrea d’Acció Política de la Comissió Executiva del PSC. Cornellà de Llobregat és un municipi de la comarca del Baix Llobregat situat al marge esquerre del riu Llobregat. Té una població de 86.072 habitants (2016).



ALCALDE DE CORNELLÀ DE LLOBREGAT, ANTONIO BALMÓN ARÉVALO

- Quins són els projectes més importants que s’han desenvolupat en aquest 2017?

- En especial, el projecte Cornellà Natura, pel que fa a accions sobre l’espai públic. És un projecte orientat a transformar la pell de la ciutat, en cuidar i fer més verd i naturalitzat el nostre entorn. És una proposta oberta, per transformar la ciutat, per treballar amb la natura com a element de cohesió, de deixar que la natura que envolta el continu urbà s’integri a la vora del nostre carrer o plaça, que ens condueixi pel municipi. I ens hem plantejat un termini de deu anys, perquè no es tracta d’una operació de maquillatge, sinó que és l’eix vertebrador de les actuacions sobre l’espai públic a la ciutat que recentment s’han posat en marxa.

Un exemple ha estat la transformació del parc de la Ribera, que es va estrenar el mes d’abril. També han començat les obres de l’avinguda dels Alps, que havia nascut com un eix distribuïdor del trànsit rodat entre el nord i el sud de la ciutat i avui ha de transformar aquesta funció. I ben aviat, està a punt de començar la peatonalització del carrer Verge de Montserrat, que també suposarà un gran canvi en la mobilitat de les persones entre els barris de Centre i Riera, lligada també a la millora de l’enllaç entre el passeig dels Ferrocarrils i l’Avinguda Baix Llobregat.

En un altre ordre de coses, aquest any hem consolidat en gran part la feina dels últims anys, sobretot a través de l’Acord Social, que subratlla el compromís per una ciutat inclusiva i igualitària. Un esforç molt

Confiam plenament en la capacitat de la ciutadania per superar les divisions des del diàleg, amb respecte a la pluralitat ideològica, i defensant la cohesió cívica”



- Quin balanç fa d’aquest any 2017 en el seu municipi?

- Si fem una anàlisi freda, i circumscrita a Cornellà, hi ha un parell d’elements que vull destacar. En l’aspecte social, hem intentat seguir treballant en base al consens per donar resposta a aquelles situacions més crítiques que ha deixat la crisi a la ciutat, aquesta crisi que, només aparentment, s’allunyava. Aquest treball es fa des de l’Acord Social, i és evident que constata que no ens podem deixar portar per les aparences. Per sort, hi ha un gran compromís d’entitats, ajuntament i altres actors socials, on es generen respostes reals i factibles segons les capacitats de la ciutat de Cornellà, per aconseguir que sigui més inclusiva i igualitària.

Tot i això, no puc obviar que la situació política de Catalunya ha afectat molt, i en certa manera, també oculta, la realitat local. No tant l’acció política municipal, pel que fa a projectes urbanístics o socials, o el treball diari de les entitats o els seus habitants, sinó perquè la situació d’incertesa condiona profundament, tant la disposició anímica dels seus habitants com l’economia. Ara bé, confiem plenament en la capacitat de la ciutadania per superar les divisions des del diàleg, amb respecte a la pluralitat ideològica, i defensant la cohesió cívica. Aquest denominador comú ens han caracteritzat en altres moments de la nostra història per superar situacions difícils. I crec que tornarà a ser així, almenys en aquesta dimensió cívica, ja que alguns retrocessos en altres àmbits pot ser que tinguin una di-

fícil recuperació, un cop arribats a la situació actual.

Com a representant d’una administració, podria parlar dels problemes que suposen les restriccions legislatives que fan uns a la nostra capacitat de decisió i d’invertir, o de la manca de respecte als compromisos signats que per l’altra banda també està condicionant el nostre treball i les nostres finances. Però, amb el soroll actual, aquests plantejaments passen desapercebuts. Tot i això, la nostra responsabilitat és seguir treballant, seguir responnent fins on ens permetin aquests marcs, i intentar satisfer en termes raonables tot allò que la ciutadania ens ha plantejat.

- Hem superat l’equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- Es troba en procés d’aplicació i de poder avaluar la seva marxa, de fet amb el nou mandat es va elaborar una proposta inicial de l’equip de govern i es va obrir a la participació, per pensar i debatre amb calma les accions i objectius que havia de concretar, per la qual cosa l’aprovació del PAM ha estat relativament recent.

De tota manera, es tracta d’una eina que té sobretot una funció estratègica, a mig i llarg termini, centrada en sis eixos que detallen accions per potenciar l’economia local i l’ocupació, garantir la convivència ciutadana, protegir l’educació i la família, enfortir el teixit cultural i associatiu, vetllar per la salut, el medi ambient i el consum responsable i, finalment, realitzar una gestió pública més propera.

important de l'Ajuntament en aquest sentit és mantenir els plans d'ocupació, o bé ajudar en la transició escolartreball, així com el projecte col·laboratiu de la Botiga Solidària, entre d'altres.

D'altra banda, hem acabat ja la segona experiència dels pressupostos participatius, que s'incorporaran al pressupost de 2018, mentre que els de la primera edició s'estan fent realitat durant el 2017. Juntament amb les accions sobre l'espai públic proposades per la ciutadania que es desenvolupen des de la plataforma A Prop Teu, o la publicació d'informació referent a la corporació a través d'Internet, més altres mesures de governança implementades, han fet que cada vegada tinguem millors notes en els diferents indicadors de Transparència de les administracions municipals.

- Quin és el problema / debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- Precisament, parlant de l'Acord Social, molt sovint recordo quina són les principals fortaleses d'aquesta ciutat: per un cantó, la voluntat de buscar el consens per part de la majoria de persones i agents socials de la ciutat, de dialogar, confrontar i discutir a pesar de les discrepàncies, i per l'altre, la capacitat demostrada de les entitats per animar aquesta voluntat de caminar junts, de buscar respostes conjuntes a una situació de crisi.

Penso, avui, que el principal problema que tenim avui és que aquesta capacitat està en risc, arran de la intransigència dels qui governen a Catalunya i a Espanya. Hi ha moltes expectatives creades per una banda i per l'altra que no es podran complir, i estem a una situació que no hagués volgut veure mai. Per sort, crec que mantenim aquesta capacitat de diàleg i d'entesa, aquesta capacitat que s'extreu del manifest conjunt signat per més de 120 entitats de la ciutat el 7 d'octubre. Espero que es deixi enrere l'estratègia de tensió i de confrontació i puguem estar atents a altres qüestions que també són problemes i que aquest soroll està ocultant.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

- Desenvolupar una ciutat més humana, que posi en valor el caràcter solidari, l'esforç i la implicació dels ciutadans i ciutadanes en els diferents projectes del municipi. Sense aquest caràcter, no serien possible realitats com l'Acord Social, l'Aliança contra la pobresa, l'Educar per Créixer...

Ho hem fet també en les actuacions sobre l'espai públic, amb el projecte A Prop Teu, que les ha posat a una escala més humana. Moltes vegades, més de mil vegades cada any, són els mateixos veïns i veïnes que ens adverteixen de les coses que cal millorar, d'elements fets malbé o d'idees que volen aportar en bé de tothom. Les noves tecnologies han facilitat aquest contacte.

Veiem cada setmana, cada dia, la Cornellà Humana. I el repte de futur de la ciutat és que aquests valors, si tots som persones millors, es tradueixin en una ciutat millor. Innovar socialment, fer una ciutat més inclusiva, també feminitzar la ciutat, transmetent respecte i

igualtat a les futures generacions, i portar la cultura als carrers i als barris.

Tot allò que canviem de la pell de la ciutat, dels carrers, de l'espai públic, ha de servir també per transformar-la internament. I de la mateixa manera: una ciutadania compromesa i que sap que pot incidir en tots aquests aspectes de la seva vida i dels seus conciutadans, transformarà externament la ciutat. Busquem tenir un futur més humà, per viure, per convidaure, per acollir i per compartir.

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- Com, de fet, superem amb aquest pressupost l'equador del període 2015-2019, es tracta en bona part dels projectes que ja he detallat anteriorment, destinats a donar continuïtat al projecte de mandat. No plantejem un projecte estrella que resti protagonisme a la resta de l'acció municipal, ni que s'emporti un percentatge espectacular de la inversió, sinó que anem aportant peces als grans projectes, molt ambiciosos, dins dels paraigües que són el Cornellà Natura pel que fa a la transformació de la ciutat, o l'Acord Social per reforçar el treball que es fa en polítiques socials per defensar de la dignitat de les persones.

Tenim l'objectiu de mostrar ambició, però amb responsabilitat, responnent a les diferents necessitats i mirades que conviuen a Cornellà. Per tant, desenvoluparem projectes i actuacions ja compromeses i amb les que puguem seguir sumant esforços per contribuir a la millora de la ciutat i el benestar dels seus habitants.

- Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o,

Busquem tenir **un futur més humà**, per viure, per convidaure, per acollir i per compartir"



per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions -positives i negatives- té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

- Hem de ser conscients que si ens trobem davant d'un episodi complicat per a la salut de les persones, per sobre de tot, aquesta ha de ser la nostra principal preocupació, siguin mesures més o menys còmodes per a tothom. Per tant, per començar ens ho hem de prendre amb tranquil·litat i sentit comú; aquestes mesures, en episodis puntuals, s'hauran d'aplicar.

El principal avantatge d'aquest marc és que ja estem treballant en dibuixar nous espais a la ciutat que permetin aquest major control de la contaminació acústica i ambiental, és a dir, ja estem fent un esforç per adequar a aquestes claus el nostre espai públic, fer-lo més amable i més humanitzat. Això és el que posem de la nostra part perquè els veïns dels diversos municipis, conductors o no, no hagin de preocupar-se d'on s'aplica o no s'aplica, de la mateixa manera que les mesures per incentivar el transport públic seran generals i beneficiaran el conjunt de l'entorn metropolità i la salut dels seus habitants. ///



MUSEU AGBAR DE LES AIGÜES, CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Sant Boi planteja una nova estratègia urbana amb l'expressió "ciutat saludable, ciutat sostenible"

"L'aportació de 8 milions d'euros que ens ha concedit la Unió Europea ens ajudarà molt a desenvolupar en els pròxims anys la nostra estratègia de ciutat"

"Una gran debilitat de Sant Boi, que arrosseguem fa anys, són les infraestructures. Per sort finalment s'ha reobert no fa gaire el vial d'accés a la ciutat des de la C-245"

Lluïsa Moret és llicenciada en Psicologia per la Universitat de Barcelona i alcaldessa de Sant Boi des de la renúncia de Jaume Bosch a 2014. Un any després guanyaria les eleccions i mantindria el càrrec.

Sant Boi és un municipi de 82.142 habitants situat al delta del Llobregat, dins l'àrea metropolitana de Barcelona, a 6 km de l'aeroport, 9 km del port i 15 km de Barcelona, és un dels principals nuclis de població de la comarca i un punt estratègic en el sistema de comunicacions al sud de Barcelona.

-Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- Ha estat un any molt interessant, que obre excel·lents expectatives de futur. Hem aconseguit plantejar una estratègia col·lectiva il·lusionant per construir el Sant Boi dels pròxims anys. Aquesta estratègia, que compta amb el suport econòmic dels fons FEDER de la Unió Europea, s'expressa en la marca urbana 'Ciutat saludable, ciutat sostenible'.

Mentre avançàvem en el disseny d'aquesta estratègia, hem treballat sense descans per continuar fent de l'atenció a les necessitats socials de la ciutadania la nostra prioritat número 1, en un context econòmic caracteritzat pel manteniment de xifres altes d'atur, baixos salaris i contractació precària. Davant les retallades de drets i prestacions i la cronificació de situacions de vulnerabilitat, l'Ajuntament ha seguit destinant la part més important dels seus recursos a estar al costat de les persones i de les famílies més necessitades.

Una altra gran prioritat ha tornat a ser, d'acord amb el que ens reclama la ciutadania, la millora de l'espai públic. Després d'haver modernitzat de manera integral el sistema de recollida de residus i introduït progressivament millores sensibles en la neteja viària, enguany hem executat algunes de les obres més importants del mandat, hem començat a fer realitat un pla de renovació de les àrees de jocs infantils i hem invertit en el manteniment de les voreres. També hem destinat 500.000 euros dels Pressupostos Participatius a millores de l'espai públic en els barris i hem reforçat els equips de treball destinats a petites tasques de manteniment en carrers i places de la ciutat.



ALCALDESSA DE SANT BOI DE LLOBREGAT, LLUÏSA MORET

-Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- A hores d'ara, hem executat més de la meitat dels compromisos del Pla de govern i continuem fent camí. El Pressupost Municipal que acabem d'aprovar per al 2018 manté les nostres prioritats orientades cap a cinc grans objectius: l'atenció de les necessitats socials, la millora de la neteja i de l'espai públic, l'aposta per l'educació i la cultura com a eines de millora de les oportunitats de futur de les persones, la competitivitat econòmica del territori per a la creació d'ocupació digna i de qualitat i la millora de l'entorn natural i la promoció de la sostenibilitat. En aquest sentit, l'aportació de 8 milions d'euros que ens ha concedit la Unió Europea ens ajudarà molt a desenvolupar en els pròxims anys la nostra estratègia de ciutat cap a un desenvolupament urbà sostenible. És un suport que ens fa sentir orgullosos i que ens esperona per mirar cap endavant amb confiança.

-Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?

- Ha estat un any d'actuacions urbanístiques importants per a Sant Boi, com la remodelació del carrer de Lluís Pascual Roca -principal artèria de l'eix cívic i comercial-, la renovació de les voreres perimetrals de la plaça de la Generalitat o l'adequació de l'entorn dels equipaments de la Parellada. Gràcies a actuacions com aquestes, anem avançant cap a una ciutat per a les persones, amb un urbanisme més accessible, més amable per als vianants i les bicicletes, i un espai públic més net, menys contaminat i més sostenible. La renovació de les àrees de joc infantil també em sembla un projecte rellevant que tot just acabem d'iniciar i en el qual invertirem més de 2 milions d'euros amb recursos de diferents pressupostos municipals.

2017 ha estat també l'any en què hem aprovat el nostre Pla de Turisme i l'any en què per primer cop tota l'energia consumida per l'Ajuntament de Sant Boi ha estat 100%

energia renovable. I en el terreny social, l'any en què per segon cop hem aplicat l'IBI social per reduir despeses a les famílies més necessitades o un any de grans esforços per visibilitzar la realitat de les persones LGTBI i lluitar contra l'homofòbia i la transfòbia mitjançant la campanya 'Sant Boi és diversa'. En els darrers dotze mesos també han crescut projectes com Ciutat Cardioprottegida i Sant Boi Sa. Aquest últim conté accions contra l'obesitat infantil, una lluita que esperem veure molt reforçada gràcies a la col·laboració amb la Gasol Foundation, que ha d'instal·lat la seu europea a la nostra ciutat.

-Quin és el problema / debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- L'evolució de les xifres d'atur és positiva en els darrers mesos de forma força continuada, però la situació del mercat laboral és molt precària i massa famílies continuen amb dificultats econòmiques importants. En el que depèn de nosaltres, hem de treballar per consolidar la nostra estratègia de ciutat per ajudar Sant Boi a ser un territori atractiu per a l'activitat econòmica i per contribuir a generar el màxim nombre possible de llocs de treball dignes. El sector sanitari, la sostenibilitat, el comerç urbà de proximitat... són les nostres apostes.

Una gran debilitat de Sant Boi, que arrosseguem fa anys, són les infraestructures. Per sort finalment s'ha reobert no fa gaire el vial d'accés a la ciutat des de la C-245, però les obres de la variant continuen aturades i sense que es vegi cap moviment que convidi a l'optimisme. Fa molts mesos que diem que no ens cansarem de reivindicar al Ministerio de Fomento que es reprenquin aquestes obres, perquè es tracta d'una infraestructura clau per a Sant Boi, per a la mobilitat de la ciutadania i per a les expectatives de futur de l'economia local. Fa 25 anys que esperem, hem estat molts mesos insistint de comú acord amb altres municipis, amb la Diputació i amb la Generalitat, i seguirem reclamant tantes vegades com faci falta.

-Quins són els reptes de futur del municipi?

- El nostre gran repte és reforçar l'orgull i l'autoestima de Sant Boi mitjançant la nostra estratègia urbana de ciutat. Ens hem de creure que som un municipi amb potencialitats i actius importants i els hem d'explorar adequadament per singularitzar-nos en l'entorn metropolità i poder generar així desenvolupament econòmic i ocupació digna amb la complicitat del conjunt de la societat local, des de les empreses i els comerços a les entitats i els ciutadans i les ciutadanes particulars.

Volem aprofitar tot allò que ens identifica històricament perquè Sant Boi que sigui conegut arreu com una ciutat saludable i sostenible, amb un aire net i de qualitat, un entorn natural privilegiat, un patrimoni cultural mil·lenari, una agricultura de proximitat i km.0, una gastronomia referent, un compromís amb l'eficiència energètica, un sector sanitari capdavanter, una vinculació orgullosa amb la salut mental, una ciutadania activa i saludable i una societat, en definitiva, implicada amb la salut i la sostenibilitat. Tot això ja ho som, el repte és que tothom ens identifiqui com la ciutat metropolitana més saludable i més sostenible.

-Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- La construcció del nou accés per a vianants de Ciutat Cooperativa millorarà sensiblement la façana d'un barri que viurà una gran transformació urbanística, amb actuacions als espais interblocs i la redefinició de l'antic am-

bulatori com un espai per a la gent gran i per a l'emprenedoria social. També tenim compromesos altres projectes importants de millora d'àrees de jocs infantils, per exemple a la plaça de Catalunya, als jardins de l'Astasieta o a la plaça de l'Olivera de Casablanca. Es reurbanitzarà el tram encara pendent del carrer de Francesc Macià i es reconverirà l'espai que ocupava l'antic teatre de l'Ateneu Santboià en un gran espai públic obert a la ciutadania i que es podrà utilitzar com a teatre a l'aire lliure. Al llarg de 2018 també volem insistir en inversions per millorar l'estat general de la neteja a la ciutat.

-Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o, per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions -positives i negatives- té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

- A Sant Boi tenim la sort de gaudir d'uns índexs de qualitat de l'aire superiors als del nostre entorn, probable-

ment pel riu, que fa de berrera natural, i perquè tenim una gran massa agrícola i forestal. Per tant, la normativa no ens obliga a prendre mesures restrictives en els episodis d'alta contaminació com sí que han de fer la gran majoria dels municipis de la nostra zona d'influència.

A més, a la nostra ciutat fa molts anys que vam prendre mesures per pacificar la circulació de vehicles. Gairebé des dels inicis de la democràcia, tenim un nucli històric que és bàsicament només per a vianants. I en els anys noranta es va fer una jerarquització del trànsit que distingia uns pocs carrers on es pot circular més ràpidament i una gran majoria de vies urbanes on la velocitat va quedar limitada gràcies a la creació de zones 10, 20 i 30 i altres actuacions.

Malgrat tot això, som una ciutat compromesa amb la sostenibilitat i volem aportar la nostra experiència a les proves pilot que es plantegin amb caràcter general per incentivar la mobilitat a peu, en bicicleta i en transport públic i per un trànsit rodat menys contaminant. Totes les iniciatives que avancin efectivament en aquesta direcció seran altament positives per a l'àrea metropolitana de Barcelona i, per tant, per a Sant Boi. La mobilitat ha iniciat un canvi de paradigma que ens sembla necessari i irreversible. . . !!!



FAÇANA I PLAÇA DE L'AJUNTAMENT DE SANT BOI DE LLOBREGAT

El Prat aposta per l'educació i la formació per a assentar les bases del futur

“L'Educació i la Cultura són eines de transformació social, dirigides a construir una comunitat que garanteixi la igualtat d'oportunitats, la creativitat i l'esperit crític”

“Tenim l'oportunitat i l'obligació de respondre-hi amb polítiques de progrés que ens permetin lluitar de manera més justa i eficaç per millorar les condicions de vida de la ciutadania”

Luís Tejedor, enginyer i polític, és l'alcalde del Prat de Llobregat des del 1982, primer dins de les files del PSUC i posteriorment a Iniciativa per Catalunya Verds. Exerceix diferents càrrecs d'àmbit supramunicipal i metropolità, com ara la vicepresidència de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, la vicepresidència de la Junta Rectora del Consorci per a la Gestió Integral d'Aigües de Catalunya – CONGIAC, així com també membre de la Comissió Executiva d'Iniciativa per Catalunya Verds. El Prat de Llobregat té una població de 63.457 habitants. En el seu terme municipal es troben infraestructures de gran importància per a Barcelona com l'Aeroport i una part de la zona portuària del port de Barcelona.

- Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- El balanç és positiu. L'Ajuntament treballa per aconseguir el compromís del govern municipal amb la ciutat, que es recull en el Programa d'Actuació Municipal d'aquest mandat.

Un dels reptes més importants és el de començar a caminar en un gran projecte de ciutat que afavoreixi el desenvolupament educatiu, cultural i artístic de les persones al llarg de la seva vida, a través d'una xarxa de ciutat formada per agents educatius i culturals. Aquest projecte es fonamenta en el convenciment que l'Educació i la Cultura són eines de transformació social, dirigides a construir una comunitat que garanteixi la igualtat d'oportunitats, la creativitat i l'esperit crític, necessaris per avançar en reptes de present i de futur.

Durant aquest any, hem seguit treballant per reforçar l'atenció integral i el suport a les persones més vulnerables i el

seu entorn, amb l'objectiu de garantir que les seves necessitats bàsiques quedin cobertes.

L'altre aspecte en què cal mantenir els esforços, i ho estem fent, és el d'impulsar l'economia local per generar ocupació, noves activitats i cohesió social.

- Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- En aquests moments, el 53,88% de les accions que componen el PAM estan executades i/o en funcionament. Un 43,84% es troben en procés d'execució i només un 2,28% de les accions previstes no es podran realitzar durant aquest mandat.

- Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat aquest 2017?

- Una de les obres més importants d'aquest mandat és la reurbanització del tram final de l'avinguda de la Verge de Montserrat, amb la construcció d'un aparcament subterrani d'unes 500 places, que finalitzarà durant l'any 2019.

Pel que fa a equipaments, s'estan duent a terme les obres del teatre L'Artesà, que un cop finalitzades, ha de jugar un paper important en el Pla d'equipaments culturals de la ciutat que s'està elaborant, primordialment en l'àmbit de les arts escèniques.

També formarà part d'aquest Pla, el nou Centre Cívic Palmira Domènec, que s'ha començat a construir durant aquest 2017.

D'altra banda, s'ha adequat la Granja La Ricarda com a nou espai firal, que allotjarà la Fira Avícola de la Raça Prat i s'han urbanitzat els espais lliures al seu entorn.

També durant aquest 2017, s'han engegat diversos processos participatius tant en els àmbits de la gestió pública com de la millora dels espais de la ciutat. El més nou ha estat el procés participatiu per decidir a quins projectes es destina una part del pressupost municipal (1 milió d'euros l'any). D'altra banda, s'ha iniciat un interessant procés de participació veïnal per remodelar els jardins de Joan Salvat-Papasseit. També s'ha consultat la ciutadania per redactar les bases de la nova contracta del servei de neteja de la ciutat.

- Quin és el problema/debilitat a solucionar de manera immediata l'any vinent?

- Les preocupacions majoritàries se centren a reduir les conseqüències socials generades arran de la crisi econòmica i l'atur, i fer front a la cronificació de la precarietat i la pobresa. La durada i la intensitat d'aquesta crisi que estem patint incideix en la vida quotidiana i en les aspiracions de moltes famílies de la nostra comunitat. Per això la prioritat de l'Ajuntament és lluitar contra els efectes socials de la crisi. Tenim l'oportunitat i l'obligació de respondre-hi amb polítiques de



ALCALDE DEL PRAT DE LLOBREGAT, LLUÍS TEJEDOR

progrés que ens permetin lluitar de manera més justa i eficaç per millorar les condicions de vida de la ciutadania del Prat.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

- Amb una mirada llarga, el repte més important és millorar el nivell educatiu i formatiu dels joves per garantir els seus projectes de vida.

El Prat té dos importants reptes de futur lligats a convenis amb la Generalitat. Un és la construcció d'una nova residència pública i centre de dia per a la gent gran. L'altre és la construcció d'un nou institut a la ciutat, per respondre a l'augment de demanda de joves en aquesta etapa.

D'altra banda, l'Ajuntament està treballant per facilitar l'accés a un habitatge digne a les persones que ho necessitin, afavorint la disponibilitat d'habitatges de lloguer i incrementant el parc d'habitatges municipals.

Un altre gran repte és el d'impulsar l'economia local per generar ocupació i noves activitats, donar suport a les persones aturades, impulsar la formació i la innovació i estimular l'economia social i cooperativa.

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per al 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- L'any 2018 ha de ser el d'acabament de molts dels grans projectes esmentats anteriorment. Durant aquest període i a l'inici del 2019 està previst tenir construït el Centre Cívic Palmira Domènec, inaugurar el teatre L'Artesà i posar en marxa el projecte d'arts escèniques vinculat a aquest equipament, poder obrir el tram de l'avinguda de la Verge de Montserrat que ara s'està reurbanitzant i l'aparcament subterrani que s'hi està construint.

- Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, hi haurà restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i a la Gran Via; o, per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions, positives i negatives, té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

- Totes les mesures encaminades a incentivar l'ús del transport públic durant els episodis d'alta contaminació són positives i benvingudes. Però són necessàries mesures més de fons. ///

La prioritat de l'Ajuntament és lluitar contra els efectes socials de la crisi”



Vallirana pateix la sequera i la manca d'abastament d'aigua

“El nostre municipi s'abasteix d'aigües de pous i estem patint molt”

“Esperem que l'any 2018 sigui l'any de l'acabament de la Variant”

Eva Martínez Morales és llicenciada en Ciències Polítiques i de l'Administració i consultora experta en administració local i tributs municipals. Regidora a l'Ajuntament de Vallirana des de 2003, va ser triada alcaldessa en 2011 i segueix sent-ho en l'actualitat després de revalidar el càrrec el 2015.

El creixement d'aquest poble durant l'última dècada, ha fet que es converteixi en zona residencial que va creixent dia a dia. Actualment compta amb més de 14.500 habitants.

- Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- El 2017 ha estat un any on hem reforçat les ajudes a les famílies (beques de llibres i material escolar) i els programes de generació d'ocupació, com la quarta edició del Vallirana Emprèn, un programa pioner de suport als emprenedors. També, hem aconseguit doblar el plans d'ocupació propis destinant més de 250.000 €. També hem iniciat dos projectes per una ciutat més inclusiva, com la brigada de jardineria formada per persones amb discapacitat i els casals d'estiu inclusius.

- Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- L'avaluació de l'acompliment del PAM a novembre de 2017 és d'un 60%. Una de les claus per aconseguir-ho és tenir un ajuntament sanejat per poder assolir els grans projectes i inversions compromeses. Gràcies a l'esforç dels treballadors municipals i la cooperació de les entitats, món comercial i empresarial i ciutadania

- Quin són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?

- Durant el 2017 s'ha acabat de redactar el projecte del poliesportiu cobert. Vallirana, amb gairebé 15.000 habitants no té un poliesportiu cobert i és un dels grans projectes del mandat. Per altra banda s'han iniciat les obres de la Casa Mestres que serà el centre de la generació d'ocupació i la formació, a més de recuperar el patrimoni municipal.

- Quin és el problema/debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- Durant l'últim semestre de l'any estem patint una sequera excepcional. Vallirana s'abasteix d'aigües de pous i estem patint molt. Hem iniciat actuacions d'interconnexió de la pròpia xarxa i la construcció d'un nou pou, però la



ALCALDESSA DE VALLIRANA, EVA MARTÍNEZ MORALES

OBRES DE LA VARIANT N-340 AL SEU PAS PER VALLIRANA



solució definitiva passa per una interconnexió amb aigües Ter-Llobregat. Treballem amb la Generalitat per fer unes obres que també beneficiarien altres municipis de la comarca.

- Quins són els reptes del futur?

- Esperem que l'any 2018 sigui l'any de l'acabament de la Variant. Això permetrà una transformació radical del centre del municipi. A dia d'avui per la nacional passen cada dia més de 20.000 vehicles dels quals 4.000 són camions. El repte serà fer un nou carrer Major que compleixi les expectatives dels ciutadania i el comerç.

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades pel 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- Amb l'aprovació del pressupost 2018 es concreta el nou projecte de Vallibús a demanda i moltes inversions als barris: pla d'accessibilitat, pacificació del trànsit, prova pilot de videovigilància, ordenació del carrer Pau Casals, el projecte del nou carrer Major... També s'iniciaran les accions del Pla contra el fracàs escolar i la construcció d'un nou espai per a la Policia Local, ADF i protecció civil que millorarà l'atenció de les emergències.

-Aquest 2018 serà el primer que s'aplicaran episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via, o, per exemple, els dos nous títols: T-aire i T-verd. En qualsevol cas, quines repercussions té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

- Vallirana no forma part de l'AMB i la xarxa de transport públic està limitada al bus urbà i al bus interurbà. El 2016 es va posar en funcionament el bus exprés però només soluciona els desplaçaments cap a la Diagonal de Barcelona. Estem reclamant noves línies de bus exprés cap a la zona del front litoral de Barcelona i millor interconnexió cap a les zones industrials i de serveis de la comarca. Es necessitarien nous HUB amb aparcament per a les necessitats d'aparcament de les persones que diàriament es desplacen de Vallirana per treballar, oci o estudiar. D'altra banda caldrien engegar noves ajudes als autònoms i petits industrials per a la renovació del parc urbà i facilitats perquè els vehicles verds siguin una alternativa real. ///

Gavà aposta per la sostenibilitat com a model de desenvolupament integral de la ciutat

“Vam assentar les bases d'un nou model: l'agenda de la sostenibilitat. Parla de drets, de progrés econòmic, de territori i de futur”

“El 2018 veurem com es van fent realitat moltes de les accions previstes en el Pla d'Inversions de mandat, que se situa en els 25 milions d'euros”

Raquela Sánchez Jiménez és llicenciada en Dret a la Universitat de Barcelona i Màster en Dret del Treball i la Seguretat Social per la Universitat Pompeu Fabra. Des de 2007, és regidora del PSC a l'Ajuntament de Gavà on ha estat tinenta d'alcalde d'Economia i Hisenda, Recursos Humans i Serveis Generals, tinenta d'alcalde d'Urbanisme, Promoció Econòmica, Medi ambient i Sostenibilitat i portaveu del grup municipal socialista. És alcaldessa del municipi des de 2014.

Gavà és una ciutat del sud del Baix Llobregat amb una població de 46.266 habitants.

- Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- Un balanç positiu. A començaments d'any, i coincidint amb la constatació que ens trobem en un punt d'inflexió en haver-se superat el més greu de la crisi econòmica i cal dotar-se de solucions noves i que perdurin, vam assentar les bases d'un nou model, d'una nova perspectiva, d'un paradigma adequat a la realitat de Gavà i a les necessitats que tenim: l'agenda de la sostenibilitat. Un model que ens ha de permetre preservar allò que tenim, millorar-lo i fer-lo perdurar, que considera que els ajuntaments no són institucions que presten serveis sinó institucions que garanteixin drets, i que posa valor en la confiança en les nostres possibilitats per projectar-nos al futur.

Aquesta agenda de la sostenibilitat no només parla de medi ambient. Parla de drets, de progrés econòmic, de territori i de futur. Així, incorpora projectes que han de permetre recórrer i interconnectar el nostre territori i millorar els nostres barris. També introdueix accions que ens han d'aportar oportunitats econòmiques innovadores, respectuoses amb l'entorn i que generin llocs de treball de qualitat. Construeix a més un model de ciutat que treballar per reduir les desigualtats i que millora l'educació, la salut i el benestar del conjunt de la ciutadania. I, finalment, parla de sostenibilitat democràtica promovent nous espais de participació, de debat i de codecisió.

En definitiva, una agenda de la sostenibilitat urbana, econòmica, social i democràtica que dona resposta als nous requeriments socials, econòmics, urbans i mediambientals sense comprometre les possibilitats que han de tenir les generacions futures d'atendre les seves.

- Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- A hores d'ara s'han implementat un 47% de les accions incloses al PAM, un percentatge que respon al fet que durant els dos primers anys de mandat es van marcar els objectius i es van posar en marxa els processos per poder completar totes les accions en aquest segon tram.



ALCALDESSA DE GAVÀ, RAQUEL SÁNCHEZ JIMÉNEZ

- Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?

- En l'àmbit de la sostenibilitat urbana hem impulsat diferents accions per posar en valor el nostre territori, el nostre patrimoni natural. Hem executat les primeres obres incloses al programa participatiu Junts Fem Barri 2016, amb accions de millora de l'enllumenat, la creació de nous espais per al lleure ciutadà i la millora d'alguns dels ja existents com ara l'àrea de lleure la Sentiu o l'skate parc del Calamot. Hem creat nous accessos còmodes i segurs a l'Ermita de Bruguers per anar-hi a peu o en bicicleta, actuació que s'emmarca en el desenvolupament de la Xarxa de Camins i Senders Turístics de Gavà, que ha de permetre accedir de forma agradable als principals elements d'interès natural, patrimonial i paisatgístic del nostre territori. L'aportació de sorra a la platja per minimitzar el fenomen de la regressió i la continuïtat dels programes de preservació del sistema dunar han estat algunes de les accions impulsades al barri marítim, on aquest estiu hem fet un pas endavant per pacificar el trànsit i gestionar el problema que suposa una presència inasumible del vehicle privat a Gavà Mar durant la temporada de bany amb la implementació del Pla de Mobilitat Sostenible a la Platja a través de dos eixos d'intervenció: promoure l'accés a la platja en transport públic, amb la gratuïtat del Gavabús, en bici

o a peu, i, alhora, amb la restricció de les places d'aparcament lliure.

Quant a la sostenibilitat econòmica, hem posat en marxa diferents actuacions per promoure un creixement sostenible i contingut, generador d'oportunitats però que s'integra en el seu entorn, el respecta i el posa en valor. Un model basat en l'economia circular i en la innovació que generi ocupació digna i de qualitat. Així, hem estat un ajuntament pioner a subvencionar les empreses que revalorin els residus com a fonts de matèria primera i d'energia, i promoguim accions de foment de la mobilitat sostenible dels treballadors i treballadores de les empreses del municipi, facilitant mesures que redueixin l'impacte dels desplaçaments al lloc de treball; hem impulsat el projecte Eco-indústria, conjuntament amb Viladecans, per acompanyar les empreses que volen millorar la competitivitat de manera sostenible, i hem signat un conveni amb Aigües de Barcelona i Cetaqua per incorporar una guia metodològica d'economia circular, basada en la relació entre aigua, energia i residus que permeti implementar diferents accions per reduir, reutilitzar i reciclar els recursos de Gavà.

Continuem treballant per promoure la creació de llocs de treball. Seguim desenvolupant al pla Gavà Impulsa, que destina 2'8 milions d'euros a programes de suport a l'ocupació i la formació, i estem adequant un nou espai al nucli urbà per atendre les persones en situació d'atur, traslladant al nucli urbà el Servei Local d'Ocupació i els serveis que els oferim al Centre de Suport a l'Empresa, un equipament on fa uns mesos van posar en marxa l'Starting, un nou servei que, en les modalitats de viver d'empreses, espai coworking i domiciliació d'empreses, puguin créixer projectes empresarials de sectors estratègics.

Continuem promovent l'emprenedoria i els seus valors entre els infants i joves. Els Premis Talent Factory, als quals enguany s'ha incorporat Viladecans, i el projecte Cultura Emprenedora a l'Escola -CUEME- adreçat a l'alumnat de Primària en són uns exemples.

I aquest 2017 hem assentat les bases amb la ciutadania, a través d'un procés de participació, de la conversió de l'edifici històric de la Unió de Cooperadors en un espai que aglutinarà activitats relacionades amb el desenvolupament sostenible, intel·ligent i integrador amb espais i instruments per al talent, l'economia verda i sostenible, i la lluita contra l'atur.

La sostenibilitat social l'enfoquem amb una visió integral i integradora, inclusiva, igualitària i justa per garantir drets. Com ara el dret a una educació de qualitat en el qual hem avançat amb la posada en marxa de l'educació secundària a Gavà Mar; amb nous programes i serveis per l'alumnat amb problemes d'aprenentatge com ara l'extensió del mètode Glifing d'entrenament de la lectura a tots els centres públics de primària de la ciutat i el Centre Desenvolupament Infantil i Atenció Precoç (CDIAP) amb seu al nou Espai Sant Jordi; amb la nova beca per a sortides curriculars, i amb el procés de revisió i definició del nou Projecte Educatiu de Ciutat.

La nostra aposta també s'ha traduït en aconseguir que finalment es posi en marxa l'ampliació i millora de l'hospital de

Viladecans; en el pla de modernització dels equipaments esportius i la construcció d'un de nou: la pista coberta Marcel·lí Moragas; en el Pla director del Castell d'Eramprunyà que recull tots els treballs de recuperació, restauració i difusió que es posaran en marxa, i en un nou impuls al teatre amateur i familiar a l'Espai Maragall que enguany ha celebrat el desè aniversari.

Es tradueix també en noves accions contra el sexisme i la violència masclista, amb l'adhesió a la Xarxa de Municipis Lliures de Tracta i el Pla d'intervenció integral contra la prostitució.

I amb el lliurament dels primers pisos protegits del nou barri de Can Ribes, la promoció més important d'habitatge amb protecció oficial (HPO) a Gavà en els darrers anys, promoguda per l'IMPSOL, un exemple d'un creixement sostenible i respectuós amb l'entorn que dóna resposta a les necessitats d'habitatge dels gavanencs i gavanenques. Nous ajuts a la rehabilitació i a la instal·lació d'ascensors, l'elaboració del nou Pla Local de Joventut, l'impuls a la creació jove i a l'art urbà, i el Pla per a la inclusió de persones amb discapacitat són altres de les accions impulsades.

I quant a la sostenibilitat política, hem promogut i enfortit la participació, els espais de diàleg, debat i codecisió sent la Unió de Cooperadors i la posada en marxa de la plataforma "Gavà participa, Gavà decideix" els màxims exponents. També el govern obert i la transparència. Un esforç que ha rebut nombrosos reconeixements: el Segell Infoparticipa, el premi Administració Oberta, i l'Open Data Day a la web Gavà Obert com a millor portal de dades obertes de Catalunya. També hem fet una bona gestió econòmica, que ens ha permès reduir el deute per sota del 65%. Això vol dir que tenim capacitat de generar establir per abordar les inversions necessàries sense haver de recórrer al crèdit i sense gravar la pressió fiscal.

- Quin és el problema / debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- Més que de debilitat parlaria d'un repte. El de donar una resposta més ràpida a les necessitats de la ciutadania, si bé cal explicar que els recursos que tenim són limitats i que fem molt més del que ens correspon.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

Assentar les bases dels grans projectes de la ciutat, com ara el desenvolupament econòmic sostenible del Sector ambiental-productiu dels Joncs, o el projecte integral de Roca que no només reforçarà el posicionament i la projecció econòmica de Gavà sinó que, molt important, beneficiarà la ciutat en termes socials i urbans a través de la dotació d'habitatge assequible, la relocalització del barri de la Barceloneta, nous espais per equipaments, renovació d'espai públic, millores en la mobilitat de l'entorn i connexió entre nucli urbà i parc industrial.

També hem de continuar desenvolupant el Pla de Ponent de manera pausada i equilibrada per atendre la necessitat d'oferir habitatge digne i assequible als gavanencs i les gavanenques. I alhora dotar la ciutat de nous equipaments, entre ells el de la zona esportiva de can Torelló.

Els recursos que
tenim són limitats i
fem molt més del
que ens
correspon"



FAÇANA DE LA TORRE LLUÇ, SEU DEL MUSEU DE GAVÀ. FOTO DE BENET SOLINA GARCIA

I com no, cal seguir construint una ciutat que treballa per reduir les desigualtats, perquè sigui un espai molt més inclusiu, que garanteixi la igualtat de gènere i que millora l'educació, la salut, el benestar i el respecte als drets humans.

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- El 2018 veurem com es van fent realitat moltes de les accions previstes en el Pla d'Inversions de mandat, que sesitua en els 25 milions d'euros.

En destaca la finalització de les obres, en marxa des de l'estiu, de la nova pista coberta a l'escola Marcel·lí Moragas. Es tracta d'una inversió de 20 milions d'euros finançats per l'AMB que permetrà a la ciutat comptar amb un nou equipament esportiu que donarà servei al centre educatiu, als barris de l'entorn i al conjunt de la ciutat. També continuarem avançant en el Pla de modernització dels equipaments esportius. El canvi de màquines del gimnàs de l'Estadi Municipal la Bòbila i la substitució de les cistelles laterals i altres millores al pavelló de can Tintorer són les intervencions més rellevants.

Dins del programa de millora de l'espai públic, es donarà continuïtat a les actuacions del programa Junts Fem Barri derivades del procés participatiu celebrat el 2016, i encetarem l'elaboració de Pla Director d'Enllumentat, que ens ha de permetre substituir uns 6.000 punts d'enllumentat per led, cosa que permetrà generar estalvi energètic i reduir les emissions de CO2.

Amb el mateix objectiu de fer de Gavà una ciutat més sostenible, ecològica i responsable amb el medi ambient, posarem en marxa el nou model de recollida i gestió de residus de Gavà, que en una primera fase inclourà la substitució de contenidors de resta, paper i cartró, envasos i vidre per un model més actual, funcional i adaptat a persones amb problemes de mobilitat, així

com la renovació i increment de la flota actual de vehicles per models elèctrics o impulsats a gas natural.

En un altre ordre, es posaran en marxa noves accions de caràcter social: la nova Beca Mobilitat adreçada als joves que cursen estudis post-obligatoris fora de Gavà, el reforç dels programes educatius i més inversions a les escoles.

- Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o, per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions -positives i negatives- té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

Crec que aquest nou marc de mobilitat només té repercussions positives, si bé algunes accions potser costen d'entendre. Per això, cal sensibilitzar la ciutadania que les ciutats i el model de mobilitat ha d'anar per aquí i entre tots ho hem de fer possible. Tenim alternatives per deixar el cotxe i els vehicles particulars per fer servir altres mitjans menys contaminants i gaudir d'unes ciutats amb espais per passejar, per caminar, en definitiva, per gaudir-ne. I hem de continuar treballant per ampliar el nombre d'alternatives, amb projectes com el Metro del Delta, que gràcies a la insistència dels ajuntaments, torna a estar sobre la taula, o la creació d'un nou carril ciclable pel carrer de Barcelona de la mà de l'AMB. Un carril bici que facilitarà l'accés a l'estació de RENFE i que connectarà amb el futur aparcament segur de bicicletes de gran capacitat que permetrà emmagatzemar un total de 100 bicicletes. ■■■

El 2017 ha estat l'any de millora dels barris per a Sant Andreu de la Barca

“Malgrat la situació política que s’ha donat hem aconseguit evitar una fractura social i tirar endavant projectes”

“2017 també ha estat l’any de la consolidació de Sant Andreu com a referent cultural del Baix Llobregat Nord”

Enric Llorca és llicenciat en Medicina l’any 1980 a la Universitat Autònoma de Barcelona. En els seus inicis va exercir de metge rural, després de metge de família i des de 1992 i fins avui exerceix com metge de família a l’ABS de Sant Andreu de la Barca. És l’alcalde del municipi des de 1995. Actualment, és també Conseller de la Diputació de Barcelona i de l’Àrea Metropolitana de Barcelona.

Sant Andreu de la Barca està situat a la zona nord de la comarca del Baix Llobregat i de l’àrea metropolitana de Barcelona. Té una població de 27.306 habitants.



ALCALDE DE SANT ANDREU DE LA BARCA, ENRIC LLORCA

- Quin balanç fa d’aquest any 2017 en el seu municipi?

- El balanç és molt positiu perquè malgrat la situació política que s’ha donat hem aconseguit evitar una fractura social i tirar endavant projectes que són fonamentals pel desenvolupament de la nostra ciutat, com ara la millora d’alguns carrers del barri de la Colònia del Palau, operacions de microcirurgia als barris, potenciar el comerç local i consolidar la ciutat com a referent cultural a la zona nord de la comarca.

- Hem superat l’equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- El Pla d’Actuació Municipal està molt desenvolupat, de fet en algunes àrees, com ara Cultura o Joventut, s’han executat ja totes les actuacions previstes. Durant el període que ens queda de mandat continuarem desenvolupant accions i millores, encara que estigui superat el PAM.

- Quins són els projectes més importants que s’han desenvolupat en aquest 2017?

- Si parlem de projectes urbanístics, l’any 2017 ha estat l’any de la millora dels barris, com el de la Colònia, amb la reforma del seu eix central i la supressió de barreres arquitectòniques, o de Can Prats, amb les obres que s’han fet al carrer de Mossèn Playà. Aquestes són les obres que han encetat la millora integral d’aquestes dues zones. I més enllà de projectes urbanístics, 2017 també ha estat l’any de la consolidació de Sant Andreu com a referent cultural del Baix Llobregat Nord, per la seva programació teatral de primer nivell però també per d’altres propostes innovadores que s’han dut a terme. També hem treballat per acostar l’Ajuntament a la ciutadania i que aquesta se senti part de la seva gestió. El servei de whatsapp de l’alcalde atén més d’un centenar de missatges cada setmana.

- Quin és el problema/debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- Continuarem treballant per prestar suport a totes les persones que tinguin necessitats, això és allò més important i immediat. Continuarem reclamant millores de comunicació a Sant Andreu de la Barca, com ara la finalització de l’enllaç de l’AP7 i l’A2, una reivindicació que la ciutat lidera des de fa anys. Confiam que aquest 2018 puguin finalitzar les obres.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

- El nostre repte de futur és continuar treballant perquè Sant Andreu de la Barca sigui una ciutat per a tothom, on tothom hi tingui cabuda. Una ciutat adaptada i inclusiva, amb barris oberts i amb vida, amb ciutadans amb oportunitats, amb un teixit comercial ampli i divers que continuï sent un dels motors econòmics del municipi. També treballarem per millorar les zones industrials amb la finalitat que les empreses guanyin competitivitat i que les que hi ha al territori tinguin més oportunitats i també poder atreure d’altres noves.

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- Continuarem la reforma del barri de la Colònia, amb la reforma integral de l’avinguda Pirineus, i encetarem un procés de participació ciutadana per conèixer l’opinió dels

veïns per saber com volen que continuem la reforma del barri. També continuaran les obres a la zona de Can Prats, un barri que serà més accessible, amb voreres més àmplies i amb menys barreres.

Durant 2018 també es durà a terme la conversió de la carretera Nacional II en un bulevard i començarem la construcció de la nova plaça de l’Ajuntament, el futur centre neuràlgic de Sant Andreu de la Barca. Una altre dels projectes destacats serà la recuperació de la llera del riu Llobregat. En aquest sentit destaca l’avaluació que es fa per saber com afecta en matèria de salut aquest projecte urbanístic. És la primera vegada que es fa una valoració d’aquest tipus a Catalunya.

-Aquest 2018 serà el primer que s’aplicarà episodis d’alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s’han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o, per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions -positives i negatives- té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

- Entre d’altres coses, la nostra és una ciutat referent en salut. L’Ajuntament ha destinat molts recursos a promoure la salut entre les persones i de fet són accions reconegudes any rere any per l’Organització Mundial de la Salut (OMS). La promoció del transport públic és una aposta que hem fet sempre des de l’Ajuntament. Cal remarcar que aquest any ha entrat en funcionament una nova línia d’autobús que comunica Sant Andreu de la Barca amb l’estació de Renfe de Castellbisbal. La iniciativa pretén fomentar la intermodalitat. Aquesta línia té una gran acceptació entre els ciutadans i ens plantejem poder incrementar la seva freqüència durant 2018. **///**



L’Ajuntament ha destinat molts recursos a promoure la salut entre les persones i de fet són accions reconegudes any rere any per l’Organització Mundial de la Salut (OMS)”

Molins de Rei destaca com el municipi amb la menor taxa de població en risc de pobresa

“Tenim dades que ens fan estar orgullosos de la nostra gestió”

“La majoria de projectes importants de Molins de Rei s’estan avançant”

Joan Ramon Casals és Llicenciat en dret per la Universitat de Barcelona. El 1997 va entrar al Consistori municipal de Molins de Rei com a Portaveu del grup municipal i el 2011 seria primer tinent d'alcalde. Des de 2013 és l'alcalde del mateix municipi. A més, a les eleccions al Parlament de Catalunya de 2015 fou escollit diputat per la circumscripció electoral de Barcelona dins de les llistes de Junts pel Sí. Molins de Rei està situat a la riba esquerra del riu Llobregat. Té una població de 25.359 habitants.

- Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- En l'àmbit de l'Ajuntament és positiu, perquè hem pogut avançar en moltes coses i en obres de millora de la vila molt importants. També tenim dades que ens fan estar orgullosos de la nostra gestió, com ara la reducció de l'atur o la molt bona feina dels serveis socials. Però no hem de negar que l'ambient polític a nivell nacional afecta i provoca la gent, i tot el que estem vivint de repressió de l'Estat en contra de la voluntat de llibertat del poble de Catalunya seria la part negativa.

- Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- Estem en un nivell molt alt. Ara estem amb projectes que són bàsics i claus com el desenvolupament de la biblioteca i la reforma del Molí, i d'aquí poc comencem millores en l'àmbit esportiu després d'haver consolidat, durant aquest mandat, altres projectes. Encara hi ha temes pendents d'acabar de tancar, com pot ser la Carretera, però la veritat és que la majoria de projectes importants de Molins de Rei s'estan avançant o s'han tirat endavant i estem en un nivell de compliment del PAM molt alt i estem molt satisfets.

- Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?

- El més important que s'està desenvolupant és la reforma del Molí i de la biblioteca, i el següent més important és la reforma de la Carretera. També és molt important l'acabament de la reforma del centre de la vila, la millora del carrer Doctor Barraquer, la millora de la

cruïlla de la Plaça de la Creu i també aquells projectes que tenen a veure amb els barris i els nous contractes de serveis de recollida d'escombraries i de neteja viària, que impliquen millores importants per la gent de la vila. També hi ha coses que portaven dècades encallades i que estem resolent, com el pla de protecció del patrimoni.

- Quin és el problema/debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- Són dos. Que es notin tots els canvis que hem fet en neteja amb la nova empresa i també el repte de construir la nova residència per a la gent gran, molt necessària per un col·lectiu fonamental en la vida de Molins de Rei.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

- Molts. Continuar la línia que estem seguint de mantenir sempre la millora per una vila més amable i econòmicament més sostenible, sempre donant suport a la gent que ho passa més malament. No tot el que hem aconseguit és fàcil de mantenir: la reducció del nivell d'atur i els índex de pobresa més baixos del país és el més important perquè té a veure amb les persones. Però millorar la vila constantment amb inversions constants a tots els barris també és molt destacat. Segurament el repte més important és el que té a veure amb la reforma de la Carretera perquè té un impacte molt gran, i també tota la continuació d'aquest projecte, que té a veure amb la millora del barri del Canal, que va lligada a aquesta reforma de



EDIFICI DESTINAT A LA NOVA BIBLIOTECA PAU VILA DE MOLINS DE REI



ALCALDE MOLINS DE REI, JOAN RAMON CASALS

la Carretera perquè és una manera d'anar lligant tot el municipi.

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- La construcció de dos blocs d'habitatges de protecció oficial, un de l'ajuntament amb UGT són molt importants perquè és habitatge públic, i a més és un dels temes que en mandats anteriors no hem tingut capacitat de tirar endavant i el 2018 serà el gran moment. Començar a reformar la Carretera, iniciar la residència, acabar la biblioteca, millorar la façana del Palau dels Requesens... són projectes en els que s'avançarà molt al 2018.

- Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o, per exemple, els dos nous títols T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions –positives i negatives– té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

- Tenim molt clar que la reducció de la contaminació s'ha de fer. S'ha d'apostar pel transport públic i nosaltres apostem molt plenament en l'entrada a la zona 1, una de les coses que durant el 2018 hauria d'estar resolta, i que no depèn de l'Ajuntament de Molins de Rei. Ens agradaria que al 2018 ja estigués però encara no tenim la resposta. Com a societat també hem d'anar avançant cap al vehicle elèctric, i en això l'Ajuntament hi està apostant, perquè és una manera molt clara de reduir la contaminació. L'Ajuntament hi està treballant i en poques setmanes en tindrem notícies amb la instal·lació de quatre punts de recàrrega al carrer del Molí. També hem avançat incorporant molts vehicles elèctrics a la flota de vehicles de l'Ajuntament i dels serveis municipals com neteja o manteniment. No obstant això, les accions del sector privat i els particulars també seran claus per reduir aquesta contaminació. ///

El 70% del PAM d'Olesa ja està desenvolupat

“El balanç de l'any 2017 és força positiu, ja que s'està treballant per fer realitat tot allò a què ens vam comprometre en el programa electoral”

“El d'Olesa s'esforça per ser un ajuntament obert, transparent i democràtic, on tots els ciutadans se sentin escoltats, iguals i acollits”

Pilar Puimedon Monclús és filòloga, professora i estudiant especialitzada en temes culturals i d'educació. Desenvolupa la seva activitat professional en l'àmbit de l'ensenyament. Va iniciar la seva trajectòria com a regidora del Bloc Olesà l'any de 2007. La legislatura del 2011 al 2015, ha estat 3a tinenta d'alcalde de l'Àrea de Serveis i regidora d'Ensenyament, Cultura, Festes i Joventut. Des de el 2015 és l'alcaldeessa d'Olesa. Olesa de Montserrat és un municipi de 23.645 habitants que pertany a la comarca del Baix Llobregat i s'emplaça a uns 30 km de Barcelona.



ALCALDESSA D'OLESA DE MONTSERRAT, PILAR PUIMEDON MONCLÚS

- Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- Força positiu, ja que s'està treballant de valent en tots els àmbits i regidories per fer realitat tot allò a què ens vam comprometre en el programa electoral. A banda d'això el d'Olesa s'esforça per ser un ajuntament obert, transparent i democràtic, on tots els ciutadans se sentin escoltats, iguals i acollits.

- Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- El Bloc Olesà es va presentar a les eleccions del 2015 amb un programa de 167 punts repartits en 17 apartats.

Hores d'ara hem desenvolupat el 70% d'aquest programa de manera força equilibrada entre les 17 àrees. En alguns casos, com ara en el programa destinat als Serveis Socials o a Ensenyament, el grau d'acompliment ratlla el 100%.

- Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?

- Voldríem destacar-ne sis, per sobre de tot els altres, pel seu volum i impacte:

La rehabilitació de l'antic Escorxador com a espai polivalent destinat de manera prioritària als joves.

El projecte del soterrament i urbanització de la Riera de Can Carreras, una obra especialment important i que travessa tot el municipi. Fa més de dues dècades que es volia tirar endavant, i millorarà la seguretat i la fesomia de la nostra vila.

El projecte de la renovació i millora de tot l'enllumenat públic, aconseguit gràcies als crèdits concedits per l'IDAE. Aquest projecte i l'anterior començaran a executar-se abans d'acabar l'any.

La participació ciutadana pel que fa a algunes inversions, una important innovació que va permetre que la ciutadania decidís, a través del seu vot, quins projectes volia que es tirassin endavant. Es van presentar 35 propostes.

La redacció del nou POUM (Pla d'Ordenació Urbanística Municipal) i el seu desenvolupament participatiu. Cabdal per al futur d'Olesa i una de les grans promeses de la legislatura. La participació ha ajudat l'equip redactor a presentar abans no acabi l'any l'avanç pla, que seguirà el seu camí fins a l'aprovació definitiva.

La Rambleta de Les Planes, un projecte que sens dubte donarà una molt millor imatge al barri.

- Quin és el problema / debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- Cal executar el projecte de millora de la piscina coberta municipal i les seves instal·lacions. Això comportarà deixar de donar aquest servei durant uns mesos. Les obres del soterrament de la riera de Can Carreras també obligaran a restringir el trànsit de la zona.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

- Seguir treballant pel benestar col·lectiu de la ciutadania, tant des de la perspectiva social com educativa i sanitària; continuar incentivant els processos participatius; acabar bona part dels projectes urbans de millora del municipi i tenir cura d'oferir unes bones activitats de lleure; tot sense augmentar la pressió fiscal per sobre de l'IPC..



Les obres del soterrament de la riera de Can Carreras també obligaran a restringir el trànsit de la zona”

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- El soterrament de la riera de Can Carreras, l'enllumenat públic, la piscina coberta, la quarta fase de la rehabilitació de l'antic escorxador, la segona fase de cal Puigjaner (que contempla la seva rehabilitació i recuperació per a ús públic), la nova caserna de la policia, la urbanització de Francesc Macià... mooolta feina a fer per millorar Olesa.

- Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o, per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions -positives i negatives- té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

El nostre municipi es veurà afectat en tant que bona part dels veïns treballen o estudien a Barcelona i a la seva àrea metropolitana. Això significa que cal apostar de manera decidida pel transport públic de qualitat. Tenim els FFCC de la Generalitat que funcionen prou bé i que ara incrementen horari. Malauradament no poden dir el mateix de la nova concessió del transport públic per carretera, ja que les queixes dels usuaris i usuaris són constants i la Generalitat de Catalunya, que és qui té la concessió, n'és coneixedora i ha de treballar fins que resolgui aquest greu problema. !!!

Esparraguera té un servei de bus que no és eficaç ni eficient i que genera desconfiança entre els usuaris

“Estem d'acord en les mesures que calguin per evitar els nivells de contaminació però aquestes mesures han d'anar acompanyades de mesures que apostin per un transport públic eficient ”

“Cal millorar el servei de neteja a la Vila amb actuacions que ja estem treballant des d'inici de mandat però ens cal una solució més estructural que ens garanteixi un manteniment constant del servei”

Eduard Rivas i Mateo és llicenciat el 2006 en Ciències Polítiques i de l'Administració i l'alcalde d'Esparraguera desde 2015.

Esparraguera és un municipi a la comarca del Baix Llobregat amb una població de 27.766 habitants. Amb la industrialització es van instal·lar diverses fàbriques al municipi. La Colònia Sedó es va convertir en la colònia tèxtil més gran de Catalunya, Espanya i una de les més grans d'Europa. Va tancar les seves portes l'any 1981 y en l'actualitat l'espai està dedicat a un altre tipus d'activitats.

- Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- Fem un balanç positiu. Hem pogut endegar tots els grans projectes previstos i ja hem adaptat l'organització de l'Ajuntament a l'organigrama polític i necessitats per aquest mandat. Podem dir que tenim els grans projectes en marxa i en el que queda mandat n'haurem de garantir l'execució.

- Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- El PAM el vam concebre com un esforç comú entre l'Equip de Govern i els treballadors públics de l'Ajuntament. És el nostre full de ruta i el nostre compromís amb la ciutadania. El desenvolupament del PAM està sent positiu, en alguns àmbits anem amb cert retard, però aspirem a assolir d'aquí a final de mandat el gruix dels objectius. És la primera vegada que al nostre municipi es governa des de la vessant dels objectius, esperem que aquesta aposta estratègica es consolidi en mandats a venir donat que aporta transparència i rendició de comptes als veïns i veïnes.

- Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?

- Hem pogut endegar tots els projectes previstos per enguany i en destacaria tres: (1) la millora en la gestió de la residència municipal de gent gran de Can Comelles, (2) l'aprovació i tramitació d'un paquet d'inversions a la Vila per valor de més de 4 milions d'euros destinats a millorar via pública i (3) els contractes per millorar la jardineria i zones verdes del municipi



ALCALDE D'ESPARRAGUERA, EDUARD RIVAS I MATEO

- Quin és el problema / debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- Cal millorar el servei de neteja a la Vila amb actuacions que ja estem treballant des d'inici de mandat però ens cal una solució més estructural que ens garanteixi un manteniment constant del servei. Lligat a aquesta qüestió hem de promoure actituds més cíviques i de respecte per la cura de l'entorn urbà. La participació ciutadana sempre ha estat malauradament una assignatura pendent al nostre municipi. Aquest mandat hem avançat amb iniciatives com el PAM i actes de seguiment de l'acció de govern, però per enguany volem millorar aquesta debilitat impulsant pressupostos amb inversions participatives.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

- Tenim dos reptes de futur a entomar en els propers mesos: (1) avançar els treballs del POUM i definir urbanísticament quin model de poble volem pels propers 15 o 20 anys i (2) preveure nous equipaments esportius per donar cabuda i sortida a tota l'activitat esportiva i a les associacions d'aquest àmbit que tenim molt arrelades a la vila. Les instal·lacions actuals s'han quedat petites i no són suficients per poder garantir la demanda d'usuaris i entitats.

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- El proper any haurem d'executar tot el paquet d'inversions que enguany hem aprovat i que està actualment en licitació. Parlem concretament de reformes de carrers com el de Ferran Puig, millores de reurbanització al barri de La Plana i Barri Font, creació de zones d'esbarjo per a gossos, millores en equipaments esportius entre altres. Per al 2018 esperem també endegar el projecte de col·lectors en alta al barri de Mas d'en Gall després de rebre el projecte aquesta tardor.

- Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o, per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions -positives i negatives- té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

- En el cas d'Esparraguera principalment parlem de repercussions negatives. El nostre municipi depèn exclusivament per a la mobilitat interurbana que gestiona la Generalitat d'un servei de bus que no és ni eficaç ni eficient i que genera desconfiança entre els usuaris que l'han de fer servir per la manca de fiabilitat dels horaris i l'estat del busos. Políticament estem d'acord en les mesures que calguin per evitar els nivells de contaminació però aquestes mesures han d'anar acompanyades de mesures que apostin per un transport públic eficient per tal que el ciutadà vegi el benefici d'utilitzar-lo, especialment, si és obligat a fer-ho per la imposició de restriccions. //

En alguns àmbits anem amb **cert retard**, però **aspirem a assolir el gruix dels objectius**"



Les actuacions dirigides a resoldre els temes socials, una prioritat per a l'Ajuntament de Sant Just Desvern

“A nivell del Pla d'Actuació previst, hem acomplert amb la pràctica majoria d'objectius que ens vam proposar a l'inici de l'any i explicitats en el PAM”

“En el terreny econòmic hem aconseguit acabar en positiu, el que ens permetrà avançar el Pla d'Inversions en millorar carrers i serveis del poble l'any vinent”



ALCALDE DE SANT JUST DESVERN, JOSEP PERPINYÀ I PALAU

Josep Perpinyà i Palau és llicenciat en Història Contemporànea. El 1991, l'alcalde Ramon López va nomenar-lo cap del gabinet de l'alcaldia, càrrec que ocupà fins al 1999. Després de les eleccions municipals de 1999, entrà a formar part del govern municipal amb el càrrec de primer tinent d'alcalde i també de regidor d'habitatge, cultura i comunicació i també president de l'Àrea d'Economia i Serveis Generals i la de l'Àrea de Serveis a la Persona.

L'abril del 2004, va ser elegit alcalde de Sant Just Desvern. Ha renovat el seu mandat com a alcalde d'aquesta població, el 2007, el 2011 i el 2015.

Sant Just Desvern és un municipi de la comarca del Baix Llobregat amb una població de 16.927 habitants. Està a una distància aproximada 10,6 km del centre de Barcelona, municipi amb el qual limita. Una part del municipi es troba dins el territori de la serra de Collserola i plenament integrat en ella. La tipologia urbana i arquitectònica conserva masies i edificis modernistes emblemàtics com l'edifici Walden construït pel famós arquitecte Ricardo Bofill Leví. Per la seva proximitat a Barcelona i la tranquil·litat en la qual es troba, està entre els deu municipis de renda per càpita més elevats i és degut al fet que diversos famosos, polítics, cònsols i empresaris viuen.

- Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- El balanç de 2017, tot i que no ha acabat és altament positiu. En el terreny econòmic hem aconseguit com els darrers anys acabar en positiu, el que ens permetrà invertir avançar el Pla d'Inversions en millorar carrers i serveis del poble l'any vinent. A més, ens està permetent cobrir més necessitats dels col·lectius més vulnerables i recuperar alhora inversions en la via pública i en la millora dels serveis públics.

A nivell del Pla d'Actuació previst, hem acomplert amb la pràctica majoria d'objectius que ens vam proposar a l'inici de l'any i explicitats en el PAM.

Des del punt de vista de l'ocupació al municipi, uns nivells d'atur més baixos també permeten una millora de l'economia conjunta, i la tendència en aquestes és clarament a la baixa.

- Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- Ens basem en els resultats fins a juny d'aquest any. Destaquem que la majoria d'objectius dels 6 eixos del PAM s'estan aconseguint satisfactòriament. Especial rellevància tenen per a nosaltres el suport que estem donant a les PIMES en quant a informació de subvencions, suports, etc. (833 persones ateses), les accions per millorar

la seguretat viària del municipi, el desenvolupament del Pla Educatiu de Ciutat, l'augment de utilització de mitjans electrònics per facilitar la relació amb la ciutadania (xarxes socials, factures electròniques, etc.), les obres que s'han anat implementant en via pública, l'acord sobre la construcció d'habitatge públic de lloguer, l'augment d'ajudes socials per persones en risc d'exclusió, augment de metres lineals de camins saludables (4.210 m) i la proposta d'estudi d'una nova deixalleria i de connexió de la trama urbana amb el Parc de Collserola que nosaltres denominem Corredor Verd.

- Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?

- Com saben, el nostre municipi té una especial dedi-

cació a temes socials. Per tant, volem posar en valor l'esforç que estem fent per implementar plans d'ocupació (més de 200 persones), per mantenir i millorar el nostre poble cuidat i net, tant pel que fa a via pública com els serveis, amb una inversió prevista propera al 1.500.000 d'€, per apropar la ciutadania a la gestió creant espais de participació a la ciutadania i per modernitzar l'administració (millora de xarxes, portal, transparència, etc.) el que redundarà en una millor atenció a la nostra ciutadania. Els canvis que s'han introduït a la via pública en l'àmbit de la mobilitat que s'han fet per millorar especialment la seguretat. L'acord i compromís per part del Govern per a la construcció d'habitatge públic de lloguer. Especial il·lusió ens fa el fet que hem pogut materialitzar l'adquisició de la Sala Gran de l'Ateneu, que ens permetrà donar suport a aquesta entitat centenària del poble i millorar l'oferta de llocs per fer conferències, seminaris etc.

- Quin és el problema / debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- Tot i que portem anys compromesos en la millora de l'estalvi energètic i en la recollida de residus, és una línia de treball prioritària i amb la que sempre volem millorar i a la que l'any vinent donarem un fort impuls.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

El nostre municipi té una especial dedicació a temes socials”





VISTA DE SANT JUST DESVERN DES DE COLLSERROLA

- Els principals reptes, ja començats a treballar, són:
-mantenir i millorar com a poble “amable” tant pel que fa a via pública (millora de carrers, pacificació del transit, etc.) com en l’aspecte humà (programes de suport a gent gran, infància, joves...).

-la construcció d’habitatge públic de lloguer basat en el Pla Públic d’Habitatge de Lloguer 2017-2024.

-integrar el Parc de Collserola en el poble, amb projectes urbanístics que facilitin el comprendre que el Parc és poble i el poble també és Parc.

-impulsar Sant Just com un lloc atractiu per empreses i emprenedors, especialment orientats a la innovació i la creativitat

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- Tenim ja planificades i contemplades en el Pressupost actuacions orientades a afavorir la millora de l’ocupació (Plans d’Ocupació), a reforçar el Servei de Promoció Econòmica (orientació a empreses i emprenedors), a actuacions de millora en diferents serveis públics, a ampliar l’oferta de pisos de lloguer, a implementar el Pla Educatiu de Ciutat, etc.. Hi ha un projecte que volem destacar, donat que ens fa especial il·lusió com és el denominat “Corredor Verd” que ens permetrà connectar de forma natural la trama urbana del poble amb el Parc de

Collserola i que esperem que sigui un projecte emblemàtic a nivell de tot el país.

-Aquest 2018 serà el primer que s’aplicarà episodis d’alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s’han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23; o, per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd.



Fomentar una
**disminució de la
contaminació és**
una acció prioritària per
assegurar una **millor
qualitat de vida”**

En qualsevol cas, quines repercussions -positives i negatives- té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

- Fomentar una disminució de la contaminació és una acció prioritària per assegurar una millor qualitat de vida per nosaltres i per les properes generacions. Hem de combinar mesures de restricció del trànsit rodat del vehicles de combustió amb mesures de millora del transport públic. Així com continuar invertint en accions amb l’objectiu de millorar la mobilitat, la seguretat i la pacificació del trànsit dins del municipi.

En aquest sentit, les ordenances per l’any vinent ja recullen bonificacions centrades en la sostenibilitat i el medi ambient. És el cas de la bonificació de quasi el 90% per als vehicles no contaminants amb etiqueta ZERO i de quasi el 75% als vehicles amb etiqueta ECO. En els vehicles de més de 25 anys, s’ha eliminat la bonificació que existia. Així mateix, s’incorpora una bonificació en l’impost d’activitats econòmiques (IAE) per a les empreses que produeixen i facin servir energies renovables, s’elimina la limitació del nombre de KW per a que les empreses puguin gaudir de bonificacions en l’impost de construccions, instal·lacions i obres, així com altres lligades a la preservació del medi ambient. **///**

El 2017 per Cervelló ha estat un any de molta feina interna

“Al ritme de treball actual penso que podem dir que podem desenvolupar el PAM al 100% i superar-lo amb moltes més actuacions no previstes”

“Hem de destacar l'esforç d'entitats i diferents administracions per tirar endavant el 40è aniversari de l'any Tarradellas amb activitats de molta qualitat”

José Ignacio Aparicio (5 novembre 1964) és llicenciat en Periodisme i Publicitat, té un Postgrau en Comunicació Política i cursat mig grau de Geografia. Tot a la Universitat Autònoma de Barcelona. És l'alcalde de Cervelló des de juny de 2015.

El municipi té una població de 8.861 i és el poble natal del polític Josep Tarradellas, que enguany celebra el 40 aniversari de la seva tornada a Espanya de l'exili.

- Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- L'any 2017 ha estat un any de molta feina interna, d'estudis, treballs i projectes per avaluar la veritable situació de molts aspectes del nostre

poble: l'estat jurídic i urbanístic de les nostres urbanitzacions, les mancances dels nostres centres esportius, culturals i educatius... Totes aquestes feines, necessàries tot i que no es veuen, són les que faran possible les solucions en un futur immediat. Hem de destacar l'esforç d'entitats i diferents administracions per tirar endavant el 40è aniversari de l'any Tarradellas amb activitats de molta qualitat. Per tant, puc parlar de satisfacció a nivell municipal i d'agraïment per a tot el funcionari que està molt implicat per aconseguir un Cervelló cada dia millor.

- Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- Un 86% està fet o està en marxa. Alguns punts, però, necessiten d'una periodificació temporal més llarga per portar-los a terme. Al ritme de treball actual penso que podem dir que podem desenvolupar el PAM al 100% i superar-lo amb moltes més actuacions no previstes.

- Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?

- S'han fet obres de millora al parc de la Timba, orientades a que aquest espai esdevingui un parc metropolità a partir de l'any vinent. I s'ha fet una extensió del pati de l'institut, que s'havia quedat molt petit amb la instal·lació d'un nou mòdul. També s'ha fet un pri-

mer picicà que ràpidament s'ha quedat petit pel volum d'usuaris, i que intentarem ampliar en breu.

Els projectes més importants, però, estan per fer. Aquest mes de novembre s'iniciaran les obres per a la construcció d'un pont sobre la riera de Cervelló a l'alçada de la Resclosa. Aquest pont donarà seguretat en la mobilitat entre el nucli urbà i algunes urbanitzacions i també per accedir al camp de futbol. També s'iniciarà la construcció d'un tanatori just al costat del cementiri.

I en breu iniciarem les obres de millora de l'entorn urbà dels centres educatius amb els camins escolars, tot eliminat barreres arquitectòniques, posant més mobiliari urbà i senyalitzant molts vials com a espai compartit entre vehicles de motor i bicicletes.

- Quin és el problema / debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- És fonamental definir el full de ruta per solucionar tots els problemes jurídics i urbanístics de les urbanitzacions del nostre municipi. Hi ha coses que es podran fer immediatament, però altres les hem de programar de forma que, Ajuntament i veïns tinguem un calendari d'actuacions a curt, mitjà i llarg termini.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

- Volem fomentar l'ocupació i prioritzar polítiques que facilitin l'acció comercial i empresarial; establir un clima de civisme i de convivència social de forma que tothom sigui respectuós amb el nostre entorn; hem d'aconseguir millors equipaments i més activitats adreçades a les persones; i hem de treballar per un territori connectat, segur, permeable i accessible. Cervelló ha de consolidar els seus equipaments, millorar la via pública

Cervelló **no** és un poble **per dormir**. És un poble **per viure i per gaudir**”



ALCALDE DE CERVELLÓ, JOSÉ IGNACIO APARICIO

i la mobilitat sostenible i preservar els seus parcs i espais naturals. No és un poble per dormir. És un poble per viure i per gaudir.

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- Al llarg de l'any vinent iniciarem la reordenació de la zona esportiva de Ceraqua, fent un parc esportiu obert a la ciutadania amb espai per a joves, un skate parc, etc.

També al mes de juliol de 2018 iniciarem la primera fase de millora de l'Escola Bressol, garantint una millor accessibilitat i connectivitat entre els diferents edificis i deixant tot preparat per a una segona fase en què s'ampliarà amb tres estances més.

Canviarem tota la il·luminació de la via pública de tot el terme municipal amb l'aposta per la tecnologia led. Posarem en marxa la recollida d'oli domèstic a tot el municipi.

I esperem que la Generalitat comenci a treballar perquè la construcció de l'edifici de l'institut sigui una realitat el més aviat possible.

- **Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o, per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions -positives i negatives- té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?**

- Qualsevol actuació per reduir la contaminació és positiva, però no tan sols per al nostre municipi, sinó pel nostre entorn. Tot i que Cervelló està dins del mapa de l'Àrea Metropolitana com espai amb molt poca contaminació, hem de treballar per facilitar el transport sostenible i col·lectiu. //

El principal problema de Sant Esteve de Sesrovires segueix sent de tipus econòmic

“Les finances del poble es van estabilitzant i això ha permès actuacions per millorar carrers i equipaments que eren molt necessàries”

“En el moment que entrin en servei restriccions de circulació això representarà un problema per a la mobilitat de molts veïns”

Carme Rallo és llicenciada en Psicologia, i en l'àmbit de la política, és membre de la Secció d'Esquerra de Sant Esteve i presidenta de la mateixa des de l'any 2009. Alcaldessa de Sant Esteve des del 13 de juny de 2015 fins a octubre de 2017, moment que es va produir el relleu acordat amb el PSC. Enric Carbonell sustenta ara el càrrec fins a les pròximes eleccions.

Sant Esteve Sesrovires es troba a l'ombra de la muntanya de Montserrat i té una població de 7.644 habitants.



ALCALDESSA DE SANT ESTEVE SESROVIRES, CARMÉ RALLO

El qüestionari va ser contestat per Carme Rallo quan encara sustentava el càrrec d'alcalde. Actualment l'alcalde del municipi és Enric Carbonell.

- **Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?**
- En positiu. Tot i que encara ens queden uns quants anys de contenció en la despesa, les finances del poble es van estabilitzant i això ha permès actuacions per millorar carrers i equipaments que eren molt necessàries.

- **Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?**

- La difícil situació econòmica que vàrem trobar i l'absoluta necessitat d'actuacions de millora tant en la via pública com en els diferents equipaments municipals han marcat el dia a dia de l'ajuntament, requerint de moltes hores de dedicació, de moltes reunions per trobar recursos i ajuts, de prioritzar unes actuacions per sobre d'altres... i el PAM és una de les actuacions que ha quedat pendent per a més endavant.

- **Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?**

- Durant aquest any s'ha dut a terme la rehabilitació de les Escoles Velles que acolliran en breu diversos serveis a la infància i el jovent del nostre poble. També s'han fet millores per adequar a normativa diversos equipaments municipals com El Casino i diverses actuacions de millores de les instal·lacions esportives que es trobaven en un estat bastant deficitari després d'anys sense inversions.

- **Quin és el problema / debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?**

- El principal problema del municipi segueix sent de tipus econòmic tot i que en els dos darrers anys amb les mesures de contenció aplicades la situació ha millorat molt. En aquest moment restem a l'espera de l'aprovació per part de l'Estat d'un Pla d'Ajust que ens permetrà passar el deute amb l'Estat a deute bancari i estalviar aproximadament uns 350.000 euros d'interessos.

- **Quins són els reptes de futur del municipi?**

- El repte segueix sent el mateix que a l'inici del mandat: Fer un Nou Sant Esteve del qual tots els sesrovirencs ens en sentim orgullosos.

- **Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?**

- Hem iniciat la construcció de la depuradora de Can Amat que acabarà al 2018 i que ha de posar fi a les males olors que pateixen els veïns des de fa masses anys. Tenim prevista l'adequació a normativa del Pavelló Municipal i de la deixalleria, l'ampliació de la biblioteca, el canvi d'ubicació del Jutjat de Pau i una inversió important en la millora de la via pública.

- **Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport**



El PAM és una de les actuacions que ha quedat pendent per a més endavant”

públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o, per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions -positives i negatives- té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

- Sant Esteve és un municipi on el nucli urbà és molt petit però que compta amb diverses urbanitzacions, per la qual cosa molts veïns depenen del cotxe per desplaçar-se. Tenim un bus urbà pels matins i un servei de taxi a demanda per les tardes però que no cobreixen tot el municipi i són totalment deficitaris. Les connexions amb altres municipis no són molt millors. Tenim Ferrocarrils però amb una freqüència de pas insuficient. En el moment que entrin en servei restriccions de circulació això representarà un problema per a la mobilitat de molts veïns. ///

VISTA DEL MUNICIPI DE SANT ESTEVE DE SESROVIRES



L'objectiu de Begues: continuar millorant els serveis amb què compta la població

“Vivim en un espai privilegiat i volem que els serveis dels que gaudim estiguin a l'alçada d'aquest entorn”

“Hem fet avenços significatius en molts àmbits com la salut i la promoció de l'activitat física o l'urbanisme”

Mercè Esteve va entrar en la política el 2007 i el 2011 seria nomenada alcaldessa del seu municipi, càrrec que sustenta en l'actualitat. Forma part de la Comissió Executiva de l'Associació de Municipis per la Independència.

Begues és un municipi amb una població de 6.736 habitants. Bona part del seu territori es troba dins el Parc Natural del Garraf i és el municipi amb el terme municipal més gran del Baix Llobregat.

- Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- El balanç que podem fer és necessàriament positiu. El nostre principal objectiu des de l'Ajuntament de Begues és poder elevar encara més els nivells de qualitat de vida dels que gaudim al municipi. Vivim en un espai privilegiat i volem que els serveis dels que gaudim estiguin a l'alçada d'aquest entorn. En aquest sentit hem fet avenços significatius en molts àmbits com la salut i la promoció de l'activitat física o l'urbanisme i estem treballant de valent per aconseguir d'altres qüestions com, per exemple, les que afecten a l'atenció a la nostra gent gran.

- Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- En un punt molt avançat, per sobre del 70%. En aquest sentit ens podem sentir molt satisfets per la quantitat dels nostres compromisos que ja són una realitat.

- Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?

- Aquest és un any que ha començat amb la inauguració d'un projecte tan important per a Begues com ha estat la reurbanització d'una de les nostres vies principals, el Camí Ral. Aquest és un espai que reflecteix perfectament una part destacada de les nostres polítiques municipals: promou el passeig i l'ús de la bicicleta, és un lloc de trobada per als veïns i veïnes, acull un circuit urbà d'activitat física...

A més aquest enguany hem assolit fites importants

recuperant la gestió directa de la piscina coberta per tal d'impulsar els seus serveis, avançant en els treballs per disposar en un futur immediat d'un centre de dia o treballant per aconseguir treure les línies elèctriques d'alta tensió del nucli urbà, per esmentar només algunes actuacions destacables.

- Quin és el problema / debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- Ara mateix tenim dues prioritats pel que fa a les qüestions a solucionar de cara a l'any vinent i tots dos problemes tenen a veure amb tramitacions administratives complexes on intervenen diverses administracions. Es a dir, l'Ajuntament per si mateix no les pots resoldre.

En primer lloc la creació d'un centre de dia o centre de serveis per la gent gran que és un dels objectius prioritaris de la legislatura. L'equip de govern anterior a nosaltres, d'ICV, va fer un projecte de centre de dia i habitatges tutelats i va acordar amb l'Incasol la execució de l'obra. L'Ajuntament va cedir els terrenys a l'Incasol i a canvi l'Incasol es comprometia a fer el projecte i a executar-lo. Una vegada acabada l'obra, l'Ajuntament comprava a preu de cost l'edifici del centre de dia, i l'Incasol es quedava els habitatges tutelats i assumia la seva gestió.

La realitat però és que degut a la crisi i la situació de la Generalitat, mai es varen iniciar les obres. Tot i el nostre interès a que es dugués a terme el projecte, la realitat és que l'Incasol no disposa de fons amb els que assumir-lo.

Davant d'aquesta realitat hem decidit desencallar la

La creació d'un centre de dia per la gent gran és un dels objectius prioritaris de la legislatura”



ALCALDESSA DE BEGUES, MERCÈ ESTEVE

situació. Ja tenim un conveni a punt per ser signat pel qual ens retornen els terrenys i ens cedeixen la part del projecte que necessitem. A més comptem amb una empresa de capital públic, que gestiona equipaments de centres de dia, que està finalitzant un pla de gestió i econòmic-financer del futur equipament. Una vegada tinguem aquest informe, tirarem endavant la modificació del projecte constructiu que té l'Incasol o bé es realitzarà un de nou.

Esperem que durant l'any 2018 puguem solucionar tots els problemes administratius i tècnics i puguem començar les obres durant el 2019.

La segona prioritat és l'execució del projecte de desviament de la línia elèctrica que travessa Begues pel mig del seu casc urbà. Molt aviat s'iniciaran els treballs per a l'execució de l'Informe d'Avaluació d'Impacte Ambiental, una vegada que la Direcció de Polítiques Ambientals de la Generalitat s'ha pronunciat respecte de l'Estudi Ambiental previ que es va presentar el passat mes de març de 2017.

Els treballs de l'Informe d'Avaluació d'Impacte Ambiental començaran aviat, ja hem fet reunions polítiques prèvies com la que he mantingut recentment amb el conseller Rull i el proper dijous 19 tenim la primera reunió tècnica entre la Direcció de Polítiques Ambientals de la Generalitat, l'Ajuntament i Red Eléctrica Española.

Esperem finalitzar i poder presentar el projecte d'Avaluació d'Impacte Ambiental abans de l'estiu 2018 i tenir resposta per després de l'estiu del 2018. A partir d'aquí, i si la resposta és positiva respecte de les intencions de "traslladar la línia" fora del casc urbà, es podrien iniciar els treballs del futur projecte constructiu.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

- Per a nosaltres és fonamental continuar treballant per progressar en els serveis amb els que compta la població. Al llarg dels darrers anys hem aconseguit l'arribada de la fibra òptica al 100% de Begues o del subministrament de gas. Hem inaugurat una biblioteca i disposem d'un centre cívic que acull una programació cultural estable i de qualitat. Però pensem que encara existeixen àmbits en els que treballar. Aspirem a millorar el transport públic i la mobilitat en el seu conjunt o a continuar potenciant i millorant els equipaments esportius, per posar dos exemples.

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- Entre les confirmades podem destacar l'inici de les obres del parc metropolità de la Parellada que suposarà una inversió de prop d'1.300.000 € o la creació de nous vestidors al camp de futbol amb una despesa de 767.000 €. A més realitzarem diferents millores urbanístiques com el cobriment de la riera Can Figueras, un camí per a vianants a l'entorn de la variant, la millora de l'accessibilitat als barris de Can Bartró i Mas Ferrer i la segona fase al barri de Cal Vidu o la reforma de la rigola de corten

al Passeig de l'Església i al carrer Major. A més d'urem a terme tota una bateria de mesures per impulsar la nostra eficiència energètica i les polítiques de sostenibilitat com ara la instal·lació de dues estacions de recarrega vehicles elèctrics, l'adquisició d'un cotxe i una moto elèctriques pels Serveis Municipals o noves implantacions de LED a l'enllumenat públic. A més, no voldria deixar d'esmentar que en el passat ple metropolità vam aprovar finalment la

integració de les dues corones de transport per al proper 2018, al mateix temps que la Generalitat implantarà la T-Mobilitat

- Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o, per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions -positives i negatives- té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

- A Begues tenim una especial sensibilitat mediambiental. No podem deixar de banda el fet de que ens trobem ubicats en un entorn natural com és el massís del Garraf. Entenem la importància de les mesures proposades i compartim que és fonamental actuar contra la contaminació. En tot cas entenem que, mentre que no disposem d'un servei de transport públic que estigui amb major consonància amb les nostres necessitats, l'aplicació d'alguna d'aquestes mesures pot suposar inconvenients per a una part important de veïns i veïnes. ///

Hem aconseguit
l'arribada de la
fibra òptica al
100% de
Begues"



CASA DE LA VILA, BEGUES

El Papiol, satisfet amb el pacte de govern local

“El balanç és totalment positiu, la coalició funciona, anem desenvolupant el PAM a bon ritme. Hem superat el 50% de les diferents propostes”

“Estem treballant conjuntament amb l'Àrea Metropolitana per integrar-nos a la zona tarifaria 1. A finals del 2018 ens en podrem començar a beneficiar”

Jordi Bou és l'alcalde del Papiol des de juny de 2017, que va rellevar en el càrrec Joan Borràs respectant l'acord que és fruit del pacte a què van arribar tres dels grups polítics locals del municipi (Pd-CAT, ERC i Sumem) després de les últimes eleccions municipals.

El Papiol és una porta d'accés al Parc Natural de Collserola i també al parc fluvial del riu Llobregat. El poble es va formar sobre un turó de 160 metres d'altura al voltant del castell, que es troba documentat des del 1.115. Té una extensió de 8,96 km² i una població de 4.075 habitants.

- Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- El balanç és totalment positiu, la coalició funciona, anem desenvolupant el PAM a bon ritme i durant aquest any hem aconseguit alguns projectes que es podran veure efectius el proper 2018, com per exemple, l'arranjament de la principal carretera d'accés al poble, la reurbanització del carrer Major, començar a desenvolupar un nou pla d'esports i de turisme que ens ha redactat la Diputació de Barcelona, entre d'altres coses.

A nivell personal també ha estat un any que m'ha afectat directament, el juny del 2017 a conseqüència de la coalició, vàrem fer el canvi d'alcaldia i ara sóc alcalde.

- Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- No ens podem queixar es troba en un bon punt de desenvolupament, podem dir que hem superat el 50% de les diferents propostes que hi sortien.

- Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?

- El pla de Turisme, que ens ha redactat la diputació.
- El pla d'esports, que també ens ha redactat la diputació.
- Ens han presentat el projecte de reurbanització del carrer Major.
- Hem arranjat algun carrer, com el carrer Joan Santacana o Ignasi Iglesias.
- Estem treballant amb la diputació de Barcelona amb un estudi d'usos, que ha de dibuixar i dimensionar el que ha de ser el centre polivalent del Papiol.
- Hem fet les obres de reforma del pavelló municipal i del centre esportiu.

- Quin és el problema / debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- Un dels problemes que té el nostre municipi en el qual estem treballant és la millora de l'accessibilitat a les voreres



ALCALDE DEL PAPIOL, JORDI BOU

del nostre municipi, aquest problema no és pot solucionar de forma immediata, però si que de mica en mica s'hi va treballant. Cal afegir que aquest any també hem aprovat el pla d'accessibilitat i el pla de mobilitat, elements que ens ajuden a poder determinar les prioritats a l'hora d'arranjar algun tram de carrer.

Un altre problema que trobem als nostres carrers i que aquest sí que l'hem de solucionar durant el proper any, és la quantitat de defecacions que trobem per les voreres del nostre municipi. També estem treballant perquè la gent no llençi incontroladament a la via pública voluminosos.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

- De fet tenim molts reptes, començant per temes de planejament urbanístic que han de solucionar futurs creixements per diferents indrets del nostre poble com la zona del camí de la salut, l'ampliació de la zona industrial Sud, entre d'altres.

Que el Papiol deixi de ser conegut per les retencions a les carreteres i que sigui un indret on la gent de la comarca i del territori i ve a passar una jornada agradable, ja sigui dels del Parc de Collserola o pel parc Agrari o perquè venen a visitar el nostre patrimoni històric.

Un altre repte és millorar l'índex de reciclatge. Treballem estretament amb l'AMB i l'ACR.

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- Inici de les obres del carrer Major, finançades en part per l'Àrea Metropolitana.
- La redacció del projecte del nou dispensari finançat per la

Generalitat de Catalunya.

- Millora de les voreres de l'avinguda de la Generalitat, obres en part finançades per la diputació de Barcelona.
- La presentació d'un llibre gràfic per totes les edats que ha d'explicar la història del Papiol.
- Començar a retolar el Patrimoni immoble del nostre municipi i crear-ne una ruta.

- **Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o, per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions -positives i negatives- té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?**

- El nostre municipi a conseqüència del seu emplaçament és un dels mes afectats per la contaminació, als peus del turó del Papiol hi passen grans vies de comunicació del Baix Llobregat, com la C1413, el en nus de l'AP7, com ja sabeu aquestes vies a les hores puntes tenen gran densitat de circulació amb tot el que representa.

Les mesures que es prenen ens beneficiaran, de fet, una de les accions que hem fet ha estat treballar en la construcció d'un aparcament a la zona de l'estació, amb l'objectiu de fomentar la utilització del transport públic, aquest aparcament tenim idea a mig termini d'ampliar-lo atesa la seva bona acollida, des del primer dia està pràcticament ple i no únicament emprat per gent del Papiol, també per altres ciutadans de pobles veïns.

També estem treballant conjuntament amb l'Àrea Metropolitana per integrar-nos a la zona tarifaria 1, a finals del 2018 ens en podrem començar a beneficiar i a partir del 19 els ciutadans del Papiol i de tots els municipis que de la zona 2 passen a la zona 1 hauran de pagar el tribut metropolità. Però no únicament gaudirem de descomptes en la tarja sinó que també tindrem millores als serveis actuals. //

Un dels **problemes** que té el nostre municipi és la **millora de l'accessibilitat a les voreres**



Sant Climent aconsegueix certa normalitat pressupostària després d'uns quants esforços

“Tot i mantenir les taxes i impostos que afecten a les economies familiars congelats, hem pogut incrementar la inversió municipal en un milió i mig d'euros”

“La pitjor cara de la crisi econòmica han estat els efectes sobre la població. Encara hauran de passar uns quants anys per a restablir una certa normalitat”



ALCALDE DE SANT CLIMENT DE LLOBREGAT, ISIDRE SIERRA

Isidre Sierra és llicenciat en Ciències Econòmiques per la UNED, va haver de compaginar estudis i feina, ja que va entrar a treballar al món financer. Va ser nomenat alcalde del municipi al 2011, càrrec que sustenta en l'actualitat. Sant Climent de Llobregat és un petit municipi del Baix Llobregat que té uns 11 km² de superfície i la seva població supera lleugerament els 4.000 habitants

- Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- Faria un balanç satisfactori. En primer lloc perquè tot i mantenir les taxes i impostos que afecten a les economies familiars congelats, hem pogut incrementar la inversió municipal en un milió i mig d'euros. Després d'uns anys difícils en els que hem hagut de fer front a un pla de sanejament econòmic municipal en el context d'una crisi econòmica global, crec que és una notícia excel·lent. A partir d'aquí hem pogut tornar a invertir en deter-

Arrosseguem l'herència de diferents litigis urbanístics que encara estan oberts”



minats àmbits, com cultura o lleure, que en aquest temps han assumit prioritàriament les entitats amb les que comptem.

A Sant Climent aquest ha estat el primer any, després d'uns quants d'esforços econòmics, en el que hem pogut retrobar-nos amb una certa normalitat pressupostària.

- Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- Seguim un bon ritme. Ja hem superat també el 50% dels nostres objectius.

- Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?

- En primer lloc, tal i com explicava anteriorment, hem aconseguit mantenir els resultats en positiu dels nostres comptes municipals sense haver de recórrer a un increment de la pressió fiscal sobre les economies familiars. Entenem que uns comptes públics sanejats són la base sobre la que hem de construir qualsevol projecte municipal.

Seguidament situaria, pel valor simbòlic i per la rellevància que tindrà en la vida social i cultural de Sant Climent, la finalització del procés participatiu per definir els usos de Ca l'Altisent. Ha estat la ciutadania la que ha decidit a què destinarem aquest espai en el que trobarem una nova biblioteca, espais polivalents o uns jardins que crearan un eix cultural unint diferents espais i equipaments.

Pel que fa a aquest futur equipament crec que també és rellevant assenyalar que hem aconseguit un increment de les subvencions que s'han atorgat per a la seva realització i que actualment arriben al 50% de la reforma i ampliació de l'edifici i al 70% per al condicionament dels jardins. Tractant-se d'un pressupost d'un milió i mig d'euros, per a un municipi de la nostra capacitat és fonamental.

Finalment també voldria esmentar l'aprovació d'un reglament de serveis socials avançat i pioner per a ajudar-nos a distribuir de manera equitativa i efectiva els recursos que posem a disposició de les persones que es troben en situació vulnerable. Els anys de crisi transcorreguts ens han ensenyat molt i hem de poder posar en pràctica tot el coneixement que hem adquirit.

- Quin és el problema / debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- A nivell administratiu arrosseguem l'herència de diferents litigis urbanístics que encara estan oberts. Aquestes situacions són especialment delicades per als ajuntaments amb recursos limitats com els nostres ja que una sentència contrària provinent d'una decisió d'un equip de govern anterior pot provocar que haguem de fer front a indemnitzacions que facin trontollar els nostres pressupostos. Seguint amb la mateixa idea de que la salut econòmica de l'administració és a la base de la resta de les nostres polítiques, aquesta és també la nostra primera preocupació.

I a nivell social no puc deixar d'esmentar la preocupació per l'ocupabilitat de les persones de Sant Climent que ara per ara es troben en situació d'atur. La pitjor cara de la crisi econòmica han estat els efectes que ha tingut sobre la població i hem de ser conscients que, tot i que millori el context econòmic, encara hauran de passar uns quants anys per a restablir una certa normalitat.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

- Volem facilitar les condicions de vida dels climentons i les climentones. Volem invertir en la nostra pròpia societat i en el seu benestar. I pel que està a les nostres mans pensem que hauríem de treballar en crear habitatge assequible per a les persones del nostre municipi. Aquest és un bé necessari que condiciona molt el benestar de les famílies. De la mateixa manera continuarem esforçant-nos per rebaixar el que han de pagar en matèria de taxes i impostos.

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- El més destacable serà el projecte de reforma i ampliació de Ca l'Altisent. Però a més d'això hi ha diferents millores urbanístiques com ara la millora dels carrers del sector centre i a la travessia Padró i continuarem aportant noves inversions per als nostres equipaments educatius i culturals.

- Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o, per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions –positives i negatives– té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

- La veritat és que Sant Climent se situa en la perifèria de l'àrea metropolitana. Això suposa que els grans temes de mobilitat que afecten a Barcelona a nosaltres ens afectin d'una manera més relativa. D'una banda és cert que no patim els problemes de contaminació que es registren en d'altres poblacions properes. Però malauradament tampoc no gaudim d'una connexió a la xarxa de transport públic com la que ens agradaria tenir. Confiem en tot cas que, en un futur immediat podrem formar part de la primera corona del transport públic amb els beneficis que això comportaria. ///

Collbató ha realitzat actuacions prèvies durant el 2017 per poder obtenir èxits la resta del mandat

“Una de les grans deficiències ha estat l'accés a la xarxa d'internet d'alta velocitat, un fet que fins i tot podia afectar la viabilitat de la implantació de negocis al nostre municipi”

“Respecte a la recollida selectiva, els nostres conciutadans han triat el model més eficient i exigent, que ens ha situat com el municipi del Baix Llobregat que més recicla”

Miquel Solà és llicenciat en Ciències Polítiques i ha treballat al Departament d'Empresa i Ocupació de la Generalitat de Catalunya. Ha estat el regidor a l'Ajuntament de Collbató des del 2007 i, gràcies a l'acord entre tres partits polítics, va ser proclamat alcalde del municipi el 2015.

Situat sota la muntanya de Montserrat, Collbató és un municipi amb una superfície de 18,1 km² i 4.396 habitants. Les Coves del Salnitre són un dels atractius principals d'aquesta vila.

- Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- L'equip de Govern considera que l'any 2017 és molt important per Collbató perquè ja s'han fet actuacions efectives per a la millora de les infraestructures del municipi i s'han aprovat inversions molt importants per accelerar les millores dels serveis que s'hi ofereixen als nostres ciutadans. Creiem que, gràcies als acords aconseguits i a les inversions previstes, a la resta del mandat es recolliran els resultats, tot i que ja són visibles.

- Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- L'estat d'execució del programa de govern 2015-2019 a principis de novembre ha arribat al 37,1%. Aquest percentatge evidencia que moltes de les actuacions es duran a terme d'ara endavant, gràcies a tota la feina preparatòria que hem fet fins ara per assegurar disposar dels recursos necessaris. Així, l'any 2018 invertirem gairebé 3 milions d'euros, el 64,8% del total previst en el mandat, per renovar la xarxa d'aigua, per nous equipaments públics i la millora dels existents, la millora de l'espai públic urbà, industrial i natural, i de la mobilitat i la seguretat viària. El nostre programa

La millora de les infraestructures, abandonades



durant anys, és un dels grans reptes de futur”



ALCALDE DE COLLBATÓ, MIQUEL SOLÀ

de govern és molt ambiciós, però estem convençuts que el durem a terme en el temps que ens resta de mandat.

- Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?

- Destacaria la gestió pública del servei de subministrament d'aigua, que està aconseguint un increment molt important de l'ús de recursos propis, amb la recuperació de pous que havien estat abandonats pel gestor privat i que ens feia molt dependents de recursos externs, amb el consegüent cost. La recuperació de pous aconseguirà que siguem gairebé autosuficients i podrem dedicar l'estalvi a la millora de tota la xarxa de subministrament, que també patia d'un manteniment molt deficient.

Els processos participatius per a l'elaboració del POUM i per a l'elecció del servei de recollida de residus també han estat projectes capdavanters. En el primer cas, la ciutadania ha fixat les pautes per a la definició del POUM que permeti el creixement del municipi de manera harmònica i sostenible, respectant l'equilibri amb l'entorn privilegiat que forma part del nostre patrimoni i que hem d'assegurar per a les generacions futures. Respecte a la recollida selectiva, els nostres conciutadans han triat el model més eficient i exigent, en conseqüència amb la seva conscienciació i esforç, que ens ha situat com el municipi del Baix Llobregat que més recicla.

Hem dut a terme tota una sèrie d'actuacions per crear un directori actualitzat dels negocis i empreses del municipi. D'aquesta manera, i amb la creació de la figura de la prospectora d'empreses, hem establert una relació molt més fluida amb el teixit productiu

de la nostra població per oferir-los tot el nostre suport.

Un altre dels projectes emblemàtics és la millora i actualització de les Coves de Montserrat. A banda de la millora de les infraestructures elèctriques i d'accés a les instal·lacions, estem finalitzant la implantació d'un nou projecte expositiu d'avantguarda que potenciarà les Coves com un dels destins turístics amb un desplegament audiovisual més espectacular i avançat.

També hem rehabilitat el terra de la pista coberta Martí Gil, un equipament no només fonamental per a la pràctica esportiva sinó per a activitats socials i culturals.

I, parlant de cultura, aquest novembre farem la segona edició del Festival de Músiques Amadeu Vives, que ret homenatge a un dels grans creadors del nostre país, i que es consolida aquest 2017 amb un programa que compta amb una de les artistes més inquietes i creatives, la Maria del Mar Bonet, que actuarà a Collbató el dissabte 18 de novembre.

- Quin és el problema / debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- Una de les grans deficiències històriques del nostre municipi ha estat l'accés a la xarxa d'internet d'alta velocitat, un fet que fins i tot podia afectar la viabilitat de la implantació de negocis al nostre municipi. Hem fet un esforç molt important per conscienciar les autoritats reguladores i l'operador per solucionar aquesta mancança com més aviat millor. Sortosament, els nostres esforços han estat productius i ja tenim un compromís per part de l'operador per fer el desplegament de la xarxa de fibra òptica a tot el municipi en un temps inferior al mig any. Per fi aconseguirem disposar d'una infraestructura de telecomunicacions digna per als nostres ciutadans.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

- La millora de les infraestructures, abandonades durant anys, és un dels grans reptes de futur. Hem fet molt, però queda molt a fer i, com a municipi petit que som, disposem d'uns recursos limitats, així que hem de prioritzar les accions per millorar el poble sense desequilibrar les finances. D'aquí a final de mandat, hi avançarem molt.

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- Pel que fa al servei de subministrament d'aigua, volem reduir el nivell de fuites actual, un insuportable 60%, a un 35-40% el 2019. Per aconseguir-lo, la partida més gran el 2018 serà la renovació de la xarxa, la instal·lació de telelectura als abonats i la posada en marxa dels pous.

La millora de l'espai públic se centrarà el 2018 en accions a la via pública i per a la millora de l'enllumenat públic.

En mobilitat i seguretat viària, l'any 2018 farem la rotonda entre la C55 i el carrer Llongànies i l'ampliació del Pont de Can Dalmases.

Finalment, en nous equipaments públics i millora dels existents, el 2018 centrarem les inversions en el nou centre de salut i en la millora i ampliació del Casal de Cultura.

L'equip de Govern tenim moltes coses a fer i moltes ganes de fer-les aquest 2018. !!!

Castellví fa un balanç positiu

“Anem millorant i arrançant temes de tot tipus, des de via pública, passant per serveis socials, reduint el deute que tenim...”

“El desenvolupament del PAM es troba aproximadament amb més del 70% ja executat o fent-se en l'actualitat”

Joan Carles Almirall va començar la carrera d'enginyeria Industrial però no la va acabar per dedicar-se al restaurant que dirigeix juntament amb la seva família des de l'any 1991. Aquest mateix any va entrar en política, al 2007 és nomenat regidor i el 2015 és proclamat alcalde del municipi.

El terme de Castellví de Rosanes té una extensió de 17,09 km² i està format pel nucli del poble més diverses urbanitzacions. La tradició del cava, per la proximitat amb el Penedès, es manté encara viva. És el municipi amb menys nombre d'habitants de la comarca del Baix Llobregat, 1.839.

- Quin balanç fa d'aquest any 2017 en el seu municipi?

- El balanç és positiu. Anem millorant i arrançant temes de tot tipus, des de via pública, passant per Serveis socials, reduint el deute que tenim...

- Hem superat l'equador del mandat. En quin punt es troba el desenvolupament del PAM?

- El desenvolupament del PAM es troba força avançat, aproximadament amb més del 70% ja executat o fent-se en l'actualitat.

- Quins són els projectes més importants que s'han desenvolupat en aquest 2017?

- A nivell de projectes, en via pública l'arranjament de carrers de Can Sunyer-Valldaina, la reparació de la coberta de la pista poliesportiva, la solució a un tema d'aigua en el barri del Taió, l'arranjament de la plaça del barri de Miralles; el canvi d'enllumenat dels barris del Taió, Miralles,

els Àngels i polígon industrial, i la millora en el manteniment de l'enllumenat públic. També l'augment dels ajuts socials, la creació d'un conveni amb Martorell per promoció econòmica...

- Quin és el problema / debilitat a solucionar de manera immediata en el proper any?

- La renovació de la xarxa d'aigua del municipi, està molt malmesa. La recepció urbanística dels barris de Can Sunyer-Valldaina i el Taió.

- Quins són els reptes de futur del municipi?

- Els reptes de futur són resoldre el clavegueram del barri de Can Sunyer-Valldaina, poder tenir una piscina municipal sostenible, modificacions del pla general per resoldre temes urbanístics, la renovació de xarxa d'aigua, la implantació del gas natural al nucli antic i barri del Taió.

- Quins projectes o actuacions estan ja confirmades per 2018 o quines esperen poder dur a terme?

- Pel 2018, farem arranjament de via pública, projectes d'urbanització i reparació de Can Sunyer-Valldaina, arranjament de camins, renovació de xarxa d'aigua al Taió i Can Sunyer.

- Aquest 2018 serà el primer que s'aplicarà episodis d'alta contaminació i, per tant, restriccions en la circulació de vehicles contaminants. De la mateixa manera, s'han aprovat diferents mesures complementàries per incentivar el transport públic: un 10% més de transport públic, carrils bus provisionals a la B-23 i Gran Via; o,



ALCALDE DE CASTELLVÍ DE ROSANES, JOAN CARLES ALMIRALL

per exemple, els dos nous títols: T-Aire i T-Verd. En qualsevol cas, quines repercussions -positives i negatives- té aquest nou marc de mobilitat per al seu municipi?

- No ens afecta gaire, ja que en el nostre servei de transport públic, encara que és deficient, depenem d'altres municipis. Sempre hem volgut augmentar-lo, però xoquem amb els altres municipis ja que s'han de modificar horaris de tothom. Com més restriccions en el tema de contaminació millor. ///



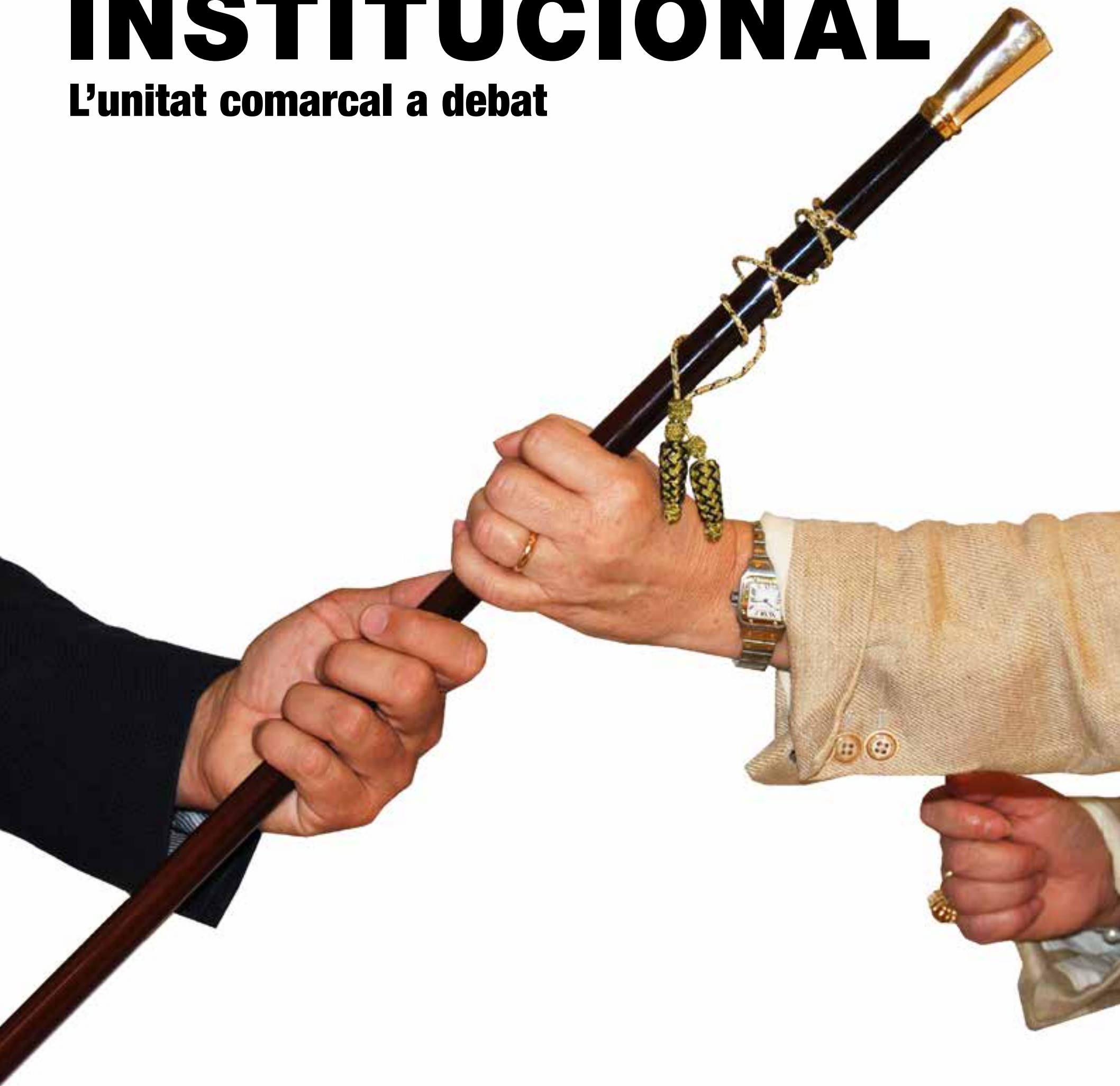
CASTELLVÍ DE ROSANES | CONSORCI DE TURISME DEL BAIX LLOBREGAT

La xarxa d'aigua del municipi, està molt malmesa”



INSTITUCIONAL

L'unitat comarcal a debat



Los municipios del norte inician el “procés” de secesión de la nueva comarca de ‘El Montserratí’

Xavier Fonollosa, alcalde de Martorell, asegura que “el Baix Llobregat es una comarca artificial que se generó alrededor de un río y una autovía” y que “los pueblos del delta, del centro o de la zona norte no tenemos nada que ver”

L’Hospitalet, como segunda ciudad de Cataluña, marca perfil propio dando la espalda a la comarca del Baix Llobregat, mientras el Consell Comarcal del Barcelonés, al que pertenece, finiquita su existencia con no poca polémica

Redacció

Ocho municipios, siete de ellos del Baix Llobregat, impulsan la Plataforma ‘El Montserratí és comarca’ con el objetivo de recuperar el debate territorial y plantar las bases de una nueva ordenación comarcal que derive en la secesión del norte de comarca.

Los municipios de Abrera, Castellví de Rosanes, Collbató, Esparreguera, Olesa de Montserrat, Sant Esteve Sesrovires, Martorell y El Bruc son los impulsores de la plataforma, aunque esperan sumar seis más a la nueva comarca: Castellbell i el Vilar, Castellgalí, Marganell, Monistrol y Sant Vicenç de Castellet. El proyecto de nueva comarca estaría integrado por 14 municipios del entorno de la montaña de Montserrat, con 150.000 habitantes y 177,15 kilómetros cuadrados de superficie, lo que la convertiría en la comarca número 43 y la última de esta división institucional de Cataluña. De culminar este particular “procés”, la secesión comportaría a la comarca del Baix Llobregat la pérdida de los siete municipios de su zona norte.

Paisaje compartido

Los impulsores del Montserratí defienden que cuentan con un paisaje compartido, una identidad territorial y cultural propia, una composición demográfica similar, una movilidad interna elevada y fuertes vínculos económicos y sociales. Según el geógrafo, escritor y guía de natura, Joan Soler, “estamos trabajando para impulsar los trámites administrativos y redactar un informe de situación que recoja los inconvenientes y las oportunidades de la futura comarca de ‘El Montserratí’”. De hecho, según ha avanzado, ya se han tenido los primeros contactos con Governación, que trabaja en la nueva distribución territorial del país.

En este sentido, es especialmente crítico con la actual organización comarcal el alcalde de Martorell, Xavier Fonollosa: “Queremos que esto sea el punto de arranque para que la mayoría de los ayuntamientos nos pongamos de acuerdo y el Parlament reconozca este hecho diferencial como comarca. No tenemos nada que ver con los pueblos del Baix Llobregat Sur. El Baix Llobregat es una comarca artificial que se generó alrededor de un río y una autovía. Los pueblos del Delta, del centro o de la zona norte no tenemos nada que ver. Las comarcas responden siempre a



OCHO MUNICIPIOS, SIETE DEL BAIX, CREARON EN JULIO LA PLATAFORMA ‘MONTSERRATÍ ÉS COMARCA’

una lógica social o territorial; y ésta solo tiene una lógica administrativa, nada más”.

Martorell, la capital

Fonollosa califica Martorell como “el paso natural entre Barcelona y la Cataluña Interior” y ha posicionado a su ciudad como la futura capital de El Montserratí: “Siempre hemos dicho que la nuestra es una realidad muy diferente a la del resto de pueblos y ciudades del Baix Llobregat. Siempre hemos reclamado una comarca, que es una comarca natural, y siempre hemos actuado, de hecho, como capital de esta comarca”.

Disolución del Barcelonés

Mientras L’Hospitalet agudiza su perfil institucional como segunda ciudad de Cataluña y su alcaldesa, Núria Marín, proclama que puede ser considerada una comarca-ciudad, la unanimidad con la que el Consell Comarcal del Barcelonés aprobó su disolución no quiere decir que este proce-

so vaya a ser fácil, ni mucho menos. Comenzando por la inexperiencia de las mismas administraciones que tienen que poner punto y final, por primera vez en Cataluña, a una de ellas, en este caso, de ámbito comarcal.

Si encima, la inmolación del Barcelonés se da tras unas supuestas irregularidades que hizo públicas la Sindicatura de Comptes, es obvio que el proceso para enterrar el Consell se va a dar en un terreno de arenas movedizas. Los grupos municipales de L’Hospitalet celebran también por unanimidad la disolución del Barcelonés. Surgen las diferencias, en cualquier caso, al hablar del del traspaso de competencias, de la demanda de responsabilidades políticas y judiciales en el caso de que se prueben las presuntas irregularidades o, incluso, para ver quien se cuelga el tanto de haber conseguido bajar la persiana de una administración imperceptible para la ciudadanía. Aun así, ninguno de estos debates va a ser tan decisivo como el del estado de las cuentas del Consell. En 2018 habrá más noticias sobre esta singular liquidación. ///

Els partits de L'Hospitalet celebren la immolació del Consell Comarcal

El ple del Barcelonès aprova per unanimitat la seva dissolució i queda pendent el traspàs de les poques competències

Redacció

No ha calgut cap llei territorial per veure com, d'un dia per l'altre, el Consell Comarcal del Barcelonès desapareix. Tots els grups comarcals han votat, per unanimitat, a favor de la seva dissolució, procés precipitat per les poques competències de l'òrgan i pels indicis d'irregularitats. En menys d'una setmana s'ha vist com ERC presentava una moció demanant dissoldre l'ens; mentre que el PSC i PDECat donaven el vistiplau al traspàs de competències a l'AMB. La CUP va portar les suposades irregularitats a l'Oficina Antifrau i un dia més tard, al ple comarcal, es tancava un acord per dissoldre l'òrgan i dirimir, si escau, responsabilitats. “No hem rebut encara la informació oficialment, però en som coneixedors i ens hem posat a treballar”, va dir la llavors consellera de Governació, Meritxell Borràs, que explicava que el legislador té una reserva per la dissolució de l'òrgan. Segons va dir, es constituirà una comissió per estudiar els serveis que prestaven i qui els passarà a oferir.

Responsabilitats polítiques

El Consell Comarcal del Barcelonès abraça a cinc grans

municipis metropolitans: Barcelona, Badalona, Santa Coloma de Gramenet, Sant Adrià del Besòs i L'Hospitalet. Precisament, el primer tinent d'alcalde de la ciutat del nostre territori, Francesc Josep Belver, ostentava la presidència comarcal millor pagada de Catalunya, segons l'anuari Mèdia.cat. Hem volgut conèixer l'opinió dels grups municipals de L'Hospitalet, que celebren la dissolució de l'òrgan, recullen la unanimitat mostrada en el ple comarcal i queden a l'espera de l'evolució judicial per demanar responsabilitats polítiques.

“Donat que ERC, amb els seus consellers comarcals, era el grup proposat, no podem més estar satisfets. Cal suprimir el Consell i fer-ho bé”, demana Antoni Garcia, portaveu del grup republicà. “La supressió del Consell no ha de servir en cap cas per amagar res ni evitar que s'assumeixin responsabilitats. Exigirem la màxima transparència i arribar fins al final amb les investigacions en curs o futures”.

Aquesta és la principal “preocupació” de la CUP-PA: “Estem d'acord amb la dissolució del CCB, però ens preocupa i molt com i quan es fa cada cosa, més encara després del consens entre PSC i CiU. És imprescindible que durant tot el procés de dissolució, es depurin totes les responsabilitats, tant jurídiques com econòmiques, com polítiques

La resta de partits ho celebren: “Valorem la moció positivament. De fet, al mandat 2003-2007 ja vam plantejar la seva dissolució”



dels últims anys”, diu Khristian Giménez, portaveu del grup a L'Hospitalet. La CUP-PA demana, de fet, una auditoria externa per part de la Sindicatura de Comptes a la institució i a les empreses que formen part, “assegurant la feina de les treballadores de l'ens que, per cert, han patit greus retards aquest mes per cobrar el sou”. Hi ha una trentena d'empleats.

La resta de partits ho celebren, com dèiem, destacant, a més, que ja havien plantejat anteriorment la dissolució de l'ens: “Valorem la moció positivament. De fet, al mandat 2003-2007 ja vam plantejar la seva dissolució, i en debats posteriors, com els encetats pel conseller Carretero sobre la reforma de les administracions locals catalanes (2005), quan ho van tornar a traslladar sense que fructifiqués”, diu Ivan Nieto, membre de Canviem LH al plenari comarcal, que posa en valor la feina feta per Àlex Mañas per aconseguir una moció unitària. “El que demanem és agilitat i que



FRANCESC J. BELVER, PRIMER TINENT D'ALCALDE DE L'HOSPITALET, HA ESTAT TAMBÉ EL PRESIDENT DEL CONSELL COMARCAL DEL BARCELONÈS

es dirimeixin aviat responsabilitats polítiques o penals, si així es dictamina”.

“Ciutadans porta anys reclamant la supressió dels Consells Comarcals perquè són estructures sense competències pròpies i que, únicament, ocasiona duplicitats, estructures paral·leles de poder per col·locar representants dels partits. En definitiva, un despilfarro per atendre als partits i no als ciutadans”, diu el portaveu de Ciutadans, Miguel García, que defensa una profunda reestructuració de l’administració local per simplificar-la i dotar de més pes als ajuntaments i eliminar les administracions intermèdies.

“Era una qüestió de temps que aquesta situació es donés. Des del Partit Popular ja vam sol·licitar la dissolució de l’administració a l’any 2013. És sorprenent que aquells partits que es oposar al seu dia, avui vulguin encapçalar la proposta”, diu Francisco Javier Martín, portaveu del grup municipal popular, que considera que “ha estat determinant l’Informe de la Sindicatura de Comptes: “Fa que el CCB sigui ja insostenible. Va ser el PP qui va reclamar en el seu moment l’informe; i al CCB sempre hem mantingut la mateixa posició política. Denunciant una situació de la que ara pretenen eludir responsabilitats alguns grups polítics que han participat en la gestió del govern comarcal”.

Per la seva part, el portaveu del PDECat de L’Hospitalet, Jordi Monrós, explica que la proposta “te el nostre total suport perquè, de fet, ja la vàrem impulsar a l’anterior legislatura des del Parlament i que, al final, va decaure. El que hem fet es tornar a iniciar allò que vàrem demanar en el seu moment”. En qualsevol cas, Monrós treu ferro al assumpte i és possiblement qui mostra una posició més passiva davant aquesta qüestió: “De l’informe de la Sindicatura de Comptes només hi ha dues incidències, que ja són a mans de la Fiscalia. Cap d’elles té cap tipus d’incidència en el funcionament del Consell. [...] La ciutadania ni tan sols se n’adonarà de que es queda sense CCB. Els serveis es continuaran prestant, però des d’altres administracions”, diu, assegurant que no portarà cap moció ni iniciativa al marc local.

31è municipi del Baix Llobregat?

En aquest sentit, cap partit veu un pas enrere en quedar-se sense consell comarcal i, de fet, només un grup aposta clarament perquè L’Hospitalet formi part, administrativament, del Baix Llobregat: la CUP. “El nostre convenciment és que L’Hospitalet forma part del Baix Llobregat, històrica i identitàriament. Treballarem en aquest sentit, doncs, ens sentim part integrant d’aquest territori”. De la mateixa manera, ERC comparteix realitat, però no diag-

nosi: “L’Hospitalet ha format sempre part de la realitat baixllobregatina més que no pas del Barcelonès. Però cal valorar què podem guanyar en eficiència i en serveis”, diu García que, a més, pensa que l’entrada de la segona ciutat de Catalunya al Baix Llobregat seria un “desequilibri important en la realitat comarcal actual”.

En tot cas, com diu Monrós, del PDECat, “el debat és obert i, com és obvi, té els seus avantatges i inconvenients. Per tant, el que faria seria cridar a la ciutadania a decidir a un volen pertànyer. Ha de ser una decisió dels hospitalencs”, sentència, deixant la porta oberta a la consulta ciutadana.

Segons Nieto, de CanviemLH, reconeix que ha estat un debat històric -“compartim cognom”-, però que “la força de Barcelona ha condicionat molt”. Així, doncs, defensa que L’Hospitalet “té la seva pròpia personalitat” i que cal mirar més a l’espai Metropolità.

De la mateixa manera, Martín (PP L’Hospitalet) posa l’AMB com “a referent” i, per tant, no contempen obrir aquest debat. Encara més crític, García (C’s) veu una oportunitat per “reestructurar el model territorial i simplificar l’administració”. De fet, considera que el Consell Comarcal del Baix Llobregat hauria de desaparèixer, també, “per suposat”.

Debat competencial

Pel que fa el trasllat de competències, tot i que apunta a que serà l’AMB l’administració que més números té d’assumir els serveis del CCB, el debat és més complex del que sembla. Per començar, cal saber què feia exactament aquesta institució: “Caldria primer disposar del Programa d’Actuació Comarcal, ja que el CCB ha vingut actuant sense ell tots aquests anys”, diu Antoni García (ERC), per elaborar una carta de serveis “que hem demanat i no ens l’han proporcionat”. Els republicans analitzaran a partir d’aquí quina pot ser la millor administració per cada servei; el que rebutgen frontalment és el traspàs automàtic a AMB. “És el més fàcil”, segons Ciutadans, que matisa, en tot cas, aquesta idea amb la seva reestructuració territorial en favor d’ajuntaments més forts i amb una Generalitat, com a coordinador del món local per sobre, doncs, d’administracions com l’AMB o la Diputació. De la mateixa manera, el PP apunta a l’AMB com a administració destinatària de les competències amb excepció de les beques-menjador, que haurien de ser municipals, i del Centre d’Atenció d’Animals de Companyia, que aniria a la Diputació. Igual que CanviemLH, que apunta a l’AMB, sense tancar la porta als ajuntaments i a acords bilaterals amb Barcelona.

En canvi, la CUP aposta clarament pel món municipal i per l’administració local. “Totes les competències que es puguin gestionar des del mateix municipi, han de ser gestionades per cada ajuntament, per ser la més propera a la realitat del territori. Les competències que abasteixin a diversos municipis, cal que aquests tinguin la possibilitat de mancomunar serveis. Si no és possible, entenem que haurien de ser assumides per AMB o Generalitat”, explica Giménez, que veu una oportunitat per “retornar el control de molts serveis als municipis, a través de la gestió directe: remunicipalitzar”. Per acabar, el PDECat posa en valor la institució del Parlament que, mitjançant una llei, haurà de regular el tema “amb el paper important de les diferents administracions implicades”. ///



Josep Perpinyà: “Si L’Hospitalet creu que és interessant, ens pot trobar al Baix Llobregat”

a desaparició del Consell Comarcal del Barcelonès fa mirar, de manera obligada, al Baix Llobregat, territori pel que sobrevola des de fa anys, també, la possibilitat que L’Hospitalet s’integri en la seva comarca.

El president comarcal, Josep Perpinyà, ni es planteja aquesta possibilitat: “No se m’ocorre que nosaltres anéssim pel mateix camí. El Baix Llobregat té una identitat i una pertinença mot forta i potent, que uneix els seus 30 municipis”. Perpinyà explica que, de fet, s’estan duent polítiques conjuntes per estendre serveis de l’AMB a tota la comarca.

El president del Baix Llobregat respecta la decisió unànime del CCB i trasllada, en paraules a El Llobregat, la seva

invitació a L’Hospitalet per formar part de la comarca com a 31è municipi, tot i que s’ho pren, fins i tot, amb un accent anecdòtic: “L’Hospitalet és una gran ciutat, amb una singularitat pròpia, i amb la que hem fet moltes coses, sobretot, des del punt de vista econòmic. Si queda orfe i ens vol mirar, benvingut sigui, però m’ho prenc més com una anècdota. Hem de racionalitzar les coses i sumar oportunitats. Si L’Hospitalet creu que és interessant, doncs, escolta, ens poden trobar al Baix Llobregat”, diu Perpinyà formalitzant aquesta invitació.

En aquest mateix sentit, l’alcaldessa de L’Hospitalet, Núria Marín, deixa la seva opinió ben clara: “L’Hospitalet té la seva entitat pròpia. Podria ser una comarca”. ///

El Consell del Barcelonès, pendiente de sus cuentas

La deuda de las empresas públicas de la administración asciende a más de 60 millones de euros, lo que podría retrasar su disolución

Belver, presidente de la institución, considera que las empresas “son absolutamente solventes” gracias al activo de casi cien millones

Imanol Crespo

La unanimidad con la que el Consell Comarcal del Barcelonès aprobó su disolución no quiere decir que este proceso vaya a ser fácil, ni mucho menos. Comenzando por la inexperiencia de las mismas administraciones que tienen que poner punto y final, por primera vez en Cataluña, a una de ellas, en este caso, de ámbito comarcal. Si encima, la inmolación del Barcelonès se da tras unas supuestas irregularidades que hizo públicas la Sindicatura de Comptes, y no existe Govern de la Generalitat por el desafío independentista y la intervención estatal con el artículo 155 de la Constitución; es obvio que el proceso para enterrar el Consell se va a dar en un terreno de arenas movedizas.

Los grupos municipales de L’Hospitalet celebran, también, por unanimidad su disolución. Surgen las diferencias, en cualquier caso, al hablar del traspaso de competencias, de la demanda de responsabilidades políticas y judiciales en el caso de que se prueben las presuntas irregularidades o, incluso, para ver quien se cuelga el tanto de haber conseguido bajar la persiana de la administración. Aun así, ninguno de estos debates va a ser tan decisivo como el del estado de las cuentas del Consell.

La deuda acumulada de Regesa, empresa pública que depende del Consell Comarcal, supera los 60 millones de euros. En concreto, según hemos podido saber, el pasivo cerró en 2016 con 61 millones de euros, lo que podría ser una piedra en el proceso para la disolución del ente.

No lo creó así el actual presidente de la administración, Francesc Josep Belver, primer teniente de alcalde de L’Hospitalet, que califica de “absolutamente solvente” la situación de las empresas. “Como la empresa está relacionada con el sector



FRANCESC J. BELVER, PRESIDENTE DEL BARCELONÈS, SE MUESTRA TRANQUILLO POR LOS ACTIVOS DE LA ADMINISTRACIÓN, DE CASI 100 MILLONES | I. C.

inmobiliario y la promoción de vivienda, lógicamente, tiene un nivel de endeudamiento, pero que es soportable por sus cuentas, pero, además, sobradamente soportable por sus activos”, explica Belver a El Llobregat. Este activo, según fuentes oficiales del Consell, es de 96 millones de euros, al cierre de 2016. “El problema sería si los activos fueran inferiores a los pasivos. Hay bienes y hay patrimonio. Lo que está claro es que a nadie se le va a colocar un muerto; todo lo contrario”. En este sentido, Belver considera que la empresa no es una “mercantil propiamente, sino que es del ámbito público” y, por tanto, será necesario llegar a un acuerdo con las administraciones públicas, “nuestros clientes referentes”.

Antes, igualmente, el Parlament de Catalunya tiene que iniciar el proceso legislador, una ley para iniciar el procedi-

miento y marcar los parámetros, algo que, según dice Belver, “esperamos que se pueda hacer lo más rápido posible”. Pero vista la situación política en Cataluña, será para largo.

El marido de Marín, vinculado a Regesa

Por otro lado, según publicó en exclusiva Economía Digital, con palabras del concejal d’ERC por Barcelona, Jordi Coronas, Belver habría intentado que los municipios del Consell contrataran obras a la empresa pública lo que derivó en la advertencia de la Sindicatura de Comptes, que avisaba de que los procesos tenían que pasar por contrato público, punto en el que no está conforme el presidente comarcal: “Los cinco ayuntamientos, hace ya muchos años, tomaron un acuerdo en sus plenos municipales en el que calificaban a Regesa como un instrumento propio. Y Regesa, en sus Estatutos, así está recogido. Es un instrumento propio del Consell Comarcal y de sus municipios, con lo cual, evidentemente, no tiene que salir a licitación”.

Al gobierno local de L’Hospitalet, miembro del Consell Comarcal del Barcelonès, entidad que preside a través de su primer teniente de alcalde, se le suma ahora una nueva conexión. Se trata de la figura de José Luis Hernández, coordinador general de Regesa Aparcaments, una de las filiales de Regesa, que es a la vez marido de la alcaldesa de la ciudad, Núria Marín.

“José Luis Hernández es coordinador de la empresa desde antes de que Núria Marín fuera alcaldesa de L’Hospitalet y mucho antes de que yo fuera presidente del Consell Comarcal. Su trayectoria profesional, yo la valoro muy positivamente. A partir de ahí, lo que se busca es otra cosa...”. Según hemos podido comprobar, el último nombramiento que aparece en relación con José Luis Hernández es del 21 de enero de 2014, día en el que se le inscribe en el Registro Mercantil como apoderado Solidario de la sociedad. ///



Sant Feliu ensaya el pago de los servicios municipales según los ingresos de los ciudadanos

Tras el servicio de guarderías, los servicios de atención domiciliar y la Escuela de Música, Sant Feliu lleva la tarificación social a los equipamientos deportivos

La Piscina de l'Escorxador y el Estadio Municipal de Atletismo han sido los últimos servicios en incorporar la política de precios progresivos según ingresos

Imanol Crespo

La apuesta por la llamada tarificación social ha sido, tradicionalmente, un melón al que pocos se han atrevido a meter tajada. Se basa en el espíritu de los impuestos progresivos, con el que paga más porcentualmente, por ejemplo, quien más ingresos genere (base imponible).

Hasta ahora, esta opción se ha mantenido reservada para el Impuesto sobre las Rentas de Personas Físicas (IRPF) y poco más; mientras que todos los impuestos indirectos son proporcionales (lo opuesto a progresivo, como el IVA o el de carburantes: se aplica la misma tasa impositiva independientemente de la base imponible) y mientras que los servicios públicos acostumbra a tener los mismos precios para todo el mundo. Sin embargo, los años de crisis y de dificultades han hecho cambiar el foco. En este sentido, Sant Feliu de Llobregat es la ciudad pionera en apostar de manera decidida por este modelo de tarificación social que, además, por sus peculiaridades, está siendo copiado por otros municipios. “Esta era la propuesta principal en las elecciones municipales de 2011; y lo era tanto que yo me auto-examinaba para 2015: si lo conseguía, continuaba para extender el modelo. Si no, me iría a casa para que lo hiciera otro”, reconoce Jordi San José, alcalde de Sant Feliu de Llobregat.

Tarifas progresivas

Ahora, cinco años después de los primeros cambios, la capital de la comarca casi ha logrado aplicar el modelo de tarificación social a todos sus servicios públicos. Lo hizo primero, de una manera muy somera, con el servicio de atención domiciliar (2012); luego con las guarderías municipales (2013/2014); con la Escuela de Música (2014/2015) y este verano con los equipamientos deportivos. En concreto, en la piscina del Escorxador y el Estadio Municipal de Atletismo.

La tarificación social de Sant Feliu consiste en adaptar el precio del servicio público al nivel de ingresos del usuario, además del número de miembros del núcleo familiar. De ahí, se acaba definiendo el precio final del servicio en función con una escala progresiva. De esta manera, en el caso de las guarderías municipales, pasaron de costar 160 euros/mes para todas las familias a una franja –de siete niveles– que empieza en los 15 euros mínimos al mes hasta los 195 euros máximos para las rentas más altas. “Una persona mileurista y, pongamos, que tiene una hipoteca de 400 euros, es imposible que pague un servicio educativo importante como es la guardería por 160 euros. Estas personas iban a Servicios Sociales a pedir una ayuda, pero como tenían trabajo, aunque fueran mileuristas, no se les concedía puesto que están reservadas para familias con riesgo de exclusión social”, señala San José.

La apuesta por la tarificación social parte con el objetivo de facilitar el servicio a una franja social que, por una cosa



ESTADIO MUNICIPAL DE ATLETISMO DE SANT FELIU

o por otra, no podría acceder a los servicios públicos, tal y como demostró, según fuentes municipales, un estudio previo de la Universitat Autònoma de Barcelona, que concluyó: “Constatamos la infrarrepresentación de la clase trabajadora en los servicios públicos municipales”. Un extremo que, según el alcalde, “teníamos que corregir”.

El proceso no es tan sencillo como parece y es ahí donde radica el éxito del modelo de Sant Feliu, una opción que elimina, prácticamente, toda la burocracia y gestión que el usuario tiene que hacer, a partir de un acuerdo entre el Ayuntamiento y la Agencia Tributaria que les permite acceder –bajo permiso del usuario– a las dos informaciones clave: ingresos y miembros por núcleo familiar. A partir de esta información que gestiona el consistorio, se aplica el ba-

remo de la tarifa para el usuario (si no permite el acceso a sus datos, se le aplica la tarifa más alta). De esta manera, se evita a las familias tener que ir a pedir ayudas por falta de ingresos.

Primeras críticas

El corte más alto es más caro que el precio fijo que había antes, una circunstancia que este verano ha suscitado críticas por parte de algunos usuarios de los equipamientos deportivos. “Hay un tema que nos preocupa y es que digan que la clase media paga los servicios a la clase pobre”, dice San José aludiendo a las críticas con el ejemplo de las guarderías: “Cada niño o niña tiene un coste de unos 360 euros. La Generalitat paga 80 euros y el resto nos lo distribuimos entre la familia y el Ayuntamiento. Las familias que pagan 195 euros, que tienen sueldos im-

portantes, reciben una ayuda de 85 euros. Ahora, ¿es justo que subvencionemos a todas las familias de la misma manera? Nuestra respuesta es no. Porque para quien cobra 3.000 euros, una ayuda de 120 euros (en el caso que pagaran 160 euros como antes) es innecesaria. La equidad exige ajustar los servicios a los ingresos de las familias”, concluye el alcalde.

Frente al encarecimiento de la tarifa más alta, la otra duda es saber si hay familias que prefieran una opción de titularidad privada. En este sentido, el alcalde de la ciudad matiza que ninguna tarifa está por encima del coste de una privada y que, por tanto, la tarificación social no invita a dejar de usar los equipamientos públicos: “Cuando hicimos la tarificación social en las guarderías, nadie se fue. Queremos cubrir a todos sin perder a nadie; no queremos ni equipamientos solo para la clase media-alta, ni solo para los pobres [...] Al contrario, mientras en otros municipios baja la natalidad y tienen que cerrar guarderías; aquí baja la natalidad y hemos tenido que ampliar la oferta”. //

El reto de los Casals

Tras años recorridos, a Sant Feliu solo le quedará, como reto para el próximo año, los Casals de verano y, a medio plazo, el Complejo Municipal de Piscinas, que cuenta con una concesión que no pueden cambiar.

“El verano es un periodo de clara desigualdad de oportunidades entre la ciudadanía. Y nos preocupa mucho. Porque los precios de los Casals son muy altos; con lo que te encuentras a muchos niños que, durante dos meses, están en la calle mientras que otros tienen nuevas oportunidades. Es lo único que nos falta, la diferencia es que no lo gestionamos nosotros directamente, sino que es a través de terceros con quien tenemos convenio.

Este año, de cara al año que viene, miraremos como unificarlos –intercambio de datos, posibles compensaciones en caso de déficits, etc– para completar la tarificación social”. //

Núria Marín, alcaldessa de L'Hospitalet

Marín: "L'Hospitalet té entitat pròpia. Podríem formar la nostra comarca"

"L'Hospitalet no accepta tot el que Barcelona no vol. Tenim un projecte molt clar que vam decidir col·lectivament entre 6.000 persones"

"La meva opinió sobre Celestino Corbacho és que va ser un magnífic alcalde i que té tot el meu respecte. Ja està"

Alles portes de les Festes de Primavera i tres mesos després de la seva conferència anual, ens sembla el millor moment per parlar amb l'alcaldessa de L'Hospitalet, Núria Marín. Al càrrec des de l'any 2008, Marín està liderant macroprojectes de ciutat com el Districte Cultural, el polèmic PDU de la Granvia-Llobregat, així com la continuada reivindicació en relació al soterrament de les vies. Projectes que transformaran la ciutat i que deixaran empremta en un futur pròxim.

L'Hospitalet es projecta més que mai a l'exterior, fonamentalment, per la seva activitat firal –amb l'èxit indubtable del Mobile World Congress com a principal reclam- i per l'atractiu que representa la plaça Europa per moltes empreses. Tot sumat al punt i apart que ha fet Ada Colau a Barcelona ha permès donar a L'Hospitalet la condició que mereix com a segona ciutat de Catalunya. Políticament, Marín compta –tot i els vents en contra- amb l'alcaldia socialista amb més població, fet que li atorga un pes dins del partit.

Imanol Crespo

Com valora les novetats en infraestructures?

–És una molt bona notícia per la ciutat i per Catalunya. A L'Hospitalet, és un projecte ambiciós i cabdal per cosir el nostre territori i per donar un servei de Rodalies propi del s. XXI. Estarem atents perquè les paraules es converteixin en realitat.

-Fins a quin punt la inacció del Govern està paralitzant el desenvolupament de la ciutat?

–Venim d'una ciutat a la que hem donat la volta fent cirurgia d'alta precisió oferint als barris allò que no existia: zones verdes, equipaments culturals, sanitaris, educatius, etc. Tenim una assignatura pendent, que és la fractura de les vies per la connexió dels barris de la ciutat. Més enllà del desenvolupament econòmic que es pugui generar, sobretot a l'estació central, a La Torrassa, la resta és un benefici veïnal.

-Confia en Foment?

–Confio en les institucions, sí. Igual que hem confiat en la Generalitat en el canvi que s'ha produït respecte a projectes que estaven pendents, el Govern de l'Estat mereix la mateixa confiança respecte un altre compromís no complert. Confiança que està present, però que és més petita de la que inicialment teníem.

-Amb la Generalitat, s'està buscant finançament per obrir les estacions de la L10 al 2018. Hi ha acord?

–El tema està orientat i en alguns dies podrem fer un anunci públic.

-On sí s'ha pogut avançar és a l'entorn de la plaça Europa. Recentment, han anunciat un nou hotel. Té límit aquest espai?

–És un espai que vam dissenyar fa un temps, que ha anat creixent enmig d'una crisi econòmica i, per tant, el mèrit de la seva finalització és molt alt. En aquests moments, tota la part econòmica està finalitzada, a excepció d'alguna pastilla concreta; està acabat tot el que fa referència a equipaments; i l'únic que està pendent és alguna peça puntual relacionada amb habitatge privat. Tot el desenvolupament està al seu darrer pas i, per això, vam plantejar



NÚRIA MARÍN, ALCALDESSA DE LA SEGONA CIUTAT DE CATALUNYA, ENS REP AL SEU DESPATX A L'AJUNTAMENT | BCN CONTENT FACTORY

l'inici de la segona fase de reforma de la Granvia amb tot el que genera en activitat econòmica relacionat, en aquest cas, prioritàriament, amb el sector biomèdic.

-El Cirque du Soleil, la pista de gel, el festival de la cervesa artesana o tots els hotels nous que arribem. El quedar-se tot el que no vol Barcelona, mereix, també, una reflexió com a ciutat.

–No estem acceptant tot el que Barcelona no vol. No és aquesta la filosofia. Tenim un projecte de ciutat molt clar –que vam decidir col·lectivament entre 6.000 persones fa tres anys- amb el que decidim quins projectes encaixen. El Cirque du Soleil encaixa perfectament pel seu component cultural; que La Farga s'ompli d'activitats d'oci i lleure encaixa plenament, amb un equipament cabdal a nivell metropolità i amb una ubicació molt atractiva. Hem volgut, malgrat la crisi, que les famílies celebrin el Nadal sense la necessitat de marxar de la ciutat. És una activitat molt positiva i no tant des del punt de vista econòmic. I igual amb els hotels, que portem molts anys desenvolupament amb un pla. Que Barcelona hagi decidit aturar la instal·lació d'hotels pot accelerar l'arribada de nous hotels, cosa que estem encantats d'acollir-los perquè són generadors de recursos per l'administració local i de llocs de treball.

-Fa dos anys deia a la Cambra de Comerç "compte amb els missatges de por que enviem a l'exterior". Ho manté?

–Sí. És evident que són polítiques que s'han de reflexionar localment. Nosaltres ho hem fet, també, en el marc metropolità. El turisme pot generar conflictes que es centralitzen en diferents barris i que s'ha d'entomar. Es fa bé de repensar les actuacions. Però el turisme no és un fet aïllat. És un fet metropolità i val la pena fer una reflexió col·lectiva per minimitzar els problemes que pot generar el turisme. No és el cas, en aquest moment, a L'Hospitalet però sí es poden produir. Per tant, determinades actuacions no poden ser tan localistes.

-Quina és la seva relació amb Ada Colau?

–Tenim una relació cordial. Com a alcaldesses de Barcelona i de L'Hospitalet, coincidim en molts espais institucionals. És una relació correcta.

-Va marcar un abans i un després en aquesta relació, després del no suport d'Entesa a l'informe preceptiu del PDU?

No. S'ha produït un cert malentès. L'únic que havia de fer l'AMB era donar suport a un informe tècnic respecte el PDU de la Granvia-Llobregat. AMB ni l'aprova ni ha d'opinar en termes jurídics-legals. Altra cosa és que tothom té tot el dret del món d'opinar. Jo també podria opinar dels projectes que afecten, doncs, a El Prat, Barcelona o a qualsevol ciutat del nostre entorn.

-Com el nou Pla Delta?

–Per exemple. Ara, una cosa és que jo pugui opinar des d'un punt polític i altra cosa és que des del punt de vista institucional, doncs, s'hagi d'opinar sobre informes tècnics. Es produeix una situació en què davant d'un informe tècnic s'ha d'opinar política-ment. I per molts això no acaba de quadrar.

-Va ser un error treure el punt, inicialment, al ple metropolità?

No ho sé. El què sí sé és que el PDU Granvia és un projecte molt important, cabdal per la ciutat, però també per l'àmbit metropolità i pel país. Hem fet el que havíem de fer, que era parlar d'aquest projecte amb les institucions que han d'opinar realment i que han d'informar necessàriament. Si l'AMB, des de l'inici, hagués mostrat la seva voluntat d'opinar, no hauria tingut cap problema. Només faltaria. El que no té cap sentit és que vulguin opinar al final d'un procés que ja està consensuat i pactat amb qui ho ha d'estar: la Generalitat de Catalunya.

-És una de les crítiques que li fan a nivell política i ciutadà. Tenint en compte la magnitud del PDU, té el consens suficient?

–Moltes vegades, la queixa de la manca de consens és perquè no ha hagut de passar per algunes aprovacions en la que determinades persones o formacions polítiques hagin tingut que opinar. Qualsevol gran projecte mai està exempt de crítica. Ara tothom parla meravelles de la Plaça Europa; si ens remuntem als inicis del projecte, jo hi era, i recordo crítiques dins i fora del ple. Entenc la crítica, sempre és positiva. Les propostes que s'han realitzat s'han tingut en consideració, s'han estudiat i s'han contestat. De fet, el projecte s'ha aprovat dues vegades inicialment i que s'ha anat millorant. És un projecte molt potent, molt ben dissenyat, que s'ha

realitzat amb molta cura tenint en compte totes les sensibilitats.

-Ara, de fet, s'estan fent rondes informatives.

-S'obre un procés d'explicació perquè per molt que s'hagi parlat no es coneix en profunditat per part de molta gent. És un projecte molt potent, que volem que sigui conegut abans de començar i conèixer les observacions, propostes, els neguits de ciutadans, professionals del sector, entitats veïnals i de tots els punts de vista.

-S'haurien d'haver fet abans?

-Tenim ara temps per fer-ho. Hem estat molts anys en definir el projecte, com deia, molt bo. I ara toca explicar-ho a tothom, perquè es pugui opinar respecte els detalls. A partir de l'estiu definirem, entre tots, el que volem que sigui les 30 hectàrees de zona verda de Can Trabal: destinació de les masies, forma del parc, quins seran els elements que haurem de contemplar... Hi ha temes tècnics que, evidentment, no poden ser tan oberts a l'opinió perquè hi ha molts condicionants.

-A la conferència van dir aquell lema del metre pensat front l'especulatiu. Amb 26 gratacels a l'horitzó, dona la sensació de que volen edificar el màxim que puguin.

-Això és el que no es coneix bé i, per aquest motiu, ho volem explicar bé. És una actuació amb la que recuperem un 8% de la ciutat: 30 Ha de zona verda, el soterrament de les línies elèctriques, la recuperació de les masies, l'apertura del parc i la depressió de la Granvia es farà sense que cap ciutadà posi un euro en el projecte. Però això ho ha de pagar algú. I seran les empreses privades que arribin i s'instal·lin. Estem parlant d'una inversió de 170 milions d'euros. Per tant, hem de donar un sostre que sigui sostenible. És el mateix sistema que vam fer a la Plaça Europa, que es va fer sense que cap ciutadà pagués cap impost. No tenim un afany de construcció. El que sí volem és transformar un territori, que avui no aporta ni cap riquesa, ni ocupació, ni atractiu, per aconseguir un parc més gran que la Ciutadella, amb l'apertura al riu, amb unes condicions amables, amb un camí de vuit metres d'amplada -avui impensables- i fer de L'Hospitalet un referent biomèdic. És un projecte pensat pel benefici dels ciutadans i de l'entorn metropolità, on 20.000 persones trobaran una oportunitat de treball.

-En quin punt es troba el Districte Cultural?

-El Districte Cultural no tracta de construir sinó d'aprofitar un espai que ha quedat en desús. Tenim, doncs, un espai central a la ciutat i a l'àrea metropolitana, que representa una oportunitat per compartir la cultura com centre de desenvolupament. El projecte està definit. Hem creat una oficina pel desenvolupament del Districte Cultural, estem treballant per potenciar les activitats culturals locals que ja tenim i donar més pes al talent propi; però, alhora, intentem que activitats de la indústria creativa apostin per la ciutat. En aquest últim any, s'han instal·lat 85 activitats culturals, entre elles, el Cirque du Soleil. S'estan madurant altres projectes que ajudaran a que el Districte Cultural agafi cos. En aquest sentit, hem fet descomptes fiscals perquè les empreses vinguin i, així, que la cultura tingui aquesta doble vessant: la tradicional i la generadora d'oportunitats a nivell econòmic.

El PDU de la **Granvia**
es farà sense que cap
ciutadà **posi un euro**.

Ho pagaran les
empreses privades
que s'instal·lin"

-En aquest context, ens trobem amb una sala tan important per la ciutat com la Salamandra, que tancarà al juny.

-S'està treballant en una alternativa. El tema és conegut, per ells i per nosaltres. Com a conseqüència de la crisi, durant molt temps, els propietaris no han pogut o volgut fer el pla urbanístic i ara sí. I, per tant, és el moment de cercar entre tots una alternativa a la Casa de la Música. És un projecte molt potent i innovador i portem molts anys treballant en aquest binomi públic-privat, que ha estat un èxit. Es traslladarà i s'ubicarà al cor del Districte Cultural.

-El més important. Hi haurà, doncs, una alternativa?

Sí, segur.



MARIN ÉS ALCALDESSA DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT DES DE L'ANY 2008 | BCN CONTENT FACTORY

-Tenim constància que poden haver aviat notícies en relació als mitjans locals. Recuperarà L'Hospitalet els seus mitjans més enllà de l'emissió digital?

-Ens hem compromès a fer una certa reformulació, que anunciarem d'aquí a un temps. Però, els mitjans de comunicació, igual que tot, han evolucionat i hem de mirar al segle XXI i no enrere. Ha estat una història positiva, però presentarem un projecte de futur i no de passat. Estem treballant.

-Com valora l'autodissolució del Consell Comarcal del Barcelonès?

-Tots som conscients que aquest Consell Comarcal tenia prevista la seva dissolució. Qualsevol moment podia ser oportú per prendre aquesta decisió. No tinc molt més a aportar. Ha existit, té una història. Possiblement és una mica diferent a la resta, perquè tenim una Àrea Metropolitana que veritablement ha estat la que ha coordinat determinades polítiques, que ha fet polítiques de transport, de tractament d'aigua, de residus, de medi ambient; i, per tant, aquest moment arribaria i tirarem endavant sense el Consell Comarcal.

-Li preocupa que li puguin demanar, pel seu primer tinent d'alcalde i president del consell, Francesc J. Belver, responsabilitats polítiques, segons com evolucioni la part judicial?

-En absolut.

-L'Hospitalet es queda orfe de consell. Pot ser L'Hospitalet el 31è municipi del Baix Llobregat?

-No té massa sentit. Tenim moltes coses que ens poden unir,

però en un moment determinat de la història algú va decidir que L'Hospitalet formés part d'aquesta comarca (Barcelonès), no sé si de manera encertada. En tot cas, per part de l'Ajuntament, no té cap interès en sortir d'un consell per entrar en un altre. Treballarem des de l'Àrea Metropolitana, que té tot el sentit per donar servei a ciutats com Barcelona, L'Hospitalet, Badalona, Santa Coloma i Sant Adrià. Ciutats que no necessiten d'una administració comarcal com el consell.

-No seria una manera de reforçar una nova centralitat metropolitana?

-L'Hospitalet té la seva entitat pròpia. La seva personalitat no depèn de si forma part d'una comarca o altra. Som una ciutat important, la segona de Catalunya i, sincerament, podríem formar una pròpia comarca.

-Com valora aquests anys de mandat en coalició amb el suport de dos regidors 'trànsfuges' que, a sou de Govern, donen el seu suport?

-No és que estiguin a sou o no del Govern. Formen part del Govern. Hi ha dues persones que venien amb ganes d'aportar amb la seva visió a un Ajuntament i que van entrar, de nou, com altres forces polítiques. Des de l'inici amb una visió crítica, amb una visió, des de fora, diferent a quan formes part de la realitat i coneixes bé el que es fa des d'un Ajuntament; i la seva situació política va donar la possibilitat d'incorporar-los en un Govern que el que vol és treballar pels ciutadans. Sempre hem tingut, des de fa molts anys, una tradició de Govern no monolític i plurals.

-El PSC ha signat un acord de Govern amb Ciutadans a Sant Andreu de la Barca. És possible a L'Hospitalet?

-A política hi ha moltes possibilitats, aquesta pot ser una. Però entrar en Govern no depèn sempre de qui té la majoria.

-Se sent amb forces de continuar liderant el partit?

-I tant. Ja ho he dit internament i, evidentment, si compto amb els meus companys, em presentaré a les pròximes eleccions.

-Al darrer El Llobregat, Celestino Corbacho va mostrar obertament les seves diferències amb vostè. Vol respondre?

-La meua opinió sobre Celestino Corbacho és que va ser un magnífic alcalde i que té tot el meu respecte. Ja està.

-Ha parlat amb ell?

-No.

-Té intenció de fer-ho?

-Si tinc oportunitat, evidentment, parlarem.

-Se sent recolzada pel partit?

-Totalment. Si no, no hi seria.

-Creu que li posaran difícil?

-No. En absolut. Al contrari.

-A primàries, doncs.

-Com sempre. Acabo de realitzar un procés de primàries per ser secretària del partit fa dos mesos. Ja em vaig presentar a l'any 2011, quan José Conde va intentar recollir avals del partit i no va obtenir el recolzament, i ho faré a les properes. Una altra cosa és si es presenta un company o companya o no. Evidentment, a l'any 2008, va ser una cosa excepcional, quan Corbacho va marxar com a ministre, i calia escollir a un alcalde entre els membres del grup municipal que formaven part del consistori.

-Sap a qui donarà suport al procés de primàries del PSOE?

-Veurem. Tenim una tercera candidata i els hem d'escoltar a tots per veure que és el millor pel futur del partit, que ha de ser un instrument útil per milions de ciutadans i ciutadanes que necessiten un PSOE fort, unit i útil pels seus interessos.

-Vostè ho va veure en primera persona, de fet, com a membre de la mesa del Comitè Federal.

-És un moment que m'agradaria esborrar de la història com a socialista i a nivell personal.

-Va ser el seu pitjor moment com a socialista?

-Possiblement. Sí, va ser molt dur i desagradable. Un error de tots plegats. No podem buscar un culpable. Ens hem equivocat tots i espero que aprenguem per no tornar a repetir-ho. !!!



POLÍTICA

Renovació i continuisme



Todos los resultados electorales del 21 de diciembre, por municipios

Ciutadans se impone en el Baix con casi el mismo voto que los tres partidos independentistas

El partido naranja es primera fuerza en 20 de los 31 municipios del Baix Llobregat y L'Hospitalet, entre ellos, todas las grandes ciudades de la comarca

ERC es, a diferencia del resultado global, la primera fuerza independentista (92.645) por delante de Junts per Catalunya (55.996)



CENTRE CÍVIC JARDINS DE LA PAU, EL PRAT DE LLOBREGAT. LA PARTICIPACIÓN EN EL BAIX HA SUPERADO EL 83% | IMANOL CRESPO

Redacción

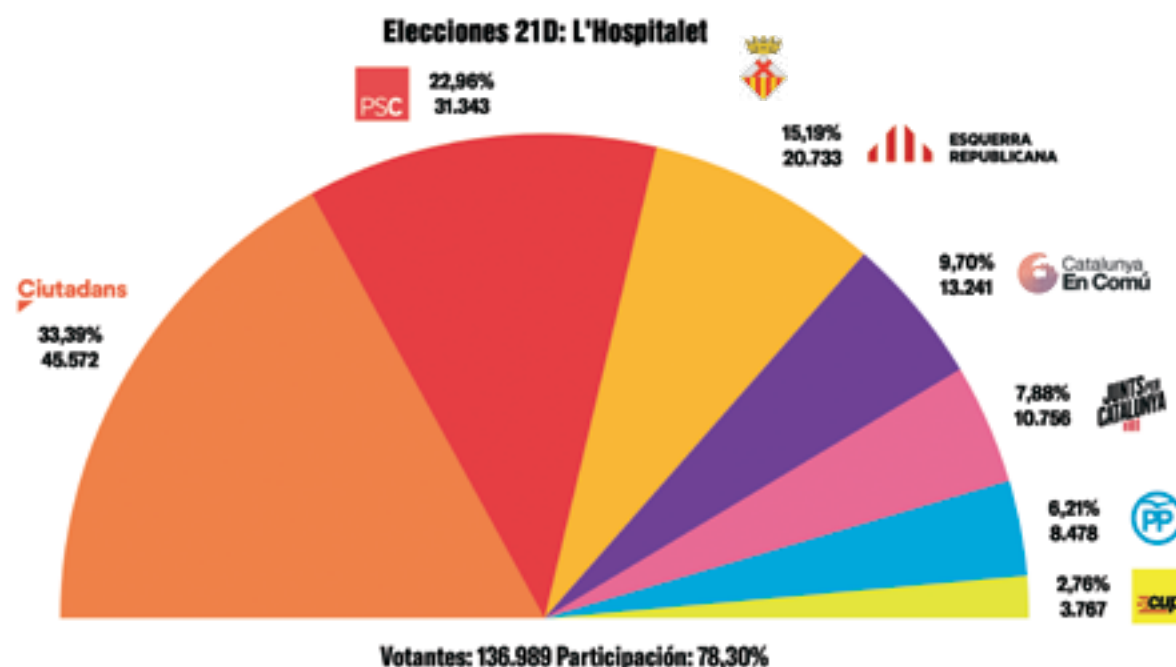
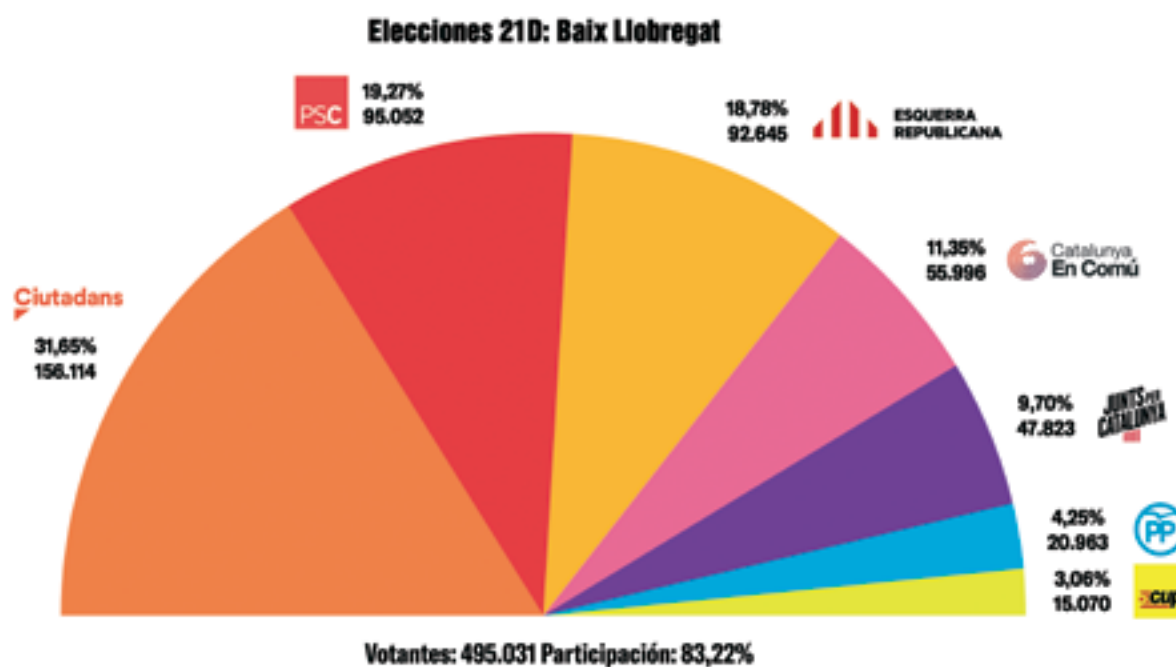
Ya avisaron en 2015 siendo segunda fuerza comarcal, detrás de Junts pel Sí, y superando al PSC como abanderados del voto constitucionalista. En esta ocasión, no hay duda de que el tradicional cinturón rojo se ha teñido, prácticamente por completo, de naranja.

Ciutadans es el indiscutible vencedor en el Baix Llobregat con un total de 156.114 votos o, lo que es lo mismo, un 31,65% de los apoyos. Para hacernos una idea, ningún partido lograba tanto porcentaje de voto en el territorio desde 2010 con la entonces Convergència i Unió (32%) y desde 2006 con el PSC (35%). El partido naranja se ha proclamado vencedor en 20 de los 31 municipios del Baix Llobregat y L'Hospitalet, siendo, pues, primera fuerza en todas las grandes ciudades del territorio, incluso, en enclaves tradicionalmente convergentes como Martorell.

De hecho, a diferencia de lo que ocurrió en 2015, que la coalición de Junts pel Sí les superó en el cómputo total, Ciutadans ha sumado más votos que los dos principales partidos independentistas juntos (148.641) y se ha quedado muy cerca de sumar lo mismo que el tripartito soberanista (ERC, Junts per Catalunya y CUP) que queda con 163.711 papeletas. En este sentido, si analizamos bien los datos, vemos como no se trata tanto de un pinchazo de los partidarios independentistas, que han ganado votos 4.538 respecto a 2015 (159.173), sino de mérito de la candidatura naranja que ha captado nuevos votos de la abstención, así como del Partido Popular (20.963) que, junto a la CUP (15.070), es el gran derrotado en el territorio perdiendo, en ambos casos, la mitad de sus apoyos.

En relación con el PSC, queda relegado, pues, como segunda fuerza, con 95.052 votos, es decir, 11.886 más que en 2015. En su caso, se puede hacer prácticamente la correlación de votos con la entonces Unió Democràtica de Catalunya que, en 2015, sumó 9.455 apoyos y que, en esta ocasión, acordó ir con la lista socialista para recuperar este espacio del catalanismo moderado no independentista. En contra para los intereses del PSC, la candidatura de

CONTINÚA EN LA PÁGINA SIGUIENTE >>



Todos los resultados electorales del 21 de diciembre, por municipios

<< VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

Miquel Iceta no habría sabido movilizar el voto constitucionalista en su favor, tampoco, en su principal federación: el Baix Llobregat.

Por su parte, a diferencia de lo que ocurre en los resultados generales, el voto independentista ha optado, en el territorio, por la candidatura de ERC, que queda como tercera fuerza gracias a los 92.645 votos, prácticamente, el mismo número que el PSC. Los republicanos han sido, de hecho, primera fuerza en nueve pequeños municipios de la comarca (Molins de Rei, Begues, Sant Climent, Cervelló, Torrelles, Santa Coloma de Cervelló, Corbera, El Papiol y Collbató), mientras que Junts per Catalunya, con 55.996 papeletas totales, solo lo hace en Sant Just Desvern y La Palma de Cervelló.

La otra candidatura que no puede estar contenta con los resultados es la de Catalunya en Comú-Podem. La lista de Xavier Domènech queda como quinta fuerza en el Baix Llobregat con 47.823 votos. De esta manera, pierde

11.264 apoyos respecto a los resultados de la entonces Catalunya Sí Que es Pot de Lluís Rabell y Joan Coscubiela, que ya se entendieron como malos.

Los 'comunes' han pagado su no posicionamiento en ninguno de los bloques, precisamente, en un momento de posturas políticas tan polarizadas. Ni siquiera en ciudades de alcaldías tradicionalmente ecosocialistas, como El Prat o Sant Feliu, han sabido movilizar su voto y han quedado como cuarta y quinta fuerza, respectivamente.

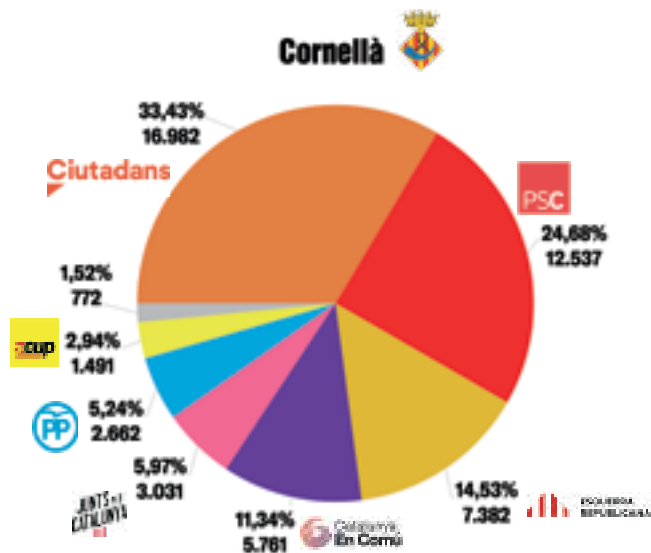
L'H: Ciudadans logra más del 33% de votos

La tendencia de voto del Baix Llobregat se muestra de manera más intensa en L'Hospitalet. Ciudadans, que ya fue primera fuerza en 2015, por delante del PSC, pasa de los 29.773 votos a los 45.572, es decir, un 33,39% del total de la participación. De esta manera, el conjunto naranja, que ya es el primer partido en la oposición a nivel local, saca 10,43 puntos porcentuales al PSC, que se mantiene como

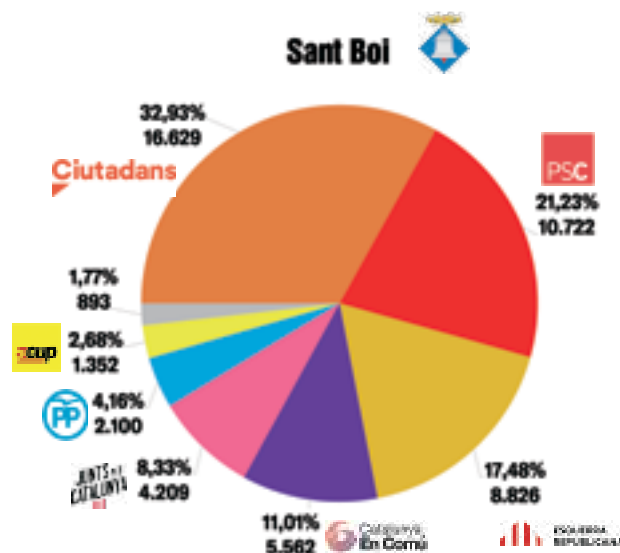
segunda fuerza con 31.343 votos (22,96%), 2.396 más que en 2015.

Por su parte, el bloque independentista se decanta por ERC que queda como tercera fuerza con 20.733 votos, casi el doble que Junts per Catalunya, con 10.756, relegada a la quinta posición. En total, el tripartito independentista (ERC, JxCAT y CUP) suma 35.256 votos, 3.885 más que en 2015, lo que demuestra la fidelización del bloque que, aunque penaliza a la CUP, no sufre una sangría de voto como se esperaba en los pronósticos; al contrario, mejora sus datos.

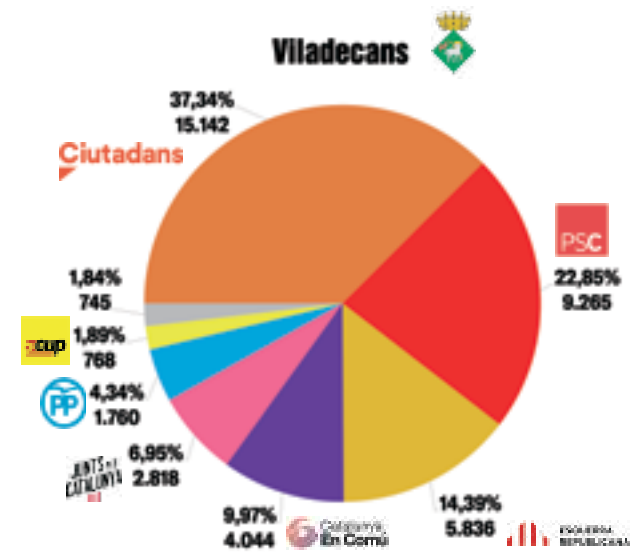
Igualmente, sigue siendo un bloque claramente minoritario en la segunda ciudad de Cataluña. Si contamos los tres partidos constitucionalistas (CS, PSC y PP), el bloque llega hasta los 85.396 votos, 12.340 más que en 2015. Si sumamos los apoyos de Catalunya en Comú – Podem, el bloque llegaría hasta los 98.634 votos, a las puertas de los 100.000 que avanzó El Llobregat en la anterior edición.



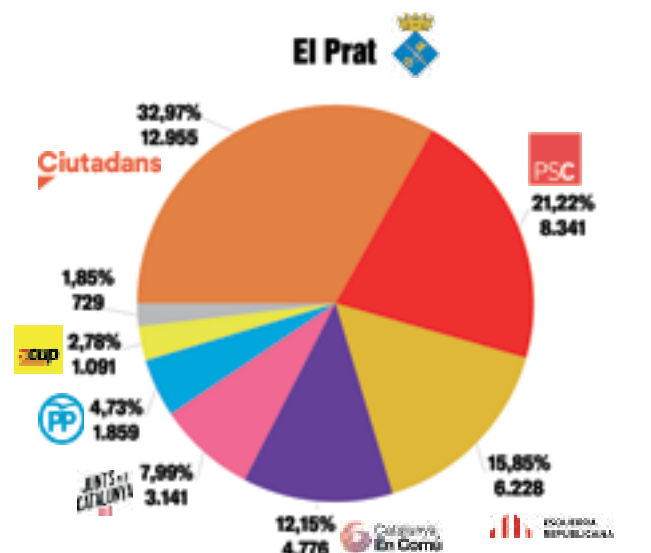
Cornellà: Ciudadans gana en la ciudad más poblada del Baix Llobregat, con 9 puntos porcentuales más que el PSC. Los socialistas no logran frenar a la candidatura naranja ni en la ciudad de Antoni Balmón.



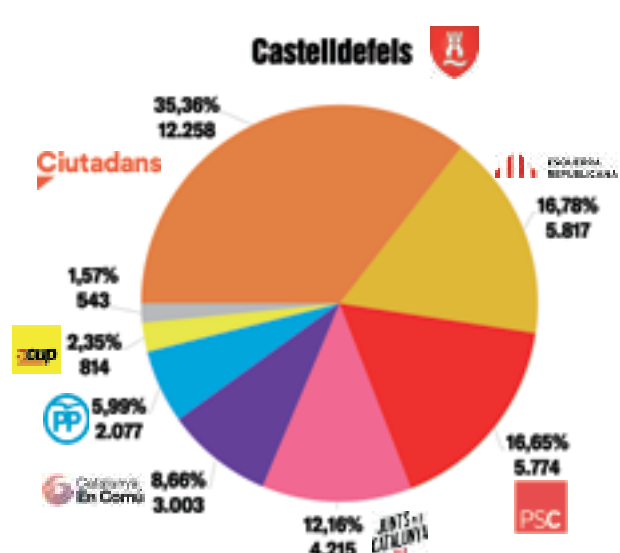
Sant Boi: Cs gana en otra de las grandes ciudades en las que la alcaldía siempre ha sido del PSC. Sorprende, en comparación con el dibujo local de Sant Boi, el casi 28% de voto independentista.



Viladecans: La candidatura de Arrimadas logra en Viladecans el mejor resultado de la zona Delta con más del 37% de los votos. El PSC queda como segunda fuerza. Ambos suman más del 60% de los votos.



El Prat: Los 'Comunes' no han captado el voto ni en sus principales feudos como El Prat, de alcaldía de ICV (antes PSUC) desde 1979. Quedan como cuarta fuerza, detrás incluso de ERC.



Castelldefels: El PP de Manuel Reyes, cae de la tercera a la sexta fuerza con la fuga de más de la mitad de sus votos. ERC queda como segunda fuerza, por delante del PSC, ahora en la Alcaldía.



Esplugues: La ciudad baixllobregatense deshace el empate de 2015 entre C's y Junts pel Sí, a favor de los partidos constitucionalistas. Arrimadas gana casi 10 puntos porcentuales. Sube también el PSC.

Participación récord

Una de las incógnitas de estas elecciones era el nivel de participación electoral que apuntaba a récord, tal y como finalmente ha sido. En el Baix Llobregat, han votado 495.031 personas, es decir, el 83,22% del censo. Esto representa un incremento de 5,51% respecto a las últimas elecciones autonómicas (77,71%), que ya experimentaron una fuerte movilización del electorado.

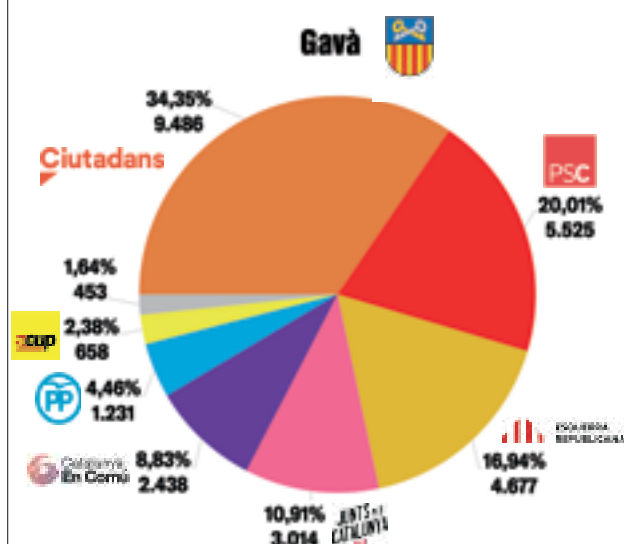
Estos niveles de participación –con importantes crecimientos en las comarcas metropolitanas- podrían haber representado, por la tendencia del voto metropolitano, la pérdida de la mayoría independentista en el Parlament de

Cataluña. Sin embargo, y en contra de lo que se preveía, el bloque independentista ha demostrado su fortaleza y fidelización de voto de manera generalizada, lo que se ha traducido, de hecho, en un aumento del número de votos respecto al 2015.

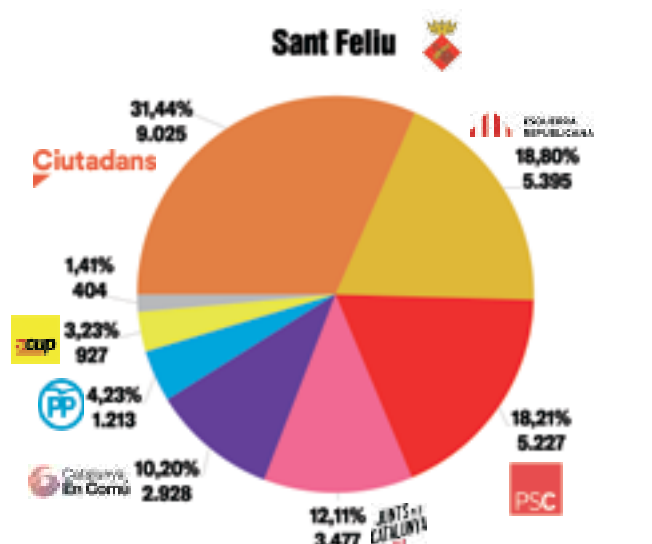
Con todo, el arco parlamentario (135 diputados en total) queda de la siguiente manera: Ciutadans (37 diputados), Junts per Catalunya (34), ERC (32), PSC (17), Catalunya en Comú-Podem (8), CUP (4) y PP (3). La mayoría absoluta está en 68.

Los resultados volverán a plantear, sin duda, el debate sobre la Ley Electoral, el recuento de votos a partir del sis-

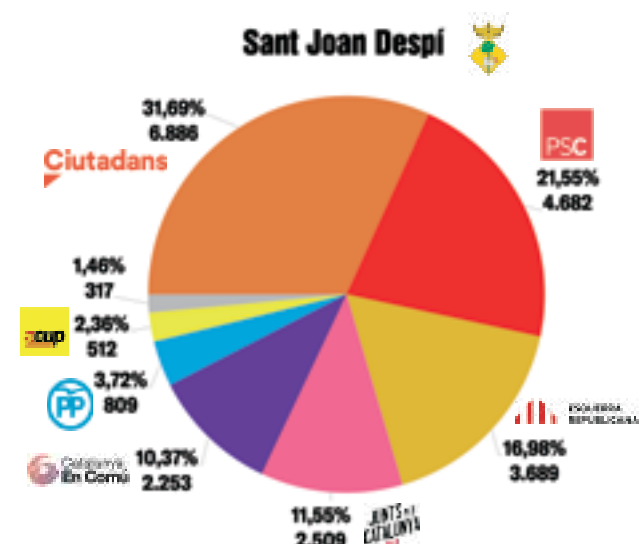
tema d'Hondt y la distribución de circunscripciones (hay cuatro correspondientes a las cuatro provincias). Un modelo que, por las distintas idiosincrasias de voto tan distinto entre el ámbito metropolitano y el resto de comarcas de Cataluña, dejan incongruencias como la que se ha dado, de nuevo, esta vez, entre Ciutadans y los dos principales partidos independentistas. La candidatura de Inés Arrimadas saca 161.497 votos más que Junts per Catalunya y esto se traduce solo en 3 escaños de diferencia, mientras que la candidatura de Puigdemont tiene 11.195 votos de diferencia respecto a ERC, prácticamente un empate técnico, y esto se traduce en 2 escaños más. ///



Gavà: El PSC aguanta por los pelos por encima del 20% de votos, pero es incapaz, en la misma línea, de frenar el auge de Ciutadanos que subo hasta los 34,35%. Por su parte, el independentismo pierde el 30% de apoyos que sumaba Junts pel Sí y la CUP en 2015.



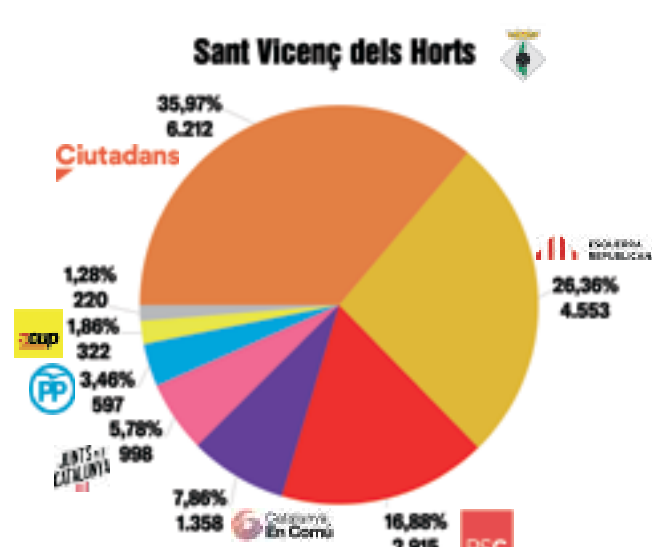
Sant Feliu: Catalunya en Comú-Podem queda como quinta fuerza en otros de sus feudos, Sant Feliu. CS gana 8 puntos porcentuales respecto a 2015; sube el PSC ligeramente; pero el independentismo se mantiene intratable (33% de votos) con ERC como segunda fuerza.



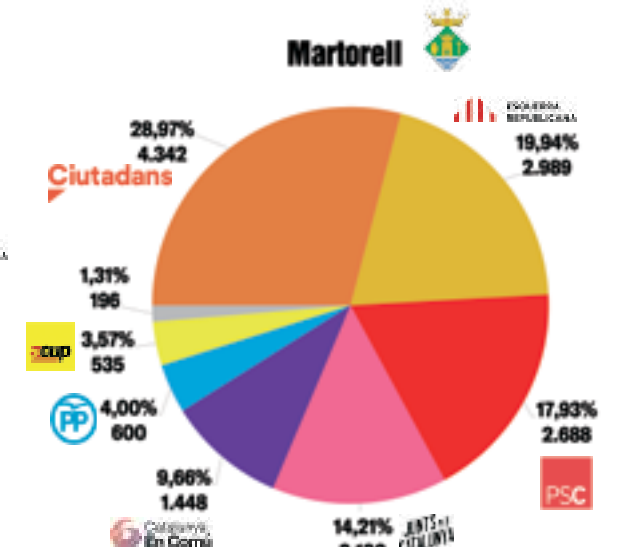
Sant Joan Despí: Una de las ciudades con más predominio del PSC en las municipales, que mantiene una de sus pocas mayorías absolutas con Antoni Poveda, pierde la primera fuerza también en favor de Cs, que gana hasta 8 puntos porcentuales de voto.



Sant Andreu de la Barca: En la única ciudad en la que Ciutadans entró en acuerdo de gobierno, pese a no contar con la Alcaldía, su voto se ha disparado hasta el 37,73% (26,99% en 2015). Por su parte, el PSC mantiene exactamente el mismo porcentaje de voto, así como la segunda fuerza (en 2015 lograron superar a Junts pel Sí). Entre ambos partidos suman casi el 60% de los votos. En relación con los partidos independentistas, ERC es el partido que mayor votos moviliza con un 16,72%, mientras que Junts per Catalunya no pasa del 6,78%, apenas mil votos.

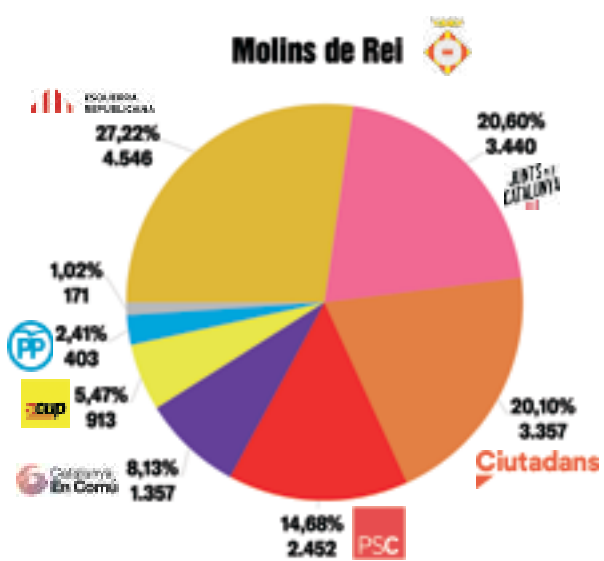


Sant Vicenç dels Horts: El auge de Ciutadans ha sido imparable hasta en Sant Vicenç dels Horts, la ciudad de Oriol Junqueras. La candidatura de Arrimadas sube de los 25,44% a los 35,97% de apoyos, mientras que ERC –que cerró su acto de campaña en el municipio vicentino– queda como segunda fuerza con un 26,36%. En este sentido, los republicanos movilizan la mayor parte del voto independentista. Para hacernos una idea, Junts pel Sí logró el 28,37% de los votos en 2015. Por su parte, PSC gana en votos y consolida su tercera posición por delante de los ‘comunes’ que pierden apoyos.



Martorell: La capital del norte de la comarca, Martorell, de tradición convergente, pierde la partida ante Ciutadans que logra un 28,97% de los apoyos y se coloca como primera fuerza. En comparación con otros municipios, la hegemonía naranja no es tan importante y, de hecho, el independentismo habría ganado fuerza. ERC roza el 20% de apoyos, mientras que Junts per Catalunya queda como cuarta fuerza con un 14,21%, mejor resultado que en las grandes ciudades del Baix. Entre ellos queda el PSC que consolida su tercera fuerza con un ligero crecimiento respecto a 2015.

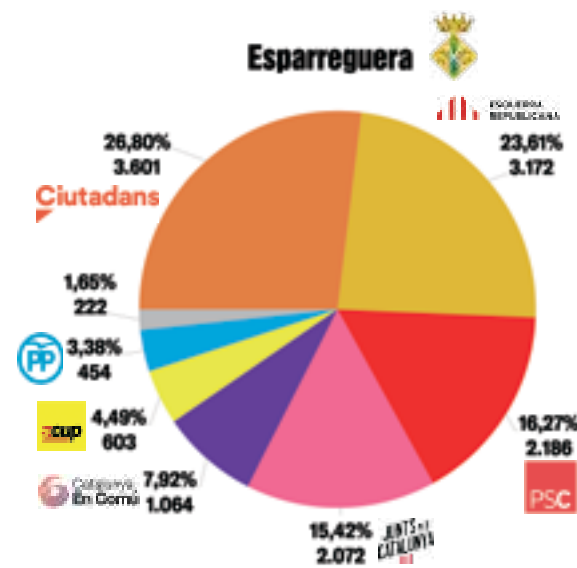
Todos los resultados electorales del 21 de diciembre, por municipios



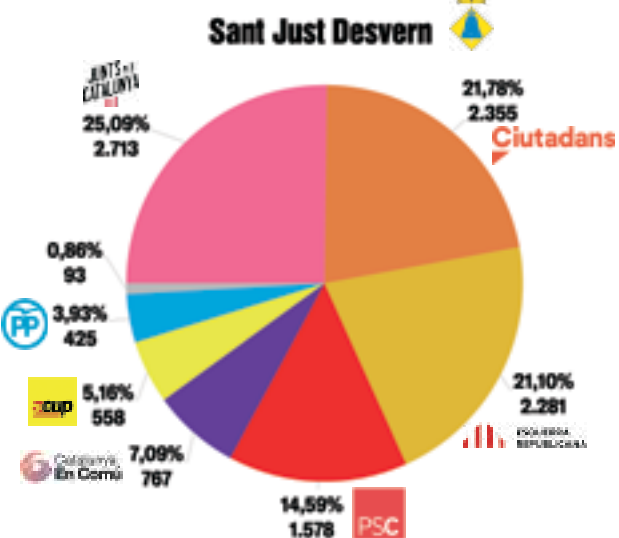
Molins de Rei: La vila molinense vota independència. El actual tripartito del gobierno local logra un 53% de los votos, eso sí, con ERC como primera fuerza. Junts per Catalunya queda empatada con Cs.



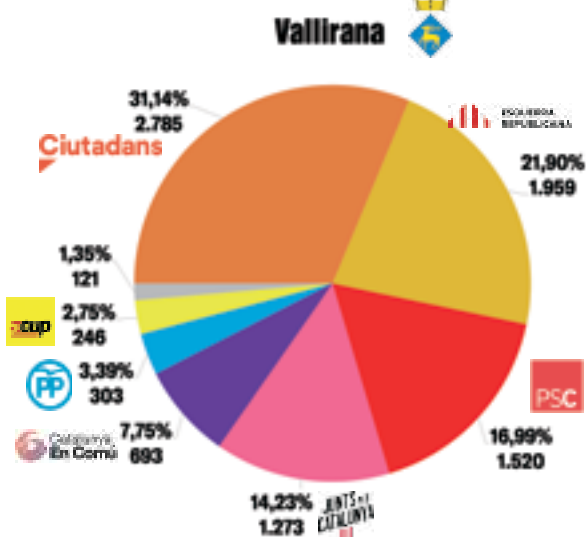
Olesa: La rotura de Junts pel Sí hace perder la primera fuerza al independentismo para quedar en manos de Cs, que sube 6 pp. ERC logra casi 9 pp más que Junts per Catalunya, que supera el PSC.



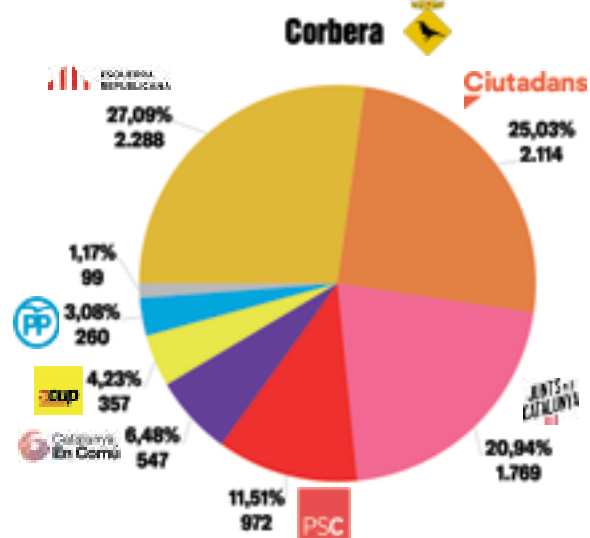
Esparreguera: Similares resultados de Esparreguera y Olesa con la única diferencia que el PSC lograr superar a Junts per Catalunya y queda como tercera fuerza. El PP no pasa del 3,38%.



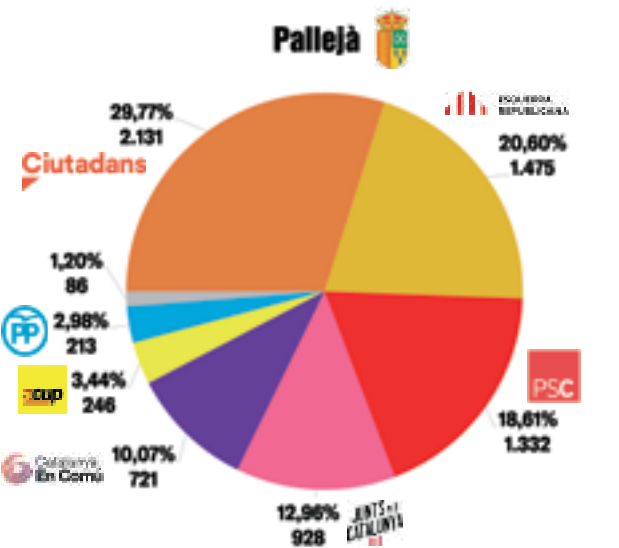
Sant Just: Junts per Catalunya logra en Sant Just ser la primera fuerza con un sorprendente 25,09% de votos. El independentismo mantiene el tipo, mientras que Cs y PSC ganan 5 pp. cada uno.



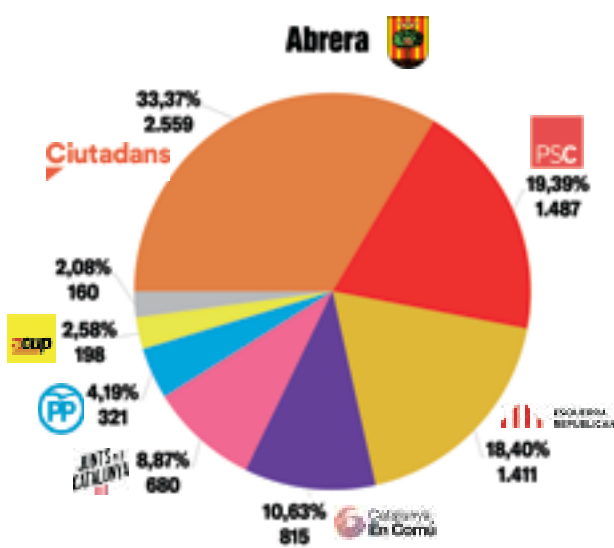
Vallirana: La mayoría absoluta del PSC en las locales no frena en Vallirana el auge de Cs que logra 31,14% de votos. De hecho, los socialistas quedan como tercera fuerza, tras ERC (21,90%).



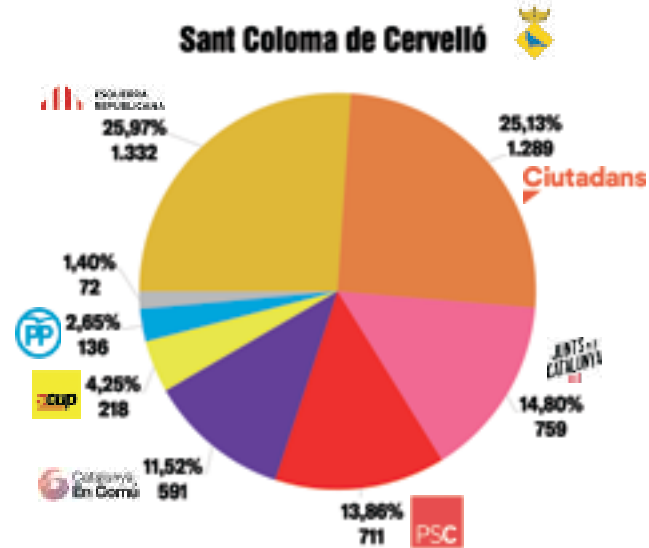
Corbera: Corbera es uno de los municipios en los que ERC logra ser primera fuerza, con un 2% más de votos que Ciutadans. Por su parte, Junts per Catalunya logra más del 20%, cerca el doble que el PSC.



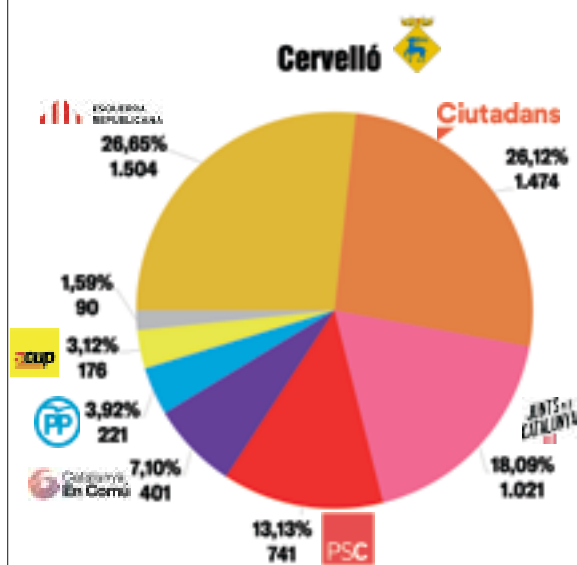
Pallejà: Cs consigue ser primera fuerza al pasar de los 24,53% a los 29,77%. La división de JxSí favorece a los republicanos que logran superar el 20%, mientras que Junts per Catalunya cae hasta la cuarta posición. Buenos resultados de CeC-Podem, con más del 10%.



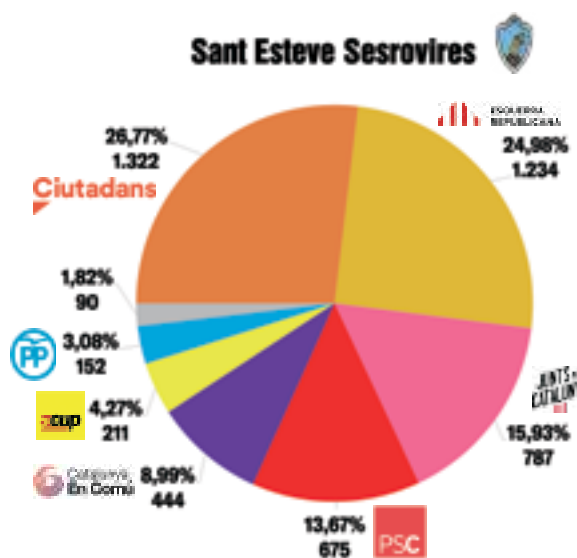
Abrera: Abrera dice no al independentismo. Si ya CS fue primera fuerza en 2015, esta vez se ha disparado hasta los 33,37%, mientras que el PSC recupera la segunda fuerza con más apoyos que en los anteriores comicios. Entre ambos suman más del 52% de los votos.



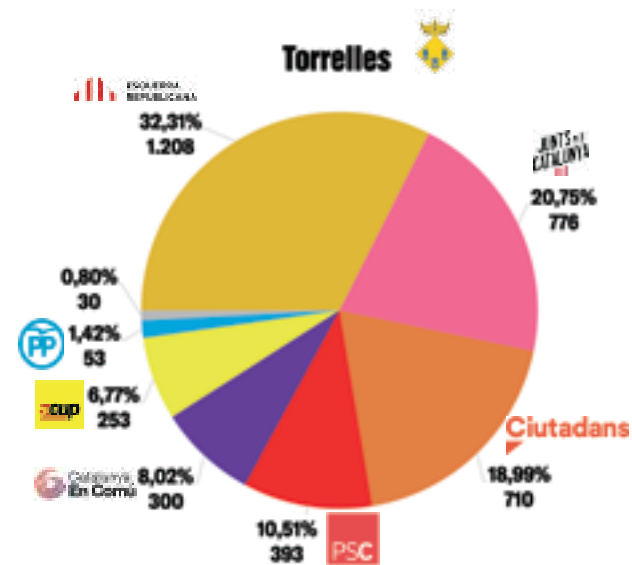
Santa Coloma de Cervelló: Empate técnico ligeramente favorable a ERC con Ciutadans. Solo les separa 43 votos. Por su parte, aguanta el tipo Junts per Catalunya como tercera fuerza, mientras que los 'comunes' pierden, pero menos que en otros municipios.



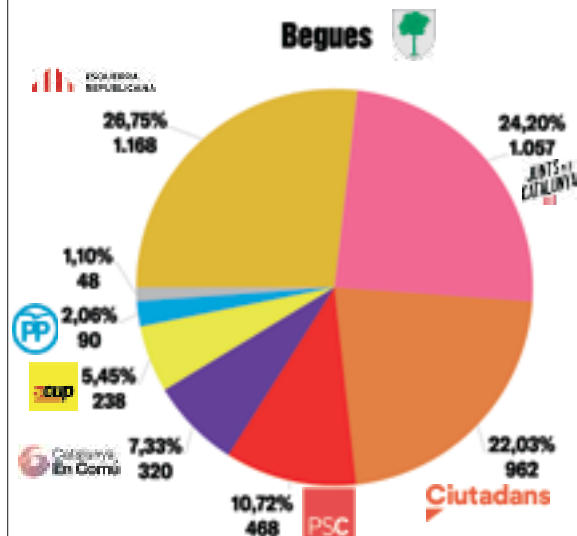
Cervelló: ERC mantiene por 30 votos la primera fuerza de JxSí en 2015. El independentismo mantiene los apoyos con una cuota de voto global del 47%, solo un punto porcentual menos que en 2015.



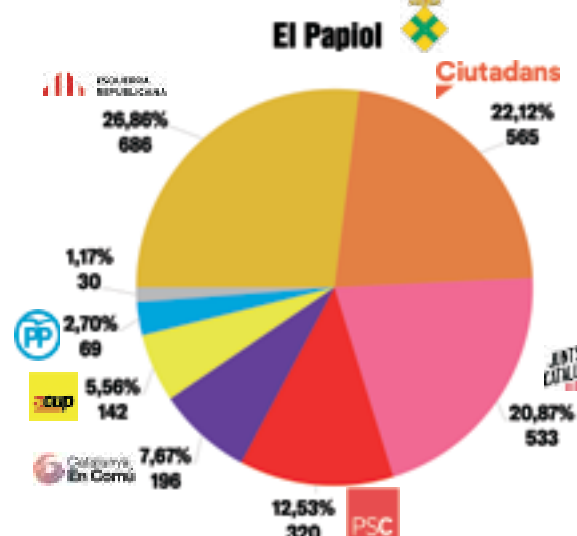
Sant Esteve: Cs se dispara del 19,67 al 26,77% de cuota de voto lo que le deja como primera fuerza por delante de los independentistas. ERC logra nueve puntos porcentuales más que JxCAT, que queda tercera.



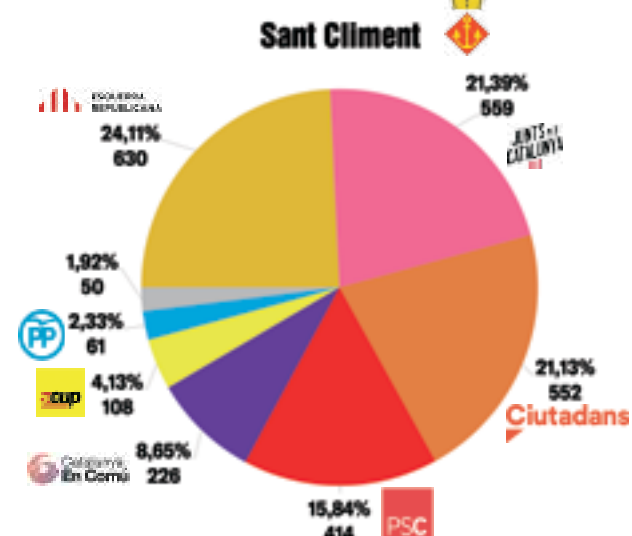
Torrelles: ERC logra en Torrelles sus mejores resultados por municipios con una cuota del 32,31%. JxCAT superar el 20% y entre ambos, pues, suman más del 53% de los votos. Cs y PSC ganan votos en contra del PP.



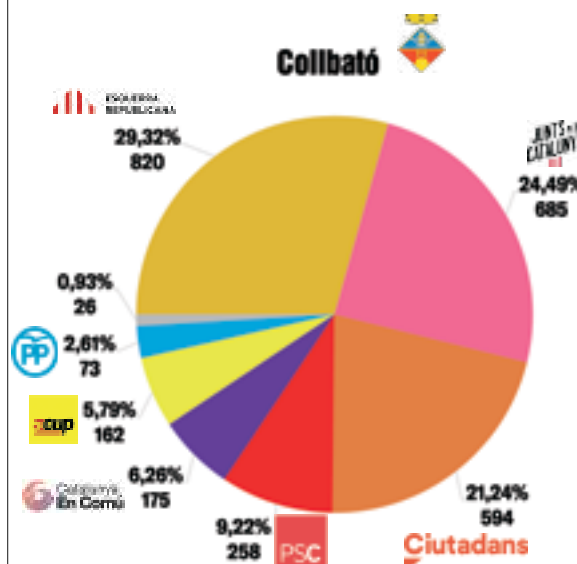
Begues: El independentismo logra en Begues sumar el 56% de los votos. De alcaldía del PDeCAT, ERC logra la primera fuerza con JxCAT a solo 2,5 pp. de diferencia. Cs sube del 17,03 al 22,03% de voto.



El Papiol: ERC domina en los pequeños municipios del Baix como El Papiol, en donde queda cerca del 27% de los votos. De la misma manera, Cs moviliza el voto constitucionalista con un 22,12% de votos.



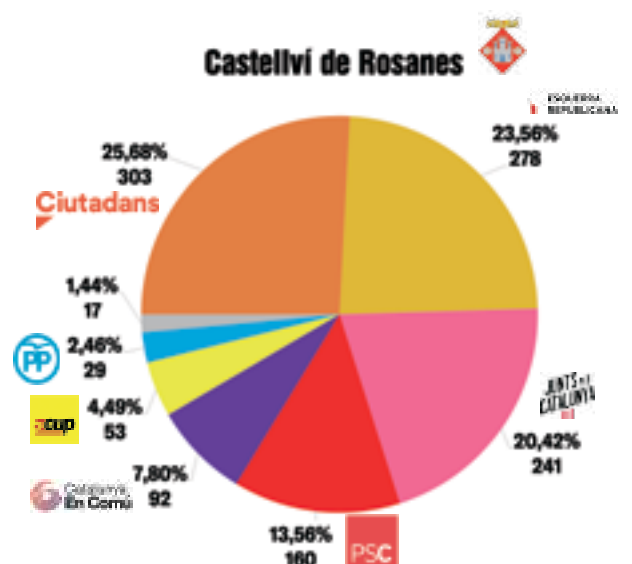
Sant Climent: Pese a los mejores resultados de Cs y PSC, ERC y JxCAT mantienen la hegemonía independentista en Sant Climent. El bloque independentista se queda a las puertas del 50% de los votos.



Collbató: Excelentes resultados de ERC en el municipio más norteño del Baix con un 29,32% de los votos. Queda como segunda fuerza Junts per Catalunya, aunque cerca de Cs, que sube de poco más del 14% hasta el 21,24% de votos, muy lejos del 9,22 del PSC.



La Palma: Junto a Sant Just Desvern, La Palma es el segundo municipio en el que Junts per Catalunya logra ser primera fuerza, aunque por solo seis votos de diferencia con ERC. En cualquier caso, el bloque independentista logra una mayoría solvente del 60% con la CUP.



Castellví de Rosanes: El municipio con menos población del Baix entrega su primera fuerza a Cs, que asciende de un 17% al 25,68%, misma tendencia que en las grandes ciudades. Por su parte, ERC moviliza ligeramente más el voto independentista frente a JxCat.

Diez son los nuevos diputados electos del Baix Llobregat y L'Hospitalet en el Parlament de Catalunya

Ciutadans y ERC, con tres representantes, son los partidos que más diputados aportan del territorio, entre ellos, Oriol Junqueras, de Sant Vicenç

Jenn Díaz y Jordi Albert, de ERC, Anna Tarrés, de Junts per Catalunya; y Vidal Aragonés, de la CUP, son los únicos que se estrenan como diputados

Redacción

Con un calendario trepidante, la XII legislatura del Parlament de Catalunya empezará este mes de enero con nuevas caras del Baix Llobregat y L'Hospitalet. En concreto, diez de los 135 diputados serán del territorio, siendo Ciutadans y ERC los partidos que más integrantes aportan con tres miembros cada uno. En el caso de Ciutadans, el partido ganador de las elecciones, contará con Noemí de la Calle, de L'Hospitalet, que repite como diputada en el Parlament, en donde ha contado con responsabilidades como la de portavoz de Asuntos Sociales del grupo naranja; Elisabeth Valencia, que fue concejal en Sant Feliu de Llobregat, además de diputada; y Martín Eusebio Barra, vecino de Viladecans, que

17 de enero: constitución del Parlament

La XII legislatura de Cataluña comienza el próximo 17 de enero, tal y como ha decidido el Gobierno de España en aplicación del artículo 155. Este día todos los diputados electos recogen el acta de diputado y juran el cargo. De la misma manera, ese día se elige el nuevo presidente del Parlament de Catalunya y constituir su Mesa.

En los siguientes diez días hábiles, el ya elegido presidente del Parlament propone —una vez reunido con los grupos parlamentarios— un candidato a la presidencia de la Generalitat. El elegido tiene varias oportunidades para lograr la mayoría parlamentaria. En una primera sesión del debate de investidura, estimada para el 31 de enero, el candidato —que tiene la obligación de estar presente en el Parlament de Catalunya para explicar su programa— debe lograr una mayoría absoluta en una primera votación (68 diputados). Esta votación puede ser el mismo día 31 o ya el 1 de febrero. De no lograrlo, tiene una segunda oportunidad dos días después de la primera votación. Esta vez solo es necesaria una mayoría simple, es decir, más votos a favor que en contra.

De no haber acuerdo, se abre un periodo de dos meses para repetir este mismo proceso con el mismo u otro candidato a la presidencia. Nos vamos, pues, al 2 de abril como fecha límite para convocar un nuevo debate de investidura (de nuevo, con ambas votaciones). Si tampoco hay acuerdo, se convocarán automáticamente elecciones.

también seguirá como diputado electo una legislatura más. En la anterior ocupó puestos como el de vicepresidente de la Mesa de la Comisión de Salud.

Por su parte, la candidatura republicana ha sacado tres diputados electos en las pasadas elecciones del 21 de diciembre: el ex vicepresidente del Govern y ex alcalde de Sant Vicenç dels Horts, Oriol Junqueras; la escritora santfeliuense y vecina de Sant Andreu de la Barca Jenn Díaz, que iba como independiente en el puesto ocho de la lista de Barcelona; y Jordi Albert, concejal también en Sant Andreu y presidente de la federación comarcal del partido. Todavía en el bando independentista, la ex seleccionadora nacional de natación sincronizada, Anna Tarrés, vecina de Esplugues de Llobregat, estará en el legislativo en el grupo parlamentario de Junts per Catalunya.

La bancada socialista contará, de nuevo, con uno de sus pesos pesados en el Parlament, Eva Granados, nacida en Pallejà y vecina de L'Hospitalet; así como David Pérez, también, de la segunda ciudad de Cataluña. Pérez, que fue el integrante del PSC en el debate electoral de El Llobregat, fue el secretario segundo de la Mesa del Parlament en la última legislatura.

Por último, como era previsible, el número 3 de la CUP por Barcelona, Vidal Aragonés, de Cornellà, ha sido elegido como diputado electo. Aragonés ha sido portavoz de Cornellà en Comú - Crida per Cornellà en la ciudad baixllobregatense, en donde son el principal partido en la oposición. Aragonés mantiene, por el momento, su acta como concejal.

Entre las ausencias, cae en el PSC la alcaldesa de Vallirana, Eva Martínez, que se queda a las puertas del Parlament. Iba como número 14 en la lista por Barcelona, donde lograron 13 representantes (cierra Raúl Moreno). Tampoco estará el líder popular de Cornellà y presidente del PP de Barcelona, Daniel Serrano (número 5 en la lista) ni el líder del partido y ex alcalde en Castelldefels Manuel Reyes (número 7), que pagan la caída en los resultados de la candidatura de García Albiol.

Por su parte, Catalunya en Comú-Podem no logra tampoco ningún diputado. La confluencia, que de nuevo apostó por una lista muy barcelonesa pese al peso que tienen en territorios como el Baix Llobregat o L'Hospitalet (fueron primera fuerza de manera unánime en todos los municipios del territorio en las Generales de diciembre de 2015), no logra llegar al puesto 12 de Barcelona, que ocupaba la ex alcaldesa de Castelldefels y coordinadora comarcal, Candela López. Tampoco estará, como era sabido, el alcalde de Molins de Rei, Joan Ramon Casals, que no entró en la lista de Junts per Catalunya, ni tampoco la ex consellera hospitalense Meritxell Borràs (PDeCAT). De la misma manera, no estuvo en las listas de ERC la republicana Anna Simó que, en la anterior legislatura, fue miembro de la Mesa del Parlament como secretaria primera (Junts per Si).

Ciutadans



NOEMÍ DE LA CALLE
L'HOSPITALET



MARTÍN EUSEBIO BARRA
VILADECANS



ELISABETH VALENCIA
SANT FELIU

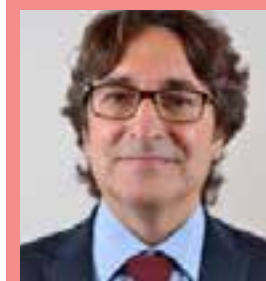


EVA GRANADOS
PALLEJÀ / L'HOSPITALET

ESQUERRA
REPUBLICANA



ORIOI JUNQUERAS
SANT VICENÇ DELS HORTS



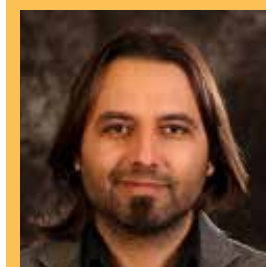
DAVID PÉREZ
L'HOSPITALET



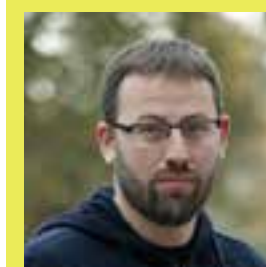
JENN DÍAZ
SANT FELIU / SANT ANDREU



ANNA TARRÉS
ESPLUGUES



JORDI ALBERT
SANT ANDREU DE LA BARCA



VIDAL ARAGONÉS
CORNELLÀ

Una lectura completa dels resultats electorals obliga no només a identificar quines forces polítiques i ideològiques representen millor la ciutadania, sinó també l'estat emocional de l'electorat. Si, a més, les eleccions prenen, per les causes que siguin, una

dimensió plebiscitària, l'anàlisi de l'estat d'ànim col·lectiu resulta gairebé obligatòria. El que acaba de passar a Catalunya des que la ruptura amb l'Estat va deixar de ser un simple recurs retòric, explica de manera notòria com estem.



Jesús Vila
periodista y escritor

Tabarnia o Caoslònia

Potser mai com el passat 21 de desembre, unes eleccions han produït realment tants guanyadors (i alhora tants perdedors, perquè quan uns guanyen altres, implícitament, perden). Això que sempre hem criticat quan els partits han fet una lectura favorable dels seus resultats específics, és imprescindible de reconèixer en aquest cas. Però, contra el que resultaria evident quan es tracta d'un plebiscit, els guanyadors i els perdedors són a totes dues bandes del ventall en oferta, no només en una, cosa que evidencia més que cap altre, això que dèiem de l'estat d'ànim de la col·lectivitat.

Qui ha guanyat?

Mirem els resultats. Les eleccions les ha guanyat Ciutadans. Si això li arriben a dir a Artur Mas o a Pasqual Maragall l'any 2005 quan el partit es va fundar, haguessin dit a l'interlocutor que estava somniant. Sobretot perquè des de 1980 les eleccions a Catalunya les ha guanyat sempre un partit catalanista, menys ara... quan acaba de proclamar-se una fantasmagòrica república, conseqüència insòlita d'una DUI. O sigui, ha guanyat Ciutadans amb 1.100.000 vots i 36 diputats i això podria implicar que han perdut les altres forces. Però no és veritat. Els partits independentistes, el PdCAT, ERC i la CUP, el primer amagant el nom, han tret més de 97.000 vots més que a les darreres eleccions del 2015 quan ja aleshores es parlava d'unes plebiscitàries i tots els independentistes van anar a votar sota la promesa d'una proclamació imminent de la república catalana. Aquests partits sumats han guanyat sobretot en nombre de diputats que és el que compta, o sigui que haurien guanyat realment les eleccions perquè són ells i no Ciutadans qui podria formar govern...

Però tampoc és tan veritat, perquè per formar govern cal, primer, que tots els diputats electes hagin pres possessió del càrrec, que es formi la taula del Parlament i es proclami president i tot això, que s'ha de fer abans del 17 de gener, resulta altament improbable tal com estan les coses a 20 dies de la data límit.

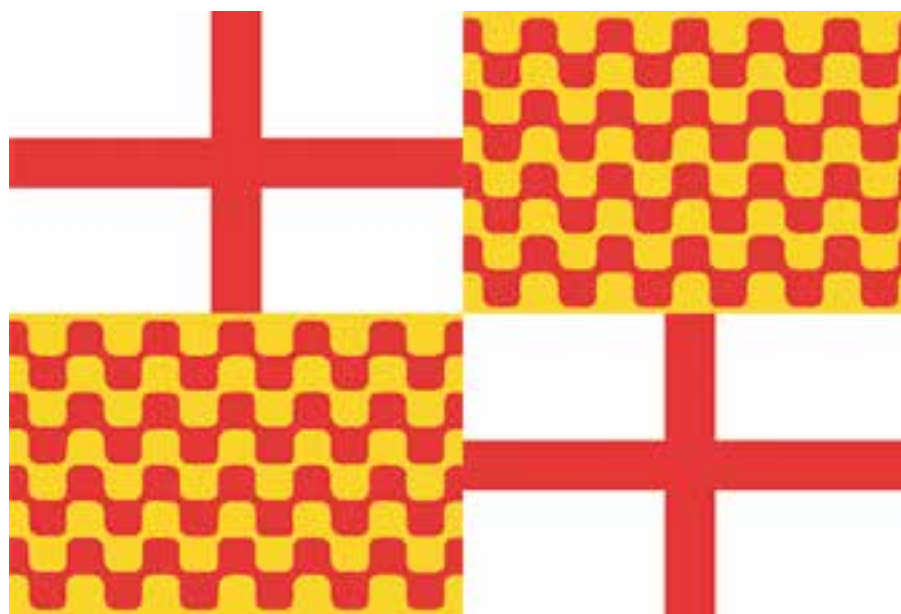
O sigui que, de set partits amb representació parlamentària, haurien guanyat realment quatre i haurien perdut veritablement tres, però si ho mirem més de prop, resulta que la CUP que potser hauria guanyat en el resum comptable, en realitat ha perdut sis diputats, mentre que Ciutadans que en té 36, en realitat no podrà formar govern que és allò que persegueix un bon resultat electoral.

Joc de disbarats, la realitat del país

Posem-ho encara més difícil. La llista del president no ha guanyat però en realitat ha guanyat, mentre que la d'ERC, que pensava guanyar de calaix, ha perdut. Això que seria una qüestió de detall en una situació normal, es converteix en un atzucac perquè, a la vista de l'estat real de les coses, podria ser que el primer de la llista del president no pugui presidir res, mentre que el primer de la llista de ERC que podria presidir, no presideixi perquè a l'ex-president no li agradi. I a veure que diu la CUP que afegeix la majoria necessària, però que podria dir que si l'ex-president —que no podrà presidir— i l'exvice-president no es posen d'acord sobre qui ha de presidir, que amb ells no comptin.

Els altres tres han perdut, malgrat que el PSC en realitat ha guanyat 80.000 vots respecte de les anteriors eleccions i un punt percentual. Quasi bé tant com tots els independentistes per separat. Els Comuns i el PP han perdut sense pal·liatius però, de tots plegats, van ser els que menys ho semblaven la nit electoral quan els seus representats van sortir contents i satisfets com uns panxacontents. Incomprensiblement, afegeixo.

Aquest joc dels disbarats en que s'ha convertit la realitat del país no és privativa dels



BANDERA DE TABÀRNIA, TERRITORI QUE, COM ES POT VEURE AL MAPA, AGRUPA DEU COMARQUES DE LA DEMARCACIÓ DE TARRAGONA I BARCELONA, ENTRE ELLES, EL BAIX LLOBREGAT | BCNISNOTCAT.ES

polítics. De fet, els polítics són un reflex de l'electorat que, allà on presenta una extracció més urbana i industrial ha fet guanyador un partit bastant de dreta pura i allà on presenta un perfil més arrelat a la terra i més fidel als compromisos —gent que no s'amaga, com va dir Junqueras— han donat massivament el seu vot a l'ex-mandatari fugit.

Fins i tot alguns divertits han fundat Tabarnia per oblidar-se de l'autèntica realitat i és que, malgrat les diferències entre el camp i la ciutat, és precisament a la ciutat —a les àrees metropolitanes— on està creixent més el vot independentista, arran les incongruències de l'octubre, i precisament més en indrets de renda alta, que no pas en llocs d'instabilitat permanent i precarietat sobrevinguda. Només cal mirar en detall els resultats de la nostra comarca on el constitucionalisme ha crescut en 43.000 vots però també l'independentisme en 15.000.

L'horitzó del país és ple de boira. Es manté més o menys un 48-52% que produeix una majoria independentista que no sap on va, sostinguda i encoratjada per un poble que encara ho sap menys —oh, sacrilegi, el poble és savi, a banda de sobirà— però que està exigint solucions dràstiques acostumat com està a demanar... i que li facin.

I mentre, uns quants, passant de la perplexitat al desconcert. El tercer esglaó baixant, ens porta de la barbàrie al caos. De la falsa Tabarnia a la rotunda Caoslònia. ///

Debat polític d'El Llobregat previ al 21-D

El Llobregat, amb la col·laboració de la televisió ETV, celebra un debat polític a la seu del Consell Comarcal del Baix Llobregat amb les set forces polítiques amb representació al Parlament de Catalunya

Xavier Fonollosa (Junts per Catalunya), Jordi Albert (ERC), Miguel García (C's), David Pérez (PSC), Candela López (Catalunya en Comú-Podem), Manuel Reyes (PP) i Vidal Aragonés (CUP) han estat els participants

El Baix Llobregat i L'Hospitalet serà clau, novament, per decidir el futur de Catalunya a les pròximes eleccions del 21 de desembre. Per aquest motiu, amb l'objectiu de proposar arguments i propostes, El Llobregat ha celebrat un debat polític, amb la col·laboració de la televisió comarcal ETV, on han participat les set forces parlamentàries amb representació.

Els participants han estat: en representació de Junts per Catalunya, Xavier Fonollosa, alcalde de Martorell i membre de l'executiva nacional del PDeCAT; Jordi Albert, president comarcal d'ERC; Miguel García, portaveu de Ciutadans a L'Hospitalet; David Pérez, diputat del PSC i segon secretari de la Mesa del Parlament; Candela López (Catalunya en Comú-Podem), coordinadora comarcal d'ICV i membre de la comissió executiva de Catalunya en Comú; Manuel Reyes, diputat provincial del PP; i Vidal Aragonés, regidor de Crida per Cornellà i a les llistes com a número 3 de Barcelona per la CUP.

El debat, celebrat al Consell Comarcal del Baix Llobregat, ha durat fins a tres hores, on hem debatut sobre cinc blocs diferents. A continuació mostrem un resum amb les respostes principals als blocs; sense al·lusions, interpellacions ni rèpliques que no responien als blocs. En aquest sentit, el debat íntegre serà emès per ETV durant la campanya electoral i estarà disponible a l'edició digital www.ellobregat.com.



EL DEBAT, MODERAT PEL DIRECTOR DE EL LLOBREGAT, IMANOL CRESPO, S'HA CELEBRAT A LA SEU DEL CONSELL COMARCAL DEL BAIX LLOBREGAT



PER ORDRE: DAVID PÉREZ (PSC); MANUEL REYES (PP); XAVIER FONOLLOSA (PDECAT); MIGUEL GARCÍA (CIUTADANS); VIDAL ARAGONÉS (CUP); JORDI ALBERT (ERC) I CANDELA LÓPEZ (CATALUNYA EN COMÚ-PODEM)

/// BLOC 1: QUÈ ÉS EL MILLOR PEL BAIX LLOBREGAT I L'HOSPITALET?

Xavier Fonollosa

ALCALDE DE MARTORELL I MEMBRE DE L'EXECUTIVA NACIONAL DEL PDECAT. REPRESENTANT DE JUNTS PER CATALUNYA



El 21 de desembre hi ha unes eleccions que no són normals perquè les convoca el Govern de l'Estat espanyol com a conseqüència de l'aplicació arbitrària de l'article 155 de la Constitució, que suposa un segrest de les institucions amb tota una colla de conseqüències que estem vivint avui al Baix Llobregat i a Catalunya. Recordem que el meu cap de llista, en aquest cas, Junts per Catalunya, que és el president legítim del país, està al exili junt amb quatre consellers i la resta del Govern estan empresonats. En unes eleccions normals, les llistes polítiques expliquen que faran en cas de tenir responsabilitats de Govern. En aquest cas, demanarem el retornar el Govern legítim –i ho hem de fer democràticament guanyant les eleccions–; l'amnistia dels presos polítics i, tercer, entaular un diàleg que demanem des de fa anys i panys en aquest país i no se'ns ha concedit mai.

Jordi Albert

PRESIDENT D'ERC AL BAIX LLOBREGAT I L'HOSPITALET I NÚM. 17 DE LA LLISTA DE BARCELONA DE LA CANDIDATURA D'ERC



Són unes eleccions il·legítimes i il·legals que no ha convocat el president de la Generalitat i, per tant, que vulnera el propi Estatut i la Constitució que tant volen defensar. Pel Baix Llobregat i L'Hospitalet, que sempre ha estat una comarca lluitadora, que s'ha distingit pel seu desenvolupament industrial i de cohesió territorial, aquestes eleccions seran molt importants. És determinant per continuar el camí de la dignitat o el camí de la república que ja es va proclamar el passat 27 d'octubre. Les eleccions van de dignitat i democràcia i al Baix Llobregat en sabem molt d'això. Perquè els nostres barris s'han construït des del fang, amb les mans de les persones que vivien als anys 60 i 70, els nostres pares i nostres avis, que van ajudar a fer créixer aquestes grans ciutats. I ara mateix, els que som baixllobregatins estem orgullosos de la comarca que tenim. El Baix és clau: si juga i aposta fort per la dignitat i per la democràcia, aquesta república serà una realitat.

Miguel García

PORTAVEU DE CIUTADANS A L'HOSPITALET



o mejor es abrir una nueva etapa con un gobierno que apueste por la convivencia; que ponga en valor la pluralidad y la densidad de la sociedad catalana; y que trabaje para mejorar los servicios públicos. Es capital. Llevamos demasiados años paralizados por un proceso a ninguna parte, que lo único que genera es confrontación, inestabilidad, frustración y empobrecimiento. Esto ya se ha demostrado con la salida de las empresas. Han gobernado despreciando a más de la mitad de la población catalana, prometiendo una independencia fácil, sin costes y que sería respaldada por todo el mundo. Y se ha visto que no ha sido así. La Unión Europea les ha dicho por activa y por pasiva que fuera de España no caben. Pero siguen, erre que erre, en la mentira permanente. Y eso no es bueno ni para Cataluña ni para el Baix Llobregat y L'Hospitalet. Después de tantos años de ciencia ficción, queremos llevar la política catalana a la realidad, queremos construir entre todos una Cataluña nueva, generando riqueza y esperanza de un futuro mejor.

David Pérez

DIPUTAT DEL PSC I SEGON SECRETARI DE LA MESA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA



La legislatura que hem acabat ha estat la del fracàs; la pitjor de tota la història del Parlament. S'han comés molts errors, il·legalitats, ens hem enfrontat entre els catalans i hem arribat a una línia d'enfrontament molt dura amb la resta d'Espanya. A més, el procés d'independència no ha solucionat cap problema dels catalans. Tenim una economia malmesa, aquesta fractura social i s'han posat en greu perill les nostres institucions d'autogovern. És una situació molt complicada, però té solució: com diu l'Iceta, tornar a la política, al diàleg, la negociació i el pacte. Tornar als grans acords, a tancar les ferides, a promoure la reconciliació, tornar a ser un sol poble, un poble combatiu i que ha de canviar de rumb. Som la millor solució per plantejar aquestes qüestions i és en aquesta línia que hem plantejat una candidatura que pensa en aquestes àmplies majories per mirar de canviar el país i consensuar propostes que facin sortir a Catalunya d'aquesta situació que no porta enlloc.

Candela López

COORDINADORA COMARCAL D'ICV I MEMBRE DE LA COMISSIÓ EXECUTIVA DE CATALUNYA EN COMÚ



Són unes eleccions convocades d'una manera anòmala, en el marc del 155 de l'Estat, amb l'autonomia suspesa, amb el president a l'exili i amb els Jordis a la presó i, també, en aquest xoc d'imptències: per una banda, la unilateralitat a la que ens ha portat la majoria independentista i, d'altra, un Estat que no ha estat capaç de donar. Hem de revertir aquesta situació, necessitem una proposta inclusiva i integradora on el Baix sempre ha estat ben representada, on molta gent ha lluitat molt de temps –junts– per un catalanisme popular i per la defensa de la nostra llengua. Aquestes eleccions han d'anar també dels problemes de la gent, del que li preocupa a la ciutadania: no hem de deixar de banda quina és la situació de la sanitat pública a la nostra comarca, l'educació, les polítiques d'habitatge, com recuperem el treball digne, com defensem el nostre territori, les infraestructures, la potenciació de l'economia, i amb quina democràcia: des de la proximitat i el municipalisme.



Manuel Reyes

DIPUTAT PROVINCIAL DEL PP, A LES LLISTES PER BARCELONA COM A NÚMERO 7



Tenemos una gran oportunidad. Una oportunidad para recuperar la convivencia, el sentido común, para coser las heridas. Queremos un gobierno que solucione los problemas, no que los genere. Es importante que tengamos un gobierno distinto al separatista, que lo que hizo fue sustraer los derechos y el autogobierno a los catalanes; todos recordaremos la sesión del día 6 y 7 de septiembre en la que se vulneró los derechos de los diputados, no se atendió al Consejo de Garantías Estatutarias, no se hizo caso a los letrados ni a la Mesa, los diputados no pudieron presentar propuestas ante dos leyes que se presentaban para desconectar y romper totalmente con España, además, con un método inadecuado porque no se consiguió una mayoría superior a los 90 diputados que sería necesaria para cambiar el Estatut. No podemos compartir este modelo. No queremos que se vayan las empresas -2.600 han cambiado ya su sede social y mil la sede fiscal- y hemos perdido la Agencia Europea del Medicamento.

/// BLOC 2: CRISIS POLÍTICA. PER ON PASSA LA SOLUCIÓ AL CONFLICTE INSTITUCIONAL

Xavier Fonollosa (Junts per Catalunya)

El més important és que primer es reconegui que hi ha un problema polític. Des de totes les institucions de l'Estat s'ha entès malament i han volgut fer un problema jurídic. I no és un problema nou, sinó que s'ha accentuat pel maltracte de l'Estat a Catalunya. Tot ciutadà té dret a tenir un Estat que el protegeixi i defensi els seus interessos. I a Catalunya no només no el tenim, sinó que ens maltracta. L'únic que hem demanat és triar el nostre futur polític: fins a set vegades. El que volem és consultar als ciutadans. És possible amb aquesta Constitució. Mai han volgut. Cap dels partits unionistes. Ens diuen que hauríem de fer el referèndum extensiu a tot l'Estat espanyol com si demanéssim al Regne Unit que tota Europa hauria de votar pel 'Brexit'. La via de solució és el diàleg, ara i sempre. Quan durant sis anys seguits tens més d'un milió i mig de persones manifestant-se, has de reconèixer que alguna cosa passa. I és el que l'Estat mai ha volgut veure.

Jordi Albert (ERC)

Es una evidència que estem en una crisi institucional. Ho estem perquè tenim un govern legítim a l'exili i l'altra part empresonat. Així com el Jordi Sánchez i el Jordi Cuixart, tots ells presos polítics tot i que es vulgui negar. L'alliberament dels presos polítics i el retorn del govern legítim és essencial i determinant. Bona part d'ells formen part de les candidatures independentistes. L'ex alcalde d'un municipi d'aquesta comarca, l'Oriol Junqueras, de Sant Vicenç dels Horts, el líder de la meua candidatura, no podrà fer campanya perquè està entre reixes. Això en un Estat democràtic no és normal i ho hem de combatre. És un escenari en el que hem d'anar a per totes. Perquè no tenim una resposta institucional adequada a l'altre cantó. La proposta d'una reforma constitucional resulta que és només per fer, segons el PSOE, un model federal; altres ni la plantegen. L'únic que demanem és que si es reforma la constitució és perquè puguem votar; i això tampoc ho volen donar. Per tant, l'única sortida és guanyar i arrasar a aquestes eleccions per fer un arc parlamentari republicà i d'esquerres.

Vidal Aragonés

REGIDOR DE CORNELLÀ EN COMÚ - CRIDA PER CORNELLÀ I A LES LLISTES DE LA CUP COM A NÚMERO 3 DE BARCELONA



Allò que és millor per a la comarca és el millor per a la classe treballadora. Reclamem que pel 21D, aquells que lluitem per igual per la independència nacional i per l'alliberament social, ens veiem reforçats. És determinant parlar de les persones. El 25% dels catalans que tenen feina són potencials pobres. Aquesta és la realitat del nostre país: al 2007, era únicament el 10%; acompanyat amb el 50% de desocupació juvenil, el 20% de desocupació general i amb uns serveis públics cada vegada més degradats. És això el que hem de revertir d'una manera accelerada. Podríem coincidir que a Catalunya no s'ha fet res, però a l'Estat espanyol la situació no és millor, sinó que és pitjor en algunes zones. Plantegem els decrets de la dignitat: un pla de xoc social que doni. Això sí, no volem vendre el que no es pot. Polítiques socials a l'Estat espanyol no són possibles i només hem de veure el conjunt de sentències del Tribunal Constituciona. Davant d'això, reclamem fer efectiva la república catalana, que és una nova institucionalitat, és control sobre les infraestructures fonamentals i és nacionalització dels sectors estratègics de l'economia.



XAVIER FONOLLOSA (PDECAT), JORDI ALBERT (ERC) I MIGUEL GARCÍA (CIUTADANS) MOMENTS PREVIS A L'INICI DEL DEBAT

Miguel García (Ciutadans)

No podemos seguir con un gobierno que se salte las leyes. El próximo gobierno tiene que ser dialogante, tolerante y que escuche a todos. Tenemos una puerta de esperanza para solucionar el conflicto. El 21D tenemos la oportunidad de cambiar eso y no dar paso un gobierno que vuelva al bucle. Sería lamentable y no resolveríamos nunca el conflicto. Y cuando se habla de diálogo, que estamos de acuerdo, se trata de decir con quien y para qué. Sobre todo, los que dicen que quieren llegar a Ítaca sin dar un paso atrás. Se habla de sentimientos, pero el sentimiento no es fuente de derecho. Si se van a basar en el albur de los sentimientos nobles de algunos ciudadanos, sin raciocinio y equidad en una Europa en la que nos hacemos todos falta, será imposible resolver el conflicto si no hay voluntad de diálogo, sobre todo, por las fuerzas que han gobernado hasta ahora, que hablan de diálogo, pero no se lo creen.

Debat previ 21-D

David Pérez (PSC)

Estem en una situació de conflicte difícil, en unes eleccions rares. Però el conflicte no és amb l'Estat espanyol; és entre els mateixos ciutadans de Catalunya. La fractura social s'ha produït a Catalunya. La primera cosa per assumir un bon diàleg és no mentir. Vull diàleg. Al Parlament de Catalunya, on me'ls ha negat una majoria parlamentària. Per cert, jo vaig votar el mateix que el senyor Nuet. Exactament el mateix. Quan un reclama diàleg, el primer que ha de fer és anar a les reunions. Si es convoca una reunió a Espanya amb totes les autonomies has d'anar i intentar veure què hi ha allà. Hi ha problemes a tot arreu i els mateixos. Hi ha solució. Podem arribar a un pacte amb l'Estat, és possible una reforma federal. El PSC la vol, els socialistes de tota Espanya estan disposats a tirar-la endavant. Noves institucions, noves competències, nova definició de Catalunya, nou sistema de finançament i un nou Estat més modern. I després votar-ho, de manera referendària, entre tots.

Candela López (Catalunya en Comú-Podem)

Hem de fugir d'aquesta lògica de blocs; no porta enlloc. I hem de mirar l'arrel del problema: el PP va portar al Tribunal Constitucional l'Estatut de Catalunya. Demuestra la falta de voluntat del PP de trobar una solució al tema. Evidentment, en el marc actual, estem en contra de l'aplicació del 155, però també de la DUI que ha portat unes conseqüències duríssimes en l'àmbit polític, econòmic i social i que comporten una gran irresponsabilitat que ha portat enlloc. La solució passa per un referèndum acordat, que sempre hem defensat. Hem de tornar a aquestes àmplies majories que fa poc recordàvem de Cipriano García i dels 'Altres catalans' de Candel i passa per tres punts: amnistia dels presos polítics, defensa de l'autogovern i la renúncia a la via unilateral que no porta enlloc.

/// BLOC 3: ECONOMIA.

QUINES MESURES ECONÒMIQUES CALDRIA IMPULSAR AL TERRITORI?

Xavier Fonollosa (Junts per Catalunya)

Tenim la sort que estem en la comarca, junt amb L'Hospitalet, més poblada de Catalunya amb un milió d'habitants, amb més del 10% del PIB de Catalunya i, a més, amb una comarca dinàmica. Proposem que es facin totes les infraestructures que, malauradament, depenen de l'Estat, i que porten dècades pendents. El famós túnel de Vallirana i el viaducte i el túnel del quart cinturó, que fa vint anys que es va projectar i està pendent per fer tot i que uneix les dues comarques més dinàmiques de Catalunya: el Baix Llobregat i els Vallès. Mentrestant, s'han fet moltes línies d'AVES, aeroports que no van avions i, a Madrid, s'ha fet l'M-30, l'M-40 i l'M-50. Perquè veiem el greuge comparatiu; són realitats, no sentiments. I això el que fa és que perdem oportunitats econòmiques. Catalunya és una de les regions més prosperes d'Europa, però ens manca formar part de la pressa de decisions de les infraestructures que ens calen. Per això demanem consultar a la ciutadania el futur que volem.

Manuel Reyes (PP)

a solución pasa por los que estamos de acuerdo en que se recupere la legalidad, el diálogo y el consenso. Resolviendo los problemas que te dice la gente: mejorar la educación, el sistema sanitario, las pensiones, encontrar un empleo, llegar a fin de mes. Sin embargo, los partidos separatistas han explicado a los catalanes que con una estelada iban a solucionar todo; y eso es rotundamente falso. Se han perdido 2.600 empresas en Cataluña. ¿Qué propone el PP? Incentivos fiscales para que vuelvan. El sector independentista siempre plantea, ahora, o todo o nada. Cuando Puigdemont presentó una propuesta con 46 puntos, estuvimos de acuerdo de hablar y llegar a acuerdos en 45. Pero no era suficiente. Solo interesaba la independencia y solo buscaban la fractura. Y ahí no nos van a encontrar. El Gobierno de España está poniendo los cimientos para que vuelva la riqueza a Cataluña que nunca se tuvo que haber marchado.

Vidal Aragonés (CUP)

El que ha fracturat aquest país han estat les conseqüències de la crisi del capitalisme. Tenim fractura per les condicions de vida dels habitants d'aquesta comarca. Tenim un mandat popular que ve de l'1 d'octubre i l'hem de fer efectiu. Com vam conquerir el dret a vaga al Baix Llobregat? Fem vaga. Quan era il·legal. Amb mobilització de masses i autoorganització. Ens encantaria que hi hagués una entesa bilateral, però si en 300 anys no hem vist la mínima expressió de la possibilitat del dret d'autodeterminació, per què l'hem de veure ara? Millo ho ha dit: que no es negociarà mai. C's vol condecorar els policies i guàrdies civils que van causar més de mil ferits l'1 d'octubre. Diuen: 2.600 empreses que s'han anat promogut pel PP en un Consell de Ministres. No es van recordar vostès quan 65.000 empreses, de l'any 2008 al 2014, van tancar al Principat amb la normativa aprovada pel PP amb l'aleshores Convergència, amb la poca crítica del Partit Socialista i amb el suport posterior de Ciutadans.

Jordi Albert (ERC)

Ja van diversos pressupostos que s'inclou, per exemple, l'enllaç de la A-2 amb l'AP-7, però no s'executa mai. Estem farts de veure com, de tant en tant, apareix un camió pel pont de la vergonya i que se'n va; la B-40, el túnel de Vallirana... Són connexions que ens situen com un pol logístic de primer ordre. I no només això: tenim el Port, que és d'un potencial immens, i que ara amb el 155 no pot fer les seves tasques habituals. Estem en una situació gravíssima. Tenim una via d'AVE que ens travessa la comarca, però, en canvi, tenim Rodalies que cada dos per tres té deficiències. I no només Rodalies. Hi ha altres serveis de transport públic amb deficiències per manca de finançament de l'Estat. L'AMB hauria de rebre de l'Estat una aportació cada any: no la rep mai. No podem avançar i això és amputar el creixement econòmic de la comarca i de Catalunya. Sempre que hem anar a picar la porta, ens la han tancat. El motor econòmic del país que rau al Baix Llobregat i a l'àrea metropolitana l'han posat en escac i no hem estat nosaltres.



Miguel García (Ciudadanos)

La primera medida es reconstruir la estabilidad y la confianza en Cataluña. Que se ha perdido en Europa y por donde suena Cataluña por el proceso independentista. El ejemplo más claro ha sido la designación de la Agencia Europea del Medicamento. Tenemos las condiciones óptimas para que la economía crezca: capital humano, ubicación, conexión, tejido económico... Podemos competir con las mejores regiones del mundo. Pero si no salimos de este inpass, no podremos. Llevamos muchos años bloqueados. En un mundo globalizado, no te puedes dormir. Y estamos perdiendo este tren. ¿Por qué se van las empresas de Cataluña? Porque no hay confianza. El capital huye. En Madrid, en Valencia, en Baleares están que se relamen. Mira si se pierden puestos de trabajo; tendremos más paros, menos camas en los hospitales... Todo generado porque no somos capaces de poner la proa hacia la prosperidad en este país.

David Pérez (PSC)

No hem de negar la realitat. S'han anat empreses i no podem dir que no passa res com diu el representant de la CUP. El primer que hem de fer per recuperar la confiança és deixar de mentir. És un desastre el que ha passat. La gestió del conseller d'Economia és la pitjor de tota història del Parlament. O diu tothom. Hi ha un 40% del PIB de Catalunya que ha fet les maletes, tenim els bancs fora i hem perdut la influència a Europa. Hem de recuperar l'activació de l'ocupació; hem de combatre l'abús en l'explotació laboral (més partides en inspeccions); hem de fer una nova reforma fiscal, verda, i de l'IRPF i successions i donacions, tot el contrari que va fer el primer govern de Mas; i un pla d'actuació contra el canvi climàtic i innovació. La comarca ho pot fer. És estratègica en el conjunt del país. Tenim uns dels ports i un dels aeroports millors d'Europa; la xarxa de Rodalies -absolutament millorable- i una xarxa d'autopistes molt importants i envejables a la resta d'Europa... El corredor del Mediterrani és clau i vostès estan dient que es faci ja per marxar d'Espanya. Pareu d'una vegada. Vostès mai heu sabut negociar res. Sabeu què va fer el conseller Castells? Va entrar al despatx del ministre d'Economia i els hi va dir o surto de la mà d'un acord de finançament o surto de la mà de la Guàrdia Civil. A veure si apreneu.



Candela López (Catalunya en Comú-Podem)

Ens hem de posar en el cap de les persones i la seva precarietat laboral i com impulsar polítiques socials. Abans Jordi Albert (ERC) parlaves d'aliances i un govern d'esquerres, però us heu aliat, en termes econòmics i de la reforma laboral, en concret, amb gent que està molt lluny de defensar el treball digne i de qualitat de les persones. Demanem al PSC que torni al PSC de Maragall que realment defensava el treball digne del poble de Catalunya. El Baix, que representem el 10% del PIB de Catalunya, té molt a dir a les eleccions perquè a això es contraposa l'11% d'atur a la comarca i el 20% de risc de persones en risc de pobresa. Hem de revertir algunes polítiques. La recuperació passa per un nivell d'inversió que garanteixi la cohesió social: amb polítiques d'atenció a les persones, promoció econòmica, foment de l'ocupació, compatibilitat de les empreses... I la comarca té moltes potencialitats. Tenim, a Castelldefels, el Campus del Parc Mediterrani de la Tecnologia que presenta moltes oportunitats en innovació; fa poc vam presentar el pla per a la indústria al territori que és puntera i que hem de seguir treballant; i, evidentment, no podem deixar de parlar del Parc Agrari, un valuós patrimoni pel que hem lluitat molt.

Manuel Reyes (PP)

Los partidos independentistas hablan de la importancia económica que tiene la comarca, pero no lo plasman cuando gobiernan. En el presupuesto de 2017 de la Generalitat, solo 64 millones de euros van a venir al Baix, un 35% menos que en 2015. Nos decían los separatistas que España nos roba. Según un estudio, la provincia de Barcelona aporta 22.500 millones a la Generalitat, de los que solo vuelven 18 millones. 4.500 millones no vuelven, cada año. Significa que cada ciudadano aporta más 829 euros. Hablemos de las carreteras que están pendientes de la inversión de la Generalitat, como la B-224 de Sant Esteve Sesrovires; o la línea 3 en Esplugues; o por qué se suprimió la línea de Metro en la zona Delta. Estamos pendientes de concertar plazas residenciales; la financiación de Escoles Bressol; o del pago de la deuda a los Ayuntamientos... Que ha pasado con los PUOS o el Fons de Cooperació Local. Todo reducido a la nada. Dinero sí hay, pero para TV3, el DiploCAT, para abrir embajadas, pero no para las comarcas que no votan a los independentistas.

Vidal Aragonés (CUP)

Posem a les persones en el centre de l'economia, no el mercat. Fem un plantejament clar: pla de xoc social. Això sí, si cada vegada que plantegem una mínima alternativa progressista, l'anul·la el Tribunal Constitucional... Però tenim alternatives. La primera passa pel sector públic: no pot ser que els serveis públics i socials estiguin en mans d'empreses privades, amb ànim de lucre. El problema és que no busquen oferir un bon servei sinó guanyar beneficis. Internalitzem el servei públic, perquè sigui de qualitat i generar ocupació. També diem pla d'industrialització sostenible: la comarca ha estat la referència europea i, a dia d'avui, la única alternativa per tenir ocupació de qualitat passa per la indústria. I ho deia Candela López, hem d'aprofitar el Parc Agrari i l'agricultura per a generar ocupació i per la sobirania alimentària. Fiscalitat progressista i progressiva. I fem una repassada del que han votat els representants d'aquests grups. Amb aquests eixos podem intentar-ho. I diem intentar-ho, perquè nosaltres ja hem vist que passa quan s'aprova una normativa progressista, que el Tribunal Constitucional l'anul·la.



VIDAL ARAGONÉS (CUP), EN UNA DE LES SEVES INTERVENCIONS DURANT EL DEBAT

/// BLOC 4: ENTREN EN VIGOR LES RESTRICCIONS EN LA CIRCULACIÓ DELS VEHICLES CONTAMINANTS. QUE ELS HI SEMBLA?

Xavier Fonollosa (Junts per Catalunya)

Amb aquestes mesures que s'han fet des de la conselleria de Territori i Sostenibilitat, d'acord amb l'AMB i els ajuntaments més importants de la zona, estem absolutament d'acord. Ara bé, hi ha hagut un dèficit a l'hora d'aplicar-ho. Hi ha molta desinformació; hi ha molta gent que no té la targeta i no sap on demanar-la... Com a tota gran conurbació urbana, hi ha unes limitacions, sobretot, per la qualitat de l'aire que és bàsic i important.

Jordi Albert (ERC)

Són necessàries i imprescindibles. Però hi ha altres elements que calen tenir en compte: la diversitat de la comarca i, per tant, tenir plena consciència de les vies que divideixen el territori. Hem de preservar el Parc Agrari, però també els espais verds com el Delta. Podem limitar el nombre de vehicles, però això no ajuda a que el transport públic tingui una xarxa més consistent. I això vol dir invertir diners. 114 milions serà el que pagui l'AMB a l'ATM perquè hi hagi millores del transport públic i això va destinat al preu del bitllet. Si volem motivar el transport públic ha de ser molt eficient i el cost que no sigui molt elevat. Ho hem de facilitar. No podem tancar la porta al vehicle privat sense obrir la porta a una millora al transport públic. També la planificació industrial ha d'estar ben dissenyada i ser sostenible. El Parlament haurà de legislar, també en matèria tributària caldrà protegir la política mediambiental. Però necessitem sobirania. I, per acabar, cal pedagogia.

Miguel García (Ciudadans)

En algunas cosas estamos de acuerdo con ERC, ve como no somos sectarios. Lo suscribo todo salvo en que se puede hacer igual desde la república catalana como otro tipo de gobierno. El cambio climático no tiene fronteras. No podemos dejar al albur de la especulación más feroz y permanente la calidad de vida de nuestros ciudadanos. Pero no podemos expulsar, al mismo tiempo, a las empresas y a los generadores de empleo. Hay que generar riqueza para redistribuida. Eso es lo que la CUP no entiende. En L'Hospitalet se está trabajando ahora el PDU de la Granvia, un Manhattan que se está construyendo en un área de una ciudad con una densidad de las mayores de Cataluña. No ha resuelto el problema de la movilidad. Dice que vamos a tener 36.000 personas trabajando, pero no se van a poder ni mover. Vamos a emitir miles de toneladas de CO2, pero no se ha pensado en eso, se ha pensado en la especulación. Necesitamos algo más que la economía: calidad de vida.



DAVID PÉREZ (PSC) | CANDELA LÓPEZ (CATALUNYA EN COMÚ - PODEM)

David Pérez (PSC)

La comarca té dos grans reptes que s'han explicat i que hi ha bastant consens: les polítiques de mitigació del canvi climàtic i l'impuls de la transició energètica. Volem impulsar el Pla català contra el canvi climàtic que es resumeix en una mobilitat sostenible, control de la qualitat de l'aire, pas al vehicle elèctric i transport públic. Efectivament, després arribes a qüestions concretes com, per exemple, el PDU. Coincideixes amb la CUP i ERC. I crec que és bo, està bé. Però hi ha altres partits que pensen que és un projecte consensuat amb els veïns, amb les associacions de veïns, amb la federació d'associacions i amb la Generalitat. Tot i això, és millorable? Parlem. Hem demostrat molta capacitat de negociació. És un projecte interessant, de reactivació econòmica i va en la direcció de fer projectes de dinamització de la comarca sense fer malbé el medi ambient.

Candela López (Catalunya en Comú-Podem)

A l'AMB moren 3.500 persones per causa de la contaminació atmosfèrica. És imprescindible que les institucions ens avancem i plantejem solucions. Han d'anar paral·lelament amb les millores del transport públic, així com les infraestructures viàries. Sant Feliu té una reivindicació històrica com és el soterrament; fer més competitiu el TramBaix; millorar la xarxa d'autobusos; la pacificació de moltes vies com la C-31; o la històrica línia d'autobús que connectarà Cornellà amb Castelldefels. Pel que fa l'administració local, ha quedat sobre la taula la reforma de llei de governs locals i també la reforma electoral que podria donar resposta a aquests plantejaments. És necessària aproximar les competències al màxim als ciutadans.

Manuel Reyes (PP)

Es un tema que nos preocupa, hemos llegado a muchos acuerdos unánimes y eso es positivo. Tenemos que trabajar en políticas medioambientales, pero tampoco le declaremos la guerra al vehículo privado. Está bien que se vaya suprimiendo el uso en algunos ámbitos, pero demos alternativas. Porque no es la misma situación la de los vecinos de Barcelona que la de los vecinos de poblaciones como Viladecans, Gavà o Castelldefels. No tenemos Metro, no tenemos FGC, el transporte de autobuses es mejorable, por tanto, no estamos en las mismas condiciones. Sin embargo, a la hora de contribuir al AMB, los vecinos de estos vecinos pagamos el mismo recargo metropolitano que el que vive en Paseo de Gracia. Nos parece tremendamente injusto y tenemos que trabajar en otro modelo. Otro tema que debe preocupar: el agua es cada vez un bien más escaso. No llueve. Y lo que no puede ser es esperar y esperar y seguir subiendo el recibo del agua como se ha hecho.

Vidal Aragonés (CUP)

Si reviséssim àrea Montesa, PDU Granvia i Pla CAUFEC com aquells plans de la comarca que col·lapsaran les nostres ciutats, absolutament, fem una repassada que han votat els representants d'aquesta taula. El nostre compromís amb el medi ambient és absolut, però fem una valoració global. No es pot fer una mesura que digui substituir uns vehicles per uns altres, encara que tots siguin elèctrics. No pot ser que fem efectives unes mesures sense tenir una visió global de la xarxa d'autobusos, a preus raonables i d'interconnexió. No sé si vostès saben el que es triga venir al Consell Comarcal des del centre de Barcelona. Tenim un greu problema. O quan es triga de Cornellà a El Prat, que són limítrofes. Després, la mesura grava a les famílies amb menys recursos. Aquest no és el camí. No podem atacar als que tenen una pitjor situació. Important, també, la qüestió de l'administració local. Nosaltres ho tenim clar: vot directe. Però més important que això és saber què fan els consells comarcals i el que no pot ser és mancomunar els serveis públics dels consells comarcals que són econòmicament i en termes d'eficiència més rentable.

/// BLOC 5: ESTEM MILLOR O PITJOR QUE ABANS DEL 27-S? PARLEM D'EDUCACIÓ, SANITAT, POBRESA, VIOLÈNCIA DE GÈNERE...



Xavier Fonollosa (Junts per Catalunya)

Hem tirat endavant polítiques des del punt de vista de la suficiència energètica; l'emergència habitacional; d'imposició activa del Govern de la Generalitat; des de polítiques d'habitatge –bàsiques-, amb la instal·lació, per exemple, d'ascensors a edificis antics de barris que per renda no podien. Hem millorat l'economia i, com a conseqüència, hem gaudit de més recursos per poder fer més polítiques socials. També li diré: algunes d'elles –molt emprenedores i agosarades- han estat interrompudes pel Tribunal Constitucional. La Llei de la Pobresa Energètica, la Llei d'impostos als pisos buits, que tenim molts i volíem lligar amb la manca d'habitatges. La llei d'igualtat efectiva entre homes i dones; fins i tot això ens han impugnat. I està suspès pel TC. La Llei de provisió del 'fracking' i la Llei d'emergència habitacional o en contra del desnonament. De moment, l'únic que no està suspès és la renda garantida, però amb l'article 155 no la podem fer efectiva. És una renda, recordem-ho, de subsistència, important pels que no tenen cap altre recurs.

Jordi Albert (ERC)

S'han fet coses i moltes ja les ha retratat en Xavier. Però també hi ha dos àmbits que són cabdals: el sanitari i l'educació. En el primer, s'ha iniciat un procés molt definit de desprivatització, aprimant paulativament els concerts, i s'han fet inversions històriques, com la que s'ha fet a l'Hospital de Viladecans. Ara bé, hi ha molt de camí per recórrer. Però necessitem un bon finançament. Pel que fa l'educació, a partir, sobretot, de l'article 155, s'ha atacat de ple l'escola catalana. En aquest tema estem molt pitjor que abans. El 155 està permetent denúncies a professors totalment polititzades, que no tenen cap tipus de sentit i que busca anar en contra el model de política lingüística d'aquest país. Apel·lem al PSC i als Comuns. Sempre hem estat junts. És clau per a la cohesió social i l'estan posant en risc. Si guanyen els que volen carregar-se aquest model farem un pas enrere enorme. I acabeu ja amb els mites de l'adoctrinament a les escoles. Ho sabeu que és fals.

Miguel García (Ciutadans)

Ha sido una legislatura sangrante. En los presupuestos de 2012 había partidas sociales con muchos más presupuesto. Entonces la Generalitat tenía 4.307 millones menos que en 2007 y fijese como los supo poner en partidas sociales. En los programas de protección social se invirtieron 37 millones más; en prestaciones sobre la dependencia 58 millones más; el Servei Català per l'Ocupació contaba con 55 millones más; ERC no solo no ha revertido los recortes de Convergència sino que ha apretado más las tijeras con el 'procés'. El riesgo de pobreza es ahora más alto que hace cuatro o seis años, según el Idescat; las listas de espera han aumentado... En definitiva, con la independencia Cataluña es más pobre y las políticas sociales se están quedando atrás. Es verdad que el PP tiene culpa también y no lo podemos obviar. Pero aquí hemos estado por el monotema y no por solventar los problemas de los ciudadanos.

David Pérez (PSC)

Els que ens dediquem a la política hem de millorar la qualitat de vida de les persones. Comparteixo la nostra agenda per la igualtat: volem fer un pla de xoc perquè els temps d'espera a la sanitat sigui igual per a tothom a totes les parts del territori. Ara no està passant. El Pacte Nacional per l'Educació. Fa falta. Estic molt d'acord amb el que ha dit el Sr. Albert. Això sí, estan al costat del sector educatiu. Tres: la prevenció és la millor opció, en aquests moments, reforçant una reforma sanitària, sobretot, en l'atenció primària. Hem de garantir la qualitat de vida, sobretot, en tots els temes de dependència. Una actuació integral contra la pobresa infantil. No ens tapem els ulls en aquest sentit. En aquest país hi ha episodis de pobresa infantil. I ha de ser una prioritat per tots. Nova llei de barris, el parc d'habitatges i de lloguer, i una nova llei per a la gent gran.

Candela López (Catalunya en Comú-Podem)

Portem 55 dones assassinades aquest any ja i hem de posar la lluita en la primera línia de les prioritats. El primer que hauria de fer el nou govern es deixar la política de retallades i restituir les inversions en aquestes polítiques socials, que són imprescindibles. És important el desenvolupament de la renda garantida. 9 de cada 10 contractes són temporals; 1 de cada 4 dura una setmana i la durada mitjana dels contractes és de 56 dies. Per tant, hem d'impulsar polítiques per aturar la precarització del treball. Evidentment, podríem donar dades semblants dels salaris on, a més, es manté l'escletxa de gènere d'un 25%. Un milió de catalans viuen en risc de pobresa. Destacar, a més, la pobresa infantil i l'energètica. Cal també reivindicar l'habitatge com un dret fonamental com la sanitat i l'educació. Per cert, sempre ens trobareu al costat de l'escola catalana i lamentem aquest atac que s'està fent a l'escola i, sobretot, a la llengua. A més de la llengua, hem de parlar de les condicions dels professors i dels alumnes, que molts continuen en barracons. També hem de veure com ha pujat el preu de les universitats el que ha fet que hi hagi 50.000 universitats menys.

Manuel Reyes (PP)

Vuelvo a la discriminación que han dejado ustedes en los presupuestos con las comarcas que no son independentistas. Y ahí están los datos de inversión. Planes como el de barrios están parados y son necesidades. Que mejor educación que hacerla en un centro adecuado, no en esos mil barracones. Y si hablamos de modelo, el del PP pretende que sea trilingüe. Y que no se tenga que ir a los de élite, privados, para poder ser competentes en el inglés. La mejor política social que podemos hacer es crear empleo y de calidad. ¿Hace falta tanto dinero a TV3 o a las embajadas? No. Se puede destinar a política social. Queremos que se generen planes de ocupación que no vayan solo a cargo de las arcas municipales; que la Generalitat ponga recursos. Recuperar aquellos 1.800 euros que se pagaba por las guarderías; también se cargaron las aportaciones a escuelas de música y danza. Pero este 21-D tenemos una nueva oportunidad para votar y esperemos que vuelva el 'seny' y no un gobierno separatista y golpista.

NOTA: Recordem que el debat serà emès íntegrament per ETV a partir del 5 de desembre i compartit a l'edició digital de El Llobregat (www.elllobregat.com). **///**

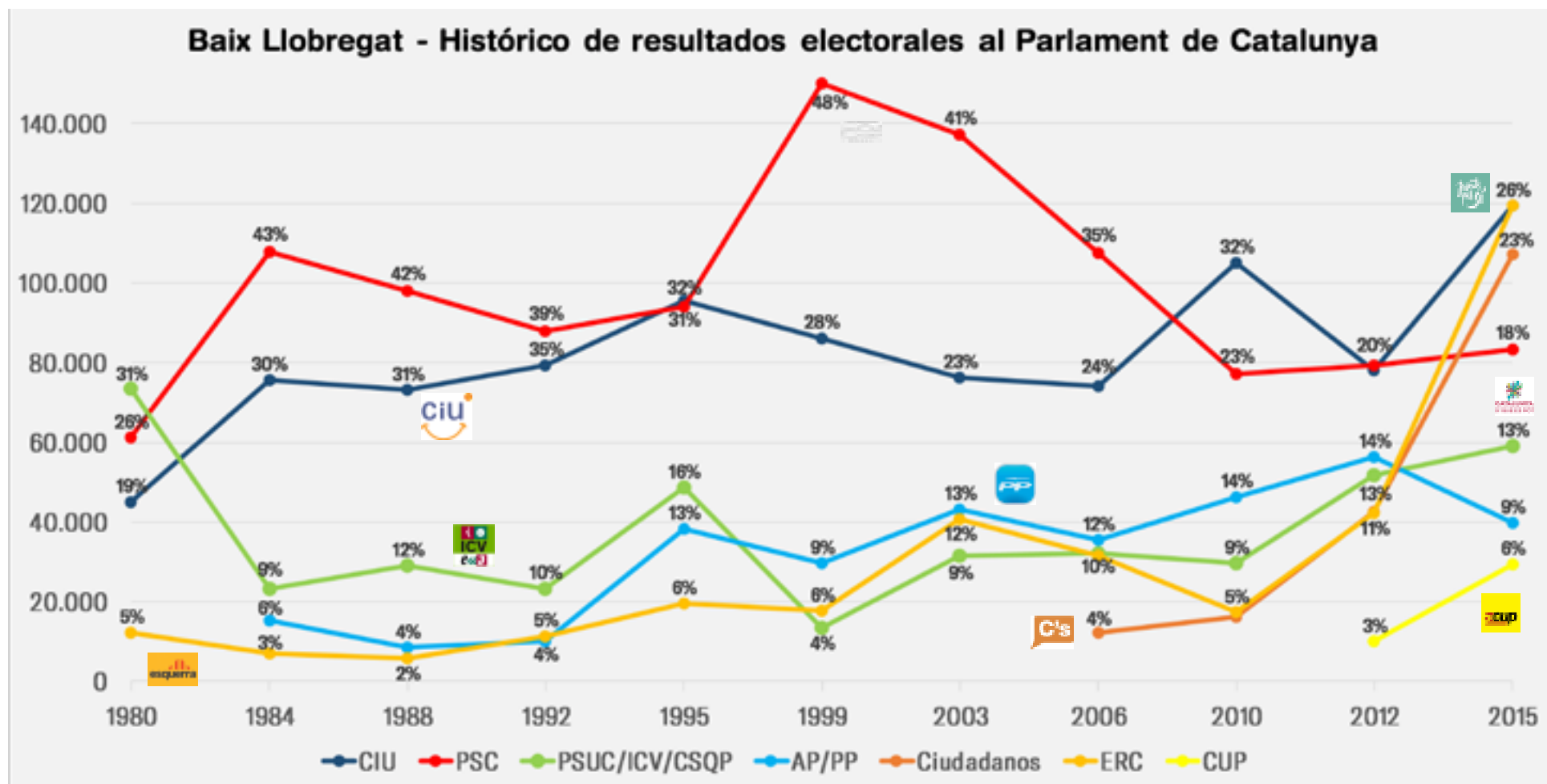
Vidal Aragonés (CUP)

Fem propostes en política social: anem al Broggi. Doncs bé, la Sindicatura de Comptes ho diu en dos informes: adjudicacions a dit, indicis de responsabilitat comptables de pagaments de quantitats no justificades en l'execució de les obres i el seu finançament. Aquest va ser el model de la sociovergència. Model de gestió: consorci de gestió integral i no pas a través del ICS. Aquells que parlen de servei públic no ho executen. I resultats: veiem patir els treballadors de la sanitat i, sobretot, a les famílies, com a usuaris. Educació: els docents, des de l'ensenyament primari fins l'universitari, pateixen una realitat de les més precàries del conjunt d'Europa. Ho patim amb unes ràtios disparades en un moment que calen més docents. No es pot mantenir la subvenció a escoles privades d'elit, les que encara segreguen per gènere, quan l'escola pública –la única que garanteix la igualtat– està patint. En l'àmbit sociosanitari, tenim les grans empreses multinacionals fem negoci del sistema sociosanitari. Guanyant milions de beneficis amb un servei paupèrrim. Control directe per assegurar un servei de qualitat. Renda garantida, hem d'anar a un model més avançat per a la realitat que tenim. Feina i ocupació a la centralitat. Hem de transformar la fiscalitat. Successions i donacions han de tenir un caràcter més progressiu. Qui més té, que més pagui.



MANUEL REYES (PP)





La participació major del 80% al Baix podia decantar que l'independentisme sumi o no la majoria absoluta

Junts pel Sí va ser la força més votada al Baix Llobregat l'any 2015; però el 63,14% dels vots va anar a forces no independentistes

La participació a les darreres eleccions va ser de rècord al territori amb un 77,71% del total del cens, que va ser de 589.442 persones

I. Crespo / Gràfics: Andrés Durán

El candidat que guanya a l'Estat nord-americà d'Ohio acaba guanyant les Eleccions presidencials dels Estats Units i, per tant, l'accés al despatx oval de la Casa Blanca. Efectivament, a les darreres, ho va fer Donald Trump. Espanya, com es va comprovar novament a les últimes Generals, té el seu Ohio particular, l'Aragó, tal i com explica el politòleg i doctor en Sociologia Ferran Martínez i Coma al llibre 'Aragón es nuestro Ohio. Así votan los españoles' (Malpaso, 2015). I ara Catalunya, també. El Baix Llobregat.

Com a mínim, així va ser a les darreres eleccions autonòmiques de 2015 on Junts pel Sí (PDeCAT i ERC) va ser la primera força amb 119.383 vots, per davant de Ciudadanos (107.219), que va donar la sorpresa avançant al PSC (83.166) a casa seva. Els va seguir Catalunya Sí Que Es Pot, el PP i la CUP, de la mateixa manera que al Parlament de Catalunya. Històricament, no ha estat així.

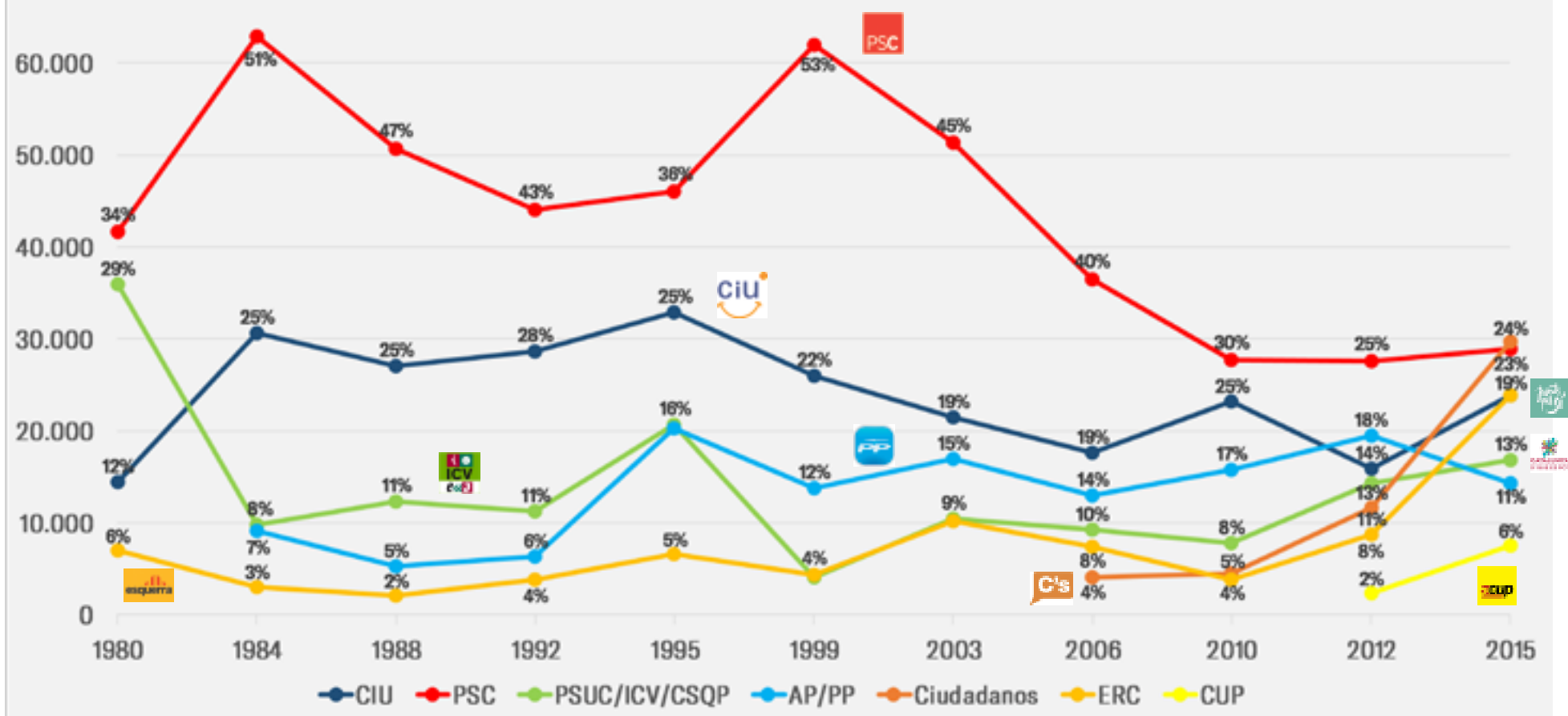


LOCAL ELECTORAL DEL CENTRE CÍVIC DE JARDINS DE LA PAU, DE EL PRAT DE LLOBREGAT, A LES DARRERES ELECCIONS | I. CRESPO

De fet, tot el contrari. El Baix Llobregat era el principal feu del socialisme tot i que a Catalunya manava clarament el pujolisme: CiU només va ser primera força al Baix a l'any 1995 (en un empat tècnic amb el PSC) i al 2010, després dels dos governs tripartits. Per la seva part, ERC va ser un partit residual al territori fins el 2003 que va superar els 40.000 vots, menys, en tot cas, que el Partit Popular.

L'evolució de l'històric reflecteix, com a mínim, que l'independentisme mai ha estat majoritari al Baix Llobregat. Tot i que a les darreres eleccions Junts pel Sí va ser la primera força (resultat de sumar els aproximadament 120.000 vots que CiU i ERC van obtenir al 2012), sobretot, pel seu pes als municipis del nord de la comarca, l'independentisme només va obtenir 148.794 vots (amb la CUP inclosa), lluny dels 289.262 dels partits no independentistes (Ciudadans, PSC, CSQP i PP). Aquesta dada vol dir que el 63% del vot baixllobregatí no és independentista, front el 32,48% que sí que van votar clarament per un partit a favor de la creació d'un nou Estat català.

L'Hospitalet - Histórico de resultados electorales al Parlament de Catalunya



Dades molt representatives del territori tenint en compte que es va donar una participació del 77,71%, una xifra rècord més alta, fins i tot, que a les primeres eleccions democràtiques. Ara es podria tornar a superar. De fet, segons les primeres enquestes, podria arribar al 82% donada la complexa situació política. Un nivell de participació que compensaria el tarannà més independentista de les comarques de fora de la demarcació de Barcelona que, donada l'actual Llei Electoral vigent, l'espanyola, representen més d'un terç del Parlament tot i tenir menys població.

Si agafem dades de les darreres eleccions autonòmiques, la població de la circumscripció de Barcelona aplega al 74% del total del cens (3.972.925 votants de 5.314.736); en canvi, aporten 85 diputats a la cambra catalana, el 63% dels 135 escons totals. La resta de circumscripcions, amb el 26% del cens, ocupen el 37% del Parlament. Un greuge per aportar equilibri territorial que, en aquest cas, penalitza el votant de l'àmbit metropolità i de comarques com el Baix Llobregat i, de retruc, la seva tendència de vot.

Dit això, i entenent que l'independentisme ha estat molt mobilitzat a les darreres convocatòries electorals i que, per tant, difícilment sumaran molts més vots, una major participació al territori serà en benefici dels partits constitucionalistes, el que els hi donaria l'oportunitat de trencar la majoria absoluta de 72 diputats que van obtenir al Parlament. En tot cas, el que és ben segur és que els resultats seran molt ajustats i que els territoris amb molta població com el Baix Llobregat decantaran, novament, el futur de Catalunya. També, òbviament, L'Hospitalet, la segona ciutat de Catalunya. ///

L'Hospitalet, camí dels 100.000 vots contra l'independentisme



TOT I ELS ESFORÇOS, DES DE MATINADA, DE MOLTS HOSPITALETENS PER GARANTIR EL REFERÈNDUM DE L'1-O A LA CIUTAT, FINALMENT, LA PARTICIPACIÓ NO PASSAR DEL 23,13% | I. C.

La tendència de vot de L'Hospitalet té una idiosincràsia molt semblant a la del Baix Llobregat, però amb algunes diferències com, per exemple, el major lideratge socialista als resultats. A L'Hospitalet, CiU mai ha superat al PSC en unes eleccions autonòmiques, ni tan sols amb la candidatura de Junts pel Sí, que integrava la coalició entre el PDeCAT i ERC. Al contrari, hi ha hagut uns 30.000 vots de diferència histò-

ricament entre tots dos partits en favor dels socialistes (fins el 2003).

De fet, el tarannà constitucionalista encara és més palpable donat que el partit hereu del PSUC, Iniciativa per Catalunya, va perdre els 35.911 vots del PSUC al 1980 progressivament fins a quedar per darrere del Partit Popular a l'any 1999, quan va experimentar una forta batgeda fins als 4.101 vots. De fet, el PP ha estat tercera força des d'aleshores, superant, fins i tot, a Convergència a l'any 2012 –amb el partit d'Artur Mas, aleshores, ja en clau sobiranista-. La reconfiguració dels resultats de 2015, per la seva part, els va tornar a fer caure fins a la cinquena posició en favor de Ciutadans, que es convertir en el partit més votat de la ciutat per davant del PSC en una mena d'empat tècnic entre totes dues candidatures.

Sigui com sigui, les forces independentistes van passar per poc el llindar dels 30.000 vots (31.371), mentre que els partits constitucionalistes van aconseguir 89.911 suports. De la mateixa manera, una major participació beneficiarà a aquestes candidatures que podrien superar els 100.000 vots contra l'independentisme. ///

FRANCISCO HIDALGO, diputado del Partido Socialista de Andalucía en el Parlament de 1980 a 1984

“Los políticos de 1980 eran mucho más dialogantes y respetuosos con los demás”

“Formar parte de la patria catalana reconstituida fue un honor absoluto, jamás dejaré de estar orgullosísimo”

“Voté a favor de la primera ley de normalización lingüística porque era un texto aceptable”

Francisco Hidalgo nació en Posadas (Córdoba) en 1949 y llegó a Cornellà en agosto de 1974 para quedarse, porque antes solo venía a pasar las vacaciones y visitar a sus tías. Entonces ya era “maestro escuela”, como le gusta definirse, y siguió con el oficio hasta 1980. Aquel año se celebraron las primeras elecciones autonómicas de la democracia que ganó Jordi Pujol y fue cabeza de lista del entonces Partido Socialista de Andalucía (PSA). En Cornellà se le conoce como Paco Hidalgo y es muy raro que alguien del tejido asociativo no sepa de quién se trata por sus más de cuarenta años activismo cultural, más de la mitad como director del Festival de Flamenco. Acabada la legislatura del Parlament volvió a la escuela seis años más y después estuvo ocho años como delegado de la Junta de Andalucía para las comunidades andaluzas de Catalunya, Valencia y Baleares.

Pere Ríos

Ahora puede resultar impensable, pero en 1980 ya resultó insólito que un partido que se definía como socialista y andalucista se presentara a las elecciones catalanas. ¿Cómo lo explica?

-Sí, realmente fue un hecho histórico que un partido de una comunidad concurre a las elecciones de otra comunidad y obtuviera representación parlamentaria. El PSA, que en mitad de la legislatura pasó a llamarse Partido Andalucista (PA), obtuvo 71.841 votos y dos diputados: Pepe Acosta y yo. Nos quedamos a poco más de 200 votos para que hubiera tres andalucistas en el Parlament. El partido

venció todas las tentaciones que le tendieron y en ningún caso quisimos hacer una lista que se entendiera como un frente no catalán contra Catalunya. Si los comuneros de Castilla o los socialistas de Aragón querían presentarse, que se presentaran. El PSA quería ir con su propio y específico programa.

-Para entonces ya se había producido la unificación del socialismo catalán con la federación catalana del PSOE del que nació en 1978 el actual PSC. ¿Por qué no se integraron en esa lista electoral?

-Porque no hubo acuerdo y porque no se compartían los criterios de unificación del PSC. La posición del PSOE en Andalucía no era la misma que en Catalunya. Aquí se respetaba la



PACO HIDALGO
LLEVA EN CORNELLÀ DESDE 1974.
EN LA IMAGEN, JUNTO AL MAG MAGINET, UNO
DE LOS SÍMBOLOS DE LA CIUDAD.

especificidad y la idiosincrasia de Cataluña, pero en Andalucía no. EL PSOE no tomó una conciencia de la defensa de los intereses identitarios andaluces hasta más tarde. Inicialmente no consideraba el acceso a la autonomía ni tan solo por el artículo 151 de la Constitución, pero después siguió esa línea y reformuló su política. Aquella federación de partidos socialistas ibéricos que se pretendía había acabado un poco en fracaso.

-No deja paradójico que fuera otro partido socialista distinto quien defendiera el andalucismo en Catalunya porque el PSOE no lo hacía en Andalucía.

-No era exactamente eso, sino que el PSA consideraba entonces que podía producirse en Catalunya una política de inmersión lingüística que fuese en contra de los intereses de los trabajadores andaluces, que habían llegado obligados y por necesidad. Nosotros estábamos de acuerdo en saber catalán, pero había que poner los instrumentos para que las personas tuvieran acceso sin imposición.

-Pero hubo inmersión.

-Sí, la hubo después. Yo formé parte de la ponencia que redactó la primera ley de normalización lingüística y como PSA consideramos que había salido un texto aceptable y no coercitivo.

El desarrollo normativo posterior es otra cosa de la que habría que hablar, pero el trabajo de la comisión de la ley fue muy riguroso y voté a favor. Entonces estaba solo, porque ya se había producido la escisión dentro del PSA y Pepe Acosta había pasado al grupo mixto e incluso se había ido Córdoba, aunque conservó el acta de diputado.

-¿Qué voto él?

-No votó, retiró sus enmiendas y dejó de venir al Parlament.

-¿Por qué se fue?

-Imagino que por cuestiones personales. Le ofrecieron la cátedra de Derecho en la Universidad de Córdoba y era una oportunidad que no debía dejar pasar y decidió irse a vivir, cosa que respetó. Pero podía haber entregado el acta de diputado para correr la lista. Él trabajó mucho y de manera brillante para que el grupo andalucista tuviera grupo propio en el Parlament con solo dos diputados, otro hecho histórico. Después de la escisión del PSA pasamos a ser diputados no adscritos, como hicieron Josep Benet y Pere Portabella, del PSUC.

-Ahora eso resulta impensable y se necesitan un mínimo de cinco diputados para formar grupo parlamentario.

-Sí, en aquel momento también parecía impensa-

ble. Entonces hubo mucho entendimiento y se pensó que todos los grupos debían tener los mismos derechos, no lo que viene sucediendo recientemente. La clase política catalana de 1980 era muchísimo más abierta y dialogante, más respetuosa con las posiciones de los demás, aunque no se compartieran. Seguro que hubo análisis político de la mayoría y pensaron que era mejor tenerlos dentro del corral que no cacareando fuera.

-En 1980 el PSUC preconizaba que Catalunya era “un solo pueblo” y el PSC decía representar a todos los catalanes, al margen de cuál fuera su origen.

-Ese planteamiento era bonito y asumible desde el principio, pero no era tan real ni enraizado y verídico. Un solo pueblo si se tiene voluntad y se facilita que personas que se sigan sintiendo parte de otro pueblo se integren en Catalunya. No puede ser que para tú formes parte de una sociedad nueva tengas que aculturizarte, dejar tus sentimientos y tus tradiciones. Yo he trabajado muy decididamente para la interrelación cultural o para el mestizaje. Afortunadamente la pureza no existe, somos una mezcla de aportaciones, somos hijos de mil leches, como ha dicho algún cantautor y poeta.

-En 1984 no repitió como diputado y en esas elecciones Pujol logró su primera mayoría absoluta y consolidó sus políticas. ¿Cómo se sintió?

-Yo pensaba que se había entendido que la sociedad no era tan uniforme como los eslóganes programaban, pero enseguida se vio que el objetivo era ponerse la capa y aplicar políticas de dirigismo, de no permitir el diálogo, de imposición, aunque sabe mal decirlo. Luego vimos



HIDALGO ES UNO DE LOS MAYORES EXPERTOS DEL MUNDO DEL FLAMENCO. EN LA IMAGEN, ENTREVISTADO POR NUESTRO COLABORADOR MANOLO GARRIDO, PARA 'TROZOS DE VIDA, TROZOS DE RADIO'

que en la etapa de Los tripartitos se hizo una política cultural más abierta a las expresiones no propias de Catalunya, pero cuando volvió a ganar CiU se volvieron a las antiguas políticas. Eso va en contra de lo que se decía que “catalán era todo el que vive y trabaja en Catalunya”. Si eso es así, ¿por qué no se le trata como a cualquier otro catalán y no como inmigrante cuando tiene que expresarse culturalmente? La inmigración, problema y esperanza de Catalunya, ese libro nefasto que escribió Pujol [en 1958] es el planteamiento que han tenido siempre y que sigue.

-¿Qué recuerdo le queda de aquella etapa y de la relación con Pujol?

-De la etapa del Parlament todos los recuerdos que me quedan son hermosos. Ahora que ha pasado el tiempo no se mitifica e

idealiza tanto la etapa de juventud. Formar parte de la patria catalana reconstituida fue un honor absoluto, jamás dejaré de estar orgulloso de haber estado en el primer Parlament de la democracia. La relación con Pujol la recuerdo.... cortés.

-Parece que la izquierda sí que tiene asumidos ahora esos planteamientos culturales que hace usted.

-Habría que hablar primero de qué izquierda. Hubo una etapa en que el PSUC que después fue Iniciativa y ahora no sé cuántas cosas más sí asumió esos planteamientos y se dio cuenta que su posición no era tan clara como cuando nosotros nos presentamos. El PSC sí que lo ha asumido y lo puedo certificar porque me afilié unos años después de dejar el Parlament. Dentro del PSC mi trabajo

ha estado siempre dirigido a ese ámbito de integración cultural, de luchar y defender que la cultura de un pueblo no la hace el territorio, sino las personas. Y que unos hemos nacido en Córdoba, Berga, Extremadura o Girona.

-O en Pakistán.

-O en Pakistán, ahora con el tema de la inmigración.

-Sin embargo, algunos partidos siguen intentando patrimonializar la inmigración cuando llega una campaña, como hemos visto hace unos días con el discurso de la candidata de Ciudadanos. ¿No le parece demagógico?

-Me lo ha parecido siempre. Y además sería una contradicción si no pensara así, porque en el año 1980 nosotros no nos dirigimos a la inmigración, sino a un sector de la ciudadanía. Que ahora la señora Inés Arrimadas se dirija a los andaluces para pedirle el voto porque ella nació en Jerez no me parece bien. Eso ya pasó en 1980 con algunos candidatos del PSC y tampoco me parece que la señora Pilar Rahola recurra también a la inmigración de vez en cuando. Como me dijo un humorista andaluz, la señora Arrimadas no tiene ángel. Es andaluza de nacimiento, pero de feria y de caballo, cuando va.

-Pero desde Andalucía también se sigue agitando el fantasma de una supuesta opresión que vive el inmigrante el Andalucía.

-Cuando hacen esta campaña lo siento con dolor. A veces se utiliza la desinformación, se agita la desigualdad, la no convivencia y eso es peligroso y se puede entender que salga la tentación para responder a las frases como que los andaluces no trabajan, pero es un peligro usar los tópicos del norte en el sur. ///



HIDALGO (DERECHA), EN UN HOMENAJE EN CORNELLÀ A JUANITO VALDERRAMA, DEL BRAZO DEL ENTONCES ALCALDE JOSÉ MONTILLA Y JUNTO A CARLES NAVALES

Les forces 'constitucionalistes' veuen en el Baix una oportunitat per fer front a l'independentisme

L'entitat 'Concordia Cívica' neix a L'Hospitalet després d'un acte que va comptar amb el suport de Ciutadans i el Partit Popular

Societat Civil Catalana celebra a Castelldefels el debat 'Catalunya, ¿Infierno fiscal?' per parlar sobre la fiscalitat de Catalunya

Redacció

El futur de Catalunya passa pel Baix Llobregat i L'Hospitalet. El territori té la clau, fonamentalment pel seu pes poblacional, per fer decantar el dividit Parlament a favor de l'independència o a favor de l'autonomisme. Això ho saben els partits polítics i col·lectius d'ambdues corrents i en el mes de desembre s'ha tornat a demostrar, en aquest cas, a les eleccions autonòmiques del 21-D.

En la mateixa línia de sumar forces, tal i com ha fet l'independentisme des de l'inici del 'Procés', al començament de l'any 2017 va neixer l'entitat 'Concordia Cívica' per sumar-se als col·lectius 'constitucionalistes' i, junts, combatre els arguments dels independentistes. I ho va fer amb una posada de llarg celebrada a L'Hospitalet en un acte que va comptar amb el suport de Ciutadans i el Partit Popular amb representació de primer nivell, donat que van estar representats per Albert Rivera i Xavier Garcia Albiol, respectivament, entre molts altres.

L'entitat, presidida per la catedràtica de Dret Constitucional Teresa Freixes, va definir els constitucionalistes catalans com un exemple i que l'objectiu del nou col·lectiu era "sumar i no pas dividir". En aquest sentit, segons va dir Freixes, la Generalitat "ha governat de manera sectària, tot basat en la confrontació", argument que s'ha anat repetint durant l'exposició.

La fundació d'aquesta nova entitat volia aglutinar i, d'aques-

ta manera, donar visibilitat a tots els col·lectius constitucionalistes, fins ara, més distanciats que no pas les forces independentistes. Amb aquest objectiu, la presentació en roda de premsa de l'entitat va comptar amb el president d'Empresaris de Catalunya, Josel Bou, y el president del Grup Periodistas Pi i Margall, Sergio Fidalgo.

Fins ara, la nova associació comptava amb el suport d'algunes persones vinculades a Societat Civil Catalana, la qual, de moment, no s'ha adherit a formar part activament.

SCC parla de fiscalitat a Castelldefels

En aquesta línia de fer front a l'independentisme i contradir els seus arguments, Societat Civil Catalana també va organitzar a Castelldefels, només sis dies després de la constitució de 'Concordia Cívica', el debat 'Catalunya, Infierno fiscal?'. Protagonitzat pel president de l'entitat, Marià Gomà; el vocal de l'associació, Ferran Brunet; el Catedràtic de Dret Fiscal Joan Francesc Pont i l'empresari Santiago Sueiro, l'acte ha reflexionat sobre les conseqüències que, segons els ponents, el 'Procés' està tenint a Catalunya. "Les empreses estan fugint allà on preval la llei", ha dit Brunet, el que deriva, segons va dir abans de la fugida total des del mes d'octubre i novembre,, "en una reducció del PIB" que ha xifrat en -3,5%. "Qui ens roba són els separatistes. El 'Procés' roba diner, treball i llibertat", ha dit.

Per la seva part, Gomà va parlar de Catalunya com una comunitat "deficitària a nivell pressupostari" i ha avançat que



SOCIETAT CIVIL CATALANA ORGANITZA L'ACTE 'CATALUNYA: INFERN FISCAL?' | SCC

entraria en "fallida econòmica" si no fos pel Govern espanyol, "amb les seves aportacions al FLAP".

D'altra banda, Pont ha qualificat Catalunya no com un infern, però sí com un purgatori, "on es passa malament, però no tant com a l'infern". Això sí, ha lamentat que Catalunya estigui perdent "recaptació d'impostos perquè les empreses estiguin marxant". ■■■

Sintonitza
el 36
de la TDT



la Televisió
del Llobregat

Per saber el que passa al teu voltant

LA TELEVISIÓ SENSE DISTÀNCIA



Adéu, Carme

ACTE DE COMIAT AL SALÓ DE PLENS DE L'AJUNTAMENT D'ESPLUGUES, AMB LES CENDRES DE CARME CHACÓN | I. C

Esplugues fa Filla Predilecta, a títol pòstum, a la política socialista, morta sobtadament d'un atac de cor

Chacón, que patia una cardiopatia des de petita, va ser la primera dona en ocupar el Ministeri de Defensa

Imanol Crespo

Era diumenge, 9 d'abril, al vespre, en aquell moment en el que fins i tot la foscor atura l'actualitat, quan, de sobte, el món de la política va quedar en xoc. L'espluguenca Carme Chacón havia mort, amb 46 anys, al seu domicili a Madrid. El seu cor va dir prou de la malaltia congènita que patia des de petita –reconeguda a l'any 2011–, cardiopatia, però, que no li va impedir res. Ni arribar al màxim nivell de la seva vocació política ni ser mare, tot a contracorrent i desobeint, segurament, el que li aconsellaven els metges: “una vida tranquil·la”.

Chacón va iniciar la seva trajectòria política com a regidora a

la seva ciutat natal, Esplugues, a l'any 1999, amb només 28 anys. Va ser, tot i la seva joventut, primera tinenta d'alcaldia responsable de les àrees de Serveis Econòmics, Recursos Humans i Seguretat Ciutadana, càrrec que compartia amb la seva feina de professora de Dret Constitucional a la Universitat de Girona. En el següent mandat, Chacón ja va donar el salt a la política nacional com a vicepresidència del Congrés de Diputats, responsabilitat que va compartir amb la seva tasca a Esplugues com a regidora. Era, es veu, la seva manera d'entendre una vida tranquil·la.

Però encara quedava més. De la mà de Zapatero, Chacón va ser ministra d'Habitatge i, a la segona legislatura del president socialista, titular de la cartera de Defensa, sent així la primera dona en ocupar aquesta responsabilitat. A les darreres eleccions del 20

de desembre, l'espluguenca va ser la cap de llista del PSC per Barcelona, posició que no va repetir pel 26 de juny.

Sigui com sigui, la seva figura tenia un pes indubtable en el PSC i en el PSOE, i així s'ha demostrat en el comiat que el partit i, especialment, la seva ciutat l'ha mostrat en aquestes setmanes. Esplugues va decretar tres dies de dol amb les banderes a mitja asta i va organitzar un homenatge al Saló de Plens del consistori, on centenar de militants, dirigents i veïns van acudir de manera massiva per dir l'últim adéu davant les cendres de Chacón.

El comiat va tenir la seva continuació amb un acte transversal a nivell de partit, a la Fira de Montjuïc, on els socialistes van deixar enrere totes les diferències del passat i del present. “Quan discutíem jo li preguntava: n'estàs segura Carme? Quan ella em deia que sí, jo li responia: aleshores t'acompanyo”, deia José Zaragoza, un dels més afectats per la seva mort. “Vull recordar els 46 anys que va guanyar a la vida”, va destacar l'ex president José Luis Rodríguez Zapatero. “Gràcies a tu hem sentit orgull de feminista, orgull de socialista, orgull de parlamentària i orgull de ministra”, va exclamar l'ex vicepresidenta socialista María Teresa Fernández de la Vega. “La Carme ens ha deixat tantes coses, però avui vull destacar el seu somriure”, va dir, emotiu, el primer secretari del PSC, Miquel Iceta.

El seu somriure, precisament, destacava al Saló de Plens d'Esplugues amb una gran imatge en blanc i negre que reflectia la tristesa del moment en el dia del seu homenatge. Allà, a la seva ciutat natal, i en aquest mateix espai, l'Ajuntament ha fet entrega, recentment, a la seva família, del reconeixement com a Filla Predilecta d'Esplugues, a títol pòstum. Serà el penúltim homenatge a la seva figura i a la seva feina per la ciutat; l'últim serà el seu record. ///



CUES A LES PORTES DE L'AJUNTAMENT PER DIR L'ÚLTIM ADÉU A LA JARMA FILLA PREDILECTA, A TÍTOL PÒSTUM, DE LA CIUTAT | I. C.

Tu empresa, tus productos y servicios tienen un relato

Te ayudamos a explicarlo para que todo el mundo te conozca

Evolucionamos contando historias
Somos especialistas en contenidos para medios de comunicación on/offline

Enjoynalism!



Amador Rosas, concejal del PP en Cornellà durante 12 años

Amador Rosas: “Había gente que se creía que yo era socialista”

“Yo era incómodo porque no soy sumiso, sino que hago lo que creo que debo hacer. Cornellà es Cornellà y el partido es otra cosa”

“La querrela contra Montilla y Balmón se puso en mi nombre, pero sin saberlo yo y sin mi consentimiento. Fue un gran error”

Amador Rosas tiene 78 años. Llegó a Cornellà con 22 procedente de Santiago de Compostela y sigue viviendo en esa ciudad, donde fue concejal 12 años, primero por Alianza Popular y después por el Partido Popular, en los años de esplendor socialista, cuando esta fuerza política apenas tenía representación en los ayuntamientos de la comarca.

El exconcejal acepta de buen grado la propuesta de EL LLOBREGAT para conversar en esta serie y acude a la cita unos minutos antes de lo previsto al Ayuntamiento de Cornellà, donde espera charlando con los funcionarios. De 1983 a 1987 fue el único edil que logró la extinta AP, en las elecciones municipales de 1987 no salió elegido por la irrupción del CDS de Adolfo Suárez y en 1991 regresó de nuevo al consistorio, ya bajo las siglas del PP, y también como único concejal del PP. Su ciclo se cerró con las elecciones de 1995, cuando el partido logró tres ediles, antes de que las luchas internas lo apartaran de la primera línea de la política local en las municipales de 1999.

Pere Ríos

“Me propuso la junta local del partido, pero había quien estaba trabajando por detrás diciendo que estaba de moda poner mujeres y que había que ponerla a ella. Era gente desconocida que quería aparentar o subir”, explica Rosas para referirse a la candidata del PP en aquellos comicios.

“Mi hija [la periodista Pilar Rosas] tuvo una conversación con Rajoy y le preguntó por mí y por cómo me iba en el Ayuntamiento. Ella le respondió que yo no estaba porque habían dicho desde el PP de Madrid que había que poner mujeres y Rajoy le respondió que eso no era verdad y que por qué no le había llamado”, recuerda Amador. Su amistad con el actual presidente del Gobierno arranca de lejos, porque Rajoy fue vicepresidente con Gerardo Fernández Albor, el primer presidente de la Xunta de Galicia de la democracia y que es tío de Rosas.

“Yo era incómodo porque no soy sumiso, sino que hago lo que creo que debo hacer. Cuando la muerte de Gregorio



AMADOR ROSAS TIENE AHORA 78 AÑOS, 56 DE ELLOS COMO VECINO DE CORNELLÀ | PERE RÍOS

Ordóñez [asesinado por ETA en 1995] organicé una misa en Cornellà porque el cura era amigo de sus padres. Los del PP Barcelona me prohibieron que la hiciera, pero seguí adelante”, explica a modo de ejemplo. “Siempre he dicho que Cornellà es Cornellà y el partido es otra cosa”, añade.

Buena relación con la izquierda

Amador Rosas entró en el Ayuntamiento de Cornellà cuando el PSC y el PSUC habían empatado a concejales en las elecciones de 1983. Las semanas que siguieron a las elecciones fueron esperpénticas, con el PP y CiU apoyando a los

comunistas en los plenos municipales y el PCC, la escisión del histórico PSUC, prestando apoyo a los socialistas en las votaciones.

“Yo apoyé a Frederic Prieto [el primer alcalde de Cornellà que volvió a presentarse en 1983] porque había mucha gente que me lo pedía. Recuerdo, entre otros, a un director de banco o al doctor Coll [Santiago Coll, que fue concejal de CiU]. También me lo pidió Carles Navales [concejal del PSUC y luego del PSC, fallecido en 2011]. El PP de Barcelona me pidió que me abstuviera, pero no hice caso”.

Socialistas y eurocomunistas acabaron pactando un re-

parto de la alcaldía y Rosas terminó retirando el apoyo al PSUC. “Los socialistas estaban más preparados, Montilla tenía más experiencia, vi que se movía por otros caminos y que recuperó subvenciones perdidas para hacer obras”.

Pese a las discrepancias políticas y que estuvo ocho años como único concejal, Rosas afirma que siempre mantuvo una relación cordial con los partidos de la izquierda. “Pensábamos en el bien del pueblo. No había ataques personales. Yo recuerdo que muchas propuestas que presentaba en los plenos me las aprobaban los socialistas, cosa que no pasaba con los comunistas ni con Convergència”, evoca.

Querrela sin mi consentimiento

Pese a esas buenas palabras, el PP de Cornellà se querelló en 1998 contra el alcalde José Montilla y el entonces teniente de alcalde de Gobernación, Antonio Balmón, por haber favorecido supuestamente a la pareja de éste, Gemma Rodríguez, en un concurso municipal para cubrir un puesto de trabajo.

“Esa querrela se puso en mi nombre pero sin saberlo yo y sin mi consentimiento. Exigí que me dieran documentación para acreditar todo lo que se decía, pero no se me entregó nada y no me ratifiqué ante el juez. Rosas admite sin reparos que “fue un gran error” presentar aquella querrela. “Si tú tienes pruebas de que lo que te están diciendo es verdad hay que jugar limpio, pero antes de llegar a una querrela se tiene que hablar para ver si se puede llegar a un acuerdo y rectificar”, explica.

El telón de fondo de la querrela era personal, reconoce sin reparos Amador Rosas. “El que estaba metido en todo esto decía que había que hacerle daño a Montilla porque iba a ser el próximo presidente de la Diputación”. Se refiere al abogado Fernando Martínez Iglesias, entonces vicesecretario del PP de Cataluña y ex marido de Gemma Rodríguez.

Aquello no afectó a las relaciones personales y Rosas siguió reuniéndose de vez en cuando con Montilla cuando aquél era alcalde y este concejal. “Fue un buen alcalde, un buen gestor, eso no lo duda nadie. Ahora está Balmón y creo que lo está haciendo bien. No se puede gobernar a gusto de todos, pero no lo hace mal. Tengo buena opinión de



AMADOR ROSAS (IZQUIERDA), EN UN ACTO COMO LÍDER DEL PP DE CORNELLÀ, JUNTO AL DESAPARECIDO CONCEJAL SOCIALISTA VICENÇ BADENES; EL ENTONCES ALCALDE, JOSÉ MONTILLA (CENTRO), Y SU ANTECESOR EN EL CARGO FREDERIC PRIETO (DERECHA) | ARCHIVO

los dos”, explica. Tan buena, que, según reconoce, algunos vecinos de Cornellà se formaron una opinión equivocada de Rosas. “Había gente que se creía que yo estaba con los socialistas”, recuerda.

Como tantos entrevistados en esta sección Rosas explica la satisfacción que le producía “la política de calle y de base”. Relata que hacía reuniones mensuales con militantes que en algún caso acudía gente con otros fines. “Algunos de mi partido quería resolver su situación personal y yo les decía que estaba para resolver situaciones colectivas. Había gente que no entendía que un problema personal era un problema personal suyo y que estaba equivocado si se creía que porque el PP tenía un concejal se lo va a resolver”.

Amador Rosas habla bien de Xavier García-Albiol y no tanto de José María Aznar. “Conozco a Albiol, tiene una manera de actuar noble, sentimental y limpia. El partido puede ir bien con él pero aún no es el máximo dirigente. Los Fernández [Jorge y Alberto Fernández Díaz] estuvieron mandando mucho tiempo y aún tienen sus adeptos, que conservaron colocándolos en puestos. Con Jorge siempre me he llevado bien y tuve buena afinidad. Alberto es diferente. Llegó a ser presidente del partido pero la gente que le rodeaba no era para llevar un partido”.

Apoyo obligado a Aznar

Sobre Aznar asegura que “se equivocó en la segunda legislatura” y que él “tenía que defenderlo porque era presidente del Gobierno y del PP, pero no lo hacía con gran convicción porque veía que estaba haciendo cosas que no eran lógicas

en una persona que quiere que su partido tenga continuidad”. Su opinión es que Aznar “lo hizo bien en la primera legislatura, pero no en la segunda”. Entre otras medidas que rechaza, tomar decisiones en contra de Cuba, “en contra de lo que había hecho el presidente fundador, Manuel Fraga, sin considerar que hay muchos gallegos en Cuba”.

Jubilado ya desde hace años, Rosas explica que no está quieto. “Colaboro en el despacho de mis hijos, me reúno con los amigos, tomamos un café cada semana con antiguos militantes del partido y otros afines para hablar de la situación actual. Tratamos de arreglar el mundo”, puntualiza con ironía.

Pensó en algún momento en darse de baja pero no lo hizo siguiendo el consejo de su tío, Fernández Albor, que tiene 99 años, y que “fue el que puso las bases para que funcionara la autonomía gallega”. Hasta hace cuatro estaba activo e iba cada día a su despacho de ex presidente de la Xunta. “Él me dijo que no dejara el PP por si en otro momento quisiera volver”, explica, una posibilidad que descarta por completo.

Encantado con la ciudad

Rosas asegura estar encantado de vivir en Cornellà. “Vine casi como si fuera un viaje de novios, a que mi mujer conociera a la familia, pero mi tía la convenció de que se quedara aquí”. Y ahí sigue el exconcejal. “No he salido de aquí por muchas razones. Entre otras, porque Cornellà es un punto neurálgico para ir a todas partes, para entrar y salir de Barcelona”. //

Montilla fue un buen
alcalde, **un buen gestor**,
eso no lo duda nadie.
Ahora está Balmón
y lo está
haciendo bien”



Celestino Corbacho, alcalde de L'Hospitalet entre 1994 y 2008

Corbacho: "A Núria Marín la puse yo de alcaldesa, no ganó unas primarias"

"Para gobernar el presente sirve cualquiera, pero siempre he sostenido que un político ha de tener una política de anticipación"

"Ahora que hemos apostado por las primarias hasta yo, que me resistía, hemos de seguir haciéndolo con todas las consecuencias"

Celestino Corbacho Chaves nació en Valverde de Leganés (Badajoz) en 1949, pero de muy joven vino a Barcelona con sus hermanos. Pronto se mudó a L'Hospitalet, la ciudad de la que acabó siendo alcalde entre 1994 y 2008 por el PSC, después del escándalo político que acabó con su predecesor, Juan Ignacio Pujana. La trayectoria política de Corbacho también le llevó a presidir la Diputación de Barcelona durante cuatro años y a sentarse en la mesa del Consejo de Ministros con José Luis Rodríguez Zapatero, como titular de la cartera de Trabajo e Inmigración entre abril de 2008 y octubre de 2010. Más tarde recaló de diputado en el Parlament hasta 2015 y presidió el consell nacional del PSC hasta la celebración del último congreso.

El exalcalde de L'Hospitalet cita a EL LLOBREGAT en la sede del PSC, el partido en el que milita desde su fundación, después de haber pertenecido a la Federación Catalana del PSOE, una de las tres fuerzas que se fundieron en el partido que ahora lidera Miquel Iceta. Corbacho, como todos los entrevistados en esa sección, guarda un recuerdo muy grato de su paso por el Ayuntamiento, pues fue concejal antes que alcalde entre 1983 y 1994.

Pere Ríos

"La gobernación de lo local está más próxima y cercana, ves las realizaciones con prontitud y produce satisfacción comprobar que se resuelven los problemas", explica Corbacho con ese tono de convencimiento que le caracteriza. "Cuando pasas al ministerio interviene una visión globalizada y no solo del Estado", prosigue, al tiempo que recuerda que en el año 2010 España ocupó la presidencia de turno de la Unión Europea (UE) y a él le tocó presidir el consejo de ministros en materia de empleo y de emigración. Eso le llevó incluso a participar en reuniones en Washington para preparar el G-20. "Muchas de esas decisiones tienen un recorrido y quedan un poco más lejos. Tengo mejor recuerdo de mi época de concejal y alcalde", precisa.

Diferencias políticas

Su entrada en el ayuntamiento fue de la mano de Juan Ignacio Pujana como cuarto teniente de alcalde, pero con el paso de los años llegó el distanciamiento y la imputación del exalcalde por el caso del aparcamiento de la plaza Gernika fue la puntilla definitiva. "Teníamos visiones políticas distintas de la ciudad. Pero el caso Pujana fue su caso, no fue un caso en el que participamos los demás. Al final tuvo



CORBACHO, EN 2005, CON EL BARRIO DE BELLVITGE AL FONDO | ARCHIVO

que dimitir por lo que dimitió, y es verdad que en aquella época había diferencias políticas entre él y yo", reconoce Corbacho.

Pilar Ferran, primera teniente de alcalde de L'Hospitalet y líder del PSC local explicó hace unos meses en EL LLOBREGAT el mal recuerdo que guardaba de Corbacho porque le hizo "la vida imposible". El exalcalde también admite esas diferencias políticas. "Cuando tienes la responsabilidad de administrar un presupuesto, los concejales siempre se van a quejar de la falta de recursos. Yo tenía que aplicar criterios muy duros porque la situación económica no nos permitía según qué cosas y estoy convencido de que si ella hubiera tenido la responsabilidad que yo tuve hubiera estado obligada a hacer lo mismo".

Creador de la plaza Europa

Primero como concejal de Urbanismo y luego como alcalde, a Corbacho se le atribuye haber liderado la gran transformación urbanística de L'Hospitalet que tiene en la Gran Via su sello de identidad. De aquellos solares de chatarra estos hoteles y recintos feriales, el Ikea y otras instalaciones que convierten la zona en un polo económico.

"Esa obra la identifiqué como muy necesaria. L'Hospitalet necesitaba incorporar una economía del siglo XXI, aumentar los recursos económicos del Ayuntamiento y dotar a ese territorio de un buen urbanismo y una buena arquitectura", relata Corbacho. "Hicimos la transformación más

grande de toda la historia de L'Hospitalet y no arruinamos al Ayuntamiento. Cuando me fui de alcalde dejé más de 30 millones de superávit y los economistas empezaron a calificar a L'Hospitalet como una ciudad más de día que de noche, con lo cual se cambiaba el rol de una ciudad dormitorio a una ciudad con actividad económica", explica Corbacho, metido ya en su salsa, el urbanismo.

"Pero el proyecto de transformación de la ciudad fue mucho más amplio, porque tuvo en cuenta los barrios. El embrión de la ley de barrios del tripartito hay que buscarlo en L'Hospitalet, y el primer sitio en que se aplica esa ley es en el plan integral de Collblanc-La Torrassa", prosigue el exalcalde. Y luego esgrime cifras, como los más de 500 ascensores que se colocaron en la zona norte de la ciudad en 2003. "Además, desarrollamos una política de la convivencia y el civismo, porque la ciudad tenía un 4% de inmigración en el año 2000 y pasó a tener un 25% solamente en cinco años; en algunos barrios llegó a ser del 40%".

¿En qué consistió esa política? "En tolerancia cero en las actividades económicas y en el espacio público, mediación en la escalera y reforzamiento en la escuela. Todo eso era muy importante pero no serviría de mucho si no se potenciaba la autoestima de la ciudad y en aquella época creció mucho el sentimiento de identificación y de decir "yo soy de L'H".

Sobre Núria Marín

Con su marcha de la alcaldía cambió ese enfoque, relata sin reparos Corbacho. "Se deberían haber seguido haciendo políticas no tan dirigidas al fenómeno creciente migratorio como al hecho de cómo se va a gobernar esa ciudad con una heterogeneidad tan compleja. Y ahí sí que encuentro una falta de visión de saber que esta ciudad ya no volverá a ser la del año 2000 y que necesita un proyecto que mire más hacia delante".

De su respuesta se deduce una crítica implícita a Núria Marín, su sucesora en la alcaldía. "Para gobernar el presente sirve cualquiera, pero siempre he sostenido que un político ha de tener una política de anticipación. El día a día resuelve problemas pero no dirige bien la nave. La crisis económica ha impactado tanto que ha hecho que este y otros temas no estén en la agenda de algunos gobiernos locales. Hay una realidad y sería bueno que se le pusiera un buen horizonte de gobernación", dice el exalcalde, antes de entrar directo a responder a la pregunta sobre las malas relaciones que se le atribuyen con la alcaldesa. "A Núria Marín la puse yo. No es alcaldesa hoy porque ganara unas primarias, sino porque tuvimos que elegir a alguien en 24 horas [cuando fue nombrado ministro] y yo hice la propuesta al PSC de que ella

fuese la sustituta y los compañeros la aceptaron. A partir de ahí los errores y los méritos ya no me corresponden a mí, sino a Núria Marín”, dice Corbacho sin ambages.

“Cuando has sido alcalde 14 años, quien te sustituye pasa por un primer período de pensar ‘a ver si yo lo hago mejor que el anterior’. Eso forma parte de la condición humana y es absurdo a veces. Yo pertenezco a una generación de alcaldes que dejamos mucha impronta en el territorio, como Pasqual Maragall, Quim Nadal o José Montilla. Creo que mi sombra ha sido siempre muy alargada y que Núria ha intentado alejarse de la sombra del ciprés. No sé si lo ha conseguido o no, pero a veces se dedican muchas energías a eso y al final los resultados son pobres”.

De alcalde a ministro

De L’Hospitalet a Madrid. Corbacho explica cómo fue su aterrizaje. “Cuando tengo la primera reunión con Zapatero en Moncloa me transmite que una de las mayores preocupaciones que tiene es el fenómeno inmigratorio, que está impactando de una manera potente en España y en Europa y que necesita a alguien que tenga las ideas claras para no hacer una política del ‘buenismo’ pero que tampoco incrimine a la inmigración. Me dijo que eso de la Inmigración es muy duro y que debería llevar también el ministerio de Trabajo. Lo que pasa es que después estalla la crisis económica y la parte más dura del Ministerio es el área de Trabajo”.

También afrontó una huelga general, la del 29 de septiembre de 2010, que él califica de “diferida”, porque se convocó en junio. “Les dije a los sindicatos que la mejor reforma laboral era la que íbamos aprobar y les anticipé que si perdíamos las elecciones se derogaría y vendría otra que sería mucho peor”, como así sucedió. “Los sindicatos me dijeron que sí, que todo lo que quisiera, pero que harían la huelga general. Creo que estaban obligados a ello”.

Patatas calientes

Corbacho explica a renglón un episodio poco conocido. “Decidí marchar del Gobierno de España el 4 de agosto de 2010, en una conversación que tengo con José Montilla en el Palau de la Generalitat. Allí convenimos que iba a volver a Barcelona para forma parte de la lista del PSC al Parlament. El 20 de agosto hablé con Zapatero y convenimos que me voy, pero le pido continuar hasta después de la huelga general porque no me parecía justo que quien me sustituyera tuviera que enfrentarse a una huelga por una



CORBACHO RECIBE A EL LLOBREGAT EN LA SEDE DEL PARTIDO | P. R.

reforma que no había hecho. Zapatero me lo agradeció”. El día de la huelga solo salió a dar explicaciones Corbacho. “Ni el ministro del Interior, ni nadie más porque pacté con la vicepresidenta del Gobierno, María Teresa Fernández de la Vega, y con el propio presidente, que el único que iba a salir ese día sería yo, dado que a los 15 días siguientes me marchaba y asumía la responsabilidad en primera persona de esa huelga. Y en la hemeroteca se verá que no hay ni una sola crítica de los dirigentes sindicales al ministro de Trabajo”, explica con cierto orgullo Corbacho.

Otra patata caliente que le tocó sortear fue el ‘boom’ inmigratorio, que en el caso español es económico. “Hubo un boom de la economía y una necesidad de mano de obra no calificada y eso provocó una inmigración a velocidad de vértigo que desbordó todas las previsiones. A través de las pateras observamos el drama de la inmigración, pero con las pateras no llega tanta gente como para generar un problema. La gente llega por los aeropuertos”, explica el exministro. “Con Francia y a Alemania hicimos el Pacto de Zaragoza de 2010 para determinar que la política de inmigración tenía que ser una política global de la Unión Europea y que en ningún caso se utilizase como elemento político. Hoy la inmigración no es un problema, pero ha sido utilizada por el PP para obtener réditos a corto plazo”, añade.

“No pienso quedarme en casa”

Alejado ya de cualquier cargo público u orgánico en el PSC, Corbacho sigue con interés la política desde la barrera, pero hace una advertencia. “No pienso jubilarme ni dimitir nunca de la política. Lo digo para aquellos que alberguen esperanzas de pensar que a Celestino Corbacho hay que verlo ya en la tercera edad gloriosa. Sigo la política cada día con mucho interés, mi participación no es la de hace 10 años, como es natural, pero en los procesos que vengán seré una persona muy activa. Ahora vienen primarias para el PSOE y no pienso quedarme en casa. Voy a hacer campaña y a participar en estas primarias para que gane el candidato por el que yo apueste”.

Ninguno de los dos candidatos a liderar el PSOE que se postulan en el momento de realizar esta entrevista, Pedro

Sánchez y Patxi López, son de su agrado. “Voté a Pedro Sánchez en las primarias de 2014 pero no lo volveré a hacer. Fracasó en las elecciones de diciembre con el peor resultado de la historia y volvió a empeorar en las siguientes. Suerte que no hubo terceras elecciones, porque habría empeorado. Cuando uno no consigue los objetivos con los que se presenta, debe irse”, dice taxativo. “De Patxi López tengo la mejor de las opiniones, desde el punto de vista de que es una persona afable para tomar un café. No puedo dejar de pensar que fue lehendakari y después de tres años de gobierno quedó el tercero o el cuarto en las opiniones” dice sin pelos en la lengua.

“De Susana Díaz valoro que tiene ambición de proyecto, experiencia en gobernar una comunidad de casi nueve millones de habitantes y ha ganado elecciones. Son datos a considerar, pero ahora tendrá que presentar un proyecto de España. Si no me convencen sus propuestas va a ser desolador porque o sale otro o voto en blanco”.

Por las primarias locales

Se ha especulado sobre su regreso a la política local, pero el exalcalde lo rechaza de plano. “No está en mi pensamiento. Mi etapa de alcalde fue gloriosa. Recomendaría a los que me han sucedido que no compitan con ella, porque va a ser difícil que la superen y mejor que se dediquen a gobernar el presente e imaginar un poco qué debe a hacerse en el futuro. Esa es una recomendación del jarrón chino, después que hagan lo que tenga que hacer”, dice Corbacho para despejar cualquier duda de cuál es su relación con Núria Marín.

Es un firme defensor de las primarias para elegir al alcaldable de L’Hospitalet, pero reclama al PSC que rebaje el número de avales a los candidatos para que pueda haber competencia. “De la competitividad tienen que salir los mejores y si el mejor o la mejor es quien gobierna en ese momento, todos a apoyarle. Pero que no sea como consecuencia de unos impedimentos que hagan que no haya primarias. Yo, que pertenezco a la cultura del partido que se resistía inicialmente a las primarias, creo que ahora que hemos apostado por ellas lo hemos de seguir haciendo con todas las consecuencias”, sostiene Corbacho. ///

Mi etapa de alcalde fue **gloriosa**; recomendaría a mis sucesores **que no compitan con ella**. Es difícil que la superen”



José Luis Atienza, d'Iniciativa per Catalunya a Viladecans, deixa la primera línia de la política

Atienza: “No sé si el conjunt de les forces de la confluència estarem a l'alçada”

José Luis Atienza ha estat regidor de Viladecans, vicepresident del Consell Comarcal del Baix Llobregat i del Centre d'Estudis

“Ara hi ha un canvi amb el que estic absolutament d'acord, però que necessita nous lideratges de present i de futur”

Iniciativa per Catalunya es troba en un moment de transició després del darrer congrés comarcal del partit, amb el que es va apostar clarament per intentar la confluència, també, en el marc local. Els hereus del PSUC, els comuns i els partits paraigües de Podem treballen per ser, com sovint diuen, “alternativa”.

A nivell nacional, el nou partit ja s'ha denominat ‘Un País Comú’; encara amb la incertesa del que farà Podem, el més díscol de totes les agrupacions-. Mentrestant, a nivell local, s'estan produint importants canvis de lideratge. La coordinadora comarcal d'ICV ja va passar d'Arnau Funes a Jordi Gil, que conforma el nou tàndem amb Candela López, alcaldessa de Castelldefels, mentre que als ajuntaments, figures destacades com Jordi San José, alcalde de Sant Feliu, o Lluís Tejedor, alcalde de El Prat, concretaran durant el mandat el seu relleu; ja anunciat després d'una llarga trajectòria a les seves ciutats.

Altra de les peces és José Luis Atienza, que en el darrer ple de Viladecans ha presentat la seva renúncia com a regidor i segon tinent d'alcalde. És, sens dubte, un dels històrics ecosocialistes al territori, que serà substituït per l'ex regidora Encarna Garcia. Periodista com a corresponsal de Mundo Diario i Tele/Express i oficial superior en una entitat bancària, Atienza va ser regidor de Viladecans de 1979 fins a 1995; vicepresident del Consell Comarcal (1987-1995) i vicepresident del Centre d'Estudis. Actualment, ocupava la cartera de Medi Ambient i Sostenibilitat, a més de ser el regidor de Cultura i Patrimoni.

Imanol Crespo

Tot i que van guanyar en vots a les darreres eleccions, només van treure dos regidors, qüestió que ja li va plantejar la necessitat de renovar el lideratge del partit. Ara, amb el procés de creació de la nova confluència, el seu “pas al costat, que no enre”, tal i com

Pensava que les noves

generacions, **la nova**

política, podia donar

més marxeta per una

democràcia més viva”



ATIENZA ASSENYALA LA ZONA DE 45 HECTÀREES ON S'APLICARÀ L'INNOVADOR PROJECTE DEL 'VILAWATT', UN PELS QUALS ES SENT MÉS ORGULLÓS COM A POLÍTIC I VILADECANENC | IMANOL CRESPO

idea maca, una llavor bonica, el que no sé és si el conjunt de les forces polítiques estarem a l'alçada”.

En aquest sentit, l'ecosocialista compara aquest moment amb el de la legalització del PSUC i planteja, com a principal perill, la guerra interna de partit: “Quan el PSUC va passar a ser legal, un amic em va dir: ‘fins ara ens hem dedicat a l'organització de la gent per reivindicar; ara, ens hem de dedicar a organitzar el partit’. I això és més fotut. És un pas complicat i hi ha molta feina per fer; però que la facin”. Començant pel món local: “Pensava que les noves generacions, la nova política podia donar més marxeta per una democràcia més viva. La revitalització democràtica ha de començar pels ajuntaments i encara hi ha una distància massa grossa en la relació dels centres de poders locals dels partits i els centres de poder nacional”.

Fer olor a ovella

En aquest sentit, Atienza demana humilitat a les figures polítiques i proximitat: “com diu el Papa, hem de fer olor a ovella”. Un flaire que s'ha anat perdent als ajuntaments: “El problema de la política local és que quan un es prolonga molt temps, es patrimonialitza el teu ‘status’. De fet, segons diu Atienza, amb la nova confluència veu possible “i desitjable” passar per davant del PSC com a referent polític de l'esquerra.

Uns ajuntaments que qualifica “d'acomodats i políticament correctes” respecte els primers anys de democràcia, quan recorda que marxava de matinada després de llargues reunions que, avui, són impensables. Amb aquesta actitud passiva dels ajuntaments, el poder local té la batalla perduda, sinó l'ha perdut ja respecte a la resta d'administracions: “aleshores, el nostre model era, dels ingressos totals del país, un 25% pels ajuntaments, un 25% per les autonomies i un 50% per l'Estat. El que tenim ara és un 52% per l'Estat, un 36% per les autonomies i un 13,5% pels ajuntaments. La democràcia que està més a prop de la gent, que dóna els serveis directes, és la gran perdedora i perjudicada a nivell pressupostari”.

En tot cas, Atienza inicia una nova etapa en la seva manera de lluitar contra la societat “que sempre he vist injusta”. Ho continuarà fent des de les seves tres passions –l'escriptura, la lectura i la política-; això sí, fora de la primera línia, després d'aquest pas al costat: “Mai em jubilaré”. **///**

matissa, sembla obligat. “He de passar a un lloc més privat i que uns altres agafin la responsabilitat i construeixin una alternativa amb molta gent jove; altres generacions. Hem fet una mica de tap a noves incorporacions. Pot ser perquè vam tenir una experiència molt potent i una llarga vida política”, apunta Atienza des del seu auster despatx i fent autocrítica.

“Organitzar el partit és molt més fotut”

Militant del PSUC des de 1973, Atienza valora positivament el nou procés de confluència per esdevenir una “alternativa” com a partit, però, també, deixa entreveure certs dubtes o desconfiances: “Ara hi ha un canvi, amb el que estic absolutament d'acord, però que necessita nous lideratges de present i de futur. De vegades, hem estat la cirereta del pastís i necessitem ser part per transformar a favor de la gent”, diu Atienza. “Ada Colau és l'aparició política més important que hem tingut en els últims anys. [...] Podem ha estat un element agitador necessari i imprescindible, que ha tingut la virtut d'agafar gent de l'abstenció. [...] Hem de baixar i relacionar-nos amb la gent, connectar amb els joves. Vas a qualsevol reunió i només veus canes, pèls tenyits i calbes. Hem de donar la volta a això i ‘Un País en Comú’ és una



La mitjana d'alcaldeses a Catalunya no supera el 20%; al Baix, representen el 37%



L'ENTITAT VA PRESENTAR L'ESTUDI ESTADÍSTIC AL COL·LEGI DE PERIODISTES

Paritat a política: objectiu 2019

El Baix suma, als seus 30 municipis, dotze alcaldesses i 210 regidores, encara lluny de la igualtat entre dones i homes en política

L'Associació de Dones Periodistes presenta l'evolució de la paritat en política des de l'any 1979 a les últimes eleccions locals

Imanol Crespo

La conclusió després de les eleccions municipals de 2015 és clara: no s'ha aconseguit la paritat entre dones i homes en política local. És, doncs, moment de recordar l'objectiu i l'assignatura pendent de cara als pròxims comicis municipals de 2019. Ho fem, precisament, a meitat de mandat, on els partits comencen a preparar la maquinària per arribar en les millors condicions i on, en molts casos, preparen i renoven els seus lideratges.

Per fer visible que encara hi ha, en aquest sentit, molt de camí per recórrer, l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya (ADPC) han presentat l'estudi 'Dones i Homes en els Governos Locals' amb l'evolució de la representativitat de la dona en política des de l'any 1979 al 2015; és a dir, tot el període democràtic. L'estudi mostra com, tot i passar quasi quatre dècades, l'evolució continua sent molt gradual; positiva però lenta. En concret, s'ha passat del 2% al 19% d'alcaldeses i del 4,8% al 35% de regidores.

Una progressió semblant a la que, també, es dona al Baix Llobregat on, tot i estar notablement per sobre de la mitjana catalana, encara no s'ha assolit la paritat en cap de les dues estadístiques. Al Baix Llobregat hi ha, actualment, 12 alcaldesses de 30 municipis, el que representa un 40% de dones front un 60% d'homes alcaldes. Mateixa quota que marca, per cert, la llei d'Igualtat, segurament, massa suau, que busca la paritat amb vint punts percentuals de diferència entre gèneres.

Cal destacar positivament la major presència de dones a alcaldies de grans ciutats com és el cas de Lluïsa Moret,

a Sant Boi. De fet, cinc de les onze alcaldesses baixllobregatines ho són a ciutats amb més de 20.000 habitants (dos d'elles, a ciutats de més de 50.000). Aquesta estadística representa un canvi de tendència generalitzada a Catalunya, on Barcelona, L'Hospitalet, Badalona, Santa Coloma de Gramenet, Girona o Sant Cugat compten amb una alcaldessa. En aquest sentit, el lideratge de les institucions supramunicipals també ha recaigut en una dona: Ada Colau (Barcelona) és la presidenta de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, mentre que Mercè Conesa (Sant Cugat del Vallès) és la presidenta de la Diputació de Barcelona. No passa el mateix en els consells comarcals.

Per partits, el PSC és l'agrupació que més alcaldesses té amb quatre de dotze alcaldies (33,3%), seguit d'ICV amb tres de set (42,86%). Aquest lideratge nominal no es manté a nivell percentual, que seria ERC el partit que més aposta per una dona amb un 60% de les seves alcaldies (tres de cinc).

Més regidores que la mitjana catalana

Pel que fa el nombre de regidors, el Baix Llobregat suma un total de 210 dones amb representació municipal front els 327 homes. Aquesta dada significa un 39%, lleugerament per sobre de la mitjana catalana. Tot i que no arriba a la paritat, el Baix Llobregat és la cinquena comarca amb un major nombre de dones de tota Catalunya, només per darrera de Garraf, Maresme, Vallès Occidental i Alta Ribagorça. En relació amb L'Hospitalet, la segona ciutat de Catalunya compta amb una dona a l'alcaldia, la socialista Núria Marín, i suma –amb ella– vuit regidores de 27 (29,63%). **///**



LLUÏSA MORET, SANT BOI



RAQUEL SÁNCHEZ, GAVÀ



CANDELA LÓPEZ, CASTELDEFELS



PILAR DÍAZ, ESPLUGUES



MAITE AYMERICH, SANT VICENÇ



MERCÈ ESTEVE, BEGUES



EVA MARTÍNEZ, VALLIRANA



PILAR PUIMEDON, OLESA



CARME RALLO, SANT ESTEVE



MONTSERRAT FEBRERO, CORBERA



ASCENSIÓN RATIA, PALLEJÀ



ANNA MARTÍNEZ, SANTA COLOMA

Ignasi Riera, regidor de cultura a Cornellà durant 15 anys i diputat al Parlament en dues legislatures

Riera: “Si Colau vol que Barcelona guanyi espai, que no sigui robant-lo al Baix Llobregat”

“Sempre he estat una persona de barri. Viure 34 anys a Cornellà em va canviar molt la vida”

“Hem tingut la desgràcia de tenir uns dirigents absolutament funestos, des dels Ribó, els Saura, els Guillot i tota aquesta gentussa”

Ignasi Riera va néixer al barri de Vallcarca de Barcelona al 1940 al sí d'una família benestant. Al 1969 abandonà el seminari i es traslladà a Cornellà poc mesos després que a Espanya s'hagués decretat l'Estat d'excepció que encara endurí més la repressió del franquisme. Al barri de Sant Ildefons inicià el seu compromís polític i social que ja no va abandonar en les diferents vessants de la seva trajectòria: com a prolífic escriptor, conferenciant, tertulià infatigable, regidor de cultura durant 15 anys a l'Ajuntament de Cornellà o a diputat al Parlament en dues legislatures d'Iniciativa per Catalunya. Viu a Madrid des del 2003, tot i que en aquest temps no ha deixat de visitar Cornellà, on hi viuen les seves filles, la seva néta i on segueixi conservant “un estudi amb milers de llibres”.

Pere Ríos

El Nani, que es com tothom el coneix, demana uns minuts d'espera que li permetran acabar un article abans d'iniciar l'entrevista telefònica amb EL LLOBREGAT. Un dels milers que ha escrit a la seva vida en tot tipus de publicacions, a banda d'una trentena de llibres de poesia, assaig, novel·les, narrativa o biografies, com les de Jordi Pujol o l'escriptor Joan Oliver, el seu oncle.

Una de les seves obres més conegudes, El rellotge del punt d'Esplugues, obtingué el 1984 el premi Ramon Llull i relata les cites clandestines d'alguns antifranquistes en un punt molt concret de

la carretera N-340, on en un pam de terreny es creuen els termes municipals d'Esplugues, Cornellà, L'Hospitalet i Barcelona, on acaba la carretera de Collblanc i comença el carrer Laureà Miró. El rellotge que inspirà aquella novel·la encara segueix al lloc i una placa recorda el premi literari d'en Riera.

“De tota la seva dilatada trajectòria, amb què es queda?” És aquesta una pregunta que s'ha formulat a tots els entrevistats en aquesta secció i la gran majoria han coincidit que el millor record que conserven són els càrrecs que van ocupar a l'administració local. En el cas de l'Ignasi Riera no és així, però coincideix en remarcar la proximitat amb la gent. “El que més m'influeix és que m'agra-



RIERA VA SER DIPUTAT AL PARLAMENT DUES LEGISLATURES | ARXIU CCOO

den molt els barris i els bars de barris”, diu.

Oda al barri

“Sempre he estat una persona de barri”, expli-

ca. A Vallcarca, on va viure; a La Bordeta, on treballà; després donant classes al Clot i més tard a Sant Ildefons i el Padró, a Cornellà. Des de

fa 14 anys segueix sent un home del barri madrileny, d'Arganzuela, on es manté molt actiu a l'associació de veïns contra una operació urbanística

amb motiu del trasllat del camp de l'Atlètic de Madrid.

La seva arribada a la capital es va començar a forjar uns quants anys

abans. “El 1993 vaig conèixer una persona en un viatge al Sàhara. Ella volia venir a Barcelona però com que era filla única vaig decidir que seria jo qui anés a Madrid”, explica. “En aquell viatge vam portar 93 vehicles preparats per anar pel desert i jo anava en un bus que abans havia fet el trajecte de Cornellà a Barcelona i que havíem adequat. Dins d’aquest bus van acabar venint un grup de quatre infermeres de l’hospital 12 d’octubre de Madrid”, una de les quals és ara la seva companya.

Identitat de barri, sentiment comarcal i política cultural. Tres idees fonamentals en el seu pensament. Diu que el primer que va fer en arribar a Cornellà des de la part alta de Barcelona va ser anar a la biblioteca i “demandar la revista El pensamiento, que editava la parròquia de Santa Maria i llegir-la de dalt a baix”. També col·labora activament en la creació del Centre d’Estudis Comarcals del Baix Llobregat. “El més important, i això ho aplico també a la cultura, és lluitar contra l’autoodi que vaig notar que hi havia al Baix Llobregat i a Cornellà, en el sentit de dir que nosaltres

som la torna d’allò que és Barcelona”.

No robar al Baix

Ara aflora ja la seva vena comarcalista. “No sóc antibarceloní, però sempre he lluitat a favor del reconeixement. Una editorial em va demanar abans dels Jocs Olímpic que escrigués un llibre sobre Barcelona i vaig veure que s’havien publicat més d’una cinquantena, però cap d’ells parlava de l’entorn barceloní. Vaig entendre que el millor que podien fer és que si havien tingut la sort o la desgràcia d’anar a viure a Cornellà o al Baix Llobregat era reivindicar l’autonomia d’aquest espai”.

Per això té clar que la gran ciutat no pot menystenir els municipis del voltant pensant només en el seu interès. “Alguna vegada que he parlat amb l’Ada Colau li he dit que no s’equivoci en absolut. Si vol fer que Barcelona guanyi espai, que mai sigui robant-lo al Baix Llobregat, sinó amb un pacte molt ampli, perquè qui roba després serà robat”.

“Dirigents funestos”

Militant del PSUC de primera fornada, Riera no es mossega la llen-

gua a l’hora de referir-se a l’evolució viscuda per l’històric partit. “Hem tingut la desgràcia de tenir uns dirigents absolutament funestos, des dels Ribó, els Saura, els Guillot i tota aquesta gentussa que no van entendre res de res i van fer molt de mal. Encara ens tornem trobant alguns companys del Parlament de l’època i tots tenim la sensació que de tantes Mayols i tanta història es trencava la possibilitat de fer política de veritat”.

Ell assegura que es segueix considerant del PSUC, “i ara més que mai des que sóc a Madrid”. “Em sento molt del PSUC perquè em sento molt de l’Assemblea de Catalunya”, en referència a l’òrgan unitari més potent que va actuar a Catalunya contra el franquisme. “El PSUC no ha desaparegut mentre quedem deu justos, com deia l’Evangeli, i com que deu justos els tinc comptats, continuem sent el PSUC”, raona abans de confessar la seva simpatia amb l’objectiu de la independència, però de manera diferent a com s’està fent.

“Jo vull que es pugui plantejar i debatre el tema de l’autodeterminació, però les coses no es fan dient que al setembre faré un referèndum com sigui. Les coses es fan intentant pactar, fent pedagogia i eixamplant les bases. Sense dret a l’autodeterminació no hagués caigut l’apartheid a l’Àfrica del Sud, per exemple. S’ha de ser pro independentista però sense convertir-ho en una cosa d’histeria col·lectiva”.

Em sento més proper amb els podemites que no als nacionalistes”



“Em sento més proper amb els podemites que no als nacionalistes”, diu el Nani que, com no podia ser d’una altra manera, va anar a moltes assemblees del 15-M a la Puerta del Sol. “Por desgracia como sucede en todos los partidos con los que tengo relación, los dirigentes suelen ser lo peor de cada partido y vosotros sois lo peor”, assegura Riera que li va deixar anar l’altre dia a Pablo Iglesias i els seus. “Han creat un moviment associatiu de l’estil del que nosaltres teníem quan encara no havia mort Franco, amb associacions de veïns i integrant moviments socials. Altra cosa és que la direcció de Podemos tot això ho engega a la merda perquè li agrada fer frases estúpides en lloc de treballar amb les bases”, raona.

Explicar el que importa

De la seva llengua esmolada tampoc surten ben parats els corresponsals de premsa a Madrid dels mitjans de comunicació catalans. “A l’Enric Juliana el vaig portar a la revista Treball i un dia em va dir: “camarada, com és que parles malament dels dirigents del partit a la revista del partit?” Quin partit és aquest en que un no pot dir el que pensa?, li va respondre l’Ignasi Riera. “Ara en

Juliana és la persona més carca del món, però apart d’això, només coneix 14 carrers de Madrid i tan ell com d’altres corresponsals no saben res de res de Madrid”.

El seu raonament és el següent. “Tinc 77 anys, he passat la majoria de la meua vida a Barcelona, però jo no sé què és Barcelona, ni alguns dels seus barris. Si això em passa amb una ciutat d’un milió i mig d’habitants, què no ha de passar amb una ciutat com Madrid, de quatre milions”. La conseqüència de tot plegat és que “escriuen articles dient: “hay una gran preocupació en Madrid por el tema catalán”. Mentida. El que preocupa a Madrid són qüestions com la precarietat laboral o la impossibilitat de pagar un pis”.

Baix Llobregat-Madrid

Què fa ara? “La veritat és que com que tota la vida m’havia dedicat al món editorial o assessories, no vaig notar cap diferència. Em va ajudar molt a arrencar el Manu el Campo Vidal i em vaig dedicar a fer de comisari d’exposicions culturals de barcelonins més coneguts a Madrid que a Barcelona, com Adolfo Marsillach, Manuel Vázquez Montalbán o el Terenci Moix”. També col·laborava en diverses

emissores, però amb el pas del temps ho va anar deixant.

Des que està a Madrid ha publicat sis llibres i n’està acabant un altre. “He continuat fent la vida que feia”, diu en Riera, que continua en l’activisme des de diversos fronts. Un d’ells, l’anomenada Plataforma por la Comisión de la Verdad que demana la reparació de les víctimes dels crims del franquisme. També col·labora amb la Asociación por la Memoria Social y Democrática, que va crear el Miguel Núñez, històric dirigent del PSUC i que organitza, entre d’altres activitats, un debat al centre Blanquerna sobre temes de llibertats o col·lectius. També participa com a professor en un seminari de literatura i guerra civil i en un cinefòrum mensual a la Universitat Complutense.

“L’única diferència l’he trobada en positiu i és que d’ençà que sóc jubilat sé que cada mes cobro una quantitat que tots els jubilats considerem insuficient, però sé que és fixe”, explica amb la seva ironia habitual. “M’enyoro de Cornellà a estones. Allà mantinc un estudi amb milers de llibres i tinc les filles i la néta i tota la família i procurem anar de tant en tant”. A més, forma part del patronat d’una fundació de Sant Boi, de l’Ateneu Barcelonès i la Biblioteca de Catalunya i tot això l’obliga a no passar massa temps sense treure un bitllet de viatge. “Em va molt bé poder veure Catalunya amb una certa distància”, conclou. ///

El més important és
lluitar contra l’autoodi

que vaig notar que
hi havia al

Baix Llobregat i a
Cornellà”



Cuatro décadas acudiendo a las urnas: así votó el Baix y L'Hospitalet en las primeras elecciones libres

15 de junio: 40 años votando

El PSC se impuso, en 1977, al PSUC, mientras que UCD fue la primera fuerza en el Congreso

En Comú Podem fue, en 2016, primera fuerza en 29 de los 31 municipios

Imanol Crespo

El año 1977 fue, desde luego, un año muy intenso en la política nacional. La legalización del Partido Comunista y del PSUC, el regreso de Tarradellas o las primeras elecciones constituyentes marcaron aquel año todavía con el peso de la estela de la muerte de Franco. Este mes, se cum-



CARTELES DE LOS PRIMEROS ACTOS DEL PSUC LEGALIZADO

plen, precisamente, cuarenta años desde la celebración de las primeras elecciones libres en España tras el fin de la dictadura, el 15 de junio de 1977. Era el regreso de las urnas a las calles tras 41 años de autoritarismo y, por tanto, la primera vez que la gran mayoría de ciudadanos votaba, también, obviamente, en el Baix Llobregat y en L'Hospitalet. Hemos recopilado, pues, la comparativa del voto de aquel 1977 con las de las últimas elecciones generales celebradas en junio de 2016, en donde, de nuevo, el territorio volvió a expresar su voto dispar al de los resultados finales.

1977: Cinturón rojo

El Baix Llobregat ya se había ganado la denominación de 'Cinturón rojo' antes de 1975. De idiosincrasia obrera, se convirtió en la mayor brecha de la dictadura franquista por la oposición y la lucha de la clase trabajadora. El 15

de junio de hace cuarenta años, pues, no hizo más que probar en las urnas su talante de izquierdas y progresista, en contra de los resultados totales del Congreso que dio una victoria amplia a los centristas de Unión de Centro Democrático (165 diputados), liderados por Adolfo Suárez, y, en menor medida, al PSOE (118), representado por un jovencísimo Felipe González. La coalición del Partido Comunista no pasó de los 20 escaños.

Nada que ver con los resultados en nuestro territorio. La legalización del PSUC el 2 de mayo y la efervescencia del movimiento comunista (el PC ya era legal desde abril) no tardó en reflejarse en las calles del Baix y apuntaba a que iba a ser una de las fuerzas punteras. El mismo día 6 de mayo, tan solo cuatro días después, su secretario general, Gregorio López Raimundo, acudía a los Cine Avenida de Corne-

llà para celebrar un primer acto público –todavía con muchas dudas sobre el proceso de legalización– junto a Juan Ramos, Domingo Pérez, Marta Ferrés, Antonio García, Rafael Ginés y Frederic Prieto, quien después fuera el primer alcalde democrático de la ciudad. Dos días después, el 8 de mayo, el camping 'La Tortuga Ligera' de Gavà albergó a más de 100.000 personas, esta vez sí, en el primer acto público del PSUC tras su legalización 40 años después de persecuciones, exilios y trabajos clandestinos.

Pese al músculo que mostraron, el Baix Llobregat y L'Hospitalet se decantaron preferiblemente por el PSC como principal representante de la izquierda, siendo primera fuerza en 17 de los 29 municipios del Baix (La Palma de Cervelló existía todavía) y en la segunda ciudad de Catalunya.

Por su parte, el PSUC

RESULTADOS DE LAS ELECCIONES GENERALES DE 1977 Y 2016 EN EL BAIX LLOBREGAT Y L'HOSPITALET

Municipi	PSC		PSUC		En Comú		UCD		PDC		Convergència		ERC		Unió		AP		PP		Ciudadanos					
	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016				
Abreña	652 (43,79%)	1298 (20,61%)	256 (17,19%)	2142 (34,37%)	169 (11,35%)	-	168 (11,28%)	279 (4,40%)	61 (4,00%)	563 (9,30%)	56 (3,76%)	12 (0,82%)	12 (0,82%)	865 (13,80%)	-	899 (14,34%)	-	-	-	-	-	-	-	-		
Begues	100 (14,08%)	343 (9,79%)	47 (6,62%)	829 (23,67%)	122 (17,18%)	-	116 (16,34%)	607 (17,33%)	55 (7,75%)	798 (22,79%)	157 (22,11%)	32 (4,51%)	32 (4,51%)	360 (10,28%)	-	443 (12,65%)	-	-	-	-	-	-	-	-		
Castelldefels	3335 (35,49%)	4582 (16,38%)	2771 (28,48%)	7237 (25,87%)	1585 (16,65%)	-	566 (6,02%)	2068 (7,39%)	270 (2,87%)	2969 (10,61%)	227 (2,42%)	107 (1,14%)	107 (1,14%)	5275 (18,85%)	-	4823 (17,24%)	-	-	-	-	-	-	-	-		
Castellví de Rosanes	23 (10,95%)	131 (34,22%)	56 (7,62%)	229 (24,86%)	15 (7,14%)	-	67 (31,90%)	119 (12,92%)	34 (16,19%)	196 (21,50%)	19 (9,05%)	16 (7,62%)	16 (7,62%)	119 (12,92%)	-	104 (11,29%)	-	-	-	-	-	-	-	-		
Cervelló	204 (13,77%)	557 (12,83%)	247 (16,67%)	1187 (27,33%)	189 (12,75%)	-	432 (29,15%)	476 (30,90%)	138 (9,31%)	847 (25,50%)	158 (10,73%)	22 (1,46%)	22 (1,46%)	634 (14,14%)	-	516 (11,88%)	-	-	-	-	-	-	-	-		
Collbató	39 (14,72%)	231 (10,75%)	30 (11,37%)	522 (24,30%)	89 (33,58%)	-	52 (19,67%)	276 (12,85%)	14 (5,28%)	563 (26,21%)	15 (5,66%)	15 (5,66%)	15 (5,66%)	256 (11,97%)	-	230 (10,71%)	-	-	-	-	-	-	-	-		
Corbera de Llobregat	212 (17,42%)	764 (11,90%)	229 (18,32%)	1760 (27,41%)	179 (14,22%)	-	240 (19,72%)	817 (12,72%)	101 (8,30%)	1305 (20,32%)	140 (11,50%)	31 (2,55%)	31 (2,55%)	829 (12,91%)	-	750 (11,68%)	-	-	-	-	-	-	-	-		
Cornellà de Llobregat	20320 (41,60%)	11258 (26,79%)	13940 (32,63%)	13465 (32,04%)	5972 (12,23%)	-	2366 (4,84%)	1335 (3,18%)	948 (1,94%)	3335 (7,94%)	838 (1,72%)	728 (1,49%)	6067 (14,44%)	-	5287 (12,58%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Españoguera	2192 (39,72%)	1961 (18,55%)	872 (15,80%)	3223 (30,49%)	728 (13,19%)	-	579 (10,49%)	912 (8,63%)	516 (9,35%)	1735 (16,41%)	323 (5,85%)	120 (2,17%)	120 (2,17%)	1264 (11,90%)	-	1142 (10,80%)	-	-	-	-	-	-	-	-		
Espunyoles de Llobregat	7819 (37,75%)	5374 (22,43%)	5304 (25,60%)	6172 (25,76%)	3421 (16,51%)	-	1880 (9,08%)	1724 (7,20%)	621 (3,00%)	2409 (10,05%)	473 (2,38%)	243 (1,17%)	4304 (17,36%)	-	3326 (13,88%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Gavà	5531 (34,24%)	4813 (21,78%)	4678 (28,93%)	6121 (27,70%)	2294 (14,20%)	-	1572 (9,73%)	1467 (6,64%)	530 (3,28%)	2244 (10,16%)	490 (2,79%)	362 (2,34%)	3324 (15,04%)	-	3432 (15,44%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
L'Hospitalet de Llobregat	67423 (45,28%)	29889 (26,46%)	36521 (24,53%)	32825 (29,06%)	29974 (13,41%)	-	7960 (5,35%)	4582 (4,06%)	5151 (3,48%)	9450 (8,37%)	3346 (2,25%)	2622 (1,76%)	18585 (16,45%)	-	14099 (12,43%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Martorell	1996 (25,03%)	2451 (20,41%)	1717 (21,54%)	3549 (29,55%)	1220 (15,30%)	-	1368 (17,10%)	1168 (9,73%)	552 (6,97%)	1614 (13,44%)	361 (4,53%)	388 (4,87%)	1462 (12,17%)	-	1438 (11,97%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Molins de Rei	2076 (21,63%)	2138 (15,86%)	2707 (28,20%)	3595 (26,64%)	961 (10,01%)	-	1969 (20,51%)	1851 (13,73%)	889 (9,26%)	2964 (21,98%)	534 (5,35%)	75 (0,78%)	1174 (8,71%)	-	1324 (9,82%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Olesa de Montserrat	2229 (31,01%)	1839 (16,51%)	1425 (19,68%)	3377 (30,31%)	765 (10,64%)	-	1510 (21,00%)	1118 (10,04%)	118 (2,62%)	2034 (18,26%)	743 (10,34%)	146 (2,01%)	1129 (10,08%)	-	1326 (11,90%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Pallejà	770 (30,27%)	1057 (18,26%)	753 (29,60%)	1693 (29,25%)	284 (11,32%)	-	299 (11,75%)	512 (8,84%)	155 (6,09%)	830 (14,34%)	142 (5,58%)	33 (1,30%)	715 (12,15%)	-	803 (13,87%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Palma de Cervelló, la	-	177 (10,53%)	-	429 (25,32%)	-	-	-	320 (19,04%)	-	576 (22,37%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Papiol, el	294 (18,82%)	327 (16,02%)	390 (24,97%)	518 (25,38%)	255 (16,33%)	-	258 (16,52%)	263 (12,89%)	40 (3,14%)	457 (22,39%)	91 (5,95%)	55 (3,52%)	179 (8,77%)	-	213 (10,44%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Prat de Llobregat, el	10690 (40,00%)	7733 (23,84%)	7384 (27,63%)	11383 (35,32%)	3766 (14,09%)	-	2104 (7,87%)	1518 (4,68%)	699 (2,62%)	2575 (7,94%)	429 (1,81%)	271 (1,01%)	4209 (12,98%)	-	3964 (12,22%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Sant Andreu de la Barca	2133 (43,68%)	3102 (26,08%)	1178 (24,12%)	3872 (30,56%)	563 (11,53%)	-	250 (5,12%)	496 (3,93%)	195 (3,99%)	1059 (8,36%)	288 (5,90%)	34 (0,70%)	1685 (13,30%)	-	1902 (15,01%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Sant Boi de Llobregat	11886 (36,66%)	9717 (23,68%)	10207 (31,22%)	13863 (33,30)	3636 (11,12%)	-	3181 (9,73%)	1833 (4,47%)	989 (3,02%)	3856 (9,40%)	836 (2,56%)	251 (0,77%)	5291 (12,90%)	-	5336 (13,01%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Sant Climent de Llobregat	178 (16,15%)	323 (15,51%)	236 (21,42%)	595 (28,58%)	97 (8,80%)	-	277 (25,14%)	314 (15,08%)	211 (19,15%)	382 (18,35%)	34 (3,09%)	2 (0,18%)	155 (7,44%)	-	247 (11,86%)	-	-	-	-	-	-	-	-			
Sant Esteve Sesrovires	177 (25,92%)	617 (15,62%)	55 (8,05%)	1149 (29,07%)	74 (10,83%)	-	118 (17,28%)	373 (9,44%)	34 (2,05%)	709 (17,94%)	44 (6,44%)	177 (25,92%)	490 (11,39%)	-	527 (13,08%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Sant Feliu de Llobregat	5623 (30,34%)	4731 (20,21%)	5295 (28,57%)	6727 (28,73%)	2583 (13,94%)	-	2404 (12,97%)	1855 (9,32%)	681 (3,67%)	2874 (12,27%)	625 (3,37%)	226 (1,22%)	3173 (13,55%)	-	3236 (13,78%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Sant Joan Despi	4452 (34,40%)	4021 (22,70%)	5010 (38,71%)	5155 (29,17%)	1265 (9,77%)	-	1152 (9,90%)	1207 (7,00%)	322 (2,49%)	1919 (10,86%)	208 (1,63%)	89 (0,69%)	2301 (13,04%)	-	2501 (14,17%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Sant Joan Despí	1383 (25,29%)	1055 (12,04%)	956 (17,48%)	1769 (20,19%)	824 (15,07%)	-	1191 (21,78%)	1552 (17,72%)	226 (4,13%)	1809 (20,65%)	280 (5,12%)	189 (7,11%)	1284 (14,66%)	-	1057 (12,07%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Sant Vicenç dels Horts	2427 (28,19%)	2802 (20,63%)	3449 (40,07%)	3824 (28,15%)	833 (9,68%)	-	559 (6,49%)	761 (5,62%)	446 (5,18%)	2031 (14,95%)	304 (3,53%)	268 (3,11%)	1901 (14,03%)	-	1768 (13,02%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Santa Coloma de Cervelló	184 (14,71%)	551 (13,58%)	204 (16,31%)	1338 (32,97%)	174 (13,91%)	-	434 (34,69%)	370 (9,12%)	56 (4,48%)	729 (17,96%)	51 (4,08%)	53 (4,24%)	382 (9,43%)	-	573 (14,12%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Taradellas de Llobregat	94 (17,97%)	267 (9,21%)	74 (11,78%)	836 (28,85%)	68 (10,83%)	-	236 (37,58%)	391 (13,49%)	19 (3,03%)	800 (27,61%)	104 (16,56%)	5 (0,80%)	221 (7,63%)	-	292 (10,08%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Vallirana	409 (22,33%)	1219 (17,62%)	395 (21,56%)	1997 (28,87%)	289 (15,78%)	-	366 (19,98%)	616 (8,90%)	41 (2,34%)	989 (14,30%)	210 (10,97%)	19 (1,04%)	922 (13,18%)	-	952 (13,76%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Viladecavalls	7329 (39,91%)	8086 (24,85%)	5493 (29,92%)	10045 (30,87%)	2047 (11,15%)	-	1235 (6,73%)	1218 (13,74%)	1035 (15,64%)	2478 (7,62%)	486 (2,65%)	122 (0,66%)	4654 (18,30%)	-	4951 (15,35%)	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
TOTAL	180.380	113.609	113.818	181.244	54.419	-	34.909	32.432	15.206	56.921	11.946	6.913	73.294	-	67.532	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016	1977	2016

conquistó tan solo cuatro municipios del territorio, pero fue en la gran mayoría segunda fuerza por delante del resto de candidaturas, incluida la UCD.

40 años después

Cuatro décadas después de aquel 15 de junio de 1977, el panorama político se encuentra en un momento interesante y de cambio. La efervescencia de nuevos partidos, la estela de la crisis, la corrupción, el hastío de la ciudadanía por la clase política, el conflicto territorial, existe un cóctel que ya ha abierto una brecha, en cierta medida, con el bipartidismo tradicional entre PP y PSOE.

Este nuevo tablero de juego ya se reflejó en las dos últimas elecciones, en las que el Baix Llobregat y L'Hospitalet volvieron a votar, al igual que en 1977, totalmente distinto a la mayoría conservadora de las Cortes. Mientras que en el Congreso y en el Senado, el Partido Popular de Rajoy no pasaba factura, en la comarca ganaba, el 20-D, por unanimidad en todos los municipios la candidatura de 'En Comú Podem', mientras que en las del 26 de junio hacía lo propio a excepción de Collbató y Sant Just Desvern.

El PSC, por su parte, pasaba a ser la segunda fuerza sumando los 31 municipios. De hecho, es interesante ver como se han intercambiado, prácticamente con exactitud, el número de votos. El PSC obtuvo un total de 162.280 en 1977, mientras que el PSUC se quedó con 113.818. En 2016, 'En Comú Podem' alcanzó los 151.234 frente a un PSC que no pasó de los 113.609. De la misma manera, los partidos conservadores siguen teniendo un peso secundario. ///

Mercat de Pagès a Sant Vicenç dels Horts

MERCAT SETMANAL
Tots els dissabtes de 9 a 14 h
a la plaça de la Vila

Producte Fresc del Parc Agrari

AJUNTAMENT
Sant Vicenç dels Horts

Parc Agrari
del Baix Llobregat

TARRADELLAS VA SER
PRESIDENT DE LA GENERALITAT
(1954-1980) I ALHORA DE LA DIPUTACIÓ
DE BARCELONA (1977-1980) | EFE



La Diputació de Barcelona commemora el 40è aniversari del retorn de Tarradellas

L'acte central va ser la celebració del seminari 'Memòria d'una determinació', el 7 de juny, al Monestir de Poblet

La jornada va perpetra analitzar tota la trajectòria política de Tarradellas, des dels seus inicis fins el restabliment de la Generalitat

Redacció

El Monestir de Poblet va acollir, dimecres 7 de juny, el seminari «Memòria d'una determinació» amb motiu del 40è aniversari del retorn de Josep Tarradellas, president de la Generalitat de Catalunya (1954-1980) i alhora president de la Diputació de Barcelona (1977-1980), impulsat per la pròpia corporació i l'Arxiu Montserrat Tarradellas i Macià.

És per aquest motiu que la Diputació de Barcelona va organitzar un conjunt d'actes commemoratius que es realitzarien al llarg de l'any 2017 i on es va recordar que, després de trenta-vuit anys de dictadura franquista i d'un forçat i llarg exili, Catalunya va aconseguir el restabliment de la institució d'autogovern.

La jornada va ser inaugurada pels presidents de la Diputació de Barcelona, Mercè Conesa, i Tarragona, Josep

La Diputació de Barcelona celebra, també durant aquest 2017, el 125è aniversari de les Bases de Manresa i el 50è aniversari del moviment de regidors democràtics

Poblet, així com la llavors consellera de Presidència de la Generalitat, Neus Munté, i l'Abat de Poblet, Octavi Vilà.

Al llarg del seminari es va analitzar tota la trajectòria política de Tarradellas, des dels seus inicis quan es va forjar com a polític fins al seu retorn i el restabliment de la Generalitat, posant èmfasi, també, als anys de la Guerra Civil i al llarg exili a Saint-Martin-Le Beau.

Quatre commemoracions més

El retorn de Josep Tarradellas no és la única efemèride que la Diputació de Barcelona commemorarà. Si fa quatre anys la corporació barcelonina celebrava el centenari de la constitució de la Mancomunitat de Catalunya, la Diputació recordarà que fa cent anys va morir Enric Prat de la Riba i que també es va elegir a Josep Puig i Cadafalch com a segon president de la Mancomunitat.

Les altres dues commemoracions del 2017 van ser el 125è aniversari de les Bases de Manresa i el 50è aniversari del moviment de regidors democràtics. ///

La meitat de mandat porta canvis a les alcaldies

Castelldefels i Sant Esteve Sesrovires són els municipis que van alternar els seus líders locals al juny i al setembre de 2017, respectivament

El PSC suma dues alcaldies al territori amb María Miranda a Castelldefels i Enric Carbonell (2003-2015) a Sant Esteve Sesrovires

I. C.

els presidents del Govern de l'Estat i dels governs autonòmics tenen, entre les seves principals competències, dissoldre les corresponents cambres legislatives i convocar eleccions. No passa el mateix, com és sabut, amb els alcaldes. Els mandats locals, doncs, s'han d'exhaurir fins a les següents eleccions municipals que, cada quatre anys, es celebren. Això facilita, inevitablement, que hi hagi més d'un alcalde o alcaldessa durant un mateix mandat, sigui per la inestabilitat política d'un equip de govern o sigui per un acord d'investidura entre partits que comparteixen l'alcaldia, coneixedors que el mandat sempre durarà quatre anys i que, per tant, poden fer dos cadascú.

En aquest sentit, Castelldefels i Sant Esteve Sesrovires van ser els dos municipis que primer van canviar a

l'any 2017 les seves alcaldesses en el marc dels actuals acords de govern. El primer d'ells era la ciutat costanera del Baix que al mes de juny, celebrava el relleu de Candela López (Movem Castelldefels) a mans de María Miranda (PSC).

Sis anys després

La líder socialista es convertia, en concret, el 13 de juny, en la nova alcaldessa de la ciutat tornant a donar l'alcaldia als socialistes, que no compten amb ella des del mandat de Joan Sau (2009-2011) tot i ser una de les ciutats històriques del PSC amb el desaparegut Agustín Marina (1979-2002) i Antonio Padilla (2002-2009) com a principals representants.

Com és sabut, darrerament, el partit no ha comptat amb el suport esperat a les urnes, propiciant, de fet, la primera alcaldia del Partit Popular a la ciutat i al Baix Llobregat de la mà de Manuel Reyes (2011-2015). Curiosament, al 2011, va ser alcalde tot i empatar tècnicament amb el PSC als comicis locals; al 2015, en canvi, un acord a quatre bandes entre Movem Castelldefels, el PSC, ERC i Castelldefels Sí Que Es Pot va derivar en aquesta alcaldia compartida, primer, amb la també coordinadora d'Iniciativa al Baix Llobregat, Candela López, i, segon, amb María Miranda.

La socialista, com a segona força més votada, tot i que per només una seixantena de vots, tindria l'avantatge de ser l'alcaldesa en la segona part del mandat, el que sempre acostuma a deixar un major rèdit electoral a les següents eleccions. En contra, Miranda va haver d'acceptar, a petició d'ERC, que Castelldefels passés a formar part de l'Associació de Municipis per la Independència.

Torna Carbonell a Sant Esteve

Sant Esteve Sesrovires es l'altre municipi que també va alternar l'alcaldia a la tardor de 2017. La republicana Maria del Carme Rallo (ERC), primera alcaldessa de la vila, va deixar de ser la màxima representant del govern local per cedir el testimoni a Enric Carbonell (PSC), alcalde de Sant Esteve de l'any 2003 al 2015.

Va ser però, al mes de setembre i no ben bé a la meitat de mandat, donat que l'actual pacte de govern no va ser el primer resultat de les eleccions municipals. En un primer moment, ERC, ARA, CiU i Locos por Sanes (LxS) van tancar un acord d'investidura, amb Rallo d'alcaldesa, que desbancava al PSC de l'alcaldia per primera vegada en l'etapa democràtica. L'acord, però, no va durar ni un any. Al desembre, els tres grups minoritaris signants del pacte van presentar la renúncia a les delegacions d'alcaldia, deixant sols a ERC.

Va ser aleshores quan els republicans van tancar un nou pacte de govern, en aquest cas, amb el PSC de Carbonell i amb Entesa de Jordi Borrell, que assumiria la segona tinença d'alcaldia. ///



MARÍA MIRANDA (PSC) PASSARÀ A SER L'ALCALDESSA DE CASTELLDEFELS I ENRIC CARBONELL (PSC) TORNARÀ A SER L'ALCALDE DE SANT ESTEVE SESROVIRES, AGAFANT EL RELLEU DE MARIA DEL CARME RALLO (ERC), PRIMERA ALCALDESSA REPUBLICANA I DONA DEL MUNICIPI



Castelldefels, Corbera y el Papiol cambian de alcaldía en cumplimiento de los acuerdos alcanzados al inicio de mandato

Mismo proyecto, distinto alcalde

El PSC suma las alcaldías de Castelldefels y Corbera con María Miranda y Rosa Boladeras

Jordi Bou devuelve la alcaldía de el Papiol al PDECAT, que no ocupaba el cargo desde 1999

Imanol Crespo

María Miranda toma el relevo en Castelldefels

María Miranda (PSC) es la nueva alcaldesa de Castelldefels desde junio de 2017. La líder socialista tomó posesión en un nuevo acto de investidura que ejecutaba la alternancia en la alcaldía pactada a principios del mandato entre el PSC, Movem, CSPOT y ERC, además del apoyo añadido del PDECat.

De esta manera, Miranda (1973) sustituyó a Candela López (Movem) al frente del gobierno local de la ciudad y, por tanto, el PSC suma una nueva alcaldesa en el Baix.

De hecho, alcaldes y alcaldesas socialistas de todo el territorio quisieron arropar a Miranda, además del primer secretario del PSC, Miquel Iceta; el diputado socialista José Zaragoza

y el presidente comarcal, Josep Perpinyà, entre otras autoridades del partido. “Hoy quiero celebrar que estamos cumpliendo otro reto más como Gobierno: la alternancia en la alcaldía es una realidad, que da respuesta al compromiso que firmamos en junio de 2015”, dijo Miranda en su discurso institucional ya como alcaldesa, tras agradecer al resto de partidos del gobierno “el proyecto común que estamos liderando para que Castelldefels vuelva a estar en el camino del progreso”.

15 de 25

Tras esta clara referencia al mandato anterior de Manuel Reyes, del Partido Popu-



MIRANDA RECIBE EL BASTÓN DE ALCALDE ANTE LOS APLAUSOS DE TODOS LOS CONCEJALES, EXCEPTO LOS DE LA OPOSICIÓN (PP Y CS) | I.C.

lar, primera fuerza todavía en el consistorio, Miranda puso en el centro de la gobernanza a la ciudadanía con lo que defiende la legitimidad del Pacto de Gobierno sellado, actualmente, entre cinco fuerzas distintas: “Es un buen momento para recordar que el proyecto que tenemos en marcha es resultado de las elecciones municipales de 2015. En aquellas votaciones, solo hubo una fuerza ganadora: la ciudadanía. Los vecinos votaron un Ayuntamiento diverso con diferentes fuerzas políticas.

Por tanto, es una evidencia que exige diálogo entre todos los grupos. De esta manera, nos hemos adaptado a la nueva situación política y hemos construido un gobierno con una amplia mayoría y de progreso, formado por 15 de 25 concejales”.

Para cerrar este acuerdo, en cambio, el PSC local (cuatro concejales) ha tenido que ceder aceptando puntos que no comparte como el de la adhesión de Castelldefels a la Asociación de Municipios por la Independencia, propuesta

de ERC (3 concejales).

Guillermo Massana, portavoz de Ciutadans, ha recordado a Miranda que, como consellera comarcal, precisamente, había votado en contra de formar parte del Pacte Nacional del Referèndum: Aquí, en cambio, la primera moción del mandato fue incluir a Castelldefels en la AMI, algo que nada tiene que ver con el pacto supuestamente de izquierdas y con la justicia social”.

Echar a ERC y PDECat

Pero el aviso de Massana quedó pequeño con el tono enojado y contundente del portavoz popular y ex alcalde, Manuel Reyes, que empezaba su discurso con la pregunta acordada por el Govern de la Generalitat para el referèndum del 1 de octubre: “Señorita Miranda, ¿quiere que Cataluña sea un Estado independiente en forma de República?; Qué va a votar el próximo 1 de octubre?; Va a poner medios municipales a disposición de los separatistas? Ahora ya eres alcaldesa, qué vas a hacer? Vas a seguir dando cobijo a ERC y PDECat? Acabas

Despacho especializado en derecho de familia

Rambla Rafael Casanova 74
Sant Boi de Llobregat

info@xpadvocats.com
Telf. 936407228

XP ADVOCATS S.L.P.

de jurar la Constitución y el Estatut y cumplir la ley. Les quitarás, el 1 de octubre, las llaves de los edificios municipales que ya tienen ERC y PDECat en el gobierno o se volverá a bajar, con perdón, los pantalones para que los abran”.

Reyes, con la relación en la mano de los resultados electorales del PSC en el periodo democrático, deslegitimó la alcaldía de la socialista, que cuenta con tan solo cuatro concejales en el pleno frente a la hegemonía socialista evidente en etapas como la de Agustín Miranda: “Pero ya tiene lo que quiere. Disfrútelo. El 81% de los vecinos no han votado a favor de los separatistas y usted consiente el pacto. Porque el motivo real es ese bastón de mando, el poder y el dinero”.

Pese al tono crítico e, incluso, políticamente incorrecto de Reyes, acabó con la invitación ácida a un nuevo pacto con PP y Ciudadans, como ya ha hecho en anteriores ocasiones: “Si echa a ERC y PDECat, tendrá nuestro apoyo y no le pediremos sillas a cambio”. //

El PDECAT recupera, casi 20 años después, la alcaldía en el Papiol

La antigua Convergència, ahora bajo el nombre de PDECAT, regresó en junio de 2017 a la alcaldía de El Papiol después de casi veinte años sin ocupar el cargo desde que lo hiciera Robert Casajuana (1976-79; 1983-87; 1989-99). Tal y como se acordó al inicio de mandato, tras el acuerdo entre el partido, ERC y Sumem per Papiol, Jordi Bou tomó el relevo como nuevo alcalde de El Papiol en sustitución de Joan Borràs (ERC).

Pese al cambio de alcalde, la estrategia se mantiene, tal y como avanzaba el mismo Borràs días antes a la investidura de Bou: “es un relevo que se tiene que entender desde la normalidad, ya que el proyecto de gobierno y las directrices de trabajo continuarán siendo las mismas”.

De hecho, los tres líde-

res (Bou, Borràs y Salvador Auberni) coinciden en que “el acuerdo está siendo positivo para el Papiol en el sentido que todos los integrantes del equipo de gobierno han sido capaces de trabajar conjuntamente y con consenso por un objetivo común: el bienestar y la prosperidad del municipio”.

En este sentido se manifestó Bou tras recibir el bastón de alcalde: “Pese al relevo, el rumbo del equipo de gobierno será el mismo, la línea a seguir será la misma con la diferencia de que Joan me cede el comando de la nave. Ésta será pilotada con la misma cohesión que nos ha caracterizado hasta ahora”, ha dicho Bou, que calificaba como ‘trámite’ el acto de investidura.

El acuerdo tripartito permitió, tras las elecciones locales, poner punto y final al gobierno de Albert Vilà



(1999-2015), de Junts pel Papiol, pese a ser la fuerza más votada. Sin embargo, sus cuatro concejales (de 11 que hay en total en el Papiol) no fueron suficientes para encontrar un socio

estable frente al acuerdo entre PDECAT (3), ERC (3) y al que, también, se sumó Sumem (1), quedando, precisamente, Junts pel Papiol como único partido en la oposición. //

BORRÀS ENTREGA EL BASTÓN DE ALCALDE A JORDI BOU (DERECHA), NUEVO ALCALDE DE EL PAPIOL DESDE JUNIO DE 2017

Rosa Boladeras (PSC), investida alcaldesa de Corbera por cuarta vez

Corbera de Llobregat tiene nueva alcaldesa tal y como estaba previsto al inicio de mandato con el acuerdo entre PSC, ERC y dos concejales de grupos locales: Movimiento por el Cambio y Grupo Independiente de

Urbanizaciones. La socialista Rosa Boladeras tomó el relevo de la republicana Montserrat Febrero y lo hizo por cuarta vez en su larga trayectoria municipal.

Y es que Boladeras está acostumbrada a acabar los mandatos como ya haría con el correspondiente a



ROSA BOLADERAS, ALCALDESA DE CORBERA

1999-2003 (compartió alcaldía con Pere Alegrí y

Tomàs Assens); el mandato pasado, entre 2011 y 2015

(junto a Manel Ripoll); siendo el de 2003-2007 el único en el que fue alcaldesa durante los cuatro años.

De esta manera, Boladeras fue investida alcaldesa de Corbera por cuarta ocasión, aunque, según dijo durante el acto de investidura, “me considero novata porque siempre tengo mucho que aprender. En política siempre se es novato, sobre todo, en un momento en el que los cambios sociales cada vez se producen con más velocidad. No nos podemos

permitir ir por detrás de lo que necesitan las personas. Tenemos la obligación de anticiparnos a las necesidades y deseos de la ciudadanía”.

Boladeras, que ha destacado su intención de acercar la política local a los barrios, suma una nueva alcaldía al PSC, tal y como recientemente lo hizo María Miranda, en Castelldefels.

En septiembre, el partido amplió su lista con Enric Carbonell, de Sant Esteve Sesrovires. //

María Miranda (PSC), nueva alcaldesa de Castelldefels

Miranda: “Que Castelldefels esté en la Asociación de Municipios por la Independencia no afecta para nada”

“Reclamaría el 100% de la tasa turística y poder sufragar los gastos que se derivan del turismo y no destinarla únicamente a la promoción”

“Tras la muerte del menor en las vías, nos hemos reunido con ADIF para que mejoren el mantenimiento; ya han colocado un muro”

“Nadie sabe qué pasara el 1 de octubre. Creo que será un nuevo 9-N como el que se celebró en Castelldefels con un alcalde del PP

La política local de Castelldefels ha estado liderada, históricamente, por los colores del PSC que, de manera ininterrompida, han ganado siempre las elecciones. Sin embargo, curiosamente, es también el único municipio en el que ha sido capaz de gobernar el PP, con Manuel Reyes como alcalde (2011-2015). Para dejar estos cuatro años en anécdota, el mandato comenzó con un acuerdo de gobierno progresista entre cuatro fuerzas que ahora devuelve la alcaldía a los socialistas, seis años después. Lo hace con María Miranda (Castelldefels, 1973) como alcaldesa. Casada y madre de dos hijos, es licenciada en Ciencias de la Comunicación y especializada en Publicidad y Relaciones Públicas.

Miranda fue jefa de Gabinete de Alcaldía con Antoni Padilla (2002-2007), concejal desde ese último año y consellera de Turismo en el Baix Llobregat. Elegida como candidata del partido para las municipales de 2014, en el primer proceso de primarias abiertas realizado en el Baix Llobregat, es la primera secretaria del PSC local desde junio de 2015. Desde 2013 preside, también, el Consell Nacional del PSC.

Imanol Crespo

-¿Qué balance hace de la primera mitad del mandato?

-Muy positivo. Venimos de pasar cuatro años con minoría del PP lo que supuso una parálisis institucional y de ciudad bastante importante. A lo largo de estos dos años, en cambio, se han llevado a cabo muchos proyectos como la construcción del cuarto instituto, la finalización del Paseo Marítimo, la ampliación de la Escuela de Adultos, la urbanización de varias calles, la continuidad del Plan de Barrios de Vista Alegre, la remunicipalización de la limpieza o el Plan de Actuación Municipal, que es nuestra hoja de ruta.

-¿Qué puede aportar con su liderazgo?

-Una visión y un conocimiento de la ciudad muy especial. Durante la democracia, soy la única alcaldesa que ha nacido y pasado toda su vida en Castelldefels. Me considero una vecina más. De hecho, hemos puesto a disposición un ‘Whats App’ para que puedan contactar conmigo.

-Mencionaba el servicio de limpieza. ¿Comparte esta política, teniendo en cuenta que el PSC ha tendido a externalizar servicios como éste o parecidos?

-Como PSC, lo que queremos es que el servicio funcione y sea eficiente. Debido a que la contrata de limpieza hacía tiempo que había caducado y a que hacía muchos años del pliego de condiciones, el servicio se había ido deteri-



MARÍA MIRANDA, ALCALDESA DE CASTELLDEFELS | I. CRESPO

orando. La opción, basada en diferentes informes, ha sido la de la gestión directa y trabajaremos por dotar al servicio de los máximos recursos tanto económicos como humanos para que sea lo más eficiente posible.

-¿Le gustaría remunicipalizar algún otro servicio?

-Estamos estudiando la municipalización del servicio de la Zona Verde y Azul de la playa, porque consideramos que la empresa municipal SAC, que lleva la Zona Azul del pueblo, puede gestionar también la playa. Si lo recuperamos, nos daría la oportunidad de ser más flexibles y eficientes. Por otro lado, la contrata ha pedido varias indemnizaciones por diferentes modificaciones que se hicieron al principio de la adjudicación y, por ley, se les ha tenido que dar.

-¿En qué estado se encuentran las cuentas de Castelldefels?

-Las arcas municipales están totalmente saneadas. Tenemos una deuda del 34% y un remanente de tesorería de 20 millones de euros y, por tanto, a nivel financiero no tenemos ningún problema.

-Han sido condenados a pagar cinco millones de euros a los trabajadores. ¿Cómo valora este conflicto?

-No lo calificaría como conflicto, sino que fue una interpretación técnica que se dio de cara a retribuir a los trabajadores del Ayuntamiento. Es importante destacar que la famosa sentencia del 1% afecta tanto a Castelldefels como a otros muchos municipios de Cataluña y que, también es cierto, que muchos jueces se han decantado por un lado y otros para el otro. En nuestro caso, se han decantado hacia la interpretación más favorable a los trabajadores y, como gestores públicos, lo único que queda es resarcir sus derechos sin mayor problema.

-¿Cómo y cuándo se pagará a los empleados?

-Son alrededor de unos cuatro millones y, en estos momentos, se está en la mesa de negociación. Hay un colectivo, que son los funcionarios de 2007, que ya cobró en mayo porque estaba clarificado por sentencia. La discusión, ahora, es la interpretación para los que se hicieron funcionarios en 2010 y laborales. Estamos negociando y en cuanto se llegue a un acuerdo, se pagará.

-La playa es la turística por antonomasia. ¿Se tienen que corregir otras cuestiones vinculadas al turismo: seguridad, pisos turísticos o la venta ambulante, que según los vecinos, se ha cuadruplicado?

-Todos los municipios turísticos compartimos una serie de características a las que poco a poco tenemos que hacer frente. Cuando entramos, en 2015, había una problemática muy determinada entre los vecinos y los ‘chiringuitos’, que acabó en una sentencia que obligaba al Ayuntamiento a controlar la emisión de ruidos y horarios. Esto nos obligó hacer un nuevo pliego de condiciones con una normativa más estricta y, después de dos años, consideramos que hemos conseguido el consenso y la estabilidad entre el ocio y el descanso de los vecinos. Otro problema, importante, de los municipios de costa, es el fenómeno del ‘Top Manta’. Estamos trabajando para reprimirlo: se creó una mesa propia con todos los partidos y en la que se planifica diferentes actuaciones de represión. Contra más presión, más se desplazan. Luego, con el aumento de turistas y ciudadanos hace, también, que todos los efectivos se queden cortos. Entonces, va por fines de semana y hacemos todo lo posible por minimizar el problema.

-Candela López reclamó la gestión local de la tasa turística. ¿Comparte esta propuesta?

-Teniendo en cuenta el problema de financiación que tenemos los Ayuntamientos y las competencias de otras

administraciones públicas que nos hemos visto obligados a asumir, es cierto que la tasa turística, que es un pago que realizan los turistas que pernoctan en Castelldefels, podría ser un elemento muy interesante. Reclamaría el 100% de la tasa y pediría, en lugar de destinarse únicamente a la promoción, poder sufragar los gastos que supone el aumento de la población y que otros municipios no tienen.

-En el reciente Círculo de Infraestructuras, conocimos el proceso de reforma de un tramo de la Av. De la Pineda. ¿En qué punto se encuentra?

-Es una avenida muy antigua y que está muy deteriorada, con un problema importante con las raíces de los árboles, que levantan todo el pavimento. Se está preparando un proyecto -que está casi listo- que pretende hacer más amable esta conexión entre playa y pueblo. De los dos carriles actuales, dejaríamos solo uno, de baja velocidad, para ampliar carriles bici y de peatones.

-Teniendo en cuenta que una es una de las arterias entre playa y pueblo, ¿dejar en solo un sentido un tramo, no se separa aún más esta distancia imaginaria entre pueblo y playa?

-En el imaginario de algunas personas, seguramente, solo existan las avenidas De la Pineda y Del Canal Olímpic. Pero tenemos la Avenida de Málaga, que está muy cerca; otras conexiones; y un plan de movilidad detrás de este proyecto. Hay vías que están superutilizadas y otras infrautilizadas. Se trata de redistribuir el tráfico y que los propios vecinos nos acostumbremos.

-¿Qué le parece la sentencia que obliga al colegio Guinovart a hacer el 25% de sus clases en castellano?

- La sentencia no la conozco a fondo más allá de lo que ha sido publicado en los medios de comunicación, porque el Ayuntamiento no es parte en esta causa. Por lo tanto, no puedo valorar los razonamientos jurídicos. Dicho esto, creo que es conveniente recordar que el sistema de inmersión lingüística vigente en Catalunya ha sido un éxito porque ha permitido a todos los alumnos, sin excepción e independientemente de su origen y de la lengua utilizada en casa, dominar los dos idiomas oficiales en Catalunya. Ha sido y es un modelo de convivencia ejemplar. Además, en el caso del colegio Guinovart los datos confirman que los resultados en catalán, castellano e inglés son buenos.

-Recientemente, ha muerto un menor, por accidente, en las vías del tren. ¿Se pudo haber evitado con un mejor mantenimiento de las vallas?

- Sí, ha sido un hecho muy triste que ha conmocionado buena parte de la ciudad. Como es sabido, las tareas de mantenimiento de las vallas corresponde a Adif. Cuando se detecta -a través de las inspecciones de la Policía Local, los servicios técnicos municipales o alguna denuncia ciudadana- la existencia de un desperfecto en una valla lo comunicamos a los responsables de la infraestructura para que lo reparen con carácter de urgencia. Después hacemos un seguimiento hasta que nos comunican que se ha reparado. Tras este accidente, nos hemos reunido con los responsables de Adif para que se mejora el mantenimiento de la valla. Tras este trágico suceso, nos hemos entrevistado con Adif, cuyos responsables hemos pedido que mejoren el mantenimiento de la valla, con un refuerzo especial en las zonas más conflictivas. A raíz de esta petición, Adif ha colocado un muro en ese punto de la valla.



MIRANDA NOS RECIBE EN SU DESPACHO, YA COMO ALCALDESA, TRAS CELEBRARSE LA ALTERNANCIA EN EL GOBIERNO TAL Y COMO SE PACTO A PRINCIPIOS DE MANDATO ENTRE PSC, MOVEM CASTELLDEFELS, CSQP Y ERC | I. CRESPO

-A nivel político, ¿repetiría el acuerdo de gobierno de principio de mandato?

-De alguna manera, lo hemos hecho hace un mes con la nueva investidura. Desde el primer día he dicho que me siento muy cómoda y satisfecha. Se pone en duda, desde la oposición, que somos de ideologías diferentes, pero cuando hicimos el PAM y pusimos en común los programas, nos sorprendimos en que coincidíamos en un 80%. Tenemos una visión de ciudad muy parecida, la relación entre nosotros es muy sólida y los proyectos que hemos hecho son muy positivos. Sin duda, repetiría.

-¿Es para el PSC un precio muy alto la adhesión a la Asociación de Municipios por la Independencia que les pidió ERC?

-Le preguntaría a los vecinos de Castelldefels si han visto algo diferente por estar en la AMI. El municipio ha estado durante muchos años en asociaciones como la ACM, ahora secesionista. Y no ha habido ninguna repercusión. Estamos en la AMI, pero no ha afectado para nada. Fue el precio que tuvimos que pagar para no dejar Castelldefels, cuatro años más, paralizado.

-¿Pagan, en cualquier caso, la cuota por estar en la AMI?

-Desde el primer momento, Castelldefels no ha pagado ni un euro.

-¿Han aceptado, pues, para consentir a ERC y sin legitimar ni dar importancia a la AMI?

-Como PSC, fue una condición que se puso para formar un equipo de gobierno y valoramos que era más positivo

poder ejecutar las acciones que se están ejecutando y que el hecho de pertenecer a una entidad que no afecta, para nada, al municipio era aceptable.

-¿Qué pasará el 1 de octubre?

-Nadie lo sabe. Hay un vacío legal. El referéndum todavía no está convocado, no sabemos las condiciones, la cobertura legal que tendrá... Creo que será un nuevo 9-N, consulta que se celebró en Castelldefels, como en otros municipios, en este caso, con un gobierno del PP. Soy prudente y estamos a la espera de los pasos de la Generalitat y del Gobierno. Veremos si tiene, realmente, marco legal para que se convoque; y una vez convocado, veremos la petición que se hace a los Ayuntamientos. De momento, a fecha de hoy, no he recibido ningún requerimiento.

-¿Le preocupa que pueda afectar al pacto de gobierno local?

-El acuerdo municipal es muy sólido. Todos estamos convencidos de las mejoras que estamos haciendo. Lo que me preocupa son estos seis años perdidos y, sobre todo, que no se va a resolver el 1 de octubre y que seguiremos arrastrando el problema.

-Va a ser alcaldesa con cuatro concejales. ¿Se siente legitimada?

-Totalmente. Tenemos una mayoría absoluta con 15 de 25 concejales, podemos aprobar proyectos, ejecutarlos y que Castelldefels avance. Haría la pregunta contraria: ¿es legítimo que gobierne un partido que ha conseguido 8 concejales, pero no la mayoría (13) y que, por tanto, va a paralizar la ciudad durante cuatro años? !!!

José Luis Morlanes, expresidente del Consell Comarcal y exsecretario general de la UGT del Baix Llobregat

José Luis Morlanes: “Nadie puede estar en política toda la vida y ser eficiente”

“Yo no me veía en la política toda la vida. Al estar fuera te das cuenta de lo grande que es el mundo”

“Nunca tuve una denuncia de nadie y lo que sé es que todos los proyectos que tiramos adelante lograron la unanimidad política”

José Luis Morlanes nació en Pozuelo de Calatrava (Ciudad Real) en 1963, pero a los cinco años llegó a Cornellà y ahí sigue. Empezó a militar en la UGT en 1977 y en el PSC en 1978, el año de su constitución. Su trayectoria política difiere de la de cualquier alcalde o concejal que haya habido en el Baix Llobregat, porque pasó de la esfera pública a la privada sin reparos y ahí sigue, ahora al frente de una empresa de energías renovables. En esa dilatada trayectoria ha sido secretario general de la UGT del Baix Llobregat (1990-1998), presidente del Consell Comarcal (1998-2003), teniente de alcalde de urbanismo de Cornellà (1999-2003), pero también vicepresidente económico del RCD Espanyol y vicepresidente de la empresa La Seda. “He pasado por varias secciones de los periódicos y eso es poco habitual: laboral, política, economía y deportes. Esa es mi suerte”, asegura.

Pere Ríos

De trato afable y campechano, Morlanes concreta la entrevista para EL LLOBREGAT después de hacer y deshacer la cita en varias ocasiones en una misma mañana. No pasa más de una semana sin que esté embarcando para viajar a una punta y otra del mundo en la expansión de su empresa. Propone hacer un tentempié cuando acabe de firmar en una notaría de Barcelona, antes de partir. “Nadie puede estar en política toda la vida y ser eficiente, porque para eso hace falta aceptar cosas en las que no crees. Es mejor disfrutar unos años sirviendo a la comunidad. A partir de ahí hay gente que vive mirando para atrás, a mí me interesa lo que queda por hacer”, asegura sin rodeos, antes de empezar a repasar su trayectoria por orden cronológico.

“Yo me hice adulto en la UGT y tengo un recuerdo feliz

de esa etapa. El sindicato venía de ser muy marginal en la comarca y Josep Maria Rañé lideró un esfuerzo por hacer de la UGT una fuerza central en el Baix Llobregat, al punto de que concluimos ganándole las elecciones sindicales a Comisiones Obreras por primera vez en la historia en 1990”, relata Morlanes, aunque CCOO cuestiona esa afirmación y recuerda que se pueden consultar las actas oficiales.

La reconversión industrial que vivió la comarca a mediados de la década de 1980, dice, significó la últi-



MORLANES DIRIGE, ACTUALMENTE, UNA EMPRESA DE ENERGÍAS RENOVABLES QUE HABÍA INICIADO EN 2007 | PERE RÍOS

ma gran transformación de la comarca. “El Baix Llobregat dejó atrás sectores que habían perdido sentido en el mundo y fruto del acuerdo de reindustrialización del Gobierno socialista se inició una nueva etapa, que nos trajo cosas como la Seat en Martorell, inaugurada en 1986. La comarca pasó de ser una zona suburbial con una implantación industrial a ser una de las zonas económicas más equilibradas de España, donde ha florecido un sector

terciario y eso explica que el Baix Llobregat lidere el PIB por habitante en Cataluña”.

Miles de trabajadores perdieron su empleo, pero Morlanes considera que, visto con perspectiva, el haber final es más que positivo. “Para que nazca lo nuevo tiene que morir lo viejo, no hay alternativa. Aquello fue durísimo y recuerdo que alcanzamos el 30% de paro en la comarca en 1984. Yo entonces era un joven secretario de acción sindical de la UGT que tenía dos y tres expedientes de regulación de empleo por semana. Se cerraron empresas importantes como la Bru o la Corberó, pero también decenas de pequeñas y medianas empresas. Fueron años tremendos”. La lección positiva que, en su opinión, se derivó de aquella época, fue el pacto de un proyecto de comarca, “liderado por la izquierda, especialmente por el PSC, pero al que se sumaron organizaciones empresaria-

riales conservadora, incluso en algunos momentos Convergència”.

Presidente comarcal

Después de su etapa en el sindicato, Morlanes presidió el Consell Comarcal del Baix Llobregat de 1998 a 2003, aunque diversas fuentes socialistas explican que el candidato al cargo era Antonio Balmón, entonces concejal de Cornellà. “No sé si eso era así. Yo no era candidato a nada, solo decidí que mis años en la UGT habían llegado a su fin y así lo hice saber. José Montilla me sugirió si estaba interesado en asumir la presidencia del Consell Comarcal y me pareció una forma distinta de seguir trabajando en lo mismo, que era transformar el Baix Llobregat”, explica Morlanes, siempre diplomático en las respuestas y poco dado a reabrir heridas con nadie. “Asumí la presidencia del Consell Comarcal sin oposición y no tengo conocimiento de que eso fuera en detrimento de Antonio Balmón, que siempre me apoyó muchísimo”.

Esa etapa se solapa con su época de teniente alcalde urbanismo en Cornellà de 1999 a 2003, unos años en los que nacieron proyectos como El Corte Inglés, el plan de ascensores de Sant Ildefons o el Word Trade Centre. “Aquello significaba sustituir una empresa contaminante con 200 empleados, como era la Pirelli, por un parque empresarial que emplea a más de dos mil personas. Y de paso impedimos que se instalara una central de camiones que hubiera generado muy poca riqueza

en el territorio y muchos problemas. Cornellà pasó de ser una ciudad dormitorio a una ciudad en la que cada día entran a trabajar muchas más personas de las que salen”.

Niega las comisiones

Aún hoy corre una leyenda urbana que atribuye a Morlanes ser beneficiario del cobro de comisiones por el impulso de esos grandes proyectos urbanísticos. Él lo niega con rotundidad. “Nunca tuve una denuncia de nadie y lo que sé es que todos los proyectos que tiramos adelante lograron la unanimidad política. Siempre se pueden decir tonterías, que es la herramienta que utilizan los incapaces. He visto revistillas de gente muy incapaz que no ha transformado nada en su vida diciendo cosas como las que dices, pero la gente sería jamás ha cuestionado la honorabilidad de lo que hemos hecho en Cornellà”.

Y para insistir en su tesis, apela a un hecho incuestionable. “Si algo ha quedado claro en España en los últimos años es que el que ha metido mano en la caja lo paga, tarde o temprano. Una de las cosas notables del PSC en Cornellà es que después de 30 años no ha habido ni un solo escándalo de corrupción”.

- Durante su etapa como vicepresidente de La Seda sí que estuvo imputado por el presunto desvío de 2,5 millones de euros de una empresa de la que era administrador.

- ¿Y eso qué tiene que ver? Estuve imputado y desimputado. Es que es más importante ser desimputado,

He comprado dos
empresas **en concurso**
de acreedores que
ahora mantienen
200 empleados



porque es un acto racional después de una comprobación. Si a ti mañana alguien te acusa de ser consejero de una empresa de la que no lo has sido nunca y de vender un activo que no se ha vendido ¿te preocuparía? Lamentablemente aquí estas cosas duran cinco años, para llegar a la conclusión que se podía haber llegado mirando el registro de la propiedad y el registro mercantil, que es lo que yo aporté.

El salto a lo privado

Su marcha del Consell Comarcal no fue voluntaria, reconoce. “José Zaragoza [dirigente del PSC comarcal y catalán] me informó de que el partido había decidido poner una mujer al frente y le dije que entonces lo teníamos mal, porque yo no era mujer. Salí de la calle de Nicaragua y me fui a trabajar La Seda. Agradezco aquella decisión porque después de lo público he visto la diversidad de lo privado. Yo no me veía en la política toda la vida. Al estar fuera te das cuenta de lo grande que es el mundo”.

Su etapa en La Seda tuvo dos etapas. Durante 2003 y 2004 le tocó “asumir acci-



MORLANES FUE VICEPRESIDENTE ECONÓMICO DEL RCD ESPANYOL

dentalmente la dirección general por los problemas que hay en las grandes compañías entre los accionistas”. En 2004 se marchó para asumir la consejería delegada del Espanyol, pero en 2009 regresó a La Seda para hacerse cargo de la presidencia y afrontar “una crisis enorme, en la que asumí una reestructuración, busqué unos accionistas y en el 2013 la dejé”. De esa últi-

ma etapa data su imputación judicial y posterior exculpación.

“Ser una persona pública y tener inconvenientes es bastante usual”, asegura, y añade que gestionó uno de los períodos de mayor inversión pública y privada de Cornellà, con casi 500 millones de euros. “De aquel planeamiento urbanístico nadie puede decir ninguna crítica,

excepto tonterías. Eso me llena de orgullo, porque uno se puede equivocar en política, pero nunca meter la mano en la caja”. A partir de ahí, asegura que “asumió riesgos”, como instalar los ascensores de Sant Ildefons en la acera, que es espacio público. “Pero ¿quién iba a discutir que la ciudad no fuera solidaria con las personas que no podían subir la compra a su casa?”, se pregunta. O las expropiaciones en la carretera de Esplugues para que llegara el tranvía. También evoca la red de guarderías que se hizo en Cornellà o las residencias para gente mayor, pero si de algo está ufano es de la construcción del campo del Espanyol.

Todo empezó en almuerzo con el director del World Trade Centre, en el que Morlanes le pidió apoyo económico para el deporte local y aquél le recordó que ese equipo de fútbol de primera división quería irse del estadio de Montjuïc.

“Yo tenía una espinita que era la entrada a Cornellà por la zona de El Prat, donde había una gravera horrible y era un antiguo vertedero. Al final hicimos un consenso amplísi-

mo y el día del convenio firmamos siete administraciones de casi todos los partidos que había en Cataluña”. En el planeamiento se tenía que decidir la ubicación del campo y al final salió beneficiada su ciudad. “Yo era teniente de alcalde de Cornellà y pusimos el 52% en Cornellà y el 48% en El Prat, y la entrada institucional está en Cornellà”. Tras eso vino el centro comercial Splau “y una zona deportiva de la superficie de una anilla olímpica con el estadio de atletismo, la Federación Española de Tenis, el parque deportivo del Cornellà, el campo del Espanyol y el campo del Cornellà”.

Cambio de aires

“Salí de La Seda a mediados del 2013 porque no estaba de acuerdo con el accionista mayoritario y después se vio que llevaron la empresa a concurso”, recuerda. A partir de entonces pasó a ocuparse de una empresa de energías renovables que había empezado en 2007 con otra sociedad de Extremadura dedicada a la construcción de plantas fotovoltaicas. Ahora tienen 140 plantas y presencia en 20 países. “El otro día

estaba en Méjico, la semana que viene me voy a Alemania y en junio estaré en Vietnam. A mí me gusta lo que como y por eso disfruto. Me gustaba lo que comía cuando estaba en la UGT, me encantó lo que comía cuando estaba en Cornellà y me gusta lo que como trabajando en mi empresa. Solo dejaré de ser del PSC y de la UGT por defunción de unos o de otros”.

-¿Se puede ser socialista dedicándose a ganar dinero desde la empresa privada?

-Totalmente. Sabía que me ibas a preguntar eso. Yo he comprado dos empresas en concurso de acreedores que iban a cerrar y ahora mantienen 200 empleos. La idea de justicia que uno asume cuando es militante socialista no entra en colisión con una visión social de la empresa. El otro día me decía mi hijo que los mileuristas son hoy en día unos privilegiados, pero nosotros no tenemos ningún trabajador que cobre menos de 1.500. Mi principal función es preservar la empresa porque es la base del bienestar de todos los que estamos allí. A lo mejor hace 30 años hubiera dicho que era incompatible, pero ahora no. **///**



Fundació Marianao
Sant Boi de Llobregat



Carles Ruiz, el capitán del Baix en el PSOE

El alcalde de Viladecans es elegido por Pedro Sánchez secretario de Industria, Turismo y Comercio en la nueva ejecutiva socialista

Ruiz (1962) trasladará al partido el modelo de la ciudad baixllobregatense con el objetivo de reindustrializar España

Imanol Crespo

Viladecans es un modelo de referencia en el PSOE para reindustrializar España y potenciar los sectores del turismo y el comercio del país. El éxito de las políticas económicas impulsadas por el alcalde de la ciudad, Carles Ruiz, le han convertido en el secretario de Industria, Turismo y Comercio en la Ejecutiva socialista de Pedro Sánchez y, así, en el capitán fuerte del Baix Llobregat en el partido.

El revuelo partidista del PSOE ha vivido, el año pasado, una auténtica sucesión de bandazos que ha ido desde el famoso Comité Federal que obligó a la dimisión de Pedro Sánchez, en octubre de 2016, a su victoria en las primarias ante Susana Díaz y Patxi López. En este va-y-ven, los socialistas del Baix Llobregat han pasado de ver peligrar su influencia en el partido a recuperar su condición de feudo clave del socialismo catalán y español. Un papel que abanderará Ruiz, también, como mano derecha y voz de Iceta en Madrid, que no confía en Núria Parlón, en estos momentos, considerada la bombera-pirómana del PSC, que con sus declaraciones no ha dejado de encender fuegos en el partido.

Desde El Llobregat, ya avanzamos esta posibilidad el viernes previo al Congreso del PSOE, que, por cierto, ponía en valor al territorio desde el principio, con la elección de la alcaldesa de Esplugues, Pilar Díaz, como Secretaria de Actas de la mesa congresual. Durante la jornada se confirmó que Ruiz lideraría las tres áreas que se barajaban des-

Ruiz ha apoyado a **Pedro Sánchez** desde el primer proceso de primarias, en 2014

El alcalde es la voz de Iceta en Madrid, que **no confiaba en Parlón**



de una misma secretaria ejecutiva.

Y es que Carles Ruiz Novella (1962) es, desde luego, uno de los activos más importantes del PSC del Baix Llobregat y con más proyección. Militante socialista desde 1987, y con una hiperactividad poco habitual, Ruiz suma a su papel de alcalde diferentes responsabilidades supra-municipales y de partido. De hecho, según hemos podido saber, sus constantes viajes a Madrid para responder a su nuevo cargo en el PSOE le obligará a prescindir de alguna de estas labores, todavía por concretar.

El objetivo de Ruiz es, con un perfil municipalista fuerte y sin pretensiones de diputado, ayudar al partido, como decíamos, con la reindustrialización del país, con el incentivo y gestión del turismo y el comercio exportando el modelo de Viladecans a España. Es indudable que Viladecans, en estos últimos años, se ha posicionado y ha encontrado el hueco propio en su entorno metropolitano. El desarrollo de Ca n'Alemany con la llegada de Desigual y de Neinver, y políticas específicas como la subvención de las empresas que patenten en la ciudad, una iniciativa pionera en España, han dado un impulso a la ciudad con el que no contaba años atrás.

Amigo de Sánchez

Mucho ha tenido que ver, también, su amistad con Pedro Sánchez, a quien ya apoyó en su primer proceso de primarias. Sánchez ha llegado a dormir, de hecho, en la casa de un concejal del Gobierno local, prueba de la estrecha relación y de confianza que tiene con Ruiz, su equipo y la ciudad. En 2014, pues, contó con su apoyo y, en esta ocasión, Ruiz fue el principal impulsor de la campaña de apoyo al ya secretario general desde el principio y no como hicieron los avaladores de Susana Díaz, que crearon el acto a días de la votación. De hecho, Viladecans fue la ciudad que acogió el último acto de campaña de Sánchez en Cataluña, en donde hizo tres paradas: Barcelona, Sabadell y la ciudad baixllobregatense.

Talante próximo

Graduado en Ciencias Políticas y Administración Pública y con estudios de Derecho, Carles Ruiz aporta, como alcalde, un talante de proximidad y 'sin corbatas'. Además de que nunca las lleve, aporta un estilo cercano y campechano que, arropado con discursos que nunca lee y que suelen contar con toques personales que los enriquecen, le ha permitido llevar ya 12 años como alcalde de Viladecans.

Y eso que también ha contado con episodios de crisis como el registro de la Guardia Civil vinculado al caso Inipro. Una operación que investigaba al primer teniente de alcalde de la ciudad y entonces presidente del PSC local, Joaquín Guerrero. Pese a ser uno de los principales cargos del gobierno y pese a no haber ninguna imputación, Ruiz zanjó la crisis poniéndose a disposición de la Justicia para colaborar en el proceso y empujando a Guerrero a la dimisión. Ruiz convirtió, entonces, la crisis en oportunidad. Aprovechando los cambios en el gobierno, apostó por perfiles más técnicos y especializados como son Pere Gutiérrez, Elena Alarcón y Jordi Mazón, que han dado al Gobierno local un aire más moderno, joven y, sobre todo, profesional. ///



SANT BOI RESPIRA UN ALTRE AIR

www.santboi.cat



AJUNTAMENT DE
SANT BOI DE LLOBREGAT

Jordi Moners, activista santboià als anys 80, fundador del PSAN i traductor de 'El capital'

Moners: "No sé com vull que em recordin, però sé que Catalunya serà independent"

Va presidir l'associació de veïns la Unió que s'oposà a un pla urbanístic del barri Centre

Ha traduït al català una vintena d'obres, principal de pensament marxista, entre elles 'El Capital'

Jordi Moners i Sinyol és segurament un dels pocs catalans que pot dir que ha militat en un partit polític des de la seva fundació, en la qual ja hi va ser, fins a la seva dissolució, gairebé 50 anys després. A Sant Boi de Llobregat, però, se'l recorda pel seu activisme com a president de la associació de veïns La Unió, del barri Centre, i les seves eloqüents intervencions als plens municipals que presidia l'alcalde socialista Xavier Vila. La seva biografia és tan diversa com apassionant. Llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona, només treballà uns anys de passant i ho va deixar tot per estudiar filologia romànica a les universitats alemanyes de Freiburg, Marburg i Heidelberg. La sintonia amb aquella llengua va ser tal que Moners es convertí en el primer traductor al català de la cèlebre obra de Karl Marx *El capital*, editada en sis volums i que resulta tot un exemple de la fusió del seu compromís polític amb el cultural.

Pere Ríos

Localitzar Jordi Moners per aquesta secció de EL LLOBREGAT no va ser fàcil. A Sant Boi, el municipi on va viure durant 23 anys, se li ha perdut la pista i ningú en sap donar raons, segurament perquè va marxar al 2003. Després de moltes trucades, un company de la lluita política de l'època em facilità el telèfon. Moners respon al telèfon fixe amb una veu cansada, molt cansada, pròpia d'un home de 83 anys que sempre ha tingut una molt mala salut de ferro. Explica que hi viu en una casa de Llinars del Vallès, facilita l'adreça i accepta gustós l'entrevista "si és vostè qui ve aquí, perquè jo no em puc moure gaire".

Fundador del PSAN

La casa cau ben lluny dels afores del casc urbà, en una zona típica d'autoconstrucció, quasi totes amb terreny, habitades ara per jubilats que en un temps van ser segona

residència i ara són residència habitual. Moners surt a obrir en sentir el timbre. La primera impressió de l'entorn i el seu aspecte és que viu en unes condicions molt precàries, envoltat de gats, com ha estat molts anys de la seva vida. Després explica que no cobra pensió de jubilació perquè al seu moment no va cotitzar la Seguretat Social alemanya i que encara li queden quatre estalvis que va heretar en morir son pare. Amb això i els escassos ingressos de la seva eterna parella pot sortir endavant i enfilat el que li quedí de vida.

L'interior de la petita casa confirma l'aparença externa: mobles degradats que acumulen moltes dècades i llibres, centenars de llibres per tot arreu. La primera pregunta sobre què fa ara resulta obligada. "Pràcticament no em dedico a res. No puc llegir ni escriure perquè fa anys em va agafar una embòlia. Escolto la ràdio, perquè la televisió tampoc no la puc veure. Ja feia anys que m'havia retirat



i em dedicava a qüestions lingüístiques i llegir literatura", explica arrossegant la veu. Va

anar a parar a Llinars al 2003 com podia haver anat a parar a qualsevol altre poble de Ca-

talunya. "Estava buscant casa amb gent coneguda i com que hi havia gent del partit aquí vaig decidir quedar-m'hi".

El "partit" es el Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (PSAN), que es va dissoldre fa uns mesos i que a l'inici de la transició va patir una escissió amb el PSAN provisional, les ferides personals de la qual encara romanen entre els afectats. Fundar un partit independentista l'any 1968, en plena dictadura i quan el franquisme aplicava la pena de mort no devia ser gens fàcil. Per tant, si a Catalunya hi ha hagut algun 'indepe' de tota la vida i de pedra picada aquest és Moners i la seva parella, Núria Codina, també fundadora del PSAN. Ell, que ja hi creia en la independència fa cinc dècades, ara la veu més a prop. "Tot això del referèndum és molt interessant, però l'Estat espanyol està tancat al diàleg. Entre el PSOE i el PP hi ha molts punts de coincidència amb els quals no estic d'acord. Després hi ha aquests de Podem que són una mica més positius però també tenen els seus problemes", explica.

Activista local

Nascut el Prat al 1933, marxà a Alemanya el 1958 i tornà al 1971 al seu municipi natal. Al 1980 es traslladà a Sant Boi i s'implicà en l'associació de veïns La Unió, que presidí l'any 1988. "Hi havien problemes urbanístics i molta gent tenia por a perdre la casa, perquè l'ajuntament volia eixamplar els carrers i tirar façanes a terra", recorda Moners per referir-se als plans municipals que afectaven al casc antic.

Ell era un habitual dels plens, quan els veïns hi podien parlar. "Sí, a l'Ajuntament anava molt sovint i demanava la paraula per expressar el nostre desacord". El primer alcalde després del franquisme elegit democràticament i al qual es dirigia Moners quan anava als plens era Xavier Vila. Hi va estar fins l'any 1997 i des de llavors Sant Boi ha tingut tres alcaldes més, tots ells socialistes.

"El record que em queda d'en Vila és contrari. No va ser un bon alcalde per Sant Boi", explica Moners. "En aquell temps s'havia dit que si Vila havia estat independentista, però no és veritat. Igual havia col·laborat indirectament i va enganxar algun cartell, però no m'ho acabo de creure. S'ho devia inventar, però no era independentista ni del PSAN tampoc", explica. De la successora a l'alcaldia, la Montserrat Gibert, en Moners guarda un millor record, tot i que la distància ideològica també era enorme. "Era una persona que semblava que ens poguessin avenir, teníem coincidències i ella volia aproximar-se a nosaltres i nosaltres a ella, però ideològicament estàvem bastant distanciat".

Víctima d'un atemptat

D'aquella època d'activisme local data també l'explosió d'una bomba a la porta de casa seva, l'autoria de la qual mai no es va descobrir. "Es va mobilitzar tot Déu com a mostra de solidaritat. La bomba va destrossar una sèrie de llibres i la porta".

El 1984, cinc anys abans de l'acció a casa seva, Moners va ser detingut després de

Érem molt amics de
Villaescusa, de
Terra Lliure. Va morir
quan va preparar
una bomba i
li va esclatar"



la mort Toni Villaescusa, un antic militant del PSAN que al 1982 havia saltat la tanca per enrolar-se a l'organització terrorista Terra Lliure. Tenien una amistat de feia anys, quan van impulsar la Coordinadora Independentista del Baix Llobregat.

“Sí, érem molt amics amb la seva dona, tots naturistes. Va morir aquell dia [20 de juliol de 1984 a Alzira]. Havia preparat una bomba i li va esclatar. La detenció va ser perquè la dona del Villaescusa que vivia a Castelldefels ens va trucar perquè l'acompanyéssim a València. Vaig estar tota la nit netejant els papers a casa meva de Sant Boi perquè sabia que vindria la policia a buscar-me. Es van emportar unes revistes que no tenien cap importància. Vaig estar un dia i mig a la comissaria i quan em va interrogar em va deixar anar”, recorda Moners.

Traductor de 'El capital'

Molt abans que tot això, al 1975, participà en la fundació de l'editorial La Magrana. El primer llibre que van publicar va ser un d'en Joan Fuster i el segon, el seu: 'Síntesi d'història dels Països Catalans'.

“La Magrana era simplement una editorial. Vaig tirar en davant una sèrie de publicacions de caràcter polític i la revista 'Lluita' i una sèrie de llibres amb una altra editorial que no recordo. He perdut la memòria aquests últims anys, encara que puc parlar bé”,

Als Plens de Sant Boi anava molt sovint per expressar el nostre desacord. Vila no va ser un bon alcalde”



confessa Moners, qui deixa un enorme llistat de traduccions al català de les principals obres del pensament marxista. La més important, sense cap dubte, 'El capital', que ocupa sis volums i es publicà al 1983. “Ja estava traduïda des de feia 10 o 12 anys, però no publicada”, recorda Moners, el pioner de la traducció. També ha traduït al català 'Manifest del Partit Comunista', de Karl Marx i Frederich Engels, que va merèixer un elogi al seu dia de Manuel Sacristán, un dels pensadors marxistes més importants que hi ha hagut a Espanya. De les seves mans també ha sortit la traducció del conegut llibre jurídic 'Dels delictes i les penes' (Cesare Beccaria), 'Filosofia i política' (Herbert Marcuse), 'Formalisme i realisme' (Bertolt Brecht), 'El Príncep' (Niccolò Maquiavelo) o 'Notícia biogràfica, exposició del mar-

xisme i bibliografia' (Lenin).

- Com li agradaria que el recordessin? “No ho sé. Potser sí que he pensat alguna vegada com viuria jo en el futur”, explica aquest home, convençut que Catalunya serà un estat independent. “Si no ara, d'aquí uns anys. Però si haguessin d'esperar quatre o deu més, arribarà”, explica Moners, que confessa la seva simpatia per la CUP, “tot i que ells estaven en contra del PSAN i recolzaven del PSAN-P, que eren rivals nostres”.

Les ferides de la ruptura expliquen que quan aquest periodista contactà amb la CUP per aconseguir el telèfon la resposta va ser: “Aquest home és d'Esquerra”.

Moners ho nega amb la mateixa naturalitat amb la que ha transcorregut tota la conversa. “Jo no he estat mai d'Esquerra Republicana. El meu pare sí, l'any 1932”. III

BCN LETRAS EXPECTATIVAS

LA OPINIÓN, COLUMNAS DE ARGUMENTOS

Enjoynalism



Enjoynalism!

AGENCIA DE CONTENIDOS **BCN**
www.bcncontentfactory.com CONTENT FACTORY



Pere Pugès, organitzador de la Diada de 1976, exregidor del PSC y activista per la independència

Pere Pugès: “Vaig entrar al PSC amb l’ambició legítima de ser alcalde de Sant Boi, el meu poble”

Fundació de l’ANC: “Deu anys en fora de joc i de mirar-m’ho des de fora em van permetre tenir claríssim el que s’havia de fer”

Catalunya i Futur: “Fins ara ens hem mogut pels sentiments i ara ho volem fer des de la racionalitat”

La biografia de Pere Pugès i Dorca és la d’un intens compromís polític des de diversos fronts, causes i sigles durant més de quatre dècades que arrenca al 1975 amb l’Assemblea de Catalunya, el moviment polític que va aglutinar la lluita unitària de l’antifranquisme. Va ser un dels organitzadors de la històrica Diada tolerada de 1976 a Sant Boi, més tard regidor del PSC en aquesta ciutat (1987-1991), i després, vicepresident del Consorci de Normalització Lingüística de la Generalitat (1989-1999). Passà una dècada “en fora de lloc”, en expressió seva, i retornà al primer pla de l’activisme polític al 2012, com a fundador de l’Assemblea Nacional Catalana (ANC), el motor de les multitudinàries manifestacions que es celebren cada 11 de setembre des de 2012 a favor del referèndum, la independència o l’estat propi. A l’espera del desenllaç de l’1 d’octubre, Pugès impulsa ara Catalunya i futur, un fòrum de debat sobre com hauria de ser el nou Estat quan arribi la independència, un escenari que dona per fet molt aviat.

Pugès és arquitecte i amb aquesta professió s’ha guanyat sempre la vida fins que arribà la crisi econòmica i es va veure obligat a tancar el despatx. Visqué a Sant Boi des del seu naixement fins l’any 1999 i allà inicià el seu activisme com a independent a l’Assemblea de Catalunya, al 1975. Un any més tard ingressà al Partit Socialista d’Alliberament Nacional (PSAN) i sota aquestes sigles i les de la Lliga Comunista Revolucionària (LCR) van presentar candidatura a les primeres eleccions municipals de 1979, en una llista encapçalada per Miquel Puig i amb Pere Pugès de número dos.

Pere Ríos

“Enlloc de tot el Baix Llobregat va sortir cap candidat a l’esquerra del PSUC, menys a Sant Boi”, recorda. Van treure un regidor i es van quedar a 18 vots del segon, “cosa que sempre m’he alegrat perquè era molt dur”, explica.

Raons humanes i personals, que no diferències polítiques, van acabar amb aquella experiència, i

l’origen cal buscar-ho en el trencament de la parella del Miquel Puig amb Montserrat Gibert, que després esdevindria alcaldessa de Sant Boi del 1997 al 2007. “La ruptura de la relació va generar una enorme inestabilitat. El Miquel va deixar d’anar a la majoria de plens fins que es va acabar tot”, diu Pugès amb un to de tristesa. Constatat el fracàs i mesos abans de les eleccions municipals de 1983, les víctimes d’aquell naufragi polític van demanar en bloc l’entrada en el

PSC “per ser útils”. L’única condició que els hi van posar i que respectaren fou que no demanessin anar a la candidatura socialista en aquells comicis, però al 1987 sí van entrar com a regidors del PSC Gibert, Pugès i algun altre. “Em van assignar la cartera de serveis municipals i jo sempre feia la conya que m’havien donat neteja i cementiris”, relata amb ironia. El seu mandat era de quatre anys però només en va durar dos, altre cop per motius aliens a la política i relacionats amb la condició humana. Una raó va ser la cooperativa d’habitatges de Can Carreras, nascuda al 1981 amb la participació de Pugès, que era el president. “Quan vaig entrar de regidor el Xavier Vila [alcalde de l’època] va intuir que s’estava posant l’enemic a casa i a partir d’aquell moment va tenir un combat brutal contra la

cooperativa”, explica. La culminació de tot plegat va ser la denegació de la renovació de la llicència d’obres que afectava 151 cases que s’estaven construint.

“Martingales i tribus”

El segon motiu, que Gibert, com a regidora d’ensenyament, va denegar l’entrada a l’escola pública de l’Escola Lourdes, procedent del col·lectiu CEPEC, on curiosament l’anima mater d’aquell centre era el Miquel Puig, la seva exparella. “Allò va provocar una tensió brutal al grup socialista i alguns regidors vam dir que fins aquí podíem arribar, que no podia ser que per temes de misèries humanes es vulguí embolcallar una decisió que no s’aguantava per enlloc”. Finalment, les cases de Can Carreras es van acabar al 1989 després de demanar una nova

llicència, l’escola Lourdes va acabar a la xarxa pública amb el temps i Pugès va renunciar a la responsabilitat de govern, tot i que es va mantenir de regidor els dos anys que quedaven, sense anar als plens. “Aquí vaig començar a veure les martingales dins del PSC, els grups i les tribus”.

“No ho havia manifestat mai en públic, però jo vaig entrar al PSC amb el desig, amb l’ambició legítima, d’arribar a ser alcalde del meu poble. Era la il·lusió de la meua vida, i segur que el Xavier Vila va veure que era un rival dins de casa”, admet sense embuts. Malgrat perdre aquesta batalla, Pugès va intentar guanyar la guerra. Cap al 2001 va haver un moviment a l’agrupació socialista per exigir primàries per triar el candidat pel 2003 i ell va postular, recolzat pel sector obrerista. “Aquests són els que el primer dia que vaig anar a una assemblea em van batejar com el Pucholet, només perquè parlava en català”.

El cas és que la reunió on s’havia de decidir si es feien primàries o no per triar l’alcaldable va acabar com el rosari de l’Aurora. “El José Zaragoza i l’Antonio Balmon van aparèixer a torpedinar l’assemblea, la votació es va aturar, van telefonar els seus militants perquè vinguessin i al final vam perdre per dos vots”. Era la fi definitiva de la seva relació amb el PSC.

Mai no entregà ni estripà el carnet. Malgrat aquesta fractura, el sector obolista del PSC el va mantenir com a responsable de política lingüística del partit i a la Federació de Municipis de Catalunya “però sense ser regidor, una cosa molt surrealista”. I així va ser com va acabar de vicepresident del Consorci de Normalització Lingüística en representació municipal entre els anys 1989 i 1999.

Co-fundador de l’ANC

“Sempre he estat en molts merders a l’hora, però entre 1999 i 2009 vaig estar fora de lloc. Deu anys de mirar-m’ho des de fora em van permetre tenir claríssim el que s’havia de fer”, assegura, en referència a la idea de l’Assemblea Nacional Catalana (ANC). Després de viure uns anys a Santa Coloma de Cervelló va acabar a Vilassar de Dalt al 2011, quan ja s’havia iniciat el procés independentista. Allà hi havia el secretariat provisional de la ANC i allà va conèixer la Roser, “la que és ara la meua parella i la mare de la nostra filla”, una criatura de tres anys calcada a ell, segons revela la foto que porta a la cartera i que mostra orgullosos.

El naixement de l’ANC és conegut i s’ha explicat diverses vegades. Moltes persones s’han atribuït la paternitat, però de pares originaris només hi han dos: en Pere Pugès i

La ruptura de la relació

de Miquel Puig i Montse

Gibert va generar

una gran

inestabilitat al grup

municipal socialista



del sociolingüista Miquel Strubell, amb qui havia coincidit al Consorci de Normalització Lingüística. Cadascú pel seu compte es van retrobar, a Arenys de Munt, a la primera consulta sobre la independència que es feia a Catalunya, celebrada el 13 de setembre de 2009. Un i altre compartir el diagnòstic que alguna cosa estava passant a la societat catalana després del “via crucis de la sentència de l'Estatut que no arribava” i les multitudinàries manifestacions dels darrers anys a Barcelona en contra de la guerra d'Iraq o la de Sarajevo.

“Vam constatar que va ser un error gravíssim desvertebrar la societat civil com es va fer al 1979, que és el que ha fet ara Esquerra Republicana amb la ANC, posant a les llistes de les eleccions municipals molts dirigents locals de l'Assemblea”. Així, doncs, “a partir d'uns papers, una enquesta i una idees” es convocà un dinar de quatre persones, que després van passar a ser 40. “D'allà passem a la conferència nacional per l'Estat propi de 2011, quan ja som 1.800 persones i tenim la xarxa territorial muntada. Un any després et trobes amb més de 350 assemblees locals”, explica. L'ANC té ara més de 40.000 adherits, però al juliol de 2012, unes setmanes abans de la primera manifestació massiva, tots els partits es van aixecar de la taula en una reunió que pretenia convocar-los favor d'un estat propi. “A finals d'agost estaven tots picant a la porta a veure en què podien ajudar”, recorda Pugès.

La Catalunya del s.XXI

Ara té concentrats tots els esforços en Catalunya i futur, “un congrés per plantejar-nos la pregunta de què vol ser Catalunya al

Quan tinguem les conclusions ens plantejarem **la millor eina:** un Estat independent, una autonomia repensada o un Estat confederal”



segle XXI, no només a nivell polític, sinó quins són els reptes i els problemes i com els afronta. I, en tot cas, quan tinguem les conclusions ens plantejarem quina és la millor eina per construir tot això: un Estat independent, una autonomia replantejada o un Estat confederal. Fins ara ens hem mogut pels sentiments i ara ho volem fer des de la racionalitat”. 80 persones que representen el ventall ideològic progressista i de moltes àrees del coneixement han elaborat un document que es troba a la web exigents.cat estructurat en sis grans àrees que planteja la construcció d'un nou paradigma “perquè arribem a la conclusió que les ideologies que han estat vigents des de finals del segle XIX no serveixen per afrontar els nous reptes que tenim”.

“No estem fent un nou partit, sinó que plantegem a la societat catalana partir de zero, com si el paper estigués en blanc. Amb aquesta ponència no donem respostes, però sí que apuntem línies”, diu Pugès “i posarem els documents que s'aprovin al servei de la societat, com ja va passar amb el Congrés de Cultura Catalana de fa 40 anys, quan alguns partits van incorporar les conclusions. “La Catalunya autònoma és

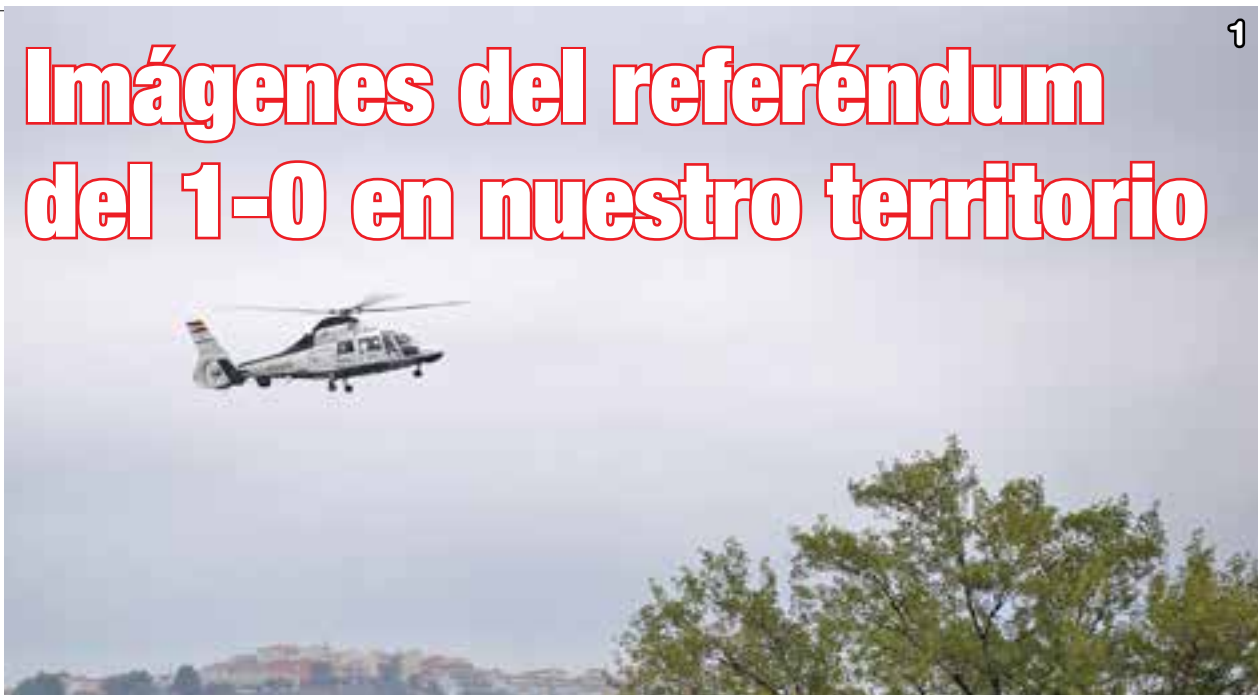
fruit d'aquell debat. Seria preciós que la Catalunya del futur sigui fruit del debat que estem iniciant ara”. El congrés es la culminació de la seva trajectòria política. “Jo vull la independència però no per tenir un Estat igual que el que tenim. El vull millor, adaptat a les necessitats del segle XXI i aquest congrés és perquè la societat reflexioni com vol viure a partir d'ara”.

Quan s'acabi el congrés segurament ja s'haurà aclarit l'incert panorama polític que viu Catalunya a l'espera de l'1 d'octubre. En Pere Pugès ho té clar. “Farem el referèndum, encara que serà complicadíssim perquè l'Estat espanyol farà l'impossible per impedir-ho”, tot i que no descarta altres alternatives. “Els nostres polítics no afluixaran i la mobilització de la societat civil impedirà l'èxit de les accions de l'Estat espanyol. Les inhabilitacions i fins i tot les possibles detencions no sortiran bé perquè hi haurà massa gent per impedir-ho. La proclamació d'independència es pot fer abans o després del referèndum però també hem de preveure que es pugui fer abans. Perquè no? Si es foten tantes vegades de peus a la galleda, perquè no ho hem d'aprofitar”, es pregunta. //



PERE PUGÈS, REGIDOR DEL PSC DE SANT BOI DEL 1987 AL 1991, ÉS UN DELS COFUNDADORS DE L'ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA (ANC) | P. R.

Imágenes del referéndum del 1-0 en nuestro territorio



- 1. UN HELICÓPTERO DE LA GUARDIA CIVIL ATERRIZA EN LA SEDE DE LA COMANDANCIA, EN SANT ANDREU DE LA BARÇA
- 2 Y 3. MÁS DE 300 PERSONAS ESPERAN, A LAS 6:30, EN EL ESTEL-CAN BORÍ Y EN EL CAN VILUMARA DE L'HOSPITALET
- 4. LA LECTURA O UNA SILLA, BUENOS RECURSOS PARA AMENIZAR LA ESPERA
- 5. MOSSOS LEVANTARON ACTAS A PRIMERA HORA EN LOS CENTROS DE VOTO
- 6. VECINOS DE TORRELLES IMPIDEN EL PASO A LOS MOSSOS EN UN COLEGIO ELECTORAL
- 7 Y 10. TRACTORES CORTARON EL PASO A LOS POLICÍAS E INDIRECTAMENTE A TODOS
- 8. AGENTES DE MOSSOS EN EL COLEGIO SANT JORDI DE SANT VICENÇ DELS HORTS
- 9. JÓVENES DE SANT VICENÇ ANIMANDO A ORIOL JUNQUERAS
- 11. LAS PUERTAS DEL CAP CONSTITUCIÓN, ROTAS TRAS LA OPERACIÓN POLICIAL
- 12 Y 13. ANTIDISTURBIOS DE GUARDIA CIVIL ENTRARON VARIAS VECES EN EL CC. CAN SUNYER DE SANT ANDREU DE LA BARÇA
- 14. EN LA MAYORÍA DE COLEGIOS SE PUDO VOTAR CON LOS ÚNICOS PROBLEMAS DEL SISTEMA INFORMÁTICO

El 1-0 pincha en el Baix y L'Hospitalet

El territorio registra la tercera participación más baja de Cataluña, con un 32,97%, solo después del Tarragonès y Aran

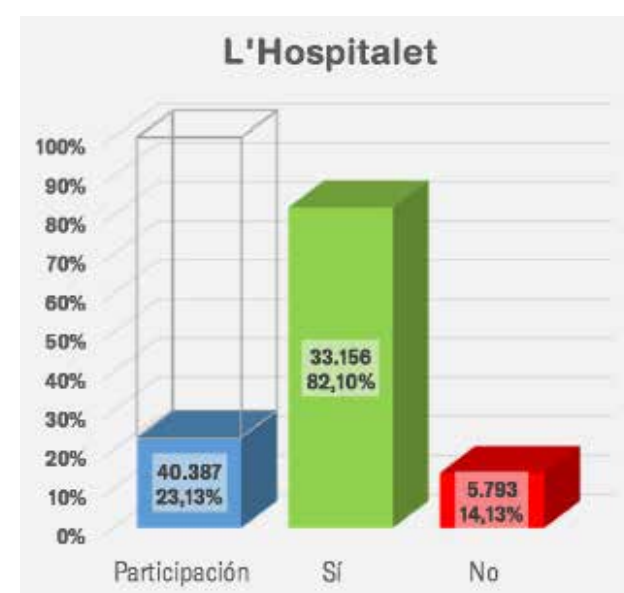
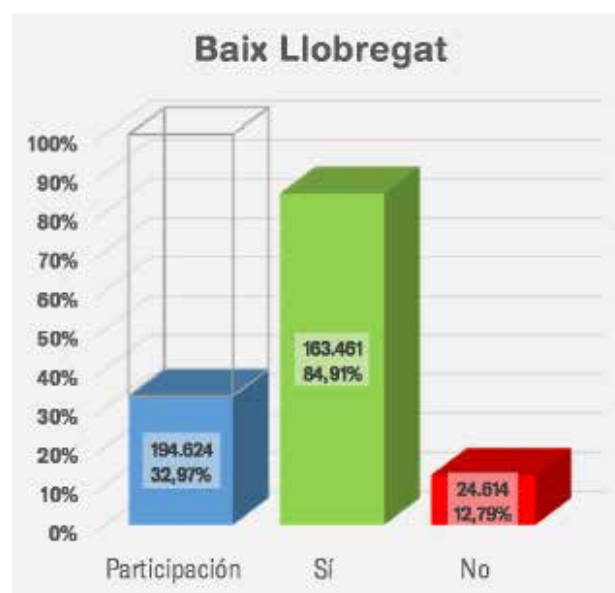
Mientras que el 'Sí' superó, en general, el 90% de los apoyos, en el Baix Llobregat no pasó del 84,91%

Redacció

Mañana en el Baix Llobregat y L'Hospitalet, como explicamos ese mismo día en elllobregat.com, comenzó con las mismas escenas que en el resto de Cataluña. Por un lado, puntos de voto atestados en sus puertas de gente que, pacíficamente, buscaban garantizar el voto desde la madrugada y, por otro, operaciones policiales para evitarlo, dándose en Sant Esteve Sesrovires, L'Hospitalet y Sant Andreu de la Barca, sede de la principal comandancia de la Guardia Civil en Cataluña, las más importantes. Sin embargo, los resultados finales no fueron, ni mucho menos, los mis-

mos que en el resto de comarcas catalanas. El Baix Llobregat fue una de las tres comarcas con menos participación de Cataluña con 194.624 votos emitidos; es decir, un 32,97% del total. Solo Aran, con un 24,44%, y el Tarragonès, con un 28,67%, obtuvieron una menor participación. Queda así lejos de la media catalana, fijada finalmente en el 43,03% y de la comarca con más votos, el Priorat (85,42%), también excepcional.

Por municipios, Sant Andreu de la Barca fue la población con menos participación, con un 14,90%. Un dato excepcional resultado claramente de las operaciones policiales de la Guardia Civil, que entraron en los tres colegios electores impidiendo la



VOTOS REGISTRADOS EN EL BAIX LLOBREGAT Y L'HOSPITALET EN EL REFERÉNDUM DEL 1 DE OCTUBRE

celebración normal de la jornada. Después, Cornellà (21,79%), L'Hospitalet (23,13%) y Viladecans (24,20%) continúan la lista. Por arriba, La Palma de

Cervelló (65,69%), Torrelles (64,13%) y Castellví de Rosanes (63%) fueron los pueblos con mayor participación. Es evidente, de hecho, los dos 'Baix Llobregat' que hay: el de las grandes ciudades, socialistas por antonomasia -el PSC hizo un llamamiento a quedarse en casa y no participar- y el de los pequeños municipios, en general, en manos de partidos por la independencia.

El pinchazo en los resultados del referéndum del 1-O queda demost-

do también en el nivel de apoyos tanto del 'Sí' como del 'No'. Según los datos finales, el 'Sí' obtuvo 163.461 votos, el 84,91% del censo total (590.248 personas). Es el segundo porcentaje más bajo de toda Cataluña, solo detrás de la pequeña y despoblada Aran (83,99%), que cuenta con un denso testimonial: 6.975 personas. Los datos van en la línea de las comarcas metropolitanas, que no pasan del 90%, mientras que se quedan lejos del resto de Catalunya

que sí superan con creces, en algunos territorios, del umbral del 90%.

Lo mismo ocurre con el 'No'. Mientras que en el resto de comarcas catalanas rondan el 5%, el Baix Llobregat registra 24.614 votos, un 12,79%. De nuevo, es la segunda comarca con una mayor negativa a la Independencia, solo detrás de Aran con un 13,82% (227 votos).

L'H: apellido Llobregat

Los resultados de L'Hospitalet van en la línea de lo ocurrido en las grandes ciudades del Baix Llobregat y lejos de los datos de Barcelona, que bordea una participación del 40%. Por su parte, la segunda ciudad de Cataluña registra un 23,13% de participación.

De los votantes, 33.156 personas optaron por el 'Sí' (82,81%), mientras que 5.793 personas (14,47%) votaron en contra de la nueva República catalana. ///

Municipio	Participación	Sí	No	Blanco	Nulo
L'Hospitalet	23,13%	33.156 (82,1%)	5.793 (14,1%)	1.091 (2,7%)	317 (0,9%)
Cornellà	21,79%	11.006 (81,7%)	2.086 (12,2%)	220 (1,8%)	160 (1,2%)
Sant Sad	20,68%	14.674 (80,5%)	2.947 (16,2%)	394 (2,2%)	214 (1,2%)
Viladecans	24,20%	9.301 (79,1%)	2.064 (17,7%)	290 (2,5%)	76 (0,6%)
El Prat	27,09%	10.414 (80,5%)	2.056 (15,9%)	345 (2,7%)	125 (1%)
Castelldefels	29,25%	10.110 (82,3%)	1.675 (13,6%)	359 (2,9%)	151 (1,2%)
Esplugues	33,51%	9.097 (78,7%)	2.011 (17,4%)	306 (2,6%)	149 (1,3%)
Gavà	27,89%	7.966 (84,2%)	1.205 (12,7%)	152 (1,6%)	178 (1,5%)
Sant Feliu	34,21%	9.368 (89,9%)	1.375 (12,1%)	313 (2,8%)	142 (1,3%)
Sant Joan Despí	33,89%	6.969 (82,3%)	1.130 (13,3%)	250 (3%)	118 (1,4%)
Sant Andreu de la Barca	14,90%	2.361 (82,1%)	306 (12,8%)	76 (2%)	82 (2,9%)
Sant Vicenç dels Horts	31,14%	2.600 (85,5%)	768 (11,5%)	119 (1,8%)	43 (0,7%)
Manorrell	41,37%	6.386 (84,4%)	932 (12,3%)	130 (2%)	89 (1,3%)
Molins de Rei	54,55%	9.112 (98,9%)	851 (9,3%)	198 (1,9%)	86 (0,8%)
Olesa de Montserrat	45,14%	6.793 (81,5%)	739 (8,2%)	157 (2%)	72 (0,9%)
Esparreguera	40,62%	5.961 (89,2%)	577 (8,2%)	126 (1,9%)	42 (0,6%)
Sant Just Desvern	52,21%	5.862 (88%)	606 (7,8%)	206 (2,8%)	67 (1%)
Vallirana	37,36%	3.548 (86,4%)	438 (10,7%)	74 (1,8%)	45 (1,1%)
Corberra	37,57%	4.378 (89,7%)	369 (7,8%)	98 (2%)	36 (0,9%)
Palafolls	41,41%	2.921 (84,2%)	425 (12,5%)	68 (2%)	27 (0,8%)
Alicante	30,20%	2.202 (81,9%)	392 (14,6%)	70 (2,6%)	26 (1%)
Santa Coloma de Cervelló	50,94%	2.504 (85,7%)	256 (9,3%)	104 (3,8%)	34 (1,2%)
Cervelló	64,13%	2.630 (88,3%)	248 (8,4%)	36 (1,2%)	32 (1,1%)
Sant Esteve Sesrovires	45,59%	2.277 (89,1%)	201 (7,8%)	61 (2,5%)	15 (0,6%)
Torrelles	64,13%	2.247 (89,8%)	188 (8%)	48 (1,7%)	19 (0,7%)
Begues	55,36%	2.560 (89,7%)	167 (6,5%)	61 (2,1%)	47 (1,6%)
El Papiol	55,78%	1.330 (89%)	144 (9,8%)	26 (1,8%)	19 (1,3%)
Sant Climent	60,21%	1.604 (87,2%)	155 (10,1%)	32 (1,7%)	19 (1%)
Collbató	59,78%	1.715 (91,4%)	107 (5,7%)	17 (0,9%)	15 (0,8%)
La Palma	65,69%	1.385 (89,9%)	114 (7,4%)	32 (2,1%)	10 (0,6%)
Castellví de Rosanes	63,00%	764 (88,3%)	77 (9%)	10 (1,2%)	9 (1%)
BAIX LLOBREGAT	32,97%	163.461 (84,91%)	24.614 (12,79%)	4.425 (2,3%)	2.124 (1,09%)

VOTOS REGISTRADOS EN EL BAIX LLOBREGAT Y L'HOSPITALET POR MUNICIPIOS

Ninguna de las grandes ciudades metropolitanas pasó del 30% de participación

Obituari: Jacint Borràs, fundador de CDC de L'Hospitalet i un dels pares de Convergència



Jesús Vila
periodista y escritor

Jacint Borràs, un dels nostres

Com si les dates tinguessin una especial vinculació amb la història íntima de les persones, recent acabada la Diada de l'Onze de Setembre d'enguany, va morir víctima d'un càncer que patia de feia mesos, l'històric dirigent de Convergència Democràtica de Catalunya, Jacint Borràs i Manuel, fill de L'Hospitalet.

Va morir als 84 anys amb el mateix carnet del partit que va ajudar a fundar amb Jordi Pujol i una colla d'amics més, el 17 de novembre de 1974, durant l'efemèride commemorativa del 75è aniversari del Barça a Montserrat i quan al dictador li quedava només un any i escaig de vida. Borràs, que tenia un dels números més baixos del carnet de Convergència Democràtica de Catalunya, va ser nomenat president del partit en el moment de la seva liquidació formal durant el Congrés de l'estiu del 2016 quan es va reconvertir en el nou Partit Demòcrata Català. Va acceptar el càrrec amb la mateixa humilitat que el va distingir en vida i amb un sentiment dual: finiquitar una part de la seva història personal per obrir-ne una de nova, plena d'il·lusions.

Abanderat del catalanisme a L'Hospitalet

Durant els darrers anys del període franquista i el període de la Transició, a L'Hospitalet no era fàcil representar un partit catalanista i de centre-dreta, en un ambient polític de forta confrontació social dominat pels partits comunistes, on el PSUC, cal recordar-ho ara, era el més moderat de tots ells. S'ha parlat molt del paper que en la reivindicació del catalanisme popular va jugar el partit dels comunistes de Catalunya, però la veritat és que ser catalanista a L'Hospitalet en aquell període era un autèntic exotisme.

La gent de CDC, i també a l'altra banda de l'espectre patriòtic els escassos militants del PSAN, representaven una minoria que, no obstant les dificultats, es va saber fer respectar. De Catalunya

com a país es parlava poc i quan es feia era per reivindicar els drets nacionals que es conjugaven de manera específica en només un terç del lema de l'Assemblea de Catalunya: el que parlava de l'Estatut d'Autonomia. Així, a la vigília de la Diada Nacional del 1976, encara prohibida i només tolerada al final de tot, l'antifranquisme militant reivindicava l'Estatut però no resultava fàcil destacar-se com a defensor públic de l'autonomia catalana. Recordo que les forces polítiques van fer una crida, modestíssima, a reptar el governador civil i les autoritats del règim, penjant durant la Diada, senyeres als balcons i a les finestres.

A L'Hospitalet Centre, on jo vivia aleshores, pocs vam fer cas de la consigna. Un dels que més va mostrar el seu compromís —i es bo recordar-ho ara— va ser el Jacint Borràs que va rodejar la façana del seu habitatge a la Rambla, amb una senyera especialment vistosa. Aquell compromís era un signe d'indiscutible catalanitat però també una mostra de coratge que, venint d'un centre dreta liberal més aviat pudorós, calia valorar en tota la seva dimensió.

Pas pel món local

Borràs va ser després, el segon de la llista a les primeres eleccions municipals democràtiques. Una llista que va encapçalar Enric Vila de la Hoz, més gran que en Borràs i, com ell, d'una exquisidesa en el tracte que el van fer ser respectat com calia. Probablement, aquest caràcter col·laboratiu que Borràs proclamava i exercia, va actuar de bàlsam al partit a L'Hospitalet on ningú recorda, en aquell període, cap dissensió o ruptura. Com a corresponsals de L'Hospitalet vam mantenir sempre una relació cordial amb els homes i dones de Convergència. Se'ns veia d'una hora lluny que estàvem en una altra dimensió ideològica però això no va minvar mai el respecte i la sensació que uns i altres desitjàvem el millor per la ciutat i la seva gent. Molts anys després, vaig coincidir un matí de no recordo quines eleccions, al Parc de Can Sostres de Torrelles —municipi de la meua residència actual— acompanyant la seva filla Meritxell, l'actual consellera de Governació i Relacions Institucionals, a qui jo encara recordo com alumna del Patufet on després van anar els meus fills. Com no podia ser d'una altra manera, ens vam saludar i vam estar una estona de conversa animada.

L'última trobada

Ja no el tornaria a veure fins a mitjans de març d'aquest any a la sala de l'Harmonia. Presentàvem el llibre "Capdevila i nosaltres" amb l'antic alcalde com a autèntic reclam. La seva reconeguda figura va actuar de catalitzador i la sala es va omplir amb un centenar llarg de persones entre les quals, a les primeres files, estava el Jacint Borràs. El vaig veure força animat i interessat pel que es deia i, en acabar l'acte, va comprar el llibre. Com de passada, em va demanar si li podria enviar el text que vaig llegir, que feia una anàlisi apassionada dels anys del socialisme municipal comparat amb els propòsits de Vicenç Capdevila, que amb tota seguretat coincidien amb els que Convergència havia defensat sempre. Em va deixar el seu e-mail i al dia següent li vaig enviar l'escrit i li vaig agrair la seva presència a l'acte. Em va contestar d'immediat donant-me les gràcies.

Ja no el veuria més. Un correu del Centre d'Estudis m'anunciava la seva mort a la tarda del dia 12 i la cerimònia del dia següent a l'església de Santa Eulàlia del Centre. Quan vaig arribar, l'església ja era plena com un ou. Des de la porta vaig poder escoltar, després de l'acte religiós, la intervenció dels seus cinc fills i d'un parell de nets en representació dels nou presents. I vaig poder veure una munió de personalitats diverses i d'altres que sembla que hi eren i van sortir per la porta lateral. Una part important dels veterans convergents i dels joves nacionalistes, però també, gent de l'esquerra de tota la vida. Que haguessin estat els seus —fins i tot en Pujol i senyora que no vaig arribar a veure— era comprensible del tot, tenint en compte la seva fidelitat ideològica i de país. A més, ser amic dels seus amics quan els dies són grisos, parla a bastament de la seva humanitat i de la seva capacitat d'entendre més enllà de l'estrictament raonable.

Que hagués estat gent de l'esquerra hospitalenca també explica el seu tarannà obert i plural, la seva bonhomia i la seva disposició personal.

Deia al principi que sembla que les dates tinguin una especial vinculació amb la història personal. Que hagi mort a vint dies de l'1 d'octubre del 2017, quan alguns dels seus somnis podrien fer-se realitat, no sabia dir si és premonitori de res o simplement l'atzar d'un destí cruel: el dels catalans acostumats a estimar un país en permanent combat. ///

JACINT BORRÀS, PARE DE L'ACTUAL CONSELLERA MERITXELL BORRÀS, ERA L'ACTUAL PRESIDENT DE CONVERGÈNCIA DEMOCRÀTICA DE CATALUNYA



Cervelló es vesteix de gala per celebrar els 40 anys de la tornada de Tarradellas

El primer president de la Generalitat de Catalunya en el període democràtic va néixer al poble baixllobregatí el 1899 i va viure allà la seva infantesa

La vila celebra una setmana plena d'activitats vinculada a Tarradellas i un gran acte de cloenda on participaran l'Ajuntament, la Diputació i la Generalitat

Redacció

El 2017 va fer 40 anys del retorn de Josep Tarradellas a Catalunya. Nascut a Cervelló el 19 de gener de 1899, on va passar els seus primers 15 anys, la vila baixllobregatina va celebrar, entre el 16 i el 23 d'octubre, tota una setmana d'activitats per commemorar la figura de Tarradellas.

Una exposició de portades de diaris del retorn del cervellonenc més il·lustre; la inauguració de la Sala Tarradellas al Centre Cívic Ateneu; la presentació del llibre Cervelló-Saint Martin le Beau, municipi agermanat amb Cervelló i on va residir en el exili; taules rodones o col·loquis; així com una ruta cultural per conèixer 'Els passos d'en Tarradellas per Cervelló', entre d'altres.

La setmana va finalitzar amb un gran acte de cloenda, el 23 d'octubre, i que serviria de preàmbul del 2018, que serà el 40è aniversari del retorn de Tarradellas a Cervelló. La vila ja prepara, de fet, un ampli programa cultural i educatiu entorn a la figura de l'ex president de la Generalitat. Parlem, en aquest marc, amb l'actual alcalde de Cervelló, Juan Ignacio Aparicio.

-Què representa Tarradellas pel municipi?

-Tarradellas és per a nosaltres, sobretot, un veí de Cervelló. És per a nosaltres un orgull i un privilegi haver tingut un personatge d'aquesta magnitud entre els fills del nostre poble. Per a Catalunya està clar que significa la resistència, el manteniment de la institució de la Generalitat en uns moments molt difícils i complicats.

-Cervelló està agermanat, de fet, amb Saint-Martin-Le-Beau. Com són les relacions entre les dues ciutats?

-Les relacions entre els dos pobles són extraordinàries. La figura de Tarradellas va ser el punt d'unió per iniciar aquest agermanament. Però han estat les persones i les entitats de cada poble les que han aconseguit que la relació no s'hagi perdut en el temps com ha passat amb altres agermanaments. Veritablement ens sentim a casa quan anem allà i els rebem com germans quan venen aquí. Els estimem, gaudim, aprenem junts... I aquesta meravellosa relació és tan forta entre les famílies com entre les institucions.

-Com valora la situació actual?

-Molt trista. La situació actual és el resultat del fracàs del diàleg polític. Els problemes no es solucionen mai sense parlar, ni actuant unilateralment, ni trencant els marcs de convivència. I per això es necessita voluntat i ganes de solucionar els problemes. Catalunya no pot continuar com està. Aquí hi ha molts responsables polítics que no han fet els deures durant molts anys. Hem de treballar i explorar un nou marc territorial. Explorem, negociem, escoltem totes les parts i totes les possibilitats (TOTES) i exposem sobre la taula tots els arguments de totes les opcions. Un debat enriquidor, intel·ligent, realista... Tot el contrari del que s'està fent ara.

-Fa 40 anys de la restauració de la Generalitat. Què creu que pensaria Tarradellas de l'actual context polític?

-Penso que seria el més assenyat. Tarradellas va ser una persona de gestos i molt hàbil per esquivar els problemes. Ell no hauria forçat cap xoc de trens, perquè hauria aconseguit dialogar. I és justament el que faria. Dialogar. Dialogar. Dialogar.

-Quines activitats del programa destacaria?

-Totes són magnífiques i estan molt treballades per tocar totes les vessants del nostre president: exposicions, taules rodones, cinema, rutes culturals, concerts... És una bona ocasió per conèixer la figura del president i, sobretot, per gaudir d'aquest preciós poble situat en un marc natural incomparable al costat de Barcelona.

-Hi ha una ruta cultural que recorre la ciutat. Què es trobaran els seus participants?

-Trobaran el poble on va néixer Tarradellas. Passejarem pels seus carrers i podrem veure on va estudiar, on va viure, on passava els estius, etc. És una magnífica oportunitat per aprendre la nostra història més recent, la més propera i alhora és una porta oberta per gaudir d'aquest municipi tan ric en patrimoni històric-artístic, i amb tant de patrimoni natural. La ruta, a més, mostrarà la vitalitat cultural que tenim al municipi, ja que la farem amb personatges ambientats segons el lloc que visitem i accions teatralitzades. !!!

EL 23 DE OCTUBRE DE 1977 JOSEP TARRADELLAS REGRESA A CATALUÑA COMO PRESIDENTE DE CATALUÑA, TRAS SU EXILIO DESDE 1954. DESDE EL BLACÓN DE LA GENERALITAT EN LA PLAZA DE SANT JAUME, EN BARCELONA, ANUNCIA SU PRESENCIA CON LA MÍTICA FRASE QUE HA PASADO YA A LA HISTORIA: "CIUTADANS DE CATALUNYA: JA SOC AQUÍ!"



Ramón Luque: “Mi única frustración política es no haber sido nunca alcalde de L’Hospitalet”

“De Joan Saura aprendí mucho, pero no soy el alumno aventajado de nadie”

“La sociovergencia puso muy difícil que se aprobase el plan Red Natura 2000”

“La alcaldesa Nuria Marín no está a la altura de la segunda ciudad de Cataluña”

Ramón Luque Porrino nació en Cuevas de San Marco (Málaga) en 1952 y a los 12 años llegó con su familia al barrio hospitalense de Pubilla Casas. Sigue viviendo en la ciudad por la que dice sentir una enorme pasión. “Me puede”, confiesa quien fue concejal en el Ayuntamiento durante cuatro mandatos, de 1987 a 2003. En el último de ellos entró en el equipo de gobierno como responsable de medio ambiente y lo dejó al ser designado director general de Medio Natural con el primer gobierno de izquierdas que tuvo Cataluña después de la guerra civil.

Desde hace más de 30 años ha estado en todas las salsas que se han cocinado a la izquierda de los socialistas: en la dirección del PSUC antes de que entrara en hibernación; luego en la fundación de Iniciativa per Catalunya (IC) y en la escisión que supuso Esquerra Unida i Alternativa (EUiA); de 2009 a 2016 fue el responsable electoral de Izquierda Unida (IU), la formación que intentó refundar por varias vías, desde el apoyo a la candidatura de Alberto Garzón a los acuerdos con Podemos. Admite que todo eso le ha satisfecho, pero también confiesa su “única frustración política”: no haber sido alcalde de L’Hospitalet.

Pere Ríos

Jubilado a los 60 años de su plaza de profesor de historia, Luque sigue viviendo en el barrio del Centre de L’Hospitalet y acepta la entrevista en un café de la rambla Just Oliveras. El inicio de la conversación resulta obligado si se recuerda que ha conocido a los tres alcaldes de la democracia. “Juan Ignacio Pujana era... ¿qué puedo decir de una persona condenada por tráfico de influencias? A nivel personal, un pobre hombre sobrepasado por la historia y las circunstancias y al que eligieron porque pasaba por allí en aquella guerra que tuvieron el PSC y la federación catalana del PSOE para encontrar candidato”, se arranca Luque con la frescura verbal que le caracteriza. “Tuvo la suerte de ganarnos por unos cuantos votos las primeras elecciones, llegó a alcalde y ya entró en la rueda de un partido que siempre ha sido usufructuario de una ciudad socialista como L’Hospitalet”.

La comparación con su sucesor se hace inevitable. “A Celestino Corbacho le tengo en mayor consideración, mientras que a Pujana le combatí hasta el último minuto, le llevamos a los tribunales, fue condenado y tuvo que dimitir. Corbacho es un político autodidacta que, a diferencia de Pujana, tenía y sigue teniendo una visión de ciudad. Entendió que los tiempos no volverían a ser los de la victoria socialista de 1982 y reclamaban acuerdos y diálogo, aunque fuera desde



RAMÓN LUQUE, EN LA RAMBLA JUST OLIVERAS DE L'HOSPITALET | P-R-

magrebíes, pakistaníes o chinos de nueva hornada”. Con el paso de los años, aquel alcalde empezó a proyectarse políticamente, primero como presidente de la Diputación de Barcelona y “un día llegó a ministro con la mala suerte de que le estalló la crisis económica”. Pese a todo, Luque sentencia que “Corbacho tiene ADN político”.

No se expresa en los mismos términos de la actual alcaldesa socialista, Nuria Marín. “No está a la altura de la segunda ciudad de Cataluña, no le veo la fuerza que tenía Corbacho. Se ha devaluado mucho la talla política del consistorio de L’Hospitalet, que ha tenido ministros, consejeras de la Generalitat, directores generales, presidentes de empresas públicas, diputados en Madrid y en el Parlament. Ahora es irreconocible el arco municipal del pleno. Es verdad que Nuria nunca pretendió ser alcaldesa, que fue Corbacho el que la escogió, no sé si con arrepentimiento en el día de hoy”.

Sin un buen liderazgo

Llega el momento de la autocrítica, de reabrir lo que pudo ser y no fue el PSUC en L’Hospitalet, convencido como estaba de ganar las primeras elecciones municipales de 1979. “Si hubiéramos hecho un estudio serio nos habría dado un empuje técnico y la cosa anduvo por ahí. La dirección del PSUC siempre pensó que habría alcalde comunista en L’Hospitalet, como en Badalona y Santa Coloma de Gramenet. Los que teníamos un mayor contacto con los barrios veíamos que había zonas muy socialistas. Nuestro candidato no era de la ciudad, eso era un factor en contra, por mucho que la candidatura fuera muy brillante”, dice Luque en alusión al que fue cabeza de lista, el escritor Francisco (Paco, Francesc) Candel.

“El problema es que no teníamos liderazgos que se hubieran proyectado en la ciudad, éramos todos candidatos de barrio. Cuando tú paseabas al sacerdote Lluís Hernández por Santa Coloma de Gramenet todo el mundo lo abrazaba porque lo conocían. Y con Màrius Díaz en Badalona pasaba igual. O con Frederic Prieto en Cornellà, Antònia Castellana en Molins de Rei o Francesc Baltasar en Sant Feliu de Llobregat. La elección de Paco Candel fue un error político de cálculo, porque si traes a una persona vinculada a L’Hospitalet, pero proyectado por la organización, lo has de traer un año antes y pasearlo”.

Las discrepancias internas en el PSUC, inherentes a su cultura política y tradición histórica, no lo permitieron, ad-

la mayoría”, explica. Si no había quedado clara su posición, el entrevistado insiste. “Pujana me hizo demócrata porque me enseñó cómo nunca se debe tratar a la oposición, la de derechas y la de izquierdas”.

Luque reconoce que esa sintonía personal con Corbacho no impidió la discrepancia en algunas políticas. “Su proyecto de ciudad era discutible en algunas cuestiones que logramos matizar, pero en otros casos no, como el soterramiento de la Gran Vía y de la plaza de Europa. Con todo, entendió las transformaciones que le iban a venir a L’Hospitalet y aunque tuvo una visión estrecha del hecho migratorio comprendió que los futuros ciudadanos iban a ser peruanos, ecuatorianos,

mite. “Llevamos al límite la candidatura hasta pocos meses antes por el debate interno que teníamos. En cambio, de haber sido alcalde, Candel hubiera sido muy difícil de tumbar, hubiera tenido recorrido propio. Él lo explica en sus libros, cuando dice que en los socialistas estaba instalada desde el primer minuto la idea cainita de matarnos como fuera, desde el punto de vista político”.

Luego vino la crisis del PSUC, la victoria del PSOE de 1982 con la histórica mayoría de Felipe González y a los pocos meses la campaña de las municipales de 1983, a las que el PSUC de L'Hospitalet se presentó con el lema: “Aquí lo que hace falta es un alcalde”. Han pasado ya casi 35 años y aquel cartel en blanco y verde con la imagen del candidato Joan Saura resulta difícil de olvidar para quien lo llegó a ver. “No fue para nada nuestra mejor campaña, aunque el director técnico de entonces nade hoy en el dólar del asesoramiento político. Hay gente que tiene esa campaña como referencia de la anticampaña. Yo la viví con discusiones a cara de perro con los inductores, en lo que fue mi primer bautismo de rebeldía interna, porque conocía esta ciudad y sabía que aquello era un verdadero disparate. Eso no quiere decir que la talla política de Joan Saura no diera para ser un buen alcalde y mucho mejor que Pujana, por supuesto. Pero ese lema nos derivaba votos directamente a los socialistas. Yo hablaba con la gente y me decían, “claro, claro, aquí lo que hace falta es un alcalde como Pujana”, evoca Luque con sorna para referirse a aquella época.

Único edil de EUiA con poder

Entonces podía parecer el alumno aventajado de Joan Saura, algo que niega. “Yo solo he sido alumno de Leandro Colomer, que metió en Bandera Roja y luego me llevó al PSUC. También de Josep Palau, que fue secretario general de las Joventut Comunista de Catalunya y compañero de curso. De Joan Saura he aprendido su abnegación y su perseverancia. Saura se creyó esta ciudad. El problema es que fue poco dado a ser fuerte cuando tenía más clarividencia política y en cambio en la fase más madura, cuando teníamos más poder, no acertó en algunas decisiones, como aceptar la conselleria de Interior. He sido en todo caso autodidacta, nunca he idolatrado a nadie, y he sido siempre bastante iconoclasta y me he peleado con casi con todos mis jefes entre comillas, porque nunca he entendido esa relación en mi cultura comunista. El primero que da fe de eso es Joan Saura, pero después Jordi Guillot, Rafael Ribó o Gaspar Llamazares”. Con Pablo Iglesias, al que ahora asesora, dice que no se ha repetido esa constante porque la relación que mantiene con el secretario general de Podemos es bien distinta. “Forjamos una amistad desde que estubo colaborando con la secretaria de política electoral de Izquierda Unida como politólogo, al igual que Íñigo Errejón”.

Tras varios mandatos en la oposición, Luque acabó de concejal de medio ambiente de L'Hospitalet cuando fue el único edil que obtuvo Esquerra Unida i Alternativa en las elecciones de 1999, en que los escindidos de Iniciativa per Catalunya se presentaron por una banda y los otros por la suya. “Aquello fue gobernar un área de sostenibilidad muy iniciática, con acciones sobre los acuíferos, la ordenanza de energía o la batalla de las antenas de telefonía móvil. O cuando en 1999 me apunté a la idea de un día sin coches y tuve que convencer al equipo socialista que me miraban como a un marciano. Pero sobre todo, la capacidad que tuvimos desde nuestra minoría de influir en la acción global del gobierno municipal”.

Pujana me enseñó
a ser demócrata porque
me enseñó cómo
nunca se debe
tratar a la oposición”



Los socialistas tenían 14 de los 27 concejales y no necesitaban apoyos para gobernar, pero se abrieron a otras fuerzas. “Aquello solo fue posible por un vis a vis que teníamos Corbacho y yo, que era público y conocido, que no pasaba ni por el grupo socialista y que era muy mal visto por algunos. Era un diálogo voluntario, yo nunca lo pedí y por eso estuvimos ocho meses hablando hasta que entramos en el gobierno municipal, no teníamos prisa. Gracias a la lucha que habíamos hecho conmigo al frente, la oposición tenía unos mínimos medios para ejercer de oposición que nunca se han podido revertir”.

Después llegó el primer gobierno de izquierdas presidido por Pasqual Maragall, en el que Salvador Milà se hizo cargo del departamento de Medio Ambiente y Ramón Luque se convirtió en el único cargo de EUiA con poder, para hacerse cargo de la dirección general de medio natural. “Aquella fue una época extraordinaria por la impronta que dejamos en la consejería con mi área, en calidad medioambiental y en vivienda. Desde entonces está definido lo que tiene que ser una política de vivienda en Catalunya el día que se quiera retomar. Guardo unos recuerdos imborrables, porque nunca había tenido la posibilidad de apagar fuegos al pie del cañón con los bomberos y los agentes forestales, con unos resultados muy positivos, porque las estadísticas fueron de las más bajas de los últimos 15 años en hectáreas quemadas”.

Con todo, su gran satisfacción es otra, cuando ya han pasado diez años de que dejara el cargo. “Estoy particularmente orgulloso de lo que supuso para el medio ambiente la ampliación de la Red Natura 2000 para convertir a Catalunya en el tercer espacio europeo en porcentaje protegido, después de Eslovenia y Andalucía. Pasamos del 21 al 30% del territorio, y no solo fue un aumento cuantitativo, sino de cosas

absolutamente olvidadas, como la protección marina, o del parque nacional de Aigües Tortes y del Pirineo. O la ley de pesca que abolió la ley franquista aún vigente, mejorar la ley de caza que había o introducir el oso que estaba a punto de extinguirse con un convenio que hicimos con el gobierno de Eslovenia”.

Existe la sociovergencia

No todo fue coser y cantar y en el gobierno tripartito afloraron discrepancias para aplicar algunas políticas que pretendía este director de medio natural y el consejero Milà. “La Red Natura 2000 y la ley de pesca fueron una batalla contra lo que todo el mundo sabe que existía, y que existe, que es la sociovergencia. Eso es algo más que socialistas y convergentes se pongan de acuerdo, es un fluido que recorre toda la realidad social, aunque ahora menos. Aquello tenía unas conexiones con los poderes fácticos y con la corrupción en muchos casos, era un poder real que llegaba a los debates del consell de govern”.

No se trataba solo de un debate político interno, sino del riesgo de que la Unión Europea impusiera cuantiosas multas a la Generalitat por el retraso en los calendarios que llevaba Catalunya en declarar la Red Natura 2000, recuerda. Se trataba de un “empate” político que desempató la decisión del president Maragall. En un lado estaba lo que representaba la sociovergencia y en otro “el polo avanzado en temas del medio ambiente, que básicamente era el grupo parlamentario de Esquerra Republicana, no los consejeros, nuestra coalición y algunos alcaldes socialistas que nos apoyaron mucho”.

Ramón Luque sostiene que la sociovergencia la encarnaban los consejeros de Agricultura y de Política Territorial, Antoni Siurana y Joaquim Nadal. “Eran los duros, pero encontraron la horma de su zapato en Salvador Milà y en un buldócer al frente que era yo. Y se ha de decir que tuvimos a una aliada privilegiada que fue la ministra Cristina Narbona, [ahora presidenta del PSOE]. No nos tembló el pulso, se aprobó la Red Natura 2000 y lo que no sabe la gente es que es irreversible. Eso quiere decir que si tenemos un espacio reservado porque hay aves de secano, allí no se puede poner agua, que es lo que pasó con el proyecto del canal de Urgell.

Han pasado ya 48 años desde que Ramon Luque empezó a hacer política e ingresó en Bandera Roja, la formación que luego se integró en el PSUC. Es un tiempo suficiente para echar la vista atrás y hacer balance. “Siempre me lo he pasado muy bien, incluso cuando he hecho cosas que me han venido sobrevenidas y que otros no han querido hacer o dejaban por hacer, empujando en lo que era más agrio, siempre en una segunda fila. Ahora voy a centrarme en Europa, singularmente en este momento de la crisis del proyecto democrático y el aumento del fascismo y la xenofobia. Represento a Esquerra Unida en la ejecutiva del Partido de la Izquierda Europea y ahora me dedico a esas cuestiones y a echarle una mano a mi amigo Pablo Iglesias”, concluye. ■■■



LUQUE VOTÓ ESTE 1 DE OCTUBRE EN L'HOSPITALET | TWITTER

Francesc Codina, exregidor de CiU a L'Hospitalet, exdiputat al Parlament i exsenador

Codina: "Sempre he volgut ser alcalde, però em vaig equivocar de poble o de partit"

"Celestino Corbacho era un home molt rigorós, que abans de posar un peu a terra mirava com ho feia"

"No conec ningú de la meva generació que no hagi quedat tocat per la confessió d'en Pujol"

Francesc Codina (L'Hospitalet de Llobregat, 1944) és un convergent de la vella escola, aquella del pujolisme que va marcar una època. Això explica que sigui el militant número dos que va tenir Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) a la ciutat, només precedit per l'històric Jacint Borràs, fundador del partit i pare de l'actual consellera de Governació, que morí fa unes setmanes.

La trajectòria política i institucional de Codina ha estat molt intensa, al punt d'arribar a compaginar tres escons diferents al Senat, el Parlament de Catalunya i l'Ajuntament de L'Hospitalet, fins que va dir prou i ho va deixar tor amb 61 anys. Ara viu a Sant Cugat del Vallès, però sovint se'l veu pel seu "poble", com diu ell quan parla de la segona ciutat més poblada de Catalunya, i del seu barri, el Centre. "Algún dia hi tornaré, perquè hi tinc un nínxol", explica amb el seu to pausat característic i una certa ironia.

Pere Ríos

Ga i r e b é tots els entrevistats en aquesta secció amb llargues trajectòries confessen que el que més els va entusiasmar va ser la política local. Compareu aquest parer?

-Jo ho hagués canviat tot per ser alcalde del meu poble. Vaig ser regidor a l'oposició i em va agradar molt, perquè vaig fer tot el possible per millorar la vida dels veïns, però ser alcalde hagués estat el summum.

Era la meva aspiració política de veritat i em vaig equivocar o de poble o de partit.

-Ramón Luque, exregidor de L'Hospitalet per Iniciativa per Catalunya i Esquerra Unida confessava el mateix en el darrer número de EL LLOBREGAT. Alguna cosa deu tenir la política local que enganxa tant a gent de diferents ideologies.

-Sí, la proximitat. Jo vaig ser director de serveis socials de la Generalitat durant del 1980 al 1984. Si feies una guarderia o una llar d'avis tenia incidència en les

persones, però el que és impagable és poder ser alcalde del teu poble, per dedicar tot el teu esforç en la gent del teu poble. Tot i estar a la oposició si alguna cosa vaig influir o ajudar a fer ja em satisfecia.

-Quan es va despertar la seva vocació per la política?

-Quan era ben petit, el meu avi, que era constructor em va dir un dia: "bé, nen, tu quan siguis gran seràs aparellador, arquitecte, paleta o què et dedicaràs en això de la construcció?". I jo li vaig contestar: "quan sigui gran vull ser alcalde". Es va fote un fart de riure, pensava que m'havia tornat ximple. La política l'he portada sempre molt arrelada.

-Abans ha dit que s'havia equivocat de ciutat o de partit. Certament, ser regidor de CDC a L'Hospitalet durant quatre mandats (1983-1995), amb majories absolutes del PSC no devia ser gens agraït.

-Jo vaig començar l'activitat política amb la Marxa de la Llibertat, l'Assemblea de Catalunya i els primers ajuntaments democràtics. Tinc molts bons records. Tot i les dificultats que Con-



JAUME CODINA, AL PARLAMENT DE CATALUNYA

vergència i jo podíem tenir per qüestions sociològiques en algunes zones com Bellvitge, aconseguir ser la segona força

política a barris com el Gornal era una satisfacció que et portava el fet de dedicar moltes hores a ajudar aquella gent.

-Segur que els seus adversaris polítics dirien que si CDC era segona força al Gornal era pel clientelisme que

es practicava des de les oficines de Benestar Social.

-Al final, el que valora la gent és què hi havia de sincer en una actuació política, sigui o no del departament de Benestar Social. Si hagués estat enfocat des del punt del clientelisme, la gent s'hagués adonat. Hi havia altres partits que repartien feina, tenien un regidor dedicat tot el dia a un barri determinat, convidant la gent a esmorzar i tenia una actuació molt directa, a l'hora que podia oferir llocs de feina. Des de l'oficina de Benestar Social que hi havia al Gornal no es podia repartir feina

-Com valorar el mandat de Joan Ignasi Pujana, el primer alcalde democràtic

-L'època del Pujana va ser com un escalat. Va començar com a primer alcalde, amb tot el reconeixement democràtic que això suposava i era difícil no endevinar-la, perquè L'Hospitalet tenia moltes mancances i qualsevol actuació ja representava un progrés per la ciutat. Amb els anys es va anar apoltronant. En Corbacho tenia un perfil molt diferent, ha estat un home molt rigorós que abans de posar un peu a terra mirava com el posava, equivocadament o no, però el posava molt convençut.

Al mateix temps que regidor també va ser diputat al Parlament de Catalunya (1984-2000) i senador (1992-1995) en representació del Parlament. Per tant, durant alguns anys va arribar a compaginar els tres càr-

recs. Com ho portava?

Des de la oposició a L'Hospitalet no tens la responsabilitat de la gestió del dia a dia. Com a diputat, que segurament és el nucli més important de feina, va ser molt intens. I com a senador, em permetia en un mateix dia portar un tema al Parlament de Catalunya i a la tarda un altre al Senat. Era complicat, la família va jugar un paper important perquè accedís a poder fer tot això que només va durar uns anys. En aquells moments si eres senador és perquè eres electe, bé de manera directa o perquè el Parlament et nomenava d'entre tots els diputats. Ara el Parlament designa senadors que no han estat elegits pel poble. A la legislatura que vaig ser-ho jo tocaven set senadors catalans: cinc érem de Convergència i els altres dos eren el socialistes Josep Maria Sala i Joan Reventós.

-Al final va ser el tripartit que li va atorgar la Creu de Sant Jordi el 2008.

-Sí, el que em va provocar més orgull és que a mi, que havia fet tota la carrera a Convergència, em donés la Creu de Sant Jordi el tripartit presidit pel molt honorable president Montilla. És d'aquelles coses que et provoquen satisfacció íntima. No sé si a L'Hospitalet hi ha gaire gent més que la tingui, però és igual

-Com va viure la confessió de Jordi Pujol, un home amb qui va col·laborar tan estretament durant uns anys?

-Amb desengany, de-

cepció, tristor, tots els qualificatius que vulgui. Jo separo el que va ser l'obra de Govern d'en Pujol, criticable o no, jo penso que es va fer una gran obra de govern, però en sentir la seva confessió jo i molta gent ens vam posar tristos, em va costar pair-ho. Em sento desenganyat. En sento com si un dia, jo, que tinc un molt record del meu pare o del meu avi, em diguessin que era un baina. Suposo que m'hagués quedat en una situació de xoc i no crec que ningú de la meva generació que vam viure el pujolisme no hagi quedat tocat per allò.

-Vostè s'identificava molt amb ell.

-Sí, sí, vaig ser membre del comitè executiu del partit com a responsable de política social durant molts anys i el binomi Pujol-Roca [es refereix a Miquel Roca Junyent] va ser la meva referència durant molts anys. Per tant, em considero un pujolista i a l'hora un roquista. Un altre moment trist va ser el conflicte Roca-Pujol, perquè es va perdre un gran polític i la possibilitat que anés més enllà.

-Com veu l'evolució del seu partit al PDeCAT. Encara milita?

-Sí, però per mi militar era quan ho feies a Convergència amb la il·lusió, la força, el compromís i tot això. Hi soc al PDeCAT perquè soc de la gent que no va dir que no volia seguir militant, va haver una transposició. No és que no em senti a gust, però no és la meva època. És una altra cosa i ha de ser així. És gent molt jove i amb moltes ganes i crec que és un projecte que pot tirar endavant, però una identificació meua amb el PDeCAT com ho va ser amb en Pujol, Roca o Convergència, no té res a veure.

-Imagino que li produeix satisfacció veure una persona tan propera a vostè com la Meritxell Borràs de consellera de la Generalitat?

-Tenim una relació gairebé paterno-filial. Me l'estimo moltíssim i pateixo per ella, però per l'altre banda estic molt content que sigui consellera. Qualsevol persona del meu poble que hagi tingut una posició rellevant a la vida política em

provoca satisfacció, però si a més és una persona que des de molt jove hem conviscut el nacionalisme i l'estima al país, doncs una mica més. Em va passar amb el Corbacho, quan va deixar de ser alcalde per ser ministre i m'ha passat amb la Meritxell com a substituïda meua de cap de llista a L'Hospitalet. O l'Anna Simó sent diputada o el Joan Saura sent conseller i després senador.

-Quan es publiqui aquesta entrevista independentista ja s'haurà tret l'entrellat de la situació política catalana. Com ho veu tot plegat?

-No es bo opinar sense tenir tota la informació i no la tenim. El que sí es recordarà és que en Margall va decidir un dia canviar l'Estatut, cosa que no va fer mai en Pujol, perquè deia que millor que no toquéssim res perquè si ho fèiem en sortiríem perjudicats. Però es canvia l'Estatut, l'aprova el Parlament, el Congrés i es guanya un referèndum però al cap d'un temps se'n va tot en orris amb la sentència del Tribunal Constitucional. Si no hagués passat això no es parlaria de la independència com s'està parlant aquests últims anys. Allò ho va estripar tot. Però tot i així el PP no es va adonar i crec que encara no se n'adona, que si s'hagués pactat un referèndum hagués sortit que no. Jo sóc de L'Hospitalet i vostè del Baix Llobregat i coneixem una mica el territori. L'independentisme llavors no tenia més del 20 o del 25% de suport. No se n'adonen d'això i

el tema es va podrint, es va complicant i al final hem arribat on hem arribat. Fem un símil amb la construcció d'un edifici, el que rep sempre és el pintor, que es l'últim que arriba. Si les dificultats venen del fonament o de les estructures ningú no se'n recorda, és el pintor el que ha fallat. Ara el problema el té el Puigdemont

-Què fa ara?

-Faig d'avi. Tinc 73 anys, vaig treballar fins els 70 i escric quatre notes de tant en tant. Segueixo l'actualitat i la política, com no podria ser d'una altra manera, però no tinc cap activitat fixe i crec que ja em toca. Si em permet la brometa, vaig marxar de L'Hospitalet però hi tornaré perquè el nínxol el tinc allà. Jo tenia un mandat de sis anys al Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) i quan en portava cinc i estava de president va venir un empresari i em va dir, "escolta'm, la meua empresa està donant un tomb i m'agradaria que vingués algú que no sàpiga res del negoci, però que tingui una visió globalitzada". Quan es tenen 61 anys i tens aquesta possibilitat t'ho has de pensar i ho vaig consultar amb la meua dona. L'empresa està a Sant Cugat del Vallès i en el mateix pac anava l'habitatge. No és el mateix que quan tens 40 anys, que tens una visió encara molt esperançada. Aquesta és la raó per la que vaig marxar, però segueixo venint a L'Hospitalet a trobades i actes perquè segueix sent el meu poble. **///**

"Si fa quatre anys
s'hagués fet un referèndum
sobre la independència
hagués sortit
que no"



La cúpula del PDeCAT de Esplugues, a juicio por presunto delito de amenazas y coacciones y por la proposición de malversación pública

El juzgado de primera instancia e instrucción nº3 de Esplugues admite a trámite la querrela del que fue líder y portavoz del grupo municipal, Albert Comellas

Comellas denuncia la supuesta propuesta del partido de acceder a la cuenta del grupo municipal, además de pedir la contratación de un asesor de gobierno con fines partidistas

I. Crespo

El juzgado de primera instancia e instrucción nº3 de Esplugues ha admitido a trámite la querrela del todavía concejal demócrata Albert Comellas contra siete miembros de la cúpula del partido local, entre ellos, su presidente, Pere Clota.

De esta manera, los siete denunciados (A saber: Pere Clota, Lidia Morera, Josep Benedico, Mireia Alabart, Carles Coloma, Cristina Castejon y Pedro Rodríguez) serán interrogados por un presunto delito de amenazas y/o coacciones, así como por un presunto delito de proposición y a la malversación pública. La juez entiende que los hechos presentados en la querrela por Comellas “presentan características que hacen presumir la posible existencia de una infracción penal” y, de hecho, serán tenidos en consideración, como segunda petición, los documentos aportados por el denunciante.

“Todas las obligaciones, ningún derecho”

Según denuncia Comellas en la querrela criminal, todo comienza en febrero de este año cuando, en una reunión previa a la sesión plenaria, los siete denunciados plantean al entonces portavoz del grupo municipal del PDeCAT “el libre acceso del equipo local de Esplugues a la cuenta corriente que contiene el dinero que destina el Ayuntamiento para los gastos del grupo municipal”. Entonces contaban con unos 3.000 euros y aportaban mensualmente 1.410 euros.

Además, según el mismo documento, el partido local habría pedido a Comellas contratar un asesor de comunicación para el partido con el dinero del grupo municipal. El concejal demócrata se negó porque, obviamente, esas propuestas iban en contra del ‘Código de Buen Gobierno y Transparencia del propio Ayuntamiento y del partido’, una



EL CONCEJAL DEMÓCRATA ALBERT COMELLAS ES EL DENUNCIANTE

negativa que derivó en la advertencia de los denunciados de expulsarle del partido como así se votó meses después en una asamblea de urgencia que está, de hecho, también impugnada por Comellas ante los organismos nacionales del partido.

Según Comellas, “de acuerdo con su obligación legal como cargo electo”, informó de estas propuestas inmediatamente -el 15 de febrero, solo un día después- a la dirección y los órganos disciplinarios del Partido Demócrata; al gobierno local (18 de febrero) y al secretario municipal (20 de febrero). Los dos concejales del grupo presentaron también una propuesta de denuncia antes de entrarla en la Fiscalía contra la Corrupción y la Criminalidad Organizada en 20 de marzo y finalmente Comellas formalizó la denuncia a este organismo el 5 de abril por dos propuestas de malversación de caudales públicos, amenazas y coacciones.

Un mes después, la Fiscalía califica los actos como “preparatorios para delinquir” (en el caso de la malversación de caudales públicos) y otros delitos “semi-públicos” suficientemente graves como para interponer querrela criminal. Comellas, pues, deja sus responsabilidades de gobierno para no “involucrar al Ayuntamiento” y la presenta el 25 de julio. Una querrela que ahora obtiene su admisión desde la Justicia.

En declaraciones a El Llobregat, Albert Comellas valora “muy positivamente el paso porque la juez admite los tres delitos: la propuesta de malversación de caudales públicos, las amenazas y las coacciones”. Tres delitos que podrían

generar jurisprudencia y romper así con la desprotección jurídica de los cargos electos ante la presión de estructuras de partido a cometer ilegalidades en beneficio propio: “Los funcionarios y cargos electos tenemos la obligación de denunciar, pero no tenemos ninguna cobertura jurídica. Tenemos todas las obligaciones, pero ningún derecho. En el momento que podamos demostrar que esto es un delito y genere jurisprudencia, quedaremos más cubiertos y la gente no se atreverá a abusar de esta manera de los funcionarios y los cargos electos”.

Romper puentes

De hecho, Comellas avisa también a la organización nacional del PDeCAT ante la petición de cese como concejal de la asamblea local: “Tiene que haber un expediente de expulsión del partido y, luego, que te pidan el acta de concejal y no al revés. Yo no dejaré que el partido actúe de esta manera a nivel de concejales y alcaldes que tenemos. No la toleraré, ni tampoco que se hagan amenazas y que se destrocen los estatutos para emprender represalias y atacar la honorabilidad de un concejal. [...] Y si el partido, a través de la Comisión Ética y el Consell Nacional, osa expulsarme por este motivo, les caerá una demanda civil que ya está preparada. Espero que no sea el caso y que no se tome como una amenaza. Pero esta manera de funcionar no se puede permitir. Los asociados tenemos unos derechos, hemos fundado un partido nuevo para hacer las cosas bien y los electos merecemos todo el apoyo y toda la jurisdicción y no la maquinaria de un partido”.

En este sentido, el concejal demócrata defiende haber trabajado por romper los puentes entre los cargos electos y la financiación de los partidos locales con varios ejemplos: primero, cuando llegó como líder demócrata, cerró una cuenta que había de un grupo municipal convergente anterior en la que tenía acceso el tesorero del partido: “El dinero es público y del ente municipal. El grupo tiene que dar cuenta directamente al interventor; de hecho, a finales de año, tenemos que justificar en qué nos lo hemos gastado y que lo hemos gastado para el grupo y no para fines electorales. Y si no te lo gastas, se devuelve. Es como una subvención finalista”, dice Comellas.

En segundo lugar, sostiene que él había sido ya “especialmente duro” con el partido nacional de Ciudadanos, que supuestamente habría intentado colocar gente del partido como asesores, en concreto, para un grupo municipal andaluz. Y, por último, Comellas defiende que los partidos se tienen que financiar, en todo caso, de donaciones personales, como la que él hizo a principios de año con 900 euros, una cantidad que se comprometió destinar cada mes y que, tras lo ocurrido, no podrá ser. ///

Si el partido osa expulsarme por este motivo, **les caerá una demanda civil** que ya está preparada”



Centre de Negocis Edifici e//lobregat

¿NECESITA UNA RECEPCIÓN QUE RECOJA LAS NOTIFICACIONES OFICIALES DIRIGIDAS A SU EMPRESA?

CONTRATACIONES
ANUALES:
35 EUROS
+ IVA
POR MES

DOMICILIACIÓN DE SOCIEDADES

El cliente puede utilizar nuestra dirección como domicilio de su empresa a todos los efectos. Recogeremos en su nombre correspondencia comercial, certificados, notificaciones administrativas y la pequeña paquetería que le puedan enviar. Una vez recepcionado, avisamos al cliente y le hacemos llegar la documentación.



OTROS SERVICIOS

Oficina virtual, desvío de llamadas a un número de teléfono exclusivo, atención telefónica, sala de reuniones, despachos equipados con teléfono y fibra óptica, secretarías virtuales, venta de sociedades de nueva creación, servicio gestoría, etc.

* consultar precios

Somos una empresa de servicios, con más de 25 años de experiencia, que dispone de un edificio destinado a "centro de negocios", dedicado a proporcionar a cualquier empresa la infraestructura administrativa necesaria para llevar a cabo su actividad de forma inmediata y económica.

Llámenos e infórmese sin compromiso: 902 800 248
centrodenegocios@ellobregat.com
Calle Raurich N° 62 - 08830 Sant Boi de Llobregat

Francesc Baltasar, alcalde de Sant Feliu de Llobregat de 1979 a 2000 i conseller de Medi Ambient i Habitatge de

Francesc Baltasar: “Quan era alcalde em votàvem militants del PP i m’ho deien”

“El soterrament de les vies de Renfe pel centre de la ciutat segueix sent un tema pendent. És un llegat que passa d'alcalde en alcalde”

“Maragall era el líder que apareixia amb una idea o una intuïció capaç de motivar-nos a tots. Montilla és molt treballador, molt més metòdic, de poc parlar”

Francesc Baltasar i Albesa va néixer a Barcelona el 1949 i no havia complert els 30 anys quan va ser elegit el primer alcalde democràtic de Sant Feliu de Llobregat per la candidatura del PSUC. Hi va estar fins el 2000, després de guanyar sis eleccions consecutives i segurament hagués estat reelegit si no hagués renunciat voluntàriament Periodista abans que polític, va ocupar diversos càrrecs a la Diputació de Barcelona, a l'Àrea Metropolitana i com a diputat al Congrés durant una legislatura fins que va deixar la política per dedicar-se a l'empresa privada del 2000 al 2003.

Amb formació del primer tripartit presidit per Pasqual Margall hi va tornar, primer al Departament de Relacions institucional que liderava Joan Saura i més tard com a conseller de Medi Ambient en el govern de José Montilla.

Pere Ríos

També és dels que pensa que el que més l'ha satisfet en la seva trajectòria pública ha estat la política local?

-Per suposat. L'alcaldia té una cosa molt dura, sobre tot a l'inici d'aquells anys i en poblacions com les del Baix Llobregat, i és que és un servei permanent, 365 dies l'any i 24 hores. Però també té una cosa impagable, que és la possibilitat de resoldre un problema després de planificar-lo, fer un projecte, pressupostar-lo, executar-lo i inaugurar-lo. Això no existeix en cap altre

àmbit de l'administració. En el cas de la Generalitat, planifiques moltes coses, les portes a terme però moltes vegades ni les veus.

-Quan van arribar els primers ajuntaments estava tot per fer.

-Sí, Sant Feliu tenia unes característiques gairebé suburbials, amb més de 20 carrers sense urbanitzar, 40 sense enllumenar, faltava clavegueram i només hi havia un parc públic que venia de l'època republicana. No hi havia ambulatori ni pràcticament escoles. La gent estava vivint sense els mínims serveis, amb l'agreujant que dels anys 60 a finals del 70 es va passar d'onze mil habitants a més



BALTASAR, A LA PLAÇA DE LA VILA DE SANT FELIU DE LLOBREGAT | I.C.

“A l'inici del mandat era alcalde els 365 dies de l'any i les 24 hores del dia”



32.000.

-Sant Feliu acabà sent amb el pas dels anys una zona molt desitjada pels promotors immobiliaris, com d'altres localitats que estan a tocar de Barcelona.

-Des de l'inici de la democràcia municipal hi ha hagut sempre un desig de tenir una certa qualitat de vida, en zones verdes, equipaments, vida cultural o qualitat de l'ensenyament. I això ens ha fet un

lloc atractiu amb un cert risc que es disparin els preus de l'habitatge.

-Què li falta al poble després de 38 anys d'ajuntaments democràtics?

-Una cosa transcendental que vam començar a batallar fa molt, que és el soterrament de les vies de la Renfe al seu pas pel centre de la ciutat. És un llegat que passa d'alcalde en alcalde.

-Quin record li queda

de la crisi del PSUC que va derivar en el seu trencament?

-Allà hi havia molts agents externs, interessos a nivell de Catalunya i d'Espanya, no sé si encara més grans, perquè el PSUC es debilités. Quan analitzes les discussions que es produïen te n'adones que era absurd trencar un partit com el PSUC. Ho recordo amb dolor, perquè mai hauria d'haver estat així.

-Malgrat la crisi del PSUC, vostè va ser un dels pocs alcaldes del partit que va revalidar la victòria a les eleccions del 1983, a diferència del que va passar, per exemple, a Sant Joan Despí o Cornellà, per citar dues ciutats. Com ho explica?

-Crec que es valora molt la gestió que es fa, la projecció pública que es transmet, la capacitat de posar objectius que la majoria de la ciutadania pugui estimar i a partir d'aquí es produeixen els resultats. Tot i que alguns dels alcaldes que ha citat eren excel·lents alcaldes i excel·lents gestors la onada socialista de les generals del 1982 es va perllongar a les municipals de 1983.

-El comportament electoral de Sant Feliu va ser ben curiós durant molts anys: a les municipals sempre guanya el PSUC i després Iniciativa; a les autonòmiques, CiU, i a les generals, els socialistes.

-A les municipals compta el vot ideològic però molt menys que en d'altres eleccions. Jo m'havia trobat militants del PP que em votàvem i m'ho deien espontàniament quan ens trobàvem pel carrer, no ho deien

“El que més hauré fet a la vida és fer d'alcalde. És un honor, però mai havia estat el meu objectiu de vida”



per fer-me la pilota. “Para las municipales yo lo tengo claro, tú eres el alcalde”. Ho arreglaven així. Al centre de la ciutat, per exemple, teníem un nivell molt alt de vot, amb una diferència de 25 punts entre les autonòmiques i les municipals. Segurament també és important la valoració que té la gent de la feina de l'equip de govern i de la persona que l'encapçala.

-Sembla que podia haver seguit d'alcalde fins que hagués volgut però ho va deixar després de 21 anys per marxar a l'empresa privada. Perquè?

-Sempre he pensant que amb un màxim de dos o tres mandats n'hi hauria prou i que s'hauria de fer per llei, no voluntàriament. Vaig compatibilitzar l'alcaldia amb ser diputat al Congrés, amb tasques de direcció a l'Àrea Metropolitana de Barcelona i durant un temps com a vicepresident de la Diputació de Barcelona. Més enllà del municipi vaig aconseguir punts de gestió per projectar la ciutat i que la beneficiïn.

I això fa que es vagi ajornant la marxa. Iniciativa era una formació po-

lítica molt dèbil i els meus companys em demanen que segueixi, fins que considero que ja n'hi ha prou. Entro d'alcalde als 29 anys i ho deixo als 50. El que més hauré fet a la vida és fer d'alcalde. És un honor, però mai havia estat el meu objectiu de vida.

-Al 2003, amb la formació del primer tripartit va tornar a la política institucional.

-Quan es constitueix el primer tripartit sóc secretari general del Departament de Relacions Institucional on hi ha el Joan Saura. Entro al Govern amb la primera remodelació que fa el Pasqual Maragall i substitueixo el Salvador Milà a la conselleria de Medi Ambient i després estic durant tot el govern del José Montilla.

-Quin record li queda d'aquella etapa?

-El d'haver treballat moltíssim. Quan resolien deu coses n'apareixien 40 al darrera. I la sensació que en aquell moment els temes medi ambientals costaven molt d'introduir perquè hi havia un nivell molt petit de consciència social i de les avantguardes polítiques. Ara hi ha una percepció molt més gran que, ho cuidem el

planeta o el planeta acaba amb nosaltres. Avui seria una mica més fàcil, però llavors tenies la sensació d'estar predicant en el desert, amb poca gent que es creia el que explicàvem.

-En una part de la societat catalana va quedar instal·lada la idea que l'època dels tripartits va ser fosca, ineficaç, plena de disputes internes i es posa molt poc en valor l'obra de govern, amb la construcció d'hospitals, escoles, comissaries, edificis judicials, equipaments culturals i infraestructures com mai s'havien fet. Què va fallar perquè s'instal·lés aquesta idea? Potser va faltar un relat de Govern?

-El tema essencial és que va faltar relat, sí. I que estàvem més pendents del què diran que no pas de pensar que el relat és meu i intento imposar-lo a la societat i ser més agosarat en les polítiques de comunicació. Nosaltres vam abordar temes com el de l'aigua, fent la desalinitzadora del Prat, per exemple.

El que va fer el tripartit va ser furgar i treure tots els problemes de Catalunya a l'hora. Això no és necessàriament el que li agradava sentir a molta gent, acostumada a un discurs pujolista.

-Si el tripartit no va tenir relat va ser per la impossibilitat de construir-lo perquè governaven tres forces polítiques diferenciades en alguns plantejaments?

-En bona part sí. I també perquè influeix de manera notable les cultures dels tres partits. Jo recordo que, coses que la cultura d'Iniciativa per Catalunya tenia molt assumides,

els hi sonaven a xinès als companys d'Esquerra Republicana, com segurament em podien sonar a mi alguns plantejaments d'ells.

-Amb qui es va sentir més a gust al Govern, amb Maragall o amb Montilla?

-Es difícil respondre. La meua amistat amb el Pepe Montilla venia de lluny, ens havíem conegut a principis dels anys 70, quan ell era un estudiant nocturn de batxillerat a Cornellà i jo era un estudiant universitari a Barcelona que anava pel Baix Llobregat. Després vam coincidir com alcaldes, a l'Àrea Metropolitana i a la Diputació.

Amb el Pasqual vaig tenir menys relació, però va ser molt intensa i molt agradable. Maragall era el típic líder que apareixia amb una idea o una intuïció capaç de plasmar i motivar-nos a tots. I el Pepe Montilla és una persona molt treballadora, molt més metòdica, de poc

parlar.

-En acabar-se el tripartit tornà a l'activitat privada fins a la jubilació i ara que fa? “¿A qué dedica el tiempo libre?”, que diria el cantant.

-Vaig cinc dies a la setmana al gimnàs, al mateix que anava quan era conseller, a Barcelona. També estudio anglès, que era una de les assignatures que tenia pendents a la vida, perquè per edat em va tocar estudiar francès.

Vaig regularment a classes i espero dominar-lo en algun moment, perquè costa molt més que el francès. I segueixo, no em primera línia, la vida municipal de Sant Feliu i la vida política d'Iniciativa-Comuns.

-Segueix vivint a Sant Feliu?

-I tant! Molt intensament, perquè ara passejo pels carrers i encara em para la gent que em reconeix i em comenta coses sobre obres que vam fer. És agraït també ser exalcalde dintre de Sant Feliu. //



BALTASAR, A UN CARTELL ELECTORAL DE 1987

JUDICIAL

Un món complex



La huella judicial del Baix Llobregat en el 1-0

Juan Antonio Ramírez Sunyer, el juez titular que investiga la preparación del referéndum, fue el juez de primera instancia número 3 de Sant Boi

Las operaciones de la Guardia Civil parten del 'santboiano' Miguel Durán contra Santi Vidal, juez que también estuvo destinado en Gavà

Imanol Crespo

Tras el llamado choque de trenes –referido a la aprobación en el Parlament de Catalunya de la Ley del Referéndum y la Ley de Transitoriedad- entre Cataluña y España, ha habido otro punto de inflexión en las semanas previas al 1 de octubre: la operación judicial, policial y tecnológica contra la celebración del referéndum el 20 de septiemb.

Una operación que no parte de los movimientos de la Fiscalía para evitar el referéndum, sino de una causa, tal y como destapó el digital eldiario.es, vinculada a una denuncia de VOX y de otra del abogado Miguel Durán en febrero, tras las declaraciones del juez y exsenador republicano Santiago Vidal -que estuvo destinado como juez en Gavà- en las que apuntaba a que la Generalitat habría obtenido datos fiscales de los catalanes de manera ilegal.

Sea como fuere, las casualidades de la vida hacen que varios de los protagonistas tengan o hayan tenido vínculos con el Baix Llobregat o L'Hospitalet. El primero de ellos, el mismo juez titular del juzgado de instrucción 13 de Barcelona, Juan Antonio Ramírez Sunyer, quien fue juez de primera instancia del juzgado número 3 de Sant Boi. La ciudad baixllobregatense fue uno de sus primeros destinos con Terrassa y Badalona, partido judicial del que sería más tarde decano. Según explican juristas que coincidieron con él, a Ramírez se le recuerda por su capacidad de poner al día, entonces, el juzgado.

En 2003 pasaría a ocupar el actual puesto, desde el que ordenó los 40 registros de despachos y domicilios de altos cargos de la Generalitat. Ubicado en la Ciutat de la Justícia de L'Hospitalet, a sus 72 años –el Consejo General del Poder Judicial le concedió, en mayo, el retraso de la jubilación-, vuelve a tener en sus manos

un tema estrella. Pero no ha sido el único. Todavía en el terreno del debate territorial, Ramírez Sunyer –que fue condecorado en 2016 por Mossos d'Esquadra- aceptó una denuncia del polémico Emilio Rodríguez Menéndez contra el entonces director general de Mossos, Albert Batlle, por no tomar medidas que impidieran las ya habituales pitadas del himno nacional durante la final de la Copa del Rey. Por otro lado, Ramírez Sunyer es protagonista de distintas actuaciones contra representantes de colectivos anarquistas y de 'okupas'.

Entre las más polémicas, el ingreso provisional en prisión de dos jóvenes, de 18 y 19 años, vecinos de L'Hospitalet, acusados de atacar una comisaría de Sants. Consideró que existía riesgo de fuga y se pasaron dos meses, por los que, luego, tendrían que ser indemnizados. Fue en 2004, y por ello y por otras actuaciones, el juez fue víctima de un ataque con paquete bomba de un grupo anarquista llamado 'Las Brigadas de la Cólera' que tuvieron que desactivar agentes especializados.

De Azuaga a Sant Boi

Las operaciones policiales consecuentes de la instrucción de Ramírez Sunyer parten, como decíamos, de una denuncia de VOX y, también, del abogado Miguel Durán, un jurista nacido como muchos vecinos de Sant Boi en la ciudad extremeña de Azuaga –ciudad hermanada-, pero criado en la ciudad baixllobregatense desde los 11 años. Conocido por ser director general de la ONCE entre 1986 y 1993 –es invidente de nacimiento- y presidente de Telecinco



MIGUEL DURÁN, INVIDENTE DE NACIMIENTO, LLEGÓ A SANT BOI CON 11 AÑOS



RAMÍREZ ESTUVO DESTINADO EN EL JUZGADO DE PRIMERA INSTANCIA Nº3 DE SANT BOI

(1993-1996), Durán ha estado vinculado a diferentes partidos políticos desde joven. Es conocido que su primera incursión como militante fue con las juventudes del PSUC. Sin embargo, su perfil se ha ido 'conservandorizando'. En 1995, ingresó en Unió Democràtica de Catalunya y, de hecho, apuntó a ser cabeza de lista en Sant Boi para las municipales. Sin embargo, la oposición de Convergència –entonces compañera de viaje de Unió en CiU- lo impidió. Algo menos conocido es, según hemos podido saber, que antes simpatizó seriamente con el entorno socialista a partir de los lazos que logró con el PSOE. Más tarde, ya en 2009, Durán pasó a ser cabeza de lista de Ciutadans en las europeas, a través de la coalición del partido con 'Libertas', fundada en 2004 para protestar contra el proyecto de Constitución de la Unión Europea. No obtuvo escaño.

Desde entonces, fue habitual verle colaborando como tertuliano en programas conservadores de televisión como el célebre 'El Gato al Agua'.

L'H, sede del CTITI

Además de los perfiles personales, la operación judicial y tecnológica que han llevado a cabo los cuerpos policiales españoles han tenido dos escenarios clave, ambos en L'Hospitalet. Por un lado, el de la conocida Ciutat de la Justícia; y, por otro, el CTITI, o el Centro de Telecomunicaciones y Tecnologías de la Información de la Generalitat, que tiene sede en la segunda ciudad de Cataluña desde 2008. Ubicados en el polígono Pedrosa, han sido objeto de distintas entradas de la Guardia Civil, incluso, horas antes del referéndum de autodeterminación. ///

98.1 fm



Ràdio Desvern

El desplegament fallit de les noves tecnologies als jutjats s'ha convertit en el nou malson de la justícia

Un dels majors inconvenients és l'alta rotació i mobilitat dels treballadors de la Justícia al nostre territori, extrem que dificulta l'especialització i, per tant, un servei de màxima qualitat

Les dolentes condicions laborals i els deficitaris mitjans materials i humans no faciliten la tasca encomanada d'impartir justícia per a tothom i no només per als que s'ho poden pagar

Al poder judicial no li cal presentació. És el tercer poder de l'Estat i una pedra fonamental en l'edifici de la democràcia. Concretament a Catalunya, la demarcació judicial està formada per la Comunitat Autònoma, la Província i el Partit Judicial. Al Baix Llobregat i l'Hospitalet hi ha vuit partits judicials dels 25 que hi ha a la província de Barcelona i dels 49 en què es divideix Catalunya.

La justícia de la comarca, malauradament, no es troba en una situació ideal. Tal i com vam avançar a les pàgines del llibre Qui és Qui: Radiografia dels qui manen al Baix Llobregat i a l'Hospitalet: es tracta d'una institució encara amb molt vels i poc acostumada a parlar del seu funcionament intern. Fa molt que ja s'han identificat deficiències històriques de la Justícia, que perjudiquen, en última instància, als ciutadans. A l'any 2016, però, no podem dir que s'hagin solucionat.

Reorganitzar com a solució

La reorganització de la justícia al Baix Llobregat i l'Hospitalet és cada cop més necessària. Un dels majors inconvenients d'aquest món al territori és la mobilitat dels treballadors del sector de la justícia. L'alta rotació en els jutjats del Baix posa traves a l'especialització i, per tant, dificulta oferir un servei de màxima qualitat. Veure's obligats a treballar qüestions civils i penals alhora, per exemple, genera molt de pessimisme entre els professionals de la Justícia.

Igualment, l'administració de justícia en general, i la de Catalunya en particular, és una de les més antiquades, ja que les noves tecnologies han arribat amb prou feines a jutjats i tribunals. I quan ho han fet, no són efectives. A principis de l'any passat, va entrar en vigor l'obligatorietat de dir adéu al paper als jutjats i emprar l'expedient electrònic, tal i com recull la Llei 42/2015, reforma de la LEC (Llei d'Enjudiciament Civil). Però els nous programes informàtics e-justícia.cat, per a la presentació de demandes i escrits, i Lexnet, per a la recepció de notificacions, han generat greus problemes als jutjats civils i socials de Catalunya. El sistema, que pretén digitalitzar els jutjats i tribunals de Catalunya mitjançant la digitalització dels expedients judicials, ha estat considerat pels propis treballadors un programari "lent i ineficaç, lluny de millorar l'eficiència i els ritmes de treball".

Els requeriments del nou sistema han ocasionat endarreriments greus en la tramitació, i problemes molt importants d'estrès laboral als funcionaris. Tot i que els funcionaris comparteixen que el pla per digitalitzar la justícia facilitarà en un futur el treball dels tribunals, sembla que l'exigència de renovació els ha agafat d'imprevist. De moment, el repte d'una justícia sense papers haurà d'esperar.

La justícia, només per a uns pocs

Als jutjats de l'Hospitalet i el Baix Llobregat s'encarreguen de fer justícia un munt de professionals: jutges, magistrats, fiscals, secretaris judicials, advocats, procuradors i un seguit de treballadors especialitzats en diferents tasques judicials. Al igual que un periodista té com a objectiu principal informar; un informàtic, arreglar ordinadors; o un policia, vetllar per la seguretat ciutadana, no està de més recordar que la missió dels jutges és impartir justícia i la dels fiscals, garantir que es compleix la llei. En principi, sobre tothom. Però, de vegades, les condicions laborals i els mitjans materials i humans no els acompanyen. Llavors, sembla indispensable qüestionar-se: realment és així?

La corrupció, per darrere de l'atur, continua sent el segon problema nacional, segons el baròmetre del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS). Actualment, s'ha establert

en la societat una sensació d'injustícia i d'impunitat permanent davant els casos de corrupció que afecten diferents partits polítics. Si el poder judicial no controla els excessos de la resta de poders –l'executiu i legislatiu, qui ho farà?

Violència masclista

La violència de gènere també continua vigent. El segon trimestre de l'any 2016 es van registrar 528 dones víctimes de violència masclista, 28 homes condemnats i 15 d'absolts al Baix Llobregat. El nombre de denúncies de violència masclista ha augmentat respecte l'any anterior (528, 105 més que l'a2015), segons dades facilitades pel Consell Comarcal del Baix Llobregat. Es van iniciar 86 ordres de protecció, el 50% de les quals van ser denegades. Des de 2008 s'observa una disminució constant de les ordres

de protecció denegades al Baix Llobregat i l'Hospitalet. La tendència es manté: de les 366 ordres de protecció denegades l'any 2008 s'ha passat a les 243 del l'any 2015.

Les xifres parlen per si mateixes. La violència vers les dones és una realitat al Baix Llobregat i a l'Hospitalet tot i el compromís de la ciutadania i la justícia per fer-ne front. I acabar amb aquesta xacra. Una violència que no tan sols és física, sinó que també pot ser psicològica, sexual, econòmica i social. Un exemple del pes que té la violència masclista dins el sistema judicial és el partit judicial de l'Hospitalet de Llobregat, la segona ciutat amb més habitants de Catalunya, que dedica un dels sets jutjats amb els que compte a la Violència sobre la Dona. A més, cada any, el Baix Llobregat commemora el Dia Internacional contra la Violència Masclista i, des de fa quatre, se suma a la Marxa El Baix Llobregat contra la Violència Masclista, en la que participen la majoria de localitats baixllobregatines. ■■■



EXTERIOR DELS JUTJATS D'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Metròpolis Barcelona on la sostenibilitat és la base per a les persones



Fem una metròpolis sostenible en tots els sentits i per a tothom

A l'AMB tenim un compromís amb la sostenibilitat del medi ambient de l'àrea metropolitana de Barcelona. Per això treballem per la qualitat de l'aire i de l'aigua, gestionem els residus per convertir-los en un recurs, fomentem els transports públics, impulsem les energies renovables, fem front

al canvi climàtic, eduquem per a un territori més sostenible... Per a la sostenibilitat dels 3,2 milions de persones que hi viuen, treballem i estudiem, impulsem la creació d'ocupació amb unes retribucions adequades, la reindustrialització, l'habitatge social, l'ensenyament, la recerca...



SEGURETAT

20 años sin Cristina Bergua

La principal hipótesis policial es la de una desaparición forzosa, con homicidio, en un caso vinculado a la violencia de género

La entonces pareja de Cristina ha sido el principal sospechoso del caso, aunque nunca se llegó a probar su implicación



BERGUA DESAPARECIÓ EN 1997 CUANDO TENÍA 16 AÑOS

Imanol Crespo

Junto a la muerte sin resolver de Pedro Álvarez, en 1992, en L'Hospitalet, presuntamente a manos de un policía, este es el caso abierto más importante del Baix Llobregat. Se trata de la joven Cristina Bergua, de Cornellà, desaparecida desde el 9 de marzo de 1997, cuando tenía 16 años. Han pasado dos décadas de entonces y aunque la ubicación de su cuerpo sigue siendo una incógnita, la esperanza sigue viva, como mínimo, en la Unidad Central de Personas Desaparecidas de Mossos d'Esquadra. "Si alguna cosa te enseña nuestra especialidad es que nunca se sabe dónde puede saltar la liebre", explica el máximo responsable de esta unidad de la policía catalana.

De hecho, hace apenas unos meses, el propietario de un terreno de Vallirana encontró restos cadavéricos del cuerpo de un hombre que había desaparecido hace 30 años. Se trataba de un hombre, paleta de profesión, que tenía que cobrar un millón de pesetas en su momento. Había tenido problemas con su jefe y el caso fue que cobró el dinero, pero nunca volvió a casa. El caso está prescrito.

La desaparición de Bergua cumple, precisamente, 20 años, con lo que el delito justo acaba de prescribir desde

el punto de vista criminal. Cabe matizar que, en cualquier caso, esto es un término técnico-jurídico y que, por tanto, en caso de encontrar el cuerpo se podría abrir un amplio abanico de posibilidades dependiendo de los hechos que se pudieran probar. De no aportar nada más, la fecha del acto ilícito se mantendría en la fecha de desaparición de Cristina y, por tanto, sería muy fácil para la defensa alegar la prescripción. Sin embargo, si a partir del cuerpo, se prueba un proceso de secuestro con el homicidio posterior, dependiendo de la evolución de los hechos, se podría castigar penalmente al presunto autor de los hechos.

Presunto caso de violencia de género

Se trata, en estos momentos, de la única desaparición criminal del Baix Llobregat (hay indicios de homicidio) que la Unidad específica de la policía catalana mantiene abierta: "Consideramos que es una desaparición del ámbito criminal, una desaparición forzosa y relacionada con la violencia de género". El principal sospechoso de la investigación siempre fue el que entonces era, con 23 años, su pareja, Javier Román: "Tenemos la sospecha fundamentada de que este señor estaba relacionado con los hechos, pero nunca se ha podido probar. Ni el Cuerpo Nacional de Policía, primero, cuando el caso estaba caliente para hacerlo, ni luego con nuestra gestión".

Aquella tarde del 9 de marzo, Román fue, supuestamente, el último en ver a Bergua que, según sus amigas, quería romper con él. Según explicó, por su parte, el joven, ella se despidió sobre las 21 horas de él en una zona de ocio para ir a cenar con unos familiares, cita que los padres negaron.

Un año después de la desaparición de Cristina, la titular del juzgado número 3 de Cornellà, María Sanahuja, pidió registrar el vertedero de Garraf; sin suerte. Tras una década sin la joven cornellanense, el caso pasaría a manos de Mossos, que reabrían el caso para trabajar, fundamentalmente, sobre muestras de ADN –tecnología que había evolucionado sustancialmente– y cuerpos de escritura, para analizar anónimos que había recibido la familia. Todos acabaron con resultados negativos. En 2015, un nuevo anónimo llegó por correo electrónico aconsejando buscar en la zona del Delta de los alrededores de Gavà.

Según la UCPD, el correo se envió desde servidores fantasmas que impedían llegar al origen y, por tanto, a la ubicación de su emisor. Por otro lado, la zona era tan amplia que, aunque se fotografió y se estuvo en el terreno, era imposible continuar con la búsqueda. De nuevo, otro callejón sin salida.

El sargento responsable de la Unidad destaca, en este sentido, y aunque sea impopular para las familias, la importancia de apostar por la investigación y no tanto por la búsqueda en el terreno. De hecho, critica la primera respuesta que se dio, en su momento, cuando Juan Bergua denunció la desaparición de su hija: "el primer obstáculo fue decirle vuelva usted más tarde, que es una chica joven, estará de fiesta, lo típico. Esto es una de las cosas que hemos regulado y cambiado. Hoy no podría pasar. Este rumor de que te tienes que esperar 72 horas es una leyenda urbana. Si hay una denuncia, hay una denuncia y se coge 'ipso facto'. Pero en aquella época, las cosas funcionaban diferente. Cada día que pasa es una verdad que huye. Estos casos requieren que alguien especializado se ponga desde el minuto uno".

Hay esperanza

Para ello, la Unitat Central de Persones Desaparegudes, de la Divisió d'Investigació Criminal de Serveis Centrals de Mossos d'Esquadra, trabaja de manera especializada y con su propio método desde 2010. No libre de dificultades: "Una desaparición no es un delito. Por tanto, primero tenemos que hacer ver a la judicatura y a la Fiscalía que esta desaparición es en realidad un homicidio, para poder, por ejemplo, intervenir los teléfonos de la víctima para saber dónde podría estar. Y esto es lo que más nos cuesta. Tendrías que ver la cara de algunos jueves. Obstáculos, obstáculos y obstáculos que tenemos que sortear. Es un gran problema".

Todavía con la esperanza de encontrar, en cualquier caso, el cuerpo, uno de los avances logrados por la lucha de los padres de Cristina Bergua es la creación de la base de datos de las Personas Desaparecidas y Recursos Humanos (PDRH), un listado a la que tienen acceso todos los cuerpos de seguridad del Estado y en la que se cruzan indicadores de demandas y post-mortem para lograr nuevas coincidencias. //



EN SU MOMENTO, LA INVESTIGACIÓN BUSCÓ EN EL VERTEDERO DE GARRAF

Sube el contrabando: desde tabaco a Viagra

El contrabando de tabaco sube en 2016, estadística que se podría agravar a causa de la próxima subida de los impuestos especiales

El Llobregat pasa una mañana con Guardia Civil en la aduana de la Terminal 1 de El Prat para conocer la evolución del contrabando



GUARDIA CIVIL REGISTRA UN INCREMENTO DEL CONTRABANDO DE TABACO EN EL AEROPUERTO DE EL PRAT DURANTE EL AÑO 2016; LA SUBIDA DE LOS IMPUESTOS ESPECIALES PUEDE HACER QUE REPUNTE DE NUEVO EN 2017

Marta Fernández Veas

Dos hombres de origen ucraniano esperan en la aduana de la Terminal 1 del Aeropuerto de Barcelona – El Prat tras portar en sus maletas más de diez cartones de tabaco. Superan con creces el máximo permitido. Supuestamente pretendían hacer negocio con ello, pero Guardia Civil los ha detenido ante un

posible caso de contrabando. Y así es, como se suele decir, el pan de cada día en la aduana de la infraestructura pratense; algo que, además, puede ir a más.

Sube el contrabando

Nos encontramos -tras acompañarme un Cabo Primero de la Guardia Civil desde la Compañía Fiscal del Aeropuerto de Barcelona, ubicada en El Prat- en la aduana de la

Terminal 1 para conocer la evolución del año 2016 y la perspectiva que hace el cuerpo en relación con el contrabando de tabaco.

Este año 2016, en especial “a partir del mes de marzo, el incremento por el tráfico de cigarrillos ha aumentado de manera brutal”, explica José Recas, Jefe de Servicio del Área de Viajeros Aduana del Aeropuerto de El Prat. Todo lo que se contabili-

zó desde el mes de marzo hasta noviembre –meses más agitados de este año- ha supuesto un cumulo total de todo lo que se había incautado en el año 2015. “A finales de noviembre

ya teníamos alrededor de un 20% más de lo incautado en todo el año anterior”, cuenta Recas para El Llobregat. Evolución que puede agravarse, según nos dice, con “la reciente subida del tipo de los impuestos especiales que gravan las labores del tabaco. Por tanto, se espera que haya aún más contrabando de tabaco para las próximas fechas”.

La cantidad exacta que se incautó hasta la fecha de 15 de diciembre es de 36.504 cartones de tabaco; 365.040 cajetillas de 20 cigarrillos que significa 7.300.800 cigarrillos; 3.997 puros; 3997,45 kgr de picadura de tabaco y 112,04 kgr de tabaco de mascar, cifras ofrecidas por la Compañía Fiscal del Aeropuerto de Barcelona – El Prat.

Cuando retienen a un pasajero para revisar el contenido de la maleta y encuentran que ha sobrepasado el máximo permitido de tabaco, Guardia Civil de aduana de AENA le retira la mercancía y se inicia un expediente de contrabando.

Uno de los inconvenientes es que los que realizan esta actividad no son residentes en España. En su mayoría proceden de Ucrania, Georgia, Rusia, Armenia, Moldavia o Argelia, por lo tanto “no podemos iniciar un expediente de contrabando completo contra ellos, así que se paraliza, dado que es muy difícil perseguirlos cuando ya salen de España, de lo contrario si ese pasajero tiene NIE o residencia en nuestro país, sí que se le puede realizar el expediente, ya que se es más fácil realizar un seguimiento y localizar al infractor, explica Recas, desde su despacho de Aduana del Aeropuerto de El Prat.

Cuando la cantidad de tabaco que el pasajero lleva en su maleta supera la cantidad de 15.000 euros se considera un delito, por lo que, en este caso, se puede llegar a detener al viajero y trasladarlo al juzgado, donde se toman las decisiones y actuaciones oportunas dictaminadas por la ley. Cuando la cantidad de tabaco que





RADIOGRAFÍA REALIZADA EN EL AEROPUERTO DE BARCELONA - EL PRAT A UNA PERSONA QUE CONTENÍA BOLSAS DE COCAÍNA EN SU INTERIOR; EN LA IMAGEN SE PUEDEN APRECIAR LOS PEQUEÑOS PAQUETES DE DROGA

SALA DE RADIOGRAFÍAS PARA VER SI LAS LLAMADAS 'MULAS' LLEVAN DROGA EN EL CUERPO | M. FERNÁNDEZ

transporta el viajero no supera la cifra de 15.000 euros se realiza un expediente sancionador.

No solo tabaco

Por otro lado, en el Aeropuerto de El Prat se han incautado 300 kilos de drogas entre cocaína, heroína, metanfetamina y khat –hierba procedente de Etiopía o Somalia, ilegal en la Unión Europea-, según los datos ofrecidos por la Compañía Fiscal del Aeropuerto de El Prat.

“Los `vuelos calientes´ -catalogados así por la alta probabilidad de pasajeros con droga- proceden de países latinoamericanos como Brasil, Argentina o Colombia, entre otros”, detalla el Cabo Primero de la Guardia Civil, en la aduana de la Terminal 1 del Aeropuerto de El Prat, durante la vigilancia en la llegada de pasajeros.

La droga más incautada de todas es la cocaína. La manera más habitual de transportarla es a través de un doble fondo de la propia maleta, pero la imaginación parece no tener fin: “Este año descubrimos a

un pasajero en silla de ruedas, que tras pasarle por el control descubrimos que llevaba cocaína en los tubos de la silla en la que simulaba una lesión inventada de la pierna”, explica.

La imaginación no ha hecho desaparecer, en ningún caso, a las tradicionales ‘mulas’, personas que transportan la droga en su cuerpo. Ingieren cápsulas llenas de cocaína como si de pastillas se tratasen. Cuando existe sospecha de que el pasajero porta este tipo de sustancias en el interior de su cuerpo, se le acompaña a la sala de radiografía. Allí, Recas nos muestra dos radiografías realizadas en este año con el resultado positivo de contener cápsulas llenas de cocaína. Pruebas del riesgo que comenten estas personas a cambio de dinero.

En ocasiones así, se traslada al pasajero al hospital más cercano, que en este caso es el Hospital de Bellvitge, para expulsar las cápsulas y que la vida de éstos deje de estar en peligro. Posteriormente, se les lleva a dependencias

judiciales donde se realiza el protocolo pertinente para que cumplan condena por los hechos. Esto ocurre en el mejor de los casos. En ocasiones, “ha habido viajeros en que las cápsulas han explotado en el interior de su cuerpo, provocando la muerte casi al instante”. El último, según dice Recas desde la misma sala de radiografías, no hace mucho.

Llega de todo

Por otra parte, desde China, el país de la tecnología a bajo coste, llegan muchos artículos en grandes cantidades sin declarar para que posteriormente aquí los vendan a mayor precio, pero también portan comida que no están permitida en nuestro país: “incluso han llegado a traer cangrejos que aún estaban vivos”, nos explica el Cabo Primero, así como grandes cantidades de lenguas de pato, aunque no es lo único procedente del país asiático, también son portadores de grandes cantidades de la pastillas de Viagra. !!!



LA GUARDIA DETIENE A DOS PERSONAS POR PRESUNTO TRÁFICO DE TABACO DURANTE LA REALIZACIÓN DE ESTE REPORTAJE; EL CONTRABANDO SE DA CON PRODUCTOS MUY VARIOPINTOS: DESDE PUROS, A VIAGRAS

Se vacía La Modelo, se llena Brians

Los sindicatos denuncian la masificación de Brians, en Sant Esteve Sesrovires, tras el cierre de La Modelo

UGT atribuye a la masificación del centro la muerte de dos presos de Brians 2; el Ayuntamiento pide mejoras en la B-224

Redacción

Barcelona ha logrado -en este continuado proceso de expulsar a la periferia lo que no interesa- cerrar la mítica cárcel de La Modelo, que deja un vacío en el corazón del Eixample Esquerre a la espera de definir el nuevo uso del equipamiento. Un vacío que contrasta con los primeros indicios de masificación que se derivan de Brians, en Sant Esteve Sesrovires, que pasará a ser, con Brians 1, el centro preventivo de referencia de la demarcación de Barcelona.

Según ha denunciado el sindicato de prisiones ACAIP Cataluña, Brians estaría por encima del 90% de la ocupación, casi un 20% más de la media de ocupación estimada por Justicia y que se fijó en un 72,9%, tan solo un 5,5% más que con La Modelo abierta. No estarían siendo suficiente, pues, los 105 efectivos nuevos que el Departamento anunció que incorporaría para Brians 1 y 2, ampliándose la plan-

tilla de 604 a 654 y de 704 a 759, respectivamente. ACAIP desveló, en rueda de prensa, un episodio de premotín en el que los funcionarios se hubieran visto en peligro si hubiera cedido una puerta, que había sido “reventada”.

La situación aún se ha complicado más tras la muerte -por sobredosis- de dos reclusos en un mismo fin de semana. Dos muertes que UGT atribuye, de nuevo, a la “masificación”, en este caso, de Brians 2 debido al cierre de La Modelo. De hecho, ya avanzó, semanas antes, con un comunicado la posibilidad de aumentar estas situaciones de riesgo por “la errática distribución de internos que se estaba haciendo y que comportaba una peligrosa masificación, que acabaría provocando el incremento de situaciones de riesgo y agresiones”. En este sentido, desde el cierre del centro, UGT apunta a ocho incidentes más en el centro.

Problemas de movilidad en Sant Esteve
Brians es la cárcel más grande de Cataluña, con capacidad

para 3.494 presos en total: 1.426 en Brians 1 y 2.068 en Brians 2. Es mayor, por sí sola, que cualquier otro centro (Quatre Camins tiene 1.594, mientras que Puig Basses, Ponent, Mas d'Enric y Lledoners cuentan con unos mil reclusos cada una). Según fuentes municipales, la mayor preocupación es, en estos momentos, los problemas de movilidad que se pueden generar debido al aumento de visitas que comportará la mayor población de recusa de Brians. Un problema que, según la alcaldesa de la ciudad, Carme Rallo, se solucionaría con las mejoras de la B-224, conocida reivindicación, desde hace años, del municipio. Brians no será, en cualquier caso, el único centro penitenciario que albergará los presos de Barcelona. El objetivo de la ciudad es que, en 2025, no haya reclusos en la capital catalana, que pasarán a estar en la Zona Franca, geográficamente, más cerca del Baix Llobregat y de L'Hospitalet que no de Barcelona.

Esta es la fecha que se ha fijado a un proyecto que ha estado paralizado durante años y con un boquete en una nave, tras inaugurarse, en 2010, unas obras que nunca comenzaron. Ahora, un nuevo acuerdo entre Barcelona y el Consorcio de la Zona Franca ha permitido desbloquear la situación a partir de la permuta de terrenos y cambio de usos.

Barcelona dispondrá de 5.000 metros cuadrados más de superficie para ampliar su zona franca aduanera y de las parcelas para los centros penitenciarios, mientras que el Consorcio ha sido compensado, entre otras cuestiones, con 18 millones de euros. El nuevo equipamiento penitenciario permitirá, con una capacidad de 700 personas, acoger a preventivos y trasladar a las internas (y sus hijos menores de 3 años) que cumplen pena en Wad-ras, que se cerrará. De la misma manera, se trasladará el centro abierto de Trinitat que pasará a estar, también, en Zona Franca, con capacidad para 800 reclusos en régimen de tercer grado. ///



Manolo Garrido

PERIODISTA - COLABORADOR DE EL LLOBREGAT CON LA SECCIÓN 'TROZOS DE VIDA, TROZOS DE RADIO'

Mi experiencia en la cárcel Modelo

A mediados de los 80 yo hacía “Ni chicha, ni limoná” un programa los sábados por la noche en Radio Metropol, emisora que emitía desde Sant Ildefons, en Cornellà. A lo largo de las tres horas que duraba, iba recibiendo llamadas y conversaba con los oyentes sobre cualquier tema que ellos propusiesen, en un tono cercano y espontáneo, como siempre me ha gustado hacer radio.

También daba lectura a las cartas que recibía en el programa. Situémonos a mediados de los 80, la comunicación de los oyentes con la radio era telefónica o por correo postal.

Empecé a recibir cartas de familiares de presos que estaban en la cárcel Modelo. En sus escritos había poesías, mensajes para algún recluso y dedicatorias de canciones. Esas cartas servían para establecer un contacto emocional y sentimental entre los presos y sus familiares. El número de misivas fue aumentando y se recibían también desde el interior de la cárcel, con contenidos similares, en este caso con mensajes de los presos a sus familiares.

Mi satisfacción era absoluta, la radio cumplía uno de sus objetivos fundamentales, acompañar a sus oyentes donde estuviesen y sirviendo de unión y contacto entre ellos.

Al cabo de unas semanas recibimos en la emisora una llamada de la dirección de la cárcel Modelo, me invitaban a tener una reunión con ellos. Realmente me desconcertó esa comunicación de un centro penitenciario. Pero no dudé en acudir a la calle Entenza, 155 de Barcelona al lugar dónde se encontraba

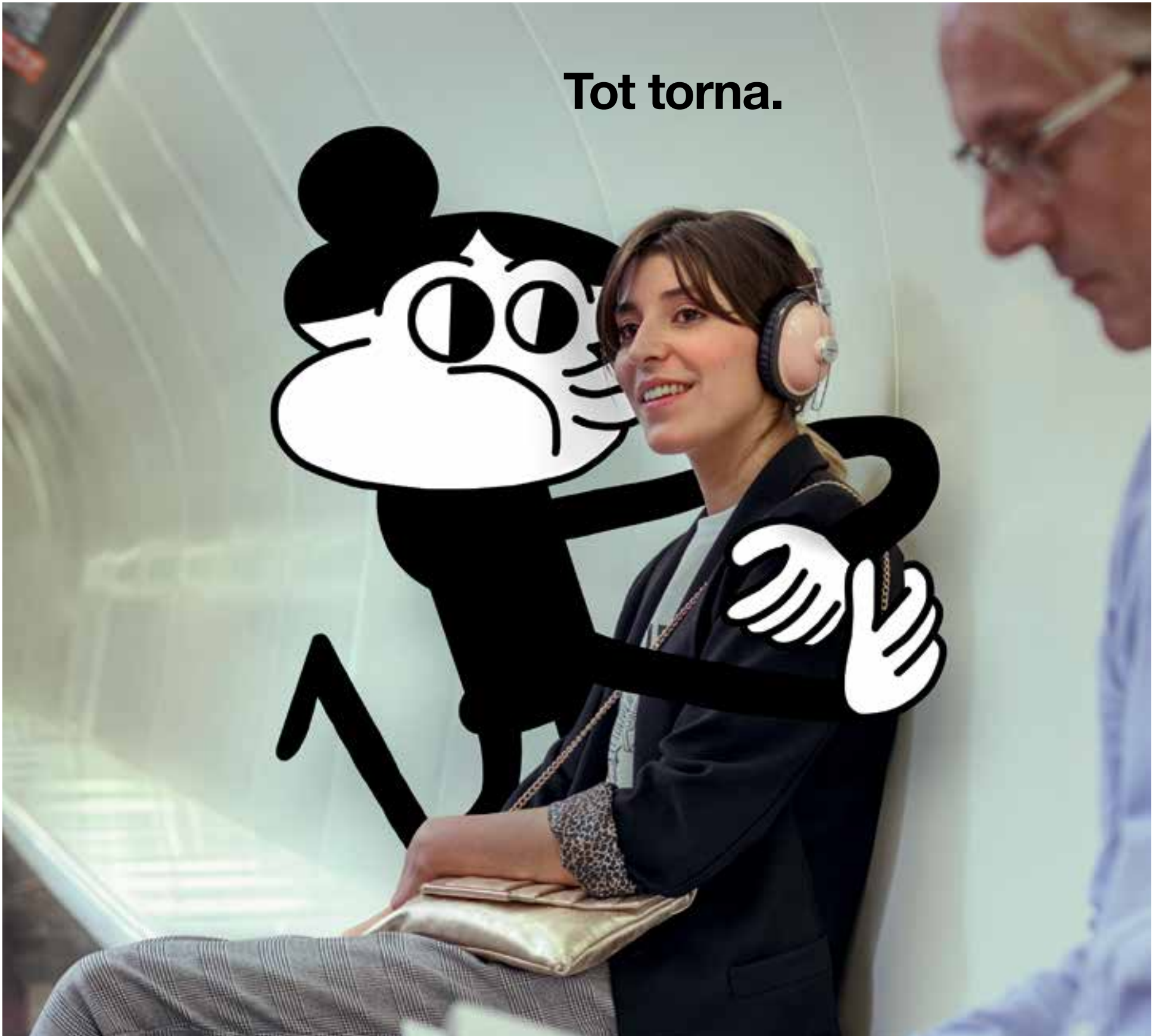
una parte de los oyentes del programa. Llegué a la puerta de la cárcel centenaria pregunté por la persona con la que había quedado y accedí a su interior. La sensación fue extraña, notaba un silencio sonoro, un olor intenso a lejía, paredes desconchas pero repintadas...me estremecí al entrar en el recinto carcelario. Estaba impresionado.

La dirección de la Modelo estaba interesada en saber en qué consistía el programa que hacía en Radio Metropol. Sabían que muchos reclusos me escuchaban y estaban pendientes de los mensajes de sus familiares y amigos. Durante casi una hora estuvimos conversando sobre la radio como punto de conexión entre las personas que estaban reclusas y sus familiares. Me felicitaron y me animaron a que continuase dando voz a toda esa comunidad.

Salí de la cárcel Modelo contento, satisfecho del éxito de “Ni chicha, ni limoná” y al mismo tiempo con un sentimiento de melancolía y un punto de tristeza. Sobrecogido pensando cómo serían las celdas donde pasaban su vida una parte de los oyentes a los que me dirigía. A partir de esa visita cada vez que leía una carta, dedicaba una canción, mandaba un saludo tanto a los reclusos como a sus familiares, el sentimiento de complicidad con ellos era más grande. Esas tres horas de radio les acompañaban en su vida estuviesen dónde estuviesen.

Esta fue mi experiencia en la cárcel Modelo. Inolvidable. ///

Tot torna.



Viatja amb Karma.

Si escoltes música, posa't auriculars.
Amb respecte i bona convivència viatgem millor.



Transports
Metropolitans
de Barcelona

Interior incluye a las policías locales en la lucha antiterrorista

Zoido propone evaluar los riesgos y valorar la instalación de medidas pasivas en las Juntas Locales de Seguridad

28 de los 31 municipios del Baix Llobregat y L'Hospitalet cuentan con un cuerpo local de policía

Redacción

Las policías locales de la comarca se han integrado en la lucha antiterrorista como resultado del refuerzo del nivel 4 de alerta en España adoptado en la reunión extraordinaria del Ministerio de Interior para evaluar la amenaza tras los atentados de Barcelona y Cambrils.

En respuesta a la petición del ministro de Interior, Juan Ignacio Zoido, de “estrechar la colaboración con los policías locales para incorporarles en la medida de sus competencias” en la lucha antiterrorista, también las juntas locales de seguridad analizan los riesgos de cada municipio y valoran la instalación de medidas pasivas de seguridad. Se trata de la colocación de elementos físicos como bolardos, maceteros o los conocidos como ‘New Jerseys’ para evitar ataques como el perpetrado en las Ramblas de Barcelona y el que se abortó en Cambrils, precisamente gracias a la instalación de una de esas barreras que hizo volcar al vehículo de los terroristas.

Sumar a los locales

En nuestra comarca, 28 de los 31 municipios cuentan

con un cuerpo local de seguridad pese a que solo las ciudades de más de 10.000 habitantes están obligadas, tal y como recoge el capí-

tulo policial del libro “Qui és Qui: Radiografia dels qui manen al Baix Llobregat i L'Hospitalet”, editado por BCN Content Factory con



ANTONIO LÓPEZ ESTABA VINCULADO AL CUERPO DESDE 1994

Gavà despide a Antonio López

Padre de una hija y marido de la concejal del grupo municipal de Ciutadans, Guadalupe del Río, el sargento gavanense estuvo ingresado 13 días en el Hospital de Bellvitge, donde se logró, tras una primera intervención, cortar la hemorragia de sus heridas. Sin embargo, el infarto cerebral que sufría acabó, lamentablemente, con su vida.

El sargento contaba con toda su trayectoria profesional vinculada al cuerpo local de policía. Comenzó en 1994 como agente en prácticas y estuvo de interino hasta 1995. En 1999, sería ascendido a cabo, cargo que ostentó durante diez años, cuando fue elegido sargento. Tanto él, a título póstumo, como Cortés han recibido la medalla de la ciudad como reconocimiento a su labor. Reconocimiento al que se suma esta publicación. ///



EL SARGENTO ANTONIO LÓPEZ DE LA POLICÍA LOCAL DE GAVÀ FUE DESPEDIDO CON UN MULTITUDINARIO FUNERAL

la colaboración de El Llobregat,

Es indudable, como apunta José Luis Ortega, coordinador de la Agrupación de Policías Locales de Comisiones Obreras, que tener un cuerpo local de seguridad ha sido una cuestión de prestigio para alcaldes y equipos de gobierno que buscan cumplir sus ordenanzas municipales, su teórica principal competencia. Pese a ello, la realidad es que los agentes locales hacen mucho más que eso. Prueba de ello es que tras la expansión inicial de Mossos d'Esquadra en nuestra comarca, hubo un planteamiento de que las policías locales dieran un paso atrás en materia de seguridad ciudadana a la expectativa del nuevo marco policial para evitar pisar competencias a la policía catalana. Con el tiempo, los policías locales se han visto obligados a apoyar en la vigilancia de la vía pública. Ahora, la ame-

naza terrorista les obligará a dar un paso más e incorporarse, junto al resto de fuerzas, a la lucha contra el radicalismo yihadista.

Ejemplos de valor

Y es que, pese a que las policías locales se encuentran inmersas en retos como la renovación de los cuerpos —con una edad media de más de 50 años— o encontrar su propio espacio, estos cuerpos de seguridad de proximidad pueden aportar mucho, tal y como quedó demostrado, recientemente, en Gavà, en donde la labor del sargento Antonio López —fallecido tras los hechos— y del cabo Juan Cortés evitaron una masacre en el tanatorio de la ciudad de manos de un asesino armado con un rifle.

Nada tenía que ver con la amenaza terrorista, pero tanto López como Cortés evitaron que Jorge C. llevara a cabo la venganza que tenía prevista. En el tiroteo,

el sargento López, de 52 años, resultó herido en la mandíbula, disparos que le provocaron la muerte días después.

Sin bolardos

Los atentados en las barcelonesas Ramblas y en Cambrils han abierto un debate sobre la necesidad de instalar barreras arquitectónicas en los lugares de gran concentración ciudadana, mediante la colocación de bolardos, maceteros o ‘New Jerseys’ en nuestras ciudades, opción que se descartó en un principio pese a la recomendación de Interior tras el atentado de Berlín a las puertas de las fiestas navideñas. Una recomendación que reza así: “Desde la Comisaria General se considera necesario que se establezcan medidas de protección físicas que impidan ataques de similares características en lugares de alta concurrencia de personas [...] La protección de estos espacios públicos se debería llevar a cabo por los Ayuntamientos mediante la instalación provisional de grandes maceteros o bolardos de accesos a los mismos que dificulten o impidan la entrada de vehículos”.

No obstante, la estrategia policial adoptada fue entonces otra, tal y como sirvió de ejemplo L'Hospitalet, la segunda ciudad de Cataluña, en la cobertura policial de la Cabalgata de Reyes, donde se amplió efectivos tanto de Mossos d'Esquadra como de su Guàrdia Urbana —se llegó al centenar de agentes—, además de aumentar el perímetro de seguridad y la vigilancia. También se incrementaron los puntos de control con agentes ARRO (Àrea Regional de Recursos Operatius de Mossos d'Esquadra). Pero igual que en Barcelona, se descartó la colocación de elementos disuasorios de vehículos, algo que sí hizo Madrid. ///

Sant Just Desvern, L'Hospitalet, Martorell y Sant Andreu de la Barca, otros “escenarios” de los atentados del 17-A

El joven apuñalado por Abouyaaqoub, encontrado en Sant Just Desvern, Pau Pérez, trabajaba como ‘controller’ de averías en Seat

Las víctimas mortales del atentado en Barcelona fueron trasladadas al Instituto de Medicina Legal, en L'Hospitalet, para su identificación

El único superviviente de Alcanar, Mohamed Houli, estuvo retenido en el cuartel de la Guardia Civil de Sant Andreu de la Barca



ABOUYAAQOUB APARCÓ, EN SU HUIDA, EL COCHE DE PAU PÉREZ EN LAS PUERTAS DEL EDIFICIO WALDEN DE SANT JUST DESVERN



LA CIUTAT DE LA JUSTÍCIA DE L'HOSPITALET ACOGE EL INSTITUTO DE MEDICINA LEGAL DE CATALUÑA, QUE IDENTIFICÓ A LAS VÍCTIMAS



LA SEDE DE LA COMANDANCIA DE LA GUARDIA CIVIL EN BARCELONA ESTÁ EN SANT ANDREU DE LA BARCA; ALLÍ ESTUVO DETENIDO MOHAMED HOULI

Redacción

Desde que existe la amenaza terrorista y Cataluña se encuentra en nivel 4 de alerta, se ha producido un goteo constante de detenciones de personas vinculadas al radicalismo yihadista. En distintas ocasiones, los escenarios de estas detenciones han sido ciudades del ámbito metropolitano (dos en L'Hospitalet, cinco en Cornellà, una en Sant Vicenç), cuestión que abrió el debate sobre si los municipios más próximos a Barcelona –densamente poblados– podían servir de cuna del yihadismo en Cataluña. En respuesta a esta cabecera, el anterior jefe de la policía, Albert Batlle, descartó antes de ser cesado de que hubiera indicios en este sentido y que la amenaza era igual para toda Cataluña.

Pérez, trabajador en Seat

Con el atentado perpetrado en las Ramblas de Barcelona y en Cambrils, se ha demostrado, de hecho, que esta célula ha preferido municipios tranquilos para preparar su ataque: Ripoll y Alcanar. Aun así, tras los atentados, el Baix Llobregat y L'Hospitalet suman diferentes escenarios que han tenido un papel activo tanto el día 17 de agosto como en los posteriores a los ataques. El más evidente, tal y como se conocía poco después de las 19 horas del 17-A, solo un par de horas después del múltiple

Cinco víctimas del atentado se han recuperado de sus heridas en el Hospital de Bellvitge en L'Hospitalet; solo una sigue ingresada



atropello en las Ramblas barcelonesas, fue el hallazgo de un vehículo Ford Focus blanco estacionado junto al edificio Walden-7, en Sant Just Desvern.

Era el coche de Pau Pérez, vecino de Vilafranca del Penedès, quien fue apuñalado mortalmente por Younes Abouyaaqoub en Zona Universitaria para utilizar el vehículo en su huida de Barcelona. Tras saltarse el control de la salida de Avenida Diagonal con Pérez agonizante en la parte trasera del vehículo, Abouyaaqoub logró llegar a las puertas del edificio Walden para escapar por otros medios de la persecución policial. Pérez se convirtió, así, en la víctima número 15 de los atentados (son 16 en total). De 35 años, Pau ejercía de ‘controller’ de averías en el taller número 9 de la planta de Seat, en Martorell, subcontratado con la empresa LEDR.

Todavía a la espera de la investigación, al cierre de la presente edición, se desconoce cuál fue el recorrido concreto del atacante desde Sant Just Desvern. Lo que es seguro es que, escondiéndose de día y caminando por la noche, Abouyaaqoub cruzó buena parte del Baix Llobregat para ir desde Sant Just Desvern a Subirats, municipio junto a Sant Sadurí d'Anoia, en el Alt Penedès, donde fue abatido cuatro días después del atentado.

Equipamientos de referencia

Pero Sant Just y Martorell no han sido los únicos escenarios vinculados al ataque. Dada la importancia de algunos de los equipamientos ubicados en nuestro territorio, tanto Sant Andreu de la Barca como L'Hospitalet han tenido un papel activo durante estos días negros. Por un lado, el cuartel de la Guardia Civil de Sant Andreu de la Barca, sede de la comandancia del cuerpo en Barcelona, mantuvo retenido al único superviviente de la explosión del ‘chalet’ de Alcanar, Mohamed Houli, a la espera de su traslado a la Audiencia Nacional, donde prestó declaración. Él era el personaje más esperado de las investigaciones, puesto que tenía una vinculación directa con el resto de terroristas. Houli ha reconocido que preparaban explosivos para un ataque aún mayor y con grandes monumentos barceloneses como objetivos.

Afortunadamente, algo salió mal y la explosión se produjo mientras preparaban el atentado. Aun así, solo en las Ramblas de Barcelona, Younes Abouyaaqoub acabó con las vidas de 14 personas tras ser arrolladas por su furgoneta. Estas 14 personas fueron trasladadas e identificadas en el Institut de Medicina Legal de Cataluña, ubicado en la Ciutat de la Justícia, en L'Hospitalet. Cerca, en el Hospital de Bellvitge, han estado hospitalizados hasta cinco de los heridos durante los atentados. **///**

Carles Anfruns, comissari de la Regió Policial Metropolitana Sud de Mossos d'Esquadra

Anfruns: "Hem de participar sempre de la seguretat, no només quan hi hagi atemptats"

"Des de fa dos anys, amb l'alerta 4, dediquem el 40% de les nostres hores a protegir espais de la societat que la gent no sap"

"Estem baixant els robatoris a habitatges, però estem en un punt alt. I no ens ho podem permetre. Més que un objectiu, és una obsessió"

Carles Anfruns és, des del mes de maig, el nou comissari de la Regió Policial Metropolitana Sud de Mossos d'Esquadra, regió que, amb seu a Sant Feliu, vetlla de la seguretat del Baix Llobregat, el Garraf, l'Alt Penedès i la ciutat de L'Hospitalet.

Nascut i veí de Granollers, "visc allà i no penso deixar-ho mai", és membre del cos des de l'any 1990: "Sóc mossos per vocació", comença a presentar-se. "Vaig veure un agent custodiant un furgó de TV3 i em va impactar. Tenia 18 anys i li vaig dir al pare: vull ser mossos". Li generava tant de respecte la professió que, finalment, va haver de ser el pare qui l'empenyés a presentar-se: "Vaig quedar molt bé i des d'aleshores porto amb orgull l'uniforme. No és una feina, és una passió".

Anfruns ha estat, al llarg de la seva trajectòria, intendent i cap de l'ABP de Terrassa i número dos a la Comissaria de Coordinació Territorial, des d'on ha pogut conèixer tot el territori català: "Reconec -entre bromes- que els Anfruns mai havien baixat a aquestes terres, sempre havíem mirat al nord. Però ara ja ningú no m'ha de portar de la mà pel Baix Llobregat". Tot gràcies a una de les seves diverses obsessions al càrrec: la proximitat. Una manera de fer que posa en pràctica, de fet, amb la seva predisposició a venir a la redacció de El Llobregat a fer l'entrevista, quelcom poc habitual entre les autoritats.

El nou comissari, pare de dos fills, una nena de 14 anys i un nen de 4, és també llicenciat en psicologia, estudis que va adquirir ja en el cos i que prefereix treure importància: "El que ha de quedar és aquesta passió de ser policia i que sóc un més d'aquesta institució".

Imanol Crespo

- Han passat els 100 dies del nomenament. Quines són les seves primeres impressions?

-Han estat trepidants. M'han deixat veure poc entre els incidents de Vilanova i els atemptats just a l'agost. Els he viscut amb la passió del dia a dia, que no m'ha deixat ni respirar. M'han servit per veure els hàbits i vicis del meu equip. Com treballen, quins són els

punts forts i ara aplicaré el meu ADN i la meua forma de treballar.

-Quin és aquest ADN?

-Tinc la humilitat suficient per no venir a canviar a la gent, perquè tenim un model de servei bestial. Però a nivell d'estructura interna hem de fer alguns canvis -no de persones- en formes d'interpretar, dirigir més les operacions des de la nostra sala de comanament...

-Parla d'eficàcia, de ser més resolutius?

-Millorar en la comunicació interna. Que la gent



CARLES ANFRUNS, NOU COMISSARI DE LA RPMS DE MOSSOS, A LA REDACCIÓ DE EL LLOBREGAT | I. C.

sàpiga que som grans policies. Que, de vegades, el dia a dia et fa pensar que som

simples policies. I som uns grans professionals, amb gran talent. Hem de fer for-

El gran repte de les policies és **implicar a tothom;**

s'està fent, però és difícil



tes cada una de les nostres estructures.

-Quin és l'actual mapa de victimització?

-Si la mitjana de delictes per cada mil habitants és de 65 al país, aquí no arribem a 55 des de fa anys. Hi ha regions que són més baixes, però tampoc tenen aquest moviment de persones, d'activitat comercial o empresarial. Com a Regió, és privilegiada.

-No som el suburbi de Barcelona, com es diu tradicionalment?

-No [prolongat].

-Som una comarca segura?

-És una comarca que ha de plantejar-se molt participar de la seguretat. Però en la mateixa mesura que Girona, Tarragona o Barcelona. Som un país segur.

-A què es refereix amb participar?

-A que la seguretat és una cosa de tots. Comença a l'escola, a la família. Són entitats formals de l'aprenentatge de la transmissió de valors relacionats amb la seguretat. Tots som seguretat. Poso un exemple. Els dos primers dies dels atemptats vam rebre 150 avisos [avistaments] de col·laboració ciutadana. Doncs, quan no hi hagi atemptats ha de passar exactament el mateix. Quan una persona vegi una cosa que 'grinyola' hauria de col·laborar amb les seves policies: locals i Mossos d'Esquadra. És difícil i s'està fent, però continua sent el gran repte. Implicar a tothom.

-És a dir que la seguretat no és només una qüestió policial?

-Evidentment. La seguretat és un ampli espectre. No és només perquè et robin, sinó perquè pots tenir un accident de trànsit, poden haver incendis. Ha de ser un hàbit. Exemples: alcohol i la conducció no lliga. Fa 10 anys era un tabú; ara és un hàbit gràcies a les escoles, a la família i a nosaltres.

-Pel que fa temes concrets, el Major Trapeiro fixava a l'abril com a principal prioritat els robatoris a habitatges. Ho és també al territori?

-Respecte l'any passat estem baixant, però estem en un punt alt. I, com diu el Major, no ens ho podem permetre. No és tant pel que es porten sinó per vulnerar el teu espai íntim, vital. Ja estàvem fent feina, però ara ho hem marcat com a objectiu i -diria- com a obsessió. Es treballa el robatori des de la victimització al seguiment d'on van els productes, amb equips exclusius. Hem posat un pes a sobre patrullant més i s'ha fet un treball monogràfic de Mossos.

-Amb una comarca tan desigual com la nostra, afecta més als municipis més perifèrics on hi ha zones amb més urbanitzacions de cases?

-Treballa igual a L'Hospitalet o a qualsevol d'aquests municipis. El que passa és que el nivell de tolerància dels ciutadans és diferents. De vegades, ens

pensem que estem més aïllats, també dels dolents; i no. En tot cas, els robatoris a habitatges tenen una afectació general.

-Altra qüestió creixent són les estafes en compres per Internet?

-Cada vegada hi ha més ciutadans que confien en aquests serveis. I les entitats que són solvents generen confiança, però hi ha altres que tenen el seu risc. Si no saps qui és el venedor, si és a través d'un correu electrònic anònim... Les mesures que hem de prendre és protegir la targeta: hi ha mitjans tècnics i entitats solvents. I si un produeix et val 100, no te'l vendran mai a 10 euros. No es pot comprar a qualsevol país i a qualsevol preu. Hi ha un creixement significatiu d'estafes on el producte no arriba mai.

-Veiem que el consum de drogues s'avança més. Amb nens i nenes de fins a 13 anys. Com es pot frenar?

-Des del punt de vista policial, fem prevenció a les escoles. I tota aquella escola que ens demana consell, per nosaltres és una gran oportunitat anar a veure els joves, sobretot, els d'ESO, que ja tenen certa consciència i que estan en el marge d'entrar en el mal oci. De fet, ens avancem als instituts sense saber si tenen algun problema. Però aquest és el nostre límit: fer prevenció.

-Ho podem aplicar en el cas de la violència de gènere? En els tres anys, ha hagut 2 morts per any de violència de gènere, 6 de 21 morts. Sembla que no avancem.

-Compte, perquè hem aconseguit que es denunciï més. Per tant, aquella xifra negra es fa una mica més gris. Tampoc blanca, altra obsessió nostra també. Potser no és que ara passin més casos, és que els coneixem més. Després, les lleis han



ANFRUNS, NASCUT I VEÏ DE GRANOLLERS, PORTA EN EL COS DES DE 1990 | I. C.

de donar peu a no permetre tolerància en aquest tipus de conductes. Però, efectivament, tot parteix de l'educació dels 'nanos', també entre ells. Casos d'agressivitat per qüestions que moltes vegades desconexem. Ara, arribar a les dones és difícil, sinó es dona una denúncia o a partir de la col·laboració ciutadana. Qualsevol cosa estranya que vegin que la comparteixin.

-Quin és l'estat de salut de l'Àrea Central d'Investigació?

-Genial. Són uns 'cracks'. Porten molt de temps aquí, investigant, ho coneixen tot, viuen aquí i tenen l'expertesa del seu ofici. En el cas del control del Younes a Espplugues, són ells els que han portat la investigació. Estic molt orgullós.

-Està content amb la dotació que s'ha trobat: necessitaria més efectius o estructura?

-Gestiono el que em donen. I amb la nova promoció de 500 persones millorarà el cos. Però amb el que estic content és amb la professionalitat que veig. Em dona tranquil·litat. I amb els atemptats ho hem vist. Si tingués 200 més, fariem més feina? No l'acabarem mai, perquè prevenció farem arreu. Estalviariem més fets? No està vinculat una cosa amb l'altra. Tenim

uns 2.400 mossos i 1.800 policies locals llargs. Amb el cos que té la policia, no seria just incrementar despeses en aquest sentit quan no estàs prevenint. Estem molt bé.

-Vostè és llicenciat en psicologia, de la rama d'Humanitats. Quin tarannà li pot aportar aquesta formació?

-Bé, la meua principal formació és la de policia amb passió. Per tenir recursos vaig fer la carrera de psicologia. Vinc de família molt humil i amb 15 anys ja estava treballant. I amb 24, que ja era de Mossos, vaig decidir seguir formant-me.

-Em sembla que pot aportar molt de valor, sobretot, en un tema tradicionalment tabú com són els suïcidis. En quin punt ens trobem?

-En tenim, òbviament, però no els tenim registrats. No treballem aquesta estadística. En breu tindrem un qüestionari per saber cada suïcida d'on ve.

-Hi ha molta opacitat al respecte.

-Perquè és una mort voluntària. I no es pot prevenir. Si sabés perquè el 80% es suïcida, podríem intentar fer prevenció. Però un cop la persona no hi és, et pots fixar en la família, en el rastre, però amb compte també... Les conductes voluntàries de treure's la vida són

molt apassionades i només les sap la persona. Ja ens agradaria, però també tenim limitacions.

-Malauradament, l'estiu ha estat marcat pels atemptats a Catalunya. Com ha estat el desplegament al territori?

-Des de fa dos anys, amb l'alerta 4, dediquem el 40% de les nostres hores a protegir espais de la societat que la gent no sap. Prenem uns punts de risc valorats pels nostres equips d'intel·ligència i, segons van estudiant, ens van dient. Festes tradicionals con Nadal o Setmana Santa, esdeveniments amb molta gent, municipis turístics que multipliquen la seva població. Mossos està allà.

Quan passen els atemptats s'organitzen dos dispositius que han estat un èxit sempre: el Gàbia -no vam aturar a Younes, però no va poder sortir de Barcelona

perquè estàvem allà en un temps ràpid de resposta- i el 'Cronos', amb el que donem la sensació a la ciutadania que no està sola.

En aquesta Regió van treballar 600 persones per torn, si som 2.400, pots fer números. La majoria de Mossos van estar al carrer, en torns de 12 hores, amb el pes de les armilles i el calor de l'estiu seguint les indicacions de la investigació i sabent que no som una comarca qualsevol tant per les seves carreteres com per l'Aeroport de El Prat.

-Interior apunta a sumar a les policies locals en la lluita antiterrorista. Quin paper tenen les Juntes de Seguretat Locals en aquest sentit?

-Tots sumem seguretat, el que passa és que ells no són una policia local, són 213. Amb les seves realitats i amb les seves diferències. No són les mateixes. Tots sumem i estem a la disposició de col·laborar amb totes elles per fer prevenció de tot tipus. Hem de participar-hi tots. En temes de robatori en interior i habitatges ja participen, però en temes de terrorisme algunes participen més que altres.

-És la zona metropolitana un possible 'focus' jihadista?

-Aquest no ha estat el cas. Tenim Alcanar i Ripoll, res a veure amb una gran ciutat metropolitana. Que es poden radicalitzar aquí? Pot passar arreu. Han estat 'nanos' amb estudis, que

formen part de la societat, que s'han radicalitzat en algun moment.

-És cert, però també ho és que no han cessat les detencions a l'àmbit metropolità: dos a L'Hospitalet, cinc a Cornellà i una a Sant Vicenç, a més de la resta de ciutats del voltant de Barcelona.

-Hem d'estar atents tant a les grans ciutats com a les petites. Quan dic de participar en la seguretat, en el cas del terrorisme, més. I, per tant, qualsevol cosa sospitosa que es vegi, s'ha d'avisar a la policia. No té res a veure que a Cornellà, per exemple, hagi una mesquita. El risc està a qualsevol ciutat o barri.

-Li preocupa que hi hagi oratoris amb perfil salafista, el més conservador?

-No. Tenen el seu dret. És una realitat més d'on vivim i ho treballem. Les nostres policies interactuen amb tota la gent que representa una mesquita u oratoris. Ens preocupa? No. Al contrari. És un luxe tenir diferents cultures al país. No es pot associar salafisme amb criminals. És una opció més dins del culte musulmà. Més radical; sí. Més purista; sí. Més criminal; no.

-Per acabar, després de la dimissió del sr. Batlle, el canvi de conseller i algunes compareixences del Major Trapero, considera que la cúpula de Mossos està polititzada?

-Gens. N'estic molt orgullós de la part uniformada. I no opinaré del que veig en altres policies, però en això nosaltres estem al marge. La cúpula és el Major i els seus comissaris i jo que sóc testimoni de les nostres reunions, de polititzada, gens.

M'agrada el cos que veig. Estic molt alineat amb el Major i quan verbalitza alguna cosa parla en nom de tots nosaltres.!!!

No opinaré
d'altres
policies, però la
cúpula de Mossos
està gens polititzada"

MEDIÀTIC

Assignatura pendent



El Llobregat, molt més que un mitjà de comunicació

La publicació comarcal ha realitzat una quinzena d'acords en els últims tres anys, entre ells, amb La Vanguardia, La Xarxa o ETV

El Llobregat té previst potenciar el seu diari digital (www.elllobregat.com) amb una plataforma de continguts exclusius

Imanol Crespo

La celebració dels Premis El Llobregat marca el principi i final de la nostra temporada com a mitja de comunicació, coincidint amb el nostre aniversari. I ja són dotze. És, doncs, bon moment per fer una pausa, mirar enrere i fer balanç del darrer any com a publicació. Un any que ha estat marcat per nous acords i noves propostes que ha reforçat la posició de El Llobregat al territori no només com a mitjà, sinó també com a node mediàtic.

Enmig del tsunami informatiu que colpeja les nostres societats, és paradoxalment més difícil trobar la qualitat que ens permeti sobreviure al corrent amb un punt de vista analític, crític i participatiu. I no només pel que fa l'actualitat nacional; sinó ja des del món local. Sense perdre, en cap cas, aquest horitzó que aposta pel periodisme de proximitat –línia que dóna sentit a aquesta publicació–, és avui dia imprescindible aportar valor afegit amb moltes altres iniciatives i, fer-ho, si cal, acompanyats.

En xarxa

El Llobregat ha tancat, en els darrers quatre anys, més d'una vintena d'acords de tot tipus i amb actors ben diversos: altres mitjans de comunicació, entitats amb les que compartim missatges i esperits o com a punts de distribució. Tot començant amb un primer acord -ampli- amb BCN Content Factory, agència de continguts amb la que compartim sinèrgies i projectes vinculats amb el Baix Llobregat i L'Hospitalet.

Amb una aposta ferma pel món digital, El Llobregat ha volgut sempre complementar els seus continguts territorials amb altres més específics de la mà de mitjans digitals de qualitat com són 'No Solo Cine', 'De Cine 21', 'Belleza Activa', 'MotorPoint' o, recentment, 'Lou Lou López', per abordar continguts gastronòmics. Ells van ser la llavor d'aqueta xarxa de col·laboració que pivota al voltant de El Llobregat.

De la mateixa manera, la publicació comarcal va tancar un acord de distribució amb l'empresa Caprabo, per la seva aposta pels productes de proximitat. Aquesta col·laboració ens permet estar, mensualment, a cadascun dels establiments de la cadena al territori. En total, més de cinquanta.

A més de Caprabo i el servei retractilat, que envia quasi dos mil exemplars a direccions específiques, la distribució s'ha vist notablement millorada amb l'acord amb La Vanguardia (Grupo Godó), diari català de referència a Catalunya. Des del mes de setembre de 2016, El Llobregat es distribueix encartat el primer divendres de cada mes a tots els diaris de La Vanguardia, tant a punts de venda del Baix Llobregat i

L'Hospitalet com pels subscriptores del territori.

Sens dubte, l'acord amb La Vanguardia marca un salt qualitatiu de la publicació, just després de ser premiats per l'Associació d'Editors Espanyols de Publicacions Periòdiques (AEEPP) com a millor publicació gratuïta de l'any 2015. Però no ha estat l'únic. A l'any 2017, El Llobregat ha tancat un conveni de col·laboració amb La Xarxa per avançar i compartir continguts esportius, a més de la possibilitat de retransmetre esdeveniments esportius per 'streaming'. De la mateixa manera, El Llobregat i Esplugues TV compartim continguts audiovisuals, com la retransmissió en directe de les gales dels Premis Llobregat o el debat electoral, sumant forces els dos mitjans comarcals de referència al territori.

Som premsa escrita, però ens agrada, també, la televisió, la ràdio i, en general, el món audiovisual. De fet, l'any 2017 els nostres lectors han pogut disfrutar de la nova secció radiofònica del periodista hospitalent Manolo Garrido 'Trozos de Vida, Trozos de Radio'. Tot en benefici dels nostres lectors, que tenen més continguts, millors i més a prop.

Aportar valor afegit

El Llobregat és més que un mitjà de comunicació i la gala dels nostres premis –convertida en una festa del territori– és una mostra. La capçalera predomina -a més del vincle amb l'actualitat que aporta el seu diari digital (www.elllobregat.com) i de l'aposta pel reporterisme i els continguts en profunditat de la publicació impresa mensual- per la realització d'iniciatives i organització d'esdeveniments que van més enllà de la rutina informativa.

A nivell de producte, El Llobregat i BCN Content Factory hem publicat un segon anuari prospectiu de l'any 2018 després de l'èxit de l'anterior; vam publicar L'Estiu al Baix al mes de juliol, una guia estiuenca per fer turisme sense la necessitat de sortir de la comarca; vam col·laborar en l'edició del llibre 'Qui és Qui: Radiografia dels qui manen al Baix Llobregat i L'Hospitalet', així com en els seus debats temàtics; i també el primer llibre editat pel Llobregat. Es tracta de 'Converses: Entrevistes polítiques de El Llobregat (2015-2017)', disponible a Amazon tant en una versió online com impresa. Són, en total, una trentena d'entrevistes polítiques realitzades en els darrers dos anys i que inclou l'exitosa secció 'Què va ser de...'. Carles Puigdemont, Oriol Junqueras, Joan Saura, José Montilla, Miguel Ángel Escobar, Celestino Corbacho, Nùria Marín, Joan Tardà, José Zaragoza, Antoni Pérez, África Lorente, Antònia Castellana... Un llibre que ens fa especial il·l·lusió, donat que és un mirall de la feina feta en aquest període.

D'altra banda, El Llobregat col·labora activament amb el



PER ORDRE: EL LLOBREGAT I LA VANGUARDIA VAN TANCAR L'ACORD DE DISTRIBUCIÓ AL SETEMBRE DE 2016; IMATGE DE LA SEGONA EDICIÓ DELS PREMIS EL LLOBREGAT; CONFERÈNCIA 'MARC LEGAL DE LA PUBLICITAT INSTITUCIONAL'

Cercle d'Infraestructures, oferint la seva difusió pels debats realitzats al territori i acollint els continguts de les taules. Ja en portem una dotzena i s'ha convertit en un espai de referència en un tema clau com són les infraestructures.

En aquest sentit, la capçalera va organitzar al 2017 la conferència 'Marc legal de la publicitat institucional', que va comptar com a ponents amb Arsenio Escolar, director de '20 Minutos'; Lourdes Parramón, cap de Relacions Institucionals de l'Oficina Antifrau de Catalunya; i Xavier Pérez Llorca, editor i president del Consell Editorial de El Llobregat.

Futur més online amb La Vanguardia

Incorformistes i curiosos per naturalesa -coses d'aquesta professió-, El Llobregat mira el futur d'aquesta temporada amb nous reptes i propostes a explorar decididament. Entre les més destacades, El Llobregat amplia aquest 2018 el seu acord amb La Vanguardia per potenciar la informació online, de forma que els lectors del nostre territori poden obtenir la informació a lavanguardia.com o a elllobregat.com amb una plataforma de continguts compartits.

A més, continuarem la nostra aposta d'amplis reportatges monogràfics resultat d'un major treball d'investigació. **///**

Marginedas: “Les ciutats no arribaran enlloc si l’Estat veu en els refugiats una amenaça”

“Mai havíem vist, des de la Segona Guerra Mundial, que la meitat de la població s’hagi d’exiliar per la guerra. Ni a l’Iraq”

“Hem anat 50 anys enrere amb el conflicte sirí, perquè aquest nivell d’acarnissament contra els civils ja no es veien”

El periodista Marc Marginedas, especializado en la cobertura de conflictos bélicos, fue recientemente el protagonista del último Cornellà Creació Fòrum de 2016. Aprovechando su presencia –actualmente es corresponsal en Moscú- nos sentamos para conocer de primera mano la situación en Siria en el marco del reportaje sobre refugiados que este número de El Llobregat publica.

Marginedas saltó a la primera línia de la actualitat tras ser secuestrado por Estado Islámico en 2013 mientras cubría el conflicto siriano. Era la tercera vez que accedía al país desde que estalló la guerra. Corresponsal de El Periódico durante dos décadas, ha estado presente en la guerra civil de Argelia, en la segunda guerra chechena, en la guerra de Irak (2003-2010), Afganistán (2006-2010), durante la ofensiva de Israel en el sur del Líbano (2006) o en Darfur (2004). En total, estuvo seis meses retenido, algo que ahora califica como “un accidente laboral”. Afortunadamente, ha podido seguir haciendo lo que le gusta: ser corresponsal; que era su principal preocupación.



MARC MARGINEDAS, QUE VA ESTAR SIS MESOS SEGRESTAT A SÍRIA, ÉS ACTUALMENT CORRESPONSAL A MOSCOU | IMANOL CRESPO

Imanol Crespo

— **Com és un dia a dia a Síria?**

A les zones on hi ha la guerra és terrible. Hi ha algunes escoles obertes, però estan sota terra. Els hospitals van canviant cada dia de lloc, per no ser identificats com objectius. Mai oblidaré com les bosses de sang d’un hospital a la zona controlada pels rebels a Alep estaven ficades en una nevera de Coca-Cola. Per evitar que es formin coles a les fleques, hi ha persones amb bici que reparteixen el pa. Les nits eren terribles; i encara no havia intervingut Rússia, que té més capacitat que el règim de Síria. Tot i així, els sirians estan demostrant la capacitat de resistir els infortunis molt grans i espero que algun dia això els hi torni en positiu.

— **¿Quines eren les teves sensacions a peu del carrer i com a corresponsal?**

Síria és un conflicte molt diferent a la resta dels que hem cobert. Aquest és el conflicte en el qual he vist una estratègia de castigar a la societat civil com a arma de guerra de forma més clara. Hem vist bombardejos de-

liberats per part del règim, des del començament de la guerra, contra escoles i contra hospitals. Hem vist com s’han llençat missils de terra contra un barri en el qual no hi havia cap objectiu civil a la vora. No tenim accés al que fan els rebels. Hi ha informacions que també han atacat objectius civils; la diferència que hi ha –sense parlar de bons i dolents- és que hi ha un bàndol que té una capacitat d’exercir la violència amb molts mitjans que no els altres. Uns porten armes lleugeres i, en canvi, el règim té tancs, aviació, etc. I quan veiem les imatges de destrucció de Síria queda clar que no és per armes lleugeres.

— **Les imatges s’han quedat sense adjectius.**

Les ONGs calculen que més del 90% de les víctimes civils són causades pel règim sirí. Aquesta és la realitat que ha provocat, fonamentalment, l’èxode de sirians a Europa. L’any passat, quan em van enviar a Hongria, vaig parlar amb sirians que fonamentalment parlaven d’aquesta realitat i del fet que no eren només objectius colaterals sinó objectius privilegiats pel règim sirí. Ara, Rússia ha acabat d’assumir aquesta estratègia militar. Aquests bombardejos d’hospitals i escoles ho fan com una mena de missatge per forçar a la població a fugir, sigui a zones controlades pel règim o anant a Europa. Rús-

sia ha trobat en aquest mètode, a més, una via per afèblir a la Unió Europea. Sap perfectament que els refugiats provoquen un problema intern molt important de gestió a la Unió Europea. Aquest nivell d’acarnissament contra els civils no ho havia vist en cap conflicte.

— **No s’ha respectat cap reglament.**

Hem anat 50 anys enrere amb el conflicte sirí, perquè coses com aquestes ja no es veien. La gravetat és que amb l’aparició de l’Estat Islàmic molta gent està parlant de que el règim i ser aliat d’Al Assad és un mal menor. A part de que qualsevol solució que passi per rehabilitar aquest senyor mai portarà la pau, això és un missatge per dictadors del futur terrible. Els estem dient: si feu aquesta tàctica... Mai havíem vist, des de la Segona Guerra Mundial, que la meitat de la població s’hagi d’exiliar per la guerra. Ni a l’Iraq. Per tant, el nostre missatge de solidaritat ha de ser encara més important.

— **La guerra va camí dels sis anys. ¿En quin moment hi ha el canvi i comença la crisi dels refugiats?**

La ciutadania es va refugiar, primer, a Turquia perquè pensaven que tard o d’hora la guerra acabaria. Un cop que aquest grup de refugiats es donen compte que no serà possible tornar a casa seva a mig termini, en menys d’una dècada, els contrabandistes troben mitjans i forats per fer entrar els refugiats a Europa. És, sobretot, la percepció de que la guerra va pel llarg i que sota la necessitat natural de buscar el millor pels teus fills.

— **La resposta d’Europa, en canvi, no ha estat acollir sinó arribar a un acord amb Turquia perquè no passin més refugiats; un acord que ja ha derivat en**

Mai oblidaré com
les bosses de sang
d’un hospital estaven
ficades en una
nevera
de Coca-Cola”



L'amença d'Erdogan d'obrir fronteres.

És terrible. Erdogan està jugant la carta dels refugiats com una arma de guerra; però no hem d'oblidar que hi ha una part de l'esquerra d'Espanya que veuen que tots els vicis d'Erdogan, però no veuen els de Putin, al qual l'identifiquen amb la Unió Soviètica, el que és absolutament fals. La primera persona que està jugant amb els refugiats és Putin que està bombardejant deliberadament escoles i hospitals amb l'ànim de provocar aquesta fugida. Malauradament, aquest missatge no acaba d'arribar ben clar a la nostra opinió pública. Parlem massa de Turquia i massa poc de Rússia, i ho fem perquè part de l'esquerra té una imatge equivocada. La identifiquen com l'hereva de l'UR.SS i en aquests moments Rússia és pot definir perfectament com un sistema capitalista d'amics i que s'ubica a l'extrema dreta.

-En qualsevol cas, l'actitud d'Erdogan demostra que l'acord és arriscat i que no es fa sota el paraigües de la solidaritat sinó pensant en el benefici propi.

El pacte no és bo; està forçat pel fet que Europa no vol més refugiats. Però el problema demostra que hi ha dos tipus de líders a la Unió Europea: líders amb un perfil més humanista, com Merkel, que va acceptar un milió de persones en un any, i altres països, com la mateixa Es-

panya, que tenen molta por i que es veuen incapaços de gestionar aquest flux de refugiats on veuen una amenaça per l'estabilitat del país. El problema de fons és que si tu consideres que s'ha de limitar el dret d'asil polític has de pactar amb gent que no són gens fiables i que, a més, ho faran servir com amenaça.

-Quin paper tenen, en aquest context, les administracions locals?

Malauradament, el cas espanyol és claríssim de que mentre l'Estat estigui en aquesta posició, les voluntats de les ciutats no podran arribar enlloc. A Barcelona, Ada Colau va mostrar una posició molt solidària, però, evidentment, qui controla les fronteres i qui té la última paraula sobre això és l'Estat. I l'Estat no té cap voluntat. Encara que ho amaguen amb un cup de 18.000 aproximadament no han assumit cap d'aquestes persones.

-Per tant, la Xarxa de Ciutats que proposava Colau, amb un bon suport del Baix Llobregat, seria impossible?

És molt complicat, sí. En termes d'immigració, i amb el CIE de la Zona Franca s'ha demostrat clarament, qui té la última paraula és l'Estat. I l'Estat, evidentment amb les seves raons, no vol. És un moment molt complicat, l'amença d'Estat Islàmic està allà i els serveis de l'Estat

estan molt desbordats amb la feina que han de fer de neutralitzar aquesta amenaça. Els Estats després d'escoltar aquests serveis han decidit que els refugiats siguin molts pocs. Jo vull pensar que els polítics que prenen decisions pensant en l'interès de la humanitat, decisions que en principi van en contra seu, a la llarga, tindran una mena de justícia natural.

-Com ho portes a nivell personal, més després del segrest que vas patir?

Estic molt tranquil, molt content perquè va haver un moment que vaig pensar que no podria exercir o que la meua vida canviaria molt. De moment, no puc tornar a Orient Mitjà i, per tant, pensava que la meua vida viatjant s'acabava. Ara, estic molt agraït perquè estic a Moscou en un lloc molt important en aquests moments i exercint en internacional. Però de tot s'aprèn. Hi ha una part del segrest que ha de ser didàctica, és una lliçó de vida a l'hora de gestionar els riscos. Rússia també es un lloc amb riscos i et fas més previngut, més prudent a l'hora d'assumir riscos. Com tots nosaltres que estàvem allà per alguna cosa, el que penso és que he tingut un accident laboral i ara hem de continuar endavant. Quan ens fiquen dins d'una corresponsalia en un lloc de conflicte, assumeixes que et poden matar o et poder segrestar. ///



EL PERIODISTA VA SER UN DELS PONENTS DE LA DARRERA EDICIÓ DEL CORNELLÀ CREACIÓ FÒRUM DE 2016 | I.C.

El Llobregat organiza la conferencia 'Marco Institucional' para acabar con la política del

Pérez Llorca: "La celebración de este acto nace del desconocimiento que nos hemos encontrado, en general, en reuniones institucionales"

Parramon: "La realidad es que, pese a las leyes, existe una gran arbitrariedad; una transparencia escasa y poco control"

Escolar: "Las administraciones acaban poniendo publicidad a los que tienen un trabuco y van a disparales al pie y/o a los suyos, el pesebre"

Imanol Crespo

Transparencia es desde hace unos años una etiqueta que se empieza a aplicar de manera transversal a todas las políticas públicas. No obstante, es todavía una cuestión de la que todo el mundo habla, pero

que no se practica. O muy poco. Una etiqueta amplia que requiere ser aplicada en cuestiones muy concretas como la que nos concierne: la publicidad institucional.

Jurisprudencia a favor

En este sentido, El Llobregat ha organizado la conferencia 'Marco legal de la Publicidad Institucional'

con el objetivo de dar a conocer el régimen normativo que regula el sector y que se basa en cuestiones objetivas y no arbitrarias. "La celebración de este acto nace del desconocimiento que nos hemos encontrado, en general, en algunas reuniones institucionales", ha matizado el editor de El Llobregat, Xavier Pérez

Llorca. "Más que analizar la situación de la comarca, lo que queremos es, con un espíritu didáctico, dar a conocer el marco normativo ante respuestas de algunos funcionarios, tales como "no podemos informar ni hacer público cual es la inversión municipal en publicidad institucional, dado que si lo hiciéramos

vulneraríamos los derechos de protección de datos" u otras del estilo "¿podremos contratar cómo y a quien queramos, ¿no? Pues bien, lo cierto es que no. Las administraciones no pueden contratar "a quien quieran".

De hecho, este marco legal cuenta ya con jurisprudencia ante demandas de medios. La más famosa, seguramente, que ha servido de ejemplo en la exposición del también abogado Pérez Llorca, fue la que llevó hasta el final Radio Castellón-Cadena SER en la provincia de Castellón. En aquel caso, contra el Partido Popular, que fue retirando toda publicidad institucional del denunciante desde 2004 a 2009. Tras perder el medio las demandas en primera instancia y en los niveles superiores, el caso se decantó a su favor tras el amparo del Tribunal Constitucional, que les dio la razón en defensa del artículo 14 y 20 de la Constitución, que recogen el derecho de Igualdad y de Libertad de Expresión, respectivamente.

Pérez Llorca ha enumerado alguno de los criterios que se tienen que tener en cuenta en este proceso de contratación, como son el precio, la calidad, el reconocimiento social, la audiencia o la distribución. Algo que no se aplica, según su opinión, por el peso del sistema de partidos: "Los valores de un partido político están por encima de los

valores democráticos; esto dispara la mala calidad de nuestra democracia de manera exponencial".

Transparencia y control

Por su parte, la responsable de Relaciones Institucionales de la Oficina d'Antifrau de Catalunya, Lourdes Parramon, ha concluido que "se puede mejorar mucho" tras analizar el actual panorama legal y su aplicación. "Existen leyes en Catalunya desde el año 2000 y en España desde 2005 que definen lo que es la publicidad institucional -que también es importante- y que marcan los criterios de contratación", ha empezado Parramon.

En concreto, hay un punto evidente y explícito a esta cuestión particular de la contratación: Art. 5 de la Ley 18/2000 del 29 de diciembre del Parlament de Catalunya: "Los contratos de creación publicitaria se tienen que adjudicar de acuerdo con los criterios objetivos que garantizan la libre concurrencia y la igualdad, según la Ley 13/1995 de contratación de las administraciones públicas".

Pese a la claridad del artículo, "los márgenes de discrecionalidad son muy grandes", ha dicho Parramon: "La realidad es que existe una gran arbitrariedad, una transparencia escasa y poco control".

En este sentido, ha criticado la descentralización de las campañas dentro de las




LA CONFERENCIA SE HA CELEBRADO EN LA CIUTAT DE LA JUSTÍCIA DE BARCELONA-L'HOSPITALET | BCN CONTENT FACTORY

El Llobregat, fuera de la redacción

La conferencia, que ha contado con la moderación del periodista y director de BCN Content Factory, Juan Carlos Valero, se ha celebrado en la Ciutat de la Justícia de Barcelona-L'Hospitalet ante la asistencia de casi cuarenta profesionales, entre ellos, directores de comunicación, responsables de área, líderes políticos de distintos partidos, además de la presencia institucional de entidades como el Centre d'Estudis Comarcals del Baix Llobregat o PIMEC Baix Llobregat-L'Hospitalet.

La iniciativa, como tantas otras de la publicación comarcal, se enmarca en esta voluntad de salir de la redacción y hacer partícipe tanto a la ciudadanía como a los profesionales ligados al mundo de la comunicación o mediático con actos que van más allá de la rutina periodística.

En este sentido, también, El Llobregat ya cuenta con fecha para la celebración de la 3ª edición de los Premios El Llobregat, que se celebrarán el 04 de mayo, en el Auditorio de El Cèntric, en El Prat de Llobregat. 

Legal de la Publicidad “trabuco y pesebre”



JUAN CARLOS VALERO, PERIODISTA Y DIRECTOR DE BCN CONTENT FACTORY; XAVIER PÉREZ LLORCA, ABOGADO Y EDITOR DE EL LLOBREGAT; LOURDES PARRAMON, RESPONSABLE DE RELACIONES INSTITUCIONALES DE LA OFICINA D'ANTIFRAU DE CATALUNYA; Y ARSENIO ESCOLAR, DIRECTOR DE '20 MINUTOS' | C.B - BCN CONTENT FACTORY

administraciones y ha invitado a los medios a ejercer este derecho al control y a demandar esta información a las administraciones. Y si es denegada, recurrir.

‘Trabuco y pesebre’

Este contexto deriva en lo que Arsenio Escolar, el director de '20 Minutos' y presidente de la AEEPP (Asociación Española de Editoriales de Publicaciones Periódicas), ha calificado como la política de “trabuco y pesebre: las administraciones acaban poniendo publicidad a los que tienen un trabuco y van a dispararles al pie y/o a los suyos, el pesebre”.

Escolar, que suma una larga experiencia al frente de diferentes medios, entre ellos, 17 años como direc-

tor del gratuito nacional de referencia, ha sido aún más crítico y pesimista ante la realidad: “Tanto que ya no sé si tirar la toalla o intentarlo otra vez. Hay muy buenas intenciones, pero que no se cumplen”, ha dicho Escolar. “Y no es una cuestión del que está en frente, sino es una sensación general. Con pocas excepciones, las cosas se están haciendo muy mal”.

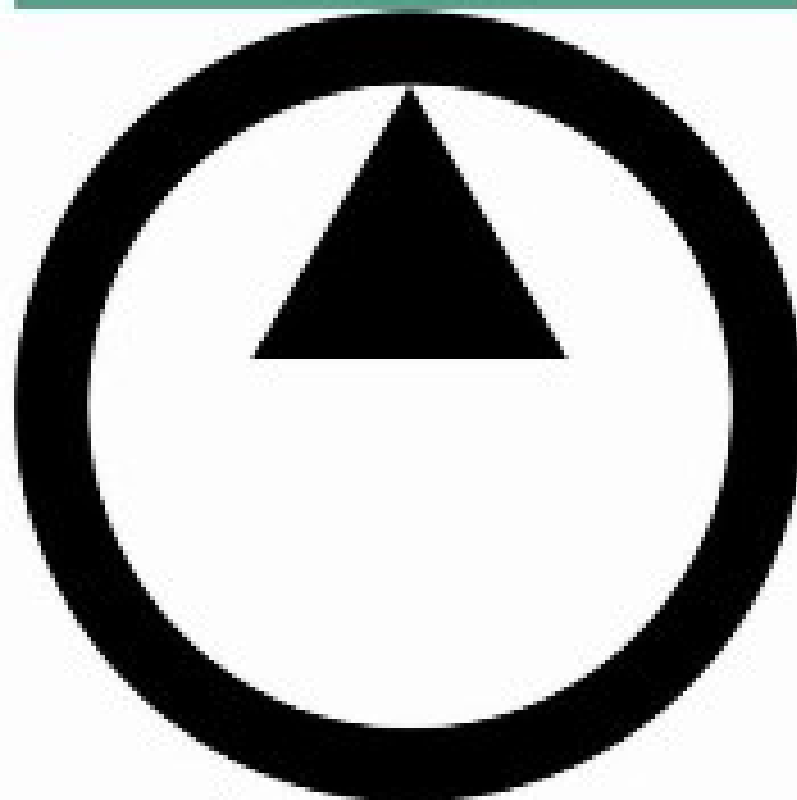
Precisamente, este último fin de semana del mes de enero, el Consejo de Ministros aprobará un Plan Nacional de Publicidad Institucional. Un plan que, históricamente, ha dejado de lado –pese a los argumentos objetivos que aporta- al gratuito '20 Minutos', lo que derivó en una serie de 12 demandas a Ministe-

rios, administraciones autonómicas y ayuntamientos, entre otras. “El balance fue eficaz y nos empezaron a tratar mejor. Pero se trata de un proceso muy lento”, ha apuntado Escolar. “La alternativa es hurgar, encontrar algún papel y publicarlo”.

Este proceso, curiosamente, llegó tras la entrada de un grupo inversor noruego en el gratuito. Ante esta situación, su pregunta fue, ante su sorpresa: “¿Pero España no es un Estado de Derecho? ¿Y no se puede hacer nada?”.

Se trata, al final, de esto, de mejorar la calidad de nuestra Democracia, algo que pasa, fundamentalmente, por la transparencia: “No hay mejor desinfectante que la luz del sol”, ha zanjado Escolar. ///

91.2 FM



RÀDIO MOLINS DE REI

LA RÀDIO NOSTRA

La Bústia de Martorell fa deu anys i L'Hospitalet ja té director dels mitjans de comunicació municipal

Oscar Sánchez, procedent d'El Prat Comunicació, SL, es el nou director dels mitjans de comunicació municipal a l'Hospitalet

La revista mensual La Bústia, de Martorell, és la publicació de referència al nord del Baix Llobregat i també a Gelida i Masquefa

J.V.C.

Amb el vot unànim de tots els grups, el darrer ple municipal de 2017 va acordar nomenar Òscar Sánchez com a nou director dels Mitjans de Comunicació de L'Hospitalet, després de superar un procés en el qual va obtenir la millor qualificació. Tots els grups van desitjar sort i encerts a Sánchez que serà el màxim responsable de la Televisió de L'Hospitalet, LHdigital i el Diari de L'Hospitalet i que tindrà també la responsabilitat de refundar Ràdio L'Hospitalet.

Oscar Sánchez ha estat el director gerent de El Prat Comunicació SL, l'empresa gestora dels mitjans de comunicació municipals del Prat. És llicenciat en Ciències de la Comunicació, especialitzat en periodisme per la UAB. Ha desenvolupat la major part de la seva vida professional vinculat a la ràdio local. A l'estiu del 2001 es va fer càrrec del projecte de creació i posada en marxa de l'emissora municipal del Prat de Llobregat i el 23 d'abril del 2002, El Prat Ràdio comença les seves emissions al 91.6 de la FM. També va impulsar la creació del portal audiovisual elPrat.tv

Deu anys de La Bústia

Creada per Lluís Gutiérrez, la publicació mensual La Bústia ha fet els seus primers deu anys. I per commemorar-ho va organitzar el 14 de desembre al Centre de Promoció Econòmica Molí Fariner de Martorell, un acte-feste. A la gala hi van assistir prop de 170 persones, entre les quals, representants institucionals, alcaldes, regidors, anunciants, empreses, entitats i lectors dels deu municipis on es difon la publicació –Martorell, Sant Andreu de la Barca, Olesa de Montserrat, Esparraguera, Abrera, Sant Esteve Sesrovires, Collbató, Castellví, Gelida i Masquefa– situats a la zona del Baix Llobregat Nord.

La vetllada es va dividir en dos espais. En la primera, el polifacètic martorellenc Dani 'Pipo' va presentar les actuacions de l'Aula Teatre de Martorell i el Mag Arnau d'Olesa de Montserrat. També es va fer entregar de 15 reconeixements a diferents persones i anunciants que han acompanyat La Bústia al llarg d'aquests 10 anys. Els



LLUÍS GUTIÉRREZ, FUNDADOR I DIRECTOR DE LA BÚSTIA,



OSCAR SÁNCHEZ, NOU DIRECTOR DELS MITJANS DE COMUNICACIÓ DE L'HOSPITALET, PROCEDENT D'EL PRAT COMUNICACIÓ SL

vídeos sobre notícies publicades, visites de personatges mediàtics i moments de treball, reconeixements i premis de l'equip de treballadors i col·laboradors de La Bústia durant aquesta dècada van obrir pas a les sorpreses i els reconeixements de la nit.

El consell editorial de La Bústia va posar en valor els anunciants que van apostar pel mitjà de comunicació ara fa 10 anys i que ho continuen fent actualment. Els convidats que rebrien el guardó no ho sabien, i va ser un dels moments emotius de la celebració. Van ser un total de 15 reconeixements, dels quals va incloure un a tres bessones de Martorell en nom dels lectors. La Clàudia, la Martina i la Paula són tres germanes que han nascut el mateix any de La Bústia i han aparegut tots els aniversaris en la secció de 'Felicitats'. Un vídeo amb les imatges de cada any de les tres nenes va fer emocionar la família i el públic va veure com recollien el record en directe.

L'EQUIP DE LA BÚSTIA AMB AUTORITATS DEL BAIX LLOBREGAT NORD A L'ACTE DE COMMEMORACIÓ DEL 10È ANIVERSARI DE LA PUBLICACIÓ



Els parlaments de Josep Ritort, secretari general de l'AMIC; Lluís Gutiérrez, editor i director de La Bústia; i Xavier Fonollosa, alcalde de Martorell, van ser els encarregats de tancar l'acte, que va seguir en un altre espai, on els assistents van poder degustar un càtering i el pastís d'aniversari. A més, el públic es va emportar l'edició especial de la publicació corresponent a aquest mes de desembre.

Després de la fotografia de família amb alcaldes, regidors i membres de La Bústia, els assistents van baixar a la primera planta on es va servir una degustació de la cuina elaborada per Càtering Casanovas de Martorell. Es va brindar amb cava brut nature reserva, de l'Enoteca Divins de Martorell i es va degustar el pastís d'aniversari preparat per a l'ocasió de la pastisseria Duch d'Abdera.

Tot plegat, amb interessants trobades i converses entre els participants.

Els convidats van ser fotografiats en el photocall muntat per l'ocasió. Al final de la celebració, el públic assistent es va emportar l'edició especial de La Bústia corresponent al mes de desembre amb les principals informacions d'actualitat, un recull de les notícies més destacades publicades en aquests 10 anys i l'agenda d'activitats de Nadal dels 10 municipis, així com un calendari corporatiu de taula, de butxaca i algun material més dels patrocinadors.

Publicació del Baix nord

Entre els presents, cal destacar el diputat de la Diputació i regidor de Martorell, Lluís Tomàs; l'excalcalde de

Martorell i expresident de la Diputació, Salvador Esteve; i l'excalcalde d'Olesa, Salvador Prat. També exregidors de diversos partits. D'entitats: Creu Roja Baix Llobregat Nord, l'Arc de Sant Martí, Collbató per a la Solidaritat, Festival Lola d'Esparreguera, Olesa Comerç, Nou Martorell, ACSSAB, Pimec Baix Llobregat, mitjans de comunicació i ràdios municipals.

La Bústia, associada a l'AMIC, és la publicació local mensual de distribució gratuïta més llegida, segons l'EGM Baròmetre, i amb més difusió de Catalunya, segons dades d'OJD-PGD, amb més de 50.000 exemplars distribuïts per cada edició. El mitjà aplega la informació i el suport publicitari que arriba als deu municipis esmentats anteriorment de tres comarques i amb una població de més de 150.000 habitants. //



A L'ACTE DE CELEBRACIÓ DELS SEUS 10 ANYS DE VIDA HI VAN ASSISTIR UNES 170 PERSONES, ENTRE LES QUALS L'ALCALDE DE MARTORELL, XAVIER FONOLLOSA, L'ALCALDESSA D'OLESA, PILAR PUIMEDON, EL DE SANT ESTEVE, ENRIC CARBONELL, EL DE COLLBATÓ, MIQUEL SOLÀ, I EL DE CASTELLVÍ, JOAN CARLES ALMIRALL



DESPRÉS DELS PARLaments, els assistents a la festa del x aniversari van menjar una degustació de la cuina elaborada per Càtering Casanovas de Martorell



LA PORTADA DEL NUMERO CONMEMORATIU DELS DEUS ANYS

ECONOMIA

Comarca capdavantera



El empleo crece un 4% en L'Hospitalet y el Baix, pero el número de empresas se reduce en 207

La cifra de empresas ubicadas en la comarca del Llobregat y la segunda ciudad de Cataluña se ha visto menguada por primera vez desde que finalizó la recesión económica

El último Informe de Coyuntura Económica correspondiente al cuarto trimestre de 2017 del Fórum Empresarial del Llobregat arroja claroscuros

El mercado inmobiliari continua creixent

Durant el tercer trimestre d'aquest any s'han venut 2.397 habitatges a L'Hospitalet i a la comarca del Baix Llobregat. Aquesta xifra implica un creixement d'operacions respecte el mateix trimestre de l'any anterior del 7 per cent (2.239 compravendes), i del 45 per cent respecte a fa dos anys (1.648 operacions). Per poblacions, La Palma de Cervelló va augmentar les seves transaccions respecte al tercer trimestre de l'any 2016 un meritori 250 per cent, seguit de Castellví de Rosanes (un 200%) encara que els dos municipis tenen un mercat immobiliari molt petit. Amb pujades superiors al 50% podem esmentar Pallejà (95%), Sant Andreu de la Barca (64%). Per contra, els municipis amb les més grans ensopegades en les seves operacions immobiliàries tenim: Sant Feliu de Llobregat (47%), Santa Coloma de Cervelló (-38%), El Papiol (-30%), Sant Climent de Llobregat (-29%). En termes absoluts, l'augment d'operacions a L'Hospitalet (+101), juntament amb Gavà (+33) i Cornellà de Llobregat (+27) fa que liderin el creixement total. Per contra, onze municipis de la comarca han vist baixar les transaccions d'immobles. ///

Redacció

El último Informe de Coyuntura Económica del Fórum Empresarial del Llobregat, que analiza el cuarto trimestre de 2017, destaca que sigue creciendo el mercado inmobiliario en la comarca del Baix y L'Hospitalet, además de analizar los datos de empleo, que también siguen al alza. Sin embargo, se produce por primera vez desde que finalizó la recesión económica, una reducción del número de empresas ubicadas en nuestro territorio, concretamente 207, como resultado de la convulsa situación política que atraviesa Cataluña.

El empleo crece un 4% en 3 meses. La campaña veraniega trajo un incremento de la ocupación de más de quince mil personas en la comarca y L'Hospitalet en tan sólo tres meses, llegando a la cifra de más de 400.000

personas ocupadas en la segunda ciudad de Cataluña y el Baix Llobregat. En los nueve primeros meses del año 2017 llevábamos un incremento neto de 16.406 personas ocupadas. Sorprendentemente, la finalización de la temporada no trajo un incremento de la destrucción de empleo, dando una idea que en nuestro territorio la influencia del turismo de sol y playa no es lo más importante. Con las visitas inducidas por la Feria de Barcelona y la proximidad a la ciudad de Barcelona con visitas culturales todo el año, podemos hablar de un sector económico diversificado y desestacionalizado.

Mirando en detalle los datos, se aprecia que hay municipios con unos incrementos espectaculares de más del 30 por ciento (en sólo nueve meses) como es el caso de Sant Feliu de Llobregat (+38,54%) y Castellví de Rosanes (+31,48%). Por el contrario, también hay

municipios donde la evolución del empleo no ha sido tan buena. Esplugues de Llobregat baja un 2,1% y reduce en 406 personas su ocupación.

En términos absolutos, cinco municipios tuvieron incrementos de población ocupada superiores al millar de personas dentro de nuestro ámbito de interés. Estos municipios fueron: Sant Feliu de Llobregat (ya comentado), L'Hospitalet de Llobregat (+4.003 personas), El Prat de Llobregat (+2.729), Castelldefels (+1.348) y Cornellà de Llobregat (+1.293).

La evolución futura dependerá de la evolución económica general y de la estabilidad política en particular. Aunque, tal como se ve en los indicadores adelantados de la economía, dentro de seis a nueve meses empezaremos a ver las consecuencias de los acontecimientos políticos del pasado otoño. ///

La importància de les seues socials de les empreses

La primera importància ve determinada per a la hisenda autonòmica a la qual aniran la liquidació dels impostos. Fa anys vam veure la "guerra fiscal" entre els governs de la Comunidad Autónoma de Madrid i la Generalitat de Catalunya per la seu fiscal versus efectiva per l'empresa Terra (impost de Actes Jurídics i Documentals) i de Fomento de Construcciones y Contratas (Impost de Societats). Com que cal tenir una activitat real, de decisió, molts directius acaben vivint on l'empresa té el domicili social i fiscal, per tal d'evitar desplaçaments constants (ja en tenim notícies d'executius traslladats fora de Catalunya, a la nova seu fiscal).

A més a més, sempre es genera ocupació a l'entorn de l'empresa de "més qualitat" que no a les "filials". Així mateix, al costat de la central els serveis de gestoria, auditoria, preparació d'esdeveniments corporatius, etc. sorgiran amb més força (tant pel volum econòmic que poden contractar com per la possibilitat de contractar operacions per a múltiples filials de cop) que al costat d'una filial. A tot això, tenim l'efecte personal.

Un directiu sempre veurà amb millors ulls fer noves inversions al costat de la seu de l'empresa, o a retallar inversions primer a les filials. A tot això, evidentment, cal afegir l'ocupació induïda per l'activitat generada per la central per la seva activitat ordinària. Els mercats immobiliaris i de serveis pugen, tancant-se un cercle que es retroalimenta per la major renda de la població de l'entorn.

Segons les dades a les que hem tingut accés, a Lleida, Tarragona i Girona no en queda cap empresa amb seu social i fiscal que facturi més de 1.000 milions avui dia. I a la província de Barcelona només en queden vuit, de les quals quatre ja van dir que es replantejarien el seu possible canvi si les circumstàncies políticoeconòmiques no s'aclareixen. Per cert, sis d'aquestes vuit empreses radiquen a la nostra comarca. ///

Resum dels principals indicadors de conjuntura econòmica

Indicadors d'economia espanyola i catalana		III/2017	II/2017	I/2017	IV/2016	III/2016
Producte Interior Brut d'Espanya	In %	3,1	3,1	3,0	3,2	3,2
Taxa d'atur d'Espanya	In %	16,4	17,1	18,2	18,4	18,9
Inflació d'Espanya	Variació mensual en %	1,8	1,5	2,3	1,6	-0,1
Producte Interior Brut de Catalunya	In %	3,4	2,8	2,5	2,8	3,4
Taxa d'atur de Catalunya	In %	12,5	13,2	15,3	15,3	14,6
Inflació Catalunya	In %	2,1	1,7	2,5	2,1	0,4
Indicadors d'economia de l'Hospitalet i el Baix Llobregat		III/2017	II/2017	I/2017	IV/2016	III/2016
Affiliació a la Seguretat Social	Variació mensual en %	5,9	3,5	3,7	4,7	4,9
Atur registrat	Variació mensual en %	-13,7	-15,0	-13,5	-13,5	-12,9
Contractes de treball	Valors absoluts	103.428	94.608	91.091	79.235	87.891
Treballadors autònoms	Valors absoluts	62.160	61.932	61.750	61.623	61.202
Treballadors assalariats (tots el règim)	Valors absoluts	332.404	322.724	323.807	322.045	316.432
Nombre d'empreses	Valors absoluts	27.434	27.641	27.467	27.361	26.946

La primera máquina de café del mundo de acero inoxidable por dentro y por fuera es “Made in Gavà”

Ascaso ha revolucionado la tecnología barista al ser pionera en la eliminación del latón y el cobre de su interior, con lo que evita la migración tóxica de plomo, níquel en cada café

El diseño y la manufactura artesanal de la nueva máquina se ha realizado en la factoría de Gavà y, tras estrenarse en la feria de Milán, se presentará en abril en Alimentaria de Barcelona

Joan Carles Valero

El mundo barista está dominado por los italianos, pero la mejor y más moderna máquina de café espresso no es italiana. Es española. De Gavà para más señas. Hace más de cien años que la tecnología del café espresso no evolucionaba, excepto en el diseño de su exterior, pero en ese siglo transcurrido, nada ha variado en las máquinas de café en su tecnología y materiales de su interior, basados en el latón de sus calderas y el cobre de sus conductos.

Después de invertir cuatro años en investigar y desarrollar una nueva tecnología cien

por cien de acero inoxidable en el interior de las máquinas de café, la firma Ascaso, que tiene su factoría de recambios en Cornellà y que hace seis años instaló en Gavà su fábrica donde diseñan y montan a mano sus máquinas de café; ha logrado patentar mundialmente su invención, que ya ha presentado con éxito en la feria de Milán y que lanzará mundialmente en la feria Alimentaria que en abril se celebrará en Barcelona fusionada con Hostelco, salón especializado en el sector de la hostelería, la restauración y el catering (horeca).

En Ascaso aseguran que su patente no requiere de reparaciones, logra una elevada estabilidad térmica para man-

tener la temperatura constante, lo que se traduce en la doble ventaja de una mayor eficiencia energética, con ahorros de hasta el 40% respecto a las otras máquinas, amén de mantener la temperatura del café como los puristas exigen.

Sin restos de metales

En cuanto a las ventajas para la salud, al ser todo su interior cien por cien de acero inoxidable, se evitan las migraciones de metal en el café. Y es que el resto de máquinas contienen cobre y latón, con lo que en cada café se desprenden microscópicos resos de plomo, níquel y cadmio. El Instituto de Toxicología del Campus Universitario de Alimentación de la Universi-



LA BIG DREAM ES LA PATENTE DE LA MÁQUINA DE CAFÉ CIEN POR CIEN DE ACERO INOXIDABLE POR DENTRO Y POR FUERA

dad de Barcelona ha realizado un estudio de la nueva máquina para constatar su inocuidad.

En algunos países, como Israel, no se pueden vender máquinas baristas sin un baño interior de níquel para evitar la migración. En Ascaso, además de haber logrado una máquina perfecta para los amantes del café, un producto gourmet muy apreciado en Estados Unidos, centro y norte de Europa y en Asia. No en vano, Ascaso vende en más de 80 países de todo el mundo.

Jesús Ascaso empezó su propio negocio en 1962 después de trabajar doce años para proveedores de componentes de máquinas espresso, cromando piezas y luego en la línea de producción de Gaggia. El parque de máquinas espresso crecía en aquella época a pasos agigantados y requería de más mantenimiento y reparación, por lo que Ascaso decidió fabricar componentes de todas las máquinas de café que existían en ese momento en el mercado.

JL. Ascaso, hijo del fundador, es el autor de la diversificación de Ascaso Factory en los últimos años.

Se embarcó en la fabricación de máquinas de café espresso para unir los conocimientos técnicos con la cultura del espresso. En el año 2011 Inauguran una nueva fábrica de máquinas de café en Gavà con más de 8000 metros cuadrados dedicados al mundo del espresso y la hostelería, donde una plantilla de 85 personas diseña y manufactura de forma artesanal, pieza a pieza, el cien por cien de sus productos. //

Además de garantizar la salud, la máquina Big Dream **ahorra un 40% de energía** al conseguir mantener una **mayor estabilidad térmica**



LA MARCA ASCASO ES CONOCIDA POR SU DISEÑO EN MÁQUINAS DE CAFÉ PARA EL HOGAR



La UPC sembra les bases del futur de l'agricultura en un entorn urbà

L'Escola Superior d'Agricultura celebra tres jornades divulgatives sobre paisatgisme i alimentació; horticultura biodinàmica i salut; i vitivinicultura

Les jornades, obertes a tothom, es celebraran les segones setmanes dels mesos de febrer, març i maig al Campus del Baix Llobregat de la UPC

I. Crespo

La tradicionalment i ja mal anomenada agricultura periurbana ha passat a ser, per molts i de manera més encertada, agricultura urbana. No tan perquè hagi deixat d'estar a la perifèria de les ciutats per quedar totalment integrada en un entorn urbà a partir del creixement de la metròpolis de Barcelona, sinó perquè la seva interrelació amb la ciutat és molt més important que abans.

Sigui com sigui, aquest nou context, l'avenç de la tecnologia, la preocupació per les qüestions mediambientals, així com una major importància a l'alimentació porten al món de l'agricultura a un període de molts canvis i de transició, més en aquest entorn urbà del Baix Llobregat. Per debatre, precisament, sobre el futur del sector, l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona (ESAB) de la Universitat Politècnica de Catalunya, ubicada al Campus del Baix Llobregat, a Castelldefels, celebrarà tres jornades específiques, amb la col·laboració del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per reflexionar sobre vitivinicultura (2^a setmana de febrer), horticultura biodinàmica i salut (2^a setmana de març) i sistema alimentari i paisatge (2^a setmana de maig).

Les jornades -obertes a tothom- comptaran amb ponències de primer nivell, així com projectes concrets d'estudiants de l'Escola que posaren cares i ulls, per exemple, a aquesta relació entre el món agrari i l'urbà: "L'objectiu de la jornada 'Sistema alimentari i paisatge: planejament i disseny de l'espai obert productiu a la ciutat' és veure com encaixa, sobretot, a la nostra zona, aquesta agricultura anomenada tradicionalment periurbana, però que alguns defensen que és ja urbana perquè ha entrat molt a les grans ciutats, a les terrasses, als patis, amb agricultors amateurs i professionals", diu Anna Gras, directora de l'ESAB. "Hi ha una coexistència en la que tothom vol practicar agricultura i llavors es crea una xarxa que interrelaciona totalment amb la població. Ara, volem veure com s'arriba a cohesionar".

De fet, aquest auge pel producte de proximitat, de temporada i, en definitiva, de qualitat ha posat sobre la taula el concepte de sobirania alimentària de la metròpolis: "Cobreix dos funcions fonamentalment: d'una banda, la de posar en valor els petits productors -que tenim molts propers a les grans ciutats i que fan una tasca molt dura, gens fàcil, tot i la pressió urbanística que tenen-; i, d'altra,



ANNA GRAS ÉS LA DIRECTORA DE L'ESCOLA SUPERIOR D'AGRICULTURA DE BARCELONA DE LA UPC | I.C.

la d'aproximar l'agricultura al consumidor. De vegades, veiem els productes als supermercats tan ben preparats i empaquetats que semblen que surtin de fàbrica. I no", exclama Gras.

Biodinàmica: una volta de rosca més

En aquest context, altres dels grans debats és l'ús de químics per controlar plagues o malalties als camps de cultiu. En aquest sentit, l'agricultura ha viscut varies etapes: cultiu tradicional i ús de químics; agricultura integrada -ús de químics només en episodis concrets i de manera controlada-; i agricultura ecològica -pràcticament, sense ús de químics-. Ara, el sector es troba a les portes d'una quarta fase que representa una volta de rosca més. Es tracta de l'agricultura biodinàmica, una estratègia que neix a Alemanya, al segle XIX, que té molta trajectòria a l'Europa central, i

que entén l'agricultura a partir del coneixement ampli de tot un sistema equilibrat entre el sol, la vegetació, la fauna i, fins i tot, altres energies que poden intervenir com els cicles de l'aigua o lunars, evitant, en la mesura del possible, qualsevol intervenció externa: "Bàsicament, busca tenir un bon coneixement del sistema agrícola, però també del seu entorn: mirar si la parcel·la, per exemple, està envoltada de boscos, de pins, saber la flora que hi creix i, per tant, conèixer tot el sistema amb l'objectiu de mantenir-lo molt viu amb molta biodiversitat. En alguns cultius s'han aconseguit molts avenços i s'ha reduït els químics d'una manera molt important", explica la directora de l'ESAB.

L'altre pilar que té molt a dir sobre aquest tema és la tecnologia i la seva aplicació, una qüestió que també es tractarà des del món de la vitivinicultura, que permetrà reflexionar, entre altres temes, sobre el complex món dels anomenats transgènics: "Es posarà en debat l'ús de la biotecnologia per obtenir varietats que siguin més resistents de determinades malalties que requereixen un gran nombre de tractaments fitosanitaris", avança Anna Gras. "La qüestió és aconseguir unes varietats de raïm que siguin les mateixes que tenim avui, amb la mateixa tipicitat, però més resistents. Voldríem no ser tan dependents de productes químics per lluitar contra determinades malalties que causen realment molt dany en el cultiu. I si el producte és més resistent, no calen tants productes", diu Gras en un moment on l'ús del Glifosat està de plena actualitat a tota la Comunitat Europea.

Nou 'Horitzó 2020'

En aquest sentit, l'ESAB -l'única escola agrària de la demarcació de Barcelona- treballa intensament amb recerca activa sobre la millora de la maquinària agrària, sobretot, en temes de tractaments fitosanitaris. De fet, l'escola ha rebut, recentment, un projecte 'Horitzó 2020' que coordinarà directament l'escola de la UPC: "És un projecte molt important per la seva envergadura i a nivell econòmic. Intentem reduir la quantitat d'emissions fitosanitàries als cultius i, per tant, que hi hagi menys deposicions. Minimitzar les dosis sent igual d'eficaços. Abans es mullava tot el terra, tota la fulla, tot. Ara hem de reduir el tractament, perquè al final estem restant vida a la terra.

A més, l'escola, que compta actualment amb uns 750 estudiants, té altres grups d'investigació que treballen sobre plagues i sistemes radiculars, així com la recuperació de varietats tradicionals de productes d'horta, però potenciant les seves qualitats gustatives. //

L'AMB prepara una ordenança per controlar la contaminació de les obres i les indústries

Indústries i obres contribueixen en la qualitat de l'aire i són responsables del 30% d'emissions de PM10 i del 20% d'emissions de NO2

A principis del 2018 hi haurà un model per als ajuntaments, per poder aplicar mesures per reduir contaminació també a les obres privades

Redacció

Tot i que el principal causant de la contaminació atmosfèrica és el transport terrestre, que és el responsable del 70% de la generació de les PM10 i del 80% de la generació de NO2, la indústria i les obres també contribueixen directament en la qualitat de l'aire. Les emissions de la indústria, el consum domèstic i les obres són els responsables de 30% de la generació de PM10, i del 20% d'emissions de NO2.

L'AMB ha aprovat diferents plans i mesures per als sectors d'obres i d'indústria per a seguir reduint la contaminació atmosfèrica de la metròpolis barcelonina. Algunes mesures són amb caràcter permanent i, d'altres, s'activaran en casos d'avís preventiu i d'episodi de contaminació atmosfèrica, amb l'objectiu d'ajudar a millorar la qualitat de l'aire, que afecta directament a la salut de les ciutadanes, com informem a altres pàgines d'aquest Anuari.

En aquesta primera fase, l'AMB s'ha coordinat amb els 5 municipis integrants en la ZBE (zona de baixes emissions) àmbit Rondes de Barcelona, que al nostre territori són: L'Hospitalet de

Llobregat, Cornellà de Llobregat i Esplugues de Llobregat. L'objectiu és activar determinades mesures en obres, indústria i educació ambiental en cas d'activació d'avís preventiu i d'episodi de contaminació per NO2 i PM10. Posteriorment, l'AMB treballarà amb la resta de municipis metropolitans, per estendre les mesures a tota la metròpolis.

La preocupació per les implicacions de la contaminació atmosfèrica sobre la salut de les persones i el medi ambient és creixent degut a les evidències existents. "No ens podem quedar de braços creuats davant les 3.000 morts causades per la contaminació atmosfèrica a l'àrea metropolitana" afirma el vicepresident de Medi Ambient de l'AMB Eloi Badia. "No hi ha cap dubte que els contaminants tenen un efecte directe en la salut de les persones, sobretot en aquelles considerades més vulnerables (persones amb malalties respiratòries o cardiovasculars i al·lèrgies, dones embarassades, infants, gent gran, persones que realitzen activitats a l'aire lliure), i per això ens hem coordinat amb els municipis ZBE de l'àmbit rondes de Barcelona per posar en marxa mesures en la indústria, les obres i per actuar també en l'àmbit de l'educació ambiental".

Inicialment, a l'àmbit de la indústria, s'ha determinat tota una sèrie de mesures per aquelles instal·lacions competència de l'AMB. En l'àmbit de les obres, s'incidirà inicialment en l'obra pública dels 5 municipis metropolitans de la zona de baixes emissions de l'àmbit rondes. Algunes de les mesures són en fase d'avís preventiu, per exemple, aturar la producció i aplicació de l'asfalt (NO2) o minimitzar els desplaçaments de vehicles i maquinària.



GRÀCIES

A TOTS ELS SOCIS, VOLUNTARIS, COL-LABORADORS I GENT DE CREU ROJA, PER SER-HI.

JA SABEM QUE NO PODEM ARRIBAR A TOT, PERÒ SENSE VOSALTRES, NO ARRIBARÍEM A RES.

QUE HI SOU



FES-TE'N SOCI

902 22 22 92

WWW.MENOSMAL.ORG

Cada cop més a prop de les persones



Aleix Valls, CEO de Mobile World Capital Barcelona

Valls: “La Gran Barcelona, a punt de ser a la ‘Champions’ de l’innovació mundial”

“Hem de pensar en com tota l'àrea metropolitana trama un teixit dens de creació, desenvolupament i creixement de negocis”

“Barcelona destaca en l'àmbit de l'e-commerce i els serveis amb diferència respecte a les altres grans capitals”

El Mobile World Congress representa un sensacional mirall del sector de la telefonia mòbil i d'altres relacionats igual o més importants fins i tot. Però, tot i ser la major fira mundial en aquest tema, igual que arriba se'n va. Així, doncs, el repte és aprofitar la seva celebració perquè la 'Gran Barcelona', la ciutat i la seva àrea metropolitana, representi un 'hub' mundial en innovació no només durant els dies del congrés.

En aquest sentit, el major èxit és la fundació, a l'any 2012, de la Mobile World Capital Barcelona que, actualment, dirigeix Aleix Valls. Matemàtic, enginyer i doctorat en mecànica de fluids, Valls és especialista en transformació digital i innovació digital: “Aquesta cosa de la que tothom parla, però que ningú practica”, deia a la primera conferència de l'any 2017 del Cercle d'Economia.

Abans de liderar l'entitat, Valls ha treballat a The NODE Company, LOOP Consultancy y Accenture, entre altres. Ostenta l'actual càrrec des de desembre de 2015, quan va substituir a Agustí Cordon.



VALLS ÉS EL MÀXIM RESPONSABLE DE LA MWCB DES DE DESEMBRE DE 2015

Imanol Crespo

En què ha canviat Barcelona i la seva àrea metropolitana, pel que fa la innovació tecnològica, des de la celebració del MWC?

L'arribada del Mobile World Congress i el posterior nomenament de Barcelona com a Mobile World Capital ha sigut un dels principals detonants de la transformació digital del nostre entorn. El congrés ens ha situat en l'òrbita internacional, tant a nivell econòmic com social, i ens ha posicionat com un territori innovador, que aposta per les últimes tendències digitals i per la creació de negocis d'alt valor afegit.

Des d'aleshores, hem consolidat un entorn de negoci fonamentat en la innovació i la tecnologia, que amplia el seu àmbit d'activitat i hi suma des d'empresadors a inversors, fins a grans corporacions i institucions. Aquesta peculiaritat ens facilita a més que siguem un pol d'atracció de talent internacional que vol fer de Barcelona i el seu entorn l'espai on fer créixer els seus projectes. Això també ho veiem pel que fa a les inversions i l'atracció de grans corporacions internacionals que s'instal·len aquí per desenvolupar noves àrees de negoci amb aquest component tech. En definitiva, aquesta aposta global pel món digital ens ha permès l'evolució de tot el territori i que ja avui siguem el 5è hub tecnològic d'Europa, just darrere de Londres, Berlín, París i Amsterdam.

Quin és el paper de tot l'anell metropolità en aquesta evolució?

L'àrea metropolitana és una part fonamental en aquesta transformació. Seu d'empreses innovadores, font de talent amb projectes d'emprenedoria, centres d'investigació i innovació de referència internacional, aquest ecosistema constitueix un entorn cohesionat i cosmopolita diferencial per a la creació i desenvolupa-

ment de projectes empresarials.

Per això hem d'entendre el desenvolupament de l'ecosistema empresarial barceloní més enllà de la ciutat i pensar en com tota l'àrea metropolitana trama un teixit dens de creació, desenvolupament i creixement de negocis.

Es parla sempre de l'impacte econòmic a nivell hotelier, el transport, la restauració... Però ha sabut l'àmbit metropolità de Barcelona retenir el talent que passa pel MWC?

Som generadors i tractors de talent. Vivim en la quarta destinació a nivell europeu per al talent tecnològic i aquest any, ens hem consolidat com el segon país de la Unió Europea que atreu més emprenedors internacionals per llançar noves companyies. Aquests empresaris d'arreu del món s'instal·len aquí per tirar endavant els seus negocis perquè veuen l'oportunitat de créixer a Barcelona i sobretot, hi veuen també una via per mostrar-se al món.

Aquesta capacitat d'atreure i retenir talent la veiem any rere any amb l'evolució de 4YFN, la plataforma per a la creixent comunitat de startups promoguda per MWC Capital, que ha crescut amb els emprenedors d'aquí, i com ells, avui ja és arreu del món amb esdeveniments des de Shanghai fins a Tel Aviv, i amb presència a fires i congressos sectorials de temàtiques tant diverses com l'automòbil, la construcció o les smart cities.

Va dir que Barcelona és candidata a estar entre les 5 ciutats/hub en la innovació tecnològica. Que li falta perquè no hi hagi dubtes, com deia, de que estarà a la 'Champions'?

Barcelona està creixent com a hub i, per l'evolució que hem tingut com a ecosistema de negoci, estem en un punt de passar a ser un membre permanent d'aquesta "champions" d'epicentres d'innovació mundial. Si bé la tendència és positiva -atruem més talent, captam inversió constant, generem projectes d'impacte internacional-, cal que entenguem el canvi de model que s'està produint per consolidar-nos.

A Barcelona hem passat de comparar-nos amb un dels principals hubs d'animació: Manchester -amb la industrialització del Poble Nou, entre d'altres- a aspirar a ser el Silicon Valley del sud d'Europa, però aquest procés de transformació en què estem immersos deixa de banda aquest element comparatiu. Avui, Europa no necessita una única àrea amb talent digital i fomenta aquests espais únics, amb característiques diferenciades que conformen aquesta "lliga digital" on juguen les grans conurbacions. El continent fomenta la creació d'entorns especialitzats al voltant de les grans capitals, uns ecosistemes vius, que treballen en xarxa i que aporten característiques i recursos diferenciats a emprenedors i corporacions. Bon exemple d'això és el cas de Londres, capital del fintech Europeu, o el propi cas de Barcelona, que destaca en l'àmbit de l'e-commerce i els serveis amb diferència respecte a les altres grans capitals.

Per tant, en el moment en què ens trobem hem d'apostar per aquest nou model d'innovació al continent que ens situa com una de les ciutats de referència. Això només serà possible si tots els agents de l'ecosistema, públics i privats, s'alineen, capaciten als professionals que desenvolupen projectes des de la ciutat i fomenten l'escalabilitat dels negocis fets aquí.

Recentment, parlàvem del 2030 en relació amb l'automoció amb una previsió molt interessant. En termes generals, ara que som al present d'aquell futur que es plantejava al 2006, creu que la societat actual ha complert amb les previsions que es feien aleshores o encara queda molt camí per recorre?

Som en plena cursa de fons en el camp de l'automoció. És un sector en plena transformació, tant a nivell dels mateixos vehicles com de les energies que els nodreixen. Ara bé, el sector és un clar exponent d'aquest canvi de paradigma que ens ve donat per la digitalització. L'usuari més jove actual valora l'ús i l'accés al servei, el fet de desplaçar-se, més que la pròpia tinença d'un vehicle. Aquest canvi de model és un dels principals reptes a què ha de donar resposta el sector.

En els propers anys, en un curt termini relatiu, parlarem de cotxe autònom, de sensorització de les ciutats per optimitzar desplaçaments o de serveis que aniran més enllà del car sharing que coneixem avui per cobrir íntegrament les necessitats del conductor smart. Per tant, més enllà de valorar previsions, hem de pensar en si el sector, local, nacional i internacional, és a punt o no per tots els canvis que experimentarà en els propers anys.

En termes d'innovació, quines són les àrees metropolitanes més fortes i amb les que ha de competir Barcelona?

A nivell europeu, com a hubs innovadors tenim per davant Londres, Amsterdam, París i Berlín, els grans referents que tots tenim presents. I ho són, per especialització, per trajectòria i per l'aposta de ciutat, i de país, que històricament han fet per consolidar-se com a tals.

I a nivell espanyol, Barcelona i la seva àrea metropolitana encapçalen els rànquings a nivell d'inversió atreta, número d'startups o volums de negoci, entre d'altres. No obstant això, hem de seguir treballant per consolidar-nos en aquesta posició. És per això que, des de Mobile World Capital Barcelona, seguim impulsant iniciatives com 4YFN i mVenturesBcn, que ens ajuden a reforçar aquest ecosistema i connectar-lo amb el món. ■■■



LA SALUD HA SIDO EL PRIMER TEMA PROTAGONISTA DE LAS DIFERENTES JORNADAS CELEBRADAS COMO PREVIA AL MWC'17 | MARTA FERNÁNDEZ

L'Hospitalet se impregna de la tecnología del 'Mobile'

La segunda ciudad de Cataluña y GSMA celebraron la tercera edición de las jornadas 'La revolución de las comunicaciones móviles'

Salud, robótica o comercio han sido algunos de los temas tratados en las ponencias previas al 'Mobile World Congress'

El Baix, protagonista en el 'Mobile'

La evolución de la presencia de empresas catalanas en el Mobile World Congress es más que notable. De las 16 que estuvieron en la primera edición de 2006 pasaron a 105 en la última, lo que demuestra el peso que el MWC y el talento innovador de Barcelona y su área metropolitana deja en nuestro tejido empresarial.

En este sentido, el Baix Llobregat también estuvo representado con empresas de primer nivel. De las 68 que estuvieron en la última edición en el 'stand' oficial de la Generalitat de Catalunya, cinco eran del territorio.

Hemav, en Castelldefels, que a través de su especi-

alización en drones permite realizar servicios a nivel, obviamente, audiovisual, pero, también, en sectores como la agricultura de precisión, inspección industrial, topografía y construcción, gestión de agua, además de trabajar la formación y la innovación. Estuvo el Centre Tecnològic de Telecomunicacions de Catalunya, también de Castelldefels; así como Traycco, de Cornellà, especializada en servicios avanzados de buzono y marketing directo; Restb.ai, de L'Hospitalet, relacionada con la inteligencia artificial; y Adaptivecity, de El Prat, que desarrolla la aplicación 'App Familiar' para conectar a gente mayor y otros usos relacionados con esta franja de edad. ///

Marta Fernández

Una de las críticas que estos años ha arrastrado Barcelona y su área metropolitana desde que se celebra el Mobile World Congress es, precisamente, la falta de capacidad para aprovecharse de la innovación y las últimas novedades tecnológicas que se muestran durante los días de la principal feria mundial de telefonía móvil. Esto ha ido paulatinamente cambiando, primero, con la constitución del Mobile World Capital Barcelona y, segundo, con distintas iniciativas concretas que favorecen este poso tecnológico. Tanto es así que la 'Gran Barcelona' ya está incluida, en palabras del CEO del Mobile World Capital Barcelona, Aleix Valls, a quien entrevistamos en páginas anteriores, en la 'Champions' de capitales tecnológicas de Europa.

El 'Mobile' no se trata ya de cinco días de feria, sino que tiene una continuidad. En este sentido, como ciudad acogedora del certamen, L'Hospitalet tiene un papel destacado. Así, pues, con el objetivo de acercar las aplicaciones prácticas de la innovación, la ciudad organizó, con la colaboración de GSMA, la tercera edición de las jornadas 'La revolución de las comunicaciones móviles'. Durante todo el mes de febrero, a modo de preludeo del 'Mobile', la ciudad fue escenario de diferentes ponencias en donde hemos podido conocer la utilidad de las nuevas tecnologías en distintos sectores como la salud, la robótica o el comercio, entre otros.

Al servicio de la salud

Como no podía ser de otra manera, con la presencia del clúster sanitario de L'Hospitalet como uno de sus principales valores añadidos, la salud ha sido el tema protagonista de la jornada de apertura. La sala de actos del Hospital Universitari de Bellvitge ha inaugurado esta tercera edición con la jornada 'La tecnología al servicio de la salud y la investigación médica'. La primera ponencia, tutelada por Jordi Fàbrega, director de desarrollo de negocio en Biocat (entidad que coordina y promueve el sector de las ciencias de la vida y de la salud en Cataluña), ha mostrado las aplicaciones de 'Moebio d-Health'.

Moebio es una iniciativa de desarrollo de talentos de Biocat, con un programa educativo integral, enfocado a resolver los grandes problemas y retos de la sociedad mediante la creación de una futura generación de innovadores de salud. El objetivo principal es desarrollar un ecosistema innovador para abordar desafíos clínicos significativos. Para ello, generan soluciones para superar las necesidades de asistencias sanitarias reales y no satisfechas e incorporan nuevos productos y servicios en los sistemas de salud.

Se trata de un Máster de nueve meses, impartido por la Universidad de Barcelona, donde los equipos interdisciplinarios lo forman cuatro personas con formación en medicina, ingeniería, gestión o diseño, los cuales experimentan un ciclo completo de innovación. Cuentan con dos meses de rutina diaria en varios hospitales de Barcelona: Hospital Clínic, Hospital Sant Joan de Déu e Insti-

tuto Guttman.

“Hacemos empresas y productos al servicio de los ciudadanos, siempre con una perspectiva muy internacional, porque la salud es un concepto muy global y, por tanto, queremos ser competitivos y promocionar ciencias de la vida y la salud”, ha dicho Fàbrega. “Además, nos encontramos con un programa que están desarrollando en la Universidad de Standford, que nos gustó mucho y creemos que aquí tendríamos un impacto bastante potente”.

La robótica social

El ‘Mobile’ ya no se trata solo de hablar de las últimas novedades del móvil. Progresivamente, ha ido aumentando la presencia de sectores estrechamente relacionados con la conectividad móvil, así como otras tecnologías

alternativas como, en este caso que nos concierne, la robótica; protagonista de la segunda de las jornadas, celebrada en el Centro Cultural Metropolitano Tecla Sala y dirigida a los estudiantes de la ciudad.

Cecilio Angulo, profesor de la Universidad Politécnica de Cataluña, ha presentado la ponencia ‘Robótica social’: “lo que pretendemos es usar el robot para chicos que tienen autismo. La idea es que estos niños socialicen entre ellos, porque les gusta mucho trabajar con robots”.

La robótica social interactúa y se comunica con las personas de una manera sencilla y agradable, con el seguimiento de comportamientos, patrones y normas sociales, por eso “los proyectos no se hacen solos, trabajamos con ingenieros, epide-

miólogos, físicos, gente de medicina, de psicología, matemáticos, y todo ello por un interés social”, explica Angulo.

La tecnología ha llegado a un punto muy importante para la humanidad, tal y como ha mostrado el profesor Angulo con vídeos donde se observa el trabajo que hace una persona enseñando a un robot a realizar comportamientos y roles sociales. Para finalizar la ponencia, Angulo ha dejado tres mensajes claros para los estudiantes: “en robótica y tecnología todo el mundo es bienvenido; para aprender hay que destripar; estáis en la edad de que os lo podéis comer todo, así que por favor, no dejéis nada”.

Vender más

En un territorio con el potencial económico que tiene, tanto en L’Hospitalet,

como en el Baix Llobregat, el ámbito comercial tenía que estar incluido en el programa de conferencias. El edificio de Gornal Activa ha sido, en este sentido, otro de los escenarios de estas jornadas para hablar sobre el comercio y el uso de las tecnologías en ellos, bajo el título ‘Start-ups de éxito y como aprovechar la información para vender más’.

Víctor Sala, fundador de Wipiip, ha presentado el “aparato que te hace la lista de la compra y la compra”. A través de un prototipo de lector de código de barras que se conecta a internet a través de una contraseña y envía la lectura a un servidor y va realizando la lista de la compra desde casa. Cuando utilices un producto que se haya terminado, antes de tirarlo, pasas el código de barras

por el lector y de manera automática se guarda ese producto en tu lista de la compra, de esta manera no se olvida ningún producto y no tienes que trasladarte hasta el supermercado, porque lo compras desde internet y te lo envían a casa.

Ricardo Calvo, por su parte, ha hablado de ‘Last peanut’, que “consigue la reserva imposible”. Se trata de la primera plataforma digital que consigue mesas de última hora en los restaurantes más deseados y exclusivos de la ciudad. Cuando conseguir una mesa libre en el restaurante que más desean o más exclusivos se convierte en misión imposible, esta aplicación actúa.

El cliente registra su contacto y empieza a recibir avisos con las mesas libres de última hora. Si quieres reservar, pujas por la mesa en una subasta privada cuyo importe se le descuenta íntegramente de la cuenta final del restaurante sin cargos

adicionales.

Hay restaurantes exclusivos que tienen un mes, dos, tres o incluso años de lista de espera, pero también tienen muchas cancelaciones porque en todo ese tiempo de espera pueden surgir imprevistos; por ello, esta aplicación permite el acceso a estas cancelaciones.

Además, se ha mostrado la importancia del Big Data, de la mano de Rafa Jiménez, un emprendedor que trabaja con esta herramienta que permite gestionar campañas de marketing online fácilmente y permite saber de forma empírica si la inversión es rentable.

El Big Data es el futuro. Para tomar buenas decisiones es fundamental contar con un buen diagnóstico previo; con información. El Big Data permite contar con un océano de datos que, además, si se cruzan, se pueden extraer infinitas conclusiones. Algo imprescindible para aportar valor añadido. ///



LOS JÓVENES DE L'HOSPITALET HAN SIDO, TAMBIÉN, PROTAGONISTAS EN UNA DE LAS PONENCIAS PROGRAMADAS | MARTA FERNÁNDEZ

FGC impulsa els seus espais per atraure activitat comercial

El projecte Impuls FGC permet consultar de manera ràpida i senzilla les característiques de les instal·lacions d'FGC

L'objectiu és incrementar el potencial dels actius i fomentar l'emprenedoria, així com els entorns amables per als usuaris



ENRIC TICÓ, PRESIDENT D'FGC, I ORIOL JUNCADILLA, DIRECTOR D'FGC OPERADORA, PRESENTEN EL NOU ESPAI WEB IMPULS.FGC.CAT

Redacció

Un dels transports públics fonamentals del Baix Llobregat, que vertebrava en vertical el territori i el connecta amb un dels nexes principals de Barcelona, Plaça Espanya, és la coneguda línia Llobregat-Anoia de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Amb tot, el grup FGC ha demostrat que és molt més que una simple empresa de transport amb innovadores propostes com, per exemple, els seus tallers d'aprenentatge d'anglès durant el trajecte -English Corner- o les seves sessions per perdre la por a viatjar en tren sota el projecte 'Sota Terra'.

En paral·lel, a més de Turisme i Muntanya i les cinc estacions que gestiona (La Molina, Vall de Núria, Port Ainé, Espot i Vallter 2000), FGC compta amb un tercer pilar que ara potencia i que cal tenir en compte en el context eco-



PÀGINA PRINCIPAL D'IMPULS.FGC.CAT

Com a **empresa pública**, la publicitat genera uns ingressos que hem d'impulsar"



nòmic que vivim: la possibilitat de ser un generador d'activitat comercial per terceres empreses. Amb l'objectiu de promocionar la seva infraestructura com un espai acollidor d'activitat econòmica, FGC ha presentat la nova plataforma web impuls.fgc.cat, precisament, com el seu nom indica, per impulsar aquesta tercera faceta, segurament, la més desconeguda de totes.

L'espai serveix com un mirall perfecte de les diferents alternatives que ofereix FGC i que van des dels tradicionals locals comercials dins de les estacions a les andanes com a oportunitat de negoci (màquines expenedores, estands de venda de productes i altres propostes innovadores); però, també, a la possibilitat de realitzar accions comunicatives singulars; rodages o videoclips en "unes localitzacions de cine"; campanyes publicitàries molt àmplies o, fins i tot, celebrar actes polivalents a l'Espai Provença.

En definitiva, un món de possibilitats com demostren els diferents projectes que com l'English Corner o el Sota Terra es realitzen als espais del grup: el 'Bibliotren' o tren de la cultura; dansa al Ferrocarrils amb 'Moure i Com-moure'; la celebració de Sant Jordi a les estacions d'FGC o tasts gastronòmics. De fet, en aquest sentit, FGC podria comptar pròximament amb un nou tren-restaurant que es sumaria als set trens turístics que disposa a Turisme i Muntanya. Una proposta innovadora que convida a tot emprenedor a proposar la seva, tal i com mostra el nou espai web. [Impuls.fgc.cat](http://impuls.fgc.cat) ofereix tota la informació i les condicions per realitzar accions comercials a Ferrocarrils a les que també es pot accedir a través de l'aplicació mòbil d'FGC.

Generar ingressos; contenir la despesa

D'aquesta manera, el grup vol seguir potenciant la seva política de generació d'ingressos i contenció de la despesa. "Com a empresa pública, la publicitat genera uns ingressos que hem d'impulsar", ha dit el president d'FGC, Enric Tico, durant la presentació del projecte. En aquest sentit, el grup ha tancat l'any 2016 amb xifres rècord. Ferrocarrils va generar uns ingressos d'1.125.583 euros provinents de conceptes com l'arrendament de locals, la publicitat o les màquines de venda de productes, entre d'altres.

Aquest increment dels ingressos és, segons FGC, el resultat de la dinamització de l'activitat comercial que constantment busca noves ofertes comercials que aportin valor afegit als usuaris del tren, com ara serveis de restauració, botigues de regals o productes ecològics, serveis de missatgeria, etc. Aquest valor afegit potencia i millora l'atractiu de la xarxa de Ferrocarrils, amb un previsible creixement del nombre d'usuaris. www.impuls.fgc.cat



MARC CASTELLS, A LA DERECHA, ES EL VICEPRESIDENTE SEGUNDO DE LA DIPUTACIÓN, RESPONSABLE DE DESARROLLO ECONÓMICO

Marc Castells: “La red Xaloc de la Diputación triplica la efectividad de inserciones laborales”

El vicepresidente de la Diputación de Barcelona ha sido el protagonista de uno de los foros FEM Llobregat de Aeball

Los Centros Locales de Servicios a las Empresas han ayudado a crear 3.721 empresas anuales

J.C Valero

Presencia a carecer de competencias reconocidas, la Diputación de Barcelona desarrolla una ingente labor en promoción económica en las doce comarcas de su demarcación en apoyo a las necesidades de los ayuntamientos. En la conferencia titulada “Las líneas estratégicas de desarrollo económico local” del Fórum FemLlobregat de AEBALL, Marc Castells, vicepresidente segundo de la Diputación de Barcelona y responsable de Desarrollo Económico de la institución provincial, ha dicho que “es nuestra incumbencia” apoyar a los municipios en la generación de trabajo, dado que solo dos de cada cien euros invertidos en políticas de empleo llegan a los ayuntamientos, “cuando generar ocupación es reconocido por todo el mundo como el principal problema actual”.

En su intervención, el vicepresidente segundo de la Diputación de Barcelona ha revelado las distintas actuaciones que desarrolla su departamento ante un auditorio integrado

por empresarios y directivos del Baix Llobregat. La red Xaloc de apoyo a los servicios locales de empleo, es una de las principales herramientas puestas a disposición de los 311 municipios que integran la demarcación barcelonesa. En Xaloc se ha incorporado “un enfoque multidimensional con una mirada más abierta”, ha dicho Castells, teniendo en cuenta otros factores más allá del demandante de empleo y la empresa, como es el propio territorio, las demás instituciones y los agentes sociales, como las patronales. Una mirada que se completa con la prospección de empresas para “casar demanda con oferta”.

Éxito comprobado

Convencido “industrialista”, el también alcalde de Igualada ha expuesto el trabajo que desarrolla la red de Servicios Locales de Ocupación y los Centros Locales de Servicios a las Empresas, “las joyas de la corona” de un área dotada en el presente ejercicio con 70 millones de euros. La red Xaloc, por ejemplo, cuenta con 155 servicios locales de empleo,

donde trabajan 800 técnicos cualificados con los que se cubre el 90% de los municipios de la provincia. Los resultados de Xaloc son ilustrativos, ya que Castells ha informado que se han logrado 37.000 inserciones anuales, mientras 127.000 personas reciben orientación y formación. De cada cien personas que pasan por esta red de servicios integrados, 25 encuentran trabajo, una proporción muy superior a la que logran las agencias privadas de empleo (6%) o el SEPE (8%), lo que supone “triplicar la efectividad respecto a otros servicios”. Castells valora como “muy buena apuesta” la que realiza la Diputación en el campo de la promoción del empleo, un servicio que reconoció “desconocido”.

Desconocida también es la labor de los Centros Locales de Servicios a las Empresas, que consta de 96 entes en los que trabajan 516 técnicos con los que se ha ayudado a crear 3.721 empresas anuales, lo que ha generado 4.591 nuevos puestos de trabajo, además de atender a un total de 63.815 personas emprendedoras al año, con 28.764 empresas atendidas y la elaboración de 5.156 planes de empresa asesorados.

Marc Castells citó también la iniciativa del fomento de la cultura emprendedora entre los alumnos de Primaria desde la propia escuela. Cuando fue diputado provincial de Educación, creó un proyecto en el que han participado 15.000 alumnos que han constituido con sus profesores cooperativas para desarrollar productos que, posteriormente, han vendido en 63 municipios. Una mentalidad que contrasta a juicio de Castells la imagen negativa que proyectan algunos medios de comunicación, como el Club Super 3, donde el malo es el señor Pla, un empresario.

Reempresa y aceleración de pymes

Otras iniciativas de la Diputación en el campo de la promoción económica es el proyecto Reempresa, un instrumento fundamental que ha logrado crear un mercado de compraventa de empresas en funcionamiento y que estaban condenadas a cerrar si no se encontraba relevo. En los 35 centros locales de servicios a las empresas que lideran el proyecto Reempresa se han logrado 442 casos de éxito, lo que supone la salvación de 1.300 puestos de trabajo. Esta iniciativa ha recibido un premio de la Universidad de Nueva York.

La aceleración del crecimiento de pymes es otra de las herramientas de la Diputación, ahora en búsqueda de 50 empresas “dispuestas a consolidarse y desarrollar su musculatura”, dice Castells. La integración de personas con especiales dificultades para encontrar un empleo en sectores industriales fuertemente consolidados en el territorio es otro de los campos de actuación de la Diputación, que en el primer año de funcionamiento de este programa ha logrado que participen 800 empresas. Por ejemplo, en el Baix Llobregat, han participado 94 personas que han trabajado en 60 empresas con la intermediación de 9 agentes colaboradores en formación, logrando una tasa de inserción laboral del 40%.

En cuanto a retos de futuro, el vicepresidente segundo de la Diputación ha señalado el turismo y el comercio como campos de actuación prioritaria, por ejemplo con la creación de la primera Vía Blava del país. Un proyecto que permitirá pasear a pie, bicicleta o a caballo a lo largo de 300 kilómetros desde las fuentes del Llobregat al mar por la ribera de los ríos Llobregat, Anoia y Cardener. Para Castells, “el turismo tiene que ser más una solución que un problema”, y por ello la Diputación apuesta por potenciarlo más allá de la ciudad de Barcelona. ■■■

El año de la mayor industria de Catalunya

SEAT es la mayor exportadora en la industria española y la que fabrica más automóviles

La marca del Grupo Volkswagen exportó el año pasado por valor de 7.084 millones, lo que supone el 2,8% del total de exportaciones españolas

SEAT es el principal inversor industrial en I+D de nuestro país y desde 2012 ha invertido 3.000 millones en I+D, equipamientos e instalaciones

Juan Carlos Valero

La actividad de SEAT supone un importante impacto socioeconómico para España, no solo en generación de empleo, inversión en I+D y contribución fiscal, sino como locomotora de las exportaciones y de la balanza comercial positiva de nuestro país. De los 8.597 millones de euros que la compañía facturó el año pasado, la mayor cifra de ingresos de su historia, el 82,4% (unos 7.084 millones) procede de las ventas en el exterior, lo que convierte a la marca española del Grupo Volkswagen en el paradigma de la internacionalización de las empresas nacionales y en la mayor exportadora en la industria española, ya que ella sola acapara el 2,8% de las exportaciones totales de España.

Lo mismo ocurre con la planta de Martorell, que se ha consolidado como la fábrica que produce más automóviles de las diecisiete del sector que hay instaladas en nuestro país. El año pasado fabricó 449.063 vehículos. Un liderazgo que también se produce en innovación, al ser SEAT el principal inversor industrial en investigación y desarrollo (I+D) de nuestro país: desde 2012 ha invertido 3.000 millones de euros tanto en investigación y desarrollo de ingeniería aplicada al automóvil en su Centro Técnico, como en equipamientos e instalaciones productivas.

En la "pole"

SEAT protagoniza la mayor ofensiva de producto de su historia, con cuatro nuevos modelos en 2016-2017, lo que se ha traducido en una cifra récord de I+D, al destinar un 47% más al conjunto de este capítulo en 2016 hasta alcanzar una cifra de 862 millones de euros, 276 millones más que en 2015. La compañía invirtió en 2016 en I+D un 10% de sus ingresos, lo que supone casi el 3% de la inversión total en I+D que se hace en España por ese concepto, hasta el punto de ser el mayor inversor industrial del país y la cuarta empresa española que destina más recursos a la innovación. De hecho, el centro de investigación y desarrollo de SEAT es el único completo que existe en el sector del automóvil, no solo de nuestro país, sino de todo el sur de Europa.



FÁBRICA DE SEAT EN MARTORELL

Las inversiones en I+D colocan a SEAT en la “pole position” para liderar también la revolución del vehículo conectado y de la “smart mobility”. Sobre todo después de haber puesto en marcha el SEAT Metropolis:Lab Barcelona, un centro que se integrará en la red mundial de laboratorios digitales del Grupo Volkswagen. Porque SEAT quiere tener un papel pionero y ser una referencia del coche conectado, ya que las tendencias indican que la conectividad se convertirá en una de las cinco claves que determinarán la compra del vehículo, en un mundo en el que el cliente no será el punto final de la cadena, sino el

centro de la red.

Liderato en la industria 4.0

El sector del automóvil como tal arrancó en España en la década de los 50 con el SEAT 600, que este año cumple el 60 aniversario de la producción del primer vehículo de ese modelo. Mucho se ha avanzado desde entonces y, a día de hoy, nadie discute que la industria del automóvil es uno de los pilares del desarrollo económico de nuestro país, que es el segundo fabricante europeo y el octavo mundial, hasta el punto de que la automoción en España es el tercer

sector con más impacto en el PIB.

Sesenta años después del primer 600, en SEAT están instalados alrededor del 10% de todos los robots que hay en España, además de haber incorporado ya en su producción elementos de la industria 4.0 con el objetivo de ser la mejor smart factory española. Por ejemplo, en la factoría de Martorell circulan coches autónomos que transportan piezas; los empleados utilizan gafas de realidad virtual y en las cargas más pesadas, los trabajadores usan exoesqueletos para facilitar sus tareas como si llevaran incorporadas unas piernas de Robocop.

CONTINÚA EN LA PÁGINA SIGUIENTE >>

La mayor ofensiva de producto

SEAT dispara este año sus ventas hasta agosto un 13,7% respecto a los primeros ocho meses de 2016, gracias a la mayor ofensiva de producto de su historia que culminará este año con la comercialización de la quinta generación del Ibiza, que ya ha llegado a los concesionarios este verano, y el lanzamiento del Arona, el nuevo crossover compacto de la marca. Ambos modelos, producidos en la planta de Martorell, se suman al Ateca, que se estrenó el año pasado y que acaba de lanzar su versión deportiva FR, así como al renovado León, a la venta desde enero. La familia de SEAT crecerá el año que viene con el lanzamiento del hermano mayor del Ateca, de hasta siete plazas, cuyo nombre de topónimo español está siendo votado hasta mañana (25 de septiembre) en la web de la compañía. El volumen de ventas consolidado a la marca española del Grupo Volkswagen como una de las marcas que más crece en Europa, subraya Wayne Griffiths, vicepresidente Comercial de SEAT. Un crecimiento que no ha descansado mes tras mes, puesto que hasta agosto vendieron 315.000 vehículos en todo el mundo. Para Griffiths, las ventas del Arona, el segundo SUV de la marca, “puede seguir la misma tendencia positiva del Ateca”. A su juicio, “cada vez más clientes compran SUV’s y el Arona, como el Ateca, aspira a convertirse en uno de los vehículos de referencia en su segmento”.

La ampliación y renovación de la gama permitirá a SEAT aumentar la cobertura de mercado del 53% al 75% en Europa y dar un nuevo impulso a las ventas, así como rejuvenecer la edad media de la gama. Los buenos resultados de SEAT hasta agosto se apoyan en un destacado incremento en la mayoría de países en los que opera la marca. España, donde SEAT se mantiene como líder de mercado, encabeza las entregas con 66.900 vehículos (+20,4%). Las ventas en Alemania también crecen a doble dígito, tras entregar 8.600 vehículos en agosto, y en



el acumulado del año suben un 11,9% hasta 65.100 coches, mientras que el Reino Unido cierra el podio de mercados manteniendo un crecimiento por encima del 20% (35.800 unidades; +21,3%). El Reino Unido es precisamente uno de los países en los que,

hasta agosto, las ventas de SEAT alcanzan registros históricos. También obtienen récords de ventas hasta agosto México (17.200 vehículos; +4,5%), Turquía (14.800; +5,0%), Austria (12.300; +17,8%), Suiza (6.800; +41,0%) e Israel (6.800; +6,7%). ■■■

El año de la mayor industria de Catalunya

<< VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

Formación dual

La formación es otro de los puntales de SEAT desde que hace 60 años creó su Escuela de Aprendices. En 2012 implementó un programa de formación dual, basado en el modelo alemán, que permite poner en práctica en los talleres la teoría aprendida en las aulas, mientras el alumno recibe un salario por su colaboración en la producción. Además, la compañía imparte cursos a sus empleados para explicarles qué es y en qué consiste la Industria 4.0, acompañándoles en su “reinención” en tanto no llegan títulos oficiales de formación profesional en impresión 3D, conectividad, uso de tecnologías como realidad virtual y aumentada y fusión entre mecatrónica e informática, entre otros.

Gracias a estas iniciativas, la compañía ha mejorado sus niveles de productividad, lo que se ha traducido en una reducción del coste de fabricación por unidad en un 10,6% con respecto a hace cuatro años. De esta forma, la marca española del Grupo Volkswagen ha posicionado sus vehículos en los primeros puestos de los rankings de productividad, además de recibir premios internacionales, como el Lean Award y el Lean & Green Management, que certifican la planta de Martorell como la más eficiente del sector en Europa.

Una eficiencia que se extiende al campo de la sostenibilidad. La inversión destinada a reducir el impacto medioambiental superó el año pasado los 17 millones de euros, lo que supone una media de más de 1.200 euros por empleado, cuando la media del sector de la automoción en España es de 400 euros. Las iniciativas llevadas a cabo en eficiencia energética desde 2011 han permitido a SEAT evitar el consumo de más de 100.000 megavatios a la hora, lo que equivale al consumo anual de más de 10.200 hogares españoles. ///

Una empresa “top employer”

Las imágenes de oficinas con sofás, billares y elementos que transmiten libertad y diversión a los empleados suelen ser recurrentes cuando se piensa en una empresa “Top Employer”. SEAT destaca en nuestro país por haber obtenido en dos años consecutivos la certificación “Top Employer”, lo que le sitúa en una inmejorable posición para atraer talento.

Este año, SEAT ha pagado dividendos a su matriz, el Grupo Volkswagen, y a sus empleados, tras registrar el año pasado un beneficio récord de 903 millones de euros, entre otras razones, gracias a un ingreso atípico por la venta de VW Finance España al Grupo Volkswagen, que generó una plusvalía de 671 millones.

El pasado ejercicio fue el primero en ocho años que SEAT consigue beneficio operativo, cifrado en 143 millones. Según recoge el convenio colectivo firmado en 2016, los empleados de SEAT han recibido este año una paga de beneficios por el resultado obtenido. Las relaciones laborales en la filial del Grupo Volkswagen han marcado históricamente la negociación colectiva de la industria española. Suyo es el concepto de “flexiseguridad” y haber logrado que sus trabajadores sean embajadores de la marca, al estar convencida su dirección en que la vinculación emocional, el orgullo de pertenencia a una organización, su cultura, permite hacer cosas extraordinarias.

La contribución de SEAT al empleo en España se sitúa cerca de los 100.000 trabajadores, entre directos (más de 14.500), indirectos e inducidos, ya que por cada

puesto creado por la marca española del Grupo Volkswagen se generan siete en la industria auxiliar nacional. Un empleo del que el 97% de los contratos realizados son indefinidos, lo que supone superar en 17 puntos porcentuales la media del sector industrial y en 22 puntos la media española (75%), siendo la rotación voluntaria ocho veces inferior a la media de las compañías Top Employer en España.

Una cuarta parte de los empleados en SEAT son millennials, colectivo en el que los contratos fijos se sitúan 30 puntos por encima de la media nacional. También el 21% de la plantilla de la fábrica de Martorell está integrada por mujeres, casi el doble que la media de las fábricas de automóviles en España (11%) y no existen diferencias salariales por razón de sexo. ///



El coche, la mejor plataforma móvil

SEAT es la punta de lanza en tecnologías de conectividad del Grupo Volkswagen, una de las cuatro grandes áreas en las que trabaja el gigante alemán, junto a electrificación, vehículo autónomo y servicios de movilidad. La marca española aspira a liderar la conexión entre el móvil y el coche con la idea de que en el interior del automóvil confluyan las diferentes esferas de la vida. Es decir, que podamos seguir estando conectados con los amigos, el trabajo o la familia, de modo que los coches sean capaces de conversar con sus ocupantes y pensar por sí mismos y también de relacionarse con otros vehículos e incluso con los lugares por donde circulan.

Para facilitar que la vida no se interrumpe al entrar en un SEAT, la compañía



ha creado un equipo multidisciplinar que logre convertir el vehículo en una extensión de nuestro móvil o en un asistente personal

talleres. También ha sido la primera marca mundial de la industria de automoción en crear una aplicación (DriveApp) que per-

mite gestionar desde la pantalla del automóvil el contenido de un smartphone. La marca ya está desarrollando aplicaciones como SEAT Connect y MySEAT, que ejecutan órdenes verbales y permiten responder, sin tocar la pantalla, a correos electrónicos o tuits o concertar citas con

talleres. También ha sido la primera marca mundial de la industria de automoción en crear una aplicación (DriveApp) que per-

mite gestionar desde la pantalla del automóvil el contenido de un smartphone. La marca ya está desarrollando aplicaciones como SEAT Connect y MySEAT, que ejecutan órdenes verbales y permiten responder, sin tocar la pantalla, a correos electrónicos o tuits o concertar citas con talleres. También ha sido la primera marca mundial de la industria de automoción en crear una aplicación (DriveApp) que per-

Formación Profesional Dual: ganar en formación, ganar en competitividad empresarial

Francisco Belli

VICEPRESIDENTE DE LA FUNDACIÓN BERTELSMANN Y
PRESIDENTE DE LA FUNDACIÓN PRINCESA DE GIRONA

Aprender trabajando, tal y como ya lo hacían los aprendices en el siglo XII, sigue siendo una metodología vigente y de éxito, sea cual sea el sector en el que nos centremos. Sin embargo, algunos modelos educativos y de formación dejan de lado la simultaneidad del estudio académico con la formación más práctica, que ha demostrado ser una herramienta muy útil para una mejor y más rápida integración al mundo laboral.

En el ámbito de la Formación Profesional, en España sólo alrededor de un 3% de los alumnos opta por la Formación Profesional Dual (FP Dual), un sistema formativo con actividades mixtas en empresa y centro, que fue desarrollado en nuestro país a partir del Real Decreto 1529/2012, del que se cumplirán cinco años el próximo 8 de noviembre. El éxito de la iniciativa se demuestra fácilmente con las elevadas cifras de inserción en el mercado laboral tras el periodo de formación: un 70% de los estudiantes que realizan este programa se incorporan de forma directa a las plantillas de las empresas en las que han realizado sus aprendizajes contra un 50% para los alumnos que cursan la FP tradicional.

En muchos países del centro de Europa, este sistema tiene una elevada implantación y cuenta con una gran tradición. En el caso de Alemania, donde el sistema de la FP Dual está fuertemente arraigado, alrededor de un 60% de

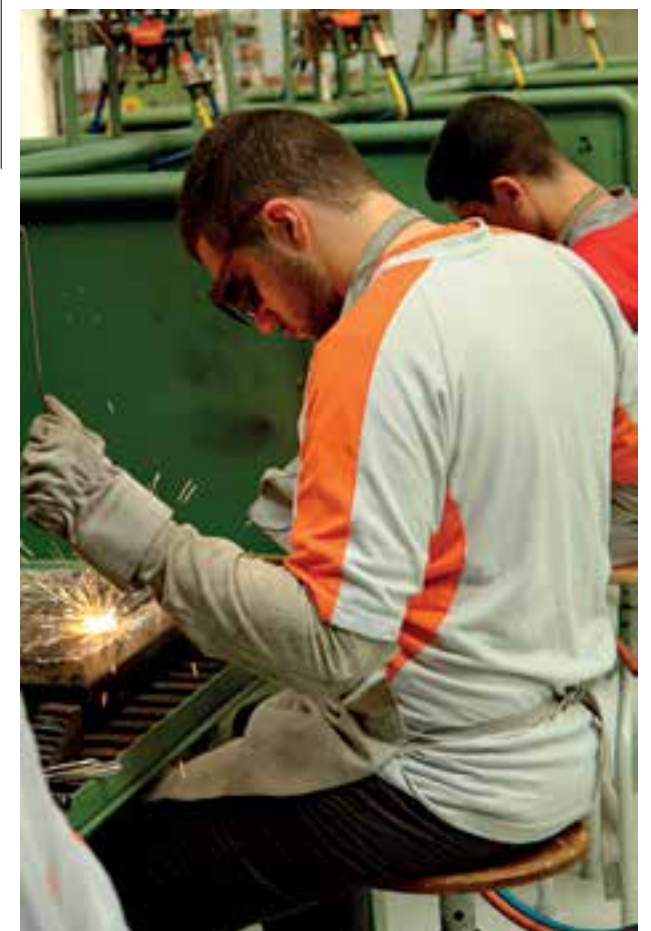
los alumnos de Formación Profesional opta por elegir esta modalidad. La experiencia en el país germánico nos demuestra que no únicamente se trata de una apuesta altamente beneficiosa para los estudiantes y futuros empleados, sino que, además, se convierte en una gran oportunidad para las empresas que apuestan por esta formación, puesto que mejoran su capacidad para atraer y retener talento, y ganan en competitividad y rentabilidad frente a otras empresas de su mismo sector.

En la Fundación Bertelsmann, precisamente de origen alemán al estar vinculada al grupo Bertelsmann, trabajamos por el empleo juvenil. Promovemos que la Formación Profesional Dual en España sea una herramienta de impulso al desarrollo económico y contribuya a acabar, por un lado, con el elevado número de desempleados jóvenes españoles (alrededor de un 43% siguen sin tener trabajo), una problemática que se arrastra desde la crisis económica, y por otro, con el abandono escolar temprano. Ambas realidades nos recuerdan la necesidad de reorientar el sistema educativo actual, para que facilite más y mejor la transición entre la escuela y el mercado laboral.

¿Pero cuál es la ventaja del sistema de FP Dual frente a un plan tradicional de prácticas? La principal es el grado de implicación de la empresa y de los aprendices en la formación y desarrollo de los mismos. Las compañías que se suman a la Dual, en constante coordinación con los centros formativos, pasan a formar parte del programa educativo impartiendo contenidos con valor curricular, adaptados a las necesidades de estudiantes y empresas. La experiencia en

Alemania y en otros países centroeuropeos deja claro que tanto empresa como alumno se involucran y motivan más y mejor, y el resultado de la formación y del beneficio para todos, por lo tanto, acaba siendo muy superior.

Es necesario destacar que una de las claves para una Formación Profesional Dual de calidad es el papel que desarrollan, y desarrollarán aún más en el futuro, las asociaciones empresariales, que trabajan de forma coordinada con las compañías implicadas y los centros educativos, con la colaboración de las instituciones públicas. Uno de los mayores retos de la formación dual pasa por involucrar no únicamente a grandes empresas, sino también a las pymes españolas, que representan la parte más relevante del tejido empresarial de nuestro país. Precisamente, el sistema tiene en cuenta la cooperación entre compañías, que pueden intercambiar y replicar programas que ya funcionan en empresas similares dentro y fuera de España. La FP Dual es pues, por todo lo que hemos detallado, una opción formativa que ofrece grandes oportunidades a los jóvenes, que son el futuro de nuestro país. A ellos es a quien les debemos un modelo de calidad que les permita entrar en el mercado laboral y seguir formándose con la práctica en aquello que les interesa. **///**



El año de la mayor industria de Catalunya

La nueva dimensión del coche

La industria del automóvil se prepara para la mayor transformación de su historia

Experimentará un cambio de paradigma que modificará por completo el concepto de movilidad

Luca de Meo

Hay existen en el mundo 28 ciudades con más de 10 millones de habitantes y en 2050 el 60% de la población mundial vivirá en macrociudades con decenas de millones de personas... y sus respectivos vehículos. Es evidente que estamos ante el reto de mejorar la movilidad de la personas. Este objetivo, sumado a la necesidad de optimizar la calidad del aire y a la irrupción de la transformación digital, ha provocado la llegada de tres tecnologías de ruptura que definirán el automóvil del futuro: el coche eléctrico, el coche conectado y la conducción autónoma.

Pero, ¿cómo será el coche del futuro y en qué punto se encuentran estas megatendencias?

La megatendencia que más interés despierta es el coche eléctrico. En 2016 se vendieron 467.000 vehículos eléctricos en todo el planeta, lo que representa únicamente el 0,6% del total. Sin embargo, en los próximos años se lanzarán más de 200 modelos eléctricos e híbridos en todo el mundo. La industria del automóvil apuesta por la motorización eléctrica, que supondrá en 2025 un valor de dos cifras de los vehículos vendidos y en 2050, el

40%. El éxito del vehículo eléctrico dependerá de las infraestructuras. De hecho, un 62% de los ejecutivos entrevistados por un informe de KPMG cree que los eléctricos podrían fracasar por este déficit.

El papel que puedan desempeñar otros sistemas de propulsión ya existentes y no tan conocidos en el camino hacia el vehículo eléctrico también merece nuestra atención. Un buen ejemplo es el gas natural comprimido (GNC), que se postula como una de las energías no solo del futuro sino también del presente. Asimismo, SEAT está colaborando en la investigación de carburantes sintéticos y en el uso de biogás en vehículos de GNC. El GNC permite reducir en más de un 85% las emisiones de NOx y ayuda a rebajar en un 24% las de CO2. Además permite un ahorro por kilómetro de un 30% respecto al gasóleo y de un 50% sobre un vehículo de gasolina. Ecológico y competitivo, es la gran opción eficiente en la transición del vehículo de combustión al eléctrico.

Si nos centramos ahora en los coches autónomos, algunos fabricantes apuntan al 2019-2020 para empezar a comercializar el vehículo completamente autónomo. En 2030 más del 15% podría ser 100% autónomos. Se trata de una tecnología clave para reducir la accidentabilidad y mejorar la optimización del tiempo que el conductor pasa en el



LUCA DE MEO, PRESIDENTE DE SEAT

vehículo, pero existen algunas incógnitas.

A día de hoy algunos factores, como el precio, la seguridad, la legislación o la aceptación social, impiden que la penetración en el mercado sea más rápida. ¿Seremos capaces de ceder el control total del vehículo a una serie de sensores y cámaras y a un procesador inteligente? ¿Un ordenador puede responder sobre nuestra seguridad? Las respuestas a estas preguntas ya las dimos, sin saberlo, al subir a aviones con pilotos automáticos o a trenes sin conductor, que, además, han mejorado y mucho la

seguridad de los pasajeros.

Y por último, el coche conectado, que, gracias a la transformación digital, ha acelerado su implantación. El automóvil ha empezado a dejar de ser un objeto que nos transporta y se va a convertir en una plataforma plenamente integrada y conectada al ecosistema digital. De hecho se calcula que en cinco años se multiplicarán por siete los coches que incorporen de fábrica sistemas de conectividad.

El coche conectado también encuentra sus retos. Factores como la seguridad y la protección de datos se tendrán que cuidar

para su desarrollo. Las amenazas potenciales de ciberseguridad afectan tanto a la seguridad de la información y la protección de datos de los conductores, como a la propia seguridad del vehículo. Es esencial, por tanto, diseñar los sistemas multimedia del vehículo de manera que puedan ser actualizados con las medidas de seguridad necesarias, según los potenciales riesgos o amenazas.

Coche conectado, autónomo y eléctrico ¿es el vehículo que tendremos a 20 años vista?

La respuesta parece fácil pero no lo es. Hace

un par de décadas todavía existía la idea que en el año 2000 habría coches voladores. Nada más lejos de la realidad. Pero lo que sí podemos asegurar es que si administración y empresas cooperamos y vamos en la misma dirección, formando a la sociedad, adaptando infraestructuras y asegurando la seguridad del conductor estas megatendencias se implantarán de forma definitiva. Aunque cada una de las tecnologías tendrá su evolución, el coche eléctrico, conectado y de conducción autónoma puede ser una realidad en un futuro no muy lejano. ///



Un horitzó compartit, un esforç col·lectiu

Treballem per connectar les empreses amb el món i per fer més competitiva l'economia.
Ho fem amb les 500 companyies i els 32.000 treballadors de la Comunitat Portuària.
Junts consolidem Barcelona com l'*smart-port* de referència del sud d'Europa.

Suma't: Avancem junts.

www.portdebarcelona.cat



El hito financiero de Seat ha permitido repartir dividendos también entre sus trabajadores

Los casi 13.000 empleados que están adscritos al convenio colectivo recibieron por primera vez una paga extra de 480 euros

La compañía logra los mejores resultados económicos de su historia con un beneficio operativo de 143 millones de euros

I. Crespo

El concepto de dividendos es inherente y exclusivo a la condición de accionista. Excepto, este año, en Seat. La multinacional de la automoción repartirá entre sus trabajadores una prima extra tras el “hito financiero” que la compañía logró en el 2016. La paga fue de 480 euros lineales a la que tuvieron derecho los casi 13.000 trabajadores (de un total de 14.000 aproximadamente) que están suscritos al convenio colectivo y que son, por la planta de Martorell, en su gran mayoría, vecinos del Baix Llobregat. De esta manera, la paga benefició –en proporción– a los rangos salariales más bajos, puesto que representa casi la mitad de una mensualidad; mientras que, de media, la paga extra se ubica en un tercio de una mensualidad.

“El éxito es de todos”, destacó el presidente de la compañía, Luca de Meo, que puso en valor el papel de los trabajadores de la compañía durante la presentación de los resultados de Seat celebrada en el recinto modernista del Hospital de Sant Pau de Barcelona. “Seat es una de las

pocas compañías que remunera a sus empleados en base a los resultados”.

Por su parte, la compañía ha cifrado en 250 millones de euros los dividendos para los accionistas, elevada cifra que se ha considerado correcta tras la venta de la filial VW Finance, operación que ha permitido ingresar a Seat 671 millones de euros.

Números verdes

Todos estos números no hubieran sido posible sin los datos financieros históricos logrados al cierre del año 2016. Seat ha conseguido un récord de 143 millones de euros de beneficio operativo, con la corrige así la principal espina de estos últimos años en los que, pese al crecimiento, la compañía acababa el ejercicio en negativo: -7 millones en 2015; -167 millones en 2014 y -217 millones en 2013.

De esta manera, Seat no solo recibe el alta médica después de todos estos años de dificultades, sino que “ya es una compañía sólida que pasa de la recuperación a un periodo de consolidación y que ahora se prepara para el desarrollo y crecimiento”, ha dicho de Meo.

Por otro lado, la compañía logra 232 millones de beneficio después de impuestos y antes de efectos extraordinarios (en 2015 fueron 6 millones). Si aplicamos, de hecho, el impacto económico por la venta de la filial VW Finance, como decíamos, este dato se dispara hasta los 903 millones de euros. Esta cifra ha permitido destinar 590 millones de euros a compensar las pérdidas de ejercicios anteriores, los 250 millones de euros de dividendos de los accionistas y 63 a reservas para la compañía.

En cualquier caso, tanto el beneficio operativo como el beneficio después de impuestos cierran en verde, algo que no pasaba desde el año 2007, justo antes de la crisis. Datos que, a priori, mejorarán en 2017 gracias al impacto total que tendrá el Seat Ateca, modelo con el que se ha introducido Seat en el sector SUV o ‘todocaminos’.

Seat ha vendido 408.703 vehículos en 2016 (+2,2%), que se traducen en un volumen de negocio de 8.597 millones de euros, lo que representa un incremento del 3,2% respecto al anterior ejercicio y, de nuevo, un dato histórico: “Seat se posiciona como una de las marcas de más rápido crecimiento en Europa. Emana, además, de toda la cartera y no solo de un producto”, ha apuntado de Meo, que, en cualquier caso, hacía mención explícita sobre el Ateca.

En efecto, ahora mismo, el producto es uno de los potenciales de la compañía: el tradicional Ibiza, el potente León, la entrada en el segmento SUV del Ateca –a la espera de su hermano mayor–, la nueva propuesta del Arona y el Alhambra, como monovolumen estrella. En este sentido, Seat culminará su ofensiva por el producto con la quinta generación del Ibiza y el lanzamiento, como decíamos, del Arona que, según ha confirmado de Meo, será en el segundo semestre de 2017.

Con esta ofensiva, Seat quiere conquistar países de Europa Occidental –que representa un 83% del mercado total de Seat– como Italia o Francia, en donde todavía tienen un largo recorrido como marca y, en mayor medida, países de la Europa del Este. Aún así, la compañía prepara una ofensiva mucho más ambiciosa con el objetivo de que, en-



tre cinco y diez años, el mercado europeo occidental solo represente un 70% del total. Para ello, las zonas elegidas para crecer son toda la región mediterránea correspondiente al norte de África y América Latina. “Estamos trabajando en proyectos de internacionalización”, ha avanzado el presidente de Seat sin dar muchos detalles. “Un buen ejemplo es la decisión de producir en Argelia a partir del segundo semestre de este año. Se trata de un proyecto del Grupo que empezará con el Ibiza y el Golf, pero que Seat liderará”. De hecho, todos los Ibiza de este país africano serán fabricados en Martorell y ensamblados, finalmente, en una nueva planta del importador en Argelia.

De Martorell al mundo

Seat se encuentra, ahora mismo, en la ‘pole position’ de su segmento y, por tanto, preparada, como ha dicho de Meo, para estos proyectos de internacionalización. Y es que, con Martorell como capital de la automoción española, Seat representa –ella sola– el 1% del PIB nacional. Es, así, el primer actor del sector de la automoción de España.

Esta condición la ha reforzado con los 8.597 millones de euros en ventas netas, cifra que representa un incremento del 3,2% respecto al año anterior. De estas, el 82,4% representan exportaciones, lo que consolida a Seat como la principal industria exportadora de España con un 2,8% de la cifra total del país.

De la misma manera, Seat vuelve a cerrar un año de fuertes inversiones con un total de 862 millones en I+D, lo que supone un 10% de las ventas y un incremento del 47% respecto a 2015. Así, pues, Seat es la cuarta mayor compañía de España en esta estadística. Todo tiene al final un impacto directo e indirecto en la ocupación, puesto que se estima que cada puesto de trabajo de Seat en Martorell genera siete empleos más en todo el ámbito nacional. De esta manera, se calcula que, además de la plantilla de 14.000 trabajadores de Martorell, 100.000 empleos más están directamente relacionados con el sector y con la actividad de la multinacional. ///

Municipi (ordre alfabètic)	Comarca	Nombre d'aturats Desembre 2016	Variacions				Taxa d'atur registrat Desembre 2016
			Mes anterior		Interanual		
			Absoluta	%	Absoluta	%	
Abrera	Baix Llobregat	693	-9	-1,28%	-102	-12,83%	12,53%
Begues	Baix Llobregat	234	4	1,74%	-65	-21,74%	8,08%
Castelldefels	Baix Llobregat	3.186	-22	-0,69%	-603	-15,91%	11,46%
Castellví de Rosanes	Baix Llobregat	74	0	0,00%	-13	-14,94%	9,69%
Cervelló	Baix Llobregat	436	-9	-2,01%	-57	-11,52%	10,71%
Collbató	Baix Llobregat	174	-17	-8,90%	-41	-19,07%	9,91%
Corbera de Llobregat	Baix Llobregat	650	-28	-4,13%	-71	-9,85%	10,00%
Cornella de Llobregat	Baix Llobregat	5.342	-280	-4,98%	-1.107	-17,17%	13,06%
Esparreguera	Baix Llobregat	1.481	-55	-3,58%	-321	-17,81%	14,77%
Expituges de Llobregat	Baix Llobregat	2.495	-25	-0,99%	-296	-10,81%	11,42%
Gavà	Baix Llobregat	2.090	-101	-3,62%	-354	-12,49%	12,94%
Hospitalet de Llobregat (L')	Barcelonès	16.673	-505	-2,94%	-2.272	-11,99%	13,36%
Martorell	Baix Llobregat	2.065	36	1,77%	-286	-12,17%	16,36%
Molins de Rei	Baix Llobregat	1.165	-32	-2,67%	-185	-13,70%	9,99%
Olesa de Montserrat	Baix Llobregat	1.599	-16	-0,99%	-262	-14,08%	15,06%
Pallejà	Baix Llobregat	568	-4	-0,70%	-101	-15,10%	11,15%
Palma de Cervelló (La)	Baix Llobregat	142	-11	-7,19%	-36	-20,22%	10,50%
Papiol (El)	Baix Llobregat	216	-10	-4,42%	-38	-14,96%	11,30%
Prat de Llobregat (El)	Baix Llobregat	4.136	-126	-2,96%	-602	-12,71%	13,56%
Sant Andreu de la Barca	Baix Llobregat	1.682	-7	-0,41%	-302	-15,15%	13,09%
Sant Boi de Llobregat	Baix Llobregat	5.651	-112	-1,94%	-705	-11,09%	14,24%
Sant Climent de Llobregat	Baix Llobregat	192	3	1,59%	-29	-13,12%	10,22%
Sant Esteve Sesrovires	Baix Llobregat	336	-7	-2,04%	-26	-7,18%	10,10%
Sant Feliu de Llobregat	Baix Llobregat	2.386	-37	-1,53%	-449	-15,84%	10,80%
Sant Joan Despi	Baix Llobregat	1.834	-64	-3,77%	-281	-14,67%	10,44%
Sant Just Desvern	Baix Llobregat	556	-10	-1,77%	-89	-13,80%	7,78%
Sant Vicenç dels Horts	Baix Llobregat	2.155	-61	-2,75%	-333	-13,38%	16,21%
Santa Coloma de Cervelló	Baix Llobregat	319	-28	-8,07%	-51	-13,78%	9,03%
Torrelles de Llobregat	Baix Llobregat	266	-10	-3,62%	-68	-20,30%	10,32%
Vallirana	Baix Llobregat	859	-28	-3,23%	-120	-12,51%	13,09%
Viladecans	Baix Llobregat	4.162	-105	-2,46%	-767	-15,56%	13,37%

DADES D'ATUR REGISTRAT DE TOTS ELS MUNICIPIS DEL BAIX LLOBREGAT I L'HOSPITALET, A PARTIR DE LES DADES OFICIALS DEL DEPARTAMENT DE TREBALL, AFERS SOCIALS I FAMÍLIES, EN EL TANCAMENT DEL TERCER TRIMESTRE DE L'ANY 2016

El Baix és la comarca de Barcelona que més ha reduït percentualment l'atur en el darrer any

El territori va tancar 2016 amb 47.536 persones a l'atur, un 14,08% menys que l'any anterior

La reducció més destacada, per edats, ha estat la dels joves menors de 25 anys (-17,45%)

Redacció

L'evolució del mercat laboral millora i ho fa amb un Baix Llobregat que s'enforteix a mesura que apareixen més dades macroeconòmiques; les últimes, el balanç de l'atur registrat a l'any 2016. Una tendència que ha quedat remarcada al llarg de l'any 2017.

El Baix ha estat la comarca de la demarcació de Barcelona amb la major reducció percentual de l'atur registrat en el darrer any, segons mostren les dades publicades pel Departament d'Empresa i Coneixement, amb una disminució interanual del 14,08%. En dades absolutes, al territori treballen 7.790 persones més. D'aquesta manera, l'atur del territori baixa 1,6% més que la mitjana provincial (-12,48%), però, també, més que el Barcelonès (-12,23%) i que la resta de comarques metropolitanes: Vallès Occidental (-12,44%), Vallès Oriental (-11,07%) o Maresme (-11,34%).

El Baix quedava, doncs, amb 47.536 persones a l'atur, el que representa un 12,63% de taxa d'atur registrat. Així, el territori passa a ser la cinquena comarca de Barcelona (hi ha dotze) amb menys atur -Moianès (9,55%), el Barcelo-

nès (11,64%), Osona (11,79%) i Berguedà (12,41%)- després de la reducció de l'atur al mes de desembre del 2,40% (1.171 persones).

Pel que fa la totalitat de la província, Barcelona tanca l'any amb 330.725 persones aturades (12,78), el que representa una reducció del 2,07% respecte el mes anterior i un 12,48% en comparació amb el desembre de 2015.

Més ocupació juvenil

Per sexes, les dones pateixen més l'atur que els homes (excepte en les menors de 25 anys). En el darrer mes de desembre, en canvi, hi ha hagut una major ocupació de les dones, sobretot, de les de 25 anys i més. Ara bé, si observem la variació interanual, veiem com la reducció de l'atur és més important entre els homes.

Per edats, la reducció més destacada de l'any es dona en els més joves (menors de 25 anys) que baixen l'atur en un 17,45% respecte el desembre de l'any 2015; mentre que els de 25 i més anys només milloren les dades en un 12,17%.

Per sectors, sempre en termes interanuals, el que més millora és la construcció (-20,29%), seguit de l'Agricultura (-19,35%) i Indústria (-16,11%). ///

PDU de Gran Vía, el mayor proyecto urbanístico

■ El soterramiento y reforma de la Granvia dará continuidad al barrio de Bellvitge con nuevos rascacielos de hasta 90 metros de altura

■ El completo desarrollo del plan urbanístico modificará el 'skyline', así como la puerta de entrada a Barcelona y al Baix por L'Hospitalet

■ Edificios nuevos previstos en el plan urbanístico

INFOGRAFÍA PROSPECTIVA DE COMO QUEDARÁ LA GRANVIA -Y SU ENTORNO- EN SU TRAMO ENTRE RAMBLA MARINA Y RONDA LITORAL

Manhattan de Llobregat

L'Hospitalet y Generalitat aprueban, de manera definitiva, el proyecto de soterramiento y urbanización de la Granvia hasta el río

Imanol Crespo

La puerta sur de Barcelona no será ni la Plaza España, ni Ildelfons Cerdà ni siquiera, como lo es ahora, la Plaça Europa. Será

el Llobregat. De aquí a pocos años, quien venga desde el aeropuerto de El Prat por la autovía de Castelldefels se encontrará inmediatamente a la altura del río con una nueva estampa que L'Hospitalet i el Govern de la Generali-

tat ya aprobaron en 2017, a través de la conselleria de Territori i Sostenibilitat, y que modificará, sea como sea, el 'skyline' de esta esquina de la segunda ciudad de Cataluña.

Estamos hablando del Plan Director Urbanístico

(PDU) Granvia-Llobregat que, tras un proceso de dos años y dos fases de exposición pública, ya tiene luz verde. Más allá de su nombre técnico, este plan consiste, fundamentalmente, en la segunda fase de soterramiento de la Granvia, esta vez, 400 metros entre antes de la rotonda de la Rambla Marina y casi la Ronda Litoral; pero, también, el desarrollo de todo un 'triángulo' de 105 hectáreas, que representa el 8% del término municipal de L'Hospitalet. Es evidente, pues, que no se trata solo de cubrir la autovía de Castelldefels a su paso por la ciudad, sino que el PDU conlleva otras muchas cuestiones.

Sin perder tiempo, con el plan urbanístico final ya aprobado, L'Hospitalet y Generalitat licitarán, este

mes de mayo, en el Consorci para la Reforma de la Granvia, el proyecto ejecutivo del soterramiento de la vía y del desarrollo y urbanización del primero de los sectores, que albergará una nueva Plaza Europa, al lado del Hospital Duran i Reynals, con edificios de hasta 90 metros de altura. De esta manera, si se mantienen los plazos estimados, en un año y medio se podrían ver las primeras obras en la zona.

Independiente a las vías

L'Hospitalet cuenta con dos grietas históricas. Por un lado, la telaraña de vías de tren que entrecruzan la ciudad, entre ellas, la R2 sur; y, por otro, la autovía de Castelldefels. En su origen, cubrir ambas infraestructuras iban de la mano. Sin embargo, ante

la pasividad de Fomento, Ayuntamiento y Generalitat decidieron separarlo y optar por un plan urbanístico independiente que permitiera cubrir la Granvia, sin esperar a que se haga lo propio con las vías del tren. Es así como se llega al actual plan urbanístico de la ciudad que empieza, precisamente, en el cruce entre la vía rápida y la R2 sur.

Un plan que se divide en tres sectores y que requiere de una inversión de 175 millones de euros, de los cuales no habrá ningún euro que salga directamente de los impuestos o, lo que es lo mismo, del bolsillo de los vecinos de L'Hospitalet. Todo el proyecto se financiará a partir de las plusvalías que genere la inversión en la zona, así como de las obli-

gaciones en forma de tasas que tengan tanto empresas como propietarios privados de los terrenos.

Esto conlleva una conclusión inherente: “Tienen que salir las cuentas”, dice el primer teniente de alcalde de L’Hospitalet, Francesc Josep Belver. Efectivamente, para que se pueda financiar todo el proyecto, los vecinos de la ciudad tendrán que renunciar al horizonte actual en favor de más de una veintena de edificios de alturas que irán entre los 50 y los 90 metros, según el sector. En total, 636.000 metros cuadrados de techo, siendo el primer sector el que más edificaciones levantará con 385.000 metros; más de la mitad.

Tanto es así que una de las pocas alegaciones que se ha tenido en cuenta, sino la única im-



EL PDU AFECTA A 105 HECTÁREAS, ALREDEDOR DEL HOSPITAL DE BELLVITGE

portante, realizada por la Asociación de Vecinos de Bellvitge, que conllevaba la no edificación en tres hectáreas del sector 2, se ha resuelto sumando estos metros de techo a las alturas del sector 1 que, en un principio, eran algo más bajas.

Impulso biomédico

Uno de los grandes obje-

tivos del presente desarrollo de la zona sur-oeste de L’Hospitalet es el impulso biomédico que puede comportar el PDU. “Esta zona es ideal para que el sector biomédico se pueda instalar”, opina la alcaldesa de la ciudad, Núria Marín. “En estos momentos, tenemos el Hospital de Bellvitge, el Duran i Reynals, el campus de excelencia de



NÚRIA MARÍN EXPONE ANTE LA PRENSA EL PLAN URBANÍSTICO DEFINITIVO DE LA GRANVIA-LLOBREGAT | IMANOL CRESPO

la Universitat de Barcelona, el IDIBELL y entendemos, pues, que el sector biomédico tenga que ocupar preferentemente estos edificios de oficinas que se construirán”.

Según hemos podido saber, de hecho, es voluntad del gobierno local que, por ejemplo, el Institut de Investigació Biomèdica de Bellvitge (IDIBELL) pudiera tener más visibi-

lidad en la zona con un espacio propio y no escondido en el complejo del Duran i Reynals.

Lo que sí es seguro es que, a partir del soterramiento de la Granvia, los dos polos sanitarios a banda y banda de la vía quedarán conectados en uno solo, además, transitable a pie: “Existen dos polos en el actual clúster biomédico. Están muy cerca; esta intervención permitirá que estén juntos. Ahora, no se puede ir andando de uno al otro. De hecho, los trabajadores tienen un bus lanzadera”.

Cabe matizar que la zona no está reservada, exclusivamente, al sector biomédico y que, por tanto, podrá albergar actividades muy distintas. En este sentido, según Marín, ya hay demanda que no se está pudiendo ubicar en Plaza Europa porque está a un 90% de ocupación y lo que queda son pequeños espacios concretos: “En estos momentos, tenemos empresas de distintos sectores, también del biomédico, que están dispuestas a apostar por L’Hospitalet y por el área metropolitana y que no tienen oficinas. Con la experiencia de la Plaza Europa, creemos que es el momento idóneo para hacer realidad este proyecto”.

De la misma manera que entonces, no hay reservado ni un metro cuadrado para vivienda. De hecho, esa especie de ‘T’ que sobresale de la Granvia, que corresponde a la Rambla Marina y a la zona

CONTINÚA EN LA PÁGINA SIGUIENTE >>



LA ZONA AGRÍCOLA DE CAL TRABAL PASARÁ A SER UN GRAN PARQUE URBANO DE 30 HECTÁREAS | I. CRESPO

<< VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

entre el Mercat de Bellvitge y l'Escola Pública Mare de Déu de Bellvitge, pasará a ser zona verde. Estas pastillas, que en su momento tuvieron que ser edificadas en el marco del desarrollo del barrio de Bellvitge, todavía tenían la calificación de urbanizable en el Plan General Metropolitano.

Entre las nuevas ofertas que llegarán a la ciudad, hay un espacio reservado para la actividad hotelera. En concreto, habrá un mínimo de cinco hoteles, según las estimaciones del

gobierno local, que considera, en cualquier caso, un sector complementario: "En el PDU de la Granvia no estamos hablando de hoteles. Tiene mucha más importancia el sector biomédico que el hotelero, que será un complemento y que cuenta con otros espacios en la ciudad para poder hacer de manera inmediata hoteles. No es el máximo interés ahora para el desarrollo del plan".

Por otro lado, toda esta zona mejorará sustancialmente la movilidad, muy precaria en algunos

puntos. Lo hará en coche, pero, también a pie, ya que la autovía de Castelldefels "pasará a ser una calle de L'Hospitalet", en palabras de Belver, con una acera – igual que en su tramo entre Ildefons Cerdà y la Plaza Europa- de entre 8 y 10 metros de ancho. Además, este espacio conectará el Parque Ecológico de Bellvitge con el nuevo parque urbano de Cal Trabal, que abrirá la ciudad al río. Por último, el PDU prevé, también, el soterramiento de las grandes torres eléctricas de la zona.

Cal Trabal

Si ampliamos el mapa de la 'Gran Barcelona', veremos como, de manera prácticamente homóloga, el Parc de la Ciutadella tendrá su referente metropolitano en L'Hospitalet. Se trata del nuevo parque de Cal Trabal que recoge el proyecto y que cuenta con unas dimensiones idénticas si a la Ciutadella le sumamos la superficie del Zoo de Barcelona. En total, 30 hectáreas de parque que abrirá la ciudad al río Llobregat y que será, de largo, la zona verde

más amplia.

Cal Trabal es uno de los distintos pilares del proyecto y, también, uno de los más conflictivos y criticados por la oposición. Porque urbanizar esta zona, aunque sea con un parque, representa acabar con la poca actividad agraria que hay en L'Hospitalet, así como el último espacio natural de la ciudad.

Ahora mismo, este espacio está en manos privadas, que alquilan el terreno para el cultivo de diferentes pastillas agrarias. Con el proyecto, el parque pasará a ser terreno municipal y, como mucho, se podrán habilitar pequeños huertos urbanos como los de Can Buixeres. Algo que tampoco está garantizado.

Los usos del parque serán definidos, según ha anunciado el gobierno local, a través de un proceso participativo que tendrá lugar a partir de septiembre. Será, entonces, cuando se concrete el futuro de todo este espacio, así como las masías que envuelve -Cal Trabal, Ca l'Esquerrer y Cal Masover Nou-, masías que, según Marín, están en un estado "lamentable" y que, por tanto, se tendrán que rehabilitar.

Solos

Como todo gran proyecto, la segunda remodelación de toda la Granvia y su entorno no ha estado exenta de crítica. Lo que no es tan habitual es que gobierno local y Generalitat se hayan quedado solos defendiéndolo. Falta de consenso, falta de participación y el futuro de Cal Trabal han sido los factores más criticados por la oposición, sobre todo, en la aprobación del segundo proyecto.

Sin embargo, la oposición más destacada con la que ha contado el gobi-

erno local ha sido la de la plataforma ciudadana 'No més Blocs – Salvem Cal Trabal', constituida por diferentes entidades y que desde el inicio del PDU han mostrado su oposición a levantar, precisamente al lado de Bellvitge, nuevos rascacielos y a renunciar al espíritu natural de Cal Trabal.

Tras sesiones ciudadanas informativas y movilizaciones por las calles de la ciudad, la entidad ya consiguió forzar la revisión del proyecto el pasado verano, así como plantear el debate sobre la idoneidad del plan urbanístico y atraer a la oposición política hacia un discurso más crítico que evidenció la soledad del PSC, con el único apoyo obvio del PDECat local.

De la misma manera, su presión logró que el grupo metropolitano de Entesa, con Ada Colau como presidenta de AMB, no se arriesgara a dar explícitamente su apoyo en el Consejo Metropolitano aprobando el informe preceptivo correspondiente, algo que el PSC daba por hecho y que puso en el orden del pleno cuando no era necesario, de entrada, ningún debate político. De hecho, ante la falta de votos favorables, el grupo decidió retirarlo en el último momento y, por tanto, el informe preceptivo se acabó aprobando en la comisión de urbanismo correspondiente.

Superado este trámite y pese a las críticas, el plan de remodelación de la Granvia sigue su curso, con lo que parece ya inevitable que este proyecto se haga realidad. El río Llobregat pasará a ser el nuevo 'Hudson' de un Bellvitge que perderá parte de su espíritu para ser la nueva Manhattan de Llobregat. ■■■



LOS NUEVOS RASCACIELOS, ALGUNOS DE HASTA 90 METROS, SE ELEVARÁN A CONTINUACIÓN DEL BARRIO DE BELLVITGE | I.C.

PER PAISATGE _ PER EQUILIBRI
PER QUALITAT DE VIDA _ PER SOSTENIBILITAT
PER LA GENT
PERQUÈ ENS AGRADA

**GAVÀ,
NATU
RAL
MENT**

El Baix, terra cooperativa

La comarca aplega a un total de 326 cooperatives -de tots els tamanys i sectors-, que representa el 12% de tota Catalunya

El món cooperatiu viu un moment dolç, especialment, al Baix Llobregat, pel suport de les administracions locals

Imanol Crespo

Quant parlem del teixit empresarial d'un territori, sovint, ens fixem únicament en l'element de la dimensió i, per tant, organitzem l'escenari a partir de micros, petites, mitjanes i grans empreses. Ens oblidem d'altres elements com la seva forma de constitució on destaca, per la seva singularitat, l'empresa cooperativa. És, segurament, el seu major èxit: tenir entitat pròpia front les societats anònimes, les limitades o qualsevol altre tipus marcat tradicionalment per la influència neoliberal.



JOSEP VIDAL, DIRECTOR GENERAL D'ECONOMIA SOCIAL, TERCER SECTOR, COOPERATIVES I AUTOEMPRESA DE LA GENERALITAT | ARXIU

En aquest sentit, el Baix Llobregat és una de les comarques cooperatives per antonomàsia de Catalunya: "El Baix Llobregat és una comarca molt potent i amb força a nivell cooperatiu", diu el director general d'Economia Social, Tercer Sector, Cooperatives i Autoempresa de la Generalitat, Josep Vidal. En concret, al territori hi ha 326 empreses cooperatives, el que representa quasi un 12% del total de Catalunya. De fet, és la tercera comarca amb més cooperatives, òbviament, per la seva població, però també, tal i com apunta Vidal, pel suport de les administracions locals: "Des de les administracions més properes, el cooperativisme i l'economia social ha estat una eina que s'ha utilitzat bastant i que s'ha promocionat".

El món cooperatiu viu "un moment dolç perquè és una fórmula que ha demostrat, en aquests anys de crisi, una sostenibilitat i una capacitat de resistència superior a qualsevol altre tipus d'empresa", explica Vidal. En concret, Catalunya ha sumat 177 noves cooperatives durant l'any 2016. I és que aporten -amb molts ítems compartits amb l'empresa familiar- diferents avantatges que fan de les cooperatives una organització singular i a tenir molt present: "El cooperativisme i l'economia social és una altra manera de fer empresa; és més democràtica, té més sentit social, una intenció de repercutir en el territori, de millorar la qualitat de vida dels ciutadans on estan implementats. [...] Tothom participa i, per tant, les decisions estratègiques de l'empresa van unides als interessos de les persones i no als interessos, únicament, del diner. Els resultats, òbviament, no es miden només en termes econòmics, sinó en qualitat de vida, en capacitat d'incidència, en impacte social".

Paradoxalment, aquest mètode ofereix més sostenibilitat a mig i llarg termini que no pas la resta de tipus d'empreses: "Els últims anys, el capitalisme salvatge era la única forma i la més valorada per fer empresa; ara, en canvi, estem parlant de que els resultats de les empreses no es miden únicament per diners. Sinó per resultats a la teva comunitat. Són elements clau per canviar el model econòmic".

Més esperit col·lectiu

De moment, les cooperatives ja no són cosa, només, del món agrari, molt vinculat a aquesta forma d'organització empresarial. De fet, la més habitual, actualment, és la cooperativa de treball associat, treballadors de qualsevol ram que s'ajunten per fer alguna activitat col·lectivament: "L'emprenedoria és bàsica, però, també, és cert que s'ha centrat molts esforços en l'emprenedoria com una qüestió individual; quan qualsevol emprenedor sap que té molt més sentit fer-ho col·lectivament".

Més esperit col·lectiu

Present a tots els sectors, com qualsevol tipus d'empresa, ara el repte del món cooperatiu és guanyar dimensió i força: "Sovint ens trobem sectors on hi ha 2, 3 o 4 empreses cooperatives i que, per tant, en la competència amb la resta de tipus d'empresa estem en inferioritat". Pel que fa la dimensió, el 80% de les cooperatives tenen menys de 15 treballadors, tot i que hi ha conegudes empreses grans organitzades sota la lògica cooperativa com, per exemple, Abacus. ///

Present a tots els sectors, com qualsevol tipus d'empresa, ara el repte del món cooperatiu és guanyar dimensió i força: "Sovint ens trobem sectors on hi ha 2, 3 o 4 empreses cooperatives i que, per tant, en la competència amb la resta de tipus d'empresa estem en inferioritat". Pel que fa la dimensió, el 80% de les cooperatives tenen menys de 15 treballadors, tot i que hi ha conegudes empreses grans organitzades sota la lògica cooperativa com, per exemple, Abacus. ///



LA SEU DEL CONSELL COMARCAL ES VA OMPHIR, A SANT FELIU, EN LA CONSTITUCIÓ DE LA NOVA ENTITAT | MARTA FERNÁNDEZ

Neix l'Ateneu Cooperatiu del Baix Llobregat

El Consell Comarcal ha constituït recentment l'Ateneu Cooperatiu del Baix Llobregat. El projecte, presentat a la seva seu de Sant Feliu, té com a objectiu estratègic impulsar i donar suport a l'economia social i cooperativa al territori.

El nou organisme compta amb una gestió compartida entre administracions locals, ajuntaments, el Consell Comarcal, entitats de l'economia social de la comarca, cooperatives, associacions i fundacions.

Així, la trobada entre entitats i empreses de l'economia social, les administracions locals i la ciutadania en el seu conjunt és un dels serveis forts d'aquest projecte, per tal de facilitar la seva col·laboració, enfortint així el creixement econòmic i la generació de riquesa per a la comarca del Baix Llobregat. L'Ateneu neix amb la pretensió d'esdevenir un espai de referència i per aconseguir-ho donarà suport a qualsevol persona o empresa per assessorar noves fórmules a la comarca. ///

‘Eticom Som Connexió’, de Sant Cosme al món

La cooperativa pratenca de telecomunicacions és una empresa pionera a tot el món que ja va camí dels 3.000 socis a tota Espanya

‘Eticom’ és una cooperativa de consumidors i, per tant, el client no només contracta el servei sinó que aporta capital social

I. C.

Es tracta, segurament, del millor exemple que prova que el model cooperatiu no està, actualment, restringit només als sectors tradicionals com l’agrari. Eticom Som Connexió, nascuda al barri de Sant Cosme de El Prat de Llobregat, és una companyia de telecomunicacions que, inicialment, només oferia serveis de telefonia mòbil i que ara s’ha obert al servei d’Internet Domèstic, telefonia fixa, banda ampla, fibra òptica, entre altres.

Aquesta evolució ha estat possible gràcies a l’èxit, en els seus dos anys d’història, d’aquesta cooperativa de consumidors que, tot i pertànyer al sector energètic –controlat per l’oligopoli de les grans empreses–, ha aconseguit quasi 2.500 socis a tota Espanya que aposten per una economia social i solidària. “Tenim uns sectors estratègics governats per oligopolis que es centren molt poc en l’atenció a les persones”, diu el president de la cooperativa, Óscar Rando.

La companyia parteix de la creació de ‘Som Energia’, una agrupació de consumidors, també pionera a Espanya, que aposta per l’energia verda i que incentiva, com dèiem, portar el model cooperatiu a sectors estratègics: “cada vegada hi ha més gent que es planteja una empresa no des del què fa, sinó des de com ho fa: com es relaciona amb el seu entorn, amb la gestió de residus, amb les relacions laborals, amb la implicació de la comunitat”.

Aquest arrelament amb la comunitat és el que permet a Rando parlar del ‘Sant Cosme Valley’: “qui anava a dir, fa uns anys, que a Sant Cosme anava a aparèixer una empresa estratègica en aquests temps que vivim, que està gestionada de forma cooperativa amb la implicació de milers de persones a través d’una opció de consum amb una empresa que no només presta el servei sinó que també aporta altre tipus de valors”.

Cooperativa de consumidors

I és ser d’Eticom no és només adquirir el servei. Els socis aporten capital social –fixat ara mateix en 100 euros inicials– el que dóna el dret a l’usuari de formar part de la presa de decisions de l’empresa amb la relació d’una persona, un vot: “El nostre distintiu en el mercat no és el preu, sinó els valors”.

I en aquest marc de valors i d’aposta per la comunitat, ‘Eticom’ es considera, per estatuts, entitat sense ànim de lucre; per tant, no recull, per exemple, la possibilitat de repartir dividendes entre els socis, sinó que aposta per una major ocupació, millors condicions laborals, major inversió, major implicació col·lectiva.

En aquest sentit, la creació de cooperatives com aquesta està afavorint el naixement d’altres semblants que ofereixen altres tipus de serveis de sectors ben dife-



renciats reservats, tradicionalment, a les societats anònimes o limitades. “L’impacte a la comunitat es visualitza, d’entrada, en el comerç. Hi ha un nou flux de gent que ve a treballar al barri, que fa les compres al barri, que pren el cafè al barri. Gent que ve amb el xip d’aportar, més enllà de la seva feina. És un element molt important i d’orgull, sobretot, en un barri fortament estigmatitzat per coses que han passat fa molts anys, però que en el imaginari col·lectiu continuen estant. En canvi, Sant Cosme s’ha convertit en un focus de l’economia solidària”. Aquest treball en xarxa s’ha donat, també, en l’entitat solidària GATS (Grups Associats pel Treball Sociocultural), que Rando lidera.

En xarxa

D’una han passat a 24 entitats que fan de tot. Són associacions d’impuls que serveixen, de fet, d’embrió de possibles cooperatives. Rando alerta del perill –en un moment d’onada d’inversió de l’administració pública en l’incen-tiu del món cooperatiu– de caure en els mateixos errors que la resta: “Tot el que sigui fomentar l’economia social és beneficiós, però hem d’estar molt atents, perquè ningú ens garanteix que pel fet de ser cooperatives no fem el mateix que la resta d’empreses”. ///

ÓSCAR RANDO, PRESIDENT D’ETICOM, A LA REDACCIÓ DE EL LLOBREGAT



Agricultores del sur de Francia confían en Sant Boi el cultivo de su alcachofa

Una delegación francesa visitó la Fira de la Puríssima y 48 horas después concretaron la primera comanda

La Cooperativa Agraria de Sant Boi trabaja para registrar la alcachofa de Sant Boi con el distintivo 'Flor d'Hivern'

Imanol Crespo

Si cruzas la frontera catalana y llegas al sur de Francia, pronto se nota los fuertes vientos de la zona.

Este factor climatológico y el fuerte frío en invierno hacen prácticamente imposible el cultivo de la alcachofa pese a la calidad de la tierra. Por ello, agricultores del sur de Francia han confiado en Sant Boi —con la misma calidad de su tierra del Parc Agrari y excelente clima— para cultivar su preciado producto, en este caso, la denominada alcachofa 'symphony', mucho más grande —pueden llegar a pesar un kilo por pieza— que la alcachofa del Parc Agrari que destaca por lo tierna y fina que es, dos conceptos relacionados estrechamente con su pequeño tamaño. En concreto, es la Cooperativa Agraria de Sant Boi la encargada de cultivar esta modalidad de alcachofa que tan poco triunfa en nuestro mercado y que, en cambio, tanto gusta en Francia. “Los agricultores franceses tienen un problema con el viento y, en algunas épocas del año, con las bajas temperaturas que impiden que la alcachofa crezca.

Para poder suministrar el producto a todos sus clientes y durante todo el año,



CIÓ LESMA, CONCEJAL RESPONSABLE DE POLÍTICA AGRARIA DE SANT BOI

se pusieron en contacto con el Consorci del Parc Agrari del Baix Llobregat y la Cooperativa Agraria de Sant Boi se postuló como candidata para cultivar la alcachofa”, explica Ció Lesma, concejala responsable de política agraria de Sant Boi.

Doblar la producción

Así, pues, la cooperativa santboiana sembró, en agosto, dos hectáreas de alcachofa francesa que, una vez al mes, visitaba el presidente de la Cooperativa Agraria Francesa. Con el objetivo de concretar el proyecto, Sant Boi les invitó a acudir a la Fira de la Puríssima para que cono-

cieran la tradición agrícola de la ciudad, así como otros productos del territorio.

Y, efectivamente, vino una delegación francesa que quedó fascinada. Tanto que, en 48 horas, tras llevarse sus primeras 'symphony' a Francia y repartirlas entre sus clientes, formalizaron la primera comanda: “La Cooperativa Agraria de Sant Boi es una cooperativa pequeña en comparación con el sur de Francia y eso permite trabajar de una manera más tradicional. Cuando vieron que regábamos por inundación, casi lloran”, exclama Lesma. “Allí ya riegan con gota a gota o con aspersores automáticos y mucha



DELEGACIÓN FRANCESA EN LA FIRA DE LA PURÍSSIMA | CRISTINA DIESTRO

tecnología. Y la tradición aporta valor al producto”.

De esta manera, el Baix Llobregat abre una puerta a la internacionalización del mercado, algo que se había resumido históricamente a la exportación de lechuga, también, al sur de Francia, pero que se perdió. De hecho, según Lesma, la voluntad es de ampliar esta relación entre cooperativas con otros productos: “Cuando vinieron a la ‘Carpa Fresca’ de la Fira, como anécdota, dijeron que ellos no tenían calçots tan pequeños”, explica Lesma. “Pero no eran calçots, era ajo tierno, un producto que ellos allí no tienen y que, por tanto, podría representar otra oportunidad. Lo importante es que nos conocemos”.

En este sentido, en mayo de 2018, una delegación santboiana les devolverá la visita en el sur de Francia. Y es que el nuevo proyecto impulsará notablemente la producción de alcachofa en Sant Boi hasta casi doblarla. Si este año 2017 se han comercializado hasta 600.000 kg de alcachofas, en 2018 se podría llegar al 1,2 millones de kg: “Llevamos unos años de crecimiento

exponencial de la venta de alcachofa. Cada vez se produce más. Si los franceses no continuaran con el proyecto, fácilmente, llegaríamos a los 700.000 o 800.000 kg; con ellos podemos pasar del millón de kg de alcachofas”.

'Flor d'Hivern'

Según Lesma, esto generará nuevos puestos de trabajo tanto en la cooperativa —a la única que las clasifica por tipos— como en el campo para las tareas habituales de recogida.

Para seguir con el im-

pulso de este producto y con nombre propio, la Cooperativa Agraria de Sant Boi trabaja desde hace meses en el registro del distintivo 'Flor d'Hivern' para la alcachofa de Sant Boi que, aunque continuaría bajo la marca de Alcachofa Prat, le otorgaría una subclase e identidad propia.

De esta manera, se reconocería, como mínimo, los altos niveles de producción de alcachofa, ya que existe la paradoja de que se produce más Alcachofa Prat en Sant Boi que en el propio El Prat. ///



SHOWCOOKING DURANTE LA FIRA CON LA ALCACHOFA COMO INGREDIENTE PRINCIPAL | CRISTINA DIESTRO

Los agentes socioeconómicos mayoritarios en el Baix suman fuerzas para recuperar la estabilidad

Las patronales Aeball y Pimec y los sindicatos CCOO y UGT firman un manifiesto conjunto “para consolidar el progreso económico y social”

Los cuatro agentes territoriales han escenificado la firma del manifiesto con un acto conjunto en el Consell Comarcal del Baix Llobregat

Redacción

No es habitual ver sentados en la misma mesa a patronales y sindicatos para firmar un mismo documento. Es, sin duda, prueba de la excepcional situación que vive Cataluña y que afecta, obviamente, a la situación económica y social del Baix Llobregat. Por ello, y a las puertas de las elecciones del 21 de diciembre, los principales agentes socioeconómicos del territorio –las patronales Aeball y Pimec y los sindicatos CCOO y UGT– han presentado un manifiesto conjunto en favor de recuperar la estabilidad para consolidar el progreso económico y social en el territorio.

El manifiesto se fundamenta en tres consideraciones concretas: “Las empresas y la economía, por su continuidad y proyección de futuro, necesitan estabilidad y previsibilidad para dar continuidad a los sectores motores y estratégicos industriales de la comarca. La política no tiene que ser nunca el problema”, recoge el documento con una apuesta por el diálogo en beneficio del bien común; en segundo lugar, “los agentes sociales y económicos del Baix Llobregat nos comprometemos a construir un clima social adecuado para contribuir a los espacios de diálogo y propiciar soluciones políticas adecuadas”; y, por último, “promoveremos una serie de reuniones y contactos institucionales y articularemos propuestas de mejora. Queremos difundir y sensibilizar sobre la realidad social y económica que tenemos y defenderemos el patrimonio económico y social de la comarca”.

Cuidar el patrimonio socioeconómico

Un patrimonio que no es poco. Tal y como apunta la parte introductoria del manifiesto, el Baix Llobregat cuenta con 21.840 empresas registradas que representan el 11% del PIB total de Cataluña, gracias a motores económicos como los sectores de la automoción, el metal o la logística; además de sectores de servicios como las actividades inmobiliarias, técnicas y administrativas o el comercio, que sigue ganando peso en el territorio y aportando nuevos puestos de



CCOO, AEBALL, PIMEC Y UGT PIDEN ESTABILIDAD EN FAVOR DEL DESARROLLO ECONÓMICO Y SOCIAL DEL TERRITORIO

trabajo. Una situación amenazada, según los firmantes, por la “situación actual de incerteza, que afecta a nuestro desarrollo económico y social. Para tener el desarrollo económico adecuado y garantizar la recuperación económica el país necesita confianza y estabilidad que garanticen las inversiones, la producción y el trabajo estable y con valor añadido”.

De la misma manera, los agentes socioeconómicos hacen un llamamiento a la prudencia, al diálogo, como decimos, y, sobre todo, a cuidar la cohesión social “como un valor fundamental para nuestra convivencia y como uno de los grandes éxitos de nuestra sociedad”.

Desde la mirada patronal, el documento hace hincapié en que “las empresas generan riqueza y puestos de trabajo

y cohesionan la sociedad” a partir de los tributos y cotizaciones sociales que pagan para asegurar la calidad de los servicios públicos. Por su parte, desde la mirada sindical, los agentes sociales “aportan confianza en el tejido económico y empresarial y actuamos desde la responsabilidad y la máxima transparencia”. Una combinación fundamental y que se tiene que proteger, más si cabe, en este momento de revolución tecnológica en el que “la inversión resulta esencial para ser un país competitivo y con una actividad económica y trabajo estable”.

Los cuatro agentes territoriales han escenificado la firma del manifiesto con un acto conjunto en la sala de actos del Consell Comarcal del Baix Llobregat. //

Santos

Restaurante & Marisquería

Menú diario a 11,5 € con entrante, primer plato, segundo, postre y bebida

NUEVO SALÓN TOTALMENTE REFORMADO

Solicite información para cenas de empresa · Telf. 936 615 072 · www.marisqueriasantos.com

C\ Victoria, 118 - 08830 Sant Boi de Llobregat

La pagesia de Catalunya celebra una nova edició de Benvinguts a Pagès

750 cases de pagès, allotjaments, restaurants i activitats participaran, del 3 al 5 de juny, a la festa catalana del primer sector

La varietat d'actors implicats permetrà als participants organitzar caps de setmana a mida en qualsevol punt del país

Redacció

La segona edició de Benvinguts a Pagès i la pagesia catalana, entre la que es trobarà representada, òbviament, el Baix Llobregat, es va preparar per a viure de nou un gran cap de setmana de portes obertes. Gairebé 250 pagesos, ramaders i pescadors d'arreu de Catalunya oferiran visites gratuïtes a les seves explotacions els dies 3, 4 i 5 de juny, perquè la ciutadania pugui conèixer i tastar els productes cultivats, criats i pescats a casa nostra.

Però Benvinguts a Pagès és una experiència que va més enllà: uns 200 allotjaments rurals d'arreu del país s'afegeixen a la iniciativa amb ofertes especials per a aquell cap de setmana; uns 160 restaurants serviran el menú Benvinguts a Pagès, amb productes de temporada i de proximitat; i en moltes comarques s'oferiran activitats complementàries. La varietat de productors, restaurants, allotjaments i activitats complementàries permetran als participants planificar un cap de setmana a mida a qualsevol punt del país.

La segona edició de Benvinguts a Pagès coincideix enguany amb un cap de setmana llarg en algunes ciutats catalanes, ja que el dilluns 5 de juny se celebra la segona pasqua, dia festiu a gran part del territori. Aquesta circumstància fa pensar que la participació de la ciutadania serà encara més massiva que l'any passat -quan les visites a les explotacions van rebre unes 12.500 persones- i que augmentarà el nombre de famílies que s'organitzarà el cap de setmana llarg a partir de l'oferta del Benvinguts a Pagès.

Visites gratuïtes

El nucli fort del Benvinguts són les visites guiades i gratuïtes que es podran fer a unes 250 explotacions agràries i ramaderes, dissabte, diumenge i dilluns. No caldrà reservar amb antelació l'horari d'arribada (tot i que es recomana fer-ho si es tracta de grups molt nombrosos). La majoria d'explotacions, després de la visita, oferiran un petit tast amb els productes que cultivin o elaborin i, a més, algunes tindran una zona de venda per als visitants que vulguin comprar aquell producte directament en origen, de la mà dels seus productors.

A través del web www.benvingutsapages.cat es pot consultar la informació, horaris, localització i coordenades de totes les cases de pagès que oferiran visites gratuïtes.

Hi ha explotacions arreu del territori català i s'hi podran veure sectors tan diferents com cellers, molins d'oli, cultiu de plantes aromàtiques, horta, fruita, cervesa artesana-



FORMATGERIA MOGENTS, UN DELS PARTICIPANTS DE 'BENVINGUTS A PAGÈS'



nal, granges de vedells, conills o gallines, famílies dedicades al pastoreig, apicultura, formatgeries, pescadors, etc.

Allotjaments rurals i menú Benvinguts a Pagès

El mateix web www.benvingutsapages.cat reuneix tots els allotjaments i restaurants que s'han afegit a la iniciativa. En el cas dels allotjaments, es tracta d'uns 200 establiments: hotels gastronòmics, allotjaments de turisme familiar, allotjaments rurals categoritzats amb espigues, etc., des d'on els turistes podran arribar fàcilment a diverses explotacions que participen al Benvinguts. Cada un dels allotjaments tindrà una oferta especial Benvinguts a Pagès (que inclou alguna activitat, tast de productes, obsequi, etc.)

En el cas dels restaurants, que són uns 160, oferiran el menú Benvinguts a Pagès que cada establiment adaptarà segons la seva ubicació i estil de cuina, però que tindrà com a denominador comú una gastronomia amb productes de qualitat, de proximitat i de temporada.

Activitats complementàries

I a més de visitar les cases de pagès, d'allotjar-se en un entorn idíl·lic i de menjar els millors productes, els visitants podran completar el cap de setmana amb les gairebé 160 activitats complementàries que ofereixen diverses entitats i agrupacions, que s'han volgut sumar al Benvinguts a Pagès, organitzant activitats. L'oferta és molt variada i

inclou, per exemple, visitar un centre de reproducció de tortugues, fires gastronòmiques, concursos de pesca, tallers de cuina, passejades, observació d'aus, festivals de música i gastronomia, ponències, navegació a bord d'un llaüt, contes a l'aire lliure... Algunes d'aquestes activitats són gratuïtes i d'altres tenen un cost associat. **Cal consultar-les a www.benvingutsapages.cat**

Promocions especials per als "súpers"

Tots els infants i joves que siguin del Club Súper3 tindran condicions especials el cap de setmana del Benvinguts a Pagès. Per una banda, tindran un obsequi quan visitin alguna de les explotacions participants i, d'altra banda, podran participar de forma gratuïta en qualsevol activitat complementària. A més, es posarà en marxa un concurs especials per als "súpers" en què els guanyadors tindran allotjament, àpats i activitats gratuïtes durant tot aquell cap de setmana.

Sumem forces amb la Setmana Bio

Benvinguts a Pagès és una iniciativa de la Generalitat, amb la col·laboració del Departament d'Empresa i Coneixement -a través de l'Agència Catalana de Turisme-, del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació -a través de Prodeca-, i de la Fundació Alicia.

Enguany, la Setmana Bio s'incorpora al projecte de Benvinguts a Pagès i ambdós esdeveniments es celebraran

de forma conjunta, de manera que Benvinguts a Pagès donarà el tret de sortida de la Setmana Bio, que es celebrarà del 3 al 9 de juny de 2017.

La Setmana Bio per l'alimentació ecològica és un esdeveniment organitzat pel Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, pensat per agrupar actuacions orientades a promocionar i donar a conèixer el sistema de producció ecològica i l'alimentació ecològiques, programades per qualsevol persona, entitat i, en general, agent promotor interessat en aquest objectiu, que es celebra al llarg d'una setmana cada any.

Un projecte de país

Benvinguts a Pagès és el resultat de l'esforç, la confiança i l'aposta decidida de l'Administració, però també del territori, que s'ha abocat de nou en la participació i preparació de la iniciativa. Gairebé 750 ofertes diferents, entre explotacions, restaurants, allotjaments i activitats complementàries, delegats comarcals, treball conjunt i transversal entre diferents departaments de la Generalitat de Catalunya, la Fundació Alicia, els diferents patronats de turisme de les Diputacions, els Consells Comarcals i l'Ajuntament de Barcelona.

Benvinguts és un projecte pensat amb i per al territori, per desestacionalitzar i redistribuir el flux turístic i per dotar de nova oferta totes les comarques catalanes; una proposta lúdica i turística a l'entorn del producte i l'àmbit rural. Una aposta decidida pel producte de proximitat, per posar en valor el món rural, pel turisme i pel potencial de la gastronomia catalana. Una oportunitat per veure on neix allò que mengem. **///**



'BENVINGUTS A PAGÈS' APLEGA A GAIREBÉ 800 OFERTES DIFERENTS, ENTRE EXPLOTACIONS, RESTAURANTS, ALLOTJAMENTS I ACTIVITATS COMPLEMENTÀRIES

Totes les activitats al Baix Llobregat

Quines explotacions puc visitar?

/// CELLER CAN MORRAL DEL MOLÍ

Explotació agrícola dedicada al conreu de la vinya i l'olivera. Fem producció pròpia de vins i oli a partir de vinyes velles de més de 60 anys en producció ecològica i d'oliveres centenàries de la varietat Becaruda, autòctona del Baix Llobregat i el Vallès Occidental, i també en producció ecològica.

/// D'ENRIC ECO

Som una explotació ecològica certificada d'horta en general (tomàquets, fresons, cols, coliflors, cebes, apís, cogombres, carabassó...). Estem ubicats a 20 min de Barcelona. Som especialistes en tomàquets i fresons. Distribuïm els nostres productes per tot el Baix Llobregat directament a casa i a petites botigues.

/// TERRA MULLADA: EL JARDÍ DEL EDEN

El Jardí del Eden és una espectacular finca, la segona més gran del Baix Llobregat. Coronada per la masia Can Bros, que va donar nom a tota la contornada, està limitada per canals d'aigua i el riu Llobregat, la qual cosa fa que ens visitin tota mena d'animals, des de guineus fins a bernats pescaires. La finca està dedicada a 15 ha de fruita dolça i 1 ha d'horta.



On puc menjar?

/// MARIMORENA

Ronda Sant Ramón, 151
08830 Sant Boi de Llobregat
Telèfon: 936306606
Correu electrònic: reservas@marimorena.es
Web: <http://marimorena.es>

/// RESTAURANT CAL PUPINET

Carrer Santa Rita, 4
08755 Castellbisbal
Telèfon: 937720209
Correu electrònic: info@restaurantcalpupinet.com
Web: <http://www.restaurantcalpupinet.com>

Activitats complementàries

/// DISFRUTA COLLSEROLA

Entrar en contacte amb el món del cavall, especialment per als més joves. Explicació de les seves característiques, cura, alimentació i maneig.

/// POSTA DE SOL ENTRE VINYES

Degustació dels Vins Clot dels Oms enmig de les vinyes tot veient la posta de sol en un marc meravellós i també visita guiada al celler i a la masia de 1800.

Riesgo de pobreza: por encima de la media

Pobre recuperación: la brecha se ensancha

Trabajar ya no es sinónimo de salir de la situación de riesgo de pobreza extrema

Càritas y Servicios Sociales alertan del aumento de desahucios en pisos de alquiler

Imanol Crespo

Cuando acabo la jornada y regreso en coche a casa veo, prácticamente cada día, al pasar por uno de los puentes viarios que separan el Baix Llobregat y L'Hospitalet, a un señor siempre colocado de igual manera, en cuclillas y, en ocasiones, apoyado solo en una rodilla. Solo mira o pierde la mirada bajo ese puente, su techo. De verlo tan habitualmente, debo reconocer que cuando no está lo echo de menos y me pregunto dónde estará. Es un afecto curioso por su persona y por su historia, pese a desconocerla.

Él es una de las tantas personas que viven en el espacio público, sin casa digna, excluidos del sistema y de la sociedad, afectados por la brecha de la pobreza y la desigualdad, una brecha que no cierra. “Tenemos la percepción de que hay una recuperación, pero, también, de que la gente que viene a Càritas y que tenemos en nuestros proyectos no la ve mucho”, dice Roser Vilaró, responsable del Área Social de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat. “La gente continúa teniendo los mismos problemas para cubrir

sus necesidades básicas: vivienda, alimentación, los gastos básicos de los niños, los suministros...”

Por encima de la media En este sentido, El Llobregat ha tenido acceso a la tasa actual de población en riesgo de pobreza de los municipios mayores de 25.000 habitantes del Baix Llobregat y de L'Hospitalet que calcula AIS Group en un proceso de 'Big Data' que rompe con los moldes geográficos tradicionales y que, por tanto, permite llevar el cálculo al mundo local. Así, pues, vemos como, efectivamente, la tasa baja ligeramente en el último año, siendo éste, prácticamente, el único dato positivo. Porque casi todos los municipios del Baix están por encima, según los datos de AIS Group, de la media catalana (13,9%) y de Barcelona (13%).

L'Hospitalet es, por eso, la ciudad con mayor porcentaje de habitantes en riesgo de pobreza (18,2%), muy cerca de la media española (22,1%). Esto quiere decir que el 18,2% de las unidades familiares de L'Hospitalet no ingresa ni el 60% del salario medio de ingresos de la población. Según explica Agustí Amorós, director de Desarrollo de Negocios de AIS Group, este dato sale a partir de datos oficiales

del Instituto Nacional de Estadística y “ponderando la tasa de pobreza al nivel de ingresos, estudios, paro y otros variables para cada una de estas unidades administrativas”.

Ya en el Baix, Martorell (15,8%), Cornellà (15,8%), Sant Boi (15,1%) y Sant Andreu de la Barca (15%) serían las cuatro ciudades con mayores tasas. Pese a estar por la media catalana y con una afectación mayor a la de Barcelona, los números van a la baja, aunque Amorós, también matiza este dato: “Es una bajada estadística, porque el riesgo de pobreza se calcula pensando en el 60% del salario medio. Así que, si bajan los sueldos, baja también el umbral de la pobreza. Puede ser que estén fuera de la estadística, pero que, en cambio, no hayan mejorado sus ingresos. Una cosa es que baje la estadística y otra es que la gente no sea cada vez más pobre”.

Trabajadores pobres

Efectivamente, la realidad es otra. De hecho, que las tasas de población en riesgo de pobreza sean, en general, mayores que las actuales tasas de paro es, seguramente, el dato más preocupante y diferencial respecto a antes de la crisis. Ha nacido la figura del trabajador pobre: “La

Tasa de población en riesgo de pobreza Baix Llobregat

INFOGRAFÍA DE ELI LÁZARO | BCN CONTENT FACTORY



TASA DE POBLACIÓN EN RIESGO DE POBREZA DEL BAIX LLOBREGAT Y L'HOSPITALET EN 2015. FUENTE: HABITS MUNICIPIOS. AIS GROUP

Municipio	Tasa de población en riesgo de pobreza		
	2013	2014	2015
Castelldefels	16,30%	16,85%	13,90%
Cornellà	16,25%	18,56%	15,78%
El Prat	17,27%	17,67%	14,88%
Esplugues	14,88%	17,39%	13,89%
Gavà	14,34%	16,80%	13,16%
L'Hospitalet	19,31%	21,20%	18,16%
Molins de Rei	12,34%	13,99%	11,11%
Sant Boi	15,35%	18,72%	15,07%
Sant Feliu	14,56%	16,81%	13,63%
Sant Just Desvern	11,48%	13,15%	11,26%
Sant Vicenç dels Horts	14,35%	17,96%	13,06%
Viladecans	14,66%	17,01%	14,48%

EVOLUCIÓN DE LOS TRES ÚLTIMOS AÑOS DE LA TASA DE POBLACIÓN EN RIESGO DE POBREZA EN EL BAIX. POR HABITS MUNICIPIOS. AIS GROUP

gente tiene trabajo, pero son contratos de un día, contratos mayoritariamente a tiempo parcial”, dice Vilaró. “Tienen trabajo, pero no llegan. Esto antes no existía. El hecho de tener trabajo era sinónimo de resolver la situación”, matiza Francesc Arnaez, responsable del Área de Comunicación y Sensibilización de Càritas.

Càritas ha atendido, según la nueva memoria anual de 2016 a la que hemos tenido acceso en exclusiva y que ya les podemos avanzar, a 6.434 personas. Ayudas de las que se ven beneficiadas 18.617 personas, prácticamente, el triple. Y es que el 59% se trata de parejas con hijos. “Uno de los riesgos que hay es el de la transmisión generacional de la pobreza”, dice Arnaez. “La situación actual de las familias afectará seguro a los niños, por eso hemos crecido tanto en infancia”, apunta enumerando algunos de los servicios de Càritas en favor de garantizar las mismas oportunidades entre los más pequeños. De hecho, según la Fundación Balia, la mitad de los menores sin recursos abandona los estudios escolares antes de tiempo. A la pobreza le “encanta” el fracaso escolar, dicen, especialmente en España, que cuenta con una de las tasas de fracaso (23%) y abandono escolar (20%) más altas de Europa, siendo el tercer país en cuanto a pobreza infantil (40%).

Por su parte, el perfil adulto es ya casi inclasificable, tanto como los distintos departamentos en los que ha crecido la entidad, adaptándose a los nuevos tiempos. En cualquier caso, adultos de entre 25 y 45 años, con hijos, y de nacionalidad española o comunitaria son la mayoría:

“Esto se notó mucho al inicio de la crisis: hace diez años teníamos mucha gente que era inmigrante y con la crisis dimos el cambio. Ahora ya llevamos años que más de la mitad de la gente atendida es de aquí”, explica Vilaró. “Continúa habiendo mucha gente a la que le cuesta encontrar trabajo por falta de estudios o porque no han hecho el suficiente reciclaje. Luego, también, personas que vienen de otros países y que por el tema del idioma o el permiso de residencia no pueden acceder a los procesos de manera normal, ni siquiera a las prestaciones”.

Renta garantizada

La vivienda, la alimentación o los suministros son, pese a ser considerados un derecho humano, el primer gran escollo para las personas que se encuentran en una situación precaria: “Los suministros han subido mucho, el que tenga una prestación baja se le lleva la mitad de los ingresos. Tenemos pisos de alquiler sociales, que pagan entre 190 y 250 euros, y en ocasiones los gastos en servicios son más elevados que el alquiler. Es horrible”, dice Vilaró. “Las necesidades básicas se están convirtiendo en productos de negocio, cuando según los Derechos Humanos tendrían que estar garantizadas”, matiza Arnaez. En este sentido, la renta garantizada podría ser el gran cambio para 62.000 familias catalanas.

Ya con el preacuerdo entre la entidad promotora y el Govern de la Generalitat, se creará una prestación de 664 euros mensuales (en 2020) para el primer miembro, 955 euros para dos miembros y 100 euros más por hijo hasta un máximo de tres. Esta prestación se empezará a implantar en



FRANCESC ARNAEZ Y ROSER VILARÓ, DE CÀRITAS | IMANOL CRESPO

septiembre con el 85% de estas cifras.

Ahora bien, podrán recibir esta ayuda las personas mayores de 23 años, con dos años mínimo de residencia en Catalunya, que no cuenten con otra propiedad privada al domicilio, así como personas con contratos temporales con ingresos inferiores a los 664 euros. En contraprestación, estas personas no podrán rechazar ninguna oferta laboral o perderán la renta.

Ligada esta medida, tradicionalmente, a la izquierda, sectores de todo el abanico ideológico parecen haber aceptado la necesidad de esta medida. Y es que mucho tiene que ver el momento de transición en el que nos encontramos, con el avance tecnológico, hacia un mercado laboral con mayor presencia de la robotización. El estudio ‘The Future of Employment: How susceptible

are jobs to computerisation?’ de Frey y Osborne, en 2013, calculó que el 47% de los puestos de trabajo de Estados Unidos estaban en peligro. ¡Casi la mitad! Que todas estas personas acaben desempleadas y sin opciones de volver al mercado laboral sería, desde

luego, un colapso. De esta manera, la renta garantizada evita caer en un pozo de difícil salida a todas aquellas personas que quieran seguir formándose y, obviamente, trabajando.

Sin techo

La aprobación de la renta es, desde luego, un paso de gigante para evitar que, por la falta de ingresos, se acabe viviendo de manera indigna o, directamente, ‘sin techo’. Según los datos ofrecidos por Càritas, durante el año 2016, han pasado por el Centro de Acogida Abraham de Vilafranca de Penedès 376 personas, unas 80 más que el año pasado: “No necesitas estar derivado de Servicios Sociales. Pueden estar hasta seis días en los que les ofrecemos alojamiento, cena, almuerzo, se pueden cambiar de ropa, asear... Y así se inicia una relación con los que quieren recuperar su autonomía, a los que se les permite estancias más largas y tramitar el acceso a pisos”.

Éste es el único Centro de Acogida que hay entre Barcelona y Tarragona, con lo que no hay ninguno en el Baix Llobregat, pese a su densidad de pobla-

ción. Càritas cuenta, por su parte, con otros pisos tanto en El Prat, Molins de Rei o Sant Climent, por donde han pasado un total de 33 personas. Son los llamados pisos compartidos en los que estas personas no pagan ni alquiler ni suministros y esto les da la opción de recuperar su autonomía bajo un techo digno. En paralelo, para otros casos, hay un total de 42 pisos sociales que benefician a un total de 126 personas, que pagan un alquiler muy reducido: “Son una gran necesidad. Las administraciones se están moviendo, pero, de momento, hacen falta más. Tienen que regular estos precios que se disparan”.

En Càritas ya era habitual así, pero, según hemos podido saber, en los Departamentos locales de Servicios Sociales, ya son, en general, más las personas desahuciadas de pisos de alquiler que de pisos de compra, afectados por hipoteca.

Una nueva burbuja inmobiliaria que ha llegado a Barcelona con subidas de hasta el 30% del precio y que tendrá una afectación en todo su ámbito metropolitano. ///



LA LUCHA CONTRA LA POBREZA ENERGÉTICA HA PUESTO DE MANIFIESTO QUE LOS SUMINISTROS TIENEN QUE PASAR A SER UN DERECHO GARANTIZADO Y NO UN PRODUCTO MERCANTIL PARA HACER NEGOCIO | ARCHIVO

Francisco García, fundador de Air-Val International, empresa multinacional con sede en Gavà



LAS LICENCIAS DE DISNEY,
EL FC BARCELONA Y EL
REAL MADRID, ENTRE OTRAS,
PERMITEN ELABORAR
COLONIAS INFANTILES Y PARA
ADULTOS | DAVID
MARTÍNEZ / BCN CONTENT
FACTORY

Francisco García conquista el mundo desde Gavà con las fragancias de Disney

Air-Val International emplea a 200 personas, factura 42 millones y es licenciatario también del Barça y del Real Madrid

La planta del Baix Llobregat tiene una superficie de 20.000 metros e incluye una zona verde de descanso con piscina para sus empleados

David Martínez

El aroma del Barça se extiende por el mundo. Y también el del Real Madrid...

Aunque no es sólo mérito de ambos clubes de fútbol. Las iniciativas empresariales más modestas pueden desvelar grandes historias de éxito, como la que el lector podrá conocer si sigue leyendo estas líneas... Parte del hito de universalizar ambos perfumes más allá de las fronteras de nuestro país reside en el esfuerzo durante más de medio si-

glo de Francisco García, un empresario con un apellido muy común, pero con una historia de valía y esfuerzo muy particular.

Nada de jubilación

De origen salmantino, pasó su dura infancia de posguerra viviendo en la plaza de toros de las Ventas en Madrid. En la actualidad, Francisco García es el máximo responsable de que la empresa que ha erigido pague las nóminas a más de 200 personas en su planta ubicada en Gavà, en el Baix Llobregat. Sí, lo han leído bien. En Gavà se elaboran las fra-

gancias de los dos grandes clubes españoles, pero esto no acaba aquí. De sus instalaciones salen los camiones que distribuyen las colonias del Barça, del Real Madrid,

de los personajes de la saga Star Wars... Pero todo comenzó con el ratoncito más famoso de la televisión y del cine creado por el genial Walt Disney: Mickey Mou-

El 70% de la colonia blaugrana **se vende en el extranjero**, especialmente en Europa, Oriente Medio y México



se. Francisco García, a sus 82 años y con un protocolo familiar que sella la sucesión en sus dos hijos, David y Eva, cumple más allá de su edad de jubilación. “He conseguido cumplir mi ilusión en la vida: ser empresario y dar empleo”, asegura. Pero se le humedecen los ojos cuando mira al pasado y recuerda a su hija Nuria, que falleció con tan sólo 46 años de forma repentina. “Mi hija Nuria era el alma de la empresa, pero nos dejó de forma abrupta y se llevó con ella la enorme ternura y cariño por los demás que profesaba con sus viajes a África”.

“El mejor homenaje que le hemos hecho es crear la Fundación Nuria García, que se dedica a dar cobijo y educación a centenares de niños en África”, explica emocionado. La Fundación Nuria esá dedicada a colaborar en programas de ayuda a niños en situación de exclusión social tanto en Cataluña, así como en los continentes de África, Asia y Latinoamérica. Al mismo tiempo colabora con la unidad de cáncer infantil del Hospital Sant Joan de Déu de Barcelona.

Francisco García manti-

ene intacto su compromiso de acudir de lunes a viernes a su despacho de la planta de Air-val International, ubicado dentro de un sorprendente edificio azul decorado con motivos asiáticos, porque su gran pasión es la cultura china. No va para fiscalizar a sus empleados, sino, como él dice “para sentirme vivo y útil para un proyecto empresarial donde hemos destinado muchos esfuerzos y sacrificios en los últimos cincuenta años”.

“Poder pagar más de 200 nóminas al mes no se hace de la noche a la mañana, pero la vida me ha ayudado a ser fuerte y a superar las dificultades, y eso ahora se traduce en una empresa multinacional presente en 86 países”. La historia de Francisco García es la de un “empresario hecho a sí mismo”.

Hecho a sí mismo

Se quedó huérfano y dejó su ciudad natal, Salamanca, para irse con su madre a Madrid y vivir en la plaza de toros de las Ventas. Más tarde, entró a trabajar en la Constructora Nacional de Aparatos de Medición (Conae), donde aprendió los conocimientos necesarios que le llevarían a fundar la empresa Air-Val International en 1979 y en el año 2000 a inaugurar la actual planta en Gavà, que dispone de una superficie de 20.000 metros cuadrados e incluye una zona verde de descanso con área de pic-nic y piscina para sus empleados. La facturación global de la compañía alcanza los 42 millones de euros anuales.

Francisco García entendió en los años 70 del siglo pasado que las creaciones y los dibujos de Walt Disney iba a ser un buen negocio. “Empezamos a negociar con Disney para convertirnos en licenciatarios de sus

personajes más famosos de aquella época y compramos la licencia para reproducir al popular Mickey Mouse en envases de colonias”. Y hasta hoy mantienen la licencia con Disney, explica Francisco García. La base del negocio es la elaboración y diseño de fragancias con licencia de grandes marcas para niños, y para ello ha destinado todo su esfuerzo de inversión en la maquinaria más puntera para poder empaquetar con altas prestaciones cada uno de sus envases.

Otras marcas de Disney

Air-Val International también es licenciataria de las marcas de Disney como son Frozen, Soy Luna, Spiderman, Cars y Star Wars, así como otras como son Barbie, La Patrulla Canina o Candy Crush. En cuanto a la colonia del Barça sigue incrementando sus ventas desde que fue creada por Air-Val. Las ventas mundiales superan las 200.000 unidades en todo el mundo, vendidas entre los diferentes formatos de Eau de Toilette y Sets de Regalo.

La fragancia oficial del club se puede encontrar en los principales establecimientos especializados de la geografía española. Sin embargo, el dato más llamativo se recoge fuera de nuestras fronteras. Un 70% del total de unidades se vende en el extranjero. Especialmente en Europa, Oriente Medio y México, donde el perfume del Barça está cada vez más presente y consolidado, igual que la estrategia de expansión del club.

Y es que Air-Val International, desde Gavà, y con otras instalaciones en España y Estados Unidos, lleva años trabajando con las principales marcas de licencias en perfumería. Las fragancias de Air-Val están presentes en más de 80 pa-



FRANCISCO GARCÍA, ANTE EL PERSONAJE DE MICKEY MOUSE, CON EL QUE EMPEZÓ LA HISTORIA EMPRESARIAL DE AIR-VAL INTERNATIONAL, DE GAVÀ | DAVID MARTÍNEZ / BCN CONTENT FACTORY

íses diferentes en los cinco continentes y siguió ampliando su presencia internacional en 2014, con nuevas sedes en Dubai y en Italia. Entre sus productos figuran varias marcas de prestigio. En el ámbito deportivo destaca, además del perfume oficial del Barça, su colec-

ción de colonias de la NBA (Lakers, Celtics, Knicks, Heat y Bulls). Del resto de marcas, cabe destacar las líneas de las firmas de Disney, Mattel, Angry Birds y un último acuerdo a nivel mundial para comercializar las fragancias de Candy Crush. ///

NOTA: Puede escuchar una entrevista más personal con Francisco García en la sección radiofónica ‘Trozos de Vida, Trozos de Radio’, de Manolo Garrido, en www.elllobregat.com



lifeStyle

CICLO EL LLOBREGAT - BCN CONTENT FACTORY

Las ventas de pisos vuelven a las cifras de la burbuja inmobiliaria

El Informe sobre la coyuntura económica de AEBALL, correspondiente al primer trimestre, recoge la venta de 2.615 domicilios (+33,5%)

El territorio recupera, en este periodo, el nivel de venta de 2007, el último año de la burbuja; en 2013 solo se vendieron 808 pisos

Redacción

El ser humano es el único animal que tropieza dos veces en la misma piedra. La pregunta es, pero ¿solo dos? En la etapa democrática de España, el país ya ha sufrido dos burbujas inmobiliarias: la

primera, entre 1986 y 1992, que tuvo una afectación en el precio, más que en el volumen de construcción; y, la segunda, y más profunda, entre 1997 y finales de 2007. En este sentido, el Baix Llobregat ya vende las mismas viviendas que este último año completo de burbuja.

Así lo recoge el Informe sobre la coyuntura económi-



En el Baix Llobregat y L'Hospitalet se han vendido **2.615 pisos** en el primer trimestre del año 2017

ca que realiza la patronal AEBALL sobre el Baix Llobregat y L'Hospitalet. En el primer trimestre del año, el territorio ha vendido 2.615 domicilios, un nivel de venta que no se lograba, en este periodo, desde el año 2007. Esto representa un incremento de hasta el 33,5% respecto al año pasado, que vendió 1.959 inmuebles en su primer trimestre. La evolución aún es más evidente si la comparamos con el año 2013, en el que solo se vendieron 808 pisos. Desde entonces, la tendencia es al alza y empicada, puesto que en estos cuatro años se ha más que cuadruplicado la cifra.

Este dato comarcal no se refleja, obviamente, de la misma manera en sus municipios. En este sentido, Sant Esteve Sesrovires es el municipio que más ha notado las ventas triplicándolas respecto al año anterior, mientras que Begues las ha doblado. En contra, según AEBALL, en El Prat y Cervelló han caído un 107% y 6,7%, respectivamente.

Los motivos del repunto son, fundamentalmente, la recuperación del mercado laboral, la menor deuda de las familias y los precios de las viviendas, más ajustados a diferencia de hace diez años. Esta fortaleza tiene, como ha sido tradicional, su repercusión en la mejora de la ocupación, como también recoge el informe.

Impulso de la ocupación

El Baix Llobregat y L'Hospitalet ha comenzado el año con una reducción de 1.898 personas en el primer trimestre del año (diciembre-marzo). De esta manera, cae el paro registrado hasta los 62.565 parados.

Por municipios, Esparreguera fue el que más ocupación generó con un 4,14%, seguida de Pallejà (3,84%), Cervelló y Santa Coloma (con mejoras superiores al 2%). Destaca, en contra, la pérdida de población ocupada en Esplugues, que pasa a tener 828 trabajadores menos, según AEBALL. Dado el excepcional dato, nos hemos puesto en contacto con el Ayuntamiento de Esplugues, que los confirma, aunque con matices, ya que el informe de AEBALL se refiere, efectivamente, a centros de cotización. Según fuentes oficiales, hacen, pues, dos puntualizaciones: una, que no tiene por qué ser una baja por paro (puede ser por jubilación, invalidez, baja voluntaria...) —de hecho, el paro registrado se ha reducido en el mismo periodo— y, dos, que estas personas no tienen por qué ser vecinos de Esplugues.

Según datos municipales, se estima que de las personas que trabajan en Esplugues, tan solo el 25% viven en la ciudad. En cualquier caso, y volviendo al dato del informe, lo que se refleja es que Esplugues ofrece 828 puestos de trabajo menos en marzo de 2017 que en diciembre de 2016. ■■■



EL PROYECTO DE VILADECANS RECIBIRÁ 4,2 MILLONES DE FINANCIACIÓN EUROPEA TRAS SER UNO DE LOS TRES SELECCIONADOS POR LA UE EN LA PRIMERA CONVOCATORIA DEL PROGRAMA ACCIONES URBANAS INNOVADORAS

Viladecans revoluciona el modelo energético con el proyecto Vilawatt

El innovador proyecto contempla la creación de una nueva compañía energética y la puesta en circulación de una nueva moneda

Vilawatt fue seleccionado, entre 113 propuestas, por la Unión Europea para explorar soluciones de futuro

Redacción

Mucho se habla, actualmente, de la economía circular, pero son prácticamente inexistentes o de ínfima incidencia las iniciativas que la aplican. Por ello, la reciente apuesta de Vi-

ladecans con el proyecto Vilawatt coge aún más entidad por su innovadora propuesta y por su dimensión.

Un proyecto viladecanense que, tras ser seleccionado entre 113 propuestas por la Unión Europea junto a ciudades como París y Goteburgo, como ya explicó en su momento El Llobregat, despegaba ahora en el mes de junio

y julio con la definición del marco legal, administrativo y financiero de la nueva compañía.

Viladecans desarrollará, pues, en los próximos tres años, este proyecto que destaca por la creación de una nueva compañía energética, así como la puesta en circulación de una moneda local propia que dinamizará la economía local. De esta manera, se trabajará para mejorar la gestión de la energía, se rehabilitarán viviendas para reducir el consumo y se incentivará la economía circular para reinvertir el ahorro conseguido en nuevas mejoras energéticas.

El Vilawatt, nueva moneda de comercio local

Según el calendario previsto, además de la definición de la nueva empresa, se iniciará un proceso participativo para aportar nuevas ideas en septiembre y octubre de 2017, con la idea de desplegar a final de año la compañía eléctrica y la moneda. De la misma manera, entre noviembre y diciembre, se definirá la hoja de ruta a seguir con los primeros proyectos, que se llevarán a cabo en los barrios de la Montserratina, la Riera y la Unión, pero que será extensible a toda la ciudad a medio plazo.

El arranque del proyecto partirá con una inyección económica inicial para rehabilitar un total de 60 viviendas de estos barrios, que pasarán a consumir menos energía. El ahorro logrado será el motor de la nueva compañía.

Tan solo se les pedirá a los inquilinos que se hagan miembros de la nueva empresa, a cambio de contar con una vivienda más cómoda, eficiente y que representará un ahorro. Esta compensación se pagará con la nueva moneda local, que da nombre al proyecto: el Vilawatt. Una moneda que se podrá intercambiar por productos y servicios en establecimientos locales.

Con todo el ahorro, la nueva compañía energética podrá financiar nuevas rehabilitaciones, engrosando el proyecto y el modelo de economía circular. ///



El centro logístico de Lidl en Martorell dará empleo a unas 150 personas

El proyecto, todavía sin concretar, está a la espera de la autorización urbanística de la Generalitat

La cadena alemana coloca la primera piedra de la renovación de Los Tres Molinos de Esplugues

Redacción

La expansión de Lidl en Cataluña, con ocho nuevos establecimientos en un año, continúa y, en especial, en el Baix Llobregat. Porque tras la apertura de la compañía del Lidl de La Muntanyeta de Sant Boi o el de la antigua fábrica Siemens de Cornellà, las buenas noticias de la marca alemana siguen estando vinculadas al territorio y por partida doble.

Por un lado, se van co-

nociendo más detalles del nuevo centro logístico que Lidl levantará en Martorell, tal y como explicó El Llobregat. A falta de conocer el proyecto concreto de la infraestructura y su inversión, el grupo de distribución ha avanzado que serán unas 150 las personas que se contratarán para este nuevo espacio que estaba pensado para Montcada y Reixac.

Lidl ha cerrado ya un acuerdo con el Ayuntamiento de Martorell para ubicarse en un terreno de 12.000 metros cuadrados

cercano a Castellbisnal, en donde se levantarán hasta 65.000 metros cuadrados de nave. Ahora, el proceso se encuentra a la espera de que la Generalitat dé la autorización para realizar los cambios oportunos en el plan de urbanismo municipal. Será, entonces, cuando se pueda trabajar todas las concreciones, así como el calendario. Se estima que sea realidad para el año 2019.

2018: Los Tres Molinos

Antes, la compañía contará con el supermercado



más moderno de España, además, en un espacio metropolitano mítico: Los Tres Molinos de Esplu-

gues. Lidl ha iniciado las obras de la que será su tienda insignia en este establecimiento hosterero que cerró en 2011 tras más de cinco décadas de historia. Tras invertir 7.5 millones de euros, el establecimiento reabrirá a finales del 2018 convertido en el centro de referencia en España de la cadena de supermercados Lidl.

El director regional de Expansión e Inmuebles de Lidl en Cataluña, Albert Lavín, y la alcaldesa de Esplugues, Pilar Díaz, han colocado la primera piedra del centro, que empleará a 40 personas, 30 de las cuales saldrán de la bolsa de trabajo municipal. El nuevo Lidl respetará la arquitectura de Los Tres Molinos, obra de 1961 a cargo de Climent Maynés. El proyecto mantendrá su fachada que da a la Ronda de Dalt, así como los emblemáticos molinos, y por este motivo su in-

PILAR DÍAZ, ALCALDESA DE ESPLUGUES, Y ALBERT LAVÍN, DIRECTOR REGIONAL DE EXPANSIÓN E INMUEBLES DE LIDL CATALUÑA | BCN CONTENT FACTORY

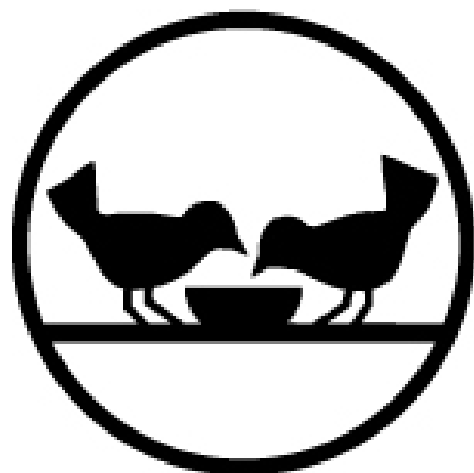
terior será diferente al de otros establecimientos de la misma enseña. “Queremos que sea la tienda donde probaremos conceptos nuevos, tanto de tecnología como de ventas, y por esto decimos que es un centro futurista, porque será nuestro “showroom” de cosas nuevas”, ha destacado Lavín. “Barcelona es un muy buen ejemplo de lo que queremos conseguir en otras ciudades. El pasado mes de octubre dimos un primer paso abriendo una nueva tienda en el corazón de Barcelona, cerca de Francesc Macià, y desde entonces hemos continuado creciendo en la ‘Gran Barcelona’, con nuevos centros en Cornellà, Sant Boi o Badalona. Por su valor emblemático, el Lidl de Los Tres Molinos abanderará, sin duda, nuestra apuesta por la ciudad”.

El nuevo centro contará de cuatro plantas, 1.500 metros cuadrados de superficie de ventas, un almacén y un espacio gastronómico. Todo ello a los pies del Hospital Sant Joan de Deu, junto a la Ronda de Dalt.

Nuevo espacio verde

La alcaldesa de Esplugues ha aplaudido que, más allá de permitir recuperar un espacio emblemático, el acuerdo con Lidl también conllevará la habilitación de un espacio verde de unos 5.000 metros cuadrados en el barrio del Gall.

Lidl inició su presencia en España a través de Cataluña en el año 1994, cuando abrió su primera tienda en Lleida, y ahora ya tiene en esta comunidad más de 90 establecimientos, donde emplea a 2.700 personas. //



FUNDACIÓ BANC DELS ALIMENTS

Feinart: d'enviar CV a l'art de buscar feina

El projecte santboià crea un espai comunitari per impulsar noves oportunitats i sinèrgies entre persones a l'atur i nous emprenedors

Feinart destaca per la seva aposta per la creativitat i les emocions per guanyar autoestima en el procés de recerca de feina

I. C.

El món laboral ha patit una revolució en els darrers anys absolutament notable. La dinàmica tradicional que han viscut les generacions que ara es jubilen –començar com a aprenent en una feina i estar treballant en la mateixa empresa durant la resta de la vida laboral- s'ha acabat. La complexitat de les nostres

societats, l'evolució de la tecnologia i, òbviament, l'empremta de la crisi econòmica de 2008 ha fet que sigui més habitual canviar de feina.

De la mateixa manera, les rutines per trobar aquest nou lloc de treball també han canviat i, de fet, el cèlebre currículum té més que mai data de caducitat. Serà, doncs, fonamental estar preparat i actualitzat a les noves necessitats per aconseguir el difícil objectiu d'aconseguir feina, un procés que més enllà d'enviar un document amb la

nostra trajectòria i fotografia s'ha convertit en tot un art.

Aquest binomi de feina i art dona nom al nou projecte santboià 'Feinart', que neix a la quarta Llançadora d'Emprenedoria de CoBoi, amb l'objectiu de crear un espai comunitari per posar en comú necessitats i oportunitats tant de persones a l'atur com nous emprenedors: "Hem vist a la llançadora que tant els emprenedors com les persones que busquen feina tenen moltes coses en comú", diu Juanjo Martos, cofundador del projecte. Coses com les emocions: "En el procés de recerca de feina es pot crear una certa solitud. En comunitat, en canvi, ensenyem que es poden recolzar per aconseguir assolir els seus objectius".

És, de fet, un dels pilars del projecte: reforçar l'autoestima, oferint medis i eines per a la recerca de feina i per la creació d'un projecte professional. L'altre és la creativitat: "Hi ha un mercat molt dur amb determinats segments de la població i ens hem de replantejar moltes coses; veure què podem fer ara amb el que tenim. I a través de la creativitat poden sortir noves propostes alternatives", explica Rut Espinosa, psicòloga i 'coach'.

I, en aquest sentit, cal que sortim de la tradicional dinàmica solitària per trobar feina: "Hem de canviar el concepte de que la gent a l'atur està aturada; al contrari, són la gent que més treballa buscant feina. Però es tracta de treure'ls del seu àmbit de seguretat, que acostuma a ser casa seva, per portar-los a un lloc perquè facin la feina allà i amb recolzament", explica la dissenyadora gràfica i il·lustradora Helena Roche.

Per a totes les edats

El projecte va començar a caminar ara farà un any, al juliol de 2016, i ja compta amb un primer espai per començar a fer créixer aquesta comunitat: es tracta de l'Espai Cultural Les Muses de Casablanca. De fet, l'entitat, que ha nascut com a associació, té previst passar a ser una cooperativa. Caldrà, això sí, concretar una línia d'ingressos per fer sostenible el projecte: "És el Sant Grial", diu Roche. "Els nostres clients són persones que no estan en situació de pagar res. Si poses un preu ja no és obert a tothom i no seria ni lícit. Així, el nostre actiu és passiu. Per la seva banda, les administracions volen que siguem autosuficients i que ens puguem autogestionar; per tant, no hi ha entrades. Hem de treballar en com podem crear ingressos". La proposta -que neix de manera transversal per totes les franges d'edats, punt que, de fet, incentiven per posar en comú la frescor del jovent amb l'experiència dels treballadors més sèniors- ofereix, doncs, des de xerrades; activitats culturals; sessions d'assessorament, entre altres, per saber trobar els punts forts i vendre'ns en una entrevista o conèixer les xarxes socials com a eina per trobar noves oportunitats; i, en definitiva, l'oportunitat de fer comunitat i portar el 'networking' al món de la recerca de feina. ///

Tu empresa, tus productos y servicios tienen un relato

Te ayudamos a explicarlo para que todo el mundo te conozca



Evolucionamos contando historias

Somos especialistas en contenidos para medios de comunicación on/offline



✉ coordinacion@bcncontentfactory.com ☎ 670.794.703

Misión imposible: Alquiler asequible

El Área Metropolitana de Barcelona (AMB) sólo ha promovido 55 viviendas de alquiler en la comarca

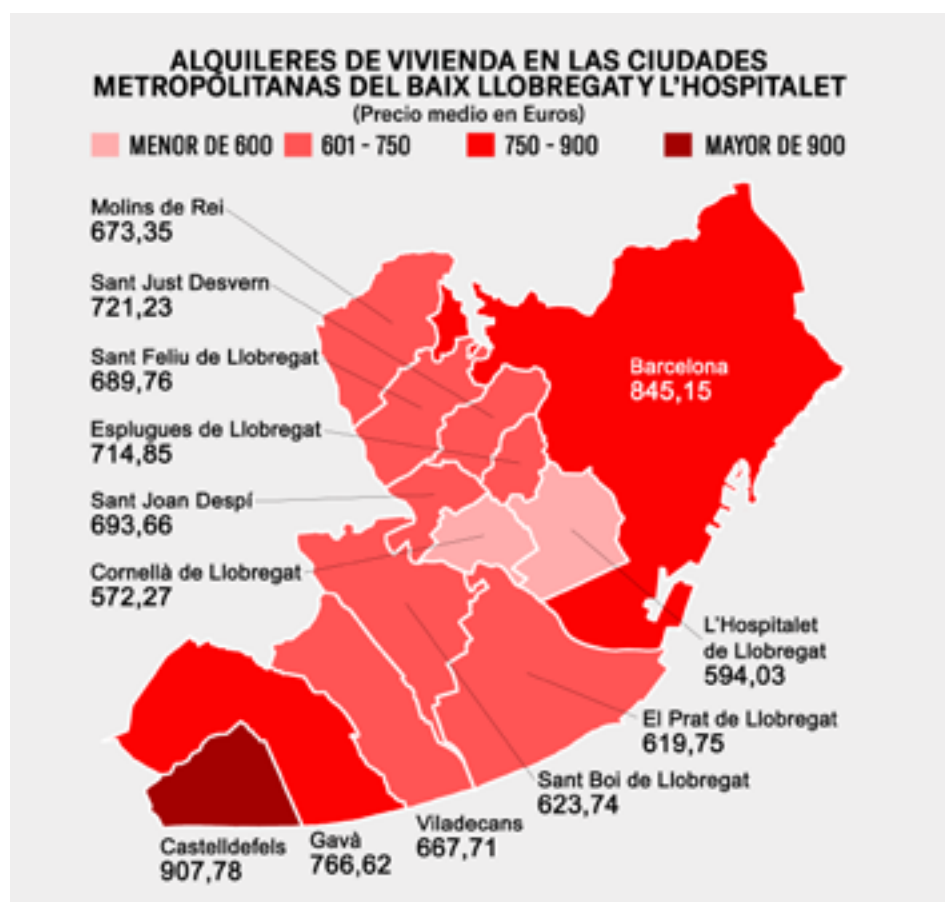
La Generalitat inició expedientes sancionadores al IMPSOL, dependiente de la institución supramunicipal que preside la alcaldesa Ada Colau, por tener viviendas vacías

Sant Andreu de la Barca, con 45 pisos, y Sant Feliu de Llobregat con 10, son los únicos municipios de la comarca que tienen viviendas de alquiler públicas

M.T.C.

Los precios del alquiler de viviendas se han disparado en el Baix contagiados por el alza experimentada en la ciudad de Barcelona, donde la subida ha llegado a niveles que no pueden asumir los barceloneses. La presión inmobiliaria en Barcelona ha hinchado la burbuja en las ciudades y pueblos de nuestra comarca más cercanos a la capital, sobre todo en los dos últimos años, hasta el punto que en Castelldefels, por ejemplo, los precios se han disparado en los últimos cuatro años un 24%, más incluso que en la propia ciudad de Barcelona, según datos del Instituto Catalán del Suelo (Incasol). Los alquileres en Castelldefels superan los 907 euros mensuales.

El único municipio de la comarca donde los precios de las viviendas de alquiler han bajado ha sido, paradójicamente Sant Just Desvern, que es uno de



PRECIO MEDIO DE LOS ALQUILERES EN LAS CIUDADES METROPOLITANAS DEL BAIX LLOBREGAT Y L'HOSPITALET
FUENTE: INCASOL

los más ricos de Cataluña y con unos precios de venta de los más caros y que más ha estado subiendo en los últimos años. Sin embargo, la actuación pública ha supuesto un verdadero antídoto contra la fiebre al-

cista que arrasa en el resto del área metropolitana. En el primer trimestre de este año, la media de precios de alquiler ha bajado en Sant Just Desvern a 721,3 euros mensuales debido al paquete de 172 viviendas

sociales promovido por la obra social de La Caixa a un precio de entre 300 y 450 euros al mes. Sin embargo, el resto de viviendas de alquiler en Sant Just Desvern se sitúan por encima de los mil euros mensuales.

En la actualidad, los ciudadanos del área metropolitana de Barcelona, en su mayoría jóvenes, claman por la escasez de viviendas de alquiler social y de protección oficial que sufren en sus poblaciones. Debido a que la alcaldesa Ada Colau es la presidenta del Área Metropolitana de Barcelona (AMB), desde distintas organizaciones y partidos políticos se requiere una mayor implicación de esta institución supramunicipal para satisfacer la demanda de vivienda pública en las poblaciones de su ámbito, puesto que el acceso a una vivienda por medio de la concesión de préstamos hipotecarios no está al alcance de todos.

Sanciones por los vacíos
En el último año IMPSOL sólo ha ofertado 4 pisos de

alquiler social en todo el Baix Llobregat, en concreto en Sant Feliu de Llobregat. Y en los últimos años sólo ha ofertado 55 viviendas de alquiler en el conjunto de nuestra comarca.

La Agència de l'Habitatge de Catalunya abrió expedientes sancionadores contra el IMPSOL, el Instituto Metropolitano de Promoción del Suelo y Gestión Patrimonial, dependiente del Área Metropolitana de Barcelona (AMB), por tener 37 viviendas vacías en Rubí, Sant Adrià del Besós y Sant Feliu de Llobregat a finales de 2015.

El organismo de la Generalitat finalmente no ha impuesto sanción alguna al prosperar las alegaciones presentadas por parte del IMPSOL. Las viviendas expedientadas por estar vacías correspondientes a Sant Feliu de Llobregat eran once de la promoción Balmes Manso, de la calle General Manso, 42-45.

Al no haber sido ocupadas estos pisos de protección oficial a sus adjudicatarios, el consejo de administración del IMP-

VIVIENDAS PROMOVIDAS POR EL AREA METROPOLITANA DE BAIX LLOBREGAT

Municipio	Sector	Dirección	Tipología	Habitaciones	Inicio obra
BEGUES	MAS PASQUAL	CAMI RAL, 154-158	HPO GENERAL	2	03/10/2008
SANT FELIU DE LLOBREGAT	BALMES/MANSO UP41	GENERAL MANSO, 42-54	HPO GENERAL	1 2 3	04/05/2009
SANT ANDREU DE LA BARCA	A8-A10	PSG. PARLAMENT DE CATALUNYA, 72-78	PREU CONCERTAT	2 3	15/10/2010

La burbuja inmobiliaria llega al Baix Llobregat con los pisos de alquiler

SOL decidió el 15 de marzo del año pasado aprobar las bases de adjudicación en régimen de alquiler con opción de compra de seis viviendas. Las cuatro viviendas restantes de la calle General Manso se destinaron a alquiler con opción de compra mediante un convenio de colaboración suscrito con el Ayuntamiento de Sant Feliu de Llobregat.

En estos momentos, Amadeu Iglesias, director general del IMPSOL, asegura haber adjudicado un total de 74 viviendas en la demarcación metropolitana, entre las que se encuentran las seis de Sant Feliu y que los expedientes sancionadores de la Generalitat se han archivado al haberse iniciado procesos de alquiler con opción de compra. El IMPSOL alega no ser responsable de la desocupación injustificada de sus viviendas porque, como promotor, no ha "adquirido" las viviendas ni incurrido en pasividad, preceptos que son objeto de sanción por parte de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya.

Desocupadas

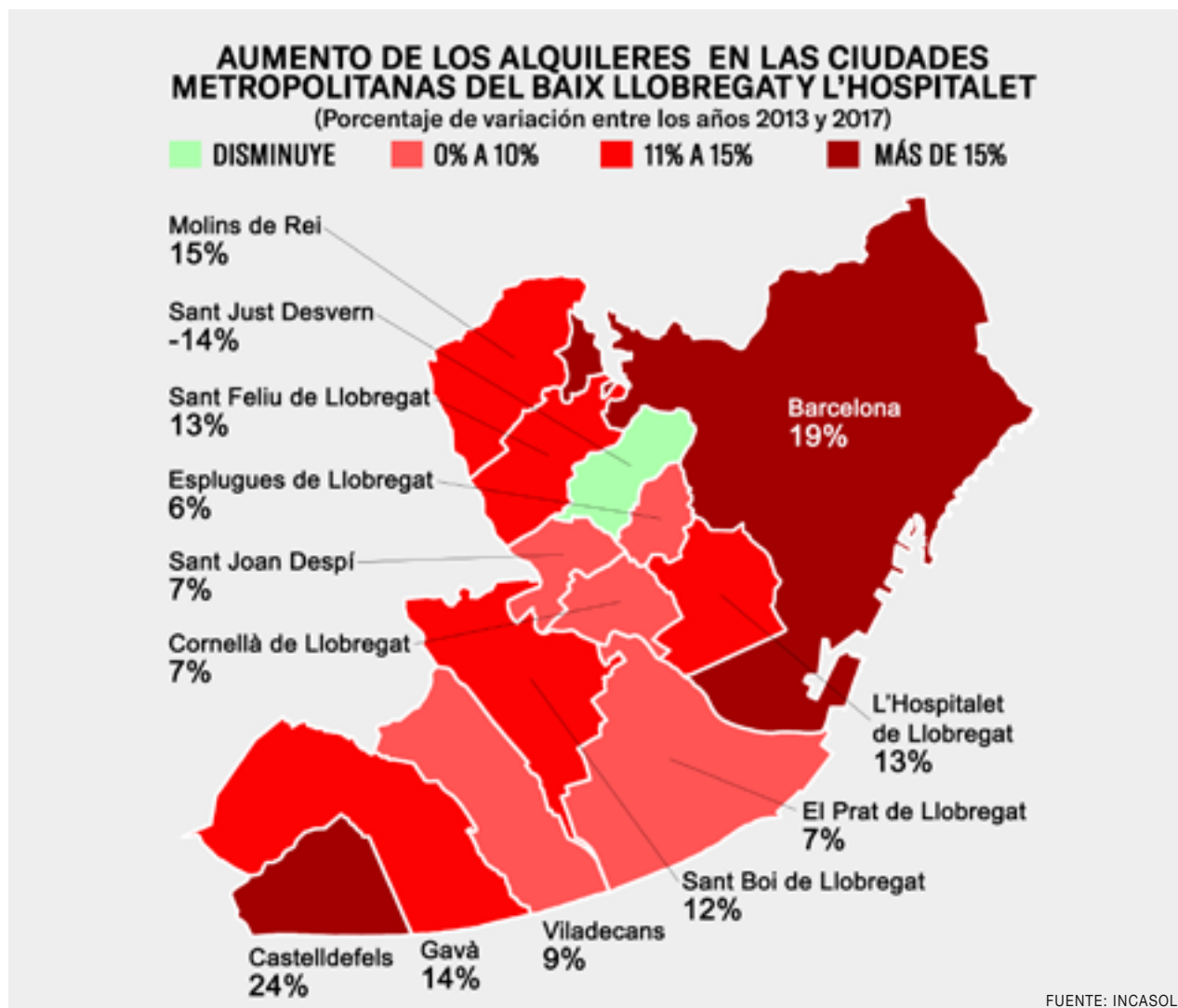
En sus alegaciones, el Instituto Metropolitano de Promoción de Suelo y Gestión Patrimonial cita un dictamen del catedrático de Derecho Administrativo Tomás Font, en el que afirma que como promotor público, "el IMPSOL ha hecho en los últimos años todo lo que es exigible a un promotor diligente para

conseguir que se ocupen de manera efectiva las viviendas de protección oficial que ha promovido". El dictamen sigue diciendo textualmente: "El precepto de tener viviendas vacías no se refiere a los promotores como el IMPSOL, sino a los adquirientes o usuarios de las viviendas de protección oficial que no toman efectiva posesión de la vivienda que se les ha adjudicado en el plazo de que disponen desde la adjudicación, pasando por delante de muchas otras personas que acostumbran a estar interesadas".

En un informe elaborado por el director general del IMPSOL en respuesta a un consejero del AMB, Amadeu Iglesias expone que el Instituto Metropolitano de Promoción del Suelo y Gestión Patrimonial ha puesto a disposición del mercado diversos pisos muestra en Sant Feliu, Cornellà y Sant Andreu de la Barca en nuestra comarca y también en Sant Adrià de Besòs y Ripollet.

También dice que en el año 2015 se pusieron en "alquiler con opción de compra" 44 viviendas en las promociones de Joan Ubach (Sant Coloma de Gramanet), Joan Alover (Barberà del Vallès), Lepanto-A4 (Rubí), Pinetons II (Ripollet) y la única en nuestra comarca, en Balmes Manso (Sant Feliu de Llobregat).

Entre 2016 y 2017, Amadeu Iglesias asegura que el IMPSOL puso en "alquiler con opción de



AMB afirma que los
pisos estaban
desocupados porque los
adjudicatarios no
hicieron efectiva
su posesión

compra" un total de 201 viviendas en las promociones de Joan Ubach y Avenida Generalitat (Santa Coloma de Gramanet), Joan Alover (Barberà del Vallès), Lepanto-A4 y Cati Curet (Rubí), Pinetons I y II (Ripollet) y dos en el Baix Llobregat, las correspondientes a las ciudades de Balmes Manso (Sant Feliu de Llobregat) y sector A8-10 de Sant Andreu de la Barca.

Como se puede comprobar, el Área Metropoli-

tana de Barcelona (AMB), presidida por la alcaldesa Ada Colau, que se significó por movilizarse a favor del acceso a la vivienda para todo el mundo, apenas dispone de viviendas de alquiler o de venta a precios asequibles y además ha sido objeto de expedientes sancionadores por parte de la Generalitat de Catalunya por disponer de pisos vacíos. Aunque el AMB no reconoce ningún tipo de infracción por parte de IMPSOL y afirma que si existen pisos desocupados es porque los propietarios a los que han sido adjudicados no hacen efectiva su posesión, lo cierto es que las viviendas han estado vacías durante prolongado tiempo, mientras los precios del alquiler y venta no cesan de aumentar. ■■■

BARCELONA EN EL BAIX LLOBREGAT

Final obra	Total	30/06/2015	31/12/2015	30/06/2016	31/12/2016	Alquiler-Convenio/Bases	Stock actual
21/04/2010	33	1	1	1	0	0	0
15/04/2011	90	11	7	1	0	10	0
21/04/2014	54	46	46	46	45	45	0
TOTAL						55	

VIVIENDAS PROMOVIDAS POR EL ÁREA METROPOLITANA DE BARCELONA. FUENTE: INCASOL

Misión imposible: Alquiler asequible

El AMB planea crear una nueva empresa pública para promover alquileres sociales

Los precios del alquiler de viviendas han aumentado más que la economía y están muy por encima del crecimiento de los salarios y las rentas familiares

La nueva sociedad se abrirá al capital privado y construiría 2.800 pisos, de los que el 75% se dedicaría al alquiler y el resto para la venta de protección oficial



EL CZFB, CON 2.000 VIVIENDAS, ES UNO DE LOS PRINCIPALES PROPIETARIOS PÚBLICOS DE SUELO PROGRAMADO PARA PISOS EN BARCELONA

J.C.V.

El 93% de la población vivimos en municipios donde los precios del alquiler han aumentado más que la economía, lo que provoca que los alquileres suban más que la renta de los hogares en un momento en el que el sector inmobiliario está en plena aceleración de precios y demanda. La Memoria Socioeconómica y Laboral de Catalunya subraya esa situación que provoca una diferencia de los alquileres en torno al 6,5% por encima de la evolución de los precios de la economía y 5,2% más que la renta media de los hogares.

En ese sentido, el caso del Baix Llobregat y L'Hospitalet es paradigmático, al tratarse de un territorio donde el aumento de los precios en el mercado de vivienda se sitúa por encima del crecimiento medio de los sueldos que

nutren la renta neta de los hogares. Es por esta razón que el Consejo de Trabajo Económico y Social de Catalunya propone al Govern que refuerce las políticas destinadas a la mejora de las condiciones del parque existente y a ampliar la oferta de vivienda a precios asequibles. Igualmente, pide a los ayuntamientos que unifiquen los criterios a la hora de regular el acceso a la vivienda protegida.

A por socios privados

En esa línea, el Área Metropolitana de Barcelona (AMB) y el Ayuntamiento de Barcelona, ambas instituciones presididas por Ada Colau (Comuns) preparan la creación de una empresa metropolitana de capital mixto para construir y explotar edificios destinados a vivienda asequible. Un documento de 59 páginas aprobado en abril por el pleno del AMB marca las directrices de la política metropolitana en materia de vivienda hasta el año

2019, cuando se celebrarán elecciones municipales.

El plan prevé la promoción de 2.800 pisos entre el AMB y el ayuntamiento barcelonés, para destinarlas al alquiler al menos tres cuartas partes, merced a la cesión de suelo por un valor de unos 70 millones de euros. La construcción de ese número de pisos requeriría de una inversión de unos 300 millones de euros. En los 20 últimos años, el AMB y el Instituto Metropolitano de Promoción del Suelo y Gestión Patrimonial (Impsol) han construido 5.000 viviendas en 27 ciudades metropolitanas, en su inmensa mayoría ventas bajo la fórmula de la protección oficial. Ahora se trataría de que el nuevo parque se destine al alquiler.

El plan metropolitano que aprobó el pacto de Entesa (Comuns más ICV), PSC y ERC también prevé crear un observatorio metropolitano de la vivienda, impulsar la rehabilitación

y crear esa nueva empresa pública mixta, ya que se abre a la iniciativa privada. En un primer paso, parece que se creará una empresa pública cien por cien participada por AMB y Ayuntamiento de Barcelona para luego ampliar el capital y dar entrada a uno o varios socios privados que tomarán el 50% de la compañía mediante un concurso en el que también se dará paso a otros ayuntamientos como socios minoritarios.

Primeros pisos sociales

En tanto el AMB decide la constitución de esa empresa mixta, el Consorci de la Zona Franca de Barcelona (CZFB), que también preside Ada Colau con la dirección ejecutiva a manos de Jordi Cornet (PP), delegado especial del Gobierno en esa institución; ya ha empezado a promocionar viviendas sociales en un giro copernicano de sus políticas, hasta ahora centradas únicamente en

la promoción de polígonos industriales, zonas logísticas y edificios de oficinas.

En el último plenario del CZFB celebrado a mediados de julio, los representantes del Gobierno español, de los grupos municipales del Ayuntamiento de Barcelona y de las principales entidades económicas de la ciudad, como la Cámara de Comercio, el Puerto y las patronales, entre otras, respaldaron por unanimidad dedicar el 52% de los 31,2 millones de euros de inversión prevista para 2018 a la promoción de viviendas en Barcelona, después de que este año dedique la misma proporción y el pasado el 69% de sus inversiones.

El resto del presupuesto se destinará a mejoras en el polígono de la Zona Franca y a la promoción, por primera vez, de naves industriales de alquiler y de última generación para pequeñas y medianas empresas, con superficies de entre 1.200 y 2.400 metros

cuadrados. En el proyecto para pymes se invertirá 12 millones de euros.

El alquiler es negocio

Con cerca de 2.000 viviendas, el CZFB es uno de los principales propietarios públicos de suelo programado para pisos en Barcelona. Antes de que acabe el año, sacará a concurso obras para la construcción de 200 viviendas asequibles en el barrio de La Marina y ya tiene en proceso de construcción un edificio para los realojados de los Antiguos Cuarteles de Sant Andreu de Barcelona. Jordi Cornet, delegado especial del Estado en el CZFB, ha realizado varios llamamientos a la iniciativa privada con la afirmación de que las viviendas con alquileres asequibles «son también un negocio». Y es que Barcelona solo cuenta con un 2% de su parque residencial destinado a viviendas sociales, mientras otras ciudades europeas tienen entre el 20 y el 30%.

El CZFB ganó el año pasado 8,3 millones de euros, un 84% más que en el anterior ejercicio, consolidando la tónica de beneficios por cuarto año consecutivo. Estos resultados son fruto de la reducción de gastos y el recorte de la deuda financiera. El plenario del CZFB aprobó dedicar desde este año el 10% de sus beneficios a ayudas sociales. También han generado beneficios por segunda vez en ocho años la empresa ferial Consorci Internacional SAU, que este año ha duplicado la oferta inmobiliaria de Barcelona Meeting Point (BMP) y el Salón Internacional de la Logística (SIL) con dos ferias más vinculadas a la economía digital, como han sido Inmotecnia Rent y eDelivery. //

El Consell Metropolità actualitza les ordenances fiscals per al 2018

L'AMB ha aprovat la revisió dels seus instruments de política fiscal, amb els quals espera recaptar més de 222 milions d'euros

La taxa domiciliària depèn tant dels hàbits individuals dels ciutadans, com de la qualitat i eficiència de les polítiques municipals

ls principals canvis s'aplicaran sobre el Tribut Metropolità i sobre la Taxa Metropolitana de Tractament de Residus, amb la intenció de millorar els nivells de recollida selectiva

L'AMB, durant el Ple del Consell Metropolità d'aquest matí, ha aprovat la revisió dels seus instruments de política fiscal, amb els quals espera recaptar més de 222 milions d'euros, equivalent a una tercera part de la seva previsió de pressupost per a 2018 (684M€).

Per tal de finançar una part important dels serveis metropolitans, l'AMB gestiona un seguit de Tributs i Taxes, sent les més significatives el Tribut metropolità i la Taxa metropolitana de tractament de residus.

El Tribut metropolità es destina, de manera genèrica, al finançament dels serveis metropolitans, com ara, els de mobilitat i transport, el cicle integral de l'aigua, el desenvolupament social i econòmic i el manteniment d'infraestructures, parcs i platges. Per a l'any 2018 s'in-

crementarà un 2,2%, d'acord amb l'IPC previst, increment que també s'aplica a la resta de taxes metropolitanas. Així, l'AMB espera recaptar al voltant de 103 milions d'euros per mitjà d'aquestes.

Un cop revisat l'import, el Tribut metropolità representarà el 0,156% del valor cadastral dels immobles de l'àrea metropolitana de Barcelona, tant d'ús residencial com no residencial. Estan exempts del Tribut els immobles de primera residència amb valors cadastrals inferiors al 45.118,76€.

La Taxa Metropolitana de Tractament de Residus

D'altra banda, l'AMB també es proposa actualitzar la Taxa metropolitana de tractament i disposició de residus municipals. Aquesta taxa es paga conjuntament amb la factura de l'aigua, i amb la seva recaptació l'AMB finança tots els costos de gestió mediambiental dels residus municipals dels 36 ajuntaments metropolitans. Per

a l'any 2018 s'incrementarà una mitja del 4% i l'AMB espera recaptar al voltant dels 118 milions d'euros.

El motiu d'aquest increment per sobre de l'IPC es el notable augment del Cànon de disposició de residus que gestiona l'Agència de Residus de Catalunya. Aquest increment va ser aprovat pel Parlament de Catalunya per tal d'assolir, l'any 2020, els objectius europeus de tractament i gestió selectiva.

L'import que correspon pagar a cada domicili en concepte de Taxa metropolitana de Residus s'estableix en base a dos coeficients. D'una banda es classifiquen els domicilis en funció del consum d'aigua, establint-se una dotzena de categories que també distingeixen entre domicilis particulars, comercials i empreses. A menor consum d'aigua menor és també l'import de la taxa de residus.

Prioritzar la recollida selectiva de residus

D'altra banda, els costos totals del sistema metropolità de tractament de residus metropolitans es distribueixen entre els 36 municipis que els generen, tenint en compte la població servida i el volum total generat, però també la qualitat de la recollida selectiva en origen i els costos derivats dels processos de posta a disposició dels residus municipals als serveis de l'AMB. En funció d'aquests paràmetres s'atorga a cada ajuntament un coeficient per sobre o per sota de la mitjana de costos, de manera que als municipis amb menor producció de residus (relativa a la població), major qualitat selectiva i millors processos municipals se'ls assigna una ràtio menor respecte els costos totals del sistema.

Així doncs, l'import final de la taxa domiciliària queda condicionada tant pels hàbits individuals dels ciutadans respecte el consum d'aigua, com per la qualitat i eficiència de les polítiques municipals de recollida selectiva.

La idea d'aquest mètode de càlcul és adoptar mesures d'incentiu per als ajuntaments, en el sentit de millorar la recollida selectiva en origen i abaixar els costos totals del sistema. Igualment es vol conscienciar respecte el necessari canvi d'hàbits dels ciutadans i el pagament per generació, és a dir, que la responsabilitat d'assumir els costos de la contaminació correspon a aquells que la generen. ///



PLE DEL CONSELL METROPOLITÀ DE L'AMB

El IBI, la principal vía de financiación municipal

El recargo metropolitano en el IBI para el transporte público también se paga en municipios con menor oferta

El Tributo Metropolitano sobre el Impuesto de Bienes Inmuebles del año 2015 recaudó 27,26 millones de euros en once municipios del Baix

Las poblaciones con Metro, FGC, Rodalies, buses y Tranvía triplican la oferta de Castelldefels, Viladecans, Gavà o Sant Boi pero pagan el mismo recargo

J.C.V.

El Impuesto de Bienes Inmuebles (IBI) que pagan todos los propietarios de viviendas y locales en nuestro país se ve gravado con un recargo metropolitano en el caso de los habitantes que viven en el Área Metropolitana de Barcelona (AMB) que preside la alcaldesa barcelonesa Ada Colau. El recargo contribuye a la financiación del sistema público de transporte, que en su mayoría ya pagan directamente los usuarios (755,56 millones en 2015) a través de la recaudación tarifaria. Frente a los municipios con una variada oferta de transporte público (Metro, Tram-Baix, FFGG, buses y Rodalies), en las poblaciones que solo disponen de dos medios, como es el caso de Castelldefels, Viladecans, Gavà o Sant Boi, el recargo metropolitano se antoja un agravio comparativo.

Las cuatro poblaciones del delta citadas aportan de recargo en el IBI un total de 4,7 millones de euros para un transporte público escaso en modalidad y frecuencia (ver gráfico). En el caso de El Prat, el recargo en el IBI más abultado (6,2 millones) se refiere al aeropuerto, que es su principal bien inmueble de características especiales, una aportación que dispara el recargo en esa población.

Los propietarios de viviendas y locales de los municipios de L'Hospitalet, Cornellà, Esplugues, El Prat, Sant Boi, Sant Feliu, Sant Joan Despi, Sant Just Desvern, Gavà, Viladecans y Castelldefels, abonaron solo en el año 2015 un total de 27.261.490 euros de recargo por la vía de sus impuestos de bienes inmuebles



MANIFESTACIONES EN VILADECANS, EN 1991, PARA LA MEJORA DEL SERVICIO DE CERCANÍAS DE RENFE

TRIBUTO METROPOLITANO 2015 (En miles de Euros)				
MUNICIPIO	USO RESIDENCIAL	USO NO RESIDENCIAL	BIENES INMUEBLES DE CARACTERÍSTICAS ESPECIALES	TOTAL DERECHOS LIQUIDADOS NETOS
Castelldefels	916,19	585,76	0,00	1.501,95
Cornellà	989,67	1.366,69	0,00	2.356,36
El Prat de Llobregat	413,79	1.571,67	6.290,33	8.275,79
Esplugues	472,15	600,92	0,00	1.073,07
Gavà	607,36	668,52	44,47	1.320,35
L'Hospitalet	-	-	-	5.469,62
Sant Boi de Llobregat	887,87	1.257,92	73,89	2.219,68
Sant Feliu de Llobregat	589,82	613,90	0,00	1.203,72
Sant Joan Despi	409,61	697,44	0,00	1.107,05
Sant Just Desvern	377,90	480,97	0,00	858,87
Viladecans	-	-	-	1.875,03
TOTAL				27.261,49

APORTACIONES DE LAS ADMINISTRACIONES EN EL 2015 A LA AUTORIDAD DEL TRANSPORTE METROPOLITANO (En miles de euros)	
Aportaciones de las Administraciones en el 2015	600,89
Administración General del Estado	98,92
Generalitat de Catalunya	286,90
Generalitat de Catalunya a ATM	285,90
Aportacions empreses privades	1,00
Ajuntament de Barcelona	115,63
AMB	99,44

a la AMB para financiar el transporte público. Aumentar la oferta de transporte público en las poblaciones metropolitanas resulta una necesidad imperiosa como alternativa para evitar el uso de los vehículos privados, lo que redundará en una mejora del aire que respiramos.

Más aportación estatal

La aportación de los municipios metropolitanos es fruto del pacto metropolitano por el transporte público alcanzado en 2014, cuando se decidió que tanto el Ayuntamiento de Barcelona, como la AMB incrementarían su aportación cada año en 10 y 7 millones de euros, respectivamente. Así, la Generalitat aportaría al sistema a partir de 2016 un total de 289,1 millones, el Ayuntamiento de Barcelona 110,4 millones y el AMB 115,6 millones.

El pacto mantiene la tarificación social, que en la actualidad representa un 22% de los viajes que se realizan en el sistema metropolitano de transporte.

Las aportaciones del Estado a la Autoridad del Transporte Metropolitano (ATM) han menguado un 50% en los últimos seis años, al pasar de 200 millones de euros en 2010 a 99 millones en 2016. Antonio Poveda, vicepresidente de Movilidad y Transporte del Área Metropolitana de Barcelona (AMB), ha reclamado en

numerosas ocasiones al Gobierno una ley estatal de financiación del transporte público que permita "blindar" las aportaciones de Madrid "para que no dependan de los cambios gubernamentales" y a la vez potencie la red metropolitana de transporte para avanzar hacia una movilidad más sostenible.

Cambios legislativos

El también alcalde de Sant Joan Despi, reivindica "un modelo más justo y equitativo, una ley de financiación del transporte público estatal, como tienen muchos países europeos". En cualquiera de los casos, desde Cataluña se reclama que se apliquen los mismos criterios de cálculo que se utiliza para las aportaciones económicas al transporte público de Madrid.

En ese sentido, las instituciones catalanas también reclaman recuperar progresivamente la aportación del Estado basándose en los criterios anteriores a la recesión. Hasta 2010 se calculaba sobre la base de un criterio de territorio en relación a la población y con un precio por habitante de 30 euros al año.

Actualmente, la base es de 20 euros por habitante y año y el cálculo no tiene en cuenta el incremento de 7 a 12 comarcas en la red integrada de la ATM que se ha producido desde 2010. ///

El recibo de IBI medio ha crecido un 35% durante la crisis pese al desplome de los valores inmobiliarios

J.T.

La comisión de expertos sobre la reforma de la financiación local ha propuesto al Gobierno la reforma del principal tributo para las arcas locales: el Impuesto de Bienes Inmuebles (IBI) que en 2015 recaudó 12.800 millones de euros en todo el país. Los “sabios” ponen números al «hachazo fiscal» de los ayuntamientos durante la crisis con esta figura: si desde 2008 el precio de la vivienda ha bajado un 30%, las valoraciones catastrales, pedidas por los ayuntamientos y efectuadas por Hacienda, han incrementado las referencias de media un 21%. Esa circunstancia ha permitido elevar la recaudación del IBI un 61% desde 2008.

Poder gastar más

Dadas estas circunstancias, los expertos piden al Ejecutivo establecer una unidad de criterio para las valoraciones y que estas dependan más de los precios de mercado y menos de la arbitrariedad de los ayuntamientos. Además, la diferencia entre el precio real de las compra-ventas y los valores catastrales ha provocado la paradoja de que quienes han vendido su vivienda durante la crisis obligados por las circunstancias, han tenido que también pagar el impuesto de plusvalía, que se calcula sobre el valor catastral y no sobre el real de mercado. En vez de aplicar minusvalías, los ayuntamientos no han perdonado y han mantenido la ficción de una plusvalía inexistente con el fin de recaudar más. «Esta dinámica contrasta con la caída de los precios de mercado



CORNELLÀ ES LA CIUDAD CON MÁS POBLACIÓN DEL BAIX LLOBREGAT

y el estancamiento de las transacciones y del sector de la construcción», sentencian los expertos.

La Comisión de Expertos para la financiación local también ha pedido al Gobierno que deje gastar más a los ayuntamientos saneados. Así lo contempla el informe que entregaron a finales de julio al ministro de Hacienda, Cristóbal Montoro. La propuesta que hace el grupo de «sabios» es que el Ministerio permita mayor manga ancha a los ayuntamientos saneados y les suavice la regla de gasto, el corsé al desembolso público que limita el aumento del gasto a una tasa ligada al crecimiento de la economía. Hacienda vigila que el superávit de los ayuntamientos se destine solo a amortizar deuda, al pago a proveedores y a inversiones sostenibles. Este último capítulo es la única válvula de escape para que los municipios puedan invertir el excedente que han generado, si bien está constreñido a gastos financiados a largo plazo y que potencien el crecimiento. Los «sabios» cons-

tatan que la utilización de estas inversiones está siendo «escasa» ya que solo ha podido dar salida a un 34,3% del superávit amasado por los consistorios en los últimos dos años. Por ello, abogan por ampliar el catálogo de inversiones que se califican como sostenibles. Y recuerdan que la inversión local entre 2010 y 2015 se ha desplomado un 56%.

Suavizar la regla de gasto

Los expertos, además, proponen suavizar la regla de gasto en casos de incremento de población, subidas de impuestos, aplicación de ciertas leyes o aparición de gastos e ingresos extraordinarios, aún evitando consolidar estos desembolsos. En todo caso, este mayor margen en la regla de gasto se daría en los municipios que cumplen con los objetivos de déficit y deuda, es decir, aquellos que están saneados. Como fuere, los expertos alaban la creación de la regla de gasto: desde 2012 ha permitido que los ayuntamientos salieran de déficit y pasaran a acumular, año a año, superávit público hasta alcanzar los 7.000 millones de euros de colchón récord en 2016. Un excedente que permitió cumplir el objetivo de déficit del conjunto de las administraciones y compensar el incumplimiento del Estado y las comunidades autónomas.

Millonarias cuentas corrientes

Desde entonces, sin embargo, los conflictos entre Hacienda y los ayuntamientos se han incrementado. La Federación Española de Municipios y Provincias (FEMP) ha reclamado a Hacienda que relaje este indicador y permita elevar la inversión de los consistorios, ante las protestas de ayuntamientos como Madrid, que lleva varios años incumpliendo la regla de gasto.

La rigidez de la regla de gasto provoca que los ayuntamientos tengan aparcados unos 20.000 millones en depósitos y cuentas bancarias, que Hacienda les impide gastar. Un importe superior al déficit de la Seguridad Social que no ha dejado de crecer desde que la regla de gasto se empezó a aplicar en 2012: si en 2011 tenían 11.078 millones en el primer trimestre de 2017 alcanza los 19.449 millones, según los datos del Banco de España. ///



La nueva financiación local permitirá más recargos también en el IRPF

Un grupo de «sabios» pide que los municipios puedan cobrar impuestos locales retocando el IBI y también el impuesto de la renta

Los expertos abogan por un profundo cambio en la plusvalía municipal, que calcule la ganancia restando al valor de compra el de transmisión

L'Hospitalet, Cornellà y Sant Boi reciben el 1,6875% de la cuota líquida del Estado en el IRPF por tener más de 75.000 habitantes

J.T.

Los nueve economistas expertos para alumbrar el nuevo modelo de financiación local han propuesto al Gobierno permitir que los ayuntamientos puedan financiarse con recargos sobre la cuota estatal del Impuesto de la Renta de las Personas Físicas (IRPF) y también sobre el Impuesto de Bienes Inmuebles (IBI), como ya lo hacen en nuestra comarca con el tributo metropolitano al transporte.

El informe entregado al Gobierno el 26 de julio, trata de recuperar la antigua capacidad de los ayuntamientos para fijar incrementos en el Impuesto sobre la Renta. Con el actual modelo, estos recargos no existen, si bien los municipios que son capitales de provincia o que tienen más de 75.000 habitantes reciben el 1,6875% de la cuota líquida del Estado en ese impuesto del IRPF. En nuestra comarca, solo superan esa cifra de población L'Hospitalet, Cornellà y Sant Boi. La propuesta de los «sabios» de la financiación va más allá y critica las «disfuncionalidades» de este modelo, ya que penaliza «en exceso a las localidades que han aumentado su población».

También retocar el IBI

Para los municipios de menos de 20.000 habitantes, los expertos proponen que los recargos se articulen a través de las Diputaciones por la complejidad de su gestión. En la actualidad, casi la totalidad de los ingresos del IRPF van al Estado y a las comunidades que se lo reparten por igual: el tributo es el que tiene más músculo recaudatorio, con 72.346 millones solo el año pasado en toda España.

Los expertos locales también sugieren retocar el Impuesto de Bienes Inmuebles (IBI), la joya de la corona tributaria de los ayuntamientos que recauda más de 12.000 millones en toda España. En concreto, los sabios proponen «mejorar la homogeneidad temporal en la determinación de las bases fiscales». La intención es aproximar la base del impuesto a los valores reales de mercado y ajustar los tipos para evitar incrementos abruptos de la recaudación. En la

actualidad, el valor catastral equivale al 50% del valor de mercado, un límite que la Comisión para la Reforma Fiscal de 2014 ya había sugerido elevar. De hacerlo, la presión fiscal del IBI sería superior a la actual, por lo que los expertos proponen ajustar los tipos. La intención es que el impuesto dependa más de la fluctuación de los precios inmobiliarios y menos de las revisiones catastrales.

Los sabios también recomiendan diferenciar entre tres tipos de municipios a la hora de diseñar el futuro sistema de financiación local. Al margen de Madrid y Barcelona, casos en que la comisión de expertos considera que su financiación debería recogerse en sus propias cartas de autonomía local, el informe diferencia entre municipios de más de 20.000 habitantes, con mayor autonomía, y los de menos población. Los expertos también recomiendan armoni-

zar la tasa turística que grava las estancias en Cataluña y que pasen a ser gestionadas por los municipios.

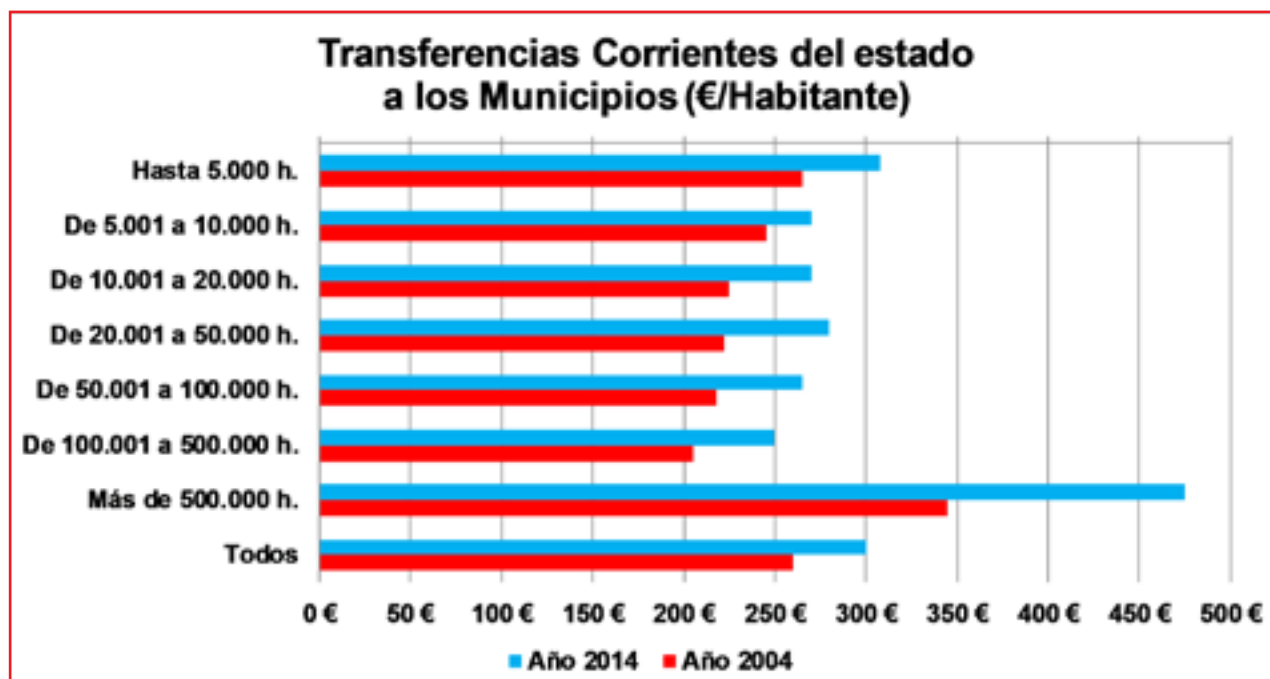
Asimismo, los expertos abogan por una reforma completa de la tarta tributaria local. Apuestan por cambiar el impuesto de Actividades Económicas, «para extender y completar las actividades gravadas», así como revisar la cuantía y las fórmulas de reparto de la financiación específica del transporte urbano.

Plusvalía municipal

Junto al informe, los expertos remitieron su propuesta de reforma de la plusvalía municipal. El Tribunal Constitucional tumbó hace meses el Impuesto sobre el Incremento del Valor de los Terrenos de Naturaleza Urbana (conocido como plusvalía municipal) por cobrarse incluso cuando se vende un inmueble a pérdidas. El tributo se regula mediante una ley estatal, la de Haciendas Locales.

Los expertos abogan por un nuevo impuesto que sea deducible de la base imponible de los tributos estatales sobre plusvalías inmobiliarias y que también grave los beneficios al vender generados en menos de un año —en la actualidad, exentos—.

Para calcular si se ha producido plusvalía al vender la vivienda, los «sabios» recomiendan tener en cuenta la diferencia entre el valor del inmueble en la transmisión y su valor de compra, siguiendo los criterios del IRPF y de Sociedades para así gravar la «capacidad económica real» del contribuyente. La Federación Española de Municipios y Provincias (FEMP) había propuesto esta opción junto a que el Catastro calculara coeficientes correctores. Los expertos han rechazado esta última alternativa. Además, la Comisión apuesta por introducir correcciones para tener en cuenta los efectos de la inflación en los valores. ///



PARTICIPACIÓN EN INGRESOS (O EN TRIBUTOS) DEL ESTADO (PIE) EN LOS MUNICIPIOS DE MÁS DE 75.000 HABITANTES (El PIE son euros por habitante de participación en los Tributos que recauda el Estado)				
	2004	2014	PIE 2004	PIE (2014)
Cornellà	12.545.268,31	19.723.613,87	150,55	228,72
L'Hospitalet	41.736.789,38	65.792.148,72	166,59	259,52
Sant Boi de Llobregat	12.455.367,32	19.554.539,05	154,46	235,29
Barcelona	685.090.261,71	992.685.471,98	434,00	619,50

¿Su banco ha vendido su deuda a un tercero por un precio inferior pero a Ud. le reclaman la totalidad?

¿Sabe Ud. que puede exigir sus derechos?

Asesórese en Pérez Llorca Abogados,
aquí encontrará un trato serio, cercano y en las mejores condiciones económicas.

*Defienda
su empresa y su
patrimonio
¡No se deje avasallar!*



Reclamamos

- Swaps suscritos a partir del 2005
- Derecho de retracto a la compra de su crédito por el mismo precio
- Cláusulas suelo, abusivas y abuso de derecho
- Gastos de constitución de su crédito o hipoteca
- Hipotecas multidivisa

CONSÚLTENOS

Si nos permite revisar su caso le haremos un estudio previo gratuito, **llámenos y solicite cita**

Pérez Llorca
advocats

Despacho fundado en 1987

Telf. 902 800 248 / 670 794 640 / 670 794 637 - perezllorca@consultajuridica.net
Calle Raurich, 62 - 08830 Sant Boi de Llobregat (Barcelona)

Los atentados no repercutieron negativamente en la actividad turística del Baix Llobregat

Los hoteles de la comarca cerraron el mes de agosto con un 88,03% de ocupación media, un 0,58% más que el mismo mes de 2016 y un 1,26% más que la media provincial

La Diputació de Barcelona considera que la demarcación cuenta con resultados positivos en ocupación hotelera gracias al buen comportamiento del Baix

I.C.

Los atentados de Barcelona, perpetrados en pleno agosto y en el corazón de la capital catalana, dejaron inevitablemente una duda: la repercusión que se podría derivar en el turismo de Barcelona, pero, también, de las comarcas de la demarcación.

El Baix, a la cabeza

Pues bien, según los indicadores de ocupación turística de la Diputación de Barcelona, correspondientes al mes de agosto, los ataques en las Ramblas de Barcelona y en Cambrils no impidieron que los datos mejoren de manera generalizada en



CASTELLDEFELS ES LA PLAYA TURÍSTICA POR ANTONOMASIA DEL BAIX LLOBREGAT | TURISME DEL BAIX LLOBREGAT

toda la provincia. Un resultado en el que el Baix Llobregat tiene mucha parte de culpa. Así lo reconoce, de

hecho, el mismo informe: “En relación con los hoteles, destacamos el comportamiento positivo en la

ocupación hotelera del Baix Llobregat que permite presentar un resultado global de ocupación positivo para el conjunto de las comarcas analizadas”. En concreto, el Baix Llobregat ha cerrado el mes de agosto con una ocupación hotelera media del 88,03%, un 0,58 más que el mismo periodo de 2016 y un 1,26% más que la media de la demarcación (86,77%; un 1,77 pp más que en 2016). De esta manera, el Baix Llobregat consolida su condición de tercera comarca con mayor ocupación de la demarcación (recordamos que el informe no incluye el Barcelonés), tras el descenso de 4,95 pp de Garraf (90,03%) y el práctico mantenimiento del Maresme (92,57%; un 0,36 más que en 2016).

Más redistribución

Según los datos del Laboratorio de Turismo de la Diputación, el objetivo de redistribución del turismo de Barcelona a toda la demarcación se habría conseguido, en mayor medida, en este mes de agosto. Y prueba de ello son los buenos resultados de comarcas como el Vallès Oriental (81,51%) y occidental (80,05%), así como el Alt Penedès, que pasa de una ocupación de menos del 60% en 2016 a un 74,28%. De esta manera, cinco comarcas del entorno barcelonés tuvieron el verano pasado una ocupación por encima del 80%.

Por quincenas, el Baix Llobregat tuvo una mejor ocupación en la segunda mitad del mes de agosto, a

diferencia de lo que ocurrió el año pasado y de lo que es habitual en la demarcación. En esta ocasión, la ocupación turística del Baix bajó en los primeros 15 días del 90,04% en 2016 al 88,49% en 2017.

Sin embargo, del 16 al 31 de agosto, la ocupación ha pasado del 84,86% al 87,57%, algo desde luego poco habitual y que sí podría estar, perfectamente, relacionado con los atentados.

Turistas que hubieran preferido hospedarse en el ámbito metropolitano de Barcelona y no en la misma ciudad condal. Porque, como marca la evolución del informe desde el año 2010, la segunda quincena siempre es peor que la primera; de hecho, las comarcas turísticas por antonomasia pierden ocupación, también, este año: Garraf (-5,78 pp) y Maresme (-0,60 pp). En cambio, el Baix gana casi tres puntos porcentuales (2,71).

En cualquier caso, la Diputación de Barcelona hizo un balance global “positivo y optimista” y apunta a estadísticas de récord histórico en materia de ocupación hotelera. ///



EL ÉXITO DE DEMANDA DE CATHAY PACIFIC, ESTE VERANO, HA HECHO QUE CONVIERTA EN REGULAR SU RUTA ENTRE BARCELONA-EL PRAT Y HONG KONG A PARTIR DE 2018

Agosto no fue el mejor mes del año en el Aeropuerto de Barcelona-El Prat

tro indicador del turismo de la demarcación es, sin duda, el Aeropuerto de Barcelona-El Prat, puerta de entrada a la capital catalana y a su ámbito metropolitano. Según los datos oficiales de Aena, casi cinco millones de pasajeros pasaron por la infraestructura pratense a lo largo del mes de agosto pasado, lo que representa un incremento del 5,2% respecto al mismo mes del año pasado.

En concreto, 4.943.928 personas registradas, lo que dejó –esta vez– a julio como el mejor mes del 2017 (5.041.652) y no agosto, como es habitual. En total, hasta agosto de 2017, el aeropuerto de El Prat acumulaba un total de 32.083.377 pasajeros, es decir, un 7,9% más que en el mismo periodo de 2016 (enero-agosto).

Según el balance mensual, destaca el incremento de

hasta un 115,9% de los usuarios de rutas intercontinentales a Asia y el Pacífico; mientras que crecen también los de rutas a América Latina y Caribe (31,3%) y América del Norte (27,3%). De hecho, los pasajeros de fuera de la Unión Europea fueron los que más han crecido en agosto con una mejora del 14,2%. Por su parte, los usuarios de vuelos nacionales aumentan en un 4,1%.

En el apartado de operaciones, El Prat ha registrado 31.495 movimientos de aeronaves, un 3,4% más respecto a agosto de 2016. De la misma manera, crece la carga transportada: en total se ha movido 13.362 toneladas de mercancías, un 31% más.

En total, El Prat ya transportó casi 100.000 (99.064) toneladas hasta septiembre, un 17,9% más que en el mismo periodo de 2016. ///



EL BARCELONA MEETING POINT SE CELEBRARÁ DEL 18 AL 22 DE OCTUBRE

El salón Barcelona Meeting Point apuesta por la vivienda asequible y los clientes “millennials”

En sesiones de 30 minutos abiertas al público se explicará el abecé que cualquier ciudadano debe saber a la hora de comprar, vender o alquilar

El sector está extremadamente profesionalizado y digitalizado y cuenta con muchos instrumentos a su alcance, como el big data

J.C.V.

El salón líder del inmobiliario del sur de Europa, Barcelona Meeting Point (BMP), abrirá sus puertas el próximo mes de octubre en Fira de Barcelona de Montjuïc y supondrá de nuevo la mejor cita para encontrar viviendas y oportunidades inmobiliarias, además de representar un termómetro real de este sector básico en la economía.

Tras 22 años de historia, este salón organizado por el Consorci de la Zona Franca de Barcelona (CZFB), ha acostumbrado a anticiparse a los ciclos económicos y a las nuevas tendencias del mercado inmobiliario. En la próxima edición, los organizadores subrayarán la voluntad de acometer un salto cualitativo hacia un salón innovador y que refleje las tendencias de la economía global, plenamente situada en un entorno digital y que escucha a sus nuevos clientes, que no son otros que las nuevas generaciones de “millennials”, cuyos gustos y necesidades ya están condicionando distintos aspectos de los productos inmobiliarios que hoy existen en el mercado.

“BMP es un salón total, que interesa al profesional, al inversor y también al ciudadano de a pie que busca un piso, porque el sector inmobiliario nos interesa a todos, porque todos vivimos de alquiler o somos propietarios de una vivienda o tenemos un local o estamos interesados porque invertimos”, asegura Jordi Cornet, presidente del certamen y delegado especial del Estado en el CZFB. Por lo tanto, el inmobiliario es un ámbito que atañe a todos y a todos despierta expectativas. Máxime en unos momentos en los que se antoja misión imposible encontrar una vivienda de alquiler a precios razonables en el área metropolitana de Barcelona.

Escasa oferta de alquiler

La exhibición y simposium profesional recogerá este año una multitud de temas de interés público, como es la escasa oferta de mercado de alquiler, el problema de hacer asequible la vivienda, o cómo afrontar la necesidad de vivienda en las grandes concentraciones urbanas. Por otra parte, este inmobiliario que ya poco tiene que ver con el de los años de la pasada burbuja, será la mejor ocasión para la actualización y el debate entre los profesionales

del sector, ya que tanto la exhibición como el simposium abordará temas como el “proptech”, y las nuevas herramientas del sector para conocer los cambios y las segmentaciones del mercado.

“El profesional inmobiliario es distinto del que había antes de la crisis, está extremadamente profesionalizado y cuenta con muchos instrumentos a su alcance, como el big data,”, añade Cortnet. Unas herramientas que “están dando una nueva aproximación al cliente”. Pero es que también el cliente es distinto. Los intereses de las generaciones jóvenes ya no son las mismas que los de sus padres. Son digitales, tienen una mayor movilidad, apuestan por el coworking, valoran más disfrutar que poseer, defienden la sostenibilidad y el medioambiente y marcan el paso del sector de una manera innegable, añade el organizador, que insiste en que hoy en día, el cliente se sitúa en el centro del sector.

BMP será también la oportunidad de un “networking de lujo” para los profesionales, gracias a la presencia de especialistas y gurús de primera línea en encuentros como el Barcelona Funds Meeting o como el encuentro WIRES, que presentará públicamente por primera vez en Barcelona la asociación de mujeres ejecutivas que trabajan en este dinámico sector.

Pedagogía del sector

También BMP será para el ciudadano de a pie una ocasión para aprender sobre el sector y para los exhibidores hacer pedagogía y dar a conocer más a fondo el propio sector inmobiliario. Gracias unas sesiones abiertas al público de unos 30 minutos, en el salón se explicará el abecé que cualquier ciudadano debe conocer a la hora de comprar o vender una propiedad, un formato de conferencias que el año pasado ya se inició con un gran éxito de público.

“Creo que hay que hacer una gran pedagogía alrededor de este sector, porque en los últimos años ha habido mucha demagogia sobre el inmobiliario”, agrega Cornet. “El Consorci siempre ha estado al lado del inmobiliario, en buenos y malos momentos a lo largo de estos 21 años transcurridos, porque creemos en sus profesionales y empresas y porque además es un sector básico en la economía que constituye un pilar para el progreso y la prosperidad de la ciudadanía”. ■■■



EL BMP ES EL ACONTECIMIENTO FIERAL DE REFERENCIA DEL SECTOR INMOBILIARIO

Misión imposible: ¿vivienda asequible? - Debate del Cercle d'Infraestructures en Sant Just Desvern



LA SUBIDA DEL PRECIO DE LA VIVIENDA PROTAGONIZA, EN CAN GINESTAR DE SANT JUST DESVERN, UN NUEVO DEBATE DEL CERCLE D'INFRASTRUCTURES EN EL BAIX, CON LA COLABORACIÓN DE EL LLOBREGAT Y BCN CONTENT FACTORY

Objetivo 2037: Destinar el 15% de las viviendas de cada municipio a alquiler asequible

El Plan Territorial Sectorial de Vivienda marca como objetivo que, en los próximos 20 años, el parque de pisos de alquiler asequibles sea del 15%

El 45% de las familias dedican más del 40% de sus ingresos a los gastos de la vivienda, cuando la media en Europa es de un 10%

La emergencia de los desahucios ha derivado en un “desierto” de políticas de vivienda en los últimos años por parte de las administraciones

I. Crespo

“Todos los españoles tienen derecho a disfrutar de una vivienda digna y adecuada. Los poderes públicos promoverán las condiciones necesarias y establecerán las normas pertinentes para hacer efectivo este derecho, regulando la utilización del suelo de acuerdo con el interés general para impedir la especulación”. Este párrafo no es otro que el artículo 47 de la Constitución Española, que define, pues, el acceso a la vivienda como un derecho fundamental de la ciudadanía. Sin embargo, cuando bajamos a pie de calle,

la realidad es bien distinta, como hemos ido explicando en El Llobregat.

En junio, ya alertamos de la segunda oleada de desahucios que, según distintos departamentos de Servicios Sociales, ya eran más numerosos los provenientes de pisos de alquiler, que no de propiedad; el pasado mes de septiembre, en portada, la edición impresa recogía el reportaje ‘Misión Imposible: Alquiler asequible’ con el que reflejaba el incremento de la burbuja de precios tanto en Barcelona como en su área metropolitana, así como la falta de actuación pública en una cuestión clave como el alquiler social. Como continuidad de esta publicación y bajo el mismo título, el ‘Cercle d’Infraestructures’ ha ce-

lebrado recientemente, en Sant Just Desvern, una nueva mesa de debate con el sector inmobiliario como protagonista.

Más alquiler asequible

En este sentido, la actual presidenta del Observatorio Metropolitano de la Vivienda (O-HB), Carme Trilla, en una excelente radiografía del sector, ha apuntado la necesidad de ampliar notablemente la cantidad de pisos de alquiler social como medida para equilibrar el mercado actual en el ámbito metropolitano: “El alquiler está, en general, muy poco trabajado. Es cierto que en Barcelona tiene altos niveles similares a los de España e Europa,

pero es un alquiler que está en un 99% en manos privadas. Es la principal diferencia con Europa: tenemos una oferta de alquiler social de corto volumen. En el área metropolitana hay 20.000 pisos, lo que representa solo un 1,5%”, ha dicho Trilla.

En este sentido, la experta en el sector ha apuntado al concepto de “solidaridad urbana” –medida exportada de Francia– que el Plan Territorial Sectorial de la Vivienda de Cataluña está introduciendo y que marca a los municipios el objetivo de contar, en los próximos 20 años, con el 15% de pisos de alquiler a precios más asequibles respecto al total del parque de viviendas. Como decimos, estamos en el 1,5% en el ámbito metropolitano.

Trilla ha apuntado, como fuente del origen, a la fractura que hubo entre los años 1997 y 2007 entre los salarios y el precio de la vivienda. Mientras los primeros solo subieron un 30%, el sector inmobiliario se encareció en un 300%, una “brecha” que ahora se podría volver a repetir: “Tenemos todos los indicios de que estamos iniciando un proceso expansivo tanto en los pisos de alquiler como en los de venta”. Un fenómeno que podría volver a poner en dificultades a muchas familias.

Porque en Cataluña y España, según ha dicho la presidenta del O-HB, existe una tasa de sobre esfuerzo que cuadruplica las medias europeas. Mientras en la media de la UE es de un 10%, en nuestro caso, hay un 45% de familias que destinan más de un 40% de sus ingresos a los gastos relacionados con la vivienda (coste del inmueble y servicios).

Gran parte de la culpa de estos datos, según Trilla, es el “desierto” que desde hace siete años hay en la Administración desde el punto de vista de las políticas de vivienda: “Las Administraciones públicas se han olvidado de las políticas de vivienda. Todas se han inclinado por dar solución social a los que perdían la vivienda”. De esta manera, pues, desde 2010, “las políticas estratégicas para favorecer el acceso asequible a la vivienda se han

desdibujado”. Prueba de ello es que el Ministerio de la Vivienda se haya perdido (ahora está camuflado como dirección general) y que también perdiera la conselleria en Cataluña, aunque ahora se ha recuperado.

Principal preocupación

A modo de conclusión, Trilla ha enumerado las distintas opciones para mejorar el sector: reducir la cantidad de inmuebles vacíos todavía en manos de bancos y que representan un gran potencial; resolver los problemas de financiación (las entidades financieras no ven claro destinar recursos al alquiler, mientras que la administración pública debe sobreendeudarse); producir de manera directa vivienda como, en el caso del área metropolitana, a partir de la colaboración público-privada y, entre otras cuestiones, actuar, en cualquier caso, no solo sobre nuevas viviendas, sino también de la mano del urbanismo y transformando lo ya construido. Porque, según Trilla, los



MESA DE PONENTES DE LA MESA SOBRE VIVIENDA



cambios demográficos plantean un nuevo peligro: “Que la gente mayor pierda su vivienda, algo que nunca había pasado”.

Por su parte, el diputado de urbanismo y vivienda de la Diputación de Barcelona, Josep-Ramon Mut, ha respondido de entrada a la pregunta de la mesa: “No es una misión imposible, pero sí es una misión muy complicada”. Así, pues, para poner remedio al debate, Mut apuesta por una política “transversal y continua”, de la misma manera que Trilla defendía políticas a largo plazo.

En este sentido, el diputado y concejal republicano de Cervelló ha defendido la apuesta por el alquiler social y ha puesto como ejemplo a Ullastrell, municipio del Vallès Occidental, en donde la apuesta por pisos de alquiler a precios asequibles está consiguiendo retener a los jóvenes del municipio.

De hecho, no es posible mirar a otro lado, según él y según la encuesta de la Diputación de Barcelona en relación a las principales preocupaciones de los municipios de la demarcación. Un 37% de los municipios tienen como primera preocupación el acceso a la vivienda; mientras que el 34% entienden que es la desocupación: “Es decir, que 2 de cada 3 municipios de la demarcación entienden que la principal preocupación tiene algo que ver con la vivienda”.

Con todo, Mut considera que los Ayuntamientos están limitados a la hora de realizar políticas de vivienda y, por tanto, cree “que no se les puede culpabilizar; tenemos los recursos que tenemos”. Igualmente, el diputado ha explicado medidas que desde la Diputación de Barcelona se están llevando a cabo como el ‘tamp-teig i rastrate’, que permite a la administración pública adquirir propiedades; o las propuestas de rehabilitación de inmuebles a cambio de que el propietario rebaje el precio del alquiler.

“Momento dramático”

Más crítico ha sido el presidente del ‘Cercle d’Infraestructures’, Pere Macias, que ha definido como ‘dramática’ la situación actual, después que la administración “haya parado totalmente las políticas de vivienda”. Macias ha enumerado una serie de problemas como, por ejemplo, la obsolescencia del parque actual, con muchas viviendas de los años 60 y 70 por remodelar; la falta de infraestructuras de muchos barrios; las viviendas ocupadas o la tentación del uso turístico de los inmuebles.

Por su parte, el alcalde de Sant Just Desvern, Josep Perpinyà, ha criticado la falta de predisposición de los bancos a la hora de ofrecer financiación: “Cuando piden los avales, piensan que todo lo vamos a hacer mal y, por tanto, lo hacen sobre la totalidad. Y si hay un bloque de 40 pisos, reclaman un aval de morosidad como si todos fueran a ser morosos”, algo que se concreta, perfectamente, en dos millones de euros para un Ayuntamiento.

En cualquier caso, Perpinyà considera que es posible intervenir desde el punto de vista municipal con iniciativas como las ya mencionadas en las que se propone al propietario una rehabilitación del inmueble a cambio de “congelar el precio del alquiler”; a la vez que se ha mostrado crítico con la política metropolitana: “He estado desde el principio a favor de la empresa mixta de AMB; totalmente de acuerdo. Pero hemos perdido entre 2 y 3 años en los que no hemos salido del papel”. ■■■

L'Hospitalet impulsa la venta de viviendas

Durante el primer trimestre se han vendido 3.063 viviendas en nuestro territorio, 425 más que en el mismo periodo de 2016

La segunda ciudad de Cataluña suma un total de 893 transacciones, 261 pisos más que en el primer trimestre de 2016

Los datos reflejan el músculo del sector inmobiliario y su continuo crecimiento, ya que no se alcanzaban estas cifras desde 2007

Redacción

El nuevo Informe sobre Coyuntura Económica del Fòrum Empresarial del Llobregat, de la patronal Aeball, refleja un nuevo crecimiento del mercado inmobiliario con datos que no se daban, en un primer trimestre, desde 2007; antes de la crisis. En concreto, en el Baix Llobregat y L'Hospitalet se han realizado 3.063 transacciones en el primer trimestre de 2017, lo que representa un aumento de 425 viviendas respecto al mismo periodo del año pasado.

Liderazgo de L'Hospitalet

Este crecimiento está liderado claramente por L'Hospitalet. La segunda ciudad de Cataluña suma un total de 893 transacciones, 261 más que en el primer trimestre de 2016. Es decir, L'Hospitalet representa, pues, por una parte, el

29,15% de las transacciones realizadas en este periodo; y, por otra, más del 61% de las 425 nuevas viviendas que suma el sector en un primer trimestre. Bastante más de la mitad.

El municipio que más transacciones ha materializado del Baix Llobregat es, de nuevo, Castelldefels, que pasa de 199 a 226 viviendas; seguido de Cornellà (194), Sant Boi (180), Viladecans (168), Gavà (153) y El Prat (143).

Ocho municipios venden menos

Las grandes ciudades, como es normal, tiran de la estadística. Sin embargo, en esta ocasión, L'Hospitalet y Castelldefels son las que aumentan sus datos, mientras que el resto o prácticamente se mantienen o pierden transacciones.

En aumentos porcentuales, destacan los de Pallejà y Sant Esteve Sesrovires con un 225 y 106%, respectivamente. En contra, un total de ocho de los 31 municipios han visto disminuir en este trimestre la venta de pisos respecto al mismo periodo del año pasado. ///



BARRIO DE MAS LLUÍ DE SANT JUST DESVERN | I. C.

**OFERTA DE
COMUNICACIÓN
LOW COST**

**"Quien no se explica,
no existe"**

Para pymes de
L'Hospitalet y
Baix Llobregat

Oferta
**"Quien no se explica,
no existe"**
Pack
**Estrategia de
Comunicación low cost**

BCN
CONTENT FACTORY

Enjoynalism!

WWW.BCNCONTENTFACTORY.COM

Somos especialistas en contenidos para
medios de comunicación on/offline

661 23 68 81 / 670 79 47 03

coordinacion@bcncontentfactory.com

Compás de espera de Seat en la deslocalización de empresas por la ansiedad que genera el “procés”

El impacto económico tras el 1-O no se reduce al cambio de sedes: se han congelado inversiones, está bajando el consumo y la contratación

De mantenerse la incerteza política y económica, las empresas podrían empezar a trasladar sus centros directivos y plantas de producción

Aeball pide no hacer ningún boicot y hace un llamamiento a la calma: “con boicots nos haremos todos mucho daño”

I.C.

El choque político e institucional entre Cataluña y el Gobierno de España ha despertado al mundo económico. Tras los hechos acontecidos el 1 de octubre, las grandes empresas iniciaban su marcha. La primera fue, de hecho, la hasta entonces de Cornellà Oryzon Genomics. El consejo de administración de la biotecnológica decidió ubicar su sede social en Madrid “para optimizar sus operaciones y la relación con los inversores”, según argumentó la compañía en un comunicado.

Tras Oryzon, se calcula que más de 3.600 empresas habrían cambiado su sede social desde entonces; entre ellas, seis de las siete empresas catalanas del Ibx35; las principales entidades financieras como Banc Sabadell o Caixabank; pero, también, otras grandes empresas del territorio como MRW, Proclinic Expert, Grupo Indukern o la histórica Ciments Molins. En paralelo, otras han sido más cautas y han anunciado que lo harían si había una declaración unilateral de independencia: Bayer, Pronovias o Siemens, entre otras. Esto, al cierre de esta edición, ya ha ocurrido.

El cambio de sede social es, en cualquier caso, solo la punta de un iceberg inmenso que ya ha chocado en el territorio y que no solo

afecta a grandes empresas: “Hay pymes y medianas empresas que no han dicho nada y se han ido”, avanza la directora general de la patronal Aeball, Rosa Fiol. “Mientras solo se trate de la sede fiscal tiene un impacto controlado, entre comillas. El problema es cuando esto deriva en traslados de personas. Empezarán por centros de dirección, de gestión, de decisión y, luego, el problema será cuando empiecen -que esperemos que no se llegue- con la deslocalización de los centros de trabajo. Éste es el gran peligro que hay que evitar”, alerta Manuel Rosillo, presidente de la patronal.

Y ya hay, según reconoce, ejemplos que se lo están planteando; sobre todo, aquellas que ya cuentan con centros de producción en otros lugares de España y que, por tanto, podrían centralizar allí su actividad: “El empresario me decía: me estoy planteando llevarme la planta catalana a la central de Galicia. Todo esto me está generando mucha ansiedad, mucho nerviosismo y yo solo quiero trabajar y vivir tranquilo. Y lo que hago aquí lo puedo hacer allí”, recuerda Rosillo.

“Choque a 100 km/h”

Incertidumbre es lo único que no quiere un empresario y es, precisamente, lo que más desprende esta crisis institucional excepcional, una crisis que, según opina Rosillo, va a afectar principalmente también al



SEAT HA PARALIZADO LA ELECCIÓN DEL NOMBRE DEL NUEVO SUV A LA ESPERA DE LA EVOLUCIÓN DE LA SITUACIÓN POLÍTICA | I. C.

tejido de empresas locales y autónomos: “Van a ser los grandes sufridores de esta situación”. Y añade: “Hay preocupación porque se empiezan a congelar las inversiones, se está bajando el consumo, la contratación se ha parado... Esto ha sido ir a 100 km/h y frenar en seco; puedes imaginar el trompazo. Alguien saldrá herido seguro. Ha sido un choque muy fuerte y las empresas están en estado de ‘shock’”.

En este sentido, la alcaldesa de L’Hospitalet, Núria Marín, ha trasladado la misma preocupación en la presentación del último Foro Fem Llobregat, con un ejemplo de empresa de la ciudad que había perdido en estas últimas semanas, de manera repentina, un 90% de su facturación. Se refería, según hemos podido saber, a la compañía

riesgo la viabilidad de sus empresas”. Y ha concluido, de manera tajante: “No quiero que en Cataluña se redistribuya la miseria; quiero que se redistribuya la riqueza”.

Sea como fuere, Rosillo hace un llamamiento a la calma y a la responsabilidad y, por tanto, a no entrar en el juego de ningún tipo de boicot: “No hay que hacer ningún boicot a los productos catalanes. Si hacemos daño a Cataluña también hacemos daño en España. Nos vamos a hacer mucho daño todos. Por tanto, sigamos con nuestras costumbres con los proveedores y clientes. No creo que esto se vaya a enquistar en el tiempo; eso sí sería un desastre”.

Pendientes de Seat

Desde el mismo 3 de octubre que empezó la llamada ‘fuga de empresas’, todas las miradas se pusieron en la empresa más importante del Baix Llobregat y de Cataluña: Seat. La multinacional de la automoción no ha hecho, por el momento, ningún movimiento en firme y se ha mostrado cauta. En este sentido, el presidente de la compañía, Luca de Meo, ha enviado una carta a sus trabajadores pidiendo tranquilidad, en la que aseguraba que no habían tenido la necesidad de adoptar ninguna medida, puesto que “han podido desarrollar la actividad operativa con normalidad”. Aun así, no cierran la puerta al cambio

de sede, algo que depende fundamentalmente de la garantía jurídica que ofrece la Unión Europea.

Seat, la empresa española de la automoción por antonomasia, está actualmente en una situación comprometida. Con la presidencia de De Meo, Seat ha fortalecido fuertemente los lazos con Barcelona como identidad de marca y bajo esta premisa: lo que es bueno para Barcelona, es bueno para Cataluña, para España, para Europa y, en paralelo, para Seat y para el grupo alemán Volkswagen. Una excelente simbiosis que se vuelven a plasmar en resultados.

Tal y como ha comunicado la compañía recientemente, Seat ha aumentado en un 11% sus ventas en los primeros nueve meses del año, alcanzando la cifra de los 7.255 millones de euros. El motivo fundamental es el empuje de los nuevos modelos, especialmente, el Ateca. En este periodo, la entrega de vehículos a clientes ha mejorado en un 13,4%, llegando a las 354.900 unidades, 436.000 si se incluye el Audi Q3, que se fabrica precisamente en Martorell, una planta que está al 90% de su capacidad operativa. Con todo, Seat va camino de cerrar otro año histórico para la marca. Unos resultados que tendrán parte de culpa, con toda la connotación positiva que merece, en los resultados globales del grupo Volkswagen, que ya gana un 30,8% más que en el mismo periodo de 2016. ///

Los centros comerciales apuestan por ofrecer “experiencias” para evitar la amenaza de la venta online

Splau ha invertido este año más de un millón de euros en mejoras del centro comercial como el nuevo espacio infantil ‘Magic Studio’

The Viladecans Style Outlets celebra su segunda Navidad con la satisfacción del primer año y con el compromiso de ampliar el centro en 2020

Redacción

Una de las principales diferencias entre la Navidad del año pasado y ésta es la entrada en funcionamiento, en El Prat, del macro centro logístico de Amazon, máxime representante de la efervescencia por la venta online. En Estados Unidos, los centros comerciales tradicionales están cerrando a una velocidad inaudita lo que plantea un debate fundamental para el sector, también, en el Baix Llobregat, una de las comarcas de Cataluña con más grandes superficies.

De hecho, la teniente de Alcalde de Promoción Económica, Comercio y Ocupación de El Prat, Marta Mayordomo, en el acto de presentación de la campaña supramunicipal ‘UrbanShopping’, ha apuntado que la venta online afecta más a los grandes centros comerciales, según los estudios de impacto económico de la Diputació de Barcelona. En cualquier caso, para esquivar esta supuesta amenaza, los centros comerciales de referencia tienen clara la clave del éxito: aportar, más allá de la oferta de productos, una buena experiencia de compra. “Los centros comerciales tenemos que reinventarnos prácticamente a diario”, dice Jaime Tamayo, director del Splau de Cornellà. “Los centros que ofrezcan experiencias a los clientes son los que continuarán vivos y siendo líderes. Hay cosas que Internet no puede substituir como vivir la experien-



JAIME TAMAYO, DIRECTOR DE SPLAU, EN EL NUEVO ESPACIO INFANTIL DEL CENTRO, EL MAGIC STUDIO, PARA NIÑOS DE ENTRE 4 Y 10 AÑOS | I.C.

cia de ir a los mejores cines del mundo o el sector de la restauración, un sector que el cliente os valora muy positivamente”.

Un millón de inversión

En este sentido, Splau ha invertido más de un millón de euros, este año, en mejorar la experiencia del cliente des-

de el principio: 800.000 euros han ido destinados a hacer más eficiente la entrada y salida del parking. Además, han mejorado los bancos, las zonas familiares, los servicios; han ampliado el número de unidades de lactancia y han construido un nuevo espacio infantil –principal novedad de este año– bajo el nombre ‘Magic Studio’, una excelente ludoteca de 1.700 metros cuadrados que, situada en la planta baja del centro, permitirá que niños de entre 4 y 10 años pasen un buen rato.

Por todo, afrontan la campaña con optimismo, según Tamayo: “La Navidad siempre es la campaña álgida, aunque no como en los años ’80, que era una locura. En nuestro caso, las expectativas son muy buenas y la de los comerciantes también. El año ha sido bueno, pero creo que la campaña será muy buena”, avanza. Y unos resultados buenos en Navidad se traducen siempre en un buen año, porque, según calcula, en estos momentos, la campaña navideña representa el 20% de la facturación total del centro.

El sector outlet, una oportunidad mayor

Mismo porcentaje calcula Javier Torralba, director de Activos de Neinver en España y responsable del Viladecans The Style Outlets, que, de la misma manera, apuesta por la experiencia como única opción para ser atractivos. Y prueba de ello es que, para Navidad, llevan desde finales de octubre realizando actividades y campañas especiales.

Celebraron el primer aniversario y los 2,6 millones de visitantes durante el primer ejercicio con, entre otras cosas, un concierto en directo de una de las mejores bandas del momento, Sidecars; han alargado una semana el Black Friday con una ‘shopping night’, el pasado 24 de noviembre, que ha ampliado el horario de compra hasta las 00 horas y ha contado con una demostración en directo del concursante de Masterchef 5 Nathan, para acabar la semana el 30 con el ‘Superjueves’ habitual del centro; y contarán, durante el mes de diciembre, con ‘workshops’ con ‘influencers’ de moda, además del tradicional alumbrado de Navidad y las campañas de descuentos especiales: “Afrontamos con mucho optimismo e ilusión la campaña, que trabajamos con mucha intensidad para ofrecer la mejor oferta y programación para que sea un éxito para el centro y cada una de sus marcas”.

De hecho, en el caso del centro de Neinver, tienen una

Nuevos Servicios

- Nutricionista
- Depilación con hilo
- Masaje balneario
- Extensión de pestañas
- Higiene facial
- Pedicuras, etc.

Nuevas Uñas

C/ Tresols con Sant Nicasi (Gavà)
666 52 20 06 - nuevasunas@gmail.com

¡OFERTA!

Tus uñas nuevas desde 35€

Reserva tu cita en el 666 52 20 06

oportunidad añadida que es el sector outlet, todavía con mucho recorrido en España: “Los centros comerciales tradicionales y los outlet llevan dos recorridos distintos. En España hay 551 centros comerciales, según los últimos datos, de los cuales solo 19 son outlet. En metros cuadrados, el sector outlet representa un 2% de la superficie total centros comerciales”.

Preparados para la segunda fase

Por todo, Torralba se muestra, igual que Tamayo, nada preocupado por el auge de la venta online: “somos canales complementarios. Nuestra oferta es una alternativa muy bien recibida por el cliente; y así lo avalan los números. En los cinco últimos años (2011-2016), nuestras visitas no han parado de crecer en todo el territorio (8%) y nuestras ventas (11%). Si miramos solo el 2016, las ventas crecieron la media del 11%, pero la afluencia lo hizo algo más, un 10%. El sector outlet ha crecido de una manera muy positiva y, sobre todo, muy sostenida, lo que nos hace pensar que estamos en el camino correcto”.

Un camino que pronto se verá incrementado en Viladecans con la ampliación de la segunda fase del centro comercial, prevista para 2020: “El reto principal es consolidarnos como referente con una oferta de calidad en Viladecans y en el Baix Llobregat. Y, de esta manera, a medio plazo, abordar la segunda fase. Los ritmos son los correctos acordes a los planes previstos, con lo que podremos ejecutar y realizar la ampliación del outlet en dos o tres años”. **///**



LA CRISIS DE LOS CENTROS COMERCIALES PARECE NO HABER LLEGADO AL TERRITORIO QUE, CON GRANDES SUPERFICIES LÍDERES COMO SPLAU Y TRAS LA LLEGADA DEL OUTLET DE NEINVER A VILADECANS, YA ESPERA UN NUEVO GRAN ESPACIO COMERCIAL EN FINESTRELLES, ESPLUGUES | BCN CONTENT FACTORY

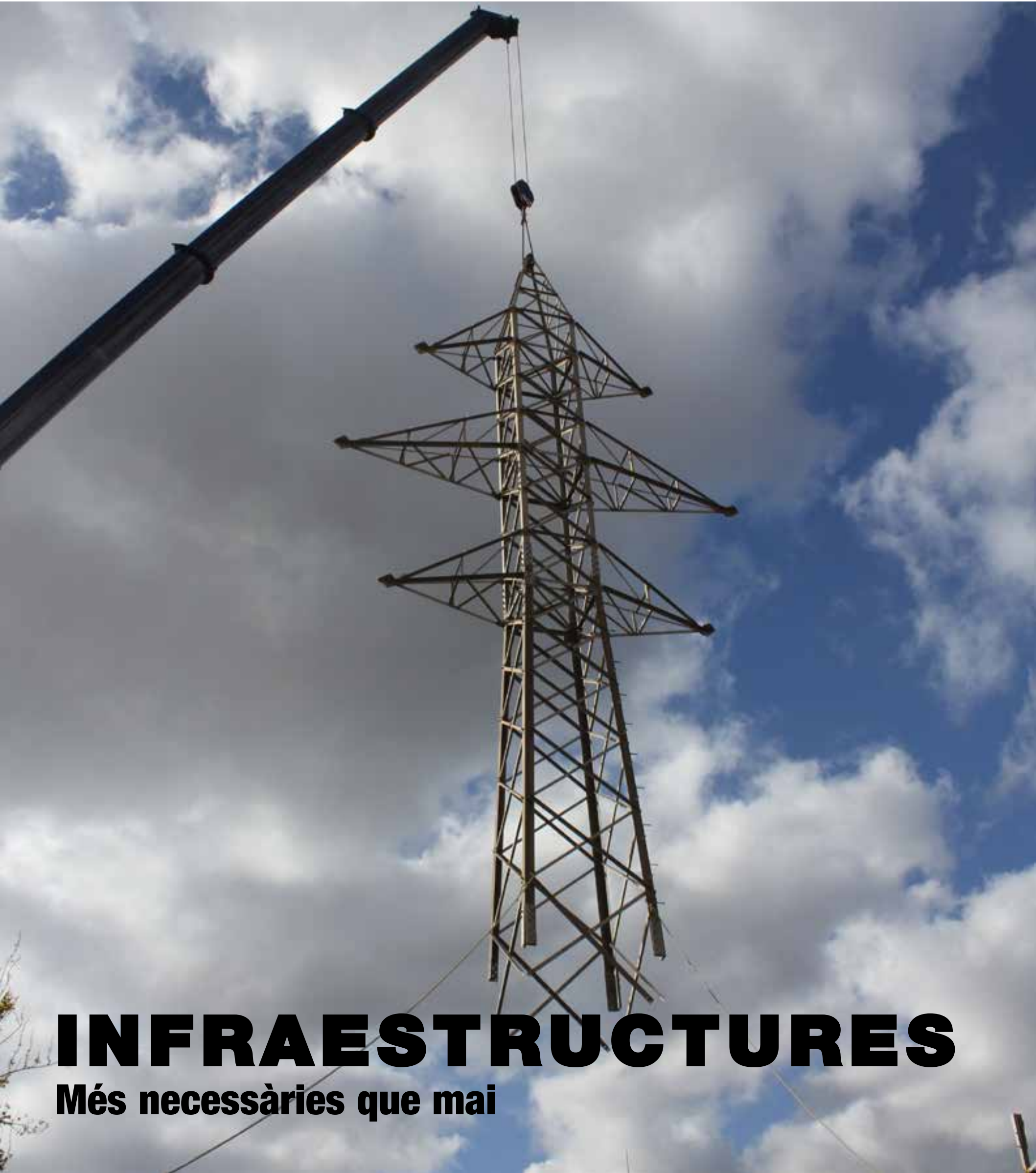
DE RUTA AMB EL TRAM!

Escapa't a un salt de Barcelona

www.rutadeltram.cat

DESCOMPTES ESPECIALS

TURISME BAIX LLOBREGAT
A UN SALT DE BARCELONA



INFRAESTRUCTURES

Més necessàries que mai

La lluita veïnal tomba les antenes de telefonia mòbil

Vodafone desmantella l'antena del barri

Marianao de Sant Boi després de l'oposició local

La pressió ciutadana suma un nou avenç per

reubicar una altra antena a Torrelles

Redacció

Tot i bufar tot el vent en contra, el petit David ha guanyat novament a Goliat, en aquest cas, en la lluita per fer fora les antenes de telefonia mòbil de les ciutats. Com ja hem anat explicant en El Llobregat, el debat sobre l'avenç de les tecnologies i, amb elles, les corresponents infraestructures que requereixen és, sens dubte, un tema pen-

dent que caldrà resoldre. En aquest sentit, la nova Llei de Telecomunicacions aprovada l'any 2014 donava tota la llibertat a les grans companyies per instal·lar les seves antenes de telefonia, pràcticament, allà on volguessin. Només calia arribar a un acord amb els propietaris dels terrenys o de les finques. Així, si aquests acceptaven, cap institució podia evitar la instal·lació de la infraestructura. I així van arribar els problemes, fonamentalment, a

dos municipis del Baix Llobregat: Sant Boi, on es va col·locar una antena a sobre d'un edifici del carrer Antoni Rubió i Lluch; i a Torrelles, on la mateixa empresa, Vodafone, va instal·lar la infraestructura al costat de l'Escola Sant Martí.

Retirada a Marianao

La Plataforma de Marianao contra les antenes de telefonia mòbil i l'Associació de Veïns El Poble – Marianao han aconseguit que, aquest passat mes d'abril, amb la complicitat de l'Ajuntament de Sant Boi, Vodafone desmantellés l'antena del barri.

La lluita veïnal va començar de manera immediata al coneixement de l'antena, instal·lada al mes de març de 2015. De fet, el Ple Municipal del mateix mes ja va aprovar, amb la votació unànime de tots els partits, una moció en contra de l'antena. Davant la falta de consens, l'Ajuntament va trobar la sortida legal a la situació que, després de passar per la justícia, va permetre guanyar la partida a Vodafone. El Govern local va incoar, primer, un expedient de protecció de la legalitat urbanística de la ciutat i va ordenar la suspensió de l'activitat i de l'ús de la infraestructura.

Efectivament, i així ho va determinar el Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme, la instal·lació contravenia el Pla municipal d'antenes de Sant Boi, vigent aleshores fins que hagués transcorregut un any de l'entrada en vigor de la Llei 9/2014 de Telecomunicacions.

Sant Boi va demanar, doncs, el desmantellament immediat de l'antena amb un requeriment a Vodafone que obligava a precintat i desmantellar la infraestructura en tres mesos. Vodafone no va complir i l'antena va ser desconnectada i precintada.

De fet, com a reacció, van presentar un recurs judicial contra l'Ajuntament que, finalment, van perdre. Desestimant el recurs pel Jutjat Contenciós Administratiu 10 de Barcelona, el Govern local ha posat punt i final a la lluita amb la retirada definitiva de l'antena.

Torrelles, més a prop

La notícia arriba la mateixa setmana que la Comissió d'Ensenyament del Parlament de Catalunya hagi instat a la Generalitat, per unanimitat de tots els grups, perquè mediï entre la companyia i l'Ajuntament per trobar una reubicació consensuada a l'ante-

La Llei de Telecomunicacions de 2014 ha derivat en diferents **conflictes veïnals** contra les antenes



CONCENTRACIÓ A CATALUNYA EN MINIATURA, A TORRELLES



PRIMERA PROTESTA A TORRELLES CONTRA L'ANTENA

na ubicada al costat de l'Escola Sant Martí de Torrelles.

La mobilització ciutadana –liderada per la Comissió per a la reubicació de l'antena de l'Ampa Sant Martí– suma, doncs, un nou avenç per buscar un emplaçament, després que a l'octubre es signés per tots els partits la Proposta de Resolució i que s'iniciés a tràmit. Ahir, va quedar definitivament aprovada.

Pel que fa la ubicació, segons va informar la Comissió a febrer d'aquest any, ja hi hau-

ria un principi d'acord per portar l'antena a una pista que hi ha entre un dipòsit de can Coll i el cementiri del municipi, enmig del bosc. Tècnicament, Vodafone va acceptar la proposta, però es va negar a pagar la instal·lació de sis pals elèctrics necessaris. Fet que va deixar, de nou, el procés aturat. La plataforma ciutadana celebra, ara, l'aprovació definitiva de la Proposta de Resolució i confia que amb la Generalitat implicada, s'arribi a un acord que faci treure l'antena del costat de l'escola. //

Lligant el territori: on acaba la ciutat comencen els espais oberts

L'AMB treballa colze a colze amb els ajuntaments del Baix Llobregat per fer dels espais públics llocs polivalents per millorar la cohesió social i la qualitat de vida

La institució insisteix en ressaltar un aspecte que pren gran importància, en el disseny i imatge del territori: integrar l'anomenada infraestructura gris amb la infraestructura verda

Més enllà del caràcter econòmic de les infraestructures, de les riqueses que poden generar, per a nosaltres també és molt important que augmentin la qualitat de vida", assegura el coordinador general d'Infraestructures de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB), Antoni Farrero. És per això que l'AMB incideix en un aspecte que pot semblar secundari però que pren gran importància en el disseny i imatge del territori: integrar l'anomenada infraestructura gris, és a dir, urbanitzacions, ferrocarrils, carreteres, ponts, etcètera, amb la infraestructura verda representada pel sistema d'espais oberts urbans, periurbans i naturals, que a dia d'avui conformen més del 60% del territori de l'AMB.

Per dur a terme aquest objectiu, l'Àrea Metropolitana ha posat en marxa el Programa d'Actuacions en Paisatges Naturals i Urbans. Amb aquest programa es vol avançar en la direcció de diluir els límits entre els dos tipus d'espais. Unes actuacions que milloraran la gestió dels espais oberts i mitigarán l'impacte negatiu de grans infraestructures en determinades poblacions i en aquests territoris verds.



EL RIU LLOBREGAT I LES VIES AP7 I A2, CONFLUÈNCIA DE LA INFRAESTRUCTURA GRIS I L'ESPAI NATURAL

Es vol avançar en la direcció de diluir els límits entre els dos tipus d'espais, el gris i el verd



Programa d'actuacions en paisatges naturals i urbans

Dotat amb 15 milions d'euros, està previst que s'acabi el 2019 i es basa en quatre línies d'actuació: una que treballa sobre la recuperació dels espais fluvials a la vessant del riu Llobregat i el seu delta, amb una in-

versió de 5 milions d'euros; una segona que pretén la recuperació dels espais fluvials del Besòs, afluent i la zona del Maresme amb 4 milions d'euros; mitigació dels efectes de les infraestructures, on s'han invertit 4 milions d'euros més; i projectes de valorització dels recursos, amb una inversió

de 2 milions d'euros.

En total, l'AMB inverteix en el territori, sumant el PSG i la resta de projectes, uns 21 milions d'euros. "Busquem que no hi hagi una separació entre la part construïda i els espais oberts, s'han d'infiltrar a la ciutat d'una manera natural", detalla Farrero. Per

dur a terme aquestes actuacions, el procediment que ha d'engegar cadascun dels Ajuntaments dels 36 municipis que formen l'AMB és el següent: presentar una proposta dins del període de procés participatiu, unes iniciatives que lliguin amb l'objectiu del PSG, i esperar que se sotmetin totes elles a votació per establir la llista dels projectes que s'integren al pla.

Un exemple de la tasca que fa l'AMB en aquest sentit és la que afecta a la recuperació dels espais fluvials. El coordinador de Programes d'Infraestructures de l'AMB, Martín Gullón, explica que "s'ha de compatibilitzar la seguretat front inundacions amb la integració ecològica i paisatgística del riu. Amb això s'aconseguirà millorar la qualitat de vida i la salut dels ciutadans metropolitans". Per exemple, el riu Llobregat en el seu pas per diferents municipis genera diferents actuacions: a Molins de Rei s'engega la 2a fase de millora del camí del

riu; a Pallejà la recuperació ambiental del seu marge dret; la millora paisatgística de l'àmbit fluvial a Sant Boi del Llobregat; també la millora a l'àmbit del picnic del riu a Sant Joan Despí; o un gual inundable per a la connexió dels marges de Molins de Rei i Sant Feliu amb Sant Vicenç dels Horts.

Més enllà d'aquestes, hi ha altres actuacions que pretenen integrar les infraestructures al territori. A Begues, per exemple, es vol millorar la connectivitat a peu a l'entorn de la seva variant, a El Papiol la urbanització de diversos trams del connector urbà entre el Parc de Collserola i el Parc Agrari del Baix Llobregat o l'arranjament del Camí de Sant Jaume. En aquest sentit, també a El Prat es treballa en l'adequació de l'entorn del pont Nelson Mandela; a Sant Climent de Llobregat es treballarà per l'arranjament forestal de ca l'Altissent; a Sant Feliu està prevista una passarel·la de vianants sobre la riera Comerç. ///



RONDA DE DALÍ I PASSEIG DE COLOM, INFRAESTRUCTURA URBANA DE BARCELONA

Actuacions al Baix

En algunes poblacions del Baix Llobregat, com Viladecans, es treballa per a la millora funcional i paisatgística dels accessos a les platges de la Pineda i la Murtra; o el soterrament de la línia aèria de 110 kw entre les estacions de Sant Joan Despí i Sant Boi de Llobregat. Es tracta d'una manera d'eliminar les barreres que impliquen construccions d'aquest perfil, com les millores que es volen aplicar a la C-245: permetran integrar un carril bus de 13 quilòmetres que unirà Cornellà de Llobregat amb Castelldefels, al qual també se li afegirà un nou carril bici. A més, l'actuació també implementarà una línia d'autobús exprés d'alta ocupació (BRT). O també trobem aquests objectius en la iniciativa que lidera l'AMB juntament amb els ajuntaments de Barcelona, Esplugues de Llobregat, Sant Just Desvern i Sant Joan Despí, un projecte d'integració urbana de la B-23 per convertir aquesta autopista en via urbana amb la creació d'un carril BUS VAO, un procés que aniria acompanyat d'altres iniciatives per fomentar el desplaçament sostenible a l'entrada de Barcelona: aparcaments connectats amb el transport públic o carrils per a bicicletes. ///



PARC NATURAL DE COLLSEROLA, ESPAI VERD DE L'AMB

FGC intensifica la seva freqüència a Olesa de Montserrat

Els nous horaris incorporen 15 noves freqüències a l'estació el que permetrà absorbir millor l'actual increment de demanda

El nou pla de mobilitat inclou millores en el servei de connexió d'Esparreguera amb autobús; ara enllaçaran amb tots els trens

Redacció

Quan parlem de mobilitat al Baix Llobregat hem de fer des de dues perspectives ben diferenciades: per un costat, des de la mirada de les grans ciutats metropolitanes i, per l'altre, des del punt de vista dels municipis més perifèrics que, sovint, pateixen problemes de connectivitat. Un repte pendent que progressivament s'ha de corregir. En aquest sentit, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya –transport fonamental per molts municipis d'aquesta zona– ha presentat una nova taula d'horaris per l'estació d'Olesa de Montserrat que amplia notablement les seves freqüències.

En concret, Olesa comptarà amb 15 noves freqüències els dies feineres: set circulacions que finalitzaven el trajecte a Martorell-Enllaç i que ara ho faran a Olesa, a més de vuit trens que iniciaran el seu viatge al municipi baixllobregatí i no a la capital del nord.

D'aquesta manera, FGC dona resposta als increments de la demanda registrats en aquesta estació i que es preveu que es mantingui en augment. Durant el primer trimestre de l'any 2017, es van registrar 155.934 viatgers; és a dir, un 12% més que el mateix període del 2016.

A més, el servei actual d'autobús entre Olesa i Esparreguera s'ha vist reforçat des del dia 2 d'octubre per convertir-lo en un servei 100% de connexió amb el tren pels veïns d'Esparreguera. D'aquesta manera, tots els busos s'aturaran a tots els punts de parada i enllaçant amb tots els trens de l'estació.



SANT SALVADOR DE LES ESPASES, UN DELS ATRACTIUS D'OLESA, VILA UBICADA ALS PEUS DE LA MUNTANYA DE MONTSERRAT

Per últim, en el mateix marc de col·laboració, amb el món local, FGC ha posat a disposició de la ciutadania l'espai de l'estació de l'Aeri, actualment, sense servei

comercial. Així, els Ajuntaments en podran fer ús sense cap cost. Ara, segons fonts oficials d'FGC, s'estan acabant de negociar els termes de la cessió. ///



EL MERCAT MUNICIPAL D'OLESA ÉS EL CENTRE COMERCIAL DE PRODUCTES FRESCOS I DE PROXIMITAT OBRA DE L'ARQUITECTE JERONI MARTORELL I TERRATS. ACULL NOMBRESES PARADES, ALGUNES CENTENÀRIES

Olesa, molt més que La Passió

Els nous horaris d'FGC podran, més enllà del transport quotidià, apropar a Olesa des del punt de vista turístic. I és que, conegut tradicionalment pel gran teatre de La Passió, Olesa cal dir que és molt més que un gran equipament cultural. Als peus de la muntanya de Montserrat, compta amb bells i magnífics paratges tot i estar a mig camí entre Barcelona i el Monestir de Montserrat.

Delimitat pel riu Llobregat i per les serres de Sant Salvador de les Espases i Puigventós, Olesa té marcades arrels agrícoles on destaca el conreu de l'oli-

vera de la varietat Palomar o olesana, autòctona a la població, de la qual s'extreu el reconegut Oli d'Olesa.

La plaça de les Fonts; l'aflorament geològic de Ribes Blaves; la Creu de Beca; Mas Vilar; l'Orgue de la Parròquia de Santa Maria; la Torre del Relloger; el Molí de l'Oli, el portal i capella de Santa Oliva o Cal Puigjaner, un casal documentat des de l'any 1548, són alguns dels molts atractius de la vila.

Tots aquests atractius es poden visitar fàcilment gràcies als bitllets combinats de Turistren d'FGC (www.turistren.cat). ///

La innovació aplicada al transport públic

Barcelona és un referent tecnològic en innovació del transport públic, el 25% de la xarxa de metro opera sense conductor

El transport es digitalitza: els sensors i el monitoratge, entre d'altres, optimitzaran el servei i el faran més eficient



EL 25% DE LA XARXA DE METRO FUNCIONA SENSE CONDUCTOR, PROPORCIÓ QUE ANIRÀ AUGMENTANT A MESURA QUE S'OBRIEN NOUS TRAMS DE LA LÍNIA 9/10

Actualment Barcelona és tota una referència internacional en temes d'innovació aplicada als transports urbans. L'ús de les tecnologies i sistemes intel·ligents permet aconseguir una alta eficiència, el millor servei i el màxim benefici social i ambiental. Així s'han d'entendre l'aposta per l'automatització del metro (un 25% de la xarxa opera ja sense conductor), la implantació de sistemes de recuperació d'aigua i energia, el redisseny de la xarxa d'autobusos i la incorporació progressiva de vehicles elèctrics d'emissió zero a la flota.

Mobility as a Service

Cada vegada va sent més factible, a més de desitjable

i urgent, desplaçar el cotxe, tal com avui el coneixem en el seu ús, de la posició preeminent que ocupa en els repartiments modals i substituir-lo per modes més eficients, sostenibles i intel·ligents. Estem entrant a marxes forçades en l'època que es coneix com de la Mobility as a Service, la mobilitat entesa com a disponibilitat de servei i experiència, desvinculada la possessió d'un vehicle en viatges porta a porta.

Innovació del transport públic

La nova mobilitat es troba davant el repte de mitigar els evidents impactes de la cultura del cotxe, cada vegada més insuportables i injustos, com ara la congestió, l'elevada ocupació d'espai, el consum energètic, el canvi climàtic, la

contaminació i l'exclusió de la meitat de la població que no accedeix a l'ús del cotxe. Per fer-hi front són necessàries tecnologies més eficients i també esquemes col·laboratius en la producció de serveis de mobilitat, tant de persones com en la distribució urbana de mercaderies.

Seguint aquesta tendència, Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) promou des de fa anys la innovació en tot el sector del transport públic (operadors, fabricants, administracions) participant en organitzacions de benchmarking i en múltiples programes de recerca i desenvolupament d'àmbit internacional, com per exemple ZeEUS, Eliptic, Seam4Us, Assured...

En el nostre sector intervenen conceptes com l'automatització, l'electri-

ficació i la digitalització. El transport es digitalitza: amb sensors és més fàcil conèixer la demanda d'una xarxa de transport en temps real, per dimensionar-ne millor l'oferta, es poden monitorar trens i infraestructures per optimitzar-ne el manteniment, i la relació amb els usuaris pot ser més directa i personalitzada a través de canals digitals interactius.

En el transport públic Barcelona està a l'avantguarda en l'ús de la tecnologia per guanyar competitivitat i beneficiar els ciutadans, en coherència amb els objectius de la planificació municipal de reduir un 21% els desplaçaments en vehicle privat en el període 2013-2018 i amb la recent declaració de l'alcalde de Barcelona a París de desterrar l'ús combustibles fòssils en els nostres carrers en 2030.

El 25% de la xarxa de metro funciona sense conductor, proporció que augmentarà a mig termini amb la posada en marxa de successius trams de la línia 9/10 i amb la previsible necessitat de reconversió d'alguna línia convencional existent per incrementar substancialment la oferta. I al costat de l'automatització arriba la digitalització: sensors que mesuren la càrrega dels trens per ajustar l'oferta a la demanda real, detectors de vibracions i control de rodament, que faciliten les anàlisis per als plans de manteniment predictiu de vies, sensors que permeten veure l'estat dels canvis d'agulla per deter-

minar el seu manteniment més eficaç ...

Línia de bus 100% elèctrica al 2019

També el transport de superfície amb autobús està experimentant una transformació a Barcelona per ser més competitiu i net. La xarxa s'està transformant seguint un esquema ortogonal per fer-se més entenedor, eficient i integrada, en un procés de redisseny que va culminar l'any que ve.

En paral·lel s'ha desenvolupat la reconversió ambiental de la flota. Actualment a TMB tenim 400

autobusos de gas natural comprimit i estem incorporant nous vehicles híbrids -ja són més de 200- que reduceixen dràsticament el consum i el soroll a la vegada que ofereixen més confortabilitat. Després d'una fase d'experimentació amb elèctrics purs, vam realitzar una aposta molt seriosa per l'electrificació dels vehicles de gran capacitat mitjançant càrrega d'oportunitat en ruta, per pantògraf. En 2019 s'arribarà la fita d'electrificar completament una línia d'alta demanda, la H16, que transporta diàriament més de 20.000 viatgers. ■■■



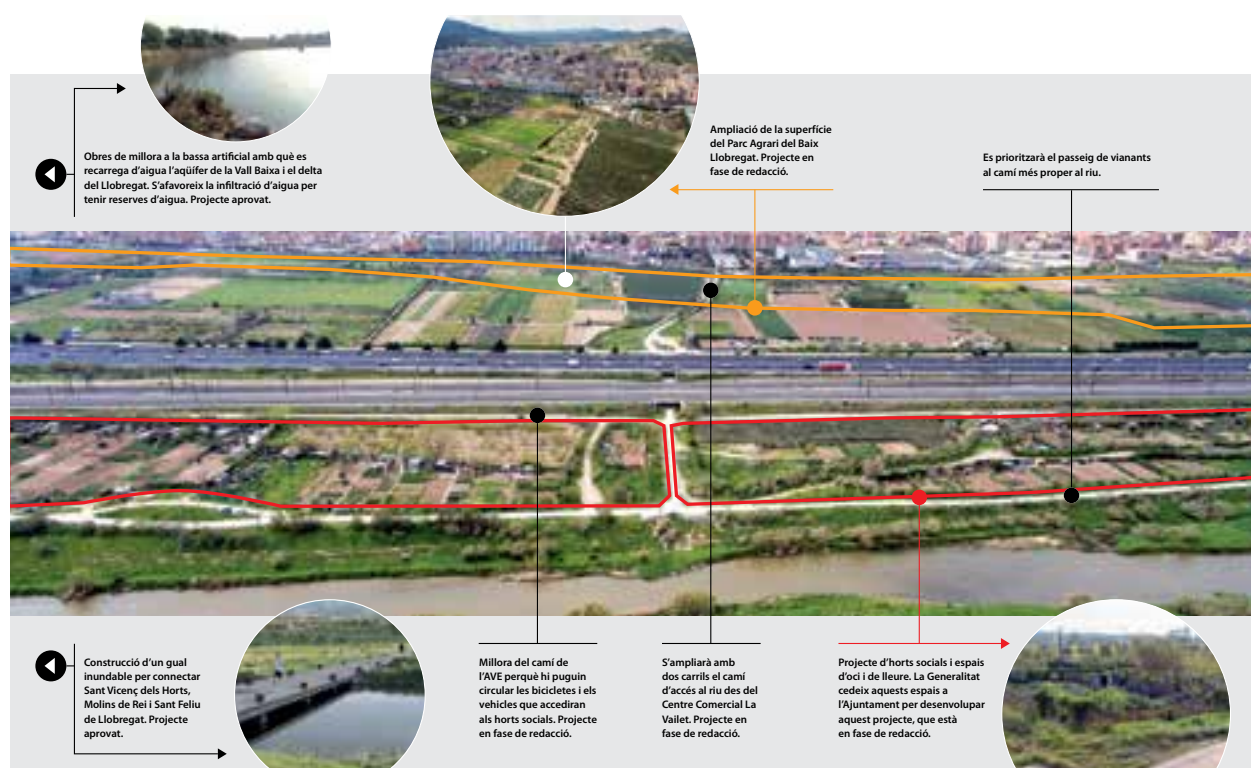
3 DE LES 8 LÍNIES DE METRO DE BARCELONA SÓN AUTOMÀTIQUES



SISTEMA DE RECÀRREGA D'UN BUS ELÈCTRIC

Sant Vicenç dels Horts millora l'espai del riu i protegeix la zona agrària

S'ampliarà el Parc Agrari, es crearà una zona d'horts socials i de lleure i es regularà el trànsit de vehicles, bicis i vianants, entre altres actuacions



PROJECTE DE MILLORA A LA ZONA AGRÀRIA I DEL RIU AL SEU PAS PER SANT VICENÇ DELS HORTS

L'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts coordina des de fa mesos un projecte de millora a la zona agrària i del riu, amb l'objectiu final de recuperar definitivament l'entorn natural que li és propi i definitori. En aquesta línia, s'estan executant quatre grans actuacions a la zona: l'ampliació de la zona del Parc Agrari situada al municipi, la reordenació d'una zona d'horts que s'ha de regularitzar, la millora dels camins d'accés al riu i la regulació del trànsit de vehicles i vianants pels vials que transcorren paral·lels a la ribera del Llobregat.

En aquest sentit, l'Ajuntament ja ha sol·licitat a l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) que els camps més propers al nucli urbà, unes 40 hectàrees, s'inclouin al Parc Agrari. En l'actualitat, aquest Parc comença a partir de l'autovia i inclou la primera franja de camps que s'estenen a esquerra i dreta, entre les rieres de Torrelles i de Cervelló. Amb l'ampliació programada per l'Ajuntament, s'hi afegirien tots els camps que hi ha fins arribar a la carretera de Sant Boi.

Protecció ambiental

D'aquesta manera, quedaria blindada mediambientalment la zona on fa anys s'havia planificat la construcció de milers de pisos dins el marc de l'Àrea Residencial Estratègica. A més, aquests camps passaran a tenir el segell de qualitat del Parc, que preserva i promou els usos agrícoles i el seu entorn natural.

La millora de l'entorn del riu continua amb la reordenació d'un segon espai d'horts que s'ha de regularitzar. Aquesta zona es troba un cop passada la via del tren, ja a tocar de la ribera, i ocupa unes 6 hectàrees. És propietat de la Generalitat, que ja ha iniciat els tràmits per traslladar-la a l'Ajuntament i perquè aquest pugui convertir-la en horts socials i espais de lleure.

Millora dels camins

La tercera gran actuació és la millora dels camins d'accés al riu i de passeig. L'Ajuntament ampliarà el camí d'entrada al riu pel Centre Comercial La Vaillet, amb un segon carril. També es construiran camins per a ciclistes,

que connectaran amb el nucli urbà i, més concretament, amb les estacions de Ferrocarrils de la Generalitat.

A més, com a quarta actuació, també es regularà la circulació de vehicles i vianants. Aquests últims tindran preferència al camí més proper a la ribera del Llobregat, amb zones d'estada i pícnic, mentre que la circulació dels cotxes i dels vehicles de dues rodes es canalitzarà per un segon camí, el més proper a les vies del tren, que es millorarà gràcies a una subvenció de la Diputació de Barcelona.

Millora de la bassa artificial

En aquest marc de transformació integral, també destaca la millora en la bassa de Sant Vicenç dels Horts que ha realitzat l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA). Aquesta bassa d'aigua artificial, ubicada a l'entorn del viaducte, es va construir l'any 2009 per afavorir la infiltració d'aigua a l'aqüífer de la Vall Baixa i el delta del Llobregat, una de les reserves estratègiques de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

En els anys de funcionament de la bassa s'ha constatat una progressiva disminució de la infiltració. És per això que l'ACA ha engegat noves mesures que incrementen la capacitat de penetració de l'aigua i que optimitzen la recàrrega de l'aqüífer.

Gual inundable

En els propers mesos es construirà un gual inundable al riu per connectar Sant Vicenç dels Horts, Sant Feliu de Llobregat i Molins de Rei. El pas, pensat especialment per a vianants i ciclistes, s'ubicarà entre el viaducte i la riera de Torrelles. //



LES ESCOLES VICENTINES PARTICIPEN DE JORNADES EDUCATIVES AL RIU I ALS BOSCOS DEL MUNICIPI

El riu, porta d'entrada a Sant Vicenç dels Horts

Des de la llera del riu, es pot accedir a Sant Vicenç dels Horts a través de 3 camins: el més proper a la riera de Torrelles, el camí central que arriba al Centre Comercial La Vailet i el que transcorre paral·lel a la riera de Cervelló.

Cada camí desemboca en diversos punts d'interès. Venint des de Sant Boi, els visitants podran girar pel primer vial a mà esquerra i arribar fins a la rotonda de les ovelletes, on podran connectar amb un carril bici que els conduirà a Sant Antoni, un entorn natural amb diversos camins de muntanya.

Hi ha l'opció, però, de continuar en paral·lel al riu fins arribar al camí central, que condueix fins al Centre Comercial La Vailet; des d'allà es pot iniciar una ruta per tres exponents destacats del patrimoni històric vicentí: el forn romà del segle

I d.C., ubicat sota de la Biblioteca Municipal Les Voltes; l'edifici modernista de la Casa de la Vila i l'edifici d'estil eclèctic de Can Comamala (carrer de Jacint Verdager, 105).

Finalment, venint des de Pallejà i girant a la dreta ens endinsem en un tercer camí que ens portarà a l'altre gran atractiu arquitectònic de Sant Vicenç dels Horts: un molí fariner d'època medieval i en funcionament fins al segle XIX. Actualment, hi ha un espai museístic on s'explica com es produïa la farina amb el sistema de moles mogudes per la força de l'aigua que venia des de la riera de Cervelló.

Per a més informació sobre els diferents edificis i per concertar visites guiades, cal adreçar-se al departament de Cultura de l'Ajuntament, a través del telèfon 93 656 98 26. ///



DIFERENTS ÀREES ON LES ESCOLES INTERACTUEN AMB L'ENTORN NATURAL COM A MÈTODE D'APRENTATGE



Barcelona es consolida com el 7è aeroport europeu en passatge, a més d'entrar per primera vegada al Top 20 de càrrega aèria

El passatge intercontinental experimenta un fort impuls per l'obertura d'11 nous destins i 16 noves rutes

Per a la temporada d'hivern, Vueling incrementa la seva oferta en més d'1,3 milions de seients respecte l'any anterior

El nou informe de l'Observatori de Trànsit Aeri de Barcelona de la Cambra de Comerç de Barcelona fa balanç de la temporada d'estiu d'enguany i analitza l'oferta prevista per a la temporada d'hivern en curs. Com a resultat de la temporada d'estiu, l'aeroport de Barcelona es consolida com el 7è aeroport europeu, augmentant el seu avantatge amb els seus competidors més directes per aquesta posició, que són Londres Gatwick, Munic i Roma Fiumicino.

En termes de tràfic directe de passatgers (descomptant el tràfic de connexió), l'aeroport de Barcelona avança fins el 2n lloc del rànquing europeu, avançant a París Charles de Gaulle i només per darrere de Londres Heathrow. A més, Barcelona es manté com a 5a ciutat europea en tràfic origen i destinació (comptant tots els aeroports de cada ciutat), però molt a prop de Moscou, la ciutat que ocupa la 4a posició d'aquesta llista, darrere Londres, París i Istanbul.

El trànsit intercontinental: màxims històrics

El major increment en volum de passatge ve determinat pels augments de les rutes europees espanyoles. No obstant, el passatge intercontinental és el que més creix respecte a l'any anterior en termes relatius. L'increment d'aquest estiu de destinacions (11) i de rutes (16) s'ha traduït en un creixement interanual del 17,2% del trànsit intercontinental de l'aeroport entre els mesos de gener i setembre de 2017.

El trànsit intercontinental de Barcelona creix sobretot cap a les Amèriques i Àsia. Aquests mercats són els que han viscut un increment de rutes i freqüències més marcat. L'aposta de Norwegian i LEVEL per Barcelona ha contribuït de manera destacada a aquest increment, sense oblidar els importants creixements cap a Àsia amb noves rutes i els increments de freqüències de les rutes de les companyies del nord i sud d'Amèrica. El resultat és que Barcelona ha estat l'aeroport europeu amb més creixement de rutes intercontinentals durant aquest 2017, consolidant la seva posició entre els principals aeroports del continent. L'aeroport de Barcelona disposa ara mateix de la millor xarxa de rutes intercontinentals que ha tingut mai, i l'aposta de les companyies aèries pels propers anys consisteix a consolidar freqüències i incrementar rutes.

Destinacions: Banjul, Cairo, Dakar, Sal, Accra, Beijing, Singapore, Baku, Atlanta, Charlotte, New York, Washington, Miami, Philadelphia, Montreal, Toronto, Amman, Beirut, Doha, Dubai, Tel Aviv, Bogota, Buenos Aires, Sao Paulo.

Nous destinacions 2017: Teheran, Shanghai, Hong Kong, Seoul, Islamabad, Lahore, Boston, Chicago, Los Angeles, San Francisco, Fort Lauderdale, Havana, Punta Cana, Lima.

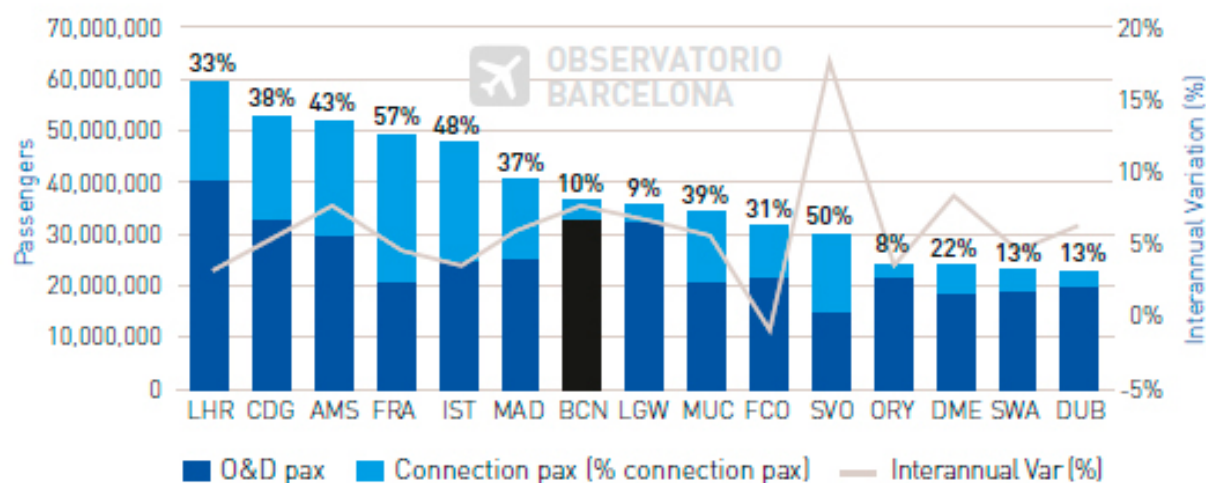


FUENTE: COMITÈ DE DESENVOLUPAMENT DE RUTES AÈRIES DE BARCELONA (CDRA)



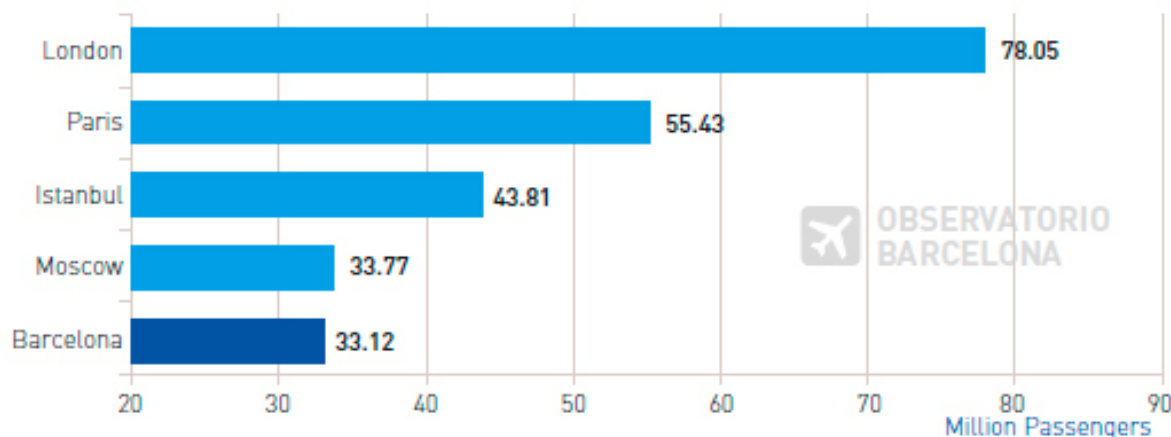
IMATGE DE LA TORRE DE CONTROL DE LA TERMINAL 2 DE L'AEROPORT DE BARCELONA

Top 15 aeroports europeus per trànsit total de gener a setembre de 2017



FONT: ELABORACIÓ GPA A PARTIR DE DADES DE ANNA.AERO I INNOVATA

Les 5 principals ciutats europees per trànsit O&D gener de setembre de 2017



FONT: ELABORACIÓ GPA A PARTIR DE DADES DE ADI

La càrrega aèria: Top 20 europeu

El creixement de la càrrega aèria ha seguit una tendència molt positiva, incrementant les tones transportades a través de l'aeroport un 50% en només 3 anys, que s'explica per l'impuls de les rutes de llarg recorregut a Barcelona. La consolidació i increments de freqüències en aquestes rutes han tingut un molt bon impacte per a l'economia i la logística catalanes, atesa la versatilitat de la capacitat en bodega dels avions que troben les empreses quan una ruta té 5 o més freqüències setmanals.

Així, Barcelona avança en el seu posicionament com a enclavament logístic de qualitat amb una bona oferta de vols. Destaca també la feina feta en el si de l'associació Barcelona-Catalunya Centre Logístic per Aena i els agents privats, construint una comunitat de càrrega aèria referent a nivell mundial per a IATA en el seu dinamisme i en l'assoliment d'objectius concrets de millora de la qualitat logística aèria. Barcelona arriba així a formar part del top 20 dels aeroports de càrrega europeus, una posició en el rànquing inimaginable fa tan sols 5 anys.

Un hivern de rècord

Per a la temporada d'hivern en curs, l'oferta de seients a l'aeroport de Barcelona s'ha incrementat un 10,1% respecte a la temporada anterior, fet que anticipa una expectativa d'evolució positiva del passatge durant aquests mesos. Aquest augment de capacitat, que contribueix a que l'estacionalitat de l'aeroport es redueixi progressivament, es localitza fonamentalment a la Terminal 1 i és més moderat a la Terminal 2.

El principal protagonista d'aquest creixement és Vueling, amb un increment d'1,3 milions de seients respecte l'anterior temporada d'hivern. Vueling aprofita les retirades tàctiques d'algunes rutes per part dels seus competidors per a consolidar la seva posició de domini en els mercats de Balears, Bilbao i Roma, sobretot. **!!!**



PANELL D'INFORMACIÓ DE SORTIDES DE VOLS A LA TERMINAL B DE L'AEROPORT DE BARCELONA-EL PRAT

Reutilització de l'aigua, el millor recurs per lluitar contra l'alerta de sequera

Tot i que la reserva d'aigua a Catalunya està per sota del 60%, les instal·lacions gestionades per Aigües de Barcelona poden garantir el subministrament d'aigua potable en cas d'un episodi de sequera

La depuradora del Baix Llobregat, pot impulsar cada dia 250 milions de litres d'aigua regenerada d'una qualitat excel·lent al riu Llobregat per ser tractats a la planta potabilitzadora d'Aigües de Barcelona a Sant Joan Despí



PLANTA POTABILITZADORA D'AIGÜES DE BARCELONA A SANT JOAN DESPÍ

Redacció

Davant la fase actual d'alerta de sequera en la qual ens trobem, atès que el nivell de reserves dels pantans de les conques internes de Catalunya és per sota del 60%, Aigües de Barcelona aposta per la reutilització d'aigua regenerada com una de les millors alternatives per garantir el subministrament d'aigua potable a l'àrea metropolitana de Barcelona.

Les instal·lacions gestionades per Aigües de Barcelona ja tenen la capacitat de garantir el subministrament en cas de sequera. La depuradora del Baix Llobregat, situada a El Prat, disposa des de fa deu anys d'una Estació regeneradora d'aigües residuals (ERA), i d'una canonada de 15 quilòmetres que transcorre riu amunt fins a Molins de Rei, amb

la qual es podrien impulsar cada dia uns 250 milions de litres, 2.000 l/s, d'aigua regenerada d'una qualitat excel·lent, que es podrien impulsar riu amunt per ser tractats a la planta potabilitzadora d'Aigües de Barcelona a Sant Joan Despí i, per tant, que serien aptes per al consum humà.

Control estricte d'analítiques

L'aigua regenerada i enviada riu amunt estaria sotmesa al mateix control estricte d'analítiques que es duu a terme amb l'aigua que es tracta actualment a la planta de potabilització de Sant Joan Despí, amb més de 500.000 analítiques anuals. L'aigua s'analitza abans, durant i després de ser enviada a les llars de l'àrea metropolitana de Barcelona. Els treballs per a la posada en funcionament de l'ERA durarien uns quatre o cinc mesos i tindrien un cost d'almenys 307.000 euros, sense tenir en compte possibles imprevistos tècnics. Per posar-la en marxa cal l'autoritza-



AIGÜES DE BARCELONA HA CELEBRAT EN 2017 ELS SEUS 150 ANYS D'HISTÒRIA AMB UN ACTE INSTITUCIONAL EN QUÈ EL PRESIDENT EXECUTIU DEL GRUP AGBAR, ÀNGEL SIMON, HA FET UNA CRIDA A MANTENIR LA COL·LABORACIÓ PÚBLICO-PRIVADA "COM UN MODEL D'ÈXIT A CATALUNYA EN GAIREBÉ TOTS ELS ÀMBITS DE L'ECONOMIA"

La reutilització d'aigua regenerada és tres cops més barata que l'aigua que produeix la dessalinitzadora del Prat de Llobregat



ció de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) i de l'Agència de Salut Pública de Catalunya, que ja van treballar braç a braç amb Aigües de Barcelona en el darrer episodi de sequera els anys 2007 i 2008.

Tres cops més barata

El cost energètic per la reutilització de l'aigua tractada a la depuradora del Baix Llobregat és molt menor que el de la dessalinització. El cost mitjà per reutilitzar 1.000 litres d'aigua és de 0,14 cèntims, tres cops menys que l'aigua dessalinitzada.

Aigües de Barcelona disposa també al Baix Llobregat d'uns aqüífers amb una capacitat total de 100.000 milions de litres d'aigua en reserva per subministrar amb aigua potable totes les llars de Barcelona i la seva àrea metropolitana en cas de necessitat per un període de sis mesos. mantenir una qualitat òptima d'aquesta reserva subterrània d'aigua cal tenir controlada la barrera salina de la depuradora del Baix Llobregat per tal d'evitar filtracions d'aigua del mar.

Alerta de sequera

En aquests moments ens trobem en la fase de prealerta de sequera perquè el nivell de reserves dels embassaments de les conques internes estan per sota del 60%. Durant la passada tardor, les pluges han estat un 50% inferiors respecte al mateix període del 2016. Si es confirmen les previsions més negatives de pluja, el mes de març de 2018 podríem entrar en alerta de sequera.

A Barcelona i els municipis del seu entorn, el consum que es fa de l'aigua potable, amb una mitjana per habitant de 102 litres per dia, és d'una alta responsabilitat, i això implica que no entrariem en una situació de restricció d'aigua domèstica fins al darrer dels nivells de sequera, ja en la fase d'emergència. D'acord amb el Pla de Sequera de l'ACA, aquest és el darrer nivell que es decreta en un període de sequera quan les reserves d'aigua dels pantans estan per sota del 16%.

Per tant, Aigües de Barcelona assegura que “no podem demanar més esforços de contenció a la ciutadania de l'àrea metropolitana de Barcelona en una situació de sequera” i aposta perquè “calen polítiques de prevenció i dur a terme les inversions necessàries durant els anys en què les reserves d'aigua als nostres pantans es troben en una situació òptima.

Moderna depuradora

Situada al Prat de Llobregat, la depuradora és una de les plantes de sanejament d'aigües residuals més grans i modernes d'Europa, que pot tractar 315.000 milions de litres al dia, l'equivalent a 100 piscines olímpiques. Aquesta infraestructura tracta les aigües de Barcelona (una quarta part), Cornellà de Llobregat, el Prat de Llobregat, Esplugues de Llobregat, l'Hospitalet de Llobregat, Sant Joan Despí, Sant Boi de Llobregat (parcialment), Santa Coloma de Cervelló i Sant Just Desvern (parcialment). **///**



AQUESTA CANONADA PODRIA IMPULSAR AIGUA REGENERADA AL RIU LLOBREGAT, A L'ALÇADA DE MOLINS DE REI



ASPECTE DE L'ESTACIÓ REGENERADORA D'AIGÜES DE LA DEPURADORA DEL BAIX LLOBREGAT, SITUADA AL PRAT

El Ejército reivindica el derecho a hacer ejercicios físicos en Collserola

El teniente general Álvarez-Espejo asegura que seguirán realizando deporte “como cualquier otro ciudadano” por Esplugues, Sant Just Desvern, Sant Feliu de Llobregat y Molins de Rei

J.C.V

El representante institucional del Ejército en Cataluña, el teniente general Ricardo Álvarez-Espejo, ha defendido el derecho de los militares “a movernos por Collserola como cualquier ciudadano”, porque en caso contrario “supondría una limitación al derecho de libre circulación por un espacio”. El militar, que es uno de los doce candidatos a ser el próximo Jefe de Estado Mayor de la Defensa, niega que el Ejército realice maniobras en el parque metropolitano de la sierra de Collserola y subraya que “los únicos ejercicios que realizamos en este espacio natural son físicos, como gimnasia, carreras y marchas topográficas en las que llevamos el armamento en fundas y evitamos pasar por centros escolares”.

Álvarez-Espejo añade que la presencia militar en ese espacio natural “no crea ningún impacto medioambiental”. Sus declaraciones a preguntas de los periodistas participantes en el programa “Converses” de COPE Cataluña y Andorra, emitido este sábado, se producen tras los pronunciamientos institucionales por parte del Ayuntamiento de Barcelona, el Parlament de

Cataluña o el Área Metropolitana de Barcelona que han reclamado al Ejército que no realice entrenamientos en la sierra de Collserola, en Montserrat o cerca de núcleos urbanos como Talarn o Sant Climent Sescebes.

El teniente general también ha declarado tener previsto que las fuerzas armadas puedan participar en el próximo Salón de la Enseñanza del mes de marzo, en el marco de su implicación para difundir la cultura de defensa, puesto que el Ejército tiene una amplia oferta de formación de oficiales, suboficiales o tropa. En cuanto a la marginación sufrida en el último Salón de la Infancia de Barcelona de estas Navidades, de acuerdo al veto impuesto por la alcaldesa Ada Colau, el máximo representante del Ejército en Ca-

taluña, Aragón, La Rioja y Navarra, confía en que se reconsidere esa medida y el Ejército pueda volver al Salón de la Infancia con un pabellón propio, tal y como venía haciendo desde hace años. “Porque el mal llamado militarismo – asegura – no se corresponde con la realidad”, puesto que “estamos ayudando en los países más desfavorecidos y, dentro de España, la unidad militar de emergencias actúa en inundaciones o incendios, además de realizar investigación científica a través del buque Hespérides en la Antártida y, por lo tanto, nada se relaciona con la cultura de la violencia, sino con los valores”.

A su juicio, no es bueno que los niños y la juventud desconozcan las estructuras del Estado como las fuerzas armadas, “una institución que actúa

El Museo Militar está

en fase de planeamiento,

sobre todo por razones

presupuestarias



RICARDO ÁLVAREZ-ESPEJO ES TENIENTE GENERAL DEL EJÉRCITO | BCN CONTENT FACTORY

en favor de la libertad y la seguridad de sus ciudadanos, además de ser una salida profesional y una oferta laboral conocida y considerada”. En ese sentido, ha subrayado la oferta laboral y de enseñanza del Ejército y la “enorme” respuesta por parte de los catalanes. En los últimos tres años, unas 240.000 personas han solicitado entrar en las Fuerzas Armadas y “este año en las convocatorias de tropa podemos contar con un gran número de solicitantes en Barcelona, donde el número de candidatos es muy elevado, con una relación de unos 30 solicitantes por cada plaza”. Un extremo que, reconoce, posibilita que “podamos escoger a mejores personas”.

Enseñanza de excelencia

Para Álvarez-Espejo, la transformación del ejército ha ido en paralelo con la sociedad española, de modo que su formación ahora es de excelencia y sus centros de enseñanza son un referente internacional, como es el caso de la Academia de Suboficiales de Talarn (Lleida). También el Ejército español realiza misiones en el exterior, en busca de la estabilidad y la paz internacional. “Todavía llevamos a cabo misiones en Afganistán y formamos al ejército de Iraq para combatir a Estado Islámico, además de estar desplegados en la frontera de Líbano y en la franja del Sahel, en centro África, sobre todo en Mali y Senegal para dar esta-

bilidad y vertebral esos países para que no sean fallidos y tengan estructuras democráticas”. En cuanto al mantenimiento de la Academia de Suboficiales en Talarn, el inspector general del Ejército recuerda que “existe el compromiso de continuidad, porque hay una comunión perfecta entre la Academia y los vecinos y ayuntamientos de la zona”.

No se van de Sant Boi

En cuanto a las peticiones municipales en Barcelona y Sant Boi de que los acuartelamientos en ambas ciudades sean abandonados por el ejército, el teniente general ha declarado que “los ciudadanos catalanes reclaman acceder a las unidades de Cataluña, dado el alto número de

En las convocatorias de tropa contamos con un gran número de solicitantes de Barcelona



solicitantes a las plazas convocadas y el seguimiento de las actividades que se realizan". Además, el representante de las Fuerzas Armadas en Cataluña asegura que el cuartel del

Bruch "es la única posibilidad con que contamos en materia de inmuebles, porque existe ninguna alternativa y este cuartel, para nosotros, es insustituible", además de que llevan más

de 60 años en ese enclave de la ciudad "y la mayoría de la población lo quiere y acepta".

En cuanto a al acuartelamiento Santa Eulalia en Sant Boi de Llobregat, cuyo ayuntamiento ha vuelto a reclamar al Estado recientemente la necesidad "ineludible" de hacer efectivo el traslado fuera del casco urbano de las instalaciones militares, de acuerdo con el compromiso alcanzado por el Ministerio de Defensa con el Ayuntamiento en el mes de diciembre del año 2007 y renovado en marzo de 2011; el teniente general ha declarado que los problemas económicos del ayuntamiento impiden la solución prevista de que la Unidad de Servicios y Talleres de la Agrupación Logística 41 (AALOG

41) cuyo mando está en la Base San Jorge de Zaragoza, siendo heredera del Parque y Talleres de Automóviles de la 4ª Región Militar, sea desplazada fuera del centro urbano de Sant Boi. Este acuartelamiento también ubicó a unidades de Caballería, como alguna sección del Numancia 9.

Demanda para un museo

Ricardo Álvarez-Espejo también se ha referido al futuro Museo Militar de Barcelona, que reivindicó hace dos años en su discurso de la Pascua Militar. "Ahora mismo está en fase de planeamiento, sobre todo por razones presupuestarias. Mientras tanto, en el Gobierno Militar se puede ver una exposición temporal sobre la presen-

cia militar en Cataluña a través de la historia y que desde mayo ya ha recibido la visita de unas 15.000 personas", ha explicado. El militar ha subrayado la contribución de los "ingenieros catalanes". Entiende que "se debe enseñar la ayuda de ingenieros catalanes en el Ejército, que fueron importantes para la construcción de fortificaciones militares, también en Latinoamérica".

El teniente general ha afirmado que "con esta exposición los visitantes pueden juzgar por sí mismos que lo único que se pretende, de forma muy objetiva, es presentar la historia". "No buscamos reeditar tiempos pasados, ni buscar ningún tipo de ideología ni revanchismo", ha añadido. "Esta exposición temporal, que se puede visitar

por las mañanas, de martes a sábado, puede ser el embrión para que Barcelona tenga un Museo Militar que creo que es muy demandado; un museo que solo presente historia y que no vaya contra nadie", ha indicado. Considera que un futuro museo militar tendría una demanda relevante, dado el número, nada "deleznable", de personas que ya han pasado por la exposición temporal.

El teniente general, que pasará a la reserva el próximo mes de marzo, ha recordado el esfuerzo que hace el Ejército para acercar la institución militar a los ciudadanos, destacando las Juras de Bandera Civiles, las jornadas de puertas abiertas en el Cuartel del Bruch o en la Capitanía. ■■■

Llibre imprescindible de més de 500 pàgines per conèixer el funcionament dels òrgans que gestionen la comarca del Baix Llobregat i L'Hospitalet, una eina de consulta útil per les empreses, entitats públiques i privades, organismes oficials i ciutadans. Tot el que cal saber sobre: policia, sanitat, cultura, lleure, esports, tribunals, sindicats, empresaris, ensenyament, mitjans de comunicació, institucions supramunicipals, ajuntaments, entitats socials i partits polítics

Reservi el seu exemplar DARRERES EXISTÈNCIES



oferta
50% de descompte
12,90 €

Tel. 670 794 703 / 661 236 881

coordinacion@bcncontentfactory.com

El tram sud de la L9 del Metro assoleix un 67% de la demanda estimada en el seu primer any

Els dies feiners es realitzen uns 50.000 viatges de mitjana; 26.500 dels quals entren pels peatges de la pròpia línia

Les dues estacions de les terminals de l'aeroport registren una aflluència notable que va d'entre el 15% i el 40% del trànsit

I. Crespo

Una gran notícia en matèria de transport i infraestructures de l'any passat va ser, indubtable-

ment, la inauguració del tram sud de la Línia 9 del Metro, que connecta la parada de Zona Universitària de Barcelona (L3) amb l'Aeroport de El Prat de Llobregat. Era una assignatura pendent que,

després d'anys de retard, es resolia parcialment, ja que encara està pendent tant el seu tram central com el ramal de la Zona Franca.

Un any en marxa

Sigui com sigui, aquest tram sud fa aquest febrer un any en funcionament i, per aquest motiu, hem volgut saber les principals dades que ha registrat la línia. Segons estadístiques oficials a les que El Llobregat ha tingut accés, la L9 Sud compta amb una mitjana de 50.000 viatges en els dies feiners (dades corresponents al mes de novembre, mes representatiu estadísticament). Aquesta és la dada real d'utilització donat que inclou tant les 15 estacions pròpies de la línia com els transbordaments. D'aquests viatges, 26.500 corresponen a les

validacions que s'han realitzat als peatges de les diferents estacions de la L9, xifra interessant que reflecteix, pràcticament, que hi ha un 50% d'usuaris que entren per la pròpia línia i un altre 50% que ho fa a través dels transbordaments, un dels valors de la línia: la seva interconnectivitat.

I és que la L9 fa transbordament tant a la L1, L3, L5, a més del Tram, Rodalies Renfe i Ferrocarrils de la Generalitat. De fet, segons aquestes dades, les estacions més transitades són les que connecten amb altres línies de Metro com són la Torrassa, Collblanc i Zona Universitària. D'altra banda, l'accés a les dues estacions de l'Aeroport de Barcelona-El Prat és l'altra punt fort de la línia amb un registre percentual que va del 15 al

40% del total del trànsit segons el dia i l'època de l'any.

Referent internacional

Aquestes dades representen encara un 67% de la demanda estimada en el moment de la inauguració de la línia per la Generalitat de Catalunya i ATM. Tot i que es considera que està encara en procés de maduració com les infraestructures d'aquest tipus, que acostumen a necessitar dos anys com a mínim per fer un balanç real, la xifra reclama la necessitat de continuar treballant per obrir definitivament el tram central, així com el ramal de la L10 de la Zona Franca. De fet, aquestes obres pendents afecten, per exemple, al tram entre Collblanc i Torrassa, que compta només amb una via, el que condiciona l'in-

terval de tota la línia.

La posada en marxa de la L9 Sud, que opera amb metro automàtic sense conductor com en el seu tram nord, va ser un assoliment inèdit en els quasi cent anys que té el Metro de Barcelona. Es van posar en funcionament 20 km de sobte, amb 15 estacions a la línia, i amb novetats com un sistema intel·ligent d'informació a l'usuari o la tarifa diferenciada per a usuaris no habituals i validació obligatòria a la sortida.

De fet, per la seva qualitat tecnològica tant a aspectes de senyalització com de l'equipament dels trens, així com el seu Centre de Control de Metro, la L9 s'ha convertit en una referència internacional. Una referència que els usuaris encara poden experimentar i aprofitar àmpliament. ■■■



EL LLOBREGAT HA POGUT VISITAR LES OBRES DEL RAMAL DE LA L10 FINS A LA ZONA FRANCA, ON EL CONSELLER DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT, JOSEP RULL, VA GARANTIR L'APERTURA DE LES ESTACIONS DE BARCELONA L'ANY 2018 I VA AVANÇAR QUE HI HA UNA PROPOSTA DE FINANÇAMENT PER LES DE L'HOSPITALET

Els municipis metropolitans de la segona corona tarifària, més a prop de ser Zona 1

AMB té una primera reunió amb els Governos locals per plantejar una proposta i obrir el debat

L'ens metropolità estima que s'haurà d'invertir uns 40 milions d'euros; caldrà acordar, doncs, aquest finançament

La congelació de les tarifes del transport públic per aquest any ha estat, en general, ben rebuda; però no ha estat suficient per evitar una reivindicació que ja suma molts anys amb major o menor mesura: la incorporació dels municipis metropolitans de la segona corona tarifària a la Zona 1.

Aquests pobles i ciutats de la Zona 2 van presentar un manifest conjunt a l'atenció d'Antoni Poveda, vicepresident de Mobilitat i Transport, que ha agafat el guant amb una primera reunió amb els representants locals per abordar aquest objectiu: que tots els divuit municipis metropolitans de la segona corona metropolitana passin a



ESTACIÓ DE MOLINS DE REI, UN DELS MUNICIPIS QUE MÉSACTIUS S'HAN MOSTRAT PER ENTRAR A FORMAR PART DE LA ZONA 1 | AJ. MOLINS

formar part de la Zona 1. Segons fonts oficials de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, ha estat una primera trobada que entenen amb molta precaució i cautela, però amb la voluntat d'aconseguir tancar un acord: "Ho volem aconseguir", ens expressen.

Trobar una estratègia comuna

En aquest sentit, la reunió ha treballat al voltant de tres eixos: la incorporació en la zona tarifària 1 d'aquests municipis; la millora del servei; i l'incentiu de les tarifes socials. A partir d'aquí, els ajuntaments hauran de valorar, en els pròxims tres mesos, aquesta possibilitat donat que s'estima que caldrà una inversió d'uns 40 milions d'euros. La intenció és trobar una estratègia i un acord comú, però, evidentment, això podria ser difícil tenint en compte que les necessitats i els recursos dels diferents municipis són diferents. De fet, aquesta inversió podria tenir, fins i tot, una afectació en els coeficients de l'IBI, que podria incorporar un recàrrec, en la línia de les grans ciutats de la Zona 1, que paguen un impost per gaudir d'aquestes tarifes més econòmiques.

12 de 18 municipis són del Baix

Com a mínim, s'ha obert el debat que a ciutats com Molins de Rei, una de les més actives en reivindicar l'entrada a la Zona 1, ja han confirmat que es dirà que sí a aquesta proposta que han definit com a "seriosa, realista i factible". Segons el seu alcalde, Joan Ramon Casals, "per primera vegada hem vist números i terminis realistes per entrar a la Zona 1 a curt termini. Segurament a Molins anem varies passes per endavant respecte a altres municipis, perquè ja hem fet el debat polític i ciutadà sobre el tema; i per aquest motiu ja hem donat el nostre vist i plau. És important que els altres 17 també s'hi adhereixin.

Aquests són, del Baix Llobregat, Begues, Cervelló, Corbera, El Papiol, La Palma, Molins, Palleja, Sant Andreu de la Barca, Sant Climent de Llobregat, Santa Coloma de Cervelló, Sant Vicenç dels Horts i Torrelles del Llobregat; i de la resta de comarques metropolitanes, Badia del Vallès, Barbera del Vallès, Castellbisbal, Cerdanyola, Ripollet i Sant Cugat. En total, 18 municipis que, segons les previsions, podien entrar a formar part de la Zona 1 el pròxim 01 de gener de 2018. ///

ANY	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
Metro	376,4	361,7	381,2	389	373,5	369,9	375,7	385	381,5
Bus TMB	194,9	196	189,4	188,4	180	183	184,3	187,8	195,9
Bus Metropolità (gestió indirecta)	74,5	73,5	73,4	75,2	73,4	74,6	79,7	83,1	86,6
FGC	80,9	79,8	79,8	80,5	75	75,5	77,2	79,7	81,4
Rodalies Catalunya (Renfe)	114,4	110,1	103,7	106,2	105,9	105,1	105,2	106,4	108,2
Tramvia	23,2	23,9	23,8	24,2	23,7	23,8	24,5	25,4	26,8
Bus interurbà (DGTM)	29,7	28,8	30,2	31,1	29,7	30,2	30,9	32,4	33,8
Autobusos urbans	40,8	40,6	40,8	41	38,8	38,1	38,1	39,2	40,5
TOTAL	934,8	914,3	922,3	935,5	899,8	900,1	915,6	938,9	954,6

EVOLUCIÓ DELS DIFERENTS OPERADORS DE TRANSPORT PÚBLIC METROPOLITÀ DES DE L'ANY 2008 (DADES EN MILIONS DE VIATGES) | ATM

El transport públic, a tocar dels mil milions de viatges

La xarxa de transport públic de l'ATM (Autoritat del Transport Metropolità) ha sumat, aquest 2016, un nou rècord en l'ús dels diferents operadors, que deixen les xifres a punt d'arribar als mil milions de viatges anuals. Si l'any passat ja es va superar el rècord de 2008 (934 milions de viatges) amb 938,9 viatges, enguany, s'ha tornat a disparar la xifra fins els 954,6 milions de viatges, el que representa un increment de l'1,7%.

Es consolida, així, la tendència creixent que dura des del segon semestre de 2013, quan es va registrar un mínim per sota dels 900 milions. Tot i així, segons el vicepresident de Mobilitat i Transport de l'AMB, Antoni Poveda, el sistema de transport té encara molt recorregut per créixer: "Un cop més el transport públic metropolità demostra que té moltes possibilitats per créixer i per contribuir a la

millorar de la qualitat de l'aire". Ara bé, perquè això sigui possible, segons ha dit, cal una llei estatal de finançament del transport públic "que ha de permetre estabilitzar les aportacions de l'Estat, per al desenvolupament social i econòmic, i millorar serveis col·lectius per reduir la contaminació generada pel trànsit privat".

Segons les dades anuals de l'ATM, el creixement es dona de manera generalitzada a tots els transports públics, amb excepció de la xarxa de Metro, que perd 3,5 milions de viatges. Tot i això, encara és –i amb diferència– el transport favorit pels usuaris que registren un total de 381,5 milions de viatges.

Per la seva part, destaca l'increment dels busos de TMB que guanyen 8,1 milions de viatges i s'apropa als 200 milions en total (195,9). ///

Cinquena Taula del Cicle d'Infraestructures celebrada, en aquest cas, a Martorell

Ferrmed crida a la mobilització d'empresaris i municipis en defensa del Corredor del Mediterrani

Joan Amorós dona sis mesos al ministre de Foment i al flamant coordinador d'aquesta infraestructura ferroviària perquè presentin un pla d'actuació

L'alcalde de Martorell, Xavier Fonollosa, reclama un "bypass" ferroviari al seu municipi i apartadors de càrrega de trens per les indústries, com Seat

J.C.V

El president de l'associació empresarial Ferrmed, Joan Amorós, ha demanat una reunió urgent amb el nou ministre de Foment, Iñigo de la Serna, i el coordinador del Corredor Mediterrani, l'enginyer català Juan Barios Baquero, perquè en el termini de sis mesos tinguin enllestit "un veritable pla d'actuació". En cas contrari, Amorós ha anunciat que "passarem a l'acció amb mobilitzacions de tots els empresaris i municipis de l'arc mediterrani", des de Catalunya, València, Múrcia fins a Andalusia, "perquè tots estem farts de paraules que no es tradueixen en fets, és a dir, en obres".

A la cinquena taula de debat sobre el paper de les infraestructures al desenvolupament econòmic del Baix Llobregat i L'Hospitalet, celebrada a Martorell, tots els ponents i el

mig centenar d'assistents, en la seva majoria empresaris, han reclamar al Govern estatal que passi "de les paraules als fets". Entre d'altres coses -han dit- perquè "és una vergonya que les dues ciutats més dinàmiques d'Espanya, Barcelona i València, no estiguin unides per l'alta velocitat". En opinió de Joan Amorós, president de Ferrmed, principal lobby empresarial europeu en favor del Corredor Mediterrani, aquesta infraestructura no avança més "fonamentalment per qüestions polítiques" i no per "qüestions tècniques". "Sembla -ha afegit- que tinguin enveja de que la franja mediterrània sigui la més potent de l'Estat, econòmicament parlant".

El debat "Els colls d'ampolla del Corredor del Mediterrani al Baix Llobregat" ha format part del cicle "Desenvolupament econòmic. El paper de les infraestructures" a la nostra comarca i L'Hospitalet, i ha estat organitzat per BCN

Content Factory i la Fundació Cercle d'Infraestructures, amb la col·laboració de la nostra publicació, EL LLOBREGAT, el Fòrum Empresarial del Llobregat i l'Ajuntament de Martorell,

amb el patrocini de la Diputació de Barcelona.

Cruïlla de camins

L'alcalde de Martorell, Xavier Fonollosa, ha reclamat un "bypass" ferroviari al

seu municipi, que es troba al bell mig del pas cap a Barcelona en una veritable cruïlla d'Infraestructures. També ha subratllat la importància de dissenyar apartadors de càrrega de trens

per les indústries, com Seat, i ha recordat que un alt directiu d'Audi li va comentar que Martorell seria una ubicació idònia per una fàbrica d'aquesta marca "per quant tinguí connexió ferroviària amb Europa". Fonollosa ha explicat que tant Seat com Basf, entre d'altres empreses instal·lades al seu municipi, necessiten sortida de mercaderies per ferrocarril per garantir la seva competitivitat.

Al debat es van posar de manifest que a més de que el Corredor Mediterrani sigui un gran motor econòmic pel desenvolupament de les comunitats del Llevant, també ho és pel medi ambient i per Espanya i Europa. La darrera crisi meteorològica d'Europa ha posat de manifest les dificultats que existeixen per seguir menjant productes frescos amb la capacitat que actualment existeix perquè la quota de mercat dels productes hortofrutícoles espanyols a Europa és casi del 50% i "si no hi ha infraestructures que facilitin connectar als mercats productors amb els centres consumidors, Europa tindrà un problema". En aquest sentit, el Corredor té un paper estratègic perquè "Espanya és el gran rebost d'Europa en productes frescos".

A més, Espanya fabrica tres milions de vehicles a l'any i només a la comarca del Baix Llobregat, aquest sector "dona de menjar" a 100.000 famílies, pel que



JUAN CARLOS VALERO, DIRECTOR DE BCN CONTENT FACTORY; PERE MACIAS, PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ CERCLE D'INFRASTRUCTURES; XAVIER FONOLLOSA, ALCALDE DE MARTORELL, I JOAN AMORÓS, PRESIDENT DE FERRMED

Pere Macias anima a la iniciativa privada a impulsar la línia d'alta velocitat entre Barcelona i València



Títol: “Els colls d’ampolla del Corredor Mediterrani al Baix Llobregat”

s’ha reivindicat l’aposta per connectar els polígons industrials amb el corredor ferroviari amb els corresponents apartadors.

Créixer el tràfic per tren

Abans de la crisi econòmica, el tràfic transfronterer en els Pirineus Orientals, que son els que corresponen a Catalunya, era de 50,2 milions de tones a l’any, davant només 2,5 milions de tones ho feien per tren, el que representava un esquitit 4,7% de tot el tràfic de mercaderies amb la frontera.

Segons les previsions de Ferrmed presentades a Martorell pel seu president, Joan Amorós, a l’horitzó de l’any 2030, amb el Corredor del Mediterrani construït i en ple funcionament, un total de 71,5 milions de tones aniran per carretera i 38,5 milions de tones per tren, el que representarà el 35% del tràfic transfronterer total. Aquesta xifra de transport per ferrocarril a l’horitzó del 2030 equival a 214 trens de 500 tones netes al dia, o a 107 trens de mil tones netes al dia, o a 53,5 trens de dues mil tones netes al dia.

Per Amorós, les línies ferroviàries del Corredor Mediterrani, amb les accions previstes en l’Estudi Global que la seva organització ha fet i amb les propostes de Ferrmed, “admeten sobradament el 35% del tràfic terrestre total i poden absorbir sense problemes un balanç de tràfic marítim nord-sud del 65% versus el 35% i fins i tot del 60% versus el 40%. Amorós també ha reclamat que es permetin formacions de trens més llargues, de fins a 1.500 metres i un total de 1.500 tones netes.

L’exemple del Pla Delta

Per Pere Macias, el nomenament del coordinador

del Corredor Mediterrani, figura que emula a la del coordinador del Pla Delta del aeroport de Barcelona, és una bona notícia i s’haurà de donar un marge de confiança a aquest enginyer català, Juan Barios Baquero, que va ser cap de la demarcació de carreteres de Catalunya al Ministeri de Fomento. “Ara esperem els primers passos d’aquest coordinador”, va dir Macias.

El desenvolupament de l’aeroport d’El Prat i la resta d’obres associades al Pla Delta van ser un èxit, segons Macias, perquè hi havia un coordinador i un centenar de tècnics treballant. Pel president de la Fundació Cercle d’Infraestructures, la inversió ferroviària a Espanya és molt deficient i ha animat a la iniciativa privada perquè impulsi projectes, doncs ha argumentat que “l’Estat no actua per raonaments econòmics”.

Joan Amorós ha enumerat els diferents colls d’ampolla del Corredor Mediterrani al Baix Llobregat, com resoldre el nus de Castellbisbal amb Martorell, i ha subratllat que, en general, “no és només que la construcció de la via central avanci molt a poc a poc, sinó que tampoc es fan les connexions amb els focus d’activitat econòmica que li donen sentit”.

En aquest sentit, ha dit que les fàbriques de Seat o Nissan, el port i les zones industrials del Baix Llobregat són alguns dels exemples de connexions pendents. Per Amorós, hi ha trams fonamentals, com els que uneixen les zones industrials de Tarragona amb Castellbisbal que fa anys que estan licitats i adjudicats però que “van saltant dels pressupostos generals d’un any al següent sense executar-se”. //

Principals actuacions del Corredor del Mediterrani pendents al nostre territori

El president de Ferrmed, Joan Amorós, ha enumerat a la seva intervenció a la taula de debat de Martorell, els diferents colls d’ampolla que el projecte del Corredor del Mediterrani pateix al seu pas per la nostra comarca. Al tractar-se d’un corredor fins a la frontera francesa, s’han de concloure, entre d’altres, les obres de l’estació de La Sagrera a Barcelona, previstes pel any 2020. També s’ha de construir la nova línia ferroviària Sants-Aeroport d’El Prat (enllaç amb la T1 i la T2), prevista pel 2018, a més de construir l’enllaç de l’AVE amb l’aeroport (previst pel 2020) i fer l’estudi del pas a ample internacional de les línies de Rodalies de Barcelona, començant per la línia R3 L’Hospitalet-Puigcerdà (per l’any 2021).

Al nus de Mollet-Rubí-El Papiol i fins al Port de Barcelona, s’ha de concloure l’enllaç de l’Autovia A-2 amb la B-30 (previst per aquest any), igual que la conclusió dels accessos viaris al Port de Barcelona, que també estaven previstos finalitzar aquest any, i també concloure la construcció de l’Autovia B-40 per l’any 2020. Tècnicament, una obra important és que el Sistema de Gestió de Trànsit Ferroviari Europeu, ERTMS segons les seves sigles en anglès, estigui realment operatiu al tram ferroviari Mollet-Castellbisbal-Can Tunis-El Morrot.

Triangles al port i Martorell

Igualment, queda pendent la construcció del nou accés ferroviari al Port de Barcelona en triple ample, així com garantir gàlils de càrrega i acabar el projecte d’una segona via d’accés (2018). Començar les obres de construcció de la nova terminal multimodal del Port de Barcelona a l’antiga llera del Llobregat (2019) i l’enllaç de la línia FGC – ADIF a l’alçada de Castellbisbal (en ample internacional) i la continuació d’aquest ample (doble ample) fins a Manresa i les mines de Súria i Sallent (2022), són altres actuacions reclamades.

Al tram Rubí-Castellbisbal-Martorell i el triangle ferroviari que s’ha de fer per garantir l’accés a la planta de Seat en aquesta població, Ferrmed reclama l’ample internacional, per mitjà de tercer carril, a les vies de la línia actual entre Castellbisbal – Martorell – Accés a SEAT (2018). També s’ha de remodelar el nus de Castellbisbal,

fent-lo apte per trens de 750 metres, i construir un pas inferior addicional a l’AP-7 per a resoldre la manca de gàlib horitzontal (2018/2019).

Urgent es també una línia específica en via única per a mercaderies entre Castellbisbal i just abans del pont sobre el riu Llobregat, emprant l’antic túnel existent (2019) i una remodelació de les estacions de Castellbisbal i Martorell, permetent l’aparcament de trens de mercaderies de 750 metres de longitud. En el cas de Castellbisbal, cal considerar les

diferents destinacions dels trens i la tipologia de la xarxa distingint entre trens de mercaderies i trens de passatgers (2018). Cal també una variant ferroviària exterior per a mercaderies, del tram comprès entre el nus de Castellbisbal fins a sobrepassar la pota sud del ramal d’accés a SEAT (2021) i



PROPOSTA DE VARIANT CASTELLBISBAL - MARTORELL I ACCÉS A SEAT

duplicar les vies en els triangles d’enllaç entre la línia procedent de Martorell i les línies amb destinació Mollet i Barcelona ciutat/Port de Barcelona al nus de Castellbisbal (2020).

Cloure actuacions ja planificades

També s’han de cloure les actuacions ja planificades i que estiguin operatives entre els anys 2018 i 2019. Per Amorós, aquestes actuacions són: l’adequació a l’ample internacional, mitjançant tercer carril, de la línia convencional existent des de Castellbisbal fins a Cartagena, resolent a més el coll d’ampolla Tarragona – Vandellós, connectant les pertinents terminals i ports i desdoblant la línia entre València i Font-La Figuera. Cap al sud, s’ha de concloure l’ample internacional en la línia actual Murcia – Àguilas i una nova línia d’ample internacional entre Murcia i Almeria, així com, pel nord, finalitzar la connexió de la nova línia Barcelona – Perpinyà amb les terminals d’El Far i La Llagosta i ample internacional en una de les vies de la línia Figueres – Portbou.

En quan als estudis constructius de noves línies, Ferrmed reclama que abans de l’any 2019 estigui fet l’estudi de construcció de la línia d’alta velocitat entre Tarragona i València (inclòs túnel passant a València), amb l’objectiu de que sigui operativa al 2025. Un altre estudi demanat per Amorós a la taula de Martorell pel sud del Corredor del Mediterrani, és el de construcció d’una línia convencional per a mercaderies entre Monfort del Cid i Murcia, d’una línia directa entre Llorca i Granada per la Vall de l’Almanzora i d’una línia per la costa Almeria – Màlaga – Algeciras. //



(Des)Conectados

- Los ciudadanos del Baix y de L'Hospitalet estamos, en la era digital, lejos de acceder a un Internet público gratuito y de calidad
- TMB instala Wi-Fi en todos sus autobuses, mientras que en el Baix Llobregat solo el 17% cuenta con esta tecnología

Buscando Wi-Fi

Los ciudadanos del Baix y de L'Hospitalet estamos, en la era digital, lejos de acceder a un Internet público gratuito y de calidad

TMB instala Wi-Fi en todos sus autobuses, mientras que en el Baix Llobregat solo el 17% cuenta con esta tecnología

I. Crespo

La tecnología en telecomunicaciones sigue invadiendo y generando oportunidades en cada rincón de nuestras sociedades, mientras que, en paralelo, las ciudades intentan aplicar sus avances para convertirse en las llamadas 'smart cities' o inteligentes. Como todo, estos procesos -que no siempre comparten los mismos tiempos- requieren de transiciones que, como ocurre en este caso particular, choca con una arcaica y restrictiva normativa legal que hace de la tecnología un aceite indisoluble en el mar de ciudades. Hablamos de la conexión Wi-Fi en espacios públicos, así como otros lugares como medios de transporte o grandes infraestructuras, como el Aeropuerto de Barcelona-El Prat.

Castelldefels celebra este 23 de abril una década desde la instalación de su primera red Wi-Fi, siendo entonces los pioneros en el territorio. Desde entonces, muchos municipios se han lanzado, con mayor o menor éxito, a instalar zonas Wi-Fi en puntos con-

cretos de sus ciudades: El Prat, Gavà, Sant Andreu de la Barca son algunos de tantos que han querido ofrecer este servicio. Más allá de los localismos, hemos querido aprovechar esta efeméride para conocer el actual servicio en los ámbitos intermunicipales como el transporte, el aeropuerto o, incluso, las playas y parques metropolitanos.

TMB, camino del 100% de cobertura

La idea de este reportaje parte de la apuesta por parte del Ajuntament de Barcelona y de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) de desplegar el servicio de Wi-Fi gratuito de la ciudad en todos los autobuses de la compañía. Para entendernos, todos los autobuses rojos -los llamados de gestión directa, que están fundamentalmente en Barcelona o conectan la ciudad condal con alguna ciudad cercana- contarán con el servicio. Esta apuesta polarizará notablemente la desigualdad existente, en este sentido, si com-



TMB CONTARÁ CON TODOS SUS AUTOBUSES EQUIPADOS CON WI-FI | TMB

ramos el servicio en la capital catalana frente al Baix Llobregat; como veremos a continuación.

Durante todo el mes de marzo, los actores implicados han preinstalado todos los dispositivos en los vehículos: el servicio ya está operativo en 380 autobuses y se espera que en este mes de abril se complete la flota. En total, se dotarán a los 1.003 autobuses de la red, que hará que se duplique los puntos activos actuales

en la ciudad, cifrados en 1.038.

Según fuentes municipales, la iniciativa responde “a la voluntad de disponer de una red libre de acceso a Internet para todos los ciudadanos, de acuerdo con la regulación sectorial en vigor y a las limitaciones existentes, y dar respuesta a las nuevas necesidades de los ciudadanos en lo que se refiere a la movilidad y el acceso a la información, añadiendo nuevos entornos de uso mayoritario como son los transportes”.

La fuerte apuesta que explicamos se extiende, también, a 16 estaciones de Metro, que ya cuentan con el servicio habilitado. Estas son: Espanya, Universitat, Catalunya, Arc de Triomf, La Sagrera (L1); Sagrada Família (L2); Sants Estació, Paral·lel, Liceu, Catalunya, Passeig de Gràcia, Diagonal, Lesseps (L3); Sants Estació, Diagonal, Sagrada Família (L5).

Solo un 17%

El equipamiento de toda la red de autobuses de TMB ensancha, como decíamos, la grieta comparativa con los vehículos correspondientes a la gestión indirecta, que operan mayoritariamente en el ámbito metropolitano y, por tanto, en el Baix Llobregat y L'Hospitalet.

Según fuentes oficiales, solo un 17% de la flota está equipada con el servicio de Wi-Fi en el autobús y parece, de hecho, que esté destinado más a los turistas que a los vecinos del territorio. Porque de los 120 autobuses que están equipados (de un total de 703), 50 autobuses corresponden al nitbus del Baix Llobregat -que conecta, entre otras rutas, el Aeropuerto de Barcelona-El Prat, también, por la noche-; 30 vehículos corresponden al Aerobus; y 40 al Bcn City Tour, uno de los autobuses turísticos de la ciudad condal.

Wi-Fi en la red ferroviaria

El servicio de Wi-Fi no solo está en la movilidad por carretera. La red ferroviaria cuenta, también, con estaciones que habilitan este servicio. Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya cuenta con Wi-Fi gratuito para sus usuarios desde 2013, año en el que cerró un acuerdo con Mobile Media Markt SL para suministrar el servicio en tres estaciones. A saber: Catalunya, Provença y Espanya, estación esta última que actúa como origen y final para muchos vecinos del Baix Llobregat y L'Hospitalet.

Según hemos podido saber, FGC está en negociaciones con el proveedor para mejorar el servicio que ofrecían, lo que ha obligado a detener provisionalmente el servicio. De la misma manera, se espera poder ampliar la cobertura más allá de estas estaciones.

Por su parte, Adif cuenta con el servicio en sus grandes estaciones de Sants, Passeig de Gràcia y Estació de França; mientras que Renfe completa el servicio con Plaça Catalunya, Arc de Triomf, Clot Aragó y Aeropuerto. Excepto la infraestructura ubicada en El Prat, el resto están Durante todo el mes de marzo, los actores implicados han preinstalado todos los dispositivos en los vehículos: el servicio ya está operativo en 380 autobuses y se espera que en este mes de abril se complete la flota. En total, se dotarán a los 1.003 autobuses de la red, que hará que se duplique los puntos activos actuales en la ciudad, cifrados en 1.038.

Según fuentes municipales, la iniciativa responde “a la voluntad de disponer de una red libre de acceso a Internet para todos los ciudadanos, de acuerdo con la regulación sectorial en vigor y a las limitaciones existentes, y dar respuesta a las nuevas necesidades de los ciudadanos en lo que se refiere a la movilidad y el acceso a la información, añadiendo nuevos entornos de uso mayoritario como son los transportes”.

La fuerte apuesta que explicamos se extiende, también, a 16 estaciones de Metro, que ya cuentan con el servicio habilitado. Estas son: Espanya, Universitat, Catalunya, Arc de Triomf, La Sagrera (L1); Sagrada Família (L2); Sants Estació, Paral·lel, Liceu, Catalunya, Passeig de Gràcia, Diagonal, Lesseps (L3); Sants Estació, Diagonal, Sagrada Família (L5).

Solo un 17%

El equipamiento de toda la red de autobuses de TMB ensancha, como decíamos, la grieta comparativa con los vehículos corres-

pondientes a la gestión indirecta, que operan mayoritariamente en el ámbito metropolitano y, por tanto, en el Baix Llobregat y L'Hospitalet.

Según fuentes oficiales, solo un 17% de la flota está equipada con el servicio de Wi-Fi en el autobús y parece, de hecho, que esté destinado más a los turistas que a los vecinos del territorio. Porque de los 120 autobuses que están equipados (de un total de 703), 50 autobuses corresponden al nitbus del Baix Llobregat -que conecta, entre otras rutas, el Aeropuerto de Barcelona-El Prat, también, por la noche-; 30 vehículos corresponden al Aerobus; y 40 al Bcn City Tour, uno de los autobuses turísticos de la ciudad condal.

Wi-Fi en la red ferroviaria

El servicio de Wi-Fi no solo está en la movilidad por carretera. La red ferroviaria cuenta, también, con estaciones que habilitan este servicio. Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya cuenta con Wi-Fi gratuito para sus usuarios desde 2013, año en el que cerró un acuerdo con Mobile Media Markt SL para suministrar el servicio en tres estaciones. A saber: Catalunya, Provença y Espanya, estación esta última que actúa como origen y final para muchos vecinos del Baix Llobregat y L'Hospitalet.

Según hemos podido saber, FGC está en negociaciones con el proveedor para mejorar el servicio que ofrecían, lo que ha obligado a detener provisionalmente el servicio. De la misma manera, se espera poder ampliar la cobertura más allá de estas estaciones.

Por su parte, Adif cuenta con el servicio en sus grandes estaciones de Sants, Passeig de Gràcia y Estació de França; mientras que Renfe completa el servicio con Plaça Catalunya, Arc de Triomf, Clot Aragó y Aeropuerto. Excepto la infraestructura ubicada en El Prat, el resto están íntegramente en Barcelona. El servicio, que estará en 20 estaciones de 12 ciudades distintas de toda España, ha sido presentado por Fomento este pasado mes de febrero con la aplicación ‘PlayRenfe’, que ofrecerá 30 minutos de conexión. Pero ninguna estación de la comarca o L'Hospitalet goza de ese servicio.

50.000 usuarios diarios

Donde no puede faltar este servicio es en el Aeropuerto de Barcelona-El Prat, puerta de entrada nacional e internacional de la ‘Gran Barcelona’. El servicio está disponible las 24 horas del día con un ancho de banda garantizado por conexión de 2 Mbs, mayor que la media habitual. La conexión es gratuita para esta velocidad, mientras que hay servicios ‘premium’ para aumentar el ancho de banda y navegar sin ejercitar la paciencia.

En total, se calcula que un total de 50.000 usuarios utilizan el servicio gracias a los 900 puntos de accesos distribuidos por las



SALA VIP DEL AEROPUERTO DE BARCELONA-EL PRAT | AENA

dos terminales de la infraestructura pratense y que admiten a unos 200 clientes por punto de acceso a la vez. Como pequeña ciudad que es un aeropuerto, sirve para reflejar quien lidera el sector. Según estadísticas oficiales de Aena, la gran mayoría del fabricante que accede es Apple y entre los servicios más solicitados destaca Youtube, Facebook, Google, Apple y Amazon.

Más allá del transporte

Además de las redes de movilidad, otros espacios públicos están llamados a ofrecer este servicio. El más habitual ha sido, prácticamente, desde que existe la tecnología, la red de bibliotecas municipales de la Diputación de Barcelona, que requiere tan solo ser, obviamente, usuario (servicio gratuito).

Los próximos espacios públicos que se podrían equipar, a nivel metropolitano, son las playas. AMB cuenta, únicamente, con las denominadas columnas CIM, que ofrecen los servicios de megafonía en las playas para avisos informativos y de seguridad, pero también Wi-Fi. Actualmente, solo dan servicio en Barcelona ciudad, pero cuentan con una instalada en Viladecans como prueba piloto.

Más lejos queda el equipamiento en los parques metropolitanos. Según hemos podido saber, AMB no cuenta con una oferta específica, aunque sí se ha trabajado sobre ello.

Marco restrictivo

El avance tecnológico y su aplicación por parte de las administraciones en el espacio público, también, ha contado con el choque de trenes correspondiente con las grandes compañías de las telecomunicaciones.

De hecho, el sector privado está muy protegido con un marco jurídico restrictivo, que entiende que se trata de competencia desleal y que, por tanto, tiene que estar limitado en muchos sentidos. Geográficamente -no se puede instalar el servicio de manera generalizada para toda una ciudad-; temporalmente; o en velocidad, que no suele pasar de los 256 Kbps. Si me permiten la comparación, es como si la ley obligara a los ayuntamientos a poner, como mucho, patinetes en las plazas para resolver necesidades de movilidad, de tal manera que no se redujera la venta de coches.

Pese a todo, hay una puerta abierta, como es habitual, en la Comunidad Europea. La CE quiere promover la conectividad gratuita de Wi-Fi en espacios públicos con el programa WiFi4EU, en el que ha destinado 120 millones de euros para el periodo 2017-2019. //

COLUMNA CIM DEL ÀREA METROPOLITANA, PARA OFRECER, ENTRE OTRAS COSAS, SERVICIO GRATUITO DE WI-FI | AMB / ROBERT RAMOS

FGC amplia la xarxa de punts de recàrrega elèctrics

El projecte, que és resultat de la col·laboració públic-privada, té com a objectiu fonamental potenciar l'intermodalitat d'una forma sostenible

FGC estrena nous aparcaments a Igualada, que se suma als punts de les estacions de Martorell Enllaç, Sant Cugat, Sant Quirze i Volpelleres

Redacció

El sector de la mobilitat està immers en una mena de transició que reclama que les ciutats es vagin adaptant a un nou model més interconnectat, en xarxa i, òbviament, sostenible. En aquest sentit, els operadors de transport tenen també un paper cabdal per avançar en noves infraestructures a partir de mesures com la que porta a terme Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya amb la instal·lació de punts de recàrrega per vehicles elèctrics.

Es tracta d'un projecte públic-privat que, des del març de 2015, ha permès donar cobertura a estacions de la xarxa com Martorell Enllaç, Sant Cugat, Sant Quirze, Volpelleres i, la més recent, Igualada. Totes amb l'objectiu de potenciar la intermodalitat sostenible en el transport.

Els nous punts de recàrrega compten amb dos endolls per a dues places d'aparcament que ofereixen l'opció, als usuaris d'FGC, de deixar el seu vehicle elèctric gràcies a un procés fàcil, intuïtiu i, sobretot, gratuït. Equipats, a més, de l'última tecnologia en el sector, els punts de recàrrega enviaran informació en temps real per a conèixer l'estat de funcionament i disponibilitat de la recàrrega i serà consultable des del visor d'estacions de l'Institut Català d'Energia (ICAEN).

D'aquesta manera, FGC –en col·laboració amb el Clúster d'Eficiència Energètica, el Clúster Railgrup, Volt-Tour, Simon, ImesAPI i Empart- busca potenciar, com dèiem, l'intercanvi modal entre el vehicle privat i



PUNT DE RECÀRREGA D'UN VEHICLE ELÈCTRIC A L'ESTACIÓ DE MARTORELL ENLLAÇ D'FGC

el transport públic, però, també, facilitar la implicació sectorial d'empreses privades per a la promoció de la seva activitat. De fet, està previst que s'ampliï aquesta iniciativa a altres punts del territori sota el compromís de sumar esforços en la reducció dels nivells d'emissions de Diòxid de Carboni.

En la mateixa línia d'afavorir el transport elèctric,

FGC ha portat a terme altres proves pilots per incentivar la connexió d'estacions de tren amb polígons industrials gràcies a nous aparcaments annexos per fer ús de bicicletes elèctriques –a Sant Boi de Llobregat, per exemple, hi ha un- o l'acord amb Cooltra, que permet el lloguer de motos elèctriques a la ciutat de Barcelona, per a fer el desplaçament urbà un cop arribat a la ciutat en tren. //

Treure diners sense sortir de l'estació

Les estacions d'FGC són molt més que nexes de transport. Prova d'això, entre altres qüestions, és la creixent oferta comercial que hi ha instal·lada a aquests espais. Pot anar bé, doncs, poder treure diners, sense la necessitat de sortir de la xarxa ni interrompre el nostre trajecte per anar al banc.

A partir d'ara, ja no caldrà. Ferrocarrils ha instal·lat recentment un total de deu caixers automàtics a diferents estacions de les línies metropolitanes; en concret, a Plaça Espanya, Europa Fira, Hospitalet Av. Carrilet, de la línia Llobregat-Anoia, i Plaça Catalunya, Muntaner, Gràcia i Rubí, a la de Barcelona-Vallès. Igual que si estiguéssim en un caixer automàtic qualsevol, els nous aparells permetran als usuaris treure efectiu, revisar els seus comptes o dur a terme altres operacions bancàries: "Hem de conèixer i aprofitar els canvis

que la tecnologia permet aplicar en el servei ferroviari perquè els nostres usuaris estiguin més satisfets i tinguin una millor experiència en el viatge", ha dit el president d'FGC, Enric Ticó.

Per fer-ho, FGC comptarà amb la multinacional Cardtronics, considerada l'operadora de caixers automàtics més gran del món.

La iniciativa s'emmarca dins la constant dinamització de l'activitat comercial d'FGC –recentment s'ha estrenat el web ['impuls.fgc.cat'](http://impuls.fgc.cat), buscant noves ofertes comercials que aportin valor afegit als usuaris del tren, com ara serveis de restauració, botigues de regals o productes ecològics, serveis de missatgeria, etc. Aquest valor afegit potencia i millora l'atractiu de la xarxa de Ferrocarrils, amb un previsible creixement del nombre d'usuaris. //



CAIXER AUTOMÀTIC A DINS D'UNA ESTACIÓ D'FGC

Las obras de la C-245 siguen paradas en Sant Boi

La empresa adjudicataria de las obras, Isolux-Corsán, entra en un precurso de acreedores y, por tanto, no podrá continuar las obras

La última previsión de Fomento era reactivar la ejecución de las obras en el mes de abril, con lo que se suma un nuevo incumplimiento

Redacción

Si había un hilo de esperanza y de optimismo de los vecinos de Sant Boi respecto a las obras de la variante de la C-245, este mes, se acaba de evaporar. Las obras no se han reactivado, definitivamente, en abril tal y como estaba previsto tras la reunión del Director General de Carreteras, Jorge Urrecho, con los ayuntamientos implicados; y, probablemente, no lo hará a corto plazo.

Según ha comunicado de manera formal el Ministerio de Fomento a las instituciones locales, la empresa adjudicataria de las obras, Isolux-Corsán, ha entrado en precurso de acreedores. Con lo que, efectivamente, no se podrá hacer cargo de las obras. Es como una broma de mal gusto –el colmo de los colmos– para los vecinos de Sant Boi y los de los otros municipios afectados por las obras (Sant Vicenç dels Horts, Santa Co-

loma de Cervelló y Torrelles).

Más, si cabe, cuando la Sociedad Estatal de Infraestructuras del Transporte Terrestre (SEITT SA) ya había tramitado, a día 30 de marzo, los pasos necesarios para



continuar con la ejecución de las obras en consonancia con lo acordado en la reunión de las partes con Urrecho.

La respuesta de los ayuntamientos no ha tardado en llegar, convocando una reunión urgente de la Comisión de Seguimiento y Coordinación de las Obras. Mientras, en paralelo, Fomento y la empresa adjudicataria busca una alternativa que pasaría por adjudicar a otra empresa que participara en el concurso la ejecución de las obras pendientes.

Es la última información al cierre de esta edición, que se suma a la larga lista de impedimentos que la obra ha ido experimentando: falta de voluntad política, falta de financiación, protocolos caducados... Y así desde 1992, como muestra la rotonda provisional de La Parellada. ///

IMAGEN AÉREA DE LAS OBRAS DE LA VARIANTE, EN EL TÉRMINO MUNICIPAL DE SANT BOI

ATLL obtiene matrícula de honor en el abastecimiento de agua

La Agencia Catalana del Agua califica con la máxima puntuación los 225 hm³ de agua procedente de la cuenca Ter-Llobregat

La planta potabilizadora de Abrera desaliniza mediante la instalación de electrodiálisis reversible más grande del mundo

Redacción

Agua Ter Llobregat (ATLL), la concesionaria responsable de asegurar el abastecimiento de agua potable en alta a Barcelona, su área metropolitana y nueve comarcas más, entre ellas el Baix Llobregat, ha obtenido una nota de 97,9 sobre 100 en los exámenes de eficiencia en la gestión que le ha realizado la Agencia Catalana del Agua (ACA), organismo público regulador del líquido elemento. La nota obtenida supone la más alta puntuación por tercer año consecutivo y se sitúa por encima de la máxima calificación de calidad.

En total, cinco millones de personas se benefician de este rendimiento hídrico calificado de excelente,



ATLL HA SUPERADO CON NOTA TODOS LOS EXÁMENES DE EFICIENCIA QUE LE APLICA LA AGENCIA CATALANA DEL AGUA (ACA) | I. CRESPO

según se desprende de la reciente auditoría técnica encargada a una empresa externa designada por la propia ACA, tras analizar una serie de variables relacionadas con la calidad, cantidad y continuidad del servicio. Los exámenes han confirmado el cumplimiento del 100% de los indicadores estipulados en la concesión, referentes a la eficiencia hidráulica del sistema y la propia gestión, la calidad del agua distribuida, el rendimiento energético y la afectación al suministro.

Abrera, la joya del agua

En el mismo sentido, la Agencia Catalana del Agua garantiza que todas las muestras recogidas y analizadas en los controles de calidad han superado los test de comprobación que este órgano regulador realiza en el laboratorio ubicado en la planta potabilizadora de Abrera. Una instalación situada al norte de la comarca que garantiza el tratamiento de agua potable como resultado de la integración de un proceso de desalinización a través de un sistema de electrodiálisis reversible que es el más grande del mundo.

La tecnología punta elimina las sales que tiene el agua del río Llobregat, mejorando el sabor y el olor después de entrar a presión por una segunda instalación de membranas agrupadas en 576 pilas. En cada una de estas pilas, una corriente eléctrica continua logra separar las sales del flujo del agua, atraídas por la carga de energía. ATLL gestionó en 2015 un total de 225 hm³ de agua procedente de la uenta Ter-Llobregat. ///

Novetats a les nostres infraestructures

La cara i la creu de les infraestructures del Baix

Territori i Sostenibilitat signa un conveni de col·laboració amb Esplugues per perllongar el Metro i millorar la xarxa del TramBaix

Foment reactiva aquest estiu l'enllaç de l'A-2 i l'AP-7, a Sant Andreu de la Barca; i quedarà pendent la variant de Vallirana i de Sant Boi

Imanol Crespo

La qualitat o no de les infraestructures d'un territori pot decantar l'èxit o el fracàs d'un política, d'una economia i, en general, d'una societat. I ho pot fer tot i que comptem amb totes les peces dels escacs sobre el taulell. No és casualitat que Foment o Territori i Sostenibilitat siguin un dels Ministeris i Conselleries més importants del Govern de l'Estat i la Generalitat, respectivament. De fet, si fem memòria, les grans infraestructures –siguin encertades o no– han estat eina de propaganda, sempre, de les dictadures.

En aquest sentit, val a dir que una mala decisió en matèria d'infraestructures, donades les seves dimensions, pot comportar greus conseqüències que hipotequen, durant molt de temps, una administració i el seu territori. Decisions que, normalment, no tenen marxa enrere.

Aquest recent passat maig ha estat un mes molt intens i amb moltes novetats a nivell d'infraestructures que afecten al territori. Novetats que, en uns casos, donen la llum verda a noves actuacions, mentre que, en altres, continua el semàfor en vermell.



JOSEP RULL I PILAR DÍAZ, A LA SIGNATURA DEL CONVENI | I. C.

El Metro arribarà a Esplugues

Repassant les ciutats veïnes amb frontera amb Barcelona, Esplugues és la única que no té cap parada de metro (compta, només, amb uns accessos de la parada de la L5 Can Vidalet, ubicada a L'Hospitalet de Llobregat). Aquest greuge històric està més a prop de desaparèixer.

Territori i Sostenibilitat i Esplugues han signat un protocol bilateral per la millora del transport públic en el que es recull el perllongament de la línia 3 de Metro.

“És un protocol molt important perquè va en la línia de recuperar projectes que són de primer ordre i de primera magnitud pel transport públic del nostre país, especialment, en l'àmbit ferroviari”, ha dit el conseller de Territori i Sostenibilitat, Josep Rull. D'aquesta manera, el Govern de la Generalitat adopta el compromís de redactar el projecte constructiu durant aquest any per tenir-ho acabat al 2020 i executar-ho, segons les previsions del conseller, al 2021, sempre depenent de la disponibilitat pressupostària.

Segons les primeres dades, el projecte perllongaria la línia verda des de Zona Universitària a Esplugues Centres, passant primer per la zona de l'Hospital de Sant Joan de Déu. La inversió estimada és de 180 milions d'euros, que permetrien la construcció d'aquest nou tram de Metro de 2,3 metres de longitud.

Connexió del Trambaix per Laureà Miró

A més d'aquestes dues parades noves de Metro que s'obriran a Esplugues, la ciutat gaudirà d'una petita actuació que, en canvi, podrà millorar notablement la mobilitat de la zona. I només cal mirar el plànol actual del Trambaix i la volta que realitza per entendre les avantatges d'aquest segon acord que recull el protocol. Es tracta de la connexió de la línia T3 del Tram entre la plaça de Santa Magdalena d'Esplugues i la parada de la Rambla de Sant Just Desvern al llarg del carrer Laureà Miró.

ATM redactarà els estudis i projectes necessaris, també, pel 2020, en un tram que, en aquest cas, només és d'un quilòmetre i que reduirà el temps necessari en quasi cinc minuts (4,8). “Hem de ser capaços d'avançar en tres línies diferents: accessibilitat, la freqüència i, en tercer lloc, la velocitat comercial”, ha apuntat Rull. En aquest sentit, la connexió farà que Barcelona i Esplugues estiguin, doncs, més a prop de Sant Just i Sant Feliu. La inversió estimada és de 24,6 milions d'euros i inclourà dues noves parades en aquest tram.



Tienes un libro... y lo quieres editar
 Publícalo a través de micromecenazgo
 sin que te cueste nada.

Entre 100 y 200 ejemplares, en dos meses
 y con distribución gratuita

Consulta: www.mecenix.com

la única plataforma de crowfunding dedicada al libro

Foment reactiva les obres d'enllaç de l'A-2 i l'AP-7 a Sant Andreu

L'enllaç entre l'autovia A-2 i l'autopista AP-7, a l'altura de Sant Andreu de la Barca, ja compta amb un nou calendari. Segons han acordat l'alcalde de la ciutat, Enric Llorca, i el director general de Carreteres, Jorge Urrecho, en una reunió celebrada a la Delegació del Govern a Catalunya, Foment reactivarà les obres aquest mateix estiu amb un període previst d'execució de 20 mesos.

D'aquesta manera, l'objectiu és comptar amb la infraestructura acabada per a principis de 2019, una infraestructura que Llorca ha qualificat "d'imprescindible per al futur econòmic de la zona". Per la seva banda, Urrecho ha destacat que "el projecte no està en dubte i que el que queda pendent són serrells tècnics que tenen uns tràmits determinats".

L'obra té com a objectiu apropar les comarques del Baix Llobregat i el Vallès a través d'un viaducte de 850 metres que connectin les dues artèries en qüestió, en una zona per la qual passen 40.000 vehicles diaris. D'aquesta manera, s'evitarà realitzar l'actual volta de 12 quilòmetres.

Les obres van començar el 2006 fins que, el 2010, per motius econòmics, va arribar la primera pausa. Des de llavors, la infraestructura ha avançat amb dificultats, tot i que, des de fa sis anys, estigui pràcticament acabada. En aquest període s'han realitzat fins a tres modificacions de l'obra per ajustar-la a la normativa actual, el que ha augmentat el pressupost de 50 a 76 milions d'euros.

A la reunió han estat present, també, tant el subdelegat del Govern de l'Estat a Catalunya, Emilio Ablanado, com el president del PP de Sant Andreu de la Barca, Jordi Alsina, i la portaveu del grup municipal, Sònia Aranda.

JORGE URRECHO, DIRECTOR GENERAL DE CARRETERAS;
ENRIC LLORCA, ALCALDE DE SANT ANDREU DE LA BARCA;
I JORDI ALSINA, PRESIDENT DEL PP AL MUNICIPI

A BAIX, IMATGE AÈRIA DE L'ENLLAÇ, A L'ALÇADA DEL MUNICIPI DE SANT ANDREU DE LA BARCA

CONTINUA A LA PÀGINA SEGÜENT >>



L'Hospitalet obrirà tres noves estacions de Metro a l'any 2019

No serà l'any 2018, però sí al 2019. L'Hospitalet sumarà tres noves estacions de Metro a la seva xarxa de mobilitat després de l'acord assolit amb el Govern de la Generalitat de Catalunya, pel qual habilitarà una partida total de 51 milions d'euros.

D'aquesta manera, la segona ciutat de Catalunya podrà posar en servei les dues noves estacions de Metro de la L10 Sud (37 milions), Provençana i Ildefons Cerdà, però també acabar la d'Ernest Lluch de l'L5 (14 milions).

Satisfacció, doncs, després dels dubtes que va generar l'acord bilateral entre el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de la

ciutat comtal que permetia posar en funcionament les seves estacions al llarg del 2018.

Les estacions de la Provençana i Ildefons Cerdà tenen l'obra civil ja acabada i, per tant, el que queda és executar els treballs pendents d'acabats i instal·lacions, comunicacions, escales mecàniques, ascensors i altres equipaments interiors. Les obres començaran aquest mateix estiu i s'acabaran al febrer i octubre, respectivament.

Per la seva part, la nova estació d'Ernest Lluch de l'L5 (blava) estarà ubicada entre les parades de Collblanc i Pubilla Cases i farà transbord amb les línies T1, T2 i T3 del TramBaix.

Tu empresa, tus productos y servicios tienen un relato

Te ayudamos a explicarlo para que todo el mundo te conozca

Evolucionamos contando historias
Somos especialistas en contenidos para
medios de comunicación on/offline

Enjoynalism!



Novetats a les nostres infraestructures

Variant de Vallirana: obres en marxa però sense data final

Es tracta d'una reivindicació històrica de la zona, afectada contínuament pels embussos a Vallirana, per on creuen, pel centre de la vila, tot el trànsit que ve des del Penedès i des de l'autovia B-24 que deriva en la N-340 amb tot el que suposa. L'obra, que ja ha fet les noces d'argent, va sumar una nova data de finalització a l'any 2015, amb la visita de l'anterior ministra de Foment, Ana Pastor, que va fixar el present 2017 com a termini per acabar la variant. Doncs bé, ja podem descartar, òbviament, aquesta data.

Així ha quedat confirmat en una nova reunió entre l'alcalde de Vallirana, Eva Martínez, el secretari general d'Infraestructures, Manuel Niño, i el director general de carreteres, Jorge Urrecho, entre altres representants. Segons Foment, les obres avancen al màxim ritme possible tècnica-ment, però han evitat donar al Govern local una data de finalització de les obres. D'aquesta manera, com dèiem, les noves afirmacions del ministeri desmenteixen a l'anterior titular de la cartera. En positiu, segons Niño, "el ritme de les obres no depèn de la disponibilitat econòmica" donat que en 2016 es va certificar obra per un valor de 25,5 milions d'euros, set més dels que estaven pressupostats.

En aquest moment, s'està preparant una modificació del projecte per introduir millores tècniques relatives a l'enllumenat, seguretat i la passarel·la de connexió entre la Llibra i l'IES Vall d'Arús.



Marxa enrere a la variant de la C-245, que tornarà a obrir el ramal d'accés a Sant Boi des de Viladecans

On no hi ha manera d'avançar és a la variant de la C-245 que ha de connectar, a l'alçada de Sant Boi, la C-32 i l'A-2 sense la necessitat de passar per la carretera comarcal. I és que no només no avança, sinó que va camí de fer marxa enrere.

Els Ajuntaments de Sant Boi, Sant Vicenç dels Horts, Santa Coloma de Cervelló i Torrelles, amb el suport de la Diputació de Barcelona i la Generalitat, han demanat recuperar el ramal d'accés a Sant Boi des de Viladecans, tallat en una fase anterior amb motiu de les obres. Unes obres que ja fa més de 20 mesos que estan aturades amb

les conseqüències i afectacions que generen a nivell de mobilitat.

Aquesta petició arriba després que l'empresa adjudicatària, Isolux-Corsán, entrés en concurs de creditors i, per tant, no es pogués reactivar l'obra al mes d'abril tal i com estava previst. En la darrera reunió amb Foment, s'ha fixat el 30 de juny com a data límit per buscar una alternativa a Isolux-Corsán. De no ser així, s'obrirà el ramal per minimitzar les afectacions en mobilitat. Per la seva part, s'ha tancat un acord per fer avançar el desdoblament de la BV-2002 i l'autovia A-2. ///



**Exclusiva de
Publicidad
Exterior**

DONI A CONÈIXER EL SEU NEGOCI A SANT JUST I ESPLUGUES



**PUBLICITAT
EN MOVIMENT
ALS AUTOBUSOS
URBANS QUE
CIRCULEN TOT EL DIA
PELS CARRERS D'AQUESTES
POBLACIONS I CONECTEN TOTES
LES ZONES D'INTERÉS**

**LA PUBLICITAT EXTERIOR ARRIBA
A QUASI EL 72 % DE LA POBLACIÓ**

**ÉS EL MEDI MÉS EFICAC
JUST DARRERA DE LA TELEVISIÓ**

**TOTHOM SURT AL CARRER,
SENSE DISTINCIÓ DE SEXE NI EDAT**

**ÉS UNA OPORTUNITAT PER A
FER-LIS ARRIBAR EL SEU MISSATGE**






DEMANI INFORMACIÓ. LI FAREM UNA PROPOSTA PERSONALITZADA A LES SEVES NECESSITATS.

93 689 27 64

publicidadexterior ● cat

107.9 fm

RA

www.radioabrera.cat



- EN ESPAÑA HAY 3 MILLONES DE HIPOTECAS AFECTADAS POR LA CLÁUSULA SUELO
- LA BANCA COBRA 6.000 MILLONES AL AÑO INDEBIDAMENTE
- PROBABLEMENTE USTED ESTÁ PAGANDO DE MEDIA 2.000 EUROS DE MÁS, AL AÑO

¿Quiere reclamar el dinero que ha pagado de más por su hipoteca?

Recupere su dinero



RECLAME

En la sentencia de 25 de marzo de 2015, el Tribunal Supremo declaró ilegal las cláusulas suelo, por falta de transparencia.
 • Ese derecho solo se aplicará a quienes lo reclamen.

¿QUÉ GANO?

Eliminaremos del contrato hipotecario la **cláusula suelo** del banco; considerada **ilegal** por la justicia y pediremos la devolución **retroactiva** de la cantidad que usted haya pagado de más.



IMPORTANTE

Recuerde que podría estar pagando unos 2.000 euros de más cada año; casi **170 euros al mes**.



c/ Raurich, 62,
Sant Boi (08830)

CONTACTO

Pérez Llorca
Abogados

Telf. 670 79 46 37

perezllorca@consultajuridica.net



Esplugues pide “consenso urgente” para aplicar “disciplina urbanística” en Collserola

Nueve municipios conforman, entre otras instituciones, el Consorci del Parc de Collserola: Esplugues, Sant Just, Sant Feliu, Molins de Rei y El Papiol

“Si todos consumiéramos lo mismo, necesitaríamos dos Tierras más. La responsabilidad de las instituciones locales es muy importante”

I.C.

El crecimiento de las urbes, fundamentalmente en el área metropolitana, y el cambio de cultura –más saludable y deportiva– ha hecho que se reduzca la frontera entre algunos espacios naturales y la ciudad y, por otro lado, que aumente la ocupación y uso de estos parajes. Esta transición genera nuevas necesidades que obligan a plantear el debate, tal y como ha hecho hoy el Cercle d’Infraestructures en Esplugues, sobre la regulación de estos espacios naturales como el del Parc de Collserola, “el pulmón verde metropolitano”, tal y como decía la alcaldesa de la ciudad, Pilar Díaz.

Bajo el título ‘Collserola, infraestructura natural metropolitana’, la mesa ha servido para definir, por consenso, que efectivamente un espacio natural de estas características es, también, una infraestructura y que, por tanto, se tiene que poner en valor: “lo es fundamentalmente porque aporta paisaje, aire y agua”, ha sentenciado el asesor de Medi Ambient de la Diputació de Barcelona, Ramon Minoves.

Por ello, Minoves ha defendido la regulación de un espacio como el de Collserola, tal y como se ha hecho ya en relación con otros espacios montañosos, fluviales o del litoral, “para controlar el territorio de la

presión urbana”. Minoves ha destacado la función social y saludable que aporta un espacio como Collserola –“tengamos en cuenta que ya estamos recetando, en algún ambulatorio concreto, paseos por el Montseny”–, pero, también, ha pedido proteger y potenciar la biodiversidad de estos espacios.

Es, sin duda, el mayor de los retos en este debate: encontrar el equilibrio y el buen encaje entre el uso ciudadano de un espacio natural sin que éste derive en una presión cívica que afecte a su espíritu natural y su biodiversidad. En parte, porque de aquí dependen, tal y como ha mencionado Minoves, otros conflictos –ahora de actualidad– como el aumento de especies en el Parc Agrari que arrasan con los cultivos y merman, por tanto, la producción agrícola.

Disciplina urbanística

La alcaldesa de Esplugues, Pilar Díaz, que es a la vez vicepresidenta ejecutiva del Consorci del Parc de Collserola, ha pedido “consenso y visión metropolitana”, de manera urgente, para que el parque pueda contar con un plan específico que regule los usos. “Hemos experimentado un mayor uso del parque y que, en muchos casos, no se puede prescindir. Tenemos que preparar, pues, este parque para proteger su hábitat. Por ello, tenemos que hablar de racionalizar

y, si es necesario, limitar actividades multitudinarias como, por ejemplo, cursas deportivas”, ha apuntado Díaz. En este sentido, y con el trasfondo del debate sobre la idoneidad o no del uso de Collserola por parte del Ejército, Díaz ha apuntado que “sería inconstitucional prohibir que vayan a caminar o hacer un uso cívico de Collserola a miembros del Ejército. Otra cosa es que entren con armas, ni ellos ni otros cuerpos de seguridad”. En este sentido, y ante la falta de competencias y de este plan específico, de momento se ha optado por contar con una “complicidad” con ellos para que desistan de estas prácticas.

Por otro lado, y no menos importante, Díaz

ha definido como “la gran asignatura pendiente, aplicar disciplina urbanística” frente a ocupaciones ilegales en la zona. De la misma manera, ha reclamado mayor financiación, especialmente a la Generalitat. En este sentido, Pere Macias, presidente de la Fundació Cercle d’Infraestructures, ha alertado del peligro de que los discursos en defensa del medio ambiente queden en el papel si no se apoyan con recursos económicos; un problema que afecta, también, al resto de infraestructuras.

Naturalizar la ciudad

El debate ha contado, también, con la excelente ponencia de uno de los mayores expertos de la materia a nivel mundi-

al: Martí Boada, Doctor en Ciencias Ambientales, Geógrafo y Naturalista de la Universidad Autónoma de Barcelona, galardonado, entre muchos premios, con el Premio Global 500 de Naciones Unidas. “No olviden nunca que la mayor lucha de la humanidad en el futuro será el medio ambiente”, les dijo, en aquel momento, Nelson Mandela al ser condecorados. Con estas palabras, Boada ha querido poner el medio ambiente en el centro del debate, también, político: “Hay mucha ideología y mucho inmovilismo”.

En este sentido, Boada ha destacado el exponencial aumento poblacional mundial desde 1950 (2.500 millones de personas) hasta la actualidad (7.500 millo-

nes), así como las dinámicas de consumo masivo: “Si todos consumiéramos lo que consume el área metropolitana de Barcelona, necesitaríamos dos Tierras más”. Ha pedido, pues, revertir este modelo, lo que “no quiere decir volver al taparrabo”.

Responsabilidad local

Para ello, y pese a su visión transversal y global que ha aportado, Boada ha apuntado en la necesidad de actuar de manera local: “La responsabilidad de las instituciones locales es muy importante para ser solidarios a nivel universal”.

Para acabar, Boada ha defendido también las ciudades como una expresión socioecológica –“Barcelona tiene más especies ya que los Monegros”– y, por tanto, ha invitado a naturalizarlas. De la misma manera, ya en el coloquio, ha mencionado el mayor interés de las instituciones por cuantificar el valor de sus recursos naturales. //



L'ESPAI BARONDA D'ESPLUGUES VA ACOLLIR LA 7ª TAULA DE DEBAT DEL CERCLE D'INFRAESTRUCTURES AL BAIX LLOBREGAT | BCN CONTENT FACTORY

¡Aquí sí hay playa! Pero, ¿hasta cuándo?

Un centenar de expertos apuestan por redefinir el modelo de gestión para una mayor protección del litoral

Las playas metropolitanas podrían reducirse a la mitad, en 2100, por los efectos del cambio climático

Redacción

El Llobregat de enero de 2016 recogía, en portada, el reportaje ‘Si seguimos contaminando como hasta ahora... podríamos volver a ser la antigua Roma’, haciendo referencia al antiguo puerto que tenía Sant Boi en la época. Y es que hasta esta ciudad podría llegar el agua, en 2100, si se da el aumento de la temperatura media de la Tierra, con la correspondiente subida del nivel del mar. Nuestras playas están en peligro y su protección ha sido –lejos de presentar nuevos servicios– el ‘late motiv’ de la campaña de verano de Área Metropolitana de Barcelona.

La administración supramunicipal estima que el 50% de su litoral podría desaparecer para entonces. “Nos tenemos que reinventar la protección y prevención de lo que nos viene encima”, exclama Xavier Segura, director de Servicios del Espacio Público. “Es un cambio climático muy potente biológicamente que, con el incremento del nivel del mar, las playas sufrirán y llegarán temporales más agresivos como los de este invierno. Las playas tienen un enorme valor para el litoral catalán y nos tenemos que esforzar todo lo que podamos. Y no se trata de tirar arena solo; tenemos que coordinarlo todo”.

Con este objetivo, el Área Metropolitana de Barcelona ha celebrado, por primera vez, en colaboración con los ocho municipios de costa, el primer congreso ‘LitoMet’ con el que se han podido dar los primeros pasos para definir las políticas públicas para la protección del litoral. Un centenar de expertos han puesto el valor en la proximidad y, por tanto, apuntan a los gobiernos locales como actores clave. Aun así, en el marco metropolitano, han detectado problemas competenciales, dado que éstas están muy fragmentadas y, por tanto, el actual modelo dificulta la gestión: “Algunos de los obstáculos más importantes a la hora de gestionar la zona del litoral son la atomización de las competencias, así como los problemas derivados de los diferentes regímenes de propiedad del territorio, público y privado”, ha dicho el secretario de la Asociación Española de Técnicos Urbanistas: Pablo Molina.

El congreso ha concluido que es necesario un nuevo plan integral basado en criterios científicos y de participación ciudadana. Redefinir, pues, el actual modelo de gestión para conseguir un modelo de protección más eficiente a corto, medio y largo plazo. Y es que, la actuación se tiene que dar con las particularidades de cada playa o zona.

No caer en los mismos errores

Nada tiene que ver el Baix Llobregat con el norte metropolitano, más castigado e irrecuperable que no el sur: “En total, el 35% del territorio cuenta con playas de dunas. Aquí en el Baix ya pasamos el 40%, pero tendremos que inventar más cosas como, por ejemplo, lagunas interiores para amortiguar las olas”, dice Segura destacando el valor natural y de protección de las dunas, que se están recreando artificialmente. “En el norte, no funcionaría porque la agronomía es diferente. La duna la puedes hacer si el material de base es el correcto. En el norte es más difícil por el estado de degradación al que ha llegado”.

En este sentido se manifiesta el coordinador de conservación y promoción del Espacio Público, Jordi Bordanova: “En el norte, los sedimentos son menores, porque tenemos el país más edificado, además de la situación de los ríos y las rieras. Después de infraestructuras como, básicamente, los puertos, se está condicionando



toda la corriente litoral mayoritaria que va de norte a sur y que trae sedimentos en esta dirección”. La solución tendrá que ir por otro lado como diques sumergidos paralelos a la costa, espigones más largos para proteger las playas o, incluso, estudiar la implantación de unos inflables de arena paralelos a la costa de tal manera que la ola los rompa y se sedimente el material (algo que ya se está haciendo en México). Todas estas medidas, tal y como apunta Segura, son también de difícil gestión, puesto que, en ocasiones, se puede dañar el fondo marino u otras especies.

Con el ejemplo del norte, la hoja de ruta del Baix es simple: no caer en el mismo error y, por tanto, seguir protegiendo, entre otras

medidas, las dunas como principal protector de la costa. “Hemos plantado *Ammophila arenaria*, que son autóctonas y expertas a sobrevivir en las dunas. Ayuda, pues, a mantener el ecosistema para aguantar los envistes del mar; y se han retirado unos 30.000 kg de plantas invasoras”, explica Segura, que sentencia: “contra más construidas están las playas, más se estropean”.

Nuestras playas, como exponemos a continuación, están más de moda que nunca; pero no olvidemos que, por ejemplo, en el caso de El Prat, no era apta para el baño antes del 2000. No caigamos, pues, en errores del pasado y así proteger nuestra costa, en palabras de Bordanova, “un elemento vital para nuestro futuro”. //

El Cueto



¡SOS: Playas de Gavà!

Continuarán existiendo todas las playas del Baix Llobregat en los próximos años? No es un interrogante exagerado para llamar la atención. Pero sí es una pregunta alarmista. Porque auténtica alarma fue lo que sentí este verano al pasear algunos días por las playas de Gavà. En algunos tramos, el mar se había engullido literalmente la arena y tan solo quedaban poco más de quince metros de playa. En algún sector, el impacto del mar llegaba a generar barrancos de más de un metro y medio de altura entre la arena y el agua.

Algunas causas son tan ciertas como recurrentes. Conocemos el impacto del cambio climático. Sabemos del esfuerzo de las administraciones por crear dunas como barrera para el avance del mar. Pero en el caso de las playas del Baix Llobregat, la intervención humana no es ajena a este impactante proceso de deterioro. Varias cosas no se han debido hacer bien cuando se ha actuado en infraestructuras como la ampliación del puerto, la nueva pista del aeropuerto o el desvío del Llobregat.

La situación exige una intervención urgente y determinante de las administraciones para corregir las consecuencias de esta degradación ambiental y territorial. No sirven parches, sino soluciones contundentes. Si no es

así, en pocos años nos quedamos sin playas. Y puestos a hablar de playas, cabría exigir a los ayuntamientos un poco de coherencia a la hora de regular los accesos y los aparcamientos.

No puede ser que Castelldefels establezca zonas azules de forma unilateral, mientras Gavà sigue siendo “territorio comanche” donde cada uno aparca donde puede (incluido en la autovía) o se pinten zonas naranjas que la mayoría de conductores ni conocen ni entienden. Los ciudadanos asistimos desconcertados al espectáculo de caos y desorden que se genera cada fin de semana de verano, mientras los ayuntamientos parecen incapaces de coordinarse y elaborar un plan de movilidad viable y realista.

Unas playas de calidad como las que deseamos también exigen un esfuerzo por mantener el entorno limpio y cuidado. Un paseo por Gavà Mar ofrece un triste espectáculo de calles degradadas.

El abombamiento de los viales por efecto de las raíces de los árboles, la acumulación de pinaza en las esquinas o la inundación de calles cada vez que llueve por un mal alcantarillado, son solo algunos de los problemas acuciantes de la zona.

¡Hay que ponerse las pilas! //

Playa de El Prat: una joya en peligro de extinción

Imanol Crespo

Todavía recuerdo, de pequeño, los pegotes verdes ennegrecidos de mejor no saber qué que se pegaban en los pies cuando paseabas por la orilla de la playa de El Prat, no apta para el baño hasta el 2002. La construcción de la depuradora permitió recuperar casi seis kilómetros de playa, que, en menos de dos décadas, se han convertido en una joya del litoral metropolitano.

La belleza del entorno natural -incluidos los casi cuatro kilómetros que separan la playa del término municipal de la ciudad- y la apuesta por renunciar a convertir la playa en un 'boulevard' para el disfrute turístico dan valor a un espacio excepcional en el litoral metropolitano: prueba de ello, y a diferencia de otros municipios, es que no hay, prácticamente, oferta hostelera a excepción de cuatro 'chiringuitos' anclados en la arena. De hecho, la protección del paraje natural ha hecho que solo sean aptos para el uso público 3,4 km de la playa, dejando protegida la de La Ricarda - Ca l'Arana, la más cercana a la desembocadura del Llobregat. Aun así, esta playa está, sin duda, en peligro de extinción, un peligro que no llega del río, sino del mar, pero en el que, de nuevo, tiene mucho que ver la acción del ser humano. La remodelación y crecimiento de zonas portuarias con la construcción añadida de diques submarinos han roto el movimiento natural de arena. De esta manera, sobre todo con las corrientes de Levante, el mar erosiona notablemente el litoral pratense llevándose su arena que, ahora, no tiene sustitución natural. El proceso ha pasado a ser artificial y, de hecho, es habitual ver en el horizonte más cercano un barco yendo de lado a lado para dragar y traer la arena que queda en Port Ginesta. Una medida insuficiente a la constancia del mar.

Solo hace falta ir a la mitad de la playa de El Prat más cercana a Viladecans (Playa del Remolar y de la Robertta). Esta zona, que destaca también por sus solares naturales protegidos para la nidificación de aves, era excepcionalmente ancha. En apenas unos años, y especialmente en este último, se han podido perder perfectamente unos 40 metros de anchura, dejando solo una raquílica franja arenosa de una decena de metros. Se ve, de hecho, la sombra marrón de la arena bien entrado el mar, en donde se puede jugar perfectamente a palas sin que el agua te llegue al ombligo.

Admirar la naturaleza

A lo largo de todo el litoral pratense se levantan distintos miradores como puntos de interés que permiten admirar el entorno natural en el que nos encontramos. El más alto de todo el Delta del Llobregat es el llamado mirador de la Isla, ubicado al principio de la playa, detrás del Centro de Vela, desde el que se puede tener una excelente panorámica de todos los espacios naturales, especialmente, la pineda de Can Camins, toda la playa, la extensa finca de la Ricarda y una vista singular de la excepcional Casa Gomis y su tejado ondulado.

Con Sant Ramon y Montjuïc en el horizonte, los aficionados de la aeronáutica también pueden disfrutar de una excelente vista de la tercera pista del aeropuerto, vista que complementa los puestos para 'spotters' (aficionados a la fo-



ZONA DE ESPECIAL PROTECCIÓN PARA LAS AVES

tografía de aeronaves) ubicados a lo largo de la carretera de la playa: una tarima elevada, especialmente, para ellos y un grupo de sillones de piedra en línea con la pista principal del aeropuerto.

Desde el mirador de la Isla se puede acceder andando a la Pineda de Can Camins, una zona reconocida dentro de la Red Natura 2000 y que, con 30 hectáreas de pino piñonero, es una de las zonas arboladas mejor conservadas del litoral catalán. Acoge preciosos y singulares vegetales como orquídeas y algunas especies poco habituales de hongos. De la misma manera, la sombra de los árboles favorece la presencia de aves.

El reto de la masificación

Las características excepcionales de la larga playa de El Prat, de moda dentro y fuera del municipio, ha derivado en un éxito que, obviamente, plantea como en el resto de playas del litoral baixllobregatense el reto de la movilidad. La mejora del transporte público con la nueva línea Platja Exprés, que se suma al PR3, ambos con frecuencias de media hora; la ampliación considerable, en los últimos años, de las zonas de aparcamiento; el incentivo del acceso a pie o en bicicleta y la política de pago del vehículo privado no consigue reducir la cantidad de coches que llegan a El Prat.

En este sentido, este año contamos con una importante novedad, muy celebrada por los aficionados a la bicicleta. Y es la prolongación del carril bici con una vía paralela a la playa, hasta el final de la misma, y en el que además se ha dejado a la vista el espacio verde del antiguo campo de golf.

Donde no hay cambios es en la política de pago del vehículo privado, en el que los coches que pagan el impuesto de matriculación en El Prat y, por tanto, se entiende que son vecinos de la ciudad, cuentan con una pegatina de color con la matrícula en cuestión que está exenta de pago. De esta manera, se da prioridad a los vecinos pratenses frente al resto de usuarios que sí tienen que pagar, como en el resto de ciudades costeras. El precio para estas 1.500 plazas aproximadas va desde los 30 céntimos para diez minutos, hasta los 3 euros para dos horas o 9 euros para más de 5 horas. Las tarifas son válidas hasta el 30 de septiembre y cuentan, también, con un abono de 20 euros para los usuarios de El Prat habituales de servicios de renting, leasing o parecidos.

Equipamientos únicos

Además de los espacios lúdicos que son habituales en cualquier playa metropolitana, la de El Prat cuenta con dos equipamientos únicos. Por un lado, el Centro de Recuperación de Animales Marinos (CRAM) que ya ha recuperado y liberado a más de 500 tortugas marinas, ha asistido al varamiento de 400 delfines y ballenas y ha realizado una cincuenta de proyectos científicos y de conservación. Cifras que, seguro, van al alza desde su nuevo espacio, ubicado al inicio de la playa, al lado, precisamente, del Centro Municipal de Vela. Éste es el segundo equipamiento destacado de la playa y que hace valer el espíritu polideportivo del territorio, en este caso, vinculado a los deportes de mar. Patín catalán, catamarán, windsurf, paddlesurf, kayak de mar y surf son los deportes del centro, que cuenta con distintos cursos de iniciación y otras experiencias náuticas. //



LA ZONA AZUL DE EL PRAT EXIME EL PAGO A LOS VEHÍCULOS QUE PAGUEN EL IMPUESTO DE CIRCULACIÓN EN EL PRAT | IMANOL CRESPO

Castelldefels, una playa de bandera

Marta Fernández Veas

Castelldefels, un verano más, ondea la Bandera Azul en sus tres playas: La Pineda, Lluminetes y la Playa del Baixador. Entre las tres tienen una extensión de cinco kilómetros, situadas entre dos sistemas claramente diferenciados: el delta del Llobregat y el macizo de Garraf.

Una de sus características es su larga tradición turística, quizás por su buena comunicación con una parada de tren propia en la Playa del Baixador, como el propio nombre indica, conocida por “el apeadero”, donde trenes llegados de Barcelona traen a los visitantes que cada año pasan a por Castelldefels a pasar una jornada veraniega.

Sin salir de la playa del ‘Baixador’, con una longitud de 1.980 metros y una superficie de 270.072,18 m², es la más situada al sur del municipio y la que cuenta con alguno de los más famosos ‘chiringuitos’ como el Tibu-Ron. Subiendo, dirección Barcelona, nos situamos en la parte central de Castelldefels, en concreto, en la playa de Lluminetes, que destaca por la mezcla de ocio, con restaurantes como El Péndulo y espacios naturales de dunas. Tiene una longitud de 770 y una superficie de 97.691,48 m². Y ya en la parte más norteña de la ciudad está la playa de la Pineda, que cuenta con las dunas más consolidadas, donde además se puede realizar un itinerario con información sobre fauna y flora. Dispone también de zona de kitesurf, regulada por el área metropolitana de Barcelona. Tiene una longitud de 2090 y una superficie de 271.149,65 m².

La última novedad de esta zona es un banco de tamaño gigante, cinco metros de largo y 1,2 metro de altura. Éste se sitúa en el paseo, y sin duda alguna se ha convertido en una atracción turística, pues los paseantes realizan una parada casi obligatoria en éste para hacerse la foto de recuerdo.

Cada una de las tres playas disponen de equipamientos como: balizamiento de salida de embarcaciones y de la zona de baño, bancos, bar, duchas y Lavapiés, fuente, juegos infantiles y gimnásticos, lavabos, papeleras, pasarelas, lavabos adaptados, señalización informativa, sillas de vigilancia, pasarelas de acceso adaptado y redes de voleibol. También de servicios de salvamento y socorrismo, megafonía, acompañamiento al baño y en el caso de La Pineda dispone de información ambiental y ámbito kitesurf.

Fácil acceso

A parte de la propia parada de tren situada en la playa El Baixador, cuatro líneas de autobuses realizan parada en las tres playas de Castelldefels, a 10 metros de la arena.

La Línea L94, con salida desde Barcelona va directo a la Playa de Castelldefels, pasando por la autovía. Con previo paso por el núcleo urbano del municipio hay tres líneas: L95 con salida desde Barcelona; L96 con salida desde Sant Boi y L97 con salida desde Barcelona.

Además, se puede acceder con coche por la autopista C-32, salida ‘Castelldefels sur’ o por la autovía C-31, salida ‘Castelldefels Playa’.

Un lugar para comer y relajarse

El calor, los días más largos, las terrazas y el ambiente vacacional en general te invitan a comer fuera de casa o tomar algo para descargar la rutina del año y relajarse del trabajo. En la playa de Castelldefels ofrece numerosas variedades gastronómicas para pasar una velada.

Playa Baixador

Restaurante Fosbury, desde ensaladas, arroces y fideuas hasta licores y cócteles. Una cocina exquisita, con una amplia visión. Su finalidad es que la degustación de sus platos sea una experiencia especial y diferente, llena de emociones y sensaciones a pie de playa.

Restaurante Casanova Beach Club, en pleno Paseo Marítimo, este Restaurante apuesta por la gastronomía de fusión frente al mar. En un espacio de 1.000 metros cuadrados los visitantes de este lugar pueden disfrutar de una gastronomía selecta. Además, cuenta con una terraza con piscina para disfrutar de un buen aperitivo. Después de las cenas, CBC Club pone ritmo a las noches de Castelldefels con DJ's de primer nivel y actuaciones musicales acompañados de cócteles y copas hasta las 3.30h.

Cheche Restaurante, un moderno Restaurante familiar donde se puede disfrutar de varios menús, con platos de picoteo, pescados, carnes y deliciosos postres. Una cocina mediterránea con pinceladas vanguardistas, especializados en arroces y pescados. Además, tienen una amplia carta de platos para tapear.

Restaurante Vini, donde se puede disfrutar de una cocina mediterránea y una exótica cocina hindú, con chefs de referencia en ambas cocinas. Además, Vini, ofrece un paso más para una diversión después de comer, pues también son un bar de copas de ambiente Chillout, que a partir de las 18 h se convierte además en karaoke, y con una terraza.

Chiringuito El Tibu-Ron, es un referente en el verano de Castelldefels. En el chiringuito situado en la misma arena de la playa se puede disfrutar de música, deporte, cine y como no, si producto estrella, el Mojito Tibu-Ron. Situado ya en el paseo, el Beach Club combina la mejor cocina mediterránea con una actividad de ocio nocturno.

Playa Lluminetes:

Restaurante El péndulo, en primera línea de playa, con

terrazza acristalada para visionar el mar. Un lugar donde te puedes relajar y disfrutar de una gastronomía mediterránea creativa, platos elaborados, ingredientes frescos, aromas y culturas y mezcla de sabores.

Restaurante El Rincón de Lola, un lugar familiar, con más de tres generaciones dedicadas a la hostelería. Con una terraza ideal para comer, beber una copa y disfrutar del verano con la familia y amigos.

Restaurante Rocxi Beach & Tapas, para los amantes de la gastronomía mediterránea con productos frescos y tradicionales combinados con modernidad, calidez y vanguardismo. Ofrece un concepto gastronómico con ambiente exclusivo, donde el visitante se puede relajar en una atmósfera sofisticada.

Playa La Pineda:

Restaurante El Marítimo, donde se puede disfrutar del pescado del día, cocina criolla y productos de la región. Tiene una carta variada de exquisito sabor con toques de originalidad. Un lugar donde el visitante puede tomar un buen desayuno frente al mar para empezar el día diferente. Además, ofrecen deliciosos cócteles.

Restaurante Spriz, restaurante italiano. Apuesta por la tradición, los productos genuino y una gran variedad de propuestas con las vistas de un gran paseo y la playa de frente.

Actividades

El ocio y la diversión es otra de las características que tiene la playa de Castelldefels. Durante los meses más calurosos del verano numerosas actividades se realizan para los amantes del deporte, de la lectura, del cine, de la música, en definitiva, un lugar para que las familias disfruten con los más pequeños.

Los amantes de la música podrán disfrutar del ‘Sona Festival’ que se celebra el 14 de julio con grupos musicales de 22.30 a 2h en la Plaza de las Palmeras. Como ya es tradición se celebra las ‘Fiestas del Mar’, que dan comienzo con el desembarco de piratas el 15 de julio, con asardinada popular, baile con orquesta, espectáculo infantil y fuegos artificiales. Además, julio se caracteriza por su noche de habaneras, con canciones de taberna y sonidos cubanos el 16 de julio. ///



PLAYA DE CASTELLDEFELS, LA MÁS MERIDIONAL DE LA COMARCA | MARTA FERNÁNDEZ

Las playas del Baix Llobregat aspiran a seguir con una nota de excelencia

El Círculo de Infraestructuras celebra, en Castelldefels, su octavo debate en el Baix Llobregat con las playas como protagonistas

Las administraciones defienden una política transversal en la costa que de equilibrio al desarrollo económico y a la sostenibilidad medioambiental

I.C.

El 70% de los visitantes que llegan a la demarcación de Barcelona lo hacen atraídos, en gran parte, por la gran calidad de su litoral. Sea el de Barcelona ciudad o el de su entorno que, de hecho, cuenta con una mejor valoración, las playas son auténticas infraestructuras con sus retos, sus oportunidades, pero, también, sus debilidades que corregir. A las puertas del verano y en plena ola de calor, el Círculo de Infraestructuras –con la colaboración de El Llobregat y BCN Content Factory– ha celebrado, en Castelldefels, su octavo debate en el territorio, en esta ocasión, bajo el título ‘Las playas, infraestructuras de ocio glocales’, en el que se ha reconocido la ca-

lidad de las playas baixllobregatenses.

Más nota que Barcelona

Según el reciente Estudio de reputación online de las playas de la demarcación de Barcelona 2016, las playas del Baix Llobregat han obtenido un 8,61 de nota, por delante, incluso, de las propias del Barcelonès que, incluida Barcelona, queda en un 8,33. Es de esta manera, la comarca con la segunda mejor nota después del Garraf (8,73) y mejor que el Maresme (8,45).

De esta manera, tal y como decía Miquel Forns, diputado delegado de Turismo en la Diputación de Barcelona y alcalde de Sitges, la media queda en un 8,4 de nota o, lo que es lo mismo, un notable alto. En cualquier caso, destaca la mejor nota del entorno de la capital

catalana, algo que representa una oportunidad que Forns extendía a toda Catalunya: “Tenemos un muy buen posicionamiento internacional del entorno de Barcelona. Y cuando hablamos de su entorno, en el caso de la costa, estamos hablando desde los Pirineos hasta Tarragona”, ha dicho Forns, defendiendo previamente el concepto ‘glocal’ de nuestras playas.

Forns, que ha pedido una labor coordinada y conjunta entre las administraciones, ha destacado el impacto económico que representa la fachada litoral de la demarcación y que asciende a 75 millones de euros; un impacto, en cualquier caso, que tiene que traducirse en beneficio social. En este sentido, el delegado de Turismo ha pedido trabajar para desestacionalizar, cada vez

más, las temporadas turísticas “intentando que se alarguen más, para que, también, mejore la estabilidad laboral de los trabajadores” relacionados con el sector.

Como retos de futuro, Forns ha reclamado un trabajo transversal y más integral para lograr un turismo responsable y una gestión sostenible; mejorar la cuestión del acceso y la movilidad a partir de la colaboración público-privada y mejorar la presencia comunicativa en el mundo digital.

Economía circular

En esta línea, Ramón García, en representación del Círculo de Infraestructuras, ha defendido llevar a cabo una doble estrategia basada en la sostenibilidad y la economía circular: “de que nos sirve el desarrollo y generar ocupación si destruimos las playas en dos días”, ha dicho en defensa del litoral como una infraestructura más: “tenemos que tener cuidado cuando hablamos de infraestructuras, porque todo el mundo piensa en cemento y hormigón”.

Por su parte, la ‘consellera’ de Turismo del Baix Llobregat, Mireia Monfort, ha radiografiado el sector en el territorio, que destaca por su carácter heterogéneo. En este sentido, el 52% del turismo que recibimos es de reuniones o congresos, mientras que el 37% se ubica en el turismo de vacaciones. En este sentido, el Consorci trabaja en cinco ejes distintos que van desde estrategias de promoción de la comarca; a la creación de productos turísticos; apoyo a la competitividad de empresas o a servicios de información o asesoría.

Dentro de este amplio abanico de opciones que ofrece el Baix, inherentes al turismo de playa, destaca la gran oferta gastronómica y de restauración, así como las actividades de deportes marítimos presentes durante todo el año: “Las playas son uno de los atractivos turísticos más importantes del Baix Llobregat y tienen que ser consideradas como infraestructuras principales”, ha dicho Monfort. Un atractivo que no deja de sumar adeptos, especialmente, del mercado francés.

Modelo equilibrado

El acto ha contado con la presencia de la nueva alcaldesa de Castelldefels, María Miranda, que ha abierto el debate calificando a la playa de la ciudad como “la joya de la corona, que compartimos con el Baix Llobregat”. Miranda ha destacado la capacidad de adaptación de la playa y del turismo con la evolución de la ciudad que, según ha dicho, ha doblado en apenas dos décadas su población de los 32.000 habitantes en 1990 a los 65.000 actuales.

Por otro lado, ha calificado el turismo como uno de los motores económicos más importantes del municipio, pero ha apuntado a que el modelo tiene que ser equilibrado y sostenible, también, con los vecinos y el medio ambiente: “Todo tiene cabida”.

En cualquier caso, Miranda ha mencionado el trabajo municipal que el actual gobierno de coalición está haciendo en la elaboración del Plan Estratégico de 2030 en el que el turismo tendrá un papel protagonista y en el que, con

la participación de los ciudadanos, se podrá definir “cómo podremos evolucionar”.

Uso local, efecto global

Sea en Castelldefels o sea en el resto de playas del Baix, lo que es evidente es que el modelo de gestión tendrá que partir, tal y como explicaba en su introducción Juan Carlos Valero, director de BCN Content Factory y editor ejecutivo de El Llobregat, de la premisa del uso local de las playas, pero sin olvidar los efectos globales a los que están expuestas. Fundamentalmente, el cambio climático, de nuevo, de actualidad tras la decisión de Donald Trump de retirar a Estados Unidos de los Acuerdos de París.

Esto tendrá, como tantas otras políticas, una afectación en nuestra costa que, ahora que está más de moda que nunca, puede estar, también, más en peligro que nunca. Y es que se estima que la temperatura subirá un par de grados de aquí a 2100, lo que aumentará el nivel del mar haciendo desaparecer buena parte o todas nuestras playas. Unos efectos que no son cosa del futuro sino que ya los podemos comprobar. Porque de la misma manera que vemos como ya no se nos quedan pegotes de alquitrán en los pies, como ha recordado la teniente de alcalde de Vía Pública de Castelldefels, Eva López, gracias a la construcción de las depuradoras y a la mejor gestión de las playas desde los años ‘80, también podemos ver como el ancho del litoral se reduce año a año pese a los esfuerzos de dragar arena en Port Ginesta y reubicarlos en El Prat. ■■■



EL ESPACIO MUNICIPAL DEL MAR DE CASTELLDEFELS ACOGIÓ EL OCTAVO DEBATE DEL CÍRCULO EN EL BAIX | BCN CONTENT FACTORY



167^a
**Fira de la
Candelera**

Molins de Rei, 2, 3 i 4 de febrer de 2018



**Ajuntament
de Molins de Rei**



FGC dóna entitat pròpia a quatre línies de la seva xarxa ferroviària

Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya crea la nova línia S9 Quatre Camins i modifica el nom i color de l'S33 que passarà a ser l'S3 Can Ros

Les modificacions afecten, també, a l'S55 Universitat Autònoma i l'S5 Rubí que es converteixen en l'S6 i l'S7, respectivament, amb una gamma cromàtica pròpia

Redacció

La xarxa de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya ha experimentat aquest estiu diferents canvis tant de nomenclatura, com pel que fa la seva gamma cromàtica, amb l'objectiu d'aportar identitat pròpia a un total de quatre línies.

Per començar, al costat Llobregat-Anoia, FGC ha creat la nova línia S9 Quatre Camins aprofitant la millora en el servei que,

a principis de l'estiu, el president d'FGC, Enric Ticó, i l'alcaldesa de Sant Vicenç dels Horts, Maite Aymerich, van presentar. Tres trens reforcen el servei al matí sortint des de Quatre Camins en lloc de des de Can Ros, mentre que un quart tren, que comença el trajecte a Martorell-Enllaç, fa parada a l'estació vicentina. De la mateixa manera, un tren allargarà el seu trajecte de Can Ros a Martorell – Enllaç parant a Quatre Camins a la tarda.

D'altra banda, encara en la línia Llobregat-Anoia,



l'S33 perdrà el doble dígit per convertir-se en l'S3 Can Ros i modificarà el color per tenir, com dèiem, entitat

pròpia. D'aquesta manera perd el rosa de l'L8 per un blau verdós que la definirà de manera exclusiva. I és

que Can Ros comparteix gran part del trajecte amb l'L8, amb la diferència que fa quatre parades més des

LES NOVES MODIFICACIONS AFECTEN QUATRE LÍNIES DE LA XARXA, DOS DELLES DE LA LLOBREGAT-ANOIA

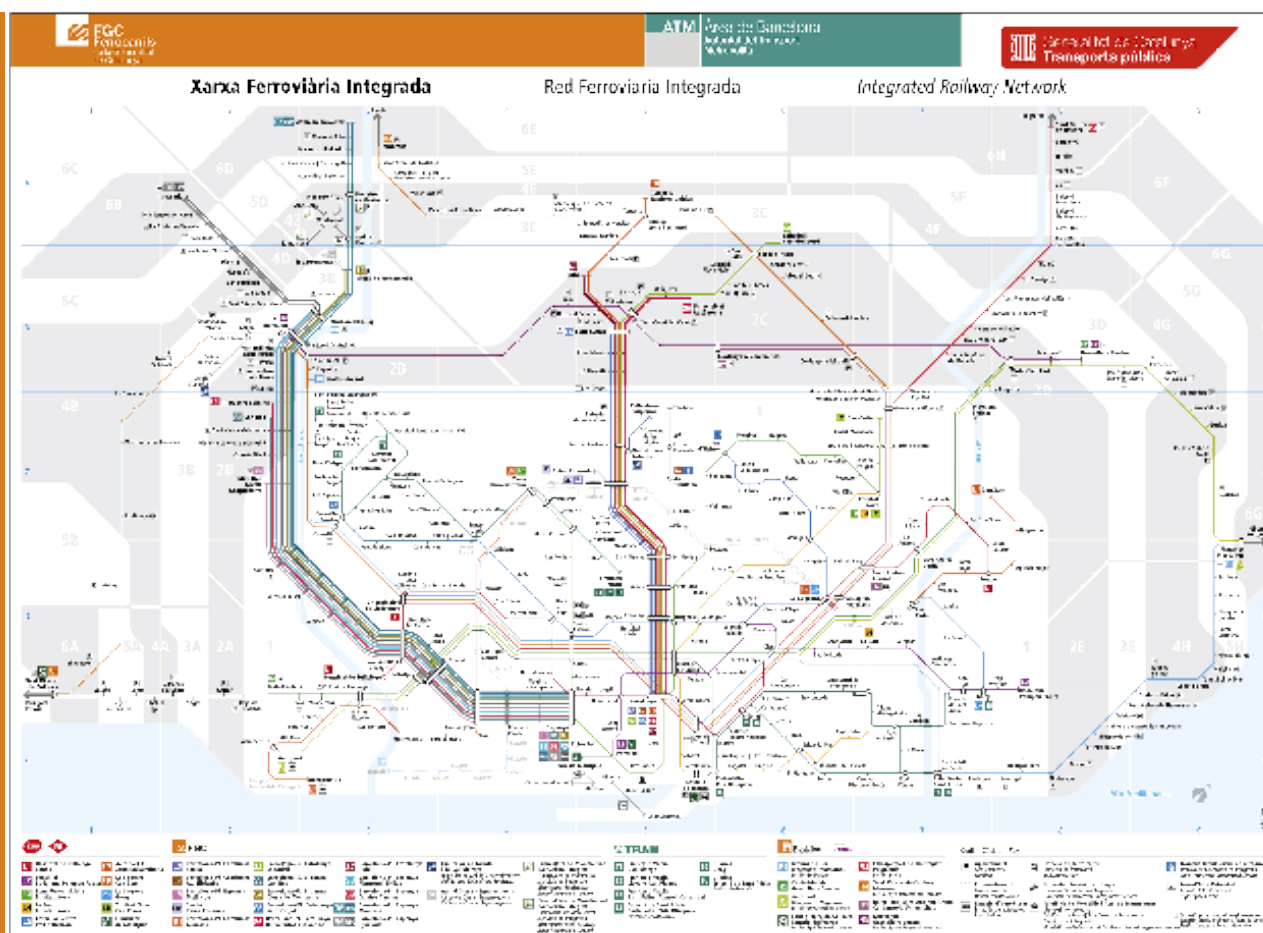
de Molí Nou – Ciutat Cooperativa: Colònia Güell, Santa Coloma de Cervelló, Sant Vicenç dels Horts i Can Ros. Fins ara s'identificaven amb el mateix color i amb un segon dígit com si fos un ramal de la línia principal. Per evitar possibles errors entre els passatgers, FGC ha decidit remodelar la nomenclatura i el color per definir cadascuna de les seves línies.

Mateixos horaris

El mateix passa amb l'S5 i l'S55 a Rubí i Universitat Autònoma, respectivament. Ambdues línies comparteixen recorregut fins a Sant Cugat i és aquí on es bifurquen. Fins ara, compartien color en la xarxa i nom (s'afegia el segon dígit a l'S55). Ara, ambdues línies passaran, també, a tenir identitat pròpia. L'S55 passarà a ser l'S6 Universitat Autònoma amb un vermell pur com a color propi. Per la seva part, l'S5 s'anomena ja S7 Rubí amb el grana com a color a la xarxa.

Per familiaritzar els usuaris a la nova nomenclatura, FGC ha modificat ja, a les seves estacions i interior dels trens, els mapes i tota la informació de les línies. Això sí, els horaris i les freqüències es mantenen. //

Xarxa Ferroviària Integrada, amb les noves línies d'FGC



El Baix espera el enlace entre la C-32 y la Ronda Litoral desde los Juegos de 1992



■ Hace más de tres años que Sant Boi tiene un acceso bloqueado que afecta también a Santa Coloma de Cervellò, Sant Vicenç y Torrelles

IMAGEN CENITAL DE LAS OBRAS DE LA VARIANTE DE LA C-245. SANT BOI, SANT VICENÇ DELS HORTS, SANTA COLOMA Y TORRELLES, PREPARADOS PARA CONVOCAR UNA SERIE DE PROTESTAS

Pata Sur: Unas obras eternas

Sant Boi, Santa Coloma, Sant Vicenç y Torrelles, preparados para iniciar una ola de protestas contra Fomento

Fomento podría abrir el ramal de Sant Boi en breve; mientras la varianteecesitará un nuevo concurso público

Imanol Crespo

El Llobregat de septiembre de 2014 publicó, en portada, las últimas novedades de las obras en el sur del territorio bajo el título ‘Las obras estrangulan el tráfico en el estreno del curso escolar’. En el cuerpo de la información explicamos cómo Fomento había reanudado, en Sant Boi, las obras de conexión de la C-32 y la Ronda Litoral, la también conocida como variante de la C-245, que estarían en un 50% de su ejecución. La previsión de finalización de las obras estaba prevista para finales de 2015.

Ahora, en el último trimestre ya de 2017, no solo se han acabado las obras, paralizada desde principios de 2016 de nuevo, sino que la situación es más complicada que entonces. Y es que el ramal de acceso a Sant Boi desde Viladecans, Gavà y Castelldefels continúa cerrado provocando colapsos en la zona, que además se producen sin ninguna actividad de obras.

La esperpéntica situación -ya insostenible- de la denominada ‘Pata sur’ -un nudo vial proyectado para los Juegos Olímpicos de Barcelona’92 que continúa pintado con las líneas de amarillo y con una rotonda

provisional que ya cumple 25 años, valga la antítesis- se ha complicado a lo largo de este 2017 tras conocerse, cuando Fomento se disponía a reanudar las obras, que la empresa concesionaria estaba en precurso de acreedores.

Ante la magnitud de la situación, los gobiernos locales de Sant Boi, Santa Coloma de Cervellò, Sant Vicenç dels Horts y Torrelles de Llobregat -los cuatro municipios afectados-, han dicho basta con la complicidad de la Diputación de Barcelona y la Generalitat, a través de la conselleria de Territori i Sostenibilitat. Fue en el último parón de

las obras, en 2016, cuando decidieron emprender una acción institucional conjunta. Ahora, tras las últimas novedades, están preparados para salir a la calle y emprender, definitivamente, las primeras movilizaciones y acciones de protesta.

Abrir el ramal

La sorpresa de la empresa concesionaria de las obras, Isolux-Corsán, derivó en un intercambio de misivas entre el mundo local y Fomento que, por el momento, no ha dado resultados.

Las alcaldías de los cuatro municipios registraron la primera en una reunión institucional en la Delega-

ción del Gobierno de España en Cataluña y estuvieron en Madrid para reunirse con el director general de Carreteras, Jorge Urrecho, que prometía atender a las nuevas exigencias del territorio: ante las últimas novedades, primero, reabrir el ramal cortado en Sant Boi y, segundo, avanzar el convenio entre la Diputación de Barcelona y el Ministerio para desdoblarse un carril del puente que conecta la famosa BV-2002, a la altura de la ‘rotonda de las ovejas’ de Sant Vicenç dels Horts, con la A-2 y AP-7: “Mientras se reanudan las obras y se hace todo el proceso, que será largo, sería una

manera de rebajar el malestar y el sufrimiento de los vecinos, especialmente, los de Sant Boi, que en horas punta siguen sufriendo los colapsos”, dice Lluïsa Moret, alcaldesa de Sant Boi. “Es muy difícil aguantar los colapsos cuando no ves obras”.

Urrecho se compromete a atender las nuevas peticiones. Sin embargo, el hartazgo del mundo local llega ante la última carta formal del ministerio, que Moret considera que “no dice nada. Estamos molestos porque no nos parece una respuesta adecuada. Ya hemos tenido reuniones, hemos hablado y manifes-

CONTINÚA EN LA PÁGINA SIGUIENTE >>



SALIDA DE SANT BOI QUE CONECTA CON LA C-245 DIRECCIÓN CORNELLÀ. COMO SE VE EN LA IMAGEN, LA MITAD DEL VIAL ESTÁ CORTADO CON LO QUE ES IMPOSIBLE ACCEDER A LA CIUDAD DESDE VILADECANS POR ESTA VÍA | I. CRESPO

■ L'ACUDIT D'EN KAP



Jaume Capdevila, en 'Kap', ha estat reconegut amb el guardó Premi LiberPress 2017.

<< VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

tado de forma clara y transparente nuestro malestar; creemos que el nivel de concreción no ayuda nada”.

El Llobregat ha tenido acceso a esta misiva que, firmada en Madrid el 29 de agosto, recoge como Fomento “coincide en la urgencia y necesidad de solventar esta situación [reapertura del ramal]”, pero que, en cambio, no puede “concretar más puesto que es necesario seguir las pautas que nos marca la legislación actualmente en vigor”. En definitiva, más largas.

De la misma manera, Fomento avanza que “vamos a entablar conversaciones

con la Diputación para establecer un convenio de colaboración que establezca las responsabilidades de las partes en la mejora del enlace de Sant Vicenç en la A-2 y en el incremento de capacidad del vial de conexión con la BV-2002”. Una predisposición que acaba con un próximo contacto entre equipos técnicos para plantar las bases de unas posteriores negociaciones para concretar los términos; algo que el mundo local rechaza, puesto que consideran que está todo dicho. “Urrecho nos dijo que sí, que lo veía viable y que daría respuesta el 30 de junio”, dice Moret.

“Para nosotros los plazos eran muy importantes, porque pedíamos que se reabriera el ramal en agosto para iniciar el curso escolar. Sin intervención habría nuevos colapsos”, como finalmente ha sido.

La dejadez en la zona hace que ya no solo sea quitar los llamados ‘new jersey’ que cortan el carril, sino que se tienen que anivelar los viales –hay un desnivel entre calzadas- y acondicionar: “Los viales están muy dañados. No solo es quitar los ‘new jersey’, algo que no puede hacer el Ayuntamiento porque la vía es de titularidad de Fomen-

to y porque son objetos de la concesión de la empresa. Hay una legalidad y no podemos intervenir”.

No obstante, esta actuación, que significa un nuevo paso atrás en el global de las obras, pero que mejoraría provisionalmente la movilidad en la zona, tardaría tan solo un mes y medio en hacerse. De momento, al cierre de esta edición, el ramal sigue cerrado. Aunque, es posible que por poco tiempo. Según hemos podido saber, Fomento podría actuar a corto plazo. De hecho, hemos podido ver sobre el terreno técnicos de la Red General de Carreteras. En cualquier caso, el Ayuntamiento de Sant Boi no ha recibido ninguna notificación formal del ministerio

Nuevo concurso

La reapertura del ramal es la mayor prueba de que la ejecución de la obra estrella, la conexión entre la C-32 y la Ronda Litoral, va para largo. Ante el pre-concurso de acreedores de la constructora, Fomento planteó dos escenarios: uno, el más fácil, que la empresa pudiera renunciar en favor de otra compañía dispuesta a acabar las obras; y dos, rescindir el contrato y convocar un nuevo concurso público.

Tenemos constancia de que ha habido empresas interesadas y que han visitado las obras; sin embargo, Fomento habría ya descartado esta opción, porque, según fuentes municipales, no hay ninguna compañía interesada. Así lo que confirma el ministerio en la misma carta del 29 de agosto: “El Ministerio se verá obligado a rescindir el contrato de obras vigentes para la construcción de la autovía de conexión de la Ronda Litoral con la C-32. Esta situación sobrevenida, que es totalmente ajena a la voluntad del Ministerio de finalizar las obras cuanto antes, lle-

varía consigo la necesidad de redactar un proyecto que recoja las obras pendientes de ejecutar y de licitar y contratar de nuevo las obras, lo que supondría inexorablemente un retraso en la puesta en servicio de esta actuación”.

De esta manera, las obras podrían estar absolutamente paradas un año más, a la espera de adjudicarlas de nuevo. Antes, en cualquier caso, el Consejo de Administración de la Sociedad Estatal de Infraestructuras del Transporte Terrestre (SEITT), empresa pública de Fomento, tiene, como decimos, que introducir en el orden del día la rescisión del contrato, algo que todavía no tenemos constancia de que haya ocurrido. Y solo se reúnen una vez al mes.

Del despacho a la calle

Ante tal panorama, los gobiernos locales de los cuatro municipios afectados, la Diputación y la Generalitat –reunidos el día 12 de septiembre- han acordado iniciar, en paralelo al diálogo institucional, una serie de movilizaciones para presionar al Ministerio: “Hemos acordado contestar con una carta con un tono de manifestada molestia y enfado y, por otro lado, una hoja de ruta de acciones de protesta todavía por concretar; y cuando digo protesta digo

salir a la calle”, dice Moret. “Mantendremos las dos vías de trabajo: seguiremos trabajando desde la unidad institucional, pero comenzaremos otras medidas para dar respuesta a las necesidades de la ciudadanía”.

La idea es acordar un calendario de protestas progresivas, consensuadas con los agentes sociales de la ciudad y en el que no se descarta nada, tampoco, llegar a cortar la vía: “No descartamos nada, así de claro”, exclama Moret. “No comenzaremos por cortar la vía, pero no lo descartamos. Nuestra tesitura es de ultimátum a Fomento, ultimátum por la vía institucional y por la vía de protestas y de movilización ciudadana”.

La carta está ya firmada y lista para enviarse a Fomento, una última acción que, por el momento, según hemos podido saber, no se ha producido dadas las novedades que apuntan a la casi inminente apertura del ramal. Así se ha decidido en una última reunión institucional entre Ayuntamientos, Diputación y Generalitat a día 27 de septiembre.

Ahora bien, como decimos, no hay respuesta formal de Fomento. Con lo que, si ocurre otro incumplimiento de alguna de sus promesas, el mundo local saldrá a la calle. //



LOS COLAPSOS EN LA CARRETERA COMARCAL C-245 SON HABITUALES EN SANT BOI EN LAS HORAS PUNTA; AL FONDO DE LA IMAGEN SE APRECIAN LAS COLUMNAS DE UNA OBRA TODAVÍA A MEDIAS Y SIN CALENDARIO FINAL | I. C.

Collserola, gimnasio del Ejército

Pilar Díaz: “No podemos prohibir a nadie ni hacer distinciones por colectivos para hacer ejercicio físico; sería inconstitucional”

El Consorci del Parc de Collserola ha aprobado unas ordenanzas, ahora en fase de exposición pública, para limitar el uso y exhibición de armamento

I.C.

“Preferimos como ayuntamiento que no haya presencia militar en el salón”. Con esta sinceridad sorprendió el año pasado la alcaldesa de Barcelona y presidenta institucional de la Fira de Barcelona, Ada Cola, a dos uniformados del Ejército en el stand del Salón del Ensenyament.

Dejaba ver —explícitamente— el abismo entre las dos instituciones que estas Navidades, de hecho, se ha vuelto a concretar con la ausencia, después de 13 años, del Ejército y los diferentes cuerpos de seguridad en el último Salón de la Infancia de Barcelona.

No será así en el siguiente Salón del Ensenyament, en el que Defensa —a través de la subdelegación ministerial en Barcelona— triplicará, tras su inscripción, los metros cuadrados de su ‘stand’, que pasará de 32 a 100. No solo no estará el Ejército en el salón educativo más importante de Catalunya, sino que amplía su superficie y lo hace pese al rechazo institucional que el mismo presidente de la Generalitat, Carles Puigdemont, transmitió a la Fira con una misiva. En una pregunta, en sesión de control al Govern, de la diputada de la CUP Gabriela Serra, Puigdemont aclaró el envío de esta carta, “que no fue atendida”, y culpó a Colau por ello, dado que preside la institución. En este contexto, pues, de aislamiento institucional del Ejército —que no cuenta con



PILAR DÍAZ, ALCALDESA DE ESPLUGUES Y PRESIDENTA DEL CONSORCI DEL PARC DE COLLSEROLA

el apoyo ni de la Generalitat de Catalunya ni del Ayuntamiento de Barcelona—, el Parc de Collserola es también el gimnasio de muchos de los soldados del Bruc. Y así seguirá siendo; eso sí, sin armas.

Correr sí, pero sin armas

Según explica la alcaldesa de Esplugues y también presidenta del Consorci del Parc de Collserola, Pilar Díaz, se está abordando una doble de estrategia para garantizar que esto sea así: por un lado, aprobar en las ordenanzas municipales un apartado concreto para el Ejército y otros cuerpos de seguridad (Policías Locales, Mossos d’Esquadra, cuerpos de seguridad del Estado e, incluso, seguridad privada) en el que se recoge la imposibilidad de realizar maniobras y exhibir armamento en la zona; y, por otro, cuidar una relación bilateral con el Ejército “cordial” para que, teniendo en cuenta que en materia de Seguridad es el Estado la administración competente, este propósito municipal se

cumpla. “Se trata de preservar el Parc de Collserola, que es un parque periurbano, alrededor de importantes tramas urbanas y con una presión impresionante por parte de la ciudadanía, tanto con bicicletas como los ‘runners’; el objetivo importante es conservar

este espacio desde una cultura de la paz”, avanza Díaz.

Con este fin, en el marco del Consorci del Parc de Collserola, la asamblea aprobó en junio de 2016, por unanimidad, una moción que ya planteaba en la regulación de los usos del parque el no hacer ninguna distinción, pero tampoco dar ninguna prioridad a ningún colectivo.

“Queremos que sea un parque ciudadano y cívico y si un colectivo quiere hacer ejercicio en un momento dado, sea el Ejército o una entidad deportiva, que lo hagan en idénticas condiciones”, dice Díaz; y añade: “Pero, sobre todo, sin armamento, que es lo que nos preocupa teniendo en cuenta que tenemos hasta diez escuelas en la zona limítrofe del parque”.

Así, pues, ahora se da un paso más con la aprobación de una serie de ordenanzas —que están en el periodo de exposición pública— que sí recogerán específicamente la regulación en este sentido. Por otro lado, como decíamos, el Consorci ha estrechado relaciones con el Ejército que, por el momento, parece que funcionan: “Buscamos complicidades porque necesitamos que el Ejército pueda entender la particularidad del parque; insisto, que es un parque periurbano y que no está aislado”.

“Sería inconstitucional”

En este sentido, según Díaz, desde hace casi dos años que se estaría cumpliendo la voluntad municipal de no realizar maniobras —por pequeñas que sean— ni por-

tar armamento, como sí que habría ocurrido con anterioridad. Por tanto, ahora mismo, Collserola es únicamente un gimnasio para ellos y así seguirá siendo, puesto que sería inconstitucional prohibirlo: “No podemos prohibir a nadie ni hacer distinciones por colectivos para hacer ejercicios físicos. Prohibir hacer ejercicio físico a los soldados sería inconstitucional. Lo que incorporamos en la regulación es el no uso de armamento.”.

En cualquier caso, Díaz ha destacado la importancia de esta doble estrategia: “Hasta ahora hemos encontrado esta complicidad con la máxima autoridad; pero hoy es una persona y mañana puede ser otra. Por tanto, combinaremos el reglamento y las normas con estos contactos con el Ejército”. ■■■

■ L’ACUDIT D’EN KAP



Europa y Depana presionan a la Generalitat para que presente el Plan Especial del Delta

La entidad ecologista pide actualizar la Red Natura 2000 y ampliar la protección a las Áreas Importantes para la Conservación de las Aves

El marco normativo permitiría proteger 2.500 Ha más a las actuales, sobre todo, en las riberas del río y entre Can Dimoni, las Filipinas y la Murtra

Imanol Crespo

En Europa lo tienen claro: “Los técnicos saben que en España y, en general, en el sur de Europa las cosas han ido como han ido y que, en definitiva, las declaraciones de impacto medioambiental no han sido prioritarias; todo lo que se hace es por cumplir”, dice Jose García, vicepresidente y portavoz de Depana. Una complicidad con la Comunidad Europea –han desarrollado una política medioambiental muy positiva, según la entidad- que desde hace años están fortaleciendo en defensa del Delta del Llobregat y que, ahora, podría con-



VISTAS A LA ZONA PROTEGIDA DE CA L'ARANA DESDE LA ANTIGUA CASA DEL SEMÁFORO, EN EL PRAT DE LLOBREGAT | I. C.

cretarse con el gran objetivo: el Plan Especial del Delta del Llobregat.

Este nuevo marco normativo permitiría ampliar la protección de los espacios naturales de las 1.000 hectáreas actuales de la Red Natura 2000 hasta las 3.500 hectáreas correspondientes a la suma de las ya delimitadas Áreas Importantes para la Conservación de las Aves (IVA, por sus siglas en inglés). El Plan definiría los usos de las diferentes zonas del delta y un marco legal jurídico por encima del nacional que concretaría la “adecuada protección y gestión de todos los espacios naturales”. Una delimitación que, además, se haría bajo parámetros científicos, algo inédito hasta ahora, según García: “El pas de les Vaques, que estaba donde la Terminal 1 actual, era una zona húmeda tan importante como el Remolar. Y se lo cargaron sin ninguna compensación”.

Por grandes zonas, el nuevo Plan Especial cuenta con un amplio consenso en la protección de los entornos del río Llobregat desde que inicia su último tramo en Cornellà; así como los alrededores de la actual Pineda de Can Camins (entre la playa de El Prat y el aeropuerto), ya incluida en la Red Natura 2000. No ocurre lo mismo en el otro gran objetivo de Depana: unificar las zonas protegidas de Can Dimoni, el Remolar-Filipinas y la Murtra, todo en la frontera entre Viladecans y Gavà: “La intención –y lo lógico- es que se forme un paquete con las mismas características y no zonas protegidas aisladas. Toda esta zona hay que aclararla de manera que lo protegido envuelva a otras zonas aisladas de actividad; y no al revés”.



NUMEROS
 QUE **ACABAN** CON LA
DESIGUALDAD

Según Depana y la Comisión Europea, el balón está en el tejado de la Generalitat de Catalunya: “Que se desencaje el Plan Especial del Delta del Llobregat depende, al 100%, de la Generalitat de Catalunya”. En este sentido, García asegura que la Generalitat ya ha avisado, durante meses, de que próximamente darían un paso: “hemos tenido reuniones en Medi Ambient con el director general Ferrán Miralles y sabemos que están trabajando”. Por ello, confía en obtener una respuesta definitiva antes de final de año, con la aprobación inicial del Plan, que abriría su exposición pública y proceso de alegaciones; los trámites finales antes de su aprobación definitiva.

Imposible sin Europa

Este camino de lucha es incomprensible, por un lado, sin la lucha constante de entidades ecologistas como Depana, pero, también, sin la complicidad mencionada de la Comunidad Europea. Una afinidad que se empezó a articular cuando se aprobaron las Zonas de Especial Protección de Aves (ZEPAS): “Coincidió con el Plan Delta y nos dimos cuenta que se establecía una fiscalización por parte de la Comisión Europea”, dice García.

Desde entonces, Depana presentó una queja formal en 2012, precisamente, en la Comisión Europea –que continúa su curso–, por incumplimientos de las directivas de aves y de hábitats en el Delta del Llobregat, así como por incumplimientos de las declaraciones de impacto medioambientales. Estas dos últimas cuestiones son, según la plataforma, las que más peso han ganado tras el desvío del río (1998); la ampliación del Puerto (2000) y la del



JOSÉ GARCÍA ES VICEPRESIDENTE DE DEPANA Y UNA DE LAS PERSONAS MÁS ACTIVAS EN LA PROTECCIÓN DEL DELTA. EN LA IMAGEN, CON EL MAPA DEL DELTA DEL LLOBREGAT Y SUS ZONAS NATURALES | I. C.

Compensaciones por la parrilla ‘ilegal’ de taxis

Uno de los problemas que tendrá que resolver definitivamente el nuevo Plan Especial del Delta del Llobregat es la situación de la ya ex parrilla de taxis de la Terminal 1 del Aeropuerto de El Prat. Se trata de una importante pastilla que se asfaltó, a poco más de un kilómetro de la terminal, para acoger a más de 800 taxis en espera, así como un aparcamiento de autobuses y para la empresa de coches VIP del aeropuerto.

Construida entre 2008 y 2009 en un área incluida en un espacio protegido de la Red Natura 2000, las obras afectaron a la zona húmeda de Can Sabadell, al corredor natural de El Remolar y al espacio natural interior de Reguerons.

Tras una denuncia de Depana en 2012 y tras un largo proceso judicial, la Fiscalía abrió diligencias por presuntos delitos urbanísticos. En paralelo, la Comisión Europea –tiene abierto un proceso por incumplimiento de las directivas ambientales– reclamó a la Generalitat medidas de restauración.

Finalmente, en marzo de este mismo año, la Fiscalía decide archivar las diligencias ante la complejidad urbanística que se había desarrollado en la zona –califica la situación, literalmente, de “galimatías”– pero ordena a Territori i Sostenibilitat a poner orden para resolver las contradicciones urbanísticas. Ante la falta de movimientos por parte de la Generalitat, este julio, la Fiscalía ha

dado un margen de 15 días, que ya habrían pasado.

Los movimientos son muy lentos y, de momento, lo único firme que se ha hecho ha sido trasladar los taxis a la zona del aparcamiento de largas estancias, situado justo en frente; además de renunciar a la parte de aparcamiento que queda al otro lado de la autovía, que quedaría sin asfalto, listo para su regeneración.

Al parecer, según Depana, la voluntad de AENA es mantener la antigua zona de espera de los taxis (2,8 hectáreas) para el aparcamiento de larga estancia. Un simple cambio de usos, pero que rebajaría el impacto medioambiental que generaba la entrada y salida de taxis en la zona.

Por su parte, la entidad ecologista –que considera que la propuesta deja mucho que desear– podría llegar a verla con buenos ojos si se recupera la pequeña vía que conectaba la carretera entra la Terminal 1 y 2 con la parrilla de taxis. Un pequeño enlace que corta por la mitad el corredor natural.

La idea de Depana es recuperar esta vía, cerrar el acceso, y dejarla como máximo con adoquines, lo que daría continuidad natural a la zona y, por tanto, ganaría calidad medioambiental. En cualquier caso, la entidad asegura que seguirá la lucha con la Comisión Europea para recupera la totalidad de la pastilla urbanizada para su íntegra recuperación natural. ///

aeropuerto (2002). No contentos con ello, hace año y medio, Depana presentó una petición al Parlamento Europeo, una petición que ha sido aceptada para vista en este septiembre de 2017.

Y a Bruselas se fueron los representantes de la entidad para defender la petición, que ha sido mantenida abierta pese a la presión de algún representante del Partido Popular. “El objetivo es subir el nivel de presión. El Parlamento es más político, visibiliza el problema y presiona a la Comisión Europea”, reconoce García.

La Comisión es, al final, quien tiene un mayor régimen sancionador como ya conoce la Generalitat –condenada por el Tribunal de Luxemburgo por el Canal Segarra-Garriges– y el Estado, que tiene el honor de ser el primero de Europa en recibir una condena, en su caso, por Marismas de Santoña. En este sentido, técnicos de la Comisión Europea recordaron que siguen a la espera de que la Generalitat mueva ficha. ///



LABORAL

Optimisme mengukur



El pratenc Javier Pacheco és nomenat secretari general de CCOO de Catalunya

Pacheco va ser ratificat al congrés del sindicat que es va celebrar a l'abril després d'aconseguir els avals requerits

Delegat sindical des de 1997, el pratenc ha estat representant dels treballadors, primer, a Nissan i des de 2009 com a secretari d'Indústria

Imanol Crespo

Després de la renovació de la cúpula d'UGT Catalunya -a la que es va crear una estructura bicèfala que lidera Camil Ros, com a secretari general del sindicat, juntament amb de Matías Carnero, líder sindical de Seat i president executiu d'UGT, de forma que s'atrau a treballadors d'entorns independentistes i industrials, respectivament-, ara també la reorganització de Comissions Obreres de Catalunya a tingut acent pratenc.

Un canvi de cares que passa pel Baix Llobregat. Amb la renúncia de Joan Carles Gallego, en el càrrec

des de 2008, el pratenc Javier Pacheco ha estat nomenat secretari general del sindicat després de ser l'única candidatura oficial presentada al congrés del mes d'abril.

Pacheco va néixer al Prat de Llobregat el 21 de novembre de 1970 on, encara que s'aniria aviat a viure a la ciutat veïna de L'Hospitalet, torna a viure. Fill d'emigrants extremenys, compta amb una llarga carrera sindical vinculada, primer, a la Nissan de la Zona Franca i, segon, a la important federació d'Indústria, la qual lidera des de 2009, quan encara se li com coneixia com la Federació Minerometal·lúrgica. Militant a CCOO des de mitjans de la dècada dels noranta, es va estrenar com a delegat sindical



PACHECO, AL CENTRE, PRESENTA LES CENT PRIMERES PROPOSTES DE LA SEVA CANDIDATURA A LA SEU DE CCOO DEL BAIX LLOBREGAT | IMANOL CRESPO

a l'any 1997. Per confirmar la seva candidatura, Pacheco va recollir 5.000 avals. Encara que els Estatuts del sindicat donen l'opció a que qualsevol delegat que reculli el 10% dels representants del Congrés es pugui presentar, el

cert és que ell és el nou líder del sindicat.

Treure l'orgull sindical

I es que es que tot el sindicat va repetir el suport unànime que li va mostrar la seu de CCOO del Baix Llobregat,

situada a Cornellà, a la presentació de la candidatura. La mateixa seu que anys enrere el va escollir per liderar el sindicat a la companyia d'automoció Nissan es va tornar a omplir per conèixer de primera mà les principals línies estratègiques. "Aquesta sala plena és la prova de que tenim un sindicat viu, un projecte viu", ha dit Javier Pacheco durant la seva presentació.

De fet, va demanar treure l'orgull com a militants del sindicat: "Tenim que passar a l'ofensiva. Reivindicar-nos nosaltres mateixos. Hem retrocedit en Drets Socials, però nosaltres hem estat al capdavant i no hem retrocedit tant com volien. I no han acabat amb el moviment sindical, com volien. La Resis-

tència del sindicat ha permès frenar-los. Si no haguéssim estat, la situació seria irrecuperable".

Més enllà d'aquest primer compromís, Pacheco aposta per un sindicat més participatiu, amb una estructura més horitzontal que treballi l'acció des de la base: "El sindicat té que ser capaç de reinterpretar les noves realitats de les empreses amb una major participació de la gent". En aquest sentit, ha posat d'exemple la seva candidatura, que compta amb un projecte coral generat amb la col·laboració de 7.000 persones que han participat en la presentació d'un centenar de propostes.

Pacheco, que no es talla a l'hora de fer autocrítica del sindicat, demana portar el debat sociopolític als centres de treball i generar, així, opinió pública i ideologia: "De què ens serveix estar discutint sobre sous i convenis col·lectius si després arriben i ens retallen els drets".

Per altre costat, com a quart pilar fonamental, Pacheco fa una crida a "feminitzar el sindicat. No hem de renunciar al 51% dels treballadors. Hem de representar a la dona i canviar aquests models patriarcal".

La lucha contra la precarización laboral

La precarización laboral y los bajos salarios son dos rasgos característicos de las economías desarrolladas de las últimas décadas. En un primer momento, esos efectos fueron atribuidos a la gran recesión que siguió a la crisis de 2008. Pero las economías se han reactivado, el empleo ha vuelto y, sin embargo, la precarización no disminuye ni los salarios aumentan.

La precariedad debilita el consumo de las familias y la demanda agregada, inocularando tendencias depresivas en la economía. En el plano microeconómico, la precarización aumenta la rotación laboral, perjudica la productividad, frena la innovación tecnológica y favorece el empujamiento empresarial. Aunque la visión dominante es que la baja productividad provoca salarios bajos, para el catedrático de Economía Antón Costas, la causalidad es bidireccional. Tanto monta, monta tanto.

Socialmente, la precarización es causa de la aparición de los nuevos trabajadores pobres, así como del aumento de la desigualdad, con el consiguiente incremento del malestar social y la pérdida de legitimidad de la economía de mercado. Y, finalmente, en el plano político, la precarización debilita los fundamentos del Estado de bienestar (impuestos y gastos en educación, sanidad, pensiones) y

debilita la democracia. Por lo tanto, la desigualdad debilita el pago social.

En lo que no hay consenso es en las causas. La inmediata es la proliferación del trabajo por horas. Especialmente, la modalidad que obliga a los trabajadores a estar todo el día a disposición del empleador pero sin garantía alguna de que tendrán trabajo. Otra son los falsos autónomos, fórmula utilizada en muchas actividades de servicios y en la "economía colaborativa" de las grandes plataformas digitales en la que los directivos de esas empresas, como Uber, trasladan todo el riesgo hacia una de las partes, la más débil del contrato laboral.

Ahora hay que volver a introducir una visión más equilibrada de las relaciones laborales. E introducir nuevos instrumentos que permitan a los trabajadores precarios unirse para defender salarios y condiciones de trabajo dignos. De lo contrario, estamos abocados a vivir en economías inestables y de baja productividad, en sociedades conflictivas y con democracias caóticas. Esta es una tierra abonada para dirigentes populistas y autoritarios. Hay que volver a reconstruir una economía social de mercado que funcione en beneficio de todos. ///



UBER, UNA DE LAS EMPRESAS "AMENAZA" PARA EL SECTOR DEL TAXI, REPRESENTA UNA NUEVA MODALIDAD DE PRECARIZACIÓN

Josep Maria Rañé, exsecretari general de la UGT del Baix Llobregat

Rañé: “El sindicalisme no té cap sentit si no defensa els treballadors”

“Cal evitar que passin les mercaderies, es distribueixin i es vinguin, sense incorporar cap element de valor en la cadena productiva”

“L’evolució del sector secundari al terciari és tan imparabile com ho va ser el pas del sector agrari a l’industrial”

Josep Maria Rañé va néixer a Sant Just Desvern al 1954 i sempre ha viscut en aquesta població. Al 1976 s’afilià a la UGT i al març de 1981 fou escollit secretari general del Baix Llobregat. “Va ser un mes després del fallit cop d’Estat del 23-F i ningú volia el càrrec”, diu, amb la ironia que el caracteritza. Deu anys després marxà a la direcció catalana del sindicat com a secretari de política institucional (de 1990 a 1996), tot alternant l’activitat sindical amb la política.

Diputat al Parlament pel PSC de 1988 a 2003 i entre 2006 i 2008; conseller de Treball amb el primer tripartit de Pasqual Margall del 2004 al 2006; president del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, un òrgan consultiu i d’assessorament de la Generalitat entre els 2008 i el 2014, Rañé fa bona la dita de “roda el món i torna al born”. Amb 62 anys és ara primer secretari del PSC de Sant Feliu de Llobregat, partit al què s’afilià al 1984, i forma part del cartipàs municipal com a quart tinent d’alcalde. Anteriorment havia estat regidor sis anys i molt abans (1983 a 1984) a Sant Just Desvern.



RAÑÉ, A LES PORTES DE L’AJUNTAMENT DE SANT FELIU | PERE RÍOS

Pere Ríos

Rañé accepta encantat l’entrevista amb EL LLOBREGAT i proposa quedar a l’Ajuntament, un edifici més propi de la transició política que del segle XXI i que reclama a crits una profunda remodelació. L’aspecte espartà del seu despatx no convida gens a quedar-s’hi, però al regidor no li costa arrencar-se a parlar.

Sant Feliu de Llobregat és el clar paradigma de les desavinences entre els dos principals partits de l’esquerra des del restabliment de la democràcia. El PSUC o Iniciativa per Catalunya, per una banda, i el PSC per l’altra sempre han estat a l’alcaldia però les disputes polítiques, moltes vegades

personals, han impedit històricament el pacte, a diferència del que és habitual a la majoria de municipis de la comarca i de Catalunya. Només al primer mandat del 1979 i ara, després de les municipals de 2015, ha estat possible un govern d’esquerres. I això que tots dos partits sumen 10 dels 21 regidors, perquè és un dels ajuntaments més frag-

mentats del Baix Llobregat, amb vuit candidatures re-presentades. “A la discussió de qui tenia l’hegemonia de l’esquerra sempre hi havia un tercer que en sortia guanyant”, recorda per referir-se a aquell període. Això explica que Convergència hagi estat 12 anys consecutius governant a Sant Feliu, tot i que era la tercera força. Rañé considera que tota

la seva trajectòria té un fil conductor. “És el mateix negoci amb diferents negocis, des de la opció sindical fins arribar a conselleria de Treball.”

Amb motiu de la inauguració d’una empresa un dels assistents es mostrà estranyat de la seva presència i preguntà pel perquè. “He anat a tants enterraments que ja em tocava anar a un bateig”, va ser la resposta, per referir-se a les desenes de fàbriques de la comarca que ha vist tancar com a sindicalista per culpa de la reconversió industrial.

Ell entén que la pràctica sindical i la política local s’assemblen com una gota d’aigua a una altra. “Ambdues tenen l’avantatge i l’inconvenient que de ser molt properes. Si t’equivoces ho saps de seguida, perquè et diuen que ho fas

malament i si l’encertes, la gent t’ho retorna”.

Sense burgesia

El Baix Llobregat, a diferència d’altres comarques com el Vallès, no ha tingut mai una burgesia pròpia i molt menys un poder financer, la qual cosa va donar el sindicalisme i els partits un paper rellevant a la modernització de les estructures socials i polítiques, diu. Amb el pas dels anys arribà la normalització, després el desencís del règim que proclamaven alguns, de manera que la funció dels sindicats sembla cada vegada reduïda a millorar les condicions laborals dels treballadors en general i dels seus afiliats en particular. L’exconseller, però, té clar que “el sindicalisme no té cap sentit si no defensa els treballadors”. Una altra cosa és si ho fa “pensant només en la seva colla o en el món del treball en general”.

Ell considera que la forà dels sindicats rau en la afiliació, “que majoritàriament prové d’una tradició industrial i masculina, però que ha anat canviant”. Segons explica, “el que fan els sindicats és més obert del que sembla i no només representen el treballador de les mitjanes empreses”. Així com el funcionament de molts partits ha patit un sotrac a partir del moviment del 15-M i han començat a democratitzar les seves estructures, Rañé creu que tot això també està arribant als

sindicats. “El conveni ja no el signa el comitè una nit i a les fosques i després el ratifica l’assemblea. Ara comencen a establir-se formes de participació directes”.

L’activitat econòmica de la comarca és ben diferent de la de fa trenta anys i queda per veure en què acabarà tot plegat després de les seqüeles de la tremenda reconversió industrial que va viscuda. “L’evolució del sector secundari (indústria) al terciari (serveis) és tan imparabile com ho va ser el pas del sector agrari a l’industrial. Avui tenim una superfície molt més inferior que fa unes dècades dedicada a l’agricultura al Baix Llobregat, igual que el nombre de pagesos, però si ho mirem en nombre de tones segur que no és gaire inferior al que es produïa fa cent anys. El mateix ha de passar a la indústria”.

Generar valor

El repte és que el sector terciari tingui relació amb l’activitat econòmica real. Es a dir, en paraules seves, evitar el risc “que passin les mercaderies per aquí, es distribueixin i es vinguin però no s’elaborin ni s’incorpori cap element de valor en la cadena productiva”. Un exemple del que hauria de ser, diu, és la zona logística de Sant Boi. “Allà venen els productes, es preelaboren i acabes fent una activitat industrial on afegeixes valor”.

Com a membre del primer govern tripartit de la

A la discussió de qui tenia l’hegemonia de l’esquerra sempre hi havia un tercer que en sortia guanyant”



Generalitat, defensa la feina feta malgrat la idea que ha quedat instal·lada en una part de la societat. “No hi havia una cultura de pacte a tres i ràpidament se li va penjar al Govern la llufa del Dragon Khan. Veient el que hem vist després allò era un tobogan”. El problema, diu, és que algunes mesures no les va fer seves la societat, com per exemple la ampliació de la sisena hora a les escoles. “Quan arriba Artur Mas a la Generalitat (2011) la treu i ningú protesta, perquè era una reforma que no havia estat assumida per la gent, mentre que a d’altres parts d’Espanya començaven les marees”.

Admet que va ser conseller amb el vent a favor, amb una taxa d’atur del 6% que ara està al 15%, però reivindica les fites concretes aconseguides, com la reducció de la sinistralitat laboral en un moment que creixia l’ocupació. Ara creixen totes dues. “Nosaltres vam fer una campanya en mig del Construmat (la fira de la construcció que es celebra a Barcelona) on els accessos eren làpides mortuòries posant la data de l’últim mort a les obres. Era

un símptoma que el govern es prenia en serio determinades coses. Tot allò va quedar en no res, és cert que la gestió del govern tripartit no s’ha valorar prou”.

Canvi de relat

L’exconseller explica que el relat polític català sempre ha tingut dues cares (la identitària i la social) i que la primera s’ha menjat la segona des de fa anys, inclús quan governaven ells. “Que una coalició d’esquerres faci coses d’esquerres per cobrir les necessitats bàsiques, augmentar la renda mínima o lluitar contra la pobresa, va de sou (és evident). Després venen les retallades i sembla que és el que corresponia amb el discurs de l’austeritat que va liderar Mas per controlar el dèficit. Nosaltres sí que teníem relat i era modernitzar el país amb més igualtat social, però el relat que es va imposar va ser el de Catalunya com a nació i l’Estatut que va acabar com va acabar, amb una part del Govern (Esquerra Republicana) votant en contra i coincidint amb el PP per raons completament oposades”.

El tema li ha desper-

tat la passió en la oratòria. “Amb l’Estatut no pretenien marxar d’Espanya sinó posar al dia la norma de Govern de Catalunya assumint més responsabilitats”. I recorre de nou a la metàfora. “Això és com un fill. Els pares li han de produir de tot quan comença, però arriba un moment en que sense voler anar-se de la família demana assumir més responsabilitats, gestionar els seus diners, comprar-se el que necessita i deixar de comprar el que no necessita, tenir una veritable autonomia financera”. El desenllaç del procés estatutari és prou conegut, amb el PP recollint signatures “contra los catalanes” per presentar el recurs davant el Tribunal Constitucional després de l’intent frustrat del dirigent d’aquest partit a Catalunya Josep Piqué de sumar-se al pacte.

Arribats a aquest punt Rañé explica que els dirigents independentistes actuals han seguit una estratègia política que si l’hagués portat un sindicalista a la negociació d’un conveni “no hagués tret ni un duro de calaix”. La comparació és clara. “Si demanes que et millorin el conveni i et responen que no pot ser, no pots dir que et quedés amb la direcció general i acomiadaràs els directius”. Per això explica l’anècdota, una més, d’un dia que va coincidir en un sopar amb un empresari que defensava aferrissadament el procés independentista. “Jo no volia polemitzar amb ell perquè hi havia gent davant però al final li vaig preguntar si l’estratègia que està seguint el Govern català amb l’espanyol seria la mateixa que aplicaria ell amb els clients i proveïdors de la seva empresa”. La resposta va ser ràpida i contundent: “No, no, no, de cap manera!”. //



RAÑÉ, EN 1981

ASSOCIATIU

LA LLUITA NO S'ATURA



El caso de Elisabeth Montserrat y el verdadero drama de la burbuja inmobiliaria

La vecina de Sant Boi, en lista de espera para un trasplante de corazón, tiene que dejar su piso el 8 de enero; la falta de viviendas de alquiler a un precio asequible le han llevado a un punto límite

“Nosotros lo queremos hacer todo bien. No nos gustaría tener que seguir el día 9 de enero en el piso, pero lo tendremos que hacer si no nos queda otra. No nos podemos quedar sin techo tal y como está Elisabeth”

Imanol Crespo

Si el gran hándicap de los pisos de compra es el desahucio ante un hipotético impago de la hipoteca, en el caso de los pisos de alquiler es la falta de estabilidad y la posibilidad de que el arrendador –legítimamente- no renueve el contrato. Esto es lo que le ha ocurrido a esta vecina de Sant Boi, Elisabeth Montserrat, que ha chocado ahora con la burbuja inmobiliaria actual y la falta de vivienda de alquiler asequible, lo que pone, incluso, en riesgo su vida.

De 39 años y madre de dos hijos menores de edad, Elisabeth ha sufrido dos infartos de miocardio, tiene colocado un desfibrilador automático implantable (DAI), su cuerpo genera piedras en distintos órganos –le han operado de la vesícula, por ejemplo- y está en lista de espera para un trasplante de corazón.

Según los informes a los que hemos tenido acceso, la mitad de su corazón no le funciona y su estado de salud cuelga de un hilo, además, con el agravante de su obesidad mórbida. De hecho, en el momento de esta entrevista a su madre, María Rosa Delgado, y a su amiga y compañera de piso, Sonia Juanati, Elisabeth se encuentra postrada en una cama debido a su delicado estado de salud.

Con la incapacidad permanente absoluta reconocida, la mujer cobra una pensión de poco más de 635 euros lo que les permitía pagar el actual alquiler de unos 400 euros más 45 de gastos de comunidad. En este contexto y ante la decisión –insistimos- legítima del propietario del inmueble de vender el piso, la familia ha topado con la auténtica realidad del sector de la vivienda: el encarecimiento globalizado de los pisos tanto de compra como de los alquileres y de la falta de

Ahora mismo no veo **ninguna salida** y no quiero que mi hija se muera”



SONIA JUANATI Y MARÍA ROSA DELGADO BUSCAN, DE MANERA URGENTE, UNA VIVIENDA DE ALQUILER ASEQUIBLE PARA ELISABETH | I. C.

pisos de alquileres de titularidad pública y, por tanto, asequibles para situaciones excepcionales como ésta.

Por su parte, según explica la familia, su entorno inmediato tampoco puede ayudar. Elisabeth Montserrat está divorciada de su marido y su madre vive con varias amigas que le están ayudando, también, por su situación personal. Una serie de circunstancias y dramas que convergen, ahora, en una fecha: el 8 de enero, día en el que, según contrato, tendrían que abandonar el piso. “No vemos ahora mismo ninguna salida y no quiero que mi hija se muera”, dice desconsolada su madre, María Rosa. “Solo pedimos a quien sea la posibilidad de alquilar un piso a un precio asequible o un poco de tiempo al propietario. Mi hija no se puede quedar sin techo el 9 de enero”.

A merced del sector privado

Elisabeth Montserrat está en contacto, según la familia, con Servicios Sociales del Ayuntamiento de Sant Boi, que les ha asistido hasta ahora para poder hacer frente a los servicios básicos. Sin embargo, la vecina de Sant Boi choca con el problema que arrastra este país en relación con la política de viviendas: la falta de pisos de alquiler de titularidad pública.

Así lo decía, recientemente, la presidenta del Observatorio Metropolitano de la Vivienda, Carme Trilla, en una ponencia del Cercle d'Infraestructures, organizada con la colaboración de El Llobregat: “El alquiler está, en general, muy poco trabajado. Es cierto que Barcelona tiene altos niveles similares a los de España

e Europa, pero es un alquiler que está en un 99% en manos privadas. Es la principal diferencia con Europa: tenemos una oferta de alquiler social de corto volumen. En el área metropolitana hay 20.000 pisos, lo que representa solo un 1,5%”. Sin embargo, las grandes capitales de Europa llegan, en esta estadística, a las dos cifras porcentuales.

Ocupar sin querer

“Nosotros lo queremos hacer todo bien, queremos pagar nuestro alquiler como hasta ahora”, dice Sonia. “No nos gustaría tener que seguir el día 9 de enero en el piso, pero lo tendremos que hacer si no nos queda otra. No nos podemos quedar sin techo tal y como está Elisabeth”.

Ante la urgencia de las fechas y a las puertas de las Navidades, es el escenario más factible en estos momentos, aunque, tal y como apunta María Rosa, “sabemos que es pan para hoy y hambre para mañana”.

De ser así, la situación se complicaría tanto para la familia –que estaría ocupando un inmueble en contra de su voluntad y podrían ser denunciadas por el propietario- como para el mismo arrendador que, necesitado de vender el inmueble, tendrá que acudir a la vía judicial y lo tendrá muy difícil para lograr el desahucio de la familia teniendo en cuenta su situación personal.

Todo, como decimos, debido al encarecimiento constante de la vivienda –de propiedad y de alquiler- en la ‘Gran Barcelona’ y a la falta de pisos de titularidad pública que equilibren el mercado inmobiliario. ///

Menja Futur: pedir ayuda sin romper la rutina

La entidad ha abierto, en tres años, seis tiendas de las cuales la mitad están en el Baix

Ofrecen una oportunidad alimentaria a buen precio y trabajo para personas con dificultades

Marta Fernández Veas

Las tiendas de Menja Futur empezaron a ser una realidad en el año 2013, gracias al soporte recibido en la Maratón por la pobreza de TV3. Desde entonces llevan seis tiendas abiertas, tres de ellas en el Baix Llobregat, en las poblaciones de Cornellà, Sant Andreu de la Barca y Gavà.

En la tienda de Gavà, Bruno López, responsable de Menja Futur, explica la idea inicial de realizar este proyecto. “Por causa de la crisis que arrastramos desde hace unos años, mucha gente ha tenido que ir a comedores sociales. Pero nos dimos cuenta que hay un tema de vergüenza, y que por ello había muchas personas que no acudían y

no recibían la alimentación necesaria. La nueva crisis afectó a personas, que hasta el momento, vivían bien y no querían que sus vecinos les vieran ir a los comedores sociales. Por ese motivo empezamos este proyecto, para que las personas más necesitadas tengan un sitio “normal” donde puedan llevarse su menú por muy poco dinero o incluso tomárselo aquí. Además tenemos varios menús, café, pastas hechas por nosotros, comida para vegetarianos, sin gluten, de todo y para todo el mundo. Además, cualquier persona que quiera comprar, estará colaborando y ayudando a las personas de inserción laboral”.

El alma de Menja Futur es la Fundación Futur y sus proyectos sociales, que tienen como objetivo pro-

mover el consumo responsable, ya que el que compra ayuda a que otras personas puedan comer; fomentar la inserción laboral de colectivos en riesgo de exclusión social, ya que todas las tiendas son gestionadas por personal de inserción y distribuir menús sociales a quien no tiene recursos para comer dignamente.

“En la tienda de Cornellà se realizan unos 60 menús diarios, en la de Sant Andreu de la Barca, 15 y en la de Gavà, 20. Las dos últimas no hacen ni un año que están abiertas así que estamos empezando, pero por el momento funcionan bien, aunque llevamos poco tiempo”, cuenta López.

Normalizar la ayuda

Una tienda normal donde entras, eliges tu menú



ESTABLECIMIENTO DE MENJA FUTUR EN GAVÀ. DESDE 2013, HAN ABIERTO SEIS LOCALES, TRES EN EL BAIX | M. F.

o plato y te lo llevas, o si lo prefieres lo consumes ahí mismo. Tiendas de comida preparada, pero con unas historias detrás que el cliente de a pie que va a consumir, ni se imagina. Personas que están en desempleo desde hace años, porque son mayores de 50 y la sociedad les ha etiquetado como “mayores para trabajar”, personas maltratadas, con problemas de emigración, con problemas de temas de prisiones, entre otros.

“Transportistas, cocineros, dependientes en las tiendas, todos ellos son del programa de inserción laboral, en el que forman parte de Menja Futur. El

proyecto les da la oportunidad de buscar empleo durante un año mientras trabajan y se forman con nosotros, para que así se preparen de manera más directa al mundo laboral que les espera después”.

La Fundación Futur colabora con el Ayuntamiento de Barcelona, Cáritas y otras organizaciones, para acreditar a los clientes sociales y que así puedan ir a las tiendas de Menja Futur y adquirir la comida a un precio mejor o de manera gratuita mediante el tiquet Futur.

Un menú de dos platos, postre y agua te lo puedes llevar a casa, a la oficina o comértelo ahí mismo por

5,35 euros; a la vez, es una oportunidad para la persona que te lo ha vendido. Además, existe la oportunidad de pedir menú para un catering, un instituto o colegio, un evento...

La organización social de la Fundación Futur fue creada en el año 1996, su misión era generar un impacto positivo en la sociedad mediante la reinserción laboral de las personas en riesgo de exclusión social. Para ello ayudaba a estas personas a realizar tareas de producción y comercialización de productos alimentarios. Como la propia Fundación lo llaman, trabajan para una “restauración sostenible”. ■■■

Estrena local en:

Tresols con Sant Miquel
08850 Gavà (Barcelona)
nuevasunas@gmail.com

Nuevas Uñas
María Gómez 666.52.20.06

Nuevos Servicios
Nutricionista
Depilación con hilo
Masaje balnés
Higiene facial
Extensión de pestañas
Pedicuras, etc.

Tus uñas nuevas
al 50% de
descuento
Llama o escribe para
reservar tu cita

‘Mou-te’: les persones amb diversitat funcional també mereixen passar-ho bé

L'associació, sense ànim de lucre, té com a objectiu apropar serveis de lleure a persones amb diversitat funcional i a les seves famílies

L'activitat de l'entitat comença a Esplugues, on té la seva seu, però ho fan oberts a créixer a partir del treball en xarxa i comunitari

Redacció

Les societats modernes avancen progressivament per millorar el benestar de les persones amb diversitat funcional. La seva mobilitat o, per exemple, la pràctica d'esport són alguns dels conceptes que, tot i les mancances actuals que encara hi ha, han experimentat una positiva transformació. Ens oblidem, en canvi, sovint, del seu dret a passar-ho bé com qualsevol altre persona. Amb aquest objectiu d'apropar el lleure a les persones amb diversitat funcional i a les seves famílies neix l'associació 'Mou-te', a Esplugues de Llobregat.

Un imperatiu que demanen tres noies: l'Aina, l'Alicia i la Judit, totes tres vinculades al món de l'educació i/o lleure. "Mou-te és una associació sense afanys de lucre



ELS ESPORTS SÓN UNA EXCEL·LENT OPORTUNITAT DE LLEURE, TAMBÉ, PER PERSONES AMB DIVERSITAT FUNCIONAL | I. C.

que pretén garantir un servei a les persones amb diversitat funcional i a les seves famílies", expliquen sense acotar, d'entrada, el sector d'acció de l'entitat: "Tenim molts projectes en ment, però l'inici és en el temps de lleure i oci. Realitzem respirs de caps de setmana, festius, vacances, etc, per a totes aquelles persones, d'entre 4 anys i fins que el cos aguanti, que vulguin gaudir del seu temps d'oci fomentant els principis d'inclusió social i de vida quotidiana".

Segons les tres impulsores de l'associació espluguenca, on està ubicada la seu de l'entitat, aposten per un servei individualitzat, "per tal d'afavorir el desenvolupament físic, emocional i social de cada persona; a més d'oferir assessorament a les famílies i els seus acompanyants".

En aquests moments, l'associació –que ja està registrada a la Generalitat de Catalunya– està a l'espera d'alguns passos burocràtics per enlairar-se definitivament, fet que es donarà a partir d'aquest setembre, presumiblement: "A la tardor realitzarem les primeres activitats".

A partir d'aquí, les tres fundadores de l'entitat demanen formar part com a socis per començar a créixer i fer xarxa, on el Baix Llobregat tindrà un paper important: "Creiem en el treball en xarxa amb altres entitats i/o serveis a la comunitat; és una manera de millorar la qualitat i la quantitat de l'activisme al poble i a la comarca [...] Ja tenim en ment algunes associacions que fa una feina molt important en el Baix Llobregat i amb les quals tenim ganes de treballar".

ny indústries m
ries creatives a
ves música cine
ca arts visuals d
isuals cinema i
ma disseny crea

districte cultural

L'Hospitalet efervescent.

L'Hospitalet és avui una de les ciutats amb més potencial cultural de l'entorn metropolità.

Comptem amb més de 100 artistes, empreses i creatius que, amb els seus projectes, enforteixen el talent i l'innovació de la nostra ciutat. La música, les arts visuals, el disseny, o les arts escèniques es consoliden com a grans actius per a la seva transformació social i econòmica.

El **Districte Cultural** ja és una realitat, un projecte de referència en el panorama de les noves ciutats creatives.

www.lhdistrictecultural.cat
#CulturaLH

Ajuntament de L'Hospitalet



Manolo Guerrero: “Hemos reivindicado mucho para Cataluña. Llegados aquí, no era esto lo que pretendíamos”

Guerrero, nacido en Azuaga (Badajoz) y vecino de Sant Boi, es el actual presidente de la Federación de Asociaciones Extremeñas en Cataluña

“En algunas familias o entre amigos no se puede hablar de ciertos temas políticos; y eso es muy triste”

Redacción

El Baix Llobregat y L’Hospitalet ha sido, en el pasado siglo XX, un territorio de acogida de miles y miles de emigrantes nacionales que, desde otras regiones de España, acudían al ámbito metropolitano de Barcelona en busca de nuevas y mejores oportunidades. Entre estas regiones, Extremadura fue una de las que más sufrió, junto a Andalucía y Murcia- la desbandada de sus gentes. No es de extrañar, pues, los lazos de hermandad que progresivamente se fueron creando entre nuestras ciudades y los municipios de origen. Por poner algún ejemplo, El Prat de Llobregat está hermanada con el municipio de Garrovillas de Alconécar (Cáceres), mientras que Sant Boi lo está con Azuaga (Badajoz).

De allí es, precisamente, Manolo Guerrero, natal del municipio extremeño y emigrante a Sant Boi, en 1964, con tan solo 14 años. Guerrero preside ahora la Federación de Asociaciones Extremeñas en Cataluña (FAEC) que, pese a que tiene la sede formal en Barcelona, cuenta con una oficina en la ciudad baixllobregatense. Desde aquí, la actividad social y política –en paralelo a la aportación cultural- ha sido incesante desde los últimos años de la dictadura franquista gracias a la constitución de la Unión Extremeña de Sant Boi, en 1959.

“La máxima expresión fue en los años 1968-1970. La Unión Extremeña fue un caso curioso debido a la avalancha tan grande de gente de Azuaga. Hicimos una reproducción del Cristo del Humilladero, muy venerado, que todavía está en frente de la tumba de Rafael Casanova”, explica Guerrero en el canal de podcast ‘Trozos de Vida, Trozos de Radio’ de Manolo Garrido, colaborador de El Llobregat. Las procesiones, de hecho, reflejan “la auténtica desvandada” que hubo en Azuaga; mientras allí se quedaban sin nazarenos, músicos ni mujeres con peinetas en las procesiones, Sant Boi se llenaba de los mismos. “Me sorprendió la oscuridad de Sant Boi, acostumbrado a vivir en un pueblo muy blanco y de calles anchas, cercano a Andalucía. Pero me adapté enseguida. Llegamos montones de amigos. Encontrarte aquí a los amigos del colegio o del instituto y reiniciar la amistad que teníamos fue muy positivo”.

Muy comprometidos

Aquella generación sería la que tiraría adelante la entidad con el objetivo personal “de encontrarte con los tuyos, como punto de unión; aglutinar a los originarios y mantener usos y costumbres”. Pero la realidad fue que las entidades extremeñas no fueron solo cultura y folklore, sino que tuvieron un papel activo en el desarrollo político y social de Cataluña ya desde los últimos años de la dicta-



MANOLO GARRIDO (DERECHA) ENTREVISTA A MANOLO GUERRERO, PRESIDENTE DE LA FEDERACIÓN DE ASOCIACIONES EXTREMEÑAS DE CATALUNYA | M. GARRIDO

dura. “En la predemocracia éramos más activos que otras entidades de Sant Boi; hemos tenido un peso específico en la sociedad santboiana”, recuerda Guerrero, que explica que fueron la primera entidad en pedir –con carta formal- poder dar clases en catalán.

“Trabajábamos en fábricas, como yo en Siemens, con un movimiento sindical importante y estábamos muy comprometidos. Participaron, entonces, en numerosas manifestaciones por la Reforma Agraria, contra centrales nucleares extremeñas, pero, también, con otro tipo de concentraciones vinculadas a Cataluña, como la primera Diada del 11-S de 1978, en Sant Boi: “Cuando empezamos y surgió el modelo social y político, reivindicamos cosas muy importantes para Cataluña como la amnistía, libertad y Estatut de Autonomía. Era el principio para empezar a funcionar. Participamos muchos extremeños, los foráneos de aquel movimiento. Fuimos los de fuera los que jugamos un papel determinante”, explica Guerrero.

Ahora, cuarenta años después, así ve el actual momento catalán: “Una vez recorrido este camino, una vez llegados aquí, no era esto lo que pretendíamos. Pretendíamos una Cataluña abierta; lo que somos, que se nos admita como contribuidores a la cultura catalana, hecha, en parte, de aportaciones de otros pueblos. La cosa, en cambio, ha ido desgraciadamente por unos derroteros que rompe estas ilusiones”, dice, preocupado por la división que sufre la actual sociedad catalana: “En algunas familias o entre

amigos no se puede hablar de ciertos temas políticos; y eso es muy triste”.

Más que jotas y cocidos

Con el periodo democrático y el auge de los partidos políticos, los diferentes miembros se fueron ubicando en ellos como mecanismo de transformación: “Los partidos vinieron a hacer proselitismo a la Unión Extremeña para llevarse a mucha gente”. Inevitablemente el papel de estas entidades cambió. En cualquier caso, Guerrero realza el papel ciudadano y por la comunidad de estas entidades, más allá de su vínculo con Extremadura: “Lo más importante es que no desaparezcan. Nos gustaría que pasaran a ser entidades ciudadanas, como lo que venimos ejerciendo, imbricadas en sus pueblos y aprovechar todo el potencial que tenemos [...] Lo nuestro no era solo recordar que era la jota y el cocido”.

Con el objetivo de hacer visible la riqueza extremeña en Cataluña, la FAEC organiza cada año las Jornadas Extremeñas en Cataluña que, de nuevo, este año se ha celebrado en el Parc Nou de El Prat de Llobregat. //

NOTA: Puede escuchar, a través de www.elllobregat.com, una versión más extensa de la entrevista en el ‘podcast’ Extremeños en Catalunya; en ‘Trozos de Vida, Trozos de Radio’, por Manolo Garrido.



Imprescindibles



Desde la Fundación Bancaria "la Caixa" llevamos muchos años apoyando proyectos de investigadores que trabajan para mejorar la salud de todos. Personas que se esfuerzan por conseguir objetivos tan importantes como curar el cáncer, derrotar la malaria, prevenir el alzhéimer y las enfermedades cardiovasculares o llegar a tener una vacuna contra el sida. Cambiamos presentes, construimos futuros.

conlosimprescindibles.org

 **Obra Social "la Caixa"**

cnic
Centro Nacional de Investigaciones Cardiovasculares

NAVARRABIOMED
Laboratorio de Neuroepigenética contra el Alzheimer

VHIO VALL D'HEBRON
Instituto de Oncología

BCC NATAL
Centro de Investigación de Medicina Fetal

ISGlobal Instituto de Salud Global de Barcelona

cnio
Centro Nacional de Investigaciones Oncológicas

IrsiCaixa
Instituto de Investigación del Sida

SOCIETAT



La pobreza se enquistaba en el Baix

El número de personas atendidas por Càritas Diocesana comarcal no disminuye desde 2014, pese a la recuperación económica

Las situaciones de las familias exigen una mayor intensidad en las intervenciones para evitar la exclusión social, según Càritas

I.C.

Càritas de Catalunya ha presentado, recientemente, la habitual Memoria anual del año 2016, un documento que prueba que la recuperación económica no está llegando a las familias con más dificultades. Tampoco en nuestro territorio. El Llobregat ha tenido acceso a los datos propios de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat -entidad territorial con sede en la capital de comarca que engloba al Baix Llobregat, entre otras- y no son alentadores.

En total, Càritas Diocesana de Sant Feliu ha atendido a 39.770 personas a lo largo de 2016, de las cuales 18.617 son del Baix Llobregat. Es decir, el 5,16% de las atendidas en toda Cataluña (360.604), que experimenta un crecimiento de las personas beneficiadas del 4,7%. En nuestro territorio, en cambio, los datos ni suben ni bajan desde 2014, con lo que la Diócesis alerta del peligro de “cronificación de la pobreza”, según Francesc Arnaez, responsable de comuni-

cación y sensibilización de la entidad: “Constatamos que en 2016 el número de personas atendidas en nuestros proyectos se ha mantenido de manera muy similar al 2015 y 2014, por tanto, no podemos hablar de una mejoría de la situación de las personas”.

En peores circunstancias

De hecho, esta estabilización del dato cuantitativo no se traslada al escenario cualitativo. Es decir, se atiende al mismo número de personas, pero, en comparación con años anteriores, se encuentran en peores circunstancias. Así lo explica Arnaez: “Se estabiliza el número de personas atendidas, pero la situación de las familias exige una mayor intensidad en las actuaciones para acompañarlos en su proceso de inclusión social”.

En este sentido, el principal perfil de personas atendidas es el de personas con cargas familiares, tanto parejas con hijos como familias monoparentales que, en el caso de Càritas de Sant Feliu, representan el 50% del total. Por otro lado, el 28% de las personas beneficiadas son menores de 18 años,

un dato que también preocupa especialmente a la entidad: “La vulnerabilidad de esta franja, sumado al importante riesgo de transmisión intergeneracional de la pobreza de los jóvenes que viven con familias ya en situación de riesgo, ha hecho que hayamos aumentado el número de proyectos del programa de Infancia”. La cuestión es muy grave, puesto que se corre el peligro de ‘heredar’ la situación de pobreza.

Por franjas de edad, el principal colectivo atendido es el de personas adultas entre 30 y 64 años, que suponen un 53% del total. Sus principales problemas son la falta de trabajo y la precariedad laboral, así como las dificultades para acceder o mantener una vivienda con un nivel de precios asequible a su situación. Y es que, según Càritas, el 60% de los atendidos en edad de trabajar están en paro o buscando trabajo, mientras que el 40% restante cuenta con contratos precarios o parciales que no dan respuesta a sus necesidades. Son la nueva categoría emergente de trabajadores pobres. Cerca del 55% de las personas atendidas son nacidas en España o en el resto de países comunitarios, mientras que el 45% son extracomunitarios. ///



Reducir el consumo, principal estrategia para combatir la pobreza energética en 2017

Perpinyà: “No se trata de pagar las facturas; se trata de que no lleguen a la pobreza energética o a la pobreza”

San José: “Atender a alguien que está en el final es una atención que llega tarde y muchas veces insuficiente”

Imanol Crespo

Ha pasado tres años desde la creación de la Alianza contra la Pobreza Energética y, de alguna manera, desde que este nuevo tipo de pobreza fuera objeto de debate. Aun así, la realidad es que las administraciones continúan en una especie de proceso de diagnóstico antes de comenzar a combatir de una manera efectiva la crisis energética de muchas familias de Cataluña.

Para conocer cuáles son todavía los retos de futuro de la pobreza energética y la estrategia de las administraciones ante ella, la plataforma ‘Alcaldes.eu’ ha organizado, en Sant Feliu de Llobregat, un coloquio bajo el título ‘Pobreza energética. L’Impuls del Baix Llobregat’ en el que han estado representados tanto ayuntamientos como Govern de la Generalitat, además de la Agència Catalana de Consum, Àigües de Barcelona i la Taula d’Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya.

Un debate transversal del que se extrae la apuesta por reducir el consumo y promover la formación tanto ciudadana como de profesionales de Servicios Sociales como las principales medidas que, a corto plazo, se van a aplicar para combatir esta realidad. “Desde

la Generalitat queremos dedicar acciones y políticas que vayan más allá de la compensación por falta de capacidad para pagar de las familias. Actuaciones de empoderamiento de las familias que permitan reducir el consumo para que éstas mitiguen su dependencia a los suministros”, ha dicho el secretario de Servicios Sociales y Familias de la Generalitat, Francesc Iglesias.

Se refiere a acciones concretas, que requieren de poca burocracia, como acceder al bono social, rebajar la potencia contratada, mejorar el aislamiento térmico de las viviendas o el simple cambio de bombillas por otras más eficientes y de bajo consumo. Estas serán algunas de las actuaciones más destacadas que estarán incluidas en un nuevo plan integral para abordar y pre-

venir la pobreza energética.

Estas medidas, en cualquier caso, influyen solo en el consumo y, por tanto, en la parte variable de una factura frente a una parte fija que sigue siendo importante. En este sentido, Iglesias ha reconocido que “el 21% del IVA [competencia del Gobierno del Estado] no se acaba de entender en un servicio básico como éste y que es difícil de justificar desde el punto de vista social”. Recriminación que también ha puesto sobre la mesa Montserrat Ribera, directora de l’Agència Catalana del Consum.

El dinero que haga falta

Combatir la nueva problemática requiere, evidentemente, de una dotación presupuestaria. Según Iglesias, en 2015, la Generalitat aportó a entes municipales 7 millones de euros para

No se acaba de entender que el IVA sea del 21% en un servicio básico como es la energía”



ENTRE LOS PONENTES NO HA HABIDO NINGUNA COMPAÑÍA ELÉCTRICA | I. CRESPO

hacer frente a este tipo de situaciones de vulnerabilidad y 4,5 millones en este 2016.

En este sentido, el presidente del Consell Comarcal del Baix Llobregat, Josep Perpinyà, ha sido contundente: “No tiene que haber una cifra en los presupuestos municipales ni de otras administraciones, sino que tenemos que estar abiertos siempre. Estamos hablando de lo más básico de la sociedad. Cubrimos, pues, las necesidades y punto. Esto es un país moderno y desarrollado”. Y refuerza: “Lo que tenemos que hacer es decir, ¿cuánto dinero hace falta? Y se pone”.

Por otro lado, Perpinyà ha querido matizar “que no se trata de pagar facturas. Se trata de que las personas no lleguen a esta situación de pobreza energética o de pobreza, en general. Este es el debate de fondo; no nos perdamos en quien lo afronta”. Además, a pre-

gunta de El Llobregat, ha reconocido que no conoce los datos de cortes de suministro que se realizan en el territorio y ha defendido una mayor transparencia: “No tenemos datos de los cortes. Dentro de las suministradoras, Agbar está aportando recursos, pero cuesta mucho que lo hagan las eléctricas.

Las compañías también tienen que afrontar esta realidad. Me gustaría que no pasara (que haya cortes del servicio). Ellos dicen que no, pero si tú tienes esta inquietud (señalando al firmante de este reportaje), nosotros también la tenemos. Tenemos que recorrer mucho más camino juntos. Todos tenemos que resolver esto y estar en la mesa y abocar los datos y conocer la realidad”.

Más eficiencia

Las partidas económicas son una parte fundamental, pero no solo desde el punto

de vista de su cuantía, sino de cómo se haga la gestión. En el coloquio posterior a las diferentes ponencias, la presidenta del CECBLL, Conxita Sánchez, ha reclamado –en referencia a las conclusiones del congreso ‘El Baix a Debat’- un fondo comarcal que rompa con lo estrictamente local, para poder atender de una mejor manera.

Y prueba de que esto puede ser una buena medida la ha dado, precisamente, el alcalde de Sant Climent, Isidre Sierra, que ha reconocido que como en su municipio hay un 3% menos de paro que de la media, le sobran recursos para luchar frente a la pobreza energética y que, por tanto, los ha cedido al Consell Comarcal.

Es evidente, pues, que haría falta una mejor gestión de la distribución de recursos puesto que se corre el riesgo de que muchos municipios se queden con una partida que, al final, vaya destinada a otros fines.

Desde el punto de vista municipal, el alcalde de Sant Feliu, Jordi San José, ha sido el encargado de poner voz a las actuaciones que pueden llevar a cabo los gobiernos locales. Como consideración previa, San José ha ligado la pobreza energética con la desigualdad y ésta con el actual modelo económico.

Así, ha apuntado tres causas fundamentales que favorecen la pobreza energética: la menor capacidad económica de muchas familias; las condiciones de la vivienda y el alto coste de la energía; punto en la que ha reconocido que poco pueden hacer los ayuntamientos.

Según el alcalde de la capital de la comarca, Sant Feliu ha podido atender a 160 familias que han pedido ser atendidos en relación con esta problemática. De

ellas, se ha podido ofrecer asesoramiento para reducir la factura a 60 familias; se ha revisado la potencia contratada de 73 y se están llevando a cabo ayudas para mejorar las viviendas de otras 13.

Más allá de los números, ha puesto en valor la necesidad de anticiparse a la situación y saber detectar los casos vulnerables: “Es fundamental detectar las situaciones de riesgo, porque atender a alguien al final es llegar tarde y muchas veces insuficiente”.

En este sentido, ha destacado la labor de las escuelas para identificar casos a través de los niños, además de la labor de farmacias y ambulatorios, con las que el Ayuntamiento tiene convenio con el mismo fin. San José ha destacado, especialmente, el papel de la Cruz Roja que “son nuestros ojos para detectar estas situaciones”. A principios del año 2016, El Llobregat publicó un reportaje con la pobreza energética como protagonista. En él, la Alianza contra la Pobreza Energética destacaba la falta de formación de técnicos de Servicios Sociales con los que estos no podían asesorar adecuadamente a las familias.

Un año después, esta cuestión ha vuelto a ponerse sobre la mesa en palabras de Josep Perpinyà: “Servicios Sociales estaban formados para unas funciones muy concretas y ahora les pedimos que sean expertos en energía. La crisis ha reventado todo esto y es cierto que faltan recursos para adecuar estos equipos y afrontar especialidades que no conocen”.

En cualquier caso, según matizaba, Perpinyà ha pedido que este tema se aborde de manera transversal, algo que cuenta con un amplio consenso entre los actores más implicados. ■■■

**Mercat de
Pagès a
Sant Boi**

Horari
de l'1 d'agost al 30 de setembre
de 17h a 21h

A partir de l'1 d'octubre
i fins el 31 de setembre
de 15h a 20h

MERCAT SETMANAL
tots els divendres
per les tardes a la
**Rambla Rafael
Casanova**

**Producte Fresc
del Parc Agrari**


 Parc Agrari
del Baix Llobregat
 


 AJUNTAMENT DE
SANT BOI DE LLOBREGAT
 
 SB
SANT BOI DE LLOBREGAT



EL PLA PREVEU GUANYAR EN EFICIÈNCIA ENERGÈTICA I, AIXÍ, MILLORAR L'ESTALVI I REDUIR LES EMISSIONS DE CO2 | ISTOCK

Pla per combatre la pobresa energètica

La Diputació de Barcelona inverteix un milió d'euros en un nou programa al que podran accedir els 200 municipis de la Demarcació

L'objectiu és doble: aconseguir, per una banda, l'estalvi d'1,2 milions d'euros i reduir, d'altra, les emissions de diòxid de carboni

Redacció

La Diputació de Barcelona ajudarà 4.000 llars en situació de pobresa energètica a través d'un programa específic, que es va posar en marxa a final de 2016 i s'allargarà fins el 2018. L'objectiu és que les llars vulnerables aconseguixin reduir les factures i millorar la seva eficiència energètica. En definitiva, que les persones que se'n beneficiïn tinguin una millor qualitat de vida.

Més de 200 municipis de la demarcació de Barcelona podran accedir al programa, que finança íntegrament la Diputació amb un milió d'euros. El pla intervé en les llars derivades des dels ajuntaments, que les seleccionen entre les persones usuàries dels serveis socials bàsics que ja han rebut ajudes pel pagament de factures. El repte és aconseguir un estalvi d'1,2 milions d'euros i disminuir les emissions de CO2 en 630 tones l'any: l'equivalent al consum anual de gairebé 200 llars.

Segons la presidenta de la Diputació, Mercè Conesa, el «suport a les necessitats dels ajuntaments en matèria social, com els plans d'urgència social o el combat contra la pobresa energètica, són una de les prioritats del mandat. Hi aboquem tots els nostres esforços».

Diagnosi i actuació

El programa inclou, en una primera visita, una auditoria energètica detallada durant la qual s'instal·len aparells per al monitoratge de consums elèctrics i s'analitzen les factures i els hàbits de consum de les persones que viuen a la llar. En un segon contacte s'instal·len de forma gratuïta elements de baix cost —com bombetes de baix consum, aïllament per a les finestres, temporitzadors o regletes amb interruptor— i es donen consells pràctics sobre consum eficient al domicili.

També s'ofereix formació a les persones beneficiàries i un assessorament personalitzat sobre les possibilitats de millorar les condicions de contractació amb les companyies subministradores; ja sigui sol·licitant el bo

social, baixant la potència contractada o demanant una discriminació horària.

Prova pilot

Per posar en marxa aquest programa, la Diputació de Barcelona ha analitzat els resultats de dues proves pilot. Una a la comarca d'Osona i una altra a Vilanova i la Geltrú, al Garraf. Les actuacions dutes a terme en aquestes dues proves han suposat una mitjana d'estalvi de 300 euros l'any en les factures de subministraments, uns 25 euros al mes. També s'ha constatat que gairebé el 80% de les llars que tenen dret a bo social no el tenen tramitat. En molts casos, per desconeixement.

Pla global

A banda d'aquest programa específic d'auditories i intervencions, la Diputació de Barcelona ha destinat 15 milions d'euros addicionals als municipis i consells comarcals per combatre la pobresa energètica i cobrir les necessitats socials bàsiques, a través de les ajudes d'urgència social. Un altre dels objectius bàsics és reforçar la feina dels professionals dels serveis socials bàsics; amb tallers formatius en conveni amb el Departament de Benestar Social i Família i l'Institut Català d'Energia de la Generalitat de Catalunya.

Un conjunt d'accions que donen suport als municipis en la prevenció i l'atenció a la pobresa energètica a través de l'ajut econòmic, la capacitat dels professionals de serveis socials i la intervenció en llars vulnerables. La base del projecte és l'apoderament de la ciutadania i la informació per reforçar el treball dels tècnics municipals. Paral·lelament, la Diputació ha elaborat un estudi sobre la situació de la pobresa energètica a la demarcació de Barcelona, per saber quin és l'impacte real als municipis de la demarcació. D'aquest informe es desprèn, entre d'altres dades, que en el 95% dels municipis consultats van augmentar l'any passat les demandes per al pagament de factures de subministrament. ■■■

No reciclar llaunes, brics i plàstics provoca:
 Esgotament dels recursos naturals
 Despesa d'energia
 Permanència de residus en el medi ambient

Ja no hi ha temps per a les excuses. Ja no hi ha temps per no reciclar.
 A Catalunya, encara reciclem molts menys residus que els que generem.
 Un desequilibri que pots combatre separant correctament els teus envasos
 de plàstic, llaunes i brics i dipositant-los al contenidor groc, o a través
 del sistema de recollida selectiva del teu municipi.



REACCIONA

#ReaccionaRecicla
residuonvos.cat



La parálisis del Estado ahoga las medidas locales para acoger a refugiados

El drama de los refugiados ha iniciado una ola de medidas locales a la espera del Gobierno central

La aportación de partidas a la Cooperación es una de las medidas ante la imposibilidad de acoger

Marta Fernández Veas

El Baix Llobregat está preocupado, y es que la situación de crisis que se vive en algunos países de Europa está derivando a demasiadas víctimas. Es por ello que la comarca no se queda de brazos cruzados, trabaja para poder ayudar en todo lo posible y lo que esté a su disposición, para que los que sufren esta guerra puedan tener una nueva oportunidad. Pero, efectivamente, las competencias fundamentales están en manos del Estado, que se mantiene cauto –bajo el paraguas del marco comunitario europeo– a dar cualquier movimiento en favor de la acogida de refugiados.

Esto reduce notablemente las opciones del poder local. Aun así, son numerosas las iniciativas que se han propuesto y las medidas que se han adoptado desde el punto de vista local y que recogemos, tras una encuesta común a los 31 ayuntamientos del territorio, a continuación.

El Baix Llobregat quiere acoger

Los municipios del Baix Llobregat están trabajando para que los refugiados puedan tener asilo en la comarca y continuar con su vida, aquella que se paralizó cuando estalló la guerra en su país.

Así, pues, el Ayuntamiento de **Esplugues** ha aprobado una moción de soporte a la acogida de refugiados y han dotado con 20.000 euros una partida del presupuesto municipal destinada al Plan local de acogida a las personas refugiadas, tal y como explica el Regidor de Territorio y Sostenibilidad y portavoz del PSC, Eduardo Sanz.

Así mismo, Esplugues ha aprobado una moción de soporte de acogida de refugiados, y junto a los miembros del Consejo municipal de Cohesión Social y de Cooperación extraordinaria, se ha acordado la creación de una mesa técnica donde están representados agentes de salud, servicios sociales, cooperación y educación, y una entidad siriana que se ofrece como voluntarios.

Por otro lado, trabajan en una de las partes más complicadas, la disposición de pisos para refugiados. De momento, según hemos podido saber, están a punto de concretar uno. “Esplugues siempre ha manifestado su espíritu solidario y comprometido con la cooperación. De hecho, tenemos un Consejo Municipal de Cooperación y un Consejo Municipal de Cohesión Social, dos órganos participativos donde hay representados el Ayuntamiento y las entidades ciudadanas que trabajan en los dos ámbitos”, asegura Eduardo Sanz.

No solo las ciudades grandes y con mayores recursos se han volcado. Es una cuestión transversal que afecta a todos. Y la prueba es el municipio de **Castellví de Rosanes**, que realiza recogida de productos de higiene corporal. Por otro lado, en el último presupuesto de 2016 hay una ayuda a una asociación vinculada a dar soporte a los refugiados, nos afirma el alcalde de esta localidad, Joan Carles Almirall.

Sant Esteve Sesrovires, por su parte, da apoyo a diferentes iniciativas de entidades en campañas de recogidas de fondos o de materiales. No disponen de pisos para ofrecer a los refugiados, pero se han ofrecido a dar soporte a aquellos ciudadanos que quieran acoger en su propia casa, nos aseguran fuentes oficiales del Ayuntamiento.

En **Corbera**, por el momento, no disponen de pisos a nivel municipal, pero si cuentan con dos pisos de personas particulares, con capacidad de hasta 8 personas, que han ofrecido para acoger a refugiados.



FUNDAMENTACIÓN
CAMPAÑA INSTITUCIONAL 2014-2017


Cáritas

A través del Ayuntamiento, se adoptan medidas para contribuir a la ayuda de esta situación que sufre Europa. Algunas de ellas son: el Acuerdo de Junta de Gobierno Local, por la que el municipio se declara de acogida para refugiados; reuniones en el Ayuntamiento con diferentes entidades para tratar sobre las actuaciones a tener en cuenta; colaboración en la divulgación de la campaña de recogida de ropa promovida por Cáritas Inter parroquial y Corbera Voluntaria, entre otras, según dicen, con la firme voluntad de mantener esta dinámica para el año 2017 y “añadir todas las que hagan falta”.

Partidas para la Cooperación

Gavà ha demostrado su compromiso con los refugiados desde bien comenzado el conflicto. El Pleno Municipal ha aprobado una declaración institucional en soporte de las personas refugiadas. Una moción donde todos los grupos municipales estuvieron de acuerdo y donde se instaba a los Estados miembros de la Unión Europea, al Gobierno del Estado y al de la Generalitat a dar respuesta a la crisis humanitaria.

Por otro lado, el Ayuntamiento de Gavà ha realizado una aportación económica de 8.000 euros en dos años y 3.000 euros este 2016 al FCCD (Fondo Catalán de Cooperación al Desarrollo) para la campaña de emergencia y, de este modo, facilitar la acogida de la población refugiada.

Otro municipio del Baix Llobregat que ha colaborado dando aportación al FCCD es **Sant Boi**, que aportó, en 2015 y 2016, 4.660 euros y 4.200, respectivamente. Para que este municipio pueda colaborar de forma activa, en el Ayuntamiento trabajan sobre la elaboración de un Plan de acogida, donde se recogen los puntos básicos de actuación: colaboración en el trabajo de asistencia a las personas refugiadas en los países de origen y tránsito, la acogida a la ciudad de Sant Boi y la educación para la solidaridad y la incidencia política.

Sant Boi prevé una colaboración con la Comisión Catalana de Ayuda al Refugiado para la apertura de cinco pisos a través del cual se dispondrán 30 plazas de acogida a personas solicitantes de protección internacional y refugiados. Además, esto último implica la puesta en marcha de un programa de atención psicosocial que responde a diferentes fases de intervención y que cubre las necesidades de las personas desde diferentes perspectivas.

Se ha establecido un convenio de colaboración con la ONG llamada CCAR, Comisión Catalana de Ayuda al Refugiado, para facilitar su trabajo en Sant Boi. Desde el Ayuntamiento se ha colaborado con la entidad en la búsqueda de pisos y se ha facilitado un espacio de trabajo para la ONG desde donde se realiza el acompañamiento a las personas acogidas y también se coordina el voluntariado.

“Como Ayuntamiento que apuesta por el fomento de la paz, nuestra preocupación es inmensa, aunque nuestras capacidades de actuación son limitadas”, aseguran fuentes oficiales.

A media asta

Castelldefels se suma a la aportación económica al FCCD con 15.000 euros. Otro tipo de aportación se realizó desde servicios sociales a la ONG llamada ProActiva, se trata de socorristas que trabajan de manera altruista ayudando a los más necesitados, nos cuenta Alejandro Company, tercer teniente de alcaldía de salud, consumo, políticas de igualdad e inmigración del Ayuntamiento de Castelldefels.



CASTELLDEFELS HA SIDO UNA DE LAS CIUDADES MÁS ACTIVAS EN MOSTRAR SU APOYO A LOS REFUGIADOS | AJUNTAMENT DE CASTELLDEFELS

Además, el municipio realizó una página web para que la gente se pudiera informar y ofrecer cualquier cosa en el caso que lo desee: “Desde el inicio de nuestro mandato tenemos una pancarta en nuestra fachada del Ayuntamiento que pone Bienvenidos refugiados, en signo de protesta tenemos la bandera de Europa a media asta y una bandera europea con un lazo negro”, explica Company. Trabajan un plan de acogida sobre un protocolo a seguir para el día en que lleguen refugiados, ya que “es importante saber qué hacer y formar a las personas que se ofrecen en esta ayuda, porque las personas que llegan en busca de asilo vienen con traumas, con necesidad de un seguimiento psicológico y es una tarea complicada en la que hay que trabajar seriamente”, asegura Company.

La Cruz Roja también juega un papel esencial en esta ayuda, y es por eso que **Cornellà** está en tramitación de un convenio con esta ONG para coordinar el proyecto de acogida de refugiados y unir esfuerzos y trabajar de forma conjunta, tal y como cuenta Emilia Briones, teniente alcalde

y regidora delegada del Área de Innovación Urbana y Presidencia del Ayuntamiento de Cornellà.

El proyecto ya cuenta con el apoyo de Payasos sin fronteras, junto a ONG's de la ciudad como son Cornellà Solidaria o la Coordinadora Contra la Marginación. “Nuestro posicionamiento es de colaboración dentro de nuestras posibilidades, queremos ser activos y ayudar; es una situación que necesita de la solidaridad de todos nosotros”, asegura Briones.

En **Vallirana**, según su alcaldesa, Eva Martínez, el Pleno Municipal ha aprobado una moción de soporte a los refugiados y la comisión de ayuda que ya ha promovido diferentes iniciativas. “Los ciudadanos son una parte fundamental en la ayuda y en la conciencia de la falta que hace en estos casos colaborar, como muestran estas dos iniciativas innovadoras: la recogida solidaria de bicicletas hecha por la entidad Apunt-Diable de Vallirana durante la Fiesta Mayor y la decisión de los niños de la escuela Pompeu Fabra de destinar los beneficios de su proyecto Cueme (Cultura em

> VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

prendedora en la Escuela) a los refugiados”, explica Martínez.

El Plan de acogida de Olesa de Montserrat se ha de consensuar todavía, pero estaría a punto de finalizarse. Además, se han realizado campañas de sensibilización para recoger dinero, por parte del Ayuntamiento y las entidades, así como exposiciones y charlas. No disponen de pisos para refugiados, pero se está estudiando esta posibilidad.

El municipio que también estudia la posibilidad de tener pisos para poder acoger a refugiados es Viladecans. El Ayuntamiento ha contribuido en la campaña de Fondo Catalán de Cooperación al Desarrollo con una aportación extraordinario de 3.000 euros. Así mismo, se realizan propuestas o peticiones de la ciudadanía y de entidades que quieran colaborar en los dispositivos de ayuda y acogida que se puedan organizar próximamente, con el manifiesto de la voluntad de coordinarse con las entidades de la ciudad. También se trabaja en el Plan de acogida para refugiados

teniendo en cuenta el trabajo que lleva a cabo el Consell Comarcal en colaboración con Cruz Roja.

Movimiento ciudadano

Más allá de la labor de la administración local, son aún más interesantes algunas de las propuestas ciudadanas que han ido centradas en dar apoyo a los refugiados. Entre las iniciativas a destacar, por su creación espontánea, está la plataforma ‘Molins Acull’, en Molins de Rei, nominados, de hecho, a los Premios El Llobregat.

Desde hace algo más de un año se reúnen unas 13 personas en la plaza de la Cruz cada mes para realizar actos, exposiciones, charlas y concentraciones, para así, difundir toda esta cuestión de refugiados que vienen de Grecia, Turquía o, incluso, Túnez, a través de Marruecos, y “en definitiva ser solidario con todos ellos, que mueren a orillas de nuestro mar”, explica Antonia Castellana, primera alcaldesa democrática de Molins y una de las promotoras de la

plataforma. Una plataforma que, en realidad, viene a ser la homóloga de la campaña catalana ‘Casa Nostra, Casa Vostra’ pero en el Baix Llobregat.

‘Casa nostra, Casa vostra’

Voluntarios que ayudan en campos de refugiados y periodistas que informan ‘in situ’ sobre la crisis de los refugiados, entre otros profesionales, se han unido tras su regreso a España para cumplir la promesa que hicieron a los que conocieron en su paso. “Al ver lo que vimos, un drama increíble, decidimos que a la vuelta a casa teníamos que hacer algo. Empezamos a contar lo que habíamos visto a nuestras amistades, nuestros contactos, familiares, a gente del mundo de la comunicación, hasta que acabamos tejiendo una red en que hay muchísima gente implicada, hemos llegado a 230 entidades asociaciones o plataformas cívicas y a unos 300 voluntarios”, explica Xavi Rossinyol, uno de los periodistas que cubrió la información en campos de refugiados y colaborador de la campaña ‘Casa nostra, Casa vostra’.

Esta campaña pretende, por un lado, informar sobre lo que está ocurriendo en los campos de refugiados y, por otro, sensibilizar a la población, para que la población tome conciencia de lo que ocurre. Para ello, esta campaña está organizando la gran movilización para concienciar a los ciudadanos. Se trata de la manifestación más grande de Europa, que se celebrará el 18 de febrero de 2017 en Barcelona. Con ello se quiere lograr una presión política para que se actúe frente a esta barbarie, que es lo que se solicita en el manifiesto de esta campaña, y que lleva más de 21.000 firmas.

Y esperando, llegó el invierno

El mundo local del Baix Llobregat quiere acoger a refugiados; así lo han aprobado muchos ayuntamientos en sus Plenos municipales, pero no pueden actuar más allá de eso, ya que esperan indicaciones de la Generalitat de Cataluña que, a su vez, para derivar a personas refugiadas, no puede hacer nada porque las competencias son del Gobierno central; y desde Madrid prefieren ser cautos y quedarse bajo el paraguas de confort de la Unión Europea. Según el Gobierno del Estado, las normas de acoger refugiados las establece la Unión Europea, la cual prefiere acordar con Turquía un pacto para que no pasen más refugiados, mientras se sigue sin dar una solución a los que ya están en nuestro continente.

En definitiva, y como se suele decir, es ‘el pez que muere de la cola’. Y así, el invierno ya ha llegado a los diferentes campamentos en los que se hacían los refugiados. El sistema, en este sentido, está parado y mientras tanto, miles de víctimas mueren cada día en nuestros mares porque huyen de una guerra que no han elegido. “Desgraciadamente, el rígido sistema de acogida estatal nos ha imposibilitado llevar a cabo compromisos y voluntades”, dicen desde Sant Boi.

Alejandro Company, de Castelldefels, explica que “no podemos acoger porque no nos derivan a los refugiados, no les dejan entrar hacia los municipios desde el gobierno central. Están muy liados con el tema de las políticas del Gobierno, no nos han mostrado un interés importante para recoger a la gente extranjera”.

La alcaldesa de Vallirana, Eva Martínez, por su parte, explica que “continuaremos pidiendo una respuesta global que ha de llegar de la Generalitat, del Estado y de la Unión Europea. Creemos firmemente que, desde la UE, con la cooperación de los Estados, deberían de hacer políticas más humanitarias para dar una salida a una crisis que dura ya demasiado tiempo”. //



SERRAT Y NUMEROSOS ARTISTAS VUELVEN A GRABAR SU CANCIÓN ‘MEDITERRÁNEO’, HIMNO DE LA CAMPAÑA Y DE LA ENTIDAD

Más de 50 artistas en el ‘Gran concierto para las Personas Refugiadas’

La campaña ‘Casa nostra, casa vostra’ celebró, el 11 de febrero, en el Palau Sant Jordi, una de las novedades más esperadas de la entidad, en la que sería la primera gran iniciativa después de su constitución. Se trató del ‘Gran concierto para las Personas Refugiadas’.

Dirigido por La Fura dels Baus, participaron más de 50 personalidades del mundo de la música y las artes escénicas. Entre los asistentes que actuaron en el Palau Sant Jordi, destacaron Lluís Llach, Macaco, Sopa de Cabra, Amaral, Antonio Orozco, Ismael Serrano, Manolo García, Los Chichos, entre muchos otros. Además, el cantautor Joan Manuel Serrat se ha rodeado de artistas como Manolo García, Estopa, Els Amics

de les Arts y Antonio Orozco para volver a grabar la canción de “Mediterráneo”, que ya se ha convertido en el himno de la campaña y de la entidad.

El concierto tuvo obviamente una finalidad solidaria y, por tanto, todas las recaudaciones de las entradas fueron a parar a una campaña de apoyo a los refugiados.

De hecho, se habilitó una cuenta para los que no pudieron asistir, pero quisieron apoyar la causa en lo que se llamó el donativo de la fila 0.

Por otro lado, una semana después del concierto, Barcelona acogió una manifestación bajo el lema ‘Queremos acoger’ que ha sido convocada en la Plaza Urquinaona, a las 16 horas. //

Sophia era activista transexual en Honduras, de donde tuvo que huir para salvar su vida

Sophia: “En Honduras prevalece la impunidad y los crímenes de odio a la comunidad LGBTI”

Sophia vive refugiada en Sant Feliu de Llobregat tras huir de su país por su activismo en defensa del colectivo LGBTI

Pese a estar afincada en el Baix, Sophia prefiere ocultar su nombre completo, todavía, por motivos de seguridad

Marta Fernández Veas

En este contexto, pues, el Baix de Llobregat no ha podido acoger a nadie oficialmente de los que el Estado se ha comprometido en relación con el conflicto en Siria. Si lo han hecho ha sido a través de otros canales que, al final, derivan en casos muy concretos y particulares. Eso no quita, por otro lado, que el territorio no cuente con otros refugiados, por motivos muy diversos y de otros países, no solo de Oriente Medio.

Sant Feliu es una de las poblaciones que ya dispone de pisos para estos casos y que tiene a personas refugiadas han tenido que huir de su país, ya sea por una situación de pobreza, discriminación o por otros motivos.

Es el ejemplo de Sophia, que cuenta su testimonio para El Llobregat para reflejar así la importancia de acoger y dar una oportunidad a aquellas personas que más lo necesitan. Una experiencia de discriminación y de persecución personal que le pudo costar la vida, la cual ha rehecho en nuestra comarca.

-¿Por qué motivo vino a España?

-Porque quería salvar mi vida, ya que era una activista de derechos humanos en mi país de origen y también por



SOPHIA TUVO QUE HUIR DE SU PAÍS, EN EL QUE FUE ACTIVISTA DE LOS DERECHOS LGTBI. AHORA, VIVE EN SANT FELIU DE LLOBREGAT

la discriminación, la violencia e inseguridad de mi país. En mi país prevalece la impunidad y los crímenes de odio a la comunidad LGBTI, donde diariamente ha habido muchos asesinatos, porque tampoco no existen leyes que nos protejan.

Porque siempre estoy demandando al gobierno de mi país por tantos crímenes de odio que existen en contra de la comunidad LGBTI, crímenes de muchas compañeras trans

y defensora de los derechos humanos como yo.

-¿Cómo fue la acogida en Sant Feliu de Llobregat?

-La acogida aquí en España ha sido satisfactoria, ya que existen proyectos sociales que ayudan a todas las personas emigrantes, para podernos estabilizar en un nuevo círculo social y laboral que nos ayude a tener una mejor calidad de vida.

-¿Cree que en un futuro podría volver a su país?

-Por la lógica de mi caso y de otros casos de miles de personas solicitantes de protección internacional, no sería correcto ni posible volver a mi país, por las muchas situaciones muy desagradables vividas en mi país. Aunque una anhela mucho regresar y poder reencontrarse con nuestros seres queridos, porque nadie quiere alejarse de ellos y de su país.

-¿Qué planes tiene?

-Ya que Dios me dio la oportunidad de llegar a este país y que me han acogido con los brazos abiertos, y que hay más oportunidades para una vida mejor para todas las personas, pues, quiero luchar para adquirir nuevos conocimientos y retroalimentar mis conocimientos y capacidades. Para hacer realidad mis sueños y anhelos, para tener una mejor calidad de vida. !!!

Sintonitza
el **36**
de la **TDT**



la Televisió
del Llobregat

Per saber el que passa al teu voltant

LA TELEVISIÓ SENSE DISTÀNCIA

Sant Boi lidera en Catalunya la lucha contra la trata de mujeres para la prostitución

La Red de Municipios Catalanes Libres de Tráfico de Mujeres y Niñas celebra en la ciudad baixllobregatense su primera asamblea

La entidad impulsará una ILP en el Parlament de Catalunya para combatir la trata de mujeres y menores para la prostitución

Redacción

Entorno al debate de la prostitución hay diferentes opiniones de cómo abordar el tema, versiones tan amplias que van, de hecho, desde aportar un marco regulatorio o legalizar, en cierta manera, el sector hasta la ilegalización y la presión policial. Sin embargo, donde sí hay un obvio consenso es en la lucha contra la trata de mujeres y menores para la explotación sexual.

En este sentido, el mundo local ha iniciado en Sant Boi de Llobregat una nueva línea de presión a través de la Red de Municipios Catalanes Libres de Trata de Mujeres y Niñas, que ha celebrado su primera asamblea. Tras este encuentro, la entidad, promovida por el Movimiento Democrático de Mujeres (MDM), ha aprobado impulsar en el Parlament de Catalunya una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) contra el tráfico de mujeres y menores para la explotación sexual.

Una ILP en la que Sant Boi estará muy presente, puesto que, desde esta asamblea, la MDM estará coordinada en Catalunya por una entidad homóloga denominada Moviment Democràtic de Dones (MDD) y el Ayuntamiento de la ciudad baixllobregatense. “Convertir la prostitución en una posibilidad de empleo es vulnerar derechos: las mujeres son un objeto de consumo más”, ha dicho en la presentación de la asamblea la alcaldesa de Sant Boi, Lluïsa Moret.

Para sumar apoyos, Moret se ha comprometido a “ampliar el número de municipios miembros, avanzar en una hoja de ruta con nuevas acciones hacia una Catalunya libre de trata, crear redes en cada ciudad contra la explotación sexual de las mujeres y conseguir los apoyos necesarios para plantear una ILP sobre este tema en el Parlament”. Según datos de la organización, la Red cuenta actualmente con 70 municipios de toda España, entre ellos, 14 catalanes.

Unanimidad contra la demanda de prostitución

La ILP –propuesta que fue asumida por unanimidad– tiene como objetivo atacar la demanda de prostitución que es la causa directa de la trata, así como poner en el centro del debate a las víctimas. En este sentido, MDM considera que debe haber una ley específica que luche contra la trata con planes integrales de actuación que aborden la explotación sexual y el tráfico con nuevos fondos sociales que vayan dirigidos a mujeres que quieran huir del sector de la prostitución; además de incidir con campañas de sensibilización dirigidas a la reducción, como decíamos, de la demanda de prostitución, sobre todo, entre los jóvenes.

Por otro lado, la entidad defiende hacer hincapié en los sectores del turismo y las telecomunicaciones para que Catalunya deje de verse como un destino de turismo sexual, a la vez que los medios de comunicación no tendrían que



poder acoger, según recogen, publicidad relacionada con el mercado sexual. En un marco más amplio, la primera asamblea ha destacado actuaciones en el ámbito educativo para promover la igualdad entre mujeres y hombres y combatir la idea de que algunas personas pueden ser objeto de transacción y compra. //

SANT BOI ACOGE LA PRIMERA ASAMBLEA DE LA RED, PROMOVIDA POR EL MOVIMENT DEMOCRÀTIC DE DONES, QUE TAMBÉEN LIDERARÁN EN CATALUÑA

ràdio
sant
feliu
105.3 | fm

La Generalitat i la nova Llei de caça

La directora general de Forests, Montse Barciol, es reuneix a Vic amb els directors territorials d'Agricultura de la demarcació de Barcelona

“La nova llei ha d’implantar nous models i definir i promoure una funció molt més social de l’activitat cinegètica. Adaptar la caça al s.XXI”

Redacció

Unes imatges de caçadors enmig del Delta del Llobregat, publicades per entitats ecologistes, va posar sobre la taula la necessitat de regular la caça com a activitat cinegètica, un control imprescindible per evitar afectacions als camps agrícoles. El món local que envolta la zona del Delta va coincidir en consensuar mesures alternatives a la caça, unes propostes que van rebre el suport de les entitats mediamambientals i el rebuig dels pagesos -visibilitat a través del sindicat Unió de Pagesos, que demana solucions immediates per evitar pèrdues als seus camps-.

La proposta es va traslladar al Govern de la Generalitat amb el consens afegit de que el Consorci del Parc Agrari del Baix Llobregat s’encarregués de realitzar aquesta tasca. La primera trava, òbviament, estava en la falta de recursos de l’entitat, qüestió que va quedar resolta al mes de febrer després d’una reunió dels membres del Consorci del Parc Agrari amb la Diputació de Barcelona i la presidenta de l’Àrea Metropolitana de Barcelona, Ada Colau.

Aleshores es va acordar aportar els recursos tècnics i econòmics necessaris per portar a terme aquesta nova gestió. Així ho anunciava el vicepresident primer de l’ens provincial, Dionís Guiteras: “per gestionar la fauna salvatge del Parc Agrari, els ajuntaments, el Parc, la



CAÇADOR, A TOCAR DELS ESPAIS NATURALS DEL DELTA | DEPANA / SOS DELTA

Diputació i la Generalitat posarem els recursos tècnics i econòmics per poder-la gestionar. És imprescindible per a la producció agrària que la plaga de fauna salvatge es pugui controlar i que hi hagi igualment la biodiversitat ecològica necessària”.

Ara, la regulació de la caça com a via per controlar les espècies cinegètiques avança i dona un pas més amb l’inici del debat per elaborar la nova Llei de Caça de Catalunya. La directora general de Forests, Montse Barciol, s’ha reunit a Vic amb els directors dels Serveis Territorials d’Agricultura de Barcelona, Girona i Catalunya Central per tal d’abordar el nou marc normatiu.

D’aquesta manera, l’actual activitat cinegètica es deixarà de regular amb la llei estatal de 1970 a favor d’una llei catalana pròpia “necessària i que ha de ser un element que contribueixi a la gestió sostenible dels ecosistemes i a l’equilibri territorial”, asseguren fonts oficials del Departament. Així, el nou marc normatiu ha de fer una transició en la consideració de la caça cinegètica com a activitat de lleure a favor d’un esperit més social i tenint en compte el control de danys i la gestió d’un medi equilibrat i sostenible: “La nova llei ha d’explorar i implantar nous models i definir i promoure una funció molt més social de l’activitat cinegètica. Es tracta de tirar endavant una llei que permeti regular millor els drets i deures i que modernitzi i adapti la caça al segle XXI”.

A la reunió han estat representats caçadors, propietaris de terrenys cinegètics, organitzacions agràries, cooperatives, representants del món local, entitats ecologistes i animalistes i excursionistes, entre d’altres. ■■■

Despacho especializado en derecho de familia

Rambla Rafael Casanova 74
 Sant Boi de Llobregat

info@xpadvocats.com
 Telf. 936407228

XP ADVOCATS S.L.P.

Joana Vicente De Bobes, la segona beguetana en anar a l'Antàrtida

12.848 quilòmetres: Begues – Antàrtida

Joana Vicente De Bobes ha estat, amb el projecte 'Distantcom', la segona beguetana coneguda en anar a l'Antàrtida

La Doctora en Ciències de Mar ha estat quasi dos mesos realitzant immersions a la zona volcànica de l'Illa Decepció

Imanol Crespo

12848

Aquests són els quilòmetres de distància que hi ha entre l'Antàrtida (Illa Decepció) i el municipi baixllobregatí de Begues, vila d'on és la protagonista d'aquest reportatge. Joana Vicente De Bobes, Doctora en Ciències de Mar, de 32 anys, ha estat la segona beguetana coneguda en anar al continent meridional, només després del catedràtic de la Universitat de Barcelona Miquel Canals.

Escenari volcànic

En concret, De Bobes ha estat quasi dos mesos (del 20 de gener al 6 de març) a la Base Antàrtica Espanyola Gabriel de Castilla, que el Govern de l'Estat té a l'Illa Decepció, un escenari volcànic excepcional: "És un volcà que va col·lapsar i que va deixar una illa en forma de 'u'. Es busseja en el cràter principal, que és actiu i es veuen fumaro-

les. De fet, l'aigua està més calenta que altres zones de l'Antàrtida", explica la investigadora a la redacció de El Llobregat. I encara sort. Perquè l'aigua està a només dos graus: "Abans d'anar, vam sortir al Mediterrani amb molt mala mar, amb el fons tèrbol, per provar i tenir les sensacions d'allà i, sobretot, estar tranquils. Tot excepte la temperatura, que

no et pots fer ni a la idea".

La beguetana ha estat la setena membre d'un grup d'ecologia química marina de la UB que, liderat per Conxita Àvila, porta anys investigant a l'Antàrtida amb el projecte 'Distantcom'. De fet, es tracta de l'únic grup d'investigació espanyol que busseja al continent. "Estudiem els invertebrats bentònics; és a



BEGUES JA TÉ EL SEU CARTELL PROPÍ A L'ANTÀRTIDA



JOANA VICENTE AL VAIXELL OCEANOGRÀFIC BIOHESPERDIES DE L'ARMADA

ràdio corbera 107fm



EL GRUP VA ESTAR A L'ILLA VOLCÀNICA ANOMENADA DECEPCIÓ

dir, els que es desplacen pel fons marí”, diu. Fonamentalment són eriçons, estrelles de mar i ofiures donat que la zona és coberta pel conegut piroclast o sorra volcànica.

L'equip ha agafat mostres i cultius de tots els invertebrats, algues o sediments; s'ha estudiat la distribució de les algues a la zona i espècies en reproducció entre elles; s'ha analitzat com reaccionen invertebrats colonials microscòpics (Briozous) a la zona per veure com pot ser l'afectació del canvi climàtic (la Illa Decepció, per la seva naturalesa volcànica, compta amb uns graus superiors a l'habitual); s'han identificat espècies noves; i, entre altres funcions, s'han analitzat molècules químiques secundàries, desenvolupades com a eines

de defensa, i que poden tenir aplicacions farmacològiques per realitzar, per exemple, antibacterians; a més d'altres tipus de finalitats com crear materials més aïllants.

I tot té un preu, en aquest cas, el fred. Equipats amb tratge sec fins al coll, dobra caputxa de neoprè al cap i tèrmiques que, fins i tot, eren capaces de regular la temperatura, no és fàcil fugir del fred antàrtic: “Estava molt espantada amb el contacte directe de la cara amb l'aigua. Pensava que m'hauria de posar vaselina per aïllar, però, curiosament, és una de les parts que no sentís tant el fred. A les mans, en canvi, tot i arribar l'aire calent de la màniga, arriba un moment que perds la sensibilitat”. Una sensibilitat que encara és més dolorosa quan torna,

segons explica la investigadora recordant les fortes punxades a la mà un dels dies. Per estar, precisament, al 100%, tot l'equip va haver de passar per unes exigents proves mèdiques del Comitè Polar, que es van realitzar a un hospital militar de Madrid.

De fet, l'estada a la Decepció es dona a la Base Antàrtica Espanyola de Gabriel de Castilla, gestionada per l'Exèrcit de Terra: “És com un Gran Germà”, diu De Bobes que no es va donar compte de on estava fins que no va deixar de veure pingüins a la tornada: “Porto molts anys fent experiències curioses pel món i, tot i que no ha estat la vegada que més desconnectada he estat —sí geogràficament—, el meu cap ha fet un canvi de xip automàtic per conivir i estar bé. Allà tot s'igualava. És com una gran família. He desconnectat moltíssim; potser massa. Tant que he tornat i encara sembla que no hi sigui”.

Apostar per la recerca

Aquesta democràcia obligada per conivir a la base amb militars no arriba als salaris dels investigadors: “La recuperació no està arribant a la recerca. Hi ha una gran diferència entre els militars, que cobren un extra interessant segons el rang, i la majoria de científics. Alguns, fins i tot, no només no van cobrar res, sinó que es van haver de pagar el viatge. De vegades, en recerca, els recursos econòmics només donen per materials tangibles; però la investigació l'ha de fer algú”, critica la beguetana.

Tot i la situació, lamentablement generalitzada del sector, Joana Vicente es queda amb el fet d'haver complert un somni.

Ara, queda el següent i encara, per ella, més important: l'Àrtic. ■■■

LA PUBLICITAT ALS
AUTOBUSOS
ÉS LA QUE TÉ EL
MAJOR
INDEX DE RECORD
D'ENTRE TOTS ELS SUPORTS DE
PUBLICITAT EXTERIOR
SEGONS L'ESTUDI GENERAL DE MITJANS

JA HO HAS PROVAT?
Anuncia't a la xarxa
d'autobusos del Baix Llobregat

**Exclusiva de
Publicidad
Exterior**
La publicitat més rentable

info@publicidadexterior.cat 936 892 764
PublicidadExterior.cat 685 990 313

la més efectiva just darrera de la TV

**Mercat de Pagès
a Viladecans**

MERCAT SETMANAL
Tots els dimecres de 9 a 14 h
al Parc de Can Xic

Producte Fresc del Parc Agrari

mercatalpagès Diputació Barcelona Mercat de Pagès
Ajuntament de Viladecans Parc Agrari del Baix Llobregat

El Baix se tiñe de 'Violeta' contra la discriminación del colectivo LGTB+

Si uno no denuncia ante estas injusticias, lo que se está haciendo es contraproducente para que esa sociedad mejore.

Cuando algo es visible, la sociedad sana"



La entidad estatal 'Violeta' suma seis delegaciones en el territorio de las más de una docena que tiene en Cataluña

Sant Boi ha sido la última ciudad en habilitar un punto de visibilidad desde que naciera la asociación, hace dos años, en Sant Feliu

I.C.

Lesbianas. Gays. Transexuales. Bisexuales. Intersexuales. Queer. Transgéneros. Travestis. Asexuales. Heterosexuales. Pansexuales. Estos once colectivos, según su identidad de género u orientación sexual, son los que integran las siglas LGTBIQTTAHP, más conocida como LGTB+. Para dar visibilidad a todos ellos, para muchos desconocidos, la entidad estatal 'Violeta', creada en Sant Feliu de Llobregat, hace dos años, continúa con su expansión progresiva desde el Baix Llobregat al resto de Cataluña y España.

En total, la entidad ya cuenta con seis delegaciones en nuestra comarca, de las más de una docena que suma en toda Cataluña: Sant Feliu, Molins, El Prat, Viladecans, Olesa (constituida, pero sin delegado en estos momentos) y Sant Boi trabajan para, como decimos, dar visibilidad al colectivo, asesorar ante posibles casos de discriminación y, en definitiva, luchar por la igualdad e integración de los colectivos.

La mitad, en el Baix

La mitad de las delegaciones están, pues, en el territorio y sigue expandiéndose como demuestra la apertura del último 'Punto de Visibilidad' de Sant Boi. El espacio estará ubicado los jueves, de 19 a 21 horas, en Can Massalleras, para acercar la información del colectivo a la ciudadanía y, sobre todo, que tengan un punto de referencia próximo: "La visión en Sant Boi es la de hacer políticas de cara a favorecer el colectivo LGTB+ ya que hasta hace poco, que se hizo lo del autobús, no se había hecho nada plenamente visible. Queremos decir estamos aquí y generar visibilidad dentro de la sociedad y fraguando puentes entre entidades y el Ayuntamiento. Y, para nuestra sorpresa, la implicación municipal ha sido muy positiva", explica Jesús García, delegado de Violeta en Sant Boi.

De esta manera, la entidad rompe con el centralismo histórico de la ciudad de Barcelona: "El colectivo LGTB+, por norma, siempre nos desplazamos a Barcelona y a un barrio concreto, el Eixample, donde hay más comercios, bares y entidades del colectivo", dice el santfeliuense Luis Serrano,



JORDI MARTÍN, DELEGADO DE VIOLETA EN SANT FELIU; JESÚS GARCÍA, DELEGADO EN SANT BOI Y LUIS SERRANO, PRESIDENTE DE LA ENTIDAD | EL LLOBREGAT

presidente de Violeta. "Barcelona está muy bien, pero en los pueblos, por muy grande que seamos, nos creemos que los deberes están hechos y no". Prueba de ello es que, según explican, en la última feria de Sant Isidre de Viladecans, un grupo les empezó a escupir y a gritar; mientras que en Sant Boi, hace un año, leyendo un manifiesto, "nos empezaron a gritar y a echar las culpas como si los males del mundo fueran por nosotros", recuerda Serrano.

Agresiones cotidianas

Dar apoyo y asesorar ante situaciones como ésta o compartir información que para muchos es desconocida da sentido a los puntos de visibilidad, donde se encuentran consultas muy variadas: "Te encuentras todo tipo de problemáticas: preguntas por temas de aceptación; dudas de prevención de infecciones de transmisión sexual, temas de hormonación para personas transgénero... Son las principales dudas por las que nos preguntan".

Y es que la discriminación

está hasta en los pequeños detalles: "Hemos encontrado casos de despido por ser gay que no han sido denunciados por miedo tras expresiones del jefe como 'Aquí no quiero maricones, ¡fuera!'; un vecino de Vilanova i la Geltrú al que le han pintado en la escalera 'maricón' o una chica 'trans' que se va a depilar y en el momento de hacerlo le dicen que le van a cobrar como a un hombre. Eso, para una persona que se define como femenino, es una agresión".

En este caso particular,

el hecho no pudo ni siquiera ser denunciado porque la ley 11/2014 de Cataluña, de 10 de octubre, para garantizar los derechos de lesbianas, gays, bisexuales, transgéneros e intersexuales y para erradicar la homofobia, la bifobia y la transfobia solo se refiere a los centros públicos, no a los privados: "Hemos tenido que acordar, con los sindicatos, una actuación no agresiva de sus trabajadores a través de la sectorial 'trans'", apunta Serrano.

Sea como fuere, los representantes de la entidad, en declaraciones a El Llobregat, invitan a denunciar para no dejar impune estos actos de discriminación: "Si uno no denuncia ante estas injusticias, lo que se está haciendo es contraproducente para que esa sociedad mejore".

Puerta al optimismo

Es, también, la manera de hacer ver el colectivo y "cuando algo es visible, la sociedad sana o se empieza a sanar". Y ya hay iniciativas que dejan la puerta abierta a la esperanza como la que tomó la Escola Vedruna de Sant Boi que convirtió las tradicionales AMPAS (Asociación de Madres y Padres de Alumnos) en AFA (Asociación de Familias de Alumnos) y evitar así la estructura familiar tradicional como norma. ///

Sant Vicenç abrió el primer oratorio musulmán de Cataluña; y Cornellà, la primera mezquita

El Baix, pionera en la integración de la comunidad islámica

El Centro Cultural Islámico Al-Tauba fue el primero de Cataluña en tener una mezquita propia y no pequeños oratorios o naves vacías en polígonos

Sant Feliu y Molins de Rei son algunos de los municipios en donde, recientemente, se han dado quejas vecinales por la apertura de algún oratorio

Imanol Crespo

El Baix Llobregat y L'Hospitalet ha tenido, en paralelo a los diferentes flujos migratorios, un papel determinante en el proceso de estabilización de la comunidad musulmana. Tras los primeros asentamientos marroquíes en Barcelona en 1967, muchos decidieron buscar suerte en el ámbito metropolitano en pequeños pisos o, incluso, barracas a pie de obra para trabajar en las grandes infraestructuras que entonces se levantaban.



MEZQUITA DE AL TAUBA, EN CORNELLÀ

L'Hospitalet, Cornellà o Sant Vicenç dels Horts fueron los primeros municipios en disponer de una comunidad árabe y musulmana estable.

Historia de integración

De hecho, el pequeño municipio baixllobregatense de Sant Vicenç fue el primero de Cataluña en abrir un local musulmán, en 1974, de la mano de la Asociación de Amistad con los Pueblos Árabes Bayt al-Thaqafa que, liderada por la arabista y religiosa católica Teresa Losada, cedió un espacio para celebrar la plegaria musulmana, así como otras actividades social-comunitarias como servicios de alfabetización y formación del colectivo.

Más tarde, se abrirían entidades similares tanto en L'Hospitalet, ciudad de acogida por antonomasia del territorio, como en Viladecans, que cuenta con una de las asociaciones musulmanas más antiguas de Cataluña, el Centro Cultural Al Nour, vinculado a la ciudad desde 1986.

Entre 1988 y 1991 y, sobre todo, en una segunda oleada, entre 1992 y 1998, la comunidad musulmana amplía notablemente su representación en nuestro territorio con sus respectivos centros de oración. Es en este segundo período, concretamente en 1996, cuando se crea el Centro Cultural Islámico Al Tauba de Cornellà, que se convertiría una década después en el primero en disponer de una mezquita propia para sus oraciones y actividades.

Llibre imprescindible de més de 500 pàgines per conèixer el funcionament dels òrgans que gestionen la comarca del Baix Llobregat i L'Hospitalet, una eina de consulta útil per les empreses, entitats públiques i privades, organismes oficials i ciutadans. Tot el que cal saber sobre: policia, sanitat, cultura, lleure, esports, tribunals, sindicats, empresaris, ensenyament, mitjans de comunicació, institucions supramunicipals, ajuntaments, entitats socials i partits polítics

Reservi el seu exemplar
DARRERES EXISTÈNCIES



oferta
50% de descompte
12,90 €

Tel. 670 794 703 / 661 236 881

coordinacion@bcncontentfactory.com

de vecinos y estos votaron que no. Ni el Ayuntamiento ni nosotros pudimos hacer que este local fuera para la plegaria musulmana”, explica. “Queremos mantener una relación de normalidad, pero esta normalidad, desgraciadamente, no se detecta en la sociedad ni en la cultura. Hay verdadero miedo. Pero son casos excepcionales, porque la convivencia en su día a día no manifiesta problemas”.

Como el caso que relata el obispo de Sant Feliu, en el Baix Llobregat tenemos dos recientes. El último, en Sant Feliu de Llobregat, donde el gobierno local tiene previsto el traslado de un oratorio del barrio del Centro al de Can Calders.

Rechazo vecinal en Sant Feliu

En estos momentos, la comunidad musulmana sanfeliuense cuenta con un pequeño espacio, en unos bajos del barrio Centro, y han encontrado una nueva ubicación que requiere de un trámite burocrático en materia de urbanismo: “Se trata de mejorar las instalaciones de gente de Sant Feliu en Sant Feliu. Negarme no sería antidemocrático, sería ilegal”, dice el alcalde de la ciudad, Jordi San José en declaraciones a El Llobregat. “Un ciudadano de Sant Feliu apellidado Puigdemívol Roca no es más ciudadano que el que se llama Benmasoud. Si uno quiere creer o no creer e ir a rezar a un sitio en condiciones, pues, el otro tiene el mismo derecho. No es una cuestión de religión, se trata de democracia”.

El conflicto se ha visto escenificado, este verano, con una concentración organizada por Democracia Nacional, que argumenta “repercusiones urbanísticas y sociales”, mientras que, en frente, a solo 30 metros, hubo otra manifestación de grupos antifascistas como muestra de protesta ante las quejas de la organización racista. “Entre medio de este tema hay gente que quiere crear alarma, los que hablan de Eurabia o Stop Islam. Esto es la extrema derecha. Y a la extrema derecha de Sant Feliu, que quiere bloquear una operación democrática de respeto estricto de los Derechos Humanos, no le vamos a permitir ni esto”, dice San José juntando el dedo índice y pulgar durante la entrevista.

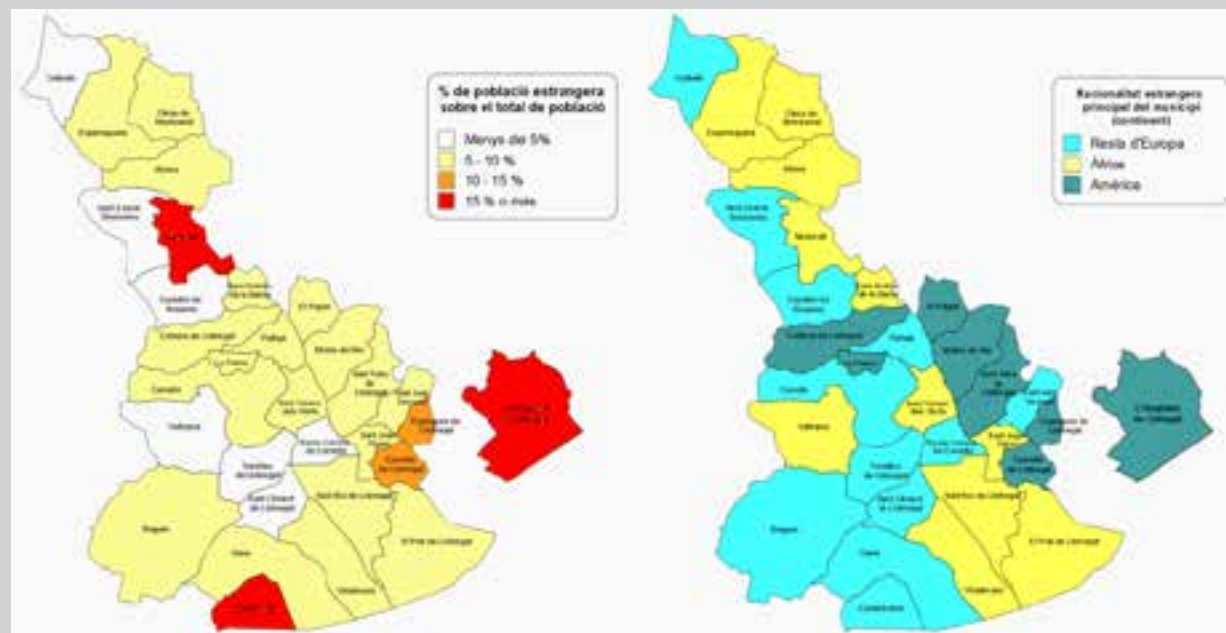
En Molins también se oponen

Meses antes, quejas parecidas se produjeron en Molins de Rei. La Comunidad Islámica de la vila tiene previsto abrir un centro en la calle Sant Sebastià, en el barrio de La Carretera. Presentó la información correspondiente a estancias municipales a finales de mayo lo que derivó en un primer plazo de alegaciones vecinales a partir del 21 de julio. Coincidiendo con el periodo veraniego y tras las primeras críticas vecinales, el gobierno local abrió una segunda convocatoria, según fuentes municipales, en favor de la transparencia y para que el mayor número de ciudadanos que quisieran pudieran participar.

Coincidiendo con este segundo periodo, casi un centenar de vecinos se manifestaron bajo el lema ‘No queremos ningún centro de culto’ en contra del oratorio. Pese a que el recorrido de la marcha se produjo con normalidad, entre el local elegido y la plaza del Ayuntamiento, se produjeron algunos enfrentamientos al final de la protesta.

Tras los atentados, la comunidad ya ha mostrado su preocupación porque los hechos perpetrados en Barcelona y Cambrils puedan afectar al proceso de apertura del nuevo espacio de oración. ■■■

Mapa de población extranjera por municipios del Baix y L’Hospitalet (2016)



FUENTE: OBSERVATORI DEL CONSELL COMARCAL DEL BAIX LLOBREGAT Y EL LLOBREGAT A PARTIR DE DATOS DEL IDESCAT Y DEL AJUNTAMENT DE L'HOSPITALET

La comarca con más centros islámicos

Con la excepción obvia del Barcelonés (38) donde se incluye L’Hospitalet, el Baix Llobregat es la comarca con más centros de culto islámicos de toda Cataluña. Dispone de 21 de los 256 oratorios que, según el Departament d’Afers Religiosos de la Generalitat, había registrados en 2014, los últimos datos disponibles. Queda, así, por delante de comarcas como el Maresme o el Vallés Oriental, con 18 espacios. El Baix Llobregat suma un total de 240 centros de cualquier tipo de culto, la gran mayoría de la Iglesia Católica (129) y de la Evangelista (65). El Islam es así la tercera religión más representada, seguida muy de cerca por los Testigos de Jehová, con 16 centros.

Mayoría de marroquíes

La comunidad marroquí es la más importante de la población extranjera en el Baix, con un 25% del total, seguida –de lejos– por Rumaría (8%) y China (5%), según los últimos datos oficiales del Observatori del Consell Comarcal. Si el total de población del Baix es de 809.883 habitantes, se calcula que casi uno de cada diez son extranjeros (9,2%).

La marroquí es la comunidad más importante de población extranjera en 23 de los 30 municipios del Baix y lo hacen, obviamente, de manera desigual, siendo Martorell (51%), Olesa (49%) o Sant Vicenç dels Horts (46%) las poblaciones con mayoría.

No obstante, la media de población extranjera en el Baix está por debajo tanto de la media metropolitana (12,7%) como de la catalana (13,6%) y con una tendencia a la baja en los últimos años.

L’Hospitalet cuenta con una comunidad de 5.537

marroquíes (2,11% del total), según los datos municipales de 2016. Una cifra no excesivamente alta teniendo en cuenta su alto porcentaje de población extranjera: 51.738 (19,71%) personas de sus 262.444 habitantes totales.

Al Faht en L’Hospitalet

Pese a ello, L’Hospitalet es una de las ciudades que primero tuvo una comunidad islámica, de la mano de la Asociación Al Faht. Aún así, el centro de culto ha ido variando de ubicación utilizando, durante años, una carpas provisional en Santa Eulalia, lo que derivó en algunos problemas de movilidad. Finalmente, tras la aprobación de un plan de usos, Al Faht encontró una nave cerca de la zona para sus actividades.

Por otro lado, L’Hospitalet ha sido escenario de la primera convocatoria que la agrupación de extrema derecha Pegida hizo en España. Fue en 2015 y acabó siendo superada por una gran cantidad de grupos antifascistas que se manifestaron frente a ellos. Y es que L’Hospitalet ha sido, en Cataluña, una de las ciudades que llevó a la extrema derecha a las instituciones en las municipales de 2011.

Plataforma por Catalunya, en sus mejores resultados de la historia, logró dos concejales en la segunda ciudad de Cataluña, al igual que lograba representación en otras ciudades del cinturón metropolitano, como es el caso de Sant Boi, con 3 representantes.

Perdieron toda la representación en las últimas de 2015. No obstante, el 24,2% de los hospitalenses consideran que la inmigración es el principal problema de la ciudad, según el barómetro de opinión pública realizado por el ayuntamiento el año pasado. ■■■

El Arzobispo de Barcelona aparta al párroco Custodio Ballester de L'Hospitalet

Ballester: “No es que los hombres seamos más privilegiados que las mujeres, es que cada uno de nosotros tiene un papel en la sociedad”

Padre Manolo: “Vive y deja vivir. Al final lo importante es vivir el evangelio. Si una persona es homosexual, que sea un buen homosexual”

Mor Balaguer: “Hay curas que quieren cambiarlo todo y otros que quieren dejarlo todo igual. Hay que coger lo mejor de cada uno”

Juan Carlos Ayala

Antes de su cese, por parte del Arzobispo de Barcelona, Juan José Omella, Custodio Ballester me concedió una entrevista, que ni el propio servidor pensaba que iba a prosperar cuando me aventuré a hacerle una visita a su parroquia de Sanfeliu. Una entrevista que refleja, a la perfección, su ideario.

Ballester está acostumbrado a estar continuamente en el ojo del huracán. Representa el lado más conservador de la Iglesia Católica. Antiguo militar antes de ser ordenado cura en 1998, ya era conocido por la opinión pública por ser un sacerdote antiabortista, homófobo y xenófobo, inclusive ya había tenido rirrafes con la que sería su más hostil enemiga dentro del poder, la alcaldesa de L'Hospitalet de Llobregat Nuria Marín. Amparar cuatro años seguidos la concentración de la procesión, en la que desfilan miembros de la Hermandad de Antiguos Caballeros Legionarios de Barcelona por las calles de la ciudad Condal, no ayudó a la relación entre ambos, que tuvo sus picos en declaraciones del cura para El País, donde dijo textualmente que: “Los socialistas y comunistas quieren convertir L'Hospitalet en Corea del Norte y han juzgado mi labor de párroco diciendo que yo había convertido la parroquia en un refugio de ultraderechistas”, además de: “Me fío más de los veteranos del Ejército, por su sentido de la lealtad, que de muchos de mis compañeros curas”. El clímax llegó con los hechos del 5 de noviembre, día en que celebró una misa en favor de la División Azul, envuelto de símbolos y cánticos franquistas.

Apartado por Omella

Ballester volvería a ser noticia en el marco del Día del Orgullo Gay al declarar, en una de sus sermones: “Allí están los homosexuales en Madrid durante toda una semana mostrando sus vergüenzas públicamente. Y en una semana lo harán aquí. Hemos olvidado que la homosexualidad es un pecado gravísimo, porque es contra la naturaleza del ser humano. Acabareis pensando que eso de ser gay está bien, que eso de ser gay es guay... Y resulta que no”. Tras este episodio, y tras abrirle expediente previo, el Arzobispado de Barcelona ha decidido apartar a Ballester de su parroquia para que pueda acabar una tesis doctoral y para una mejor atención a su familia; un año sabático que aleja al conservador Ballester de L'Hospitalet y del conflicto social en el que se veía inmerso.

Su punto de vista

Con una mezcla de afán y temor se realizó la interviú, donde el entrevistado se mostró abierto a responder toda clase de cuesti-



CUSTODIO BALLESTER, APARTADO POR OSELLA

ones. Referente al tema sobre cuándo podrán las monjas hacer misa dijo: “No es que los hombres seamos más privilegiados que las mujeres, es que cada uno de nosotros tiene un papel en la sociedad. Si las mujeres hubieran podido ser sacerdotes desde siempre, la primera hubiera sido la Virgen María. Pero el Señor no hizo eso, eligió a 12 discípulos. Vivimos en una época que parece que todos tienen el derecho a hacerlo todo, pero llega un momento que no podemos permitir pasar por según qué situaciones. Y eso que muchas veces las mujeres son más santas que los hombres”.

En cuanto al tema de la homosexualidad, surgieron varios temas; como la reprimenda que le dio un obispo a un sacerdote por bendecir un matrimonio de dos personas del mismo sexo en Castellón; la inclusión novedosa por parte de Disney de un beso gay en su última película “La bella y la bestia”; o si la Iglesia debería disculparse del colectivo gay tal como dice el Papa Francisco. Declaro que: “Hay un signo material que forma parte del sacramento, y el sacramento del matrimonio es entre hombre y mujer. Igual que no puedo bendecir la misa con un bizcocho o con cerveza, no puedo dar por buena la unión de dos hombres o de dos mujeres. El nuevo Papa es distinto a los demás, muy humilde, muy comunicativo, y, sobre todo, muy coloquial. Esta coloquialidad a veces le juega malas pasadas, y

dice cosas que luego se sacan de contexto o que pueden tener distintas interpretaciones. Tiene razón en que se han cometido barbaries contra el colectivo homosexual. Pero eso no quita lo que es normal y lo que no”. También hubo cabida para hablar del aborto en casos de violaciones, donde dijo que “no se puede solucionar un mal haciendo uno peor. La violación es un crimen, pero matar a una persona es un crimen todavía más grande. Por mucho que te hayan violado un aborto es un aborto, y es mucho más traumático que una violación”, como también de la crisis de refugiados poniendo el foco en el caso de España, que incumplió la tasa que Europa le impuso: “España supongo que piensa que tienen suficiente con los que entran por la verja”. El apogeo del encuentro tuvo su lugar cuando surgió la pregunta sobre su situación en la comunidad y su relación con los otros curas. Ballester explicó que: “Detrás de esa ceremonia, que simplemente fue un homenaje a los caídos de la División Azul, está que a la alcaldesa de L'Hospitalet de Llobregat no le gusto yo, y quiere acabar con la procesión del Cristo de Buena Muerte acabando conmigo. Y se ha agarrado a este clavo porque durante 3 años hemos pasado por encima de su voluntad. Por eso nos hemos manifestado por la libertad religiosa, porque es esa libertad que ellos violan al impedir esa procesión. Hay curas con los que estoy más cercano ideológicamente y otros más lejanos. Estoy para decir el evangelio, no para caer bien a la gente. No hago política, yo lo que creo lo digo y punto”.

Encuentro con el padre Manolo

Al realizar la entrevista había la necesidad primordial de buscar más fuentes de la ciudad de con un cargo similar, y encontré diversas, la primera, el padre Manolo, cura de la Parroquia de la Mare de Déu de la Llum, situada en el barrio de la Florida. El padre Manolo tiene fama de ser la antítesis del padre Custodio. Si anteriormente hablábamos del conservadurismo de la Iglesia Católica, toca el turno de la vertiente más progresista.

La entrevista tuvo lugar en la propia casa del padre Manolo, que no tuvo problemas en abrirme la puerta de su casa, a pesar de que yo era un completo desconocido para él. Tocamos prácticamente los mismos tópicos hablados precedentemente con el padre Custodio, ya que esperaba un contraste de opiniones para poder comparar ideas. Y la verdad, no salí nada decepcionado.

Respecto a la pregunta de si podrán algún día las monjas hacer misa, comparó la Iglesia con una tortuga que va lentamente. Explicó que hoy en día lo ve ciertamente imposible, pero que en el futuro seguramente sea posible, ya que el género según él, no pone ninguna barrera. Recomendó poner a mujeres en altos cargos de la Iglesia para que se integren mejor en ella, y que la tradición hay que romperla cuando es necesario

el cambio para mejorar.

En consideración a su opinión sobre el Papa Francisco expresó: “Es un vendaval de aire fresco a la Iglesia. Está haciendo una autocrítica a la institución como tal, empezando con pequeños gestos. El Papa Francisco no pretende romper, es sencillo, ama la pobreza. Ojalá sus palabras lleguen a los propios cardenales, obispos y curas, y a la ciudadanía en general”.

Cuando el entrevistado habló de no romper me llamó bastante la atención, ya que precisamente esa heterogeneidad de ideas latente en la sociedad cristiana está produciendo la fractura entre dos inclinaciones: “Precisamente unir es lo que está intentando hacer el Papa. No se puede aplicar normas para todos por igual, él piensa que hay que mirar las circunstancias de cada uno”. Por lo que corresponde al tema de la homosexualidad, fue claro y directo: “Vive y deja vivir. Al final lo importante es vivir el evangelio. Si una persona es homosexual, que sea un buen homosexual. Pedir codena es casi medieval, nadie tiene la verdad absoluta. Hay gente que pretende ser más papista que el Papa”. También habló del matrimonio gay, matrimonio que él bendeciría, aunque fuera en la clandestinidad, sin otorgarle mucha publicidad.

Llegamos al punto más tenso del diálogo. Le pregunto qué opina de la frase “Igual que no puedo bendecir la misa con un bizcocho, no puedo dar validez al matrimonio de dos personas del mismo sexo”. No le digo el autor de dicha oración, que era Custodio Ballester: “Vaya tontería. Quién haya dicho eso es un perturbado mental”.

Cuando le dije el nombre del autor de la cita cambió su sonrisa por un rostro serio, sobrio y que dejaba entrever un nerviosismo que interfería con las palabras entrecortadas que intentaba pronunciar sin éxito. Ya puestos al tema, dirigí hacia él una última pregunta que trataba de los límites de la libertad de expresión, con propagandas fascistas en el interior de una Iglesia: “La Constitución prohíbe solemnemente hacer muestras de cualquier ideología política dentro de una Iglesia. Es horroroso, tiene que estar separada del poder. La Iglesia está para unir, el cura no puede hacer lo que le dé la gana sin escuchar a nadie. El arzobispado no sabe qué hacer con este hombre. A Custodio le saludo por cortesía, nada más”.

Ideología diversa

Salí de la entrevista con la certeza de haber puesto en manifiesto la división de la Iglesia y el gran revuelo que estaba causando el caso de Ballester en la ciudad. Quise contrastar con dos fuentes más, aun sabiendo que difícilmente iba a conseguir tanta diferencia en la comparación de ideas como en las dos anteriores. Una fue la de Ramón Mor Balaguer, cura de la parroquia de Santa Eulalia de Provençana, situada en el barrio de Santa Eulalia, también en Hospitalet de Llobregat. Preferí coger una figura que fuera neutral y que pudiera dirigirse en cualquier de los dos bandos, y la elección de Mor daba de lleno en mi primera intención.

Con relación al Papa Francisco declaró: “Tiene un lenguaje que rompe los esquemas. Muchas veces la prensa contextualiza lo que dice simplemente para vender periódicos, porque un titular sensacionalista es lo que vende. Utiliza un lenguaje actual, tiene una manera de decir las cosas que parece que haya cambiado todo. Hay temas más urgentes, como la división de los cristianos”.

Esta última frase puso en bandeja la siguiente pregunta, que trataba de la heterogeneidad existente en la Iglesia: “En una Iglesia te puedes encontrar tipos de gente con ideología muy diversa. Conozco tanto a curas muy cercana que quieren romperlo todo, tanto como los que prefieren mantenerlo todo



MANIFESTACIÓN CONTRA BALLESTER EN EL BARRIO DE SANFELIU

tradicional. Al final es como un padre que tiene diversos hijos, hay que coger lo mejor de cada uno”. Respecto a la reprimenda de un obispo a un cura por bendecir un matrimonio homosexual dijo: “Hay criterios que se oponen a lo que es la Iglesia. No se puede decir en estos momentos que la homosexualidad tenga aceptación en el camino del Señor. Si el Papa dice que

puede haber misericordia, es que algo malo han hecho. Yo no les juzgo, no lo comparto, pero no soy quién para condenarlos”. En cuanto al tema del aborto, observó que más que pedir perdón para todas aquellas mujeres que abortan, son ellas las que se arrepienten constantemente de haber abortado a su hijo, son ellas las que no se suelen perdonar, según el cura.

Finalmente, al hecho de separación iglesia-estado declaró: “La Iglesia no es política, no está para eso. Por ejemplo, en tiempos de Hitler, la Iglesia denunció todos los actos cometidos, pero fue un caso de excepción. Yo llamé a Custodio y le di mi opinión sobre el tema. Lo grave no es la misa que hizo, sino las banderas que exhibió”.

La última entrevista no se realizó tan satisfactoriamente como las otras tres anteriores. Tuvo lugar en la Iglesia Cristiana Evangélica de Pau Sans, en el barrio de Sant Josep y el elegido fue el cura Josep Carboneres. El sacerdote era un hombre de pocas palabras, a diferencia de los otros tres anteriores. Estaba nervioso, parecía como si no quisiera decir nada.

No sería sincero si sacara muchas declaraciones de este encuentro, la más destable fue la referente a la división de la Iglesia, y con el tema del padre Custodio: “Es cierto que cada vez más se está haciendo más visible el tema de la heterogeneidad en los cristianos. Respecto al padre Custodio, creo que se equivocó, pero no soy quién para juzgar, ya que habría que meterse en su piel”. //

La voz de los fieles

Consultadas las fuentes expertas, llegaba la hora de ver lo que opinaban los fieles católicos de la división que había en la Iglesia Católica. Para ello, les mostré declaraciones de cada uno de los curas entrevistados, y les pedía su punto de vista. Escogí a 6 personas, las cuales dividía en tres rangos de edad. Los entrevistados más jóvenes fueron Fabrizio Dávila y Paula Álvarez, de 19 y 20 años respectivamente. Los dos testimonios tuvieron bastante consonancia, Fabrizio declaró: “Yo soy católico, pero lógicamente no estoy de acuerdo con todos los cristianos. Cada persona es un mundo, yo personalmente quiero el cambio en la Iglesia, pero sin tener la necesidad de romper y dividir”. Por lo que corresponde a Paula, expresó su malestar por el fraccionamiento de los fieles cristiano: “A mí, me sabe muy mal todo esto. Estamos para seguir el evangelio, luego cada persona tiene una vida aparte cuando sale de misa, pero no se debe mezclar nunca la religión con tus ideales, que es vida personal”. Luego también pude contactar con Sergio Navarro, de 36 años, y Andrea Bautista, de 32. En este caso sí hubo disparidad de puntos de vista. Sergio expresó que es inevitable que haya discrepancias entre los propios curas, ya que también son personas. Además, defendió la figura del padre Custodio, diciendo que él solo permitió que se celebrase una misa para los muertos. En cambio, Andrea, relató: “Es una vergüenza que en pleno siglo XXI existan manifestaciones fascistas. Tendrían que echar a Custodio de la parroquia, no puede hacer misa nunca más”. Finalmente, se pudo hablar con Margarita Sánchez, de 62 años, y Alfonso López, de 68. Fueron bastante escépticos con el tema, mientras Margarita explicaba que a ella la política le importa bastante poco, Alfonso contaba que él solo quería ser válido para Dios en el día del juicio final.

Dejando tema de fuentes expertas y testimonios, hace falta hablar de las repercusiones de los hechos en el barrio de Santfeliu y en la ciudad de l’Hospitalet de Llobregat, que es un

polvorín a punto de explotar. Los partidos políticos que han estado más activos en este aspecto han sido el PSC, con Nuria Marín a la cabeza, y la CUP, que han intentado por activa y por pasiva echar a Ballester de la parroquia organizando manifestaciones. Ha tenido su respuesta en manifestaciones a favor de la libertad religiosa encabezadas por Custodio Ballester, y respaldadas por VOX. Por mi parte, presencié en primera persona la manifestación del día 24 de marzo, una protesta que iba dirigida a ser multitudinaria, y a pesar de que la lluvia parecía inexorable, se unieron más de un centenar de personas. En ese evento pude presenciar la tensión y la división insana que había provocado Ballester en la ciudadanía. Unos a gritos de terroristas, mientras otros exclamaban: “Fuera fascistas de nuestros barrios”. Vicente Díaz, portavoz de la Asociación de Vecinos de Santfeliu, me concedió una entrevista. Explicó que, si en el barrio y la ciudad hubiera tradición ultraderechista, podría llegar a entender. Pero no es el caso de l’Hospitalet de Llobregat, una ciudad obrera de larga tradición socialista. Relató que ve difícil echar a Ballester de la parroquia pero que: “Si nos ponemos pesados y nos organizamos podemos echarlo”.

El caso también ha llegado a los medios catalanes como TV3, a pesar de que no llene primeras caras de periódicos.

Me acuerdo de la última vez que visité a Custodio en su parroquia. Le preguntaba sobre cómo estaba el tema de las protestas y su relación con el arzobispado, soltó entre carcajadas: “Esos rojos ya me han dejado en paz”. Justo cuando la conversación estaba llegando a su fin, vino un chico muy joven, aproximadamente de mi edad. Llegaba balbuceando risas y cansancio, lo que le dijo a Ballester no se me podrá borrar nunca de la memoria: “Padre, te juro que, si vuelven a manifestarse, me pongo en primera fila y los mato a todos”. Las risas de los presentes contrastaban con mis ganas de salir de allí inmediatamente. //

Casi uno de cada cuatro coches no podrá circular en episodios de alta contaminación

Un informe conjunto de AMB, Ayuntamiento de Barcelona y RACC concreta, por primera vez, la afectación que las medidas contra la contaminación tendrá en las carreteras metropolitanas

El estudio recoge un envejecimiento del parque móvil de dos años desde 2009, y ya asciende hasta los 8,4 años de media en las vías rápidas y de 7,9 en el ámbito urbano

Redacción

A las puertas de aplicar las primeras medidas de restricción de la circulación en la zona metropolitana de Barcelona, AMB, Ayuntamiento de Barcelona y RACC han presentado el primer estudio conjunto para conocer, a partir de 31 puntos metropolitanos de análisis, el actual parque móvil de vehículos, así como su impacto medioambiental.

Un estudio que, por primera vez, permite conocer más sobre el alcance de las restricciones en la circulación que, a partir del 1 de diciembre, se aplicarán en caso de episodios de alta contaminación, primero, y de manera permanente después. En este sentido, casi uno de cada cuatro coches no podrá circular por la zona metropolitana ya que no les corresponde una de las etiquetas ambientales repartidas por la Dirección General de Tráfico (DGT).

En concreto, el 24,5% de los vehículos que circulan por las vías rápidas no tienen etiqueta, lo que representa 4,5 puntos más que los vehículos del ámbito urbano (20%). En

Entre el 24,5% de los **vehículos** que circulan por el ámbito metropolitano **no tendrán la etiqueta**



y, por tanto, no podrán circular

este segundo ámbito, el estudio recoge que el 43,10% de los vehículos tienen la etiqueta amarilla o B, que es la que más contamina de todas; el 23,80% cuenta con la verde o C; mientras que solo un 4% tiene la ECO y un 0,3% la etiqueta de

'0 emisiones'. En general, pues, AMB, Barcelona y RACC apuntan a que entre el 20 y el 25% de los vehículos que son o que circulan por el ámbito metropolitano no tendrán la etiqueta y, por tanto, no podrán circular; una proporción que, según el informe, afecta en mayor medida a la periferia barcelonesa y, por tanto, al Baix Llobregat.

Parque móvil: dos años más antiguo

El análisis del tráfico metropolitano ha permitido conocer, también, la nueva edad media del parque móvil; y no deja buenos datos. Según el estudio, el parque móvil se ha envejecido hasta dos años desde 2009 y ya es de 8,4 años de media en las vías rápidas y 7,9 en el ámbito urbano.

Gran parte de la culpa la tienen los camiones y autobuses que suman una antigüedad de 10,3 y 8,8 años respectivamente. Les siguen, y no de lejos, los turismos y las furgonetas con una media de 8,4 y 7,7 años.

Más desplazamientos intermunicipales

El Llobregat han insistido, en numerosas ocasiones, en materia de infraestructuras y transporte, en la necesidad de facilitar y mejorar la conexión intermunicipal del territorio metropolitano y no solo bajo los parámetros de la centralidad barcelonesa. Pues bien, los datos del estudio así lo ratifican.

Los desplazamientos intermunicipales han aumentado en tres puntos porcentuales desde los últimos datos de 2009. De esta manera, el 55% de los vehículos que circulan por la ciudad de Barcelona no están censados en la ciudad.

Pero es que ocurre lo mismo en otras ciudades metropolitanas, en las que, de media, el 46% de los vehículos identificados no eran del mismo municipio. ///



POVEDA PRESENTA LA NUEVA T-VERDE, YA EN CIRCULACIÓN

Bloque de medidas para incentivar el transporte público en los días de alta contaminación

El 1 de diciembre se acerca y las administraciones competentes en materia de transporte ultiman los detalles para aplicar la prohibición en la circulación de los vehículos más contaminantes. En este sentido, Generalitat de Catalunya, Área Metropolitana y Ayuntamiento de Barcelona han presentado un bloque de medidas complementarias con el objetivo de incentivar el uso de transporte público en los días de mayor contaminación.

En concreto, las tres administraciones han acordado aumentar en un 10% la oferta de transporte público; implantar, como ya había trascendido, dos nuevas tarjetas 'verde' (T-Aire y T-Verde); y habilitar carriles exclusivos para el transporte en la B-23 y en la Gran Vía. Todo con el objetivo de "quitar 130.000 vehículos privados del área formada por los 40 municipios del entorno de Barcelona y captar entre 175.000 y 350.000 nuevos viajeros en transporte público", ha dicho el conseller de Territori i Sostenibilitat, Josep Rull. "La idea es propiciar un cambio de hábitos: daremos una buena oferta de transporte público los días de episodios ambientales y los usuarios podrán acreditar que el transporte público es más eficiente en todos los sentidos".

A partir del 1 de diciembre, los vehículos que no dispongan

de ninguna etiqueta ambiental de la DGT no podrán circular por los 40 municipios del entorno de Barcelona los días de altos niveles de contaminación. Una medida que será permanente a partir del 1 de enero de 2019. Los usuarios de estos vehículos, pues, tendrán como alternativa el transporte público que mejora, como decimos, su oferta tanto en la primera corona como en los corredores de accesos a la capital catalana.

Entre otras medidas, según han expuesto, los refuerzos se concretarán, en el metro, con un tren más por línea convencional en horas punta (hasta las 11 horas) lo que bajará hasta los 3 minutos la frecuencia; los corredores a Barcelona con más demanda contarán con 50 autobuses adicionales, mientras que las líneas de buses metropolitanos incorporarán un total de 30 autobuses en hora punta, 15 en el Baix Llobregat y 15 en el Barcelonès Nord.

Por otro lado, el Tram mejorará su frecuencia hasta los 4 minutos, en lugar de los cinco actuales, ampliando la hora punta a todo el día, igual que Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que incrementará la oferta tanto en la línea del Llobregat como la del Vallès. Rodalies Renfe ampliará la hora punta hasta las 11 horas en las líneas R1 y R4. Además, las vías rápidas

B-23 y la Gran Vía contarán con carriles bus provisionales que serán, pues, exclusivos para el transporte público durante estos episodios.

Dos nuevos títulos

En paralelo a las medidas de cada operador del transporte, el ATM contará con dos nuevos títulos. Por un lado, la denominada T-Aire, un título multipersonal de 2 dos viajes integrados que se podrán utilizar solo en los episodios de alta contaminación. Estará disponible en todas las zonas y funcionará de la misma manera que una T-10, simplemente, contará con el 10% de descuento (zona 1: 1,80 €; zona 2: 3,50 €; zona 3: 4,80; zona 4: 6,20 €; zona 5: 7,10; zona 6: 7,55).

Antes, desde este 2 de octubre, habrá entrado en vigor la nueva T-Verde, un título personal e intransferible y de uso ilimitado y gratuita que se entregará a cambio de dar de baja en un desguace a un vehículo contaminante. La persona beneficiaria, que podrá usar el título durante tres años, tendrá que acreditar ser mayor de edad, estar empadronada en el ámbito metropolitano y ser el titular del vehículo dado de baja.

Los vehículos que darán lugar a esta tarjeta tienen que ser diésel matriculados antes de 2006; turismos gasolina o de gas matriculados antes del 2000 o motocicletas de antes de julio de 2004 y ciclomotores previos al 17 de junio de 2002. A cambio, la persona beneficiaria se compromete a no adquirir ningún vehículo en estos tres años. De ser así, perdería el título. //

#RescatSocial

L'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat
continua ampliant la Tarifació social:



Afavorint l'accés de la ciutadania als serveis i equipaments municipals en igualtat d'oportunitats.

Adaptant els seus preus públics a la capacitat econòmica de les famílies.



- Modificant els criteris de càlcul de les quotes de les escoles bressol municipals i de l'Escola Municipal de Música.



- Ampliant la tarifació social a nous serveis com l'Estadi Municipal d'Atletisme i la Piscina Municipal de l'Escorxador.



- Revisant i bonificant les tarifes del Servei d'Atenció Domiciliària, i del Servei municipal de Teleassistència domiciliària.

Alimentació

Habitatge

Educació

Treball

Autonomia Personal i Salut



www.santfeliu.cat/rescatsocial



DEIXALLERIA MUNICIPAL DE LA XARXA DE L'AMB

Participació de l'AMB en la Setmana Europea de Prevenció de Residus

Del 18 al 25 de novembre es va celebrar la Setmana Europea de Prevenció de Residus a nivell continental. L'AMB va organitzar diverses activitats els seus municipis

Ser sensible amb la gestió dels residus i utilitzar de manera freqüent les deixalleries redueix la quantitat que s'ha d'abonar en la Taxa Metropolitana de Tractament de Residus (TMTR)

Hem de ser incisius amb la idea que la deixalleria ha de ser un espai en què s'allargui la vida dels objectes". Aquesta reclamació d'Albert Torras, cap de Servei de Prevenció i Deixalleries de l'AMB, és un dels fils conductors de la Setmana Europea de Prevenció de Residus, que s'ha dut a terme entre el 18 i el 25 de novembre a nivell continental, i en què l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) ha farcit d'activitats els seus municipis. L'objectiu ha estat apropar el pes que té la prevenció de residus dins la jerarquia de la gestió d'aquests, i així mateix el fet d'allargar la vida dels objectes, aprofitar-los en el major nombre d'usos possible. "La idea és posar de relleu les diferents iniciatives que duu a terme la gent per recuperar els seus objectes, des de fer jocs

a partir de mitjons a donar nova vida a joguines", explica Torras. De fet, en aquest sentit parla d'imaginació a l'hora d'allargar la vida dels objectes. El projecte de la Setmana Europea va néixer amb el suport de Life Europa i l'organització general corre a càrrec de l'Associació de Ciutats pel Reciclatge, enguany amb el lema "Donem-li una nova vida".

El dia de la deixalleria

La setmana va donar el tret de sortida el 18 de novembre amb el Dia de la Deixalleria, una jornada en què l'AMB i els municipis van omplir els territoris d'activitats, com tallers amb materials reciclats, jocs i manualitats. Tot plegat, en vuit de les 68 instal·lacions fixes amb les quals compta la Metròpolis.

Concretament va ser al Punt Verd de Vallvidrera i a les deixalleries d'Esplugues- Sant Joan Despí, Molins de Rei, Pallegà, Sant Feliu de Llobregat, Santa Coloma de Cervelló, Tiana-Montgat i Viladecans. Entre d'altres, alguns d'aquests tallers van tractar sobre electricitat, tèxtil i reparació de mobles. Una jornada que tenia l'objectiu de posar de relleu aquesta Xarxa Metropolitana de Deixalleries, a les quals se sumen els 20 camions que fan aturades programades setmanals, fent el servei de deixalleria mòbil. Es vol demostrar que és un bon recurs per donar nova vida a algunes de les pertinences dels ciutadans de les diferents poblacions, que ja no només serveixen per gestionar residus, sinó també fins i tot per fer intercanvis de llibres i establir un calendari regular de mercats de segona mà, per exemple.

Hi ha que allargar la vida dels objectes, aprofitar-los en el major nombre d'usos possible



CONTENIDOR DE PODA EN UNA DEIXALLERIA

Activitats tota la setmana i r-festa

Durant els nou dies que va durar la “setmana”, es van anar produint les activitats a diferents municipis del territori: el dissabte 18 es va organitzar un taller d’embolcalls de Nadal amb materials reaprofitats a La Palma de Cervelló. L’endemà, la banda de música Harpo’s Band va oferir un concert a la deixalleria de Cornellà, i un dels elements principals van ser els tallers de reparació tèxtil: el dimarts a Montgat, el dijous al Casal Fort Pienc de Barcelona i el divendres a Castellbisbal. El dissabte 25 es va cloure la setmana amb la R-Festa del Millor Que Nou, a Barcelona. Una jornada orientada al concepte de donar nova vida a objectes que, per a molts, ja hagin perdut el seu ús. Va ser el punt final d’una atapeïda setmana en què també es va explicar i detallar com el fet de ser sensible amb la gestió dels residus i utilitzar de manera freqüent les deixalleries redueix la quantitat que s’ha d’abonar en la Taxa Metropolitana de Tractament de Residus (TMTR), que es cobra amb el rebut de l’aigua. Amb el Carnet de Deixalleries, que es pot aconseguir de manera gratuïta i que cal que el personal de les deixalleries registri cada vegada que algú porti algun objecte, s’aplicarà el descompte presentant el rebut de l’aigua. De nou, una imaginativa proposta per fomentar l’ús de les deixalleries i contribuir a una millor gestió dels residus. L’AMB també està treballant per ampliar els beneficiaris de la tarifa social de la TMTR de cara al 2018, de manera que totes aquelles famílies que estiguin en risc d’exclusió residencial i tinguin dificultats per pagar el rebut se’n puguin beneficiar. Es calcula que aquesta bonificació -que serà del 100%- arribarà a unes 15.000 famílies. Amb aquesta mesura s’amplia el concepte de “pobresa energètica” al conjunt de serveis bàsics de la llar, dels quals els residus en són una part essencial, segon el vidopresident de Medi Ambient de l’AMB, Eloi Badia. ///



DEIXALLERIA MUNICIPAL DE LA XARXA METROPOLITANA



GESTIÓ D'APARELLS ELECTRÒNICS

Quines bonificacions es poden aconseguir en la TMTR:

Generats a domicilis particulars

- Bonificació del 5% els subjectes passius que tinguin reconegut el benefici de la facturació especial del servei de subministrament domiciliari d’aigua potable per a habitatges en els quals convisquin el nombre de persones previst al Reglament del servei metropolità del cicle integral de l’aigua.
- Bonificació del 5% per cada persona de la llar amb un grau de disminució igual o superior al 75% de discapacitat o amb un nivell III de grau de dependència.
- Bonificacions del 50% els titulars que tinguin 60 anys o més i que percebin la pensió mínima; i subjectes passius que pertanyen a una unitat familiar amb tots els membres en atur.
- Bonificacions de fins al 25% (14% serà en funció de l’ús de les deixalleries) als contribuents que es-

tableixin programes específics dirigits a la millora de la gestió dels residus.

No generats a domicilis particulars

- Bonificacions de fins al 25% als contribuents que estableixin programes específics dirigits a la millora de la gestió dels residus.
- Bonificacions de fins el 50% a associacions de veïns, ONG’s i fundacions d’interès públic, partits polítics, sindicats, entitats religioses i organismes públics d’investigació que no realitzin cap de les activitats relacionades a l’article 10.1. de l’Ordinanza Fiscal.
- Bonificació del 50% en els locals on no existeix cap activitat.
- Bonificació 50% a les activitats de temporada (màxim 6 mesos d’activitat).



No reciclar sortirà car

PLANTA DE TRACTAMENT D'ENVASOS LLEUGERS DE PLÀSTIC, UBICADA A GAVÀ | TERESA CASTILLO-BCN CONTENT FACTORY

sumen moltes tones de residus al país i hem de mirar de treballar al seu costat”, ha dit, apuntant a dos elements fonamentals: la proximitat de les mesures mediambientals i la col·laboració, entre d'altres, amb els grans productors com hotels, restauradors i grans indústries “on cal optimitzar la recollida selectiva”.

Per la seva banda, ha demanat la col·laboració del món local, fonamentals per aconseguir arribar als objectius europeus: “Necessitem que ens ajudin. Sabem que estan actuant, però ara ho hem de fer d'una forma ràpida. Es preparen canvis des del punt de vista de la recollida i sense la seva ajuda no podrem arribar als objectius que fixa Europa”.

Una col·laboració que no donar-se els sortirà car. Perquè en paral·lel a l'elaboració de la nova llei, el Departament de Medi Ambient aplicarà un encariment dels cànons de residus ja des del 2018. El pròxim any passarà de 30 euros per tona a 35,60 € i està previst que sigui de 47 euros a partir de l'any 2020. El mateix passarà amb les incineracions: el gravamen passa a ser de 14,50 euros per tona als 17,80 (2018) i de 23,60 € a partir de 2020. Pujades del 57 i 68%, respectivament: “Aquestes xifres ja piquen pels ajuntaments”, deia Tost. Ara bé, el recaptat per aquest cànon reverteix en el món local en un 96%.

Més d'un kg al dia

Pel que la generació de residus, el Baix Llobregat genera 448,31 kg per habitant en un any o, el que és el mateix, cada veí de la comarca aporta 1,23 kg al dia. Aquesta dada està per sota de la mitjana catalana (495,49 kg a l'any/1,36 kg al dia) i de quatre comarques de la demarcació. Encapçalen les estadístiques les comarques més turístiques com són el Garraf (584,43 kg per habitant a l'any/1,60 kg per habitant al dia) i el Maresme (551,54 kg/año – 1,51 kg/dia).

En total, la regió metropolitana de Barcelona (Baix

El Baix Llobregat, tot i estar per sobre de la mitjana catalana, està a quasi 20 punt percentuals dels objectius europeus de recollida selectiva

La nova Llei de Residus, que es comença a debatre aquest novembre, inclourà un enduriment de la fiscalitat i, previsiblement, de les sancions

Imanol Crespo

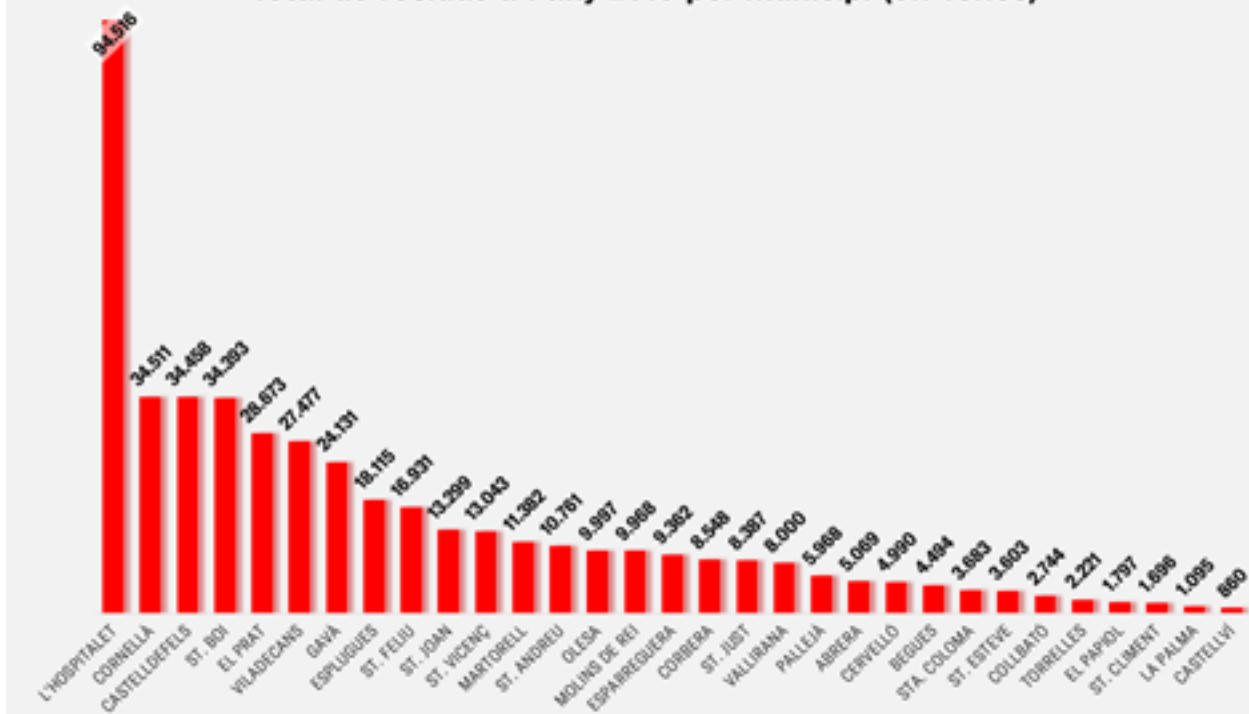
A diferència d'altres països europeus, l'esperit mediambiental i la gestió de recollida de residus va arribar, a Catalunya i Espanya, molt més tard el que ara deriva en una conclusió irrefutable: patirem les sancions d'Europa per no complir amb els objectius comunitaris. Segons la Unió Europea, caldria comptar amb un percentatge de recollida selectiva neta del 50% a l'any 2020.

Doncs bé, la comarca de la demarcació de Barcelona amb millor percentatge és el Maresme amb només un 33%, tot seguit del Baix Llobregat amb un 31,48%, les dues úniques comarques que estan lleugerament per sobre de la mitjana catalana (30,41%) i, de manera destacada, en comparació amb les dades metropolitanes (27,69%).

Això vol dir que, en el cas del Baix Llobregat, estem a quasi 20 punts percentuals de complir els objectius fixats per Europa per l'any 2020. Per afavorir la recollida selectiva neta –excessivament estancada des de fa anys sigui per la crisi econòmica o, fins i tot, pel robatori de material reciclat que no entra en les estadístiques (el cartró és un exemple molt evident)-, la Generalitat començarà a debatre, a partir d'aquest novembre, la nova Llei de Residus de Catalunya, que inclourà penalitzacions als municipis que més residus portin als abocadors o incineradores i, per tant, els que menys reciclin.

El director de l'Agència Catalana de Residus, Josep Maria Tost, ha destacat a El Llobregat el paper clau del Baix Llobregat en aquest sentit: “Entenem que la zona del Baix Llobregat és clau, perquè hi ha grans ciutats que

Total de residus a l'any 2016 per municipi (en Tones)



DADES DE L'AGÈNCIA DE RESIDUS DE CATALUNYA. GRÀFIC D'ANDRÉS DURÁN - EL LLOBREGAT



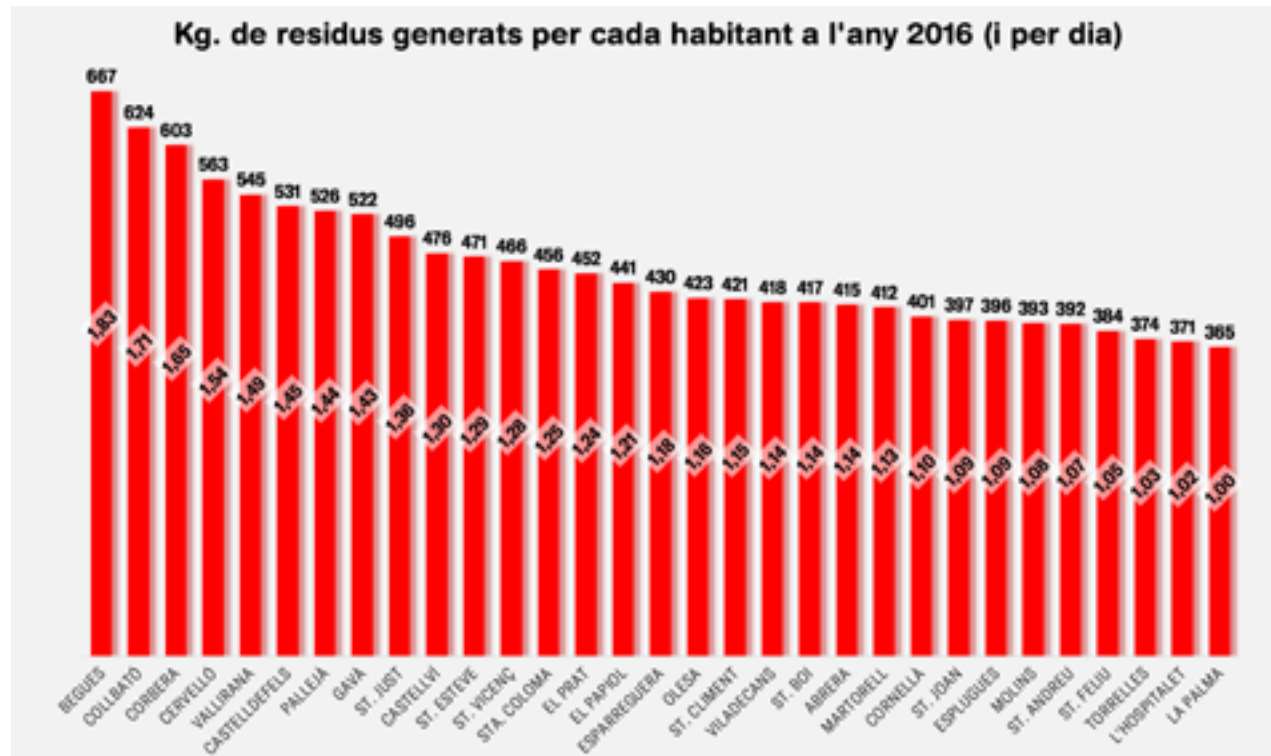
JOSEP MARIA TOST ÉS EL DIRECTOR DE L'AGÈNCIA DE RESIDUS | I. C.

Llobregat, Alt Penedès, Garraf, Maresme, Vallès Occidental i Oriental, ha generat 2.278.434 tones de residus municipals.

'Big brother' als contenidors

Més enllà de les penalitzacions que es poden derivar de la llei, el nou marc legal de residus planteja un altre gran eix d'actuacions que gira al voltant de la idea del pagament personalitzat de les taxes segons si es recicla més o menys. És a dir, qui més recicli acabarà pagant menys impostos i, per tant, es premiarà econòmicament el reciclatge.

Es podrà fer en positiu (amb bonificacions per les persones que reciclin) o en negatiu (penalitzant qui no recicli), però el que és ben segur és que es farà de la mà



DADES DE L'AGÈNCIA DE RESIDUS DE CATALUNYA. GRÀFIC D'ANDRÉS DURÁN - EL LLOBREGAT

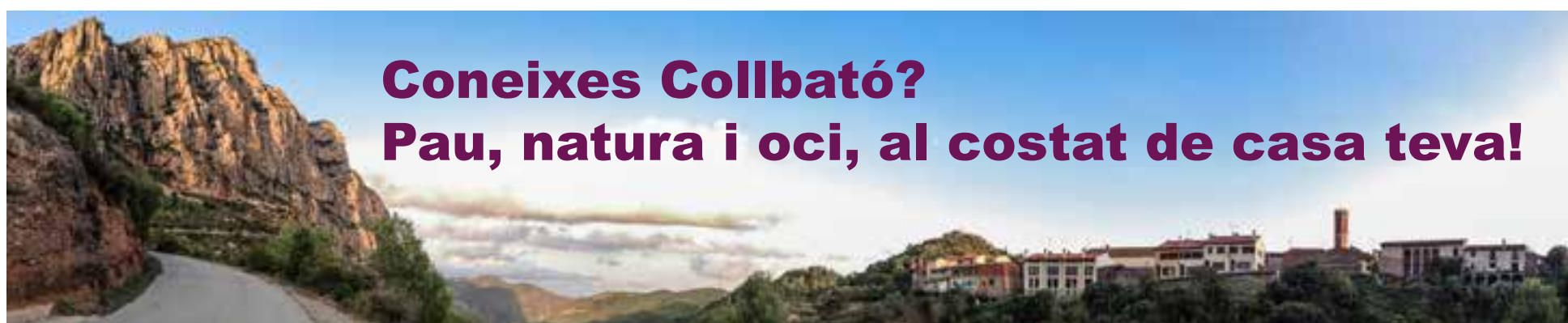
de la tecnologia que permetrà vigilar les nostres escombraries.

Serà a través de xips que s'ubicaran als contenidors tant els de cadascú del model 'porta a porta' (model ideal que ja funciona a 140 municipis de Catalunya i que continua en expansió) com en els contenidors de les grans

ciutats que, progressivament, passaran a ser aparells intel·ligents amb aquesta finalitat.

A Catalunya ja hi ha tres ajuntaments que cobren taxes municipals de manera personalitzada: Argentona, Miravet i Rasquera. El pròxim any es sumaran Vilablareix i Riudecanyes. //

CONTINUA A LA SEGÜENT PÀGINA >>



Coneixes Collbató? Pau, natura i oci, al costat de casa teva!

Vine a Collbató!

Descobreix les Coves de Montserrat, unes de les coves més espectaculars d'Europa, al cor de la muntanya! Sorpren-te del seu nou espectacle audiovisual i endinsa't més de 500 metres al seu interior!

Camina pel seu nucli urbà mil·lenari, amb edificis medievals que traspuen pau i història. Relaxa't gaudint d'un poble a la teva mida i al teu ritme.

Coneix la seva gran oferta cultural, amb festivals musicals que combinen passat, present i futur, com l'Amadeu Vives i el Gong, o les celebracions més tradicionals!

Envolta't d'oci a la natura i gastronomia de proximitat, amb una gran quantitat de propostes per a tota la família!

Collbató, a la teva mida, al teu ritme i ben a prop!



www.collbato.cat

VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR >>

El biogás del vertedero de Garraf ingresa 1 millón de euros en AMB

La municipalización del servicio desde 2018 será a través de la empresa pública TERSA que comercializará la energía que desprende la basura acumulada

El nuevo modelo aportará ingresos a las arcas públicas como resultado de la venta de la energía, mientras los 4 trabajadores mantendrán su actual puesto

Teresa Castillo

La clausura, en 2006, del depósito controlado de la Vall d'en Joan, más conocido como el vertedero de Garraf, el mayor de España, no quiere decir que los 25 millones de toneladas de basura metropolitana acumulados desde 1974 hayan dejado de generar energía. En concreto, se calcula que el depósito aporta 15 millones de metros cúbicos anuales de biogás.

Pues bien, el Consejo de Administración de TERSA, la empresa pública participada por Àrea Metropolitana y el Ayuntamiento de Barcelona, ha aprobado la municipalización del servicio de gestión de la energía a partir de enero de 2018. De esta manera, TERSA se responsabilizará directamente, por un lado, de la desgasificación del depósito y, por otro, de la comercialización de la electricidad



VERTEDERO DE GARRAF

Transición hacia la economía circular

En los pueblos y ciudades del área metropolitana de Barcelona se generan aproximadamente 1,3 kg de residuos municipales por persona y día, y un 16% de estos son envases. Estos envases, en su mayoría de plástico, son un problema para el medio ambiente, porque cuando acaba su vida útil y se deposita en vertederos, tarda mil años en descomponerse y termina contaminando las capas subterráneas y las corrientes de agua.

Por eso se quiere reducir el consumo de plástico en favor del de vidrio (100% reutilizable) y aumentar el reciclaje de los envases. Podemos prologar la vida útil del plástico si lo sometemos a un proceso de reciclaje donde el residuo se convierte en materia prima que sirve para producir nuevos productos.

Y es que el modelo de producción lineal que hasta ahora conocíamos, donde una materia prima se llevaba a la fábrica y sacaba un producto para consumirlo, está dando paso a la economía circular, una nueva forma de producir y consumir que se considera el único modelo de desarrollo posible, donde se pone en práctica el máximo aprovechamiento de los productos con la idea de que se generen menos residuos, pero también con la de permitir la conversión de dichos residuos en recursos o incluso productos destinados de nuevo al consumo. Consciente de la

importancia de esta transformación, AMB trabaja para avanzar en este sentido desde las diferentes plantas de selección y tratamiento de residuos. Tal es el caso de SEMESA, una planta destinada a la selección de envases ligeros, para su posterior tratamiento de reciclaje en empresas especializadas, y al tratamiento de los voluminosos procedentes de la recogida selectiva. Esta planta tiene una producción anual de 24.000 toneladas y sus instalaciones están ubicadas en el centro de Tratamiento de Residuos Municipales de Gavà-Viladecans.

Nuevas y mejores plantas

Otras de las instalaciones destacadas es la planta de selección de Molins de Rei, que tras su remodelación y actualizaciones realizadas en el 2015 tiene una capacidad para recuperar más de 5.000 toneladas de materiales (más del 30% de las 16.000 toneladas que recibe anualmente).

Aunque el reciclaje de residuos orgánicos es un tema pendiente, la planta de Compostaje de Torrelles de Llobregat, en la que se han realizado mejoras en marzo de este año, recibe 4.500 toneladas al año de residuos orgánicos de los que se genera 1.000 toneladas de compost, destinado principalmente a la agricultura y la ganadería. ///

obtenida a partir del biogás de los antiguos residuos.

Recuperar el control de la energía

“Es importante recuperar la gestión pública de la energía, porque es un servicio básico en el que no pueden primar los intereses de unos cuantos por encima del interés general”, ha dicho el vicepresidente de medio ambiente de AMB y vicepresidente de TERSA, Eloi Badia; que apostillaba: “De hecho, es uno de los sectores en donde la soberanía tiene un papel capital”.

La nueva medida es, según AMB, el primer paso para recuperar el control de toda la gestión de la energía que se produce en el ámbito metropolitano y que, progresivamente, irán pasando a ser de gestión exclusivamente pública: “Nos estamos dotando de herramientas para aumentar el liderazgo público, para independizarnos del oligopolio eléctrico y desarrollar un papel activo en el mercado energético”, ha dicho Badia.

Por su parte, Janet Sanz, presidenta de TERSA, ha considerado que el nuevo modelo favorece la eficiencia energética de las ciudades, la lucha contra la pobreza energética, así como el autoconsumo a partir de energías renovables.

Según fuentes oficiales, TERSA garantiza el empleo de las cuatro personas que trabajan en la planta y calcula que ingresará un millón de euros resultado de la venta de la energía. ///

La campaña “Te queda una vida”, de la Fundación Abertis, en Castelldefels

La entidad celebra jornadas centradas en la conducción responsable de los jóvenes en lugares de ocio nocturno como la autovía C-31

La campaña de sensibilización la protagonizan jóvenes voluntarios afectados por alguna lesión medular a causa de un accidente de tráfico

Redacción

Al menos 1.200 personas fallecieron en las carreteras españolas durante 2017, lo que supone 39 más que 2016, cuando se contabilizaron 1.161 muertos. Este cómputo sólo tiene en cuenta los fallecidos en vías interurbanas y supone el peor dato en número de víctimas mortales desde 2013, año en que se registraron 1.134 fallecidos, 63 menos que 2017. También 2017 se convierte en el segundo año consecutivo en que se incrementa el número de víctimas mortales en las carreteras después de 14 años seguidos de descensos en los fallecidos.

Estos datos sirven para alertar de que la batalla en tráfico no está ganada y que todavía está lejos el objetivo de cero muertes de accidentes de tráfico. La estadística afecta especialmente a los más jóvenes, siendo, de hecho, su principal causa de mortandad.

Para evitar este tipo de accidentes y promover la conducción responsable entre jóvenes, la Fundación Abertis viene celebran-

do desde 2009 jornadas de concienciación y lo hace de la mano de la experiencia; el mejor antídoto. Voluntarios del Instituto Guttman afectados por una lesión medular a causa de un accidente de tráfico se dirigen a los jóvenes, precisamente, en sus momentos de ocio: relatan desde su silla de ruedas sus experiencias y difunden sus mensajes en charlas y carpas montadas frente a locales de ocio nocturno, para advertir de primera mano a los jóvenes que se acercan a ellos sobre la importancia de tomar conductas responsables en la carretera y las consecuencias que pueden acarrear las imprudencias innecesarias.

La iniciativa empezó en las ciudades grandes como Madrid y Barcelona, pero se ha ido extendiendo a ciudades que tienen centros de ocio importantes como es Castelldefels. “Tenemos la necesidad de ampliar estas acciones de concienciación, porque el impacto es muy bueno debido a la interacción que se produce con el joven que sale de la discoteca después de una noche de ocio y la persona que está en silla de ruedas que ha pasado por el trauma de un accidente de tráfico y explicarle que hace un año estaba como él. En definitiva, la gente tiene que divertirse, pero hacerlo con responsabilidad”, explica Loughney, director de la



VOLUNTARIOS DEL INSTITUTO GUTTMANN JUNTO A JOVENES EN UNA DE LAS ACCIONES DE SENSIBILIZACIÓN PARA UNA CONDUCCIÓN RESPONSABLE



CARTEL DE LA CAMPAÑA “TE QUEDA UNA VIDA”, INICIATIVA DE LA FUNDACIÓN ABERTIS Y EL INSTITUTO GUTTMANN

Fundación Abertis.

Aprovechando el 50º aniversario del Instituto Guttman, otra de las acciones importantes se realizará en el 2018 en determinadas escuelas, para que jóvenes de entre diez y trece años conozcan los riesgos y las historias de otras personas que han sufrido un accidente antes de que se expongan a los vehículos de motor.

La Responsable de la Fundación Abertis, Georgina Flamme, justifica que estas acciones las lleven a cabo junto a los voluntarios en silla de ruedas del Instituto Guttman “porque los jóvenes tienen la percepción del riesgo muy baja”. La responsable de esta Fundación recalca que no prohíben el ocio nocturno, sino que trabajan para una actuación responsable de este. Y, en los últimos años, está funcionando: “La siniestralidad va bajando, así que hay que continuar trabajando en estas campañas de conciencia para el ciudadano”.

¡Protégete detrás de la barrera!

También, Autopistas, compañía del grupo Abertis, lanza una campaña de seguridad vial para conductores bajo el lema: ¡Protégete detrás de la barrera! El objetivo de la empresa es concienciar a los usuarios de que existen unas prácticas esenciales para preservar la seguridad ante situaciones de averías mecánicas o accidentes en autopista en las que los conductores se ven obligados a bajar de su vehículo suponiendo un gran peligro para su seguridad.

La tendencia durante los últimos tres años es que los peatones representan cerca del 12% de las víctimas mortales por accidente de tráfico. En este sentido, aunque el riesgo de tener un accidente en autopista es 4 veces menor que en carreteras convencionales, son diversos factores como la velocidad, la intensidad del tráfico de una vía de alta capacidad, unido a la falta de percepción del peligro existente, los que pueden conducir a una situación de peligro por parte de los peatones, en caso de verse obligado a parar en la autopista.

Por este motivo, la compañía, pone en marcha la campaña ¡Protégete detrás de la barrera!, con el objetivo de alertar a los conductores del peligro de estas situaciones y proporcionar consejos de seguridad esenciales en caso de situaciones de avería o accidente en una autopista. **!!!**

Aigües de Barcelona i els ajuntaments del Baix Llobregat i l'Hospitalet garanteixen l'aigua a qui no la pugui pagar

L'objectiu de la signatura dels protocols és fixar el procediment per garantir el subministrament d'aigua en els casos d'impagament per manca de recursos econòmics

Els protocols se sumen al que Aigües de Barcelona ja aplica des de fa cinc anys per no tallar l'aigua a ningú que no la pugui pagar

Amb la ciutat de Barcelona, ja són 21 els municipis que han signat aquest conveni amb Aigües de Barcelona, dels que dels setze són del nostre territori

Redacció

Ignacio Escudero, director general d'Aigües de Barcelona, i els alcaldes del Baix Llobregat i l'Hospitalet, han signat protocols per afrontar l'emergència en l'àmbit de la pobresa energètica. L'objectiu del conveni és fixar el procediment per garantir el subministrament d'aigua a qui no el pugui pagar per manca de recursos econòmics, en aplicació de la Llei 24/2015.

El protocol se suma a les mesures posades en marxa unilateralment des de fa cinc anys per Aigües de Barcelona per no tallar l'aigua a ningú que no la pugui pagar. Des de 2012, a més de garantir l'aigua, la companyia disposa d'un Fons de Solidaritat per ajudar a pagar el consum d'aigua a les famílies amb dificultats. Aquest fons, que es gestiona en coordinació amb els serveis socials dels municipis de l'àrea metropolitana proveïts per Aigües de Barcelona, ja ha bonificat la factura de l'aigua a prop de 18.700 famílies en situació de vulnerabilitat, amb una inversió superior als 7,6 milions d'euros. Per exemple, en el cas de l'Hospitalet, s'han atorgat ajudes a més de 3.500 persones, a les quals s'han destinat més de 1.420.000 euros.

La alcaldessa de L'Hospitalet, Nuria Marín, es mostra satisfeta amb la col·laboració entre Aigües de Barcelona i l'Ajuntament i va declarar el dia de l'acte de signatura del conveni: "Hem de ser justos. Si hi ha hagut una empresa que ha estat a l'alçada de les circumstàncies en aquest context de crisi social i econòmica ha estat Aigües de Barcelona. Des que va presentar el Fons de Solidaritat el 2012, la companyia ha subvencionat el servei d'aigua a unes 3.500 famílies de la ciutat amb una inversió superior als 1,4 milions d'euros". Per la seva banda, Ignacio Escudero ha destacat que aquest protocol "agilitzarà els tràmits per bonificar el servei d'aigua a les famílies que més ho necessiten, i garanteix encara més que mai es talla l'aigua a cap habitatge en situació de vulnerabilitat".

D'acord amb la Llei 24/2015, el protocol estableix el procediment que cal seguir per garantir l'aigua a tothom qui ho necessita. Segons aquest document, Aigües de Barcelona haurà de sol·licitar als serveis socials dels ajuntaments un informe de valoració per determinar si la persona o unitat familiar que té factures impagades està en una situació d'exclusió residencial. En cas que aquests indiquin que es tracta d'una persona o una unitat familiar vulnerable, la companyia garantirà el subministrament. ///



AIGÜES DE BARCELONA SIGNA AMB L'AJUNTAMENT DE L'HOSPITALET EL PROTOCOL PER GARANTIR L'AIGUA A QUI NO LA PUGUI PAGAR

Des de 2012, a més de garantir l'aigua, la companyia **bonifica el servei a més de 18.700 famílies** a través del seu Fons de Solidaritat, **més de 3.500 a l'Hospitalet de Llobregat**

Setze municipis de la comarca protegits

Aquests protocols ja s'ha signat amb 21 consistoris metropolitans: Sant Adrià de Besòs, Begues, Esplugues, Cornellà, Sant Joan Despí, Sant Climent, el Papiol, Santa Coloma de Cervelló, Torrelles, Montcada i Reixac, Castelldefels, Viladecans, Sant Feliu, Sant Just, Montgat, Gavà, Pallegà, Santa Coloma de Gramenet, Sant Boi, L'Hospitalet i el darrer a la ciutat de Barcelona, i posa de manifest el compromís de la companyia amb la ciutadania, i en aquest cas en concret, amb les famílies en situació de vulnerabilitat. ///



DIFERENTS MOMENTS DE LES SIGNATURES DELS CONVENIS ENTRE IGNACIO ESCUDERO, DIRECTOR GENERAL D'AIGÜES DE BARCELONA, I ELS ALCALDES I ALCALDESSES DE L'HOSPITALET I ALTRES MUNICIPIS DEL BAIX LLOBREGAT. DE DALT A BAIX I D'ESQUERRA A DRETA: LLUÏSA MORET, ALCALDESSA DE SANT BOI DE LLOBREGAT; CARLES RUIZ, ALCALDE DE VILADECANS; JORDI SAN JOSÉ, ALCALDE DE SANT FELIU DE LLOBREGAT; MERCÈ ESTEVE, ALCALDESSA DE BEGUES I CANDELA LÓPEZ, ALCALDESSA DE CASTELLDEFELS FINS A L'ESTIU DE 2017



CULTURAL

Un mosaico del territorio



Arrenca el Cicle Diàlegs Filosòfics al Baix de la mà de El Llobregat

El Café Filosòfic d'Esplugues creix i s'estén a tot el Baix Llobregat aquest curs 2017-18

La fórmula Diàlegs Filosòfics al Baix farà una ruta peripatètica amb convidats experts per totes les poblacions de la comarca

El cicle començarà a l'octubre i visitarà Martorell, Sant Just Desvern, Sant Feliu, Sant Boi, Viladecans, L'Hospitalet, etcètera

Jaume Grau

El setembre de 2016, presentava El Llobregat el Café Filosòfic d'Esplugues com "un grup d'amics, coneguts i saludats que s'apleguen al Cau de les Arts d'Esplugues per parlar, lliurement i sense condicions". Ja portàvem una mica més d'un any, d'ençà que ens vam inspirar en el model del Café filosòfic del Raval de Barcelona, i el vam adaptar a la nostra idiosincrasia i possibilitats.

A partir d'un amateurisme absolut, i amb totes les nostres limitacions, hem aconseguit crear un petit nucli de fidels i atraure persones, a vegades totalment desconegudes per nosaltres, que s'han afegit a les nostres tertúlies amb molt d'interès. Encara que defugim el model escolàstic de "l'autoritat" impartint coneixement -no volem fer conferències ni escoltar classes magistrals-, i el nostre model ha quedat ben definit a les primeres línies, hem comptat amb la col.laboració de persones que ens han aportat molt, com a bons coneixedors dels temes que hem tractat: Ramon Alcoberro, Lluís-Anton Baulenas, Joaquin Miras, Guillem Turró, Angélica Sátiro, Andreu Navarra, Joan Babeli, José Luis Cañadas, en són bons exemples.

Al llarg d'aquests dos anys ben llargs, hem tingut ocasió de contactar amb filòsofs, escriptors, artistes, etc., i tractar temes com caminar i filosofar, la memòria, l'embriaguesa, l'art de callar, la guerra, l'educació de nens i adolescents, filosofia política, ètica de l'esport, ateïsmes, etc. Hem pogut comprovar el gran interès dels assistents a les tertúlies en parlar dels temes que més ens toquen, els més propers a l'ànima humana, tot i que, ara com ara, qualsevol notícia sobre la política, la societat i la guerra ens colpegen de manera ben directa.



WALTER BENJAMIN

Ganes de compartit

En aquest temps, hem constatat que hi ha moltes persones que tenen coses a dir i a compartir, ments brillants que per a tots nosaltres és un luxe de poder-les escoltar en un format proper i distès; gent amb ganes de "fer coses", i, sobre tot, de compartir-les amb tothom.

Per aquest motiu, i després de la experiència positiva i enriquidora de la nostra col.laboració amb El Llobregat, hem pensat que pot ser interessant ampliar aquesta



EL LLOBREGAT COL.LABORA, DES DE FA UN ANY, EN LA DIFUSIÓ DELS DEBATS DEL CAFÈ FILOSÒFIC D'ESPLUGUES QUE, ENGUANY, PASSARÀ SER UNA PROPOSTA COMARCAL AMB DIFERENTS CONVOCATÒRIES ARREU DEL TERRITORI

experiència dins l'àmbit més extens de la comarca en la que ens inserim, inclòs L'Hospitalet. I és amb aquesta intenció que hem decidit impulsar plegats els Diàlegs Filosòfics al Baix. El promotors tenim una convicció forta i arrelada a través del devenir dels anys: que la cultura ha de nèixer d'abaix cap a dalt; de l'individu a la societat; de les petites comunitats fins a les estructures més complexes. Ens sentim còmodes dins d'aquest racó de la nostra geografia, i pensem que el Baix Llobregat té prou entitat política -en el sentit de "polis", comunitat amb humana mesura-, i cultural com per constituir-se en un marc idoni de relacions que afavoreixin un intercanvi d'esdeveniments culturals propers, amb el comú denominador d'impulsar l'esperit crític i el coneixement i possibilitar el contacte entre persones i institucions locals.

Promoció del saber

El Cafè Filosòfic d'Esplugues i El Llobregat iniciem ensem un nou camí com a impulsors d'una nova manera d'unir el saber i la més pura abstracció amb les inquietuts i anhels íntims, però també socials, dins la nostra comunitat, a través de les entitats que conformen el teixit social i cultural del nostre espai més proper. Amb voluntarisme i molta modèstia, demanant la col.laboració de tothom que ens vulgui acompanyar en aquesta nova

etapa, que no tindrà sentit sense la vostra presència, perquè, com deiem al principi, el que ens caracteritza i ens motiva es poder escoltar la vostra veu.

Ètica, estètica i cosmètica

Ben aviat us presentarem el nostre programa per aquest curs 2017-2018. Ara només us volem avançar que, sense allunyar-nos de les nostres arrels europees, i dins de la més pura tradició humanista, començarem els nostres Diàlegs amb un cicle que anomenarem "Ètica, estètica i cosmètica". Ens volem interrogar sobre l'actitud o la responsabilitat moral de l'ésser humà, com a ciutadà de la polis o ciutadà del món; si la bondat, la bellesa i l'harmonia poden conuiu en els temps en què vivim, cada cop més sacsejats per forces que no controlem, i si és possible construir entre tots una societat més lliure, o el pretès ordre del cosmos es redueix a una màscara aliena a la nostra condició humana, part de l'espectacle en el que ens volen fer participar com a espectadors passius.

Aquest 2017 es compleixen 125 del naixement de Walter Benjamin, i no podem trobar un millor personatge per encarnar el compromís ètic del refugiat que va acabar els seus dies a casa nostra, a Portbou, fugint de la barbàrie. Amb ell començarem a caminar. !!!

NOTA: Els interessats, podeu escriure al correu electrònic dialegsal baix@elllobregat.com

Roberto Fernández, presidente de la Conferencia de Rectores de España, hospitalense ilustre

“La sociedad tiene derecho a conocer objetivamente el pasado sin contaminaciones ideológicas”

“Mis raíces son murcianas y mi cultura es híbrida, hecha de la suma de mis experiencias vitales”

“Nunca en la historia de España hemos tenido un sistema universitario del prestigio del actual”

Roberto Fernández, doctor en Historia Moderna por la UB, Premio Nacional de Historia en el 2015 por su libro *Cataluña y el absolutismo borbónico*, catedrático de Historia Moderna de la Universidad de Lleida desde 1992, rector de esta Universidad desde el 2011 y presidente de la Conferencia de Rectores de España desde octubre del 2017, es un hombre hecho a sí mismo que nació y creció en la calle Oriente del barrio de la Torrassa de l'Hospitalet y con el que tuvimos la oportunidad de conversar durante una hora y media larga en su despacho del rectorado, sobre el ayer y el mañana y los convulsos momentos del presente.

Lo que sigue es un resumen del largo diálogo, que nos muestra la rica personalidad del entrevistado.

Jesús Vila

- En la presentación digo de usted que es un hombre hecho a sí mismo, nacido en el corazón de la Torrassa. ¿Se sigue sintiendo hospitalense?

-Hombre, sin duda. Mis raíces son murcianas y mi cultura es híbrida, hecha de la suma de mis experiencias vitales, por lo tanto soy un hospitalense de cultura castellano parlante, leridano de adopción y de personalidad ecléctica porque como decía Malouf “tengamos cuidado con las identidades porque pueden ser asesinas”. Somos fruto de nuestras circunstancias y es verdad que las mías me imponen empezar a trabajar con 13 años, allí donde puedo, y adaptando siempre mi vida laboral a lo que me exigían los estudios porque yo soy un estudiante nocturno desde entonces. Nunca lo viví como una heroicidad pero estoy convencido de que ese esfuerzo me hizo mejor persona, más humilde, más tenaz...

-¿No siente que su ciudad, ahora que es usted un personaje de relieve, no le ha prestado la atención que se merecería?

-Bueno, tampoco estoy seguro de que mis méritos impongan obligaciones. Es evidente que me sentiría halagado, no sería humano si no me hiciera ilusión y es verdad que



ROBERTO FERNÁNDEZ RECIBE A EL LLOBREGAT EN LLEIDA | J.V.

quizás no hayan habido muchos rectores de Universidad o Premios Nacionales... En fin, no quiero que se entienda...

-La pregunta no se circunscribe solo a los honores. Desde una perspectiva de ciudad, cualquier mandatario debiera aprovechar el talento generado...

-Como decía Fernando Savater, yo tengo dos patrias, mi calle y mi instituto, en mi caso yo soy mucho de Montessori que es donde me inicié en el estudio y es evidente que me siento hospitalense y que sigo yendo mucho a la ciudad porque mis padres viven todavía en la calle Montseny y conozco mucho a la alcaldesa porque es de mi barrio y vivía a cuatro pasos de mi casa.

-Seguro que ese contacto al que alude le permitirá

Nuestro sistema universitario está entre los 6 que tiene más universidades entre las 500 primeras del mundo”

comparar: ¿ha cambiado su paisaje sentimental, su paisanaje?

-Pues debo decir que no, porque la Torrassa apenas se ha modificado y lo digo en sentido positivo. Sigo identificando las mismas casas de cuando yo jugaba a pelota en la calle y mantiene el mismo sabor de barrio. Conozco menos el paisanaje pero seguro que en este aspecto sí que ha habido cambios porque se ven nuevos vecinos junto a los que siguen identificando mis padres. Lo que no conservo son amistades del barrio quizás porque yo fui el primero que fue a la Universidad de mi calle y eso, de alguna manera, nos distanció, aunque sigo recordando sus nombres...

-Hablemos de la Universidad ¿qué funciones tiene la Conferencia de Rectores (CRUE) de la que usted es presidente?

-La CRUE es una asociación privada sin ánimo de lucro que tiene como misión vertebrar en un solo sistema los 17 sistemas universitarios que tenemos en España, uno por autonomía. Tiene, por tanto, una función estatal, que se ha ido activando a medida que la CRUE ha madurado. Por otro lado, actúa como interlocutora entre las universidades privadas y públicas con el gobierno. Y también con los gobiernos autonómicos y con los sectores sociales, los sindicatos, empresarios, etc. Claro, no es sencillo, con 76 universidades asociadas a la CRUE, articular una sola voz que las represente a todas pero como todos los rectores formamos parte de la asamblea del organismo y nos vemos a menudo, tenemos oportunidad de irnos conociendo y esto es lo que pasó con la candidatura que yo represento, que fue la única que al final se presentó porque existió un consenso muy amplio al respecto. La CRUE tiene una gran ventaja y es que es la única voz autorizada de las universidades españolas. No hay más organismos que nos represente. Pero por eso mismo tiene también una gran responsabilidad porque los aspectos fundamentales del sistema universitario se debaten con las máximas autoridades del Estado y hay que llegar a acuerdos. Presidir la CRUE es también, claro está, una función muy ilusionante porque se puede ejercer una notable influencia y es además un cargo agradecido porque todo el mundo está dispuesto a colaborar, a que se allanen los obstáculos. Hay que señalar, además, que los rectores nos llevamos muy bien porque todos tenemos los mismos sufrimientos, más allá de los orígenes y las tendencias de cada cual.

-¿Cómo está la Universidad española?

-Mira, voy a hacer un juicio de valor y lo voy a amparar en un par de datos. Nunca en la historia de España hemos tenido un sistema universitario del prestigio del actual. Jamás. Soy historiador y me arriesgo a lo dicho. Quizás



FERNÁNDEZ ES EL NUEVO PRESIDENTE DEL CRUE (CONFERENCIA DE RECTORES) DESDE OCTUBRE DE 2017. EN LA IMAGEN, DÍA DE LA TOMA DE POSESIÓN DEL CARGO | CRUE

Salamanca y Alcalá al principio pero desde el siglo XVI hasta ahora no hemos tenido un sistema tan bueno, tan capaz de relacionarse con los mejores sistemas del mundo.

-Sin embargo el ránking Sanghai indica que entre las primeras 200 universidades del mundo no hay ninguna española.

-Bien. Vayamos a la ficción. Te invisto presidente del gobierno y dime qué prefieres: tener un par de universidades entre las 200 primeras del mundo y el resto en la mediana o tener un sistema universitario que es el décimo en el mundo en producción científica. Nuestro sistema está entre los seis que tiene más universidades entre las 500 primeras del mundo. Entonces, qué preferimos: ¿tener un par de universidades entre las primeras del mundo o convencernos de que un estudiante de la Universidad de Oviedo o de Sevilla o de cualquier lugar de España goza de una calidad de docencia y de una transferencia de conocimientos que sitúa nuestras universidades entre las primeras 500 del mundo de 10.000 existentes o contar con dos universidades de élite y todo lo demás en un rango menor?

-Reconocerá, no obstante, que el mensaje que le llega a la sociedad no se ajusta a ese nivel de excelencia que usted comenta.

-El mensaje es un mensaje creado artificialmente por estas revistas especializadas y coincido contigo en que hace falta explicarnos más. Por eso uno de los objetivos del mandato es explicar esa realidad y huir de la ficción de esas universidades de élite que precisan, para alcanzar esos puestos, políticas dedicadas directamente a ese objetivo — contratar premios Nobel, por ejemplo— en detrimento de la calidad global del sistema universitario. Hay que romper tópicos, lugares comunes... porque de lo que se trata es de potenciar un sistema de equidad social.

-Un sistema que, con los datos actuales, no parece asegurado porque la Universidad española es una de las más caras de Europa...

-Sí, es verdad, con la crisis se han encarecido las matrículas, pero te puedo asegurar que las universidades es-

pañolas tienen hoy, presupuesto y objetivos, para que nadie que alegue problemas económicos sea excluido. Puede ser cierto que la sensación social sea otra, pero la realidad es que, con los datos disponibles, en los casos en que se ha conocido el problema económico, se ha puesto remedio. Es verdad también, que ha habido un sacrificio de las familias y de la comunidad universitaria para hacer frente a un recorte de la inversión pública que en estos años ha sido del 22%. Hemos perdido 10.500 puestos de trabajo en la Universidad y se ha compensado el déficit con un mayor esfuerzo docente en detrimento de la investigación, algo que es imprescindible que se modifique en el futuro. Esto es lo que la CRUE negocia ahora mismo con el gobierno...

-Usted es un especialista en la historia del siglo XVIII. ¿Es verdad que la Ilustración trajo la democracia al mundo o realmente la inventaron los griegos?

-Cualquier análisis mecánico de cómo cambian las sociedades está condenado al fracaso. Las sociedades son complejas, son dialécticas, unos acontecimientos dependen de otros y además está el hombre que interactúa con las ideas, con los valores y con los otros hombres. Por ello la Ilustración puede traer la democracia o no traerla. Es cierto que las ideas de la Ilustración crean un humus adecuado

Cataluña perdió parte
de sus fueros en la
Guerra de Sucesión
pero después defen-
dió a los Borbones
contra Napoleón"



para el triunfo de la democracia liberal y representativa, pero luego son los hombres, las clases sociales, quienes interpretan estos valores y los ajustan a su tiempo histórico. Con ello quiero decir que no hay respuestas mecánicas en el terreno social.

-El siglo XVIII en España ve el cambio de dinastía y con el cambio de dinastía enormes transformaciones. Carlos III, que usted conoce muy bien, ¿fue el rey clave en el momento adecuado?

-Bueno, yo siempre he dicho que el siglo XVIII fue el que marca la reforma de España pero aunque Carlos III es un rey importante, la reforma nace con Felipe V, la continúa Fernando VI y la culmina Carlos III. Los historiadores, que somos científicos sociales y que tenemos como misión analizar el devenir de las sociedades a lo largo del tiempo, no somos jueces, no podemos juzgar. Analizamos los datos y tampoco nos podemos permitir hacer proyecciones de futuro. Lo digo porque Carlos III es una pieza del engranaje del siglo, donde el proceso de la reforma sigue un recorrido que Carlos IV no puede culminar porque se encuentra de lleno con la Revolución francesa.

-Usted gana el Premio Nacional de Historia 2015 con un libro sobre Cataluña y el absolutismo borbónico donde hace una lectura crítica de lo que significó para el conjunto del país y también para Cataluña, la guerra de Sucesión y el triunfo de Felipe V. ¿Son ciertas las tesis del nacionalismo catalán sobre lo que significó el decreto de Nueva Planta?

-Esto es materia de toda una tesis doctoral pero intuyo el eje de la cuestión y me gustaría poderme explicar resumidamente. Yo creo que es la obligación deontológica de un historiador satisfacer el derecho que tiene el ciudadano a tener el conocimiento objetivo del pasado lo más ampliamente posible. Ese es un derecho del ciudadano: conocer objetivamente el pasado a través del método científico y sin contaminaciones ideológicas. Por lo tanto, es un derecho a no ser manipulado, a no ser adoctrinado... Como los humanos somos subjetivos naturalmente, hemos inventado unos instrumentos de objetivación que se llama método científico. Hay otros conocimientos, pero este es el que nos sirve mejor para conocer la realidad en sí misma tal como es. A partir de ahí parecen evidentes dos realidades: se perdieron con la Guerra de Sucesión las instituciones tradicionales de Catalunya y se perdió la capacidad de autogobierno en términos del siglo XVIII, pero a la vez, a lo largo del siglo hubo un gran crecimiento económico, un gran desarrollo social, una revitalización cultural extraordinaria. ¿Tuvo eso que ver con la pérdida de los fueros en un sentido u otro? A mi juicio no. Tuvo que ver con la vitalidad de una sociedad catalana que tenía unos esquemas mentales que venían de finales del XVII y que creó una burguesía emprendedora. Y porque las políticas borbónicas fueron de progresismo económico y social y esto favoreció el desarrollo de Cataluña hasta el punto de que en 1808 Cataluña se apresta a defender a los Borbones frente a Napoleón.

-¿Qué piensa usted del procés?

-No opino. Mientras sea rector y presidente de la CRUE quiero mantener una línea institucionalista y me vas a permitir que no opine. No que no tenga opinión, que sí que la tengo. Creo que las instituciones no deben contaminarse de política partidaria. Ahora bien, yo nunca he ocultado que soy un a persona de adscripción socialdemócrata y de actitud constitucional. !!!

Martín Carbajales se estrena como escritor de novelas con “Tengo tantas cosas que contarte”

■ El vecino de Castelldefels escribe su primera novela, una oda a la amistad ambientada en la dictadura franquista

Marta Fernández Veas

Martín Carbajales, vecino de Castelldefels desde hace más de dos décadas, ha publicado recientemente su primera novela titulada “Tengo tantas cosas que contarte”, presentada en público por el periodista Luis del Olmo en el hotel NH Calderón de Barcelona. El autor, que nació circunstancialmente en Badalona, se describe como muy viajero y conocedor de diversos países. Cree en la amistad por encima de todo. Sus consignas preferidas: “No dejar de emprender nunca, ser creativo y mantenerse siempre activo. La mejor inversión: cuidar la salud, la familia y el contacto con los buenos amigos”, y sobre eso último hace hincapié en su obra, la amistad.

La primera parte del libro data en febrero del año 1955, donde un grupo de niños entran en un internado. Dadas las circunstancias que se vivían en esa época franquista, el grupo de alumnos intentan huir de la dura disciplina. En el momento de la fuga descubren un refugio antiaéreo, los cuales van desde el colegio, Sant Cugat de la Montaña, hasta el Tibidabo, pasando por una escuela de monjas ubicada a poca distancia. Dentro de éstos túneles transcurrieron algunas aventuras y encuentros secretos. Una de aquellas noches muere un vigilante, pero no se sabe si es un accidente o de lo contrario, un crimen, los muchachos se conjuran no desvelar lo ocurrido, secreto que hasta el final de la novela no se desvela.

La segunda parte de esta obra hace referencia a la primavera de 1985, cuando dos décadas después de haber salido del internado, uno de los alumnos, Agustín Navales, un emprendedor de éxito, decide localizar al grupo de compañeros para invitarle a la inauguración de una nueva



EL PERIODISTA LUIS DEL OLMO ACOMPAÑÓ A CARBAJALES, EN EL CENTRO, EN LA RECIENTE PRESENTACIÓN DEL LIBRO

empresa y así saber de sus vidas, y, sobre todo, saber el paradero de Celia, su primer amor de infancia. Para ello, contrata un detective para que éste haga llegar la invitación a cada uno y así reencontrarse y saber qué ha sido de sus vidas.

Oda a la amistad

“Tengo tantas cosas que contarte” resalta la denuncia de los internados de la postguerra por la falta de libertad, la superación, la amistad, el amor de infancia y la traición, todo ello con un final inesperado. “El mensaje principal es una oda a la amistad” nos cuenta el autor de la novela Martín Carbajales. “El esfuerzo de estos muchachos, que parten de cero, pero luchan por buscar un trabajo, el cual era precario, después de haber estado internos 10 años de sus vidas, es otro mensaje que la novela refleja” asegura

Carbajales. Desde que la obra salió a la venta, está obteniendo un gran éxito, con las existencias agotadas en algunas librerías, lo cual ha supuesto “una gran alegría y una ilusión de muchos años que por fin se ha plasmado en un libro”, asegura su autor.

La obra representa el estreno de Carbajales en el campo literario como narrador de novelas. Además de esta nueva faceta, es experto en relaciones públicas y humanas y licenciado en Dirección de Empresas y Máster el IESE (Universidad de Navarra). Durante más de treinta años ha sido socio-director del Grupo Nacional del Mueble. Fundador de diversas empresas, marcas de mobiliario, moda y complementos, en la actualidad, preside el reconocido y prestigioso grupo de personalidades de la sociedad civil, denominado de manera simpática, “El club de los Buitres”. ■■■



Tienes un libro... y lo quieres editar
 Publícalo a través de micromecenazgo
 sin que te cueste nada.

Entre 100 y 200 ejemplares, en dos meses
 y con distribución gratuita

Consulta: www.mecenix.com

la única plataforma de crowfunding dedicada al libro

La Iglesia de Santa Maria de Castelldefels organiza visitas guiadas gratis para difundir el legado de Josep Serrasanta

La calidad artística de sus pinturas ha hecho que se conozca al centro de culto como la 'Capilla Sixtina del Baix Llobregat'

Las visitas, que se organizarán cada segundo domingo de mes para grupos de unas 30 personas, serán totalmente gratuitas



LA CALIDAD DE LAS PINTURAS DE SERRASANTA HA HECHO QUE LA IGLESIA DE CASTELLDEFELS SEA CONOCIDA COMO LA CAPILLA SIXTINA DEL BAIX LLOBREGAT | M. FERNÁNDEZ

Marta Fernández

La llaman 'Capilla Sixtina' del Baix Llobregat, pero se trata de las pinturas de la Iglesia Santa María de Castelldefels, que a partir de febrero de 2017 inició visitas guiadas de manera gratuita, el segundo domingo de cada mes.

Las visitas guiadas están previstas para grupos de unas 30 personas, en las que, durante 45 minutos podrán observar las pinturas con la explicación de la historia de cada uno de sus murales. Cualquier escuela, entidad o asociación puede solicitar la visita en otro momento si así lo requiere, sin la necesidad de que sea

el domingo. Así mismo, la iglesia del municipio desea la voluntad de incorporar personas y grupos de la comarca y de Barcelona, y en un futuro hasta turistas que lleguen de otro país.

La Iglesia de Santa Maria fue inaugurada en el año 1909, pero tendría que esperar hasta el año 1952 para contar con estas joyas en forma de murales, de la mano del Pintor Josep Serrasanta. El origen y la idea de esta actividad que inicia una de las iglesias de Castelldefels "es promocionar el arte pictórico. No es un tema religioso explícito, sino un asunto de patrimonio, siendo la iglesia uno de los pilares fundamentales de Castelldefels", tal y

como explica el Mosén de la Parroquia de Santa Maria del municipio, Xavier Sobrevia Vidal.

El Mosén, desde su despacho de la parroquia, explica para El Llobregat que "en la Iglesia de Santa Maria confluyen dos valores muy remarcables: las pinturas murales del pintor Serrasanta, que abastecen todo el interior del templo, y el edificio en sí mismo, diseñado por el prestigioso arquitecto modernista Enric Sagnier. Por eso creemos oportuno divulgar esta arquitectura y pintura religiosa, ya que por su singularidad hace que destaque entre las iglesias de las cercanías de Barcelona".

Un pintor singular

A mediados del siglo XX, el entonces pueblo de Castelldefels empezaba a recibir visitantes, lo que propicia un resurgimiento económico. Veraneantes ilustres como el galerista Joan Antoni Plan, mecenas de pintores, entre los que se encontraba Josep Serrasanta, también visitaba el municipio.

Así pues, nace el encargo de las pinturas murales en la parroquia de Castelldefels, cuando la voluntad del rector de entonces, Pare Josep Codinach, y empresarios y políticos, para conservar y ampliar el patrimonio de la ciudad.

Una pintura que le duró tres años que se suma a otro de sus trabajos importantes en Catalunya, los murales de la Seu de Lleida. ///

Muere Joan Mayné i Torras

El escultor santboiano Joan Mayné, especializado en escultura religiosa, ha fallecido a los 88 años de edad. Conocido fundamentalmente por el retablo de alabastro policromado del conocido Santuario de Torreciutat, en el alto Aragón, se trata de uno de los artistas más importantes del territorio en su especialidad.

De hecho, realizó un báculo de plata fundada para el Papa Juan Pablo II, que se encuentra en el Vaticano. Además, cuenta con otras obras en el extranjero, como son la talla escultórica de Sant Benedetto Menni en las Hermanas Hospitalarias de París o el San Francisco del Mausoleo de Chicago (EE.UU).

Mayné descubrió su vocación artística cuando tenía 13 años. Hijo de un ingeniero, el santboiano se Doctoró en Bellas Artes y fue catedrático de la Universidad de Barcelona, en la que también ejerció como director.

Entre sus obras escultóricas más conocidas se encuentran la imagen de Jesús, la Virgen y San José en la Iglesia de la Sagrada Familia de Igualada; el relieve de San Pedro y San Pablo de la Catedral de Barcelona; el Frontal del Altar Mayor de Toledo; la imagen del Sagrado corazón monumental de Amposta, realizado en bronce o la imagen de San José y Benedetto Menni en la Iglesia de las Hermanas Hospitalarias del Sagrado Corazón de Jesús, en Sant Boi, ///

Semana Santa de 'Pasiones' en el Baix Llobregat

La Cofradía 15+1, cuatro décadas de Hermandad

La cofradía hospitalense se creó en 1977 por un grupo de andaluces que añoraban la Semana Santa de su tierra

Judith Nevado es, desde finales de 2016, la nueva presidenta de la Cofradía: "Solo entiendo mi locura quien comparte mi pasión"

Marta Fernández Veas

Un jueves por la tarde, a falta de un mes para la Semana Santa, es sinónimo de ensayo en la Cofradía 15+1 de L'Hospitalet de Llobregat. Cuando entro en el lugar de los preparativos ya huele al incienso que cubre las calles primaverales, con su música, sus imágenes religiosas y la gente esperando a su paso. Huele a Semana Santa, además, en un año muy especial.

Hace ya 40 años de aquella primavera de 1977 en la que un grupo de andaluces visualizaban, desde la televisión de un bar de Pubilla Casas, las imágenes procesionales de su tierra sureña. Con añoranza y pasión se dejaron llevar hasta improvisar una procesión con una mesa a hombros del mismo establecimiento y unos envases de cerveza como velas. Al salir a la calle así, simulando una procesión, algunos vecinos del barrio se lanzaron a cantar saetas. Así es como empieza la historia del 15+1, porque quince eran los hombres emigrantes de Andalucía que en ese bar se encontraban y uno en representación al pueblo que los acogió, L'Hospitalet.

Trabajo y esfuerzo por un sentimiento

Los ensayos y el trabajo para llevar a cabo la Semana Santa de L'Hospitalet desde la Cofradía 15+1 son durante casi todo el año. Judith Nevado, presidenta de la Cofradía, espera en la puerta del lugar de ensayo para enseñarnos la casa de esta Hermandad. Mientras nos enseña 'in situ' el edificio, nos explica cada rincón, el despacho donde se organiza el trabajo, la sala donde se guardan las imágenes religiosas, el lugar donde están guardados los pasos que portan los costaleros, la sala donde guardan todo el vestuario de penitentes, romanos y cofrades, con un orden ejemplar y la sala insonorizada donde la agrupación musical ensaya. "Cuando me presenté para Presidenta de la Cofradía 15+1 lo hice pensando en nuestra cultura, nuestra tradición, porque no puede ser que todo esto se pierda, y aunque eso signifique mucho trabajo en mis tardes libres o fines de semana es mi pasión y lo hago encantada, yo

siempre digo, solo entiendo mi locura quien comparte mi pasión", cuenta Nevado para El Llobregat, en la sede de la Cofradía.

La agrupación de música empieza los ensayos a finales de septiembre y los costaleros en octubre ya se colocan bajo el paso para preparar la gran semana. Eso no significa que al terminar la Semana Santa descansen hasta entonces, porque cuando pasa un mes aproximadamente de las procesiones, se juntan para hablar sobre los preparativos del año siguiente y empezar con algún ensayo de la agrupación de música: "si no se hace con tiempo y con organización sería muy difícil hacer lo que hacemos cada año", explica Nevado.

Por otro lado, "aparte del trabajo, esto cuesta mucho dinero. Aquí hay un presupuesto anual de unos 60.000 euros con los que tenemos que cubrir todas las flores de los pasos (7.000 euros), la Banda de música externa que toca para los pasos de la Virgen (6.000 euros), la lavandería, el material de la agrupación musical, el de los romanos, nazarenos, entre muchos otros. Para conseguir dinero, a parte de las subvenciones y la aportación anual de 25 euros de los socios, realizamos la lotería del niño en Navidad para obtener beneficios y pagar lo que hace falta".

La familia permanece

La Cofradía 15+1 la forman 500 socios, de los cuales forman parte músicos, romanos, nazarenos, madrinas,

penitentes y unos 200 costaleros. Mientras hablo con Nevado el lugar de ensayo está en constante movimiento de gente, en su mayoría jóvenes menores de 35 años. "Somos una de las entidades que más gente joven tiene, incluso los miembros de la Junta, yo misma soy la presidenta y tengo 34 años".

Aunque se tiende a la comparación de una Semana Santa andaluza, "no es posible ponerlo en el mismo nivel porque la vivencia en cada tierra es muy diferente. En Sevilla, por ejemplo, hay lista de espera para el que quiera ser costalero. En el sur, muchísimas familias, cuando nace alguien, ya lo apuntan como socio a la hermandad que pertenece su generación. Aún todo esto, L'Hospitalet es un referente de la Semana Santa de Cataluña. Cada año, cuando anuncian las procesiones en el telediario, salen las de Andalucía y diferentes pueblos de España, entre ellos nosotros".

Año de aniversario

Cada año es posible observar alguna novedad en la Cofradía, en este 2017, el Nazareno y la Borriquita tendrán faldones nuevos. Aparte, la entidad también estrena presidenta, ya que para Judith Nevado es su primera Semana Santa como tal. Además de eso, con motivo del 40 aniversario se realiza alguna que otra actividad, aunque de momento no hay nada cerrado "estamos mirando de hacer una exposición que represente el paso de todos estos años de la Cofradía 15+1 de L'Hospitalet que sería para el mes de octubre aproximadamente, pero de momento lo estamos mirando", explica. Si paseas o visitas L'Hospitalet durante esta Semana Santa podrás ver el recorrido de sus procesiones.

El Domingo de Ramos 9 de abril, a las 10.30 horas, saldrá Jesús de Jerusalén, La Borriquita y a las 18.30 horas, Nuestro Padre Jesús Cautivo; el Viernes Santo, 14 de abril, a partir de las 8.30 horas, los pasos de Jesús Nazareno y Nuestra Señora de los Dolores, y a las 21 horas, el Santísimo Cristo de la Expiración; el Sábado Santo, 15 de abril, a las 20 horas, saldrá el Santo Sepulcro y Nuestra Señora de los Dolores; y para finalizar, el Domingo de Resurrección, a las 18.00 horas, Nuestro Padre Jesús Resucitado y Nuestra Señora de los Remedios. ///



COFRADÍA 15+1 DE L'HOSPITALET, EN LOS AÑOS '80

“No té sentit construir una ètica a partir del ‘Bé’, una construcció mental gens fonamentada, com l’existència dels àngels”

El Llobregat celebra el seu segon ‘Diàlegs Filosòfics al Baix’ amb l’ètica, la religió i Martí Luter com a principals protagonistes

L’acte, que ha comptat amb la ponència del Doctor en Filosofia i Teòleg, Antoni Fornés, s’ha organitzat a l’Ateneu Santfeliuenc

Redacció

En un moment de falta de debat sobre la transcendència, de derrota de l’espiritualisme enfront del materialisme, però també en un context en què l’ateisme i l’agnosticisme aposta per la creació d’una ètica a partir de la definició no religiosa del ‘Bé’, el Llobregat ha celebrat, a les portes de les festes nadalenques -festes d’origen religiós, encara que ara no ho sembli-, el segon col·loqui corresponent a la ruta ‘Diàlegs filosòfics al Baix’ amb l’ètica, la religió i la figura de Martín Luter com a principals protagonistes.

Celebrada a l’Ateneu Santfeliuenc, a Sant Feliu de Llobregat, gairebé mig centenar de persones han assistit a la ponència

del doctor en Filosofia, teòleg i escriptor Antonio Fornés que ha acabat l’acte amb una lapidària afirmació: “El ‘Bé’ és una estructura mental igual de fonamentada que l’existència dels àngels. Cap. Construir una ètica a partir d’això, per a mi, no té sentit”. Amb aquest punt, Fornés ha conclòs el seu repàs del pensament de Martí Luter, precisament, en el 500 aniversari de les cèlebres Tesis de Wittemberg. Un repàs amb el qual ha desmentit algunes suposicions per a alguns molt establertes sobre el principal impulsor de la Reforma Protestant, també coneguda simplement com ‘La Reforma’, a l’Alemanya del segle XVI: “Malgrat que Luter podria representar el modernisme a la època, és un pensador medieval que aspira no avançar cap endavant, sinó en realitat, cap enrere”, ha dit Fornés. ///



L’ATENEU SANTFELIUENC HA AÇOLLIT LA TROBADA EN EL MARC DEL 500È ANIVERSARI DE LES TESIS DE WITTEMBERG

Diàlegs Filosòfics al Baix

Jaume Grau
ESCRITOR



És necessari Déu perquè existeixi l’ètica?

Aquesta pregunta ens feiem el dijous 14 de desembre a l’Ateneu Santfeliuenc, amb una nodrida concurrència d’amics amb qui vam commemorar els 500 anys de les Tesis de Wittemberg de Luter. Bon pretext per unir la Història, la Filosofia i la Religió en un sol col·loqui i debatre sobre les seves interrelacions. Antoni Fornés, doctor en Filosofia i teòleg, ens va donar la seva visió, obrint pas a un intens debat amb nombrosa participació; el tema s’ho mereixia.

La controvertida figura de Luter requereix una explicació del seu temps i de tots els fets que van convergir en una època turbulenta que albirava una modernitat de la qual encara en som deutors. En plena gestació dels estats moderns, i en l’apogeu de l’Humanisme i el Renaixement, en menys de 100 anys es van produir esdeveniments crucials com la caiguda de Constantinoble el 1453 i el descobriment d’Amèrica el 1492 -que marquen l’inici de l’Edat Moderna-, conjuntament amb la invenció de la impremta i la revolució copernicana. És comprensible que, enfront a les moltes crítiques que ha rebut Luter, i especialment des d’el punt de vista del psicoanàlisi, l’historiador R.H. Bainton hagués d’apiadar-se d’ell afirmant que no era a Luter a qui s’havia de psicoanalitzar, sino a tota la seva època.

Frontissa entre dues èpoques, Luter és, segons Fornés, un home medieval enmarcat en les concepcions rigoristes de Pau i Agustí que recorren el pensament occidental al llarg de tota l’Edat Mitjana. Oposat al racionalisme aristotèlic que defensaven Tomàs d’Aquino i Siger de Brabante, es declara fidel a la corrent nominalista (antirracionalista) de Duns Escoto i Ockham, que neguen l’existència dels universals (el bé i el mal) ni de cap tipus de dret o raó natural: l’únic camí és la obediència de la Revelació.

Malgrat el seu continuisme medieval (pesimisme antropològic, omnipresència del diable) la seva oposició a l’esclerotitzada institució de l’Església i al Papa (venda d’indulgències) el situa de ple en la onada reformista que venia de lluny i que comptava amb pensadors tant importants com Erasme de Rotterdam, que el va influir, però amb qui va discrepar notòriament, tot arribant a negar la llibertat humana. “La tesi principal de la seva doctrina, la justificació per la fe, respon a una absolutització molt radicalitzada de les tesis de Sant Agustí al respecte del seu pesimisme antropològic: l’home és pecador per naturalesa, els seus actes, com a pecador que és, no valen res (són amb prou feines mostres), no li garanteixen la salvació. Només Déu salva, y atorga la fe (text de Pau: “El just viu per la fe”). Creu força i peca força”.

Poc més de 100 abans, Jan Hus i John Wyclif, considerats precursors de la Reforma, ja havien alçat la veu contra la corrupció de l’Església i en particular el primer contra la venda d’indulgències a Bohemia. Però les circumstàncies eren molt diferents, i la repressió va ser implacable. Luter va rebre el suport de molts prínceps alemanys en clara confrontació amb el Papa i l’Emperador, i la fractura definitiva es va consolidar a la Dieta d’Augsburg de 1555, que instituïa el principi “cuius regio, eius religio”, és a dir, que la religió del príncep havia de ser la religió del príncep.

Les implicacions de la Reforma luterana en la concepció de l’ètica han estat considerables; n’hi ha prou amb esmentar a Kant (salvant totes les seves diferències sobre la llibertat humana). Sempre que es parla d’ètica i protestantisme es fa necessari al·ludir a “L’ètica protestant i l’esperit del capitalisme”, de Max Weber, molt discutit actualment, però de referència obligada sempre que es parla de la influència de les idees, i particularment de la religió, en la societat. Un altre concepte d’aquest autor que ens interessa pel nostre debat és el de “desencantament del món”, i aquí és on Fornés defensa, com ja va fer en l’anterior debat a Sant Boi, la necessitat de la religió per adquirir un capteniment ètic que cada vegada trobem més a faltar en la nostra societat materialista i tecnològica: “con la eliminación de las barreras de contención que, ante a la ferocidad del hombre, suponían la religión y las tradiciones políticas seculares, la bestia humana salía de su confinamiento para dar rienda suelta a sus apetitos más voraces”. ///

NOTA: A l’edició digital (elllobregat.com) trobareu la ponència íntegra d’Antoni Fornés.

Pròxim acte, el 8 de febrer*: Diàlegs al Baix ja prepara la següent trobada on es debatrà sobre si és ètic intervenir en la naturalesa, forçant els seus propis ritmes, amb quina legitimitat i en interès de qui. Podem imitar, reorganitzar i, fins i tot, millorar la natura? On hem d’establir la diferència entre ‘natural’ i ‘artificial’? Amb Susagna Ricart, doctora en Químiques al ICMAB-CSIC, i Alger Sans, investigador en Filoscia de la Ciència i Lògica a la UAB.

*Espai per confirmar.

Jesús Vila recupera la figura de Vicenç Capdevila, l'únic alcalde de L'Hospitalet que va resistir al golós urbanisme

El periodista hospitalenc escriu 'Capdevila i nosaltres. L'Hospitalet: crònica política d'aquells anys decisius (1964-1979)

Vicenç Capdevila va ser regidor de Cultura i el penúltim alcalde de L'Hospitalet durant l'època franquista

Imanol Crespo

Ara té 80 anys, però tot i així no ha abandonat el seu tarannà polític i reformador. Va caminant pels carrers de L'Hospitalet i va pensant en coses que faria o veient les que s'han fet malament: "Per conèixer has de caminar la ciutat". Vicenç Capdevila (L'Hospitalet, 1936) va ser el penúltim alcalde de L'Hospitalet durant la dictadura franquista, figura que el periodista i escriptor Jesús Vila recupera amb el llibre 'Capdevila i nosaltres. L'Hospitalet: crònica política d'aquells anys decisius (1964-1979)', realitzat a quatre mans amb l'advocat i polític també hospitalenc.

L'obra recupera aquesta darrera etapa del franquisme a la segona ciutat de Catalunya en

un moment on Vila era corresponsal, mentre que Capdevila ocupa, primer, la regidoria de Cultura (1964-1971) i, segon, l'alcaldia (1973-77). "Com a corresponsal del territori, amb 20 anys, en aquell moment del franquisme i sent molt crític amb els ajuntaments, li vam fote moltes garrotades. Em va interessar Capdevila perquè, curiosament, els objectius que ell tenia i que complia, si els compares amb les èpoques posteriors de la democràcia; són brillantíssims", diu Vila. "I ho he de dir ara amb la perspectiva dels anys i sent d'esquerres: aquest home va fer coses que després van madurar i que són absolutament elogioses".

Amb aquest perfil i fugint d'etiquetes, l'obra recupera el paper de Capdevila, fonamentalment, des del punt de vista de la formació i la cultura i des del golós urbanisme, al



VILA, A LA DRETA, CONVERSA AMB VICENÇ CAPDEVILA | I. C.

qual ell va renunciar. "Els objectius venien manats per la pròpia configuració de la ciutat. Creixia al voltant dels 15.000 habitants per any; hi havia una fortíssima immigració, sobretot, de gent jove i, per tant, amb una forta natalitat", recorda Capdevila. "Per tant, el primer dèficit va ser la falta d'escoles. A més, des del punt de vista

cultural, calia crear places pel nou context social de la ciutat, que requeria dels elements bàsics per la formació cultural i personal d'un ciutadà: a través del teatre, de les biblioteques, de les manifestacions artístiques".

Ho feia, tal i com explica, portant la cultura al carrer i de manera gratuïta, sent conscient de la realitat

sociològica i municipal. En aquest sentit, Capdevila crea la primera Escola d'Estudis Artístics "en un moment que no hi havia enlloc", destaca el periodista hospitalenc. "Va ser absolutament innovador. També, per exemple, amb els Premis de Pintura. Van venir les principals figures del sector que no coneixien L'Hospitalet. Amb Capdevila, la ciutat s'ubica en el món".

En aquesta línia, i així ho plasma al nou llibre del també col·laborador de El Llobregat, Vila conclou que "hi ha hagut una tendència al consum de cultura que no pas a la creació", qüestió que sí va treballar el darrer alcalde pre democràtic.

Atura la bombolla

Si la vigència del debat cultural és notable —en plena aposta municipal del Districte Cultural i, precisament, després de

conèixer aquest mes el tancament de la Sala Salamandra 2-, encara ho és més la qüestió urbanística. El PDU Granvia-Llobregat ha fet revifar l'oposició ciutadana que, de moment, ha sumat diferents victòries front el govern local que continua sense tenir el projecte final aprovat. L'últim entrebanc ha estat, com ha explicat El Llobregat, la falta de suports metropolitans per aprovar l'informe preceptiu de l'AMB.

Doncs bé, en aquest context, Capdevila ha estat l'únic alcalde de la ciutat en ser capaç a resistir al golós urbanisme: "El seu predecessor va fer Bellvitge, Can Serra, va planificar Gornal, els grans polígons de L'Hospitalet... Fins aleshores, la saturació era contundent a tots els barris perquè tots creixien. Aquest senyor, en canvi, atura tots aquests projectes urbanístics. A

Tu empresa, tus productos y servicios tienen un relato

Te ayudamos a explicarlo para que todo el mundo te conozca

Evolucionamos contando historias
Somos especialistas en contenidos para medios de comunicación on/offline

Enjoynalism!



Bellvitge, de fet, van quedar pendants més d'una dotzena de blocs. És un cas únic a L'Hospitalet", destaca Vila recordant els posteriors alcaldes democràtics.

"El progrés no és créixer més, sinó millor. És evident", diu per la seva part Capdevila, un argument molt repetit per l'actual CUP de L'Hospitalet. "Sempre hi ha una excusa per construir. Sempre. A més, amb la demagògia de que genera llocs de treball". Una crítica que fa extensible a la resta de grans ciutats de la zona Delta del Baix Llobregat: "Tenen una vocació d'anar cap a l'autopista [C-32] que s'estan carregant el territori".

Així mateix opina Vila: "En els anys 80, L'Hospitalet i l'entorn metropolità ha crescut d'una manera desaforada; com mai. Han destrossat el territori d'una manera brutal i contundent en plena democràcia". I sentència: "Els Ajuntaments, amb majories absolutes repetides, han convertit les democràcies en una cosa que no controla ni Déu". El llibre serà presentat, pels dos autors, el 9 de març a L'Harmonia de L'Hospitalet, a les 19:30 hores. ///

Rosa García Calleja da el salto a la novela policiaca

La escritora cornellanense presenta 'Verdi, 36', el próximo 16 de marzo en El Castell

García: "Hasta ahora había escrito relato, por lo que escribir esta novela ha sido todo un reto"

Marta Fernández

Enamorada del barrio de Gracia de Barcelona, Rosa García se inspira en él para escribir la novela llamada 'Verdi, 36'. La protagonista de la historia, Marta, es una joven y novata policía que se ve inmersa en la investigación de un asesinato, en el que al parecer uno de sus nuevos vecinos está implicado.

Un nuevo reto

Las dudas sobre la investigación van recayendo en cada uno de ellos, por lo que todos son sospechosos potenciales de la muerte. Una novela de intriga con giros humorísticos que, como nos explica su autora cornellanense, Rosa García, ha intentado alejarse "del estereotipo del policía o investigador privado, atormentado, alcohólico y antisocial. Con esa idea he creado a este personaje, una mujer jo-



ROSA GARCÍA, DE CORNELLÀ, ESCRIBE SU PRIMERA NOVELA POLICIACA TRAS SUS PRIMEROS RELATOS CORTOS

ven, inocente, inexperta e incluso torpe en algunas ocasiones".

Los relatos de unas veinte o veinticinco páginas han sido lo que hasta ahora escribía Rosa, "por lo que escribir esta novela ha sido todo un reto que ha hecho que disfrute muchísimo experimentando a la

vez que escribía. Porque te puedo asegurar que estructurar una trama compleja como es la policial en la que todos los detalles o pistas deben encajar como si se tratara de un puzzle, no es tarea sencilla", asegura la autora.

La historia de la novela es inventada por la autora

en su totalidad, "pero sería una falacia no admitir que parte de nuestras experiencias o vivencias se cuelan en el subconsciente haciendo, por lo tanto, y en este caso, que las escenas puedan contener algo de esa realidad". El teclado no para de sonar con la autora de Verdi, 36, pues escribe una segunda novela y, simultáneamente, relatos en una página literaria de Facebook. Esta página la utiliza con una complicidad especial con sus seguidores: "es una especie de juego/reto en el que ellos me proporcionan una cierta cantidad de palabras, de lo más variopinta, y yo escribo una historia en la que aparecen todas ellas.

Es algo que, por un lado, me divierte muchísimo y, por otro, me sirve para agudizar la creatividad", explica. La autora presentará su primera novela, 'Verdi, 36', el próximo 16 de marzo, en El Castell de Cornellà de Llobregat. ///

ellobregat a la **LA VANGUARDIA**

de L'Hospitalet i el Baix

El primer divendres de cada mes

www.ellobregat.com



Sant Jordi, mucho más que una rosa y un libro en las aulas del Baix Llobregat

Colegios e institutos del Baix Llobregat preparan diversas actividades, que van más allá de la batalla contra el dragón para salvar a la princesa

Talleres de cocina, astronomía, cine, baile, poesía, música, con los compañeros de clase o en familia, la Diada deriva en una infinidad de iniciativas

Marta Fernández

La primavera llega de la mano de una de las fiestas más tradicionales y especiales de Cataluña, la Diada de Sant Jordi. Durante el 23 de abril, las calles del Baix Llobregat se llenan de paradas con libros, rosas y gente paseando. Pero no solo esto.

Entre los muros de los equipamientos educativos, esta costumbre se traslada a los colegios e institutos de toda la comarca, quienes agrupan un centenar de actividades culturales, musicales y gastronómicas, para que los estudiantes vivan este día desde las aulas, donde los más pequeños conocen la historia de la lucha del dragón contra Sant Jordi para salvar a la princesa y de porqué en este día la costumbre es que el chico regale una rosa y la chica un libro. Una excusa, al final, para llevar a cabo innumerables iniciativas didácticas y culturales.

Jornada cultural

El Instituto Torre Roja de Viladecans celebra la Dia-



da con su tradicional 'Jornada Cultural'. Numerosas actividades pasan por el Instituto durante Sant Jordi. Talleres de cocina, de astronomía, de maquillaje, de cine, de baile, de defensa personal, de relajación, entre otros. Al finalizar los talleres culturales, se valora

el trabajo de los alumnos y se realiza la entrega de premios. Además, realizan una convocatoria con premios de dibujo, pintura, fotografía artística, literatura catalana y castellana, lengua francesa y ensayo filosófico.

El concurso de dragones

es una de sus actividades más destacadas, donde los alumnos realizan el tradicional dragón de Sant Jordi con plastilina, cápsulas de café, pimientos, zanahorias, palillos, en definitiva, con todo tipo de material, donde los alumnos dejan fluir toda su imaginación.

Maratón de cuentos

Los niños acuden cada día a la escuela donde comparten diferentes materias con los profesores y sus compañeros. En la Escuela Marianao de Sant Boi, este día a día cambia durante la jornada de Sant Jordi, porque son los familiares de los alumnos quienes acuden a clase de éstos para compartir una lectura. Madres, padres, tíos, abuelos, cualquier familiar aprovecha la Diada de Sant Jordi para fomentar la lectura durante una semana. Los familiares pueden escoger el cuento que más les guste y explicarlo individualmente, por parejas o por grupos, en la lengua que quieran, catalán, castellano, inglés, alemán, árabe, chino o rumano.

Además, dan paso a las nuevas tecnologías, ya que los familiares pueden traer

la lectura que comparten en el soporte que quieran, ordenador, 'tablet', o si son más tradicionales, con soporte papel. También son libres de utilizar la pizarra, láminas o marionetas, dejando libre la imaginación de cada participante.

Poemas musicales

Los alumnos del Instituto Mediterrània de Castelldefels recitan poemas, seleccionados por los respectivos profesores, con interpretaciones musicales en vivo de fondo, tocadas y cantadas por algunos de los alumnos.

Como cada año, también celebran el concurso literario de la Diada de Sant Jordi, con narrativa y poesía en catalán y en castellano. Participan todos los cursos de E.S.O, por ello hay diferentes categorías.

El concurso acoge un acto final en el que se exponen las narraciones de los alumnos y al finalizar se realiza la entrega de premios de las diferentes categorías.

Aunque este año la Diada de Sant Jordi coincide en domingo, los colegios e institutos del Baix Llobregat trasladan su celebración durante los días anteriores. //

LA DIADA DE SANT JORDI
LLENA LAS AULAS DE ACTIVIDADES DE TODO TIPO CON LOS COMPAÑEROS DE CLASE E, INCLUSO, CON LA FAMILIA

104.6 FM
ràdiocornellà
EMISSORA MUNICIPAL

'Converses: Entrevistes polítiques de El Llobregat (2015-2017)'

El Llobregat edita dos anys de 'Converses' polítiques

La revista comarcal publica el seu primer llibre amb un recull d'entrevistes polítiques, entre elles, les protagonitzades a la secció 'Què va ser de...'

Redacció

Charles Puigdemont, Oriol Junqueras, Joan Saura, José Montilla, Joan tardà, Celestino Corbacho, Miguel Ángel Escobar, Pere Macias, Josep Pérez Moya, José Zaragoza, Manuel Reyes, Antònia Castellana, África Lorente, Amador Rosas, Frederic Prieto, Xavier Sitjà, Juan Ignacio Pujana, Antoni Pérez, entre molts altres. Figures polítiques d'abans i d'ara que, més enllà del partit que representen, tenen una cosa en comú: han estat entrevistades per El Llobregat en els darrers dos anys.

Els temps passa amb la mateixa celeritat que, cada mes, s'esgota el termini corresponent al número de la publicació. I hem volgut, aprofitant la Diada de Sant Jordi, fer una pausa per revisar la feina feta en els darrers dos anys: i és molta. En total, una trentena de polítics han passat per les mans del director de El Llobregat, Imanol Crespo, i del periodista Pere Ríos. Un per parlar de temes, en el seu moment, de l'actualitat política i l'altre com a autor i ploma de la secció 'Què va ser de...', una secció que ens fa molta il·lusió portar endavant i que ens ha permès recuperar personalitats molt importants pel territori en el moment de la creació de les nostres ciutats.



De la mateixa manera, amb les entrevistes d'actualitat hem pogut apropar qüestions d'àmbit autonòmic o nacional a la realitat comarcal en moments clau com, per exemple, a les

prèvies de les eleccions. Tota aquesta feina diària ens dona la capacitat, avui, d'editar 'Converses: entrevistes polítiques de El Llobregat (2015-2017)', el primer llibre propi de la publicació. Recull les entrevistes polítiques de El Llobregat des de l'abril de 2015 fins a l'abril de 2017, inclòs aquest mes amb les entrevistes a Núria Marín i Josep Maria Rañé. Amb més de 200 pàgines de converses, realitzades a tot tipus d'escenaris -Parlament de Catalunya, Ajuntaments, altres despatxos institucionals, així com cafeteries de dins i fora del territori-, El Llobregat posa a la disposició dels nostres lectors un llibre estrictament online i, per tant, adaptat per a la seva lectura a llibres electrònics (e-books), tauletes i terminals mòbils.

Sota aquest format reposat, com la nostra publicació mensual, que té com a eix vertebrador el reportatge i, precisament, l'entrevista en profunditat, volem posar en valor aquest format de periodisme de taula d'estovalles, de cuina lenta i de kilòmetre 0, que ens permet sortir de la redacció per conversar i explicar històries. És, en definitiva, el que ens agrada.

No volem acabar sense agrair la confiança oferta en la nostra publicació per part dels protagonistes de les entrevistes i que ha fet créixer, també, El Llobregat. I amb la revista, el nostre territori que ens estimem: el Baix Llobregat i L'Hospitalet. ///



‘Vallarana’: La ironía y el humor absurdo marcan el regreso de Raúl Montilla a la novela

El periodista y escritor baixllobregatense ha sido galardonado, por ‘Vallarana’ con el Premio Novela Juvenil CEPA 2016

“El lector se lo pasará bien con este libro. Y, luego, el humor sirve para cuestionarse muchas cosas desde un punto de vista irónico”

Imanol Crespo

La historia arranca en el puerto de mar de un pueblo montañoso, en donde Agustín Lafuente, padre del joven protagonista Enrique Lafuente, adquiere un arcón mágico a unos feriantes. No sabe para qué sirve ni cómo se utiliza hasta que se mete dentro y se duerme. El pueblo es ‘Vallarana’, nombre que da título a la nueva novela del periodista baixllobregatense Raúl Montilla, que regresa al género novela tras la publicación de la guía literaria ‘Barcelona de novela’ (Editorial Dièresis, 2016). “A diferencia de cuando escribes como periodista, que siempre estás de alguna manera coartado, con la novela te puedes sentir libre. Te puede gustar más o menos, pero todo es tuyo; y ya tenía ganas”, explica el autor.

Ironía para cuestionar

Quedamos en pleno mediodía, cuando el mundo parece bajar una marcha, y acabamos tomando un café en la terraza interior que una empresa de co-

mida rápida tiene en una gran superficie del territorio. Seguramente, el lugar más inesperado o absurdo para hacer una entrevista. Absurdo –en su connotación más positiva– como el humor que aplica, en esta ocasión, Montilla y que tan importante es –tal y como reconoce– en la literatura española: “Es una novela bastante diferente; juvenil, pero, también, para adultos. No es una novela histórica; de hecho, no sé en qué género se podría clasificar. Sobre todo, ha sido un ejercicio de pasármelo bien. Juego más con el humor, con el absurdo, tan importante en la literatura española y que, a veces, queda en un segundo plano”.

Recuerda a la obra maestra de Jose Luís Cuerda (1988) ‘Amanece que no es poco’ y sus curiosas escenas que quedarán en todas las retinas de los amantes del cine como el hombre creciendo en el banal o la asamblea de mujeres eligiendo quién será ‘la puta del pueblo’. “El lector se lo pasará bien con este libro. Y, luego, el humor sirve para cuestionar muchas cosas desde



RAÚL MONTILLA (DERECHA) HA PRESENTADO SU NUEVO LIBRO EN ‘VALLIRANA’, MUNICIPIO DONDE VIVE ACTUALMENTE



un punto de vista irónico”, apunta el autor. El poder, la vanidad, la envidia, la guerra, la amistad, la esperanza...

Así, pues, si es cierto que hay historias de piratas, naufragios o un vampiro cansado de vivir tantos siglos, también es verdad que se habla de la nueva política o de revolu-

cionarios que antes no lo eran y ahora sí, así como de la figura de un joven general, entre otros, “que llega a este pueblo que es estratégico porque tiene puerto que, aunque no sirva de nada, es el único que tiene uno en mitad de la comarca, en mitad de la montaña”. El alcalde Salvador Requena –ilustre

a páginas– o un párroco convertido en espectro que suma más de 200 años de vida, Ginés Revilla, y que sigue oficiando, hará el resto.

Montilla matiza “que no da lecciones”, pero que la novela te hace cuestionar cosas. Lo hace, fundamentalmente, a través de su protagonista, el joven

Lafuente que se cuestiona “lo que a todo el mundo le parece bien” en ‘Vallarana’, pueblo igual de idílico que cerrada es su sociedad. Realidad y ficción se entremezclan empezando por el nombre, “un guiño a Vallirana”, municipio donde reside ahora el autor: “El escenario es ficticio, no es exactamente Vallirana. Pero sí es un homenaje a esta zona en la que no estamos abandonados, pero sí entre montañas, en donde se genera una relación más próxima. Es una referencia clara, como mínimo, un guiño”.

Nuevo premio

Por su “arco argumental y por el empleo de un lenguaje cercano, con un ritmo ágil, que invita a avanzar en sus páginas con celeridad”, Montilla ha sido el ganador del Premio Novela Juvenil CEPA 2016, galardón que suma a los anteriormente obtenidos como, por ejemplo, el primer premio del Certamen Internacional de Novela Histórica de Ciudad de Úbeda con ‘El último invierno’.

Desde luego, un buen regalo de Sant Jordi. //

Santos

Restaurante & Marisquería

Menú diario a 11,5 € con entrante, primer plato, segundo, postre y bebida

NUEVO SALÓN TOTALMENTE REFORMADO

Solicite información para cenas de empresa · Telf. 936 615 072 · www.marisqueriasantos.com

C/ Victoria, 118 - 08830 Sant Boi de Llobregat

He de confessar d'entrada la meva malfiança i he de lamentar alhora que això no resulti gens professional perquè no hi ha proves objectives que facin entreveure segones intencions, tot i que les he buscat. L'amic que m'acompanyava a la xerrada on, amb un

públic plaent, l'autoritat competent es va esplaiar explicant el projecte, em va acabar etzibant davant les meves inquietuds, que potser els adjudicava massa estratègies i que, simplement allò no era més que una altra idea pelegrina sense més intencions.



Jesús Vila
periodista y escritor

El Districte Fantasmal

Sigui com sigui, com va recalcar una altra amiga, que la xerrada comencés explicant allò que el projecte no era, ja resulta estrany. Jo diria que fins i tot sospitós, a mi que em resulta tan difícil sospitar del poder. Estic parlant, ningú ho haurà endevinat fins ara, de la proposta que voldria agafar empenta del districte cultural de L'Hospitalet. I del que el primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament, home de pes i encarregat de l'assumpte, va explicar en una sessió informativa d'una entitat afí, de la que sóc soci i a la que, contra pronòstic, em conviden.

Pel que hauria de semblar, la idea no és producte d'una ocurrencia sobtada, sinó del brain storming de la ciutadania convocada a l'efecte per fer bullir la coliflor; ni tampoc la proposta de l'oficina de planificació urbanística de la ciutat, sigui el que sigui el nom que la màquina de fer calers tingui ara; ni molt menys el propòsit gerintriador —la paraulota és brutal— d'un espai decadent susceptible de revifar-se. No és res de tot això, que és el primer que se li ha ocorregut a l'oposició municipal, sempre tan perversa en la seva patètica insolència. És, com pot suposar-se, ben bé tot el contrari. Un intent de posar la cultura en el centre del debat municipal, ara que ja tenim el segon PIB de Catalunya, darrere Barcelona, i que és un orgull a nivell internacional afirmar que som de L'Hospitalet. (Totes tres afirmacions darreres absolutament certes, segons l'autoritat competent).

És també una manera de posar en valor els grans equipaments de la ciutat i d'enorgullir-nos de la nostra cultura metropolitana. Si ens hi fixem, som tant metropolitans, que som els únics que ens definim així. Els de Barcelona són del cap i casal, de la capital de Catalunya, de la ciutat comtal... Els de la conurbació són més del Baix Llobregat a aquest costat del riu, més del Vallès rere Collserola i més de la Barcelona nord i del Maresme, Besòs enllà. Nosaltres som tan metropolitans, que el principal equipament de la ciutat és un centre cultural metropolità (on els de la metròpoli només s'apropen conjunturalment) i els altres dos o tres no tenen aquest apel·latiu perquè són tan casolans que quedaria estrany... (aquí ja venen uns quants més perquè programen des de Barcelona). En qualsevol cas, que us consti que, com va dir el ponent, o fem cultura metropolitana o no existirem...

Rie-vos-en de Broadway

El somniat districte és també un projecte hereu del món associatiu, d'allò que van fer amb tant d'esforç i èxit els primers ajuntaments democràtics (us queda clar?). Diríem que el resultat lògic d'allò que ja és avui L'Hospitalet: una centralitat cultural i creativa. Que ho ignoràveu? Doncs us ho explico com a mi m'ho van explicar: 400 empreses dedicades a la cosa cultural, 4.000 treballadores fent i desfent, 500 milions de facturació

anual. Més de 200 entitats de tot tipus fent bullir un sidral que emet desenes i desenes d'activitats i de projectes d'economia creativa. I això sense Districte Cultural amb majúscules. Rie-vos-en de la indústria de Broadway quan sigui una realitat absoluta!!

I tot això a on? A on, aquest districte cultural? Doncs a tota la ciutat. Tota la ciutat

és susceptible de ser un volcà de cultura. Clar que, com que només tenim uns poquets equipaments veritablement importants, el lloc idoni per crear cultura i irradiar-la amb l'eficàcia d'una central nuclear són... les naus abandonades de la carretera del Mig, l'antic districte industrial, després, districte logístic i finalment, districte cultural. O sigui, omplir de cultura allò que es quedi buit de premses i després de palets, amb algunes excepcions, naturalment.

Per exemple, alguna d'aquestes antigues naus industrio-logístiques que ja s'havien convertit per l'art de l'oferta i la demanda, sense brains storming i sense oficines de coordinació, planificació i diversions afins, en un espai de

lleure i cultura, cal que transformi la seva vocació per fer uns quants habitatges més, que a L'Hospitalet falta gent...

Tanca el Salamandra

Que no inventi troles? No. Parlo del Salamandra. És una de les poques naus que va néixer per fer tornillos que des de fa temps serveix per escoltar i viure la música. Ja era una mica districte cultural però quan convé, pot passar a ser ràpidament districte residencial. O sigui que el districte cultural pot ser un paréntesi temporal entre el "districte del tornillo" i "el districte del ladrillo"? Qui sap el que ens tenen reservat els que veritablement manen, organitzen, decideixen, projecten, dibuixen, tenen ocurrencies...

Si, si, és veritat que els amos del Salamandra ja deuriem saber que allà acabarien construint habitatges. Qui sap si tots els amos de naus industrials, ara buides, no somnien amb una cosa semblant. Convertir d'una tacada tot el que va quedant buit en sol urbanitzable potser fora massa. Convertir-lo en espais llogats a bon preu a gent de fora per fer quelcom semblant a la creació cultural, potser dona temps a veure com fracassa per anar enllestint la solució somniada: milers de nous habitatges, milers de nous IBIs, milers de milions per anar gastant...

Tot per anar pujant el PIB de L'Hospitalet que ara ja circula en autopista de primera darrere la capital del país, com ens van explicar. Llàstima que ens van parlar del PIB global i no del PIB per càpita. Som els segons en PIB global, però ocupem el número 80 en PIB per càpita. Els projectes i els números... tot es susceptible d'enredar-se. I qualsevol districte cultural, amb moltes dosis kafkianes, podria metamorfosar-se en un districte fantasmal de dimensions insospitades. ///



CENTRE CULTURAL METROPOLITÀ TECLA SALA, UBICAT A L'HOSPITALET

Paco Hidalgo, escritor y estudioso de flamenco

Hidalgo: “El flamenco es un arte; personalísimo y, al mismo tiempo, absolutamente universal”

Cornellà celebra el 34º Festival de Arte Flamenco de Catalunya con Ginesa Ortega y Miguel Poveda como principales atractivos

La ciudad acogió hace 50 años la primera peña flamenca de Cataluña: la Peña El Fosforito, entidad que presidió en dos ocasiones Hidalgo

Imanol Crespo / Manolo Garrido

Su voz tiene poesía, arte. Con su fuerte acento marcado, cuidando con ‘tempo’ cada letra que pronuncia, consigue envolverte en

la conversación y transmitirte su pasión: el flamenco. Instalado en Cornellà desde hace décadas, Paco Hidalgo (Posadas, Córdoba, 1950) es, seguramente, uno de

los principales estudiosos y conocedores del mundo del flamenco. A las puertas del Festival de Arte Flamenco de Cataluña, que celebra su 34ª edición en Cornellà del 6 de mayo al 8 de junio, el periodista Manolo Garrido,

colaborador de El Llobregat con la sección ‘Trozos de vida, trozos de radio’, se sienta con Hidalgo en uno de sus rincones favoritos: el fondo documental dedicado al flamenco que la Biblioteca Central de Cornellà le ti-

ene dedicado a este arte. “El flamenco es un arte. Y quien no lo quiera comprender, que estudie y se informe. Descubrirá que es un arte personalísimo y, al mismo tiempo, universal”.

En este sentido, Cornellà también ha tenido su papel relevante y no solo con el festival. Este año se conmemora los cincuenta años de la constitución oficial, por parte del entonces Gobierno Civil, de la primera peña flamenca de Cataluña, Peña El Fosforito: “Las peñas surgen primero como centros de sociabilidad. La necesidad de una gente de encontrarse con otros que piensan igual, que les gusta lo mismo, y la falta de infraestructuras culturales y de sociabilidad de estos barrios –solo tenían el bar para ello– hace que se creen las peñas”.

Estas entidades, que irían proliferando progresivamente, han sido, según Hidalgo, fundamentales. “El Fosforito y las peñas son, junto con una serie de intelectuales y movimientos, los que reivindican que

se considere al flamenco como lo que es, una expresión singular, propia y distinta”. Es, explica Hidalgo, el neoclasicismo flamenco o etapa de restauración. Aun así, este arte vive por uno de sus mejores momentos, sino el mejor: “La salud del flamenco en el siglo XXI es excelente. Son unos tiempos en los que aún tenemos vivos a grandes maestros, que nos pueden seguir enseñando; tenemos una juventud arrolladora y, también, el movimiento llamado post-modernismo alrededor del flamenco”.

Proyecto abierto

Esta fortaleza del flamenco se mostrará, un año más, en la ciudad de Cornellà, capital catalana del arte “gracias, en su momento, a Carlos Navales, Ignasi Riera, que mano a mano y codo con codo, con nosotros, permitieron impulsar el proyecto actual”. La figura de Hidalgo, que también presidió El Fosforito (1978-1980/1986-1996), fue y sigue siendo clave en este proceso. De hecho, antes del festival ya



PACO HIDALGO, VECINO DE CORNELLÀ DESDE HACE DÉCADAS, ES UNO DE LOS MAYORES CONOCEDORES DEL ARTE FLAMENCO | IMANOL CRESPO

La salud del flamenco en el siglo XXI es excelente, tenemos

grandes maestros que

pueden enseñarnos y el



empuje de la **juventud**”

organizaban actividades en los antiguos Cine Avenida, en donde reunieron a hasta 2.600 personas, amantes del flamenco. Fue, entonces, cuando vieron la “necesidad de impulsar un proyecto en el que todas las entidades trabajaran conjuntamente no solo para sus socios nacidos en zonas de flamenco, sino con un proyecto de ciudad abierto al resto”.

Ortega y Poveda

En esta edición, el festival abrirá con una de sus cantaoras estrella, Ginesa Ortega, junto a ‘La Tana’ y María del Mar Fuentes, de Sabadell. “Ginesa Ortega empezó, con 12 años, a cantar en las peñas de Cornellà. Con otro artista, Juan Antonio Ruiz, consiguieron el premio en el festival de la Unión a los mejores jóvenes que concursaban. Cuen-

ta con una carrera extensa y fructífera y ha formado parte de uno de los grupos míticos, Iberia, de lo que hemos venido a encamar como flamenco de vanguardia; músicos que desde el flamenco buscan encuentros con otras formas de expresión como el jazz”.

En el festival no faltará otro de los grandes actuales exponentes del flamenco nacional, Miguel Poveda, entre otras tantas propuestas de dentro y fuera del flamenco: “El festival es tan singular y especial que es la primera y única muestra multicultural sobre arte flamenco en Cataluña. El festival no es solo baile, cante y guitarra”. Por otro lado, estarán presentes, como buenos representantes del flamenco de Cádiz y Jerez, Alonso Núñez Rancapino y Luis ‘El Zambo’. ///

Manolo Garrido apuesta por los ‘podcasts’



GARRIDO, NUEVO COLABORADOR DE EL LLOBREGAT | JUANMA PELÁEZ

El radiofonista Manolo Garrido ha puesto en marcha el canal de podcasting “Trozos de vida, trozos de radio”, un contenedor radiofónico con la cotidianidad de la vida como hilo conductor. Se trata de recuperar y mantener el estilo de los contenidos y realización del exitoso programa “Tarda de Ràdio” que presentó diariamente Garrido en Ràdio Sabadell desde 2009 hasta Julio de 2016 en qué fue despedido.

Se da la circunstancia que justo un mes antes se realizó un estudio de audiencia que indicaba que 40.000 personas escuchaban la emisora. Así mismo la trayectoria radiofónica de Garrido le llevó a presentar durante 3 años el programa “Las Radiantes Mañanas” en Ràdio l’Hospitalet.

Dice Manolo Garrido sobre Trozos de vida, trozos de radio “Son momentos de la vida que se convierten en momentos de radio para que los escuches cuando quieras y donde quieras. Como señala el maestro Gorka Zumeta los podcasts son trozos de radio” El canal de podcasting “Trozos de vida, trozos de radio” está alojado en soundcloud.com/manologarrido donde se puede reproducir, descargar y compartir los audios. La invitación final de Garrido “Entra, escucha, participa y vive la radio. Un placer acompañarte”. ///



ÀLTIMA
Serveis Funeraris Integrals

La xarxa més propera, a l'abast de tots els pressupostos

- Des de fa més de 300 anys al seu costat
- Preus a l'abast de tots els pressupostos: demanïns tot el que necessiti
- Servei integral
- Treballem amb totes les companyes d'assegurances
- 365 dies, 24 hores al seu servei

TANATORI-CREMATORI L'HOSPITALET GRAN VIA
Cami de Pau Redó, 205
08908 L'Hospitalet de Llobregat
T. 93 263 02 02

902 230 238 (24 h.)
www.altima-sfi.com

‘Els misteris del Pare Arnau’, el quart homenatge de la santfeliuena Leonor Parreu

La novel·la (Mecenix, 2017) ha estat realitzada conjuntament amb Joan de Salas, diaca del bisbat de Sant Feliu

La també documentalista i mestra publica una obra literària anualment en record del seu marit, mort sobtadament el 2013

Imanol Crespo

“**P**asso moltes estones escrivint perquè les estones que abans omplia amb ell, passejant, anant al cinema, ara les omplio amb l’escriptura. Em serveix d’escapament per omplir unes hores que, d’altra manera, deixaria per la nostàlgia i la tristesa”. D’aquesta manera m’explicava –emocionada– la santfeliuena Leonor Parreu el principal motiu de la seva nova deriva com a escriptora el dia que ens vam conèixer. El seu marit va morir sobtadament el 2013 d’un atac de cor i des d’aleshores l’homenatja amb la publicació d’un llibre per any, en aquest cas, ‘Els misteris del Pare Arnau’, la seva quarta novel·la. La primera, però, que es cou a quatre mans gràcies a Joan De Salas, diaca i membre del Tribunal Eclesiàstic del Bisbat de Sant Feliu.

Un Sherlock amb hàbit
Reconegut apassionat de les històries de Sherlock Holmes, De Salas aporta la idea de la novel·la que, juntament amb Parreu, ha pogut concretar, òbviament, en forma d’aventures i misteris entorn de la figura del Pare Arnau. Misteris desconnectats que retraten una hipotètica societat d’un futur pròxim. “Els partits han desaparegut, les eleccions estan prohibides, la gent viu

en aparent democràcia però no decideixen les coses importants, que recau en una mena de Fundació, en un Govern global”, explica De Salas.

El vincle amb el territo-

ri torna a estar present a la novel·la amb l’Abadia de Montserrat com a un dels escenaris principals. De la mateixa manera, aquesta dicotomia entre la raó i la fe torna a ser un dels eixos

És una societat que a canvi de ser feliç, a qualsevol preu, de tenir-ho tot resolt còmodament, sacrifica una part vital: la democràcia”



LEONOR PARREU I JOAN DE SALAS, AUTORS DE LA NOVEL·LA, AL VOLTANT DE LA LITERÀRIA ESCULTURA DE JAUME PLENSA A SANT FELIU DE LLOBREGAT | I. C.

fonamentals de l’obra de Parreu: “hi ha certes coses que només es poden explicar amb la fe, mentre que altres només queden per la raó. Aquesta dualitat entre raó i fe és molt important al llarg de tota la novel·la”, diu l’autora santfeliuena. I prova d’això són els altres personatges que envolten al Pare Arnau, principal protagonista; en concret, un postulant que, a mode de Doctor Watson, es debat entre la seva vocació religiosa i les seves pròpies contradiccions –tensions personals i sexuals incloses– i la figura femenina de l’Elisenda, representant extraordinària de la raó i que “anirà veient, per si sola, les virtuts i de-

fectes del sistema”. Així, a partir d’aquest nou ‘Sherlock’ vestit de monjo, “al final, ha de quedar com una societat que, potser, a canvi de ser feliç a qualsevol preu, de tenir-ho tot resolt còmodament, sacrifica una part vital que és la Democràcia”, diu De Salas.

“Reflectim que la Democràcia avui està en perill, per molts fronts que veiem i, de vegades, per qüestions que no es veuen”, afegeix Parreu, que menciona la deriva de la Unió Europea en els darrers anys, la recent crisi social o els actuals nivells de pobresa com a qüestions preocupants a resoldre: “Creiem que una part de la societat estaria

disposada a sacrificar la llibertat d’avui dia per més seguretat, més treball i per l’eliminació de la pobresa”.

Ficció?

Aquesta preocupació, que va de la mà de l’auge dels populismes, ha obligat –segons expliquen els autors mig en broma mig seriosament– a donar-se pressa en la publicació de la novel·la: “no fos que la novel·la futurista que proposem acabés sent cosa del present o una mostra del passat”. L’obra, que serà presentada el dia 5 de maig al Palau Falguera de Sant Feliu, ha estat editada, novament, per la baixllobregatina empresa ‘Mecenix’.



Joan Carles Valero
periodista y profesor

La guerra en Siria se antoja lejana, pero no sus consecuencias: el drama de los refugiados y el ataque a las ciudades europeas de los lobos de Estado Islámico. Las operaciones policiales contra los terroristas del Daesh se suceden en nuestro territorio. Porque Barcelona está en el mapa de la yihad. Nos lo recuerda su aparición en Daviq, la revista

oficial de ISIS. Cuando Estado Islámico caiga en Siria “hará estallar el terrorismo en Europa”. Lo dice Tomás Alcoverro, corresponsal de La Vanguardia durante más de 40 años en Oriente Medio. Antes de irse a vivir a Beirut, Alcoverro pasó su infancia y adolescencia en Molins de Rei. Con él callejamos por los recovecos de la memoria.

La villa de Molins de Rei, conectada con Beirut

La verdad es un espejo roto en mil pedazos en la noche de los tiempos. La tarea cotidiana de los periodistas consiste en intentar recomponerlo para reflejar la realidad. Algunos, influenciados por creencias o líneas editoriales, logran reconstruirlo concavamente, otros convexo, ondulado... Pero todos proyectan la realidad, como cuando visitamos el salón de los espejos del Tibidabo y vemos nuestra figura que, aunque alterada por la condición de cada espejo, sigue siendo nuestra imagen.

El peligro estriba en quienes hacen añicos cualquier espejo que los periodistas recomponemos a diario, no para deformar la imagen, sino para sustituirla por símbolos y frases de 140 caracteres, micro sentencias lanzadas en caliente, sin mediar reflexión. Son parte de las “fake news” de la posverdad que pueblan las redes sociales y que engendran los populismos y los avances de Beppe Grillo, Donald Trump, el Brexit y Marine Le Pen.

Poco antes de morir, Umberto Eco advertía en una carta abierta a su nieto adolescente y, por extensión, a todos los “millennials”, de las graves consecuencias de la pérdida de la memoria como el mal que más afecta a las nuevas generaciones, sean o no universitarios. Y es que “para los jóvenes, el pasado se ha aplanado en una enorme nebulosa indiferenciada”, decía el filósofo y ensayista italiano.

El cerebro es un ordenador mucho más potente que cualquier “Smartphone”, no solo por ser la mejor herramienta que, además, siempre llevamos encima, sino porque mejora con el uso sin necesidad de ser sustituido. Está bien consultar en Google un dato que no se sabe, pero deberíamos retener esa información para no tenerla que consultar una segunda vez. La memoria, dice Eco a los jóvenes, es un músculo, como el de las piernas, que si no se ejercita se atrofia y hace que te conviertas en discapacitado (desde el punto de vista mental) y, por lo tanto, en un idiota”.

Seguir la dieta de la memoria

Seguir la dieta de la memoria, conceder importancia a los pequeños detalles y tener en cuenta lo que ocurrió antes de que nacieramos, porque también cuenta, sirve para entender mejor por qué hoy suceden muchas cosas... Así se educó Tomás Alcoverro en el seno de una familia con casa en la calle Puigcerdà, de Molins de Rei. Su madre, Roser Montané, hablaba francés, tocaba el piano y había estudiado contabilidad. Su padre, Alex Alcoverro, abrió una mercería en la calle Major, en un edificio que todavía se conoce como Can Mun-

tané. A los padres del corresponsal en Oriente Medio más laureado, que acaba de publicar el libro “¿Por qué Damasco? Estampas de un mundo árabe que se desvanece” (Dièresis), les fue bien el negocio y dieron el salto a Barcelona antes de la crisis textil que hundió las fábricas de Molins de Rei, entre las que destacaba Can Samaranch, dirigida por Enric Madorell, pariente del periodista y una de las figuras más vinculadas a la historia de la villa.

En aquella factoría de colchas y tapicerías se reclutaba personal entre personas de origen catalán y católicos practicantes.



TOMÁS ALCOVERRO EN LA CALLE PUIGCERDÀ DE MOLINS DE REI, DONDE VIVIÓ LOS MEJORES AÑOS DE SU INFANCIA Y JUVENTUD ANTES DE INSTALARSE EN BEIRUT (LÍBANO).

PORTADA DEL ÚLTIMO LIBRO DE TOMÁS ALCOVERRO “¿POR QUÉ DAMASCO? ESTAMPAS DE UN MUNDO ÁRABE QUE SE DESVANECE” (DIÉRESIS)

Reuniones clandestinas

Los recuerdos de Tomás Alcoverro se amontonan al callejear por el Molins de los veranos de su infancia, pero también de la adolescencia y madurez. Porque una vez heredó la finca, la prestaba para que celebraran reuniones clandestinas los líderes del Moviment Socialista de Catalunya (MSC), conocidos como “els musics”.

Joan Raventós, Raimon Obiols y Miquel Roca Junyent, entre otros, venían a Molins para esquivar la vigilancia franquista. Alcoverro recuerda que Raventós le daba 25 pesetas para el taxi de regreso a Barcelona, porque él no solía quedarse.

Durante muchos años, el periodista que ha cubierto las guerras de Palestina, Líbano, Irán, Irak y ahora Siria, estuvo vinculado a Molins de Rei y a sus vecinos, veraneantes, con los que departía a la fresca o realizaba excursiones a la Peña del Moro. Vivía puerta con puerta con la familia de Maria Rosa Virós, que fue rectora de la Universidad Pompeu Fabra y esposa del intelectual José Antonio González Casanovas. También frecuentaba dos edificios cercanos a su casa y que aparecen en la película de Pedro Almodóvar “La mala educación”.

El director manchego rodó en el cine de la Joventut Catòlica, un edificio de 1921 con claras influencias modernistas, y en el Teatre Foment, erigido en el mismo año y utilizado como teatro y sala de baile.

El Foment Cultural i Artístic también fue el escenario en 2011 de la gala de los Premios Ràdio Molins de Rei en los que Tomás Alcoverro recibió el primer galardón de Comunicación con el nombre de Miquel Armengol, el periodista molinense artífice de la emisora. Alcoverro, como buen reportero, se mezcla con la gente de la calle, pasea discreto y es capaz de pasar horas observando el trasiego fundiéndose con el entorno.

Así es como en sus más de 8.000 crónicas desde Oriente Medio encaja las piezas del puzzle de ese avispero de la Humanidad donde la única certeza es que no hay certezas. ■■■

El Llobregat incrementa els seus profetes

Jesús Vila, Núria Marqués, Frederic Cano, SOS Delta, Molins Acull i GATS, nous guanyadors dels Premis El Llobregat

La publicació comarcal El Llobregat celebra, a l'auditori de El Cèntric, a El Prat de Llobregat, la gala de la tercera edició dels seus guardons

Més de dues-centes persones, entre elles, autoritats de dins i fora del territori, assisteixen a la gran festa de la publicació i del territori

Redacció

El Llobregat ja té els seus nous guardonats d'aquest 2017. La publicació comarcal del Baix Llobregat i L'Hospitalet ha celebrat, el 4 de maig a l'Auditori del Cèntric de El Prat, la seva gala de la tercera edició dels Premis El Llobregat per reconèixer, novament, la feina de sis persones o entitats vinculades al territori.

En concret, el periodista hospitalenc Jesús Vila (Premi periodístic Aigües Cristal·lines); la nedadora paralímpica de Castellví de Rosanes Núria Marqués (Premi a la Major Crescuda); el director i fundador d'ETV, Frederic Cano (Premi Cabal Amazònic a la trajectòria); SOS Delta del Llobregat (Premi a l'Afluent Verd); Molins Acull (Premi Aigües Braves) i l'entitat pratenca GATS (Premi Riba Solidària) han estat els nous guanyadors d'aquesta consolidada festa del territori.

Es sumen així a la llista de 'profetes' del Baix de El Llobregat, que ja compta amb un total de 18 guanyadores en aquests tres anys de premis: Jordi Évole, Karra Elejalde, Manel Esteller, Sonia Corrochano, Cristina Manresa, Francesc Casbas, Associació Educativa Itaca, Banc dels Aliments, Ecologistes en Acció, Fundació El Llindar,




**RÀDIO
SANT BOI**
FM 89.4

Consorci del Parc Agrari del Baix Llobregat i Associació d'Aturats Majors de 50 anys van ser els anterior guardonats.

L'acte ha comptat amb una important representació institucional de dins i fora del territori, entre ells, el subdelegat del Govern d'Estat a Catalunya, Emilio Ablanedo; el director del Consell Català de l'Esport, Antoni Reig; l'alcalde de El Prat, Lluís Tejedor, que va realitzar l'obertura institucional de l'acte, i alcaldes i alcaldesses de la resta del territori (Viladecans, Gavà, Sant Feliu de Llobregat, Sant Vicenç dels Horts i El Papiol); regidors de tot el Baix Llobregat i L'Hospitalet; representants de les administracions supramunicipals (Diputació de Barcelona i AMB), així com les primeres espases del món patronal (PIMEC i Aeball); sindical (UGT, CCOO i USOC), acompanyats de destacades persones vinculades al teixit empresarial, social i cultural.

En total, més de dos-cents assistents que fan d'aquesta festa un mirall del Baix Llobregat i L'Hospitalet: "Més enllà de ser la festa del nostre mitjà de comunicació, la gala s'ha consolidat com una gran festa de tot el Baix Llobregat i L'Hospitalet i, per tant, creiem que, d'aquesta manera, també fem comarca", ha dit el director de El Llobregat, Imanol Crespo.

Treball en equip i en xarxa

El Llobregat va néixer a l'abril de 2006 i des d'aleshores porta 123 edicions impreses publicades de manera ininterrompuda, a més de la seva edició digital ellobregat.com. La gala serveix, doncs, per fer balanç de l'any i, sobretot, plantejar nous reptes de futur. En aquest sentit, Crespo ha destacat, enguany, el valor fonamental del treball en equip i en xarxa. I és que la publicació ha realitzat en els darrers anys fins a una quinzena d'acords, des de GestXXI i BCN Content Factory, fins els més recents amb La Xarxa o La Vanguardia. És, sens dubte, la principal novetat en el darrer any de la publicació.

Des de setembre, El Llobregat es distribueix encartat, el primer divendres de cada mes, dins del diari del Grupo Godó tant en punts de venda com per subscriptors, gràcies "a un acord que, a punt d'arribar al seu primer any, podem dir que estem encantats i que celebrem enormement", ha dit Crespo en una gala que ha comptat amb Juan Carlos Ruedas, director de Màrqueting de La Vanguardia.

De cara al futur, El Llobregat ha anunciat un reforçament dels continguts del seu digital, per primera vegada, a través d'una plataforma de pagament amb informacions exclusives en la que ja es treballa.

El Llobregat, premiat com el millor gratuït d'Espanya a l'any 2015 per l'Associació d'Editors Espanyols de Publicacions Periòdiques (AEEPP), és considerat el mitjà comarcal imprès de referència al territori, segons, també, una enquesta a professionals realitzada pel Centre d'Estudis, en el marc del Congrés 'El Baix Llobregat a Debat'. **///**

Jesús Vila - Premi Aigües Cristal·lines



No oblidaré mai aquesta deferència que heu tingut pensant en mi"



Núria Marqués - Premi a la Major Crescruada



Que el premi sigui un reconeixement a l'esport de persones amb discapacitat"

Frederic Cano - Premi Cabal Amazònic



Si haguéssim deixat de donar la veu al carrer, ETV no tindria sentit"



SOS Delta - Premi Afluent Verd



El Delta continua patint amenaces, però algun dia ens podrem jubilar d'aquesta lluita"

Molins Acull - Premi Aigües Braves



Vam sorgir espontàniament al setembre i des d'aleshores ens reunim"



GATS - Premi Riba Solidària



Aquest premi és de totes les entitats que arriben a on no arriba l'Administració"



 **Creu Roja**
Catalunya

Aquí **#necessitemgentcomtu**
Fes-te  voluntari/ària  Creu Roja
inanna



3



4



7



8



12



13

1. MÉS DE DUES-CENTES PERSONES VAN ASSISTIR A LA GALA, CELEBRADA A L'AUDITORI EL CÈNTRIC, DE EL PRAT DE LLOBREGAT;
2. EL DIRECTOR DE MÀRQUETING DE LA VANGUARDIA, JUAN CARLOS RUEDAS, ENTREGA EL PREMI AIGÜES CRISTAL-LINES AL PERIODISTA HOSPITALENC JESÚS VILA;
3. FREDERIC CANO, DIRECTOR I FUNDADOR D'ETV, VA SER RECONEGUT PER LA SEVA TRAJECTÒRIA PERIODÍSTICA AL BAIX;
4. LA GALA VA COMPTAR AMB L'ACTUACIÓ DEL GRUP FUNKDATION, AMB LA COREOGRAFIA DE LA PRATENCA ÚRSULA RILO;
5. L'EDITOR DE EL LLOBREGAT, XAVIER PÉREZ LLORCA, REP A L'ALCALDE DE EL PRAT, LLUÍS TEJEDOR;
6. EL DIRECTOR DEL CONSELL CATALÀ DE L'ESPORT, ANTONI REIG, VA ENTREGAR EL PREMI A LA NEDADORA PARALÍMPICA, NÚRIA MARQUÉS;
7. LA PLATAFORMA MOLINS ACULL, A FAVOR D'ACOLLIR REFUGIATS, VA SER GUARDONADA A LA CATEGORIA 'AIGÜES BRAVES';
8. TEJEDOR VA OBRIR L'ACTE AMB UN SALUT INSTITUCIONAL;
9. EMILIO ABLANEDO, SUBDELEGAT DEL GOVERN DE L'ESTAT A CATALUNYA, A LA DRETA DE LA IMATGE, VA SER UN DELS CONVINDATS;
10. ALCALDES I REGIDORS DE GRAN PART DEL TERRITORI VAN ASSISTIR A LA TERCERA GALA DELS PREMIS EL LLOBREGAT;
11. EMILIO ABLANEDO ENTREGA EL PREMI AFLUENT VERD A SOS DELTA
12. L'ENTITAT PRATENCA GATS VA SER PREMIADA PER LA SEVA FEINA EN EL TERCER SECTOR
13. CÒCTEL DE COMIAT AMB TOTS ELS ASSISTENTS !!!

**Agencia
Publicitaria
El Llobregat**

Diseñamos sus campañas publicitarias
Asesoramiento técnico por expertos en marketing,
inserciones publicitarias en prensa local y comarcal,
diseño de publicidad, encartes...

publicidad@elllobregat.com - 671 54 09 21

El Prat de Llobregat, una ciudad de cine

El Festival Preview de El Prat hace valer el 'corto' en su edición más 'glocal'

El certamen de cine, organizado esta vez por la ASCAP, internacionaliza su propuesta sin perder el vínculo con los artistas locales

El Preview, que acabará cada jueves de julio con un corto pratense, ha recibido más de 2.000 cortos de todo el mundo

Imanol Crespo

El pratense Jaume Martí fue galardonado, en febrero, con un Goya al mejor montaje y, ahora, Laura Ferrés, la única representante española en Cannes, ha sido premiada por su corto 'Los Desheredados' en la Semana de la Crítica del festival francés. El 2017 está siendo, pues, un año excelente desde el punto de vista de la creación audiovisual en una ciudad de cine: El Prat.

Y no es casualidad. Prueba de ellos son estas dos efemérides relacionadas que coinciden en 2017: el 50 aniversario del Cine Capri y el primer lustro del Prat Film Office, un servicio municipal excepcional que ha consolidado a El Prat como el tercer municipio de Cataluña

EL ACTOR PRATENSE LOLO HERRERO ES EL PRESIDENTE DE LA ASCAP Y MIEMBRO DEL JURADO DEL PREVIEW



que más rodajes realiza. En este contexto, se ha hecho hueco el Festival Preview, que regresa -un verano más- en su sexta edición ya, con el cortometraje como único protagonista. Liderado, en esta ocasión, por la nueva ASCAP (Associació de Suport a la Creació i la Producció Audiovisual al Prat), el Preview celebra, en el espacio cultural del Cèntric Gastrobar, sus cuatro sesiones de 'cortos' reservadas para los jueves del mes de julio, como es habitual.

En esta ocasión, en cambio, el festival acentúa la internacionalización de la propuesta, que ha recibido más de 2.000 cortos de cualquier parte del mundo: 235 de Estados Unidos, 234 de cualquier punto de España y una larga lista de países (Perú, Indonesia, Ucrania, Angola...) en la que están incluidos algunos como Siria, en plena guerra civil, o Bielorrusia, la única dictadura de Europa. "Hemos visto una conexión mundial muy chula. Es alucinante el interés que hay en una cosa tan local, lo que refleja lo universal que es el mundo audiovisual. Que, tal y como están, a alguien se le ocurra coger una cámara y hacer un corto en Siria es muy potente", dice el actor pratense Lolo Herrero, presidente de la ASCAP y miembro del jurado.

Oportunidad local

El Preview no pierde, en cualquier caso, el vínculo con los artistas locales: "Desde lo local es desde donde se crece y desde donde el ser humano se hace global. Pero, primero, tenemos que tener muy clara la raíz". Así, se pasarán, cada jueves, cuatro cortos de hasta 15 minutos, otros cuatro de hasta 3' y un corto local que cerrará cada sesión. "En El Prat estamos a diez minutos de poder reunirnos para hacer cualquier cosa. Eso da facilidad y agilidad para hacer cosas desde lo local, pero que aspiran a ganar en Cannes".

Una facilidad que aún han querido potenciar con esta propuesta de cortos de tres minutos, que no requiere de tanta logística ni material profesional, con lo que abre un amplio abanico de opciones a los nuevos talentos. "Hay piezas de tres minutos que son muy chulas. El Otto Film Fest ya hace este formato, con el que no necesitas una gran infraestructura y, por tanto, está más abierto a nuevos creadores", dice Montse Enguita, productora del Preview.

Como novedad, y en el marco de una de las ramas de la ASCAP, la de promover el cine entre los jóvenes estudiantes de El Prat, alumnos de una asignatura de Artes Escénicas del IES Baldiri Guilera clausurarán el festival con un cortometraje de 3 minutos. ///

91.6 F.M. el prat ràdio

Laura Ferrés: “Quise que mi padre, pese a la situación de inestabilidad, mantuviera la dignidad”

■ LA AUTORA PRATENSE DEL CORTO ‘LOS DESHEREDADOS’, QUE ERA LA ÚNICA REPRESENTACIÓN ESPAÑOLA EN CANNES, HA SIDO PREMIADA –POR UNANIMIDAD– CON EL LEICA CINE DE LA SEMANA DE LA CRÍTICA DEL FESTIVAL FRANCÉS

Con muchos los colectivos desheredados en nuestras sociedades modernas que luchan, en silencio y solos, por seguir adelante tras el impacto de la crisis. Uno de ellos es el de los trabajadores mayores de 55 años o el de los empresarios de pequeños negocios familiares que, con la misma edad, de repente, se encuentran que tienen que bajar la persiana tras toda una vida laboral. Este es el caso de Pere Ferrés, entonces propietario de la mítica compañía de autocares Fersprat, de El Prat de Llobregat, que, en 2015, tuvo que cerrar el negocio fundado por su bisabuelo.

Quien le iba a decir que, de la mano de la siguiente



LAURA FERRÉS, DIRECTORA DEL CORTO ‘LOS DESHEREDADOS’, EN LA PUERTA DEL CÉLEBRE CINE CAPRI DE EL PRAT | IMANOL CRESPO

generación de la familia, en concreto, de su hija Laura Ferrés, esta mala noticia les iba a llevar, ni más ni menos, que al Festival de Cine de Cannes y no solo eso; porque no volverían con las manos vacías. Mientras Pere cerraba el negocio, Laura, de 28 años, graduada por la Escuela Superior de Cine y Audiovisual de Cataluña (ESCAC) y especializada en dirección, desenfundó la cámara para rodar su segundo cortometraje: ‘Los Desheredados’. “Tenía que hacer algo; esto no tenía que morir así y me entraron las ganas de coger la cámara”, dice Laura Ferrés para El Llobregat.

Triunfo en Cannes

El corto, que ha sido la única representación española en Cannes, ha sido galardonado –por unanimidad– con el Premio Leica Cine de la Semana de la Crítica del festival francés. “No me lo esperaba de ninguna manera, porque este año, además, recibieron 1.700 cortos. Era muy difícil entrar en la selección y encima ganar”, explica. “Era mi primera vez en Cannes y la verdad es que les interesa el corto, que en muchos festivales están en la sombra del largometraje. Aquí no; lo ven como un campo de experimentación de grandes talentos”.

Pere, su padre, es el protagonista de la realidad y de la ficción, en la que Ferrés plasma –sin la necesidad de utilizar, prácticamente, la palabra– el mar de sentimientos que le pasaban a su padre por la mente: “Es verdad que se comienza a hablar al final del corto. Intenté que hubiera un trabajo de imagen y sonoro cuidado. Luego, me pareció interesante el fuera de campo. Excepto mi padre o mi abuela, los personajes secundarios no se les ve, dejando la cámara siempre muy cerca de mi padre. No es que la historia se articule como causa y consecuencia, sino que gira alrededor de cómo se sentía el personaje”.

Dignidad y esperanza

Como decía, sin palabras, Ferrés transmite en todo momento los sentimientos que cualquier ‘desheredado’ puede sentir al ver, como Pere, que la situación no tiene solución. Todo, además, con una ejecución que cuida y mima cada detalle, con una fotografía y unos exteriores espléndidos y un trabajo de sombras e iluminación que no pasa desapercibido y que tiene su sentido: “En el corto no hay nada porque sí. Todo tiene una lógica. En este caso, quise que mi padre y el personaje que estaba construyendo, pese a la situación de inestabilidad económica, profesional y personal, mantuviera la dignidad. El corto tenía que desprender esperanza, aunque la historia acabara mal, con el cierre de la empresa”.

Esta esperanza y dignidad, que se cuele en forma de luz en la sombra, llega paradójicamente con el cierre de la compañía, que subsistía, en la última etapa, de los ingresos –y los insultos– que se derivaban del transporte de grupos de despedidas. Un cierre que ha significado, de manera inmediata, el impulso de Laura en su segundo cortometraje.

Autora de ‘A perro flaco (2014)’, su debut, estuvo presente en 60 festivales y obtuvo nueve reconocimientos. Con ‘Los Desheredados’, en su estreno, ya ha sido galardonado en ‘Cannes’, con lo que su recorrido se antoja más que interesante. ■■■

Ajuda'ns



a ajudar

“Podrías ser tú, ¡sí, tú!”, cuenta a los niños el drama de los refugiados

El libro de Elisabeth G. Iborra, con ilustraciones de Ruth Juan, ayuda a concienciar a los más menudos para que mañana sean mejores personas

La obra forma parte de un proyecto educativo integrado transmedia que refleja lo que podría ocurrir si tienes que vivir como menores refugiados

J.C.V.

“Podrías ser tú, ¡sí, tú!”, de la editorial Somos Libros, es un cuento infantil en el que se narra la historia de Dani y su familia y forma parte de un proyecto educativo dirigido a niños de entre 10 y 12 años que también integra una app. El relato de Elisabeth G. Iborra ilustrado por los trazos sencillos y cargados de emoción de Ruth Juan, reproduce escenas de la vida cotidiana de un niño refugiado y la de sus familias y amigos y logra reflejar lo que podría ocurrir si tuviera que vivir como niños refugiados.

“Hace un año mis padres, Anita, Cuco y yo emprendimos un viaje, el viaje de nuestras vidas. Tuvimos que dejarlo todo, nuestra casa, nuestros amigos, nuestros recuerdos...”, es el drama de los que tienen que dejar su país y su vida por guerras, persecuciones, represiones..., para buscar un futuro mejor, un futuro que muchas veces no llega. Iborra señala que ha tratado de recoger situaciones de vital importancia y que a la vez son escenas familiares y cotidianas, que van del entorno familiar – hogar, higiene, hermanos, mascotas- al ámbito social en la escuela, amigos, deporte, etcétera. De forma que consigue “la empatía y proximidad con los miles de niños refugiados que tienen que vivir esas situaciones en el mundo”

Una app de e-learning

El objetivo perseguido en este proyecto didáctico que se amplía con una app como herramienta de e-learning, no es otro que sensibilizar a niños y familias sobre realidades adversas y qué se puede hacer para ayudarlos, además de facilitar la integración de aquellos que son acogidos en nuestro país. Unos contenidos educativos que sirven de herramientas para padres y docentes divididos en 3 temas: las otras culturas (identificación de las diferentes culturas y sus características), la inteligencia emocional (fomentar la búsqueda de soluciones pacíficas ante los conflictos, y la salud (implantar prácticas de vida saludable).

A través de juegos e ilustraciones, se transmite la importancia de educar en valores: respeto, diversidad, compañerismo, convivencia, aceptación del otro. Mediante la app se suman historias ilustradas con las



El cuento de **Elisabeth G. Iborra**, a través de juegos e ilustraciones, transmite la importancia de **educar en valores**”

PORTADA DEL NUEVO CUENTO DE IBORRA. LA PERIODISTA Y ESCRITORA ES AUTORA DE 17 LIBROS, ENTRE ELLOS, UN BESTSELLER SOBRE ANÉCDOTAS DE ENFERMERAS

“

Hace un año mis padres,
Anita, Cuco y yo
emprendimos un viaje,
el viaje de **nuestras vidas**.
Tuvimos que dejarlo todo,
nuestra casa, nuestros
amigos, nuestros
recuerdos...

nuevas tecnologías ayudando, así, a los docentes, formadores y padres a fomentar y desarrollar actitudes positivas de integración, basándonos en los principios básicos de la neuroeducación. El final del libro ha sido creado por alumnos del Lycée Français de Barcelona, basado en la esperanza y dignidad, bajo la supervisión de la profesora Patricia Agüera y la colaboración de Yolanda Bassas, abogada y voluntaria en campos de refugiados. Elisabeth G. Iborra es periodista y escritora, por este orden. Ha publicado 17 libros, entre ellos un bestseller sobre anécdotas de enfermeras, y tiene una afición especial por los gonzos, es decir, por ponerse a investigar en primera persona los temas sobre los que escribe, inmiscuyéndose, hasta la médula. ///

El grupo Los Diablos nace en L'Hospitalet; hablamos con la voz de la banda: Agustín Ramírez

Agustín Ramírez: "Imagínate el impacto que ahora tendría 'Un rayo de sol'; me río del 'Despacito'"

La mítica banda de pop Los Diablos tiene sus orígenes en las calles de L'Hospitalet de Llobregat

Los Diablos saltaron a la fama con 'Un rayo de sol' en 1970; casi 50 años después siguen en activo

Redacción

Tiene 69 años y, sin embargo, la vitalidad de aquel joven adolescente que se dejaba las rodillas en el antiguo campo de fútbol hospitalense del Hércules junto a su amigo y compañero de banda Enrique Marín 'Quique' (guitarra). Tanto que Agustín Ramírez, la voz de la mítica banda de Los Diablos, también de L'Hospitalet, nos avanza posibles proyectos de futuro del grupo, todavía en activo: "Dentro de tres años hará el 50 de 'Un rayo de sol' y queremos hacer nuestro aniversario", dice Ramírez al colaborador de El Llobregat, Manolo Garrido, director del canal de podcast 'Trozos de Vida, Trozos de Radio'. "Y te quiero a ti, Manolo, al lado".

Tenía 22 años cuando grabaron el disco que les catapultó a la fama y que les dio a conocer como una de las mejores bandas pop del momento. Pero la andadura comenzó mucho antes en L'Hospitalet, en el barrio de Collblanc. Con tan solo 14 años, los dos jóvenes de la segunda ciudad de Cataluña formaron la banda 'Diablillos del rock' con la que versionaban canciones del Dúo Dinámico: "El Dúo Dinámico fue el causante de la creación del gru-

po. Éramos seguidores de Manolo y Ramón; y quien diría que con el tiempo coincidiríamos en actuaciones, somos amigos, nos queremos mucho...", reconoce el cantante tras explicar una de sus gamberradas de jóvenes: "Una vez, en un entablado de Collblanc, tocaban ellos el sábado y hacían matinales el domingo y dejaron una guitarra de Ramon, que nos tomamos prestada sin permiso".

De diablillos a diablos

Pero los 'diablillos' se hicieron grandes y la efervescencia de los Beatles les hizo refundar la banda en los conocidos 'Los Diablos', un proceso en el que la figura de Amado Jaén ha sido siempre, según Ramírez, fundamental: "Fue la llave de todo. Nos dio personalidad. Creó canciones propias para los Diablos y cogimos nuestra identidad [...] Amado Jaén es el alma. Es la parte más importante de Los Diablos de por vida".

Así, tras años de festivales con muchos grupos que pasaban por La Torrassa, por el Teatro Santiago Apóstol, el de Ramón Nonato o por el 'Club Pimpinela', donde coincidían con los cómicos hermanos Calatrava, Los Diablos saltan a la fama con su primer LP, 'Un rayo de sol', un disco que se cocinó meses antes de su puesta en circulación:



RAMÍREZ PASA POR EL CANAL DE PODCAST 'TROZOS DE VIDA, TROZOS DE RADIO', DEL COLABORADOR DE EL LLOBREGAT, MANOLO GARRIDO

"Grabamos la canción en octubre de 1969 sabiendo que sería número 1; hasta la compañía lo sabía. Como jóvenes, queríamos que saliera rápido, pero la compañía se esperó hasta el mes de abril después de Eurovisión. Así que estuvo hecha y grabada en una caja fuerte hasta entonces. Y no hubo ni una filtración".

Lograron vender más de 600.000 copias entre abril y septiembre y un millón en todo el año, siendo la banda que más ventas hizo entonces, solo superada por Manolo Escobar y su 'Porompompero' (más de un millón de

copias). Con una media de 3.100 copias por títulos producidas que había en 1975, se pueden imaginar el éxito descomunal que representó el mítico 'rayo de sol' y su 'sha la la la, oh, oh, oh'. Fue la canción, sin duda, del verano y estuvo en el número uno de la lista de Los 40 Principales durante 15 semanas, estando en la lista un total de 28.

Disculpas de la crítica

Un éxito que, en ocasiones, no se reflejó en la crítica de la prensa, tal y como recuerda Ramírez, que explica como varios periodistas le han pedido,

posteriormente, perdón por no reconocer el trabajo y la calidad de Los Diablos: "Jose María Íñigo, por ejemplo, nos pidió disculpas en un macro festival de los años 60 por los palos que nos había dado en Cadena Ser. Hubo falta de consideración; si vendías, pongamos, un millón de 'Un rayo de sol', no había un millón de analfabetos. Quizá, los analfabetos eran ellos", critica. "Rafael Revert, en el festival del

25 aniversario, nos decía: es curioso, con 'Bamboleo' de Gipsy Kings, tuve que ponerlos en número 1 porque llevaban un millón de ventas, pues lo mismo pasó en Los 40. Estuvieron 22 semanas porque estaba sobre 700.000 singles. Pues imagínate, hace 47 años, el 'rayo de sol', cuantas copias serían ahora... Me río del 'Despacito'".

Ramírez critica, pues, la mala prensa de entonces y la conversión del sector hacia la "pachanga hortera y comercial", un sector que, como ya le advirtió su suegro, manager durante muchos años, y sus padres: "da muchos palos". "Cuando mi suegro lo dejó después de ocho años, no tenían ni piso, ni nada. Así que con el primer 'royalti' que me dieron en los '70, hice caso y con un millón de pesetas me compra un piso en la calle Rafael Campalans, 31, de L'Hospitalet. Ha sido el mejor ahorro que he tenido en toda mi vida".

NOTA: Disfruta de la entrevista completa en 'Trozos de Vida, Trozos de Radio', por Manolo Garrido, a través de www.elllobregat.com.

Cafè Filosòfic: Jo, turista

El turisme centra el darrer Cafè Filosòfic d'Esplugues amb una mirada introspectiva de 'nosaltres' i el nostre comportament

"El turista surt avui amb tot planificat i bitllet de tornada. Ha esdevingut un producte de consum de masses com si fos un mòbil o la roba que portem"

Jaume Grau

Fa un any parlàvem de l'embriaguesa; era temps de verema. Ara hem parlat del turisme; no cal insistir en que és el tema de moda, i més si acabem de tornar de les vacances. Com sempre que parlem de qualsevol assumpte, hem d'acabar interrogant-nos sobre allò tan misteriós i complex com "la condició humana". Deixem de moment els conceptes generals (turismes) i girem la nostra mirada introspectivament cap a nosaltres mateixos (jo turista). En el darrer cafè vam parlar de la revolució i la possibilitat -o miratge- de la utopia i el desig de canviar el món. Sembla que ja ens hem rendit, els qui alguna vegada hem tingut la més petita intenció de fer-ho. Sembla que avui en dia qui no està d'acord amb la realitat es refugia en la identitat i s'ompla la pell de tatuatges, o cerca el paradís milers de quilòmetres enllà. Trobar els "paradisos artificials" en uns dies a Cancún, i a més finançats per la Caixa, és quelcom barat, a l'abast de les nostres possibilitats i socialment ben vist: un èxit, sobre tot si en publiquem les fotos -preferentment en el format de "selfies"- a les xarxes socials. Fer turisme és un joc, una simulació que a tots ens agrada jugar, un "com si..."; com els infants quan juguen a ser adults o personatges de pel·lícules, però amb la gran diferència de que els nens són conscients de la ficció que

creen ells mateixos, i a la qual imposen les seves propies normes, i els adults creiem fermament en la veritat que se'ns ofereix -tot pagant, és clar-.

Ideals transformats en mercaderies

De la mateixa manera que no podem existir socialment sense un número i formant part d'una estadística -esquelet organitzatiu de l'estat- és molt difícil adquirir el coneixement del món fora de l'estructura de la indústria turística. Aquest cop hem tingut la sort de comptar amb la presència de tres estimades professionals d'aquesta indústria, que han aportat valor i coneixement al nostre diàleg, i una clara visió del que és ara i el que ha estat el turisme en les darreres dècades. I ens han fet veure que hi ha moltes maneres de viatjar i fer turisme, i que molt diverses són les maneres de concebre i dur a terme aquestes petites escapades més o menys aventureres que a tots ens il·lusionen.

Evidentment, no sempre s'ha vist de la mateixa manera al llarg de la història, i hem acudit a les savies paraules de les autoritats per il·lustrar aquestes diferents maneres de veure i considerar a les persones que es belluguen fora del seu àmbit quotidià: Diu Séneca: "... por lo que siento, concibo buenas esperanzas, ya que no andas vagando y no te afanas en cambiar de lugar. Estas mutaciones son de alma enferma; yo creo que una de las primeras manifes-

taciones con que un alma bien ordenada revela serlo es su capacidad de poder fijarse en un lugar y de morar consigo misma ...a los que pasan su vida corriendo por el mundo les viene a suceder que han encontrado muchas posadas, pero muy pocas amistades". Séneca, L. A. Cartas Morales a Lucillio.

Diu Montaigne: "...no emprendo [mi viaje] ni para regresar ni para completarlo. Lo emprendo tan solo para moverme, mientras el movimiento me complazca. Y me paseo por pasearme. Quienes corren en pos de un premio, o de una liebre, no corren. Corren quienes corren por juego, y para ejercitarse en la carrera". Les Essais, 1595.

Podríem parlar també del "grand tour" que feien els joves de classes acomodades, com a "viatge iniciàtic" per Europa, especialment Itàlia i França. Tot això són antecedents històrics de la manera popular i a l'abast de tothom que tenim ara de viatjar. Avui el turista surt amb tot planificat i, sobre tot, amb bitllet de tornada. El turisme ha esdevingut un producte de consum de masses, de la mateixa manera que un televisor, un mòbil, la roba que portem o el cotxe que conduïm -millor si són de marca-.

I quan parlem d'aquesta societat nostra en que tants ideals s'han transformat en mercaderies de fàcil adquisició -sempre amb una bona financiació, que quedi clar-, no podem deixar de reflexionar sobre els efectes que té aquesta voracitat massiva sobre els nostres propis espais vitals i la nostra pròpia vida quotidiana, quan tots nosaltres, milions de persones, en exercici de la nostra llibertat i fent ús dels nostres drets -només faltaria!- propiciem el consum desafortat de combustibles, l'edificació descontrolada i l'allunyament de les persones dels seu hàbitat tradicional -en aquest fenomen de tan trista actualitat com la gentrificació-.

Us desitgem a tots i a totes una feliç tornada a casa després de les vacances i els viatges que ens hem merescut i hem pogut fruit. Sempre és bonic veure món! **!!!**



IMATGE DEL DARRER CAFÈ FILOSÒFIC D'ESPLUGUES



Museus d'Esplugues
de Llobregat

Can Tinturé

La Rajoleta

DESCOBREIX L'ART I EL COLOR DE LA CERÀMICA

www.museus.esplugues.cat   



CAN TINTURÉ



LA RAJOLETA

Can Tinturé ens convida a fer un suggerent recorregut cronològic i estètic per la col·lecció de rajola de mostra de Salvador Miquel, acompanyats de peces, majoritàriament catalanes, realitzades entre els segles XIV i XIX.

Malgrat la provisionalitat de "La Rajoleta" -antiga fàbrica de ceràmica Pujol i Bausis- aquesta visita ens permet conèixer el seu important conjunt de forns, i ens sorprèn amb la història i producció d'una empresa pionera, que va tenir un paper destacat durant el Modernisme.





UNA VINTENA DE PERSONES VAN PARTICIPAR A LA PRIMERA RUTA DE 'DIÀLEGS FILOSÒFICS AL BAIX', EN AQUEST CAS, A PORTBOU. A LA IMATGE, ELS PARTICIPANTS ENVOLTEN L'ENTRADA AL MEMORIAL A WALTER BENJAMIN | JOANA RODRÍGUEZ

El Llobregat estrena 'Diàlegs Filosòfics al Baix' amb una primera ruta a Portbou sobre Walter Benjamin

El projecte, que té la filosofia com a pilar fonamental, celebrarà pròximament diferents trobades pel Baix Llobregat i L'Hospitalet

El primer col·loqui, sobre ètica i la figura de W. Benjamin, serà a Sant Boi el pròxim 15 de novembre, a les 19 hores, a Can Massallera

Jaume Grau

En sortir del túnel, ens acull Portbou, un lloc petit, com les coses que agradaven a Walter Benjamin. És un final del camí, que un dia va ser el final de l'esperança, un llugaret perdut, desconegut, on la tramuntana i l'acció de l'home han esculpit un paisatge propi i contradictori. No hi ha millor símbol del progrés imposant-se a la pacífica natura que l'impressionant vista aèria del manat de vies que conflueixen en una estació, de vidre i ferro, impròpia d'una antany petita cala, refugi dels pescadors de Cervera i Colera.

Una considerable església neogòtica atorga la benedicció del cel a tan magna obra; el déu del progrés, benefactor de l'emprenedoria humana, un dia de l'any 1878 va donar el seu vistiplau a la creació en el no res d'un complex duaner i ferroviari, a un costat d'una ratlla imaginària -un producte tan humà com la història i les lleis-.

A aquest singular indret va arribar un 25 de setembre de 1940 Walter Benjamin, fugint de la barbàrie i l'estat d'excepció. El seu pretès destí era un refugi llunyà, els Estats Units, la pàtria dels tri-

omfadors, de la lliure empresa i el progrés, on tot és gran i els horitzons són infinits, no com a Portbou. Però li mancava un paper, un visat de sortida de França, i la burocràcia es va interposar en el seu camí, com tantes altres vegades, i li va impedir consumir aquesta contradicció.

Viatge a la desesperança

En Max Pérez, filòsof i fill de la tramuntana, en un dia amable i assolellat, ens ha acompanyat en una breu passejada pels escenaris de la curta estada del nostre filòsof refugiat: l'estació, l'Hotel de França, el cementiri i el memorial de Dani Karavan, aquell inquietant passadís, fet de vidre i ferro, que retrocedeix, des de la porta del cementiri, on es troben els morts de la petita història de Portbou i l'esperit del filòsof, fins a les calmoses aigües de la badia, reflex del cel. És en aquest indret, plé de presències, en un dia clar, on el sol, l'aire i l'aigua ens amanyaguen, elevats per damunt de la badia tranquil·la i lluminosa, on ens ve a la ment la segona de les tesis "Sobre el concepte de història" del nostre autor, on "ens sobrevola quelcom de l'aire respirat antany pels difunts, on escoltem un eco de les veus dels qui ens han precedit en la terra, que reapareix en la veu dels nostres amics". És on sentim que el nostre

captivament, la nostra actitud envers el moment present, obre una escletxa en el temps-ara, de memòria i redempció de tots els qui ens han precedit, i que han patit en el decurs de la història.

"No tinc altra elecció"

En Max, intercalant breus textos de Walter Benjamin en la seva explicació, ha sapigut transmetre encertadament els grans trets de la seva trajectòria intel·lectual i personal, i molt especialment de les darreres hores a Portbou, en el tràgic desenllaç de tan dissortada vida: el suïcida a l'Hotel de França, quan, malalt i perseguit pels nazis i retintut per la policia espanyola sota l'amenaça de deportació a Alemanya, amb una forta dosi de morfina, va posar fi a la desesperança:

"En una situació sense sortida, no tinc altra elecció que plegar. En un poblet dels Pirineus, on ningú no em coneix, la meua vida acabarà. Us prego transmetre els meus pensaments al meu amic Adorno i que li expliqui la situació en què em trobo posat. No em queda prou temps per escriure totes aquestes cartes que hagués volgut escriure". Walter Benjamin.

En Ramon Alcoberro, company de viatge, ha aportat breus i encertades intervencions, des d'el seu immens bagatge de coneixement sobre la filosofia i la figura de Walter Benjamin. A ell li pertoca desenvolupar més ampliament la seva vida i obra en el següent diàleg que celebrarem en el mes de novembre, gest que mereix la nostra gratitud infinita en uns dies difícils de la nostra petita història, del nostre país petit, quan sembla que l'ominosa presència de l'estat d'excepció- que tant va ocupar i preocupar a Walter Benjamin- plana de nou sobre els nostres caps. Esperem que la tramuntana escampi ben aviat aquests núvols de negres presagis. //



BAIXADA AL MEMORIAL UBICAT A LA COSTA DEL POBLE PIRINENC | BCN CONTENT FACTORY



MAX PÉREZ VA SER EL GUIA DE LA RUTA, AMB LA COL·LABORACIÓ, TAMBÉ, DEL FILÒSOF CATALÀ RAMON ALCOBERRO | I. C.

Renom: “La setmana tràgica va ser el precedent de la II República”

Mercè Renom és la codirectora de la recerca i editora de ‘La setmana tràgica i el seu context en el Baix Llobregat’

“A la zona del Baix Llobregat, on hi havia més tradició obrera, va ser on la Setmana Tràgica va tenir més importància”

Juan Carlos Ayala

La Setmana Tràgica va deixar una petjada a Catalunya inesborrable. Es va tractar d’unes revoltes populars que succeïren a Barcelona i altres ciutats industrials catalanes, entre el 26 de juliol i el 2 d’agost de 1909. La causa va ser la mobilització de reservistes (persones que no els pertocava anar-hi per edat) per ser enviats al Marroc, on el dia 9 havia començat la Guerra de Melilla.

Aquest episodi ben conegut també va tenir el seu impacte al Baix Llobregat i d’això en sap molt la següent protagonista. Mercè Renom és una de les principals responsables de dur a terme el llibre que recull tota l’evolució, des dels precedents de la Setmana Tràgica fins a les darreres conseqüències al nostre territori. Esperant-me amablement en el Centre d’Estudis Comarcals del Baix Llobregat, pràcticament la seva segona casa, parlem i reflexionem sobre la Setmana Tràgica centrada en el Baix Llobregat.

“Durant el centenari es van fer bastants estudis. Aquesta nova onada d’investigacions va servir per replantejar el que va significar la Setmana Tràgica. Aquí hi ha unes aportacions bastants interessants d’investigadors que nosaltres també vam poder recollir en el llibre, que són els arxius del ministre d’aquell moment: Juan de la Cierva”.

Tradició reivindicativa

“Després d’analitzar detingudament la història, es pensa que el que es volia per aquells temps és proclamar una segona república i no només a Catalunya”. Segons Re-



MERCÈ RENOM, A LA SEU DEL CENTRE D'ESTUDIS

nom, Madrid va intentar trencar el moviment, però a Catalunya ja hi havia una important tradició reivindicativa: “Estaven implicats xarxes a Madrid i altres llocs d’Espanya, el que passa és que des de Madrid es va desarticular aquesta xarxa traspasant la idea que aquest moviment era separatista i anticlerical. A Catalunya des del principi de segle els partits monàrquics es van anant debilitant i al Baix Llobregat hi havia un cas especial, amb el Canal de la Infanta, on havien construït uns salts d’aigua que eren força motriu que servien per instal·lar indústries tèxtils. Allà es van instal·lar una sèrie d’indústries. Hi havia una organització popular, tradició de reivindicació obrera i molta força del republicanisme”.

Una figura important de la Setmana Tràgica va ser Ferrer i Guàrdia. L’autora de l’obra també va tenir paraules per adreçar-se a la persona que es va convertir en un màrtir: “Ferrer i Guàrdia és el símbol de la repressió total. Principal mestre de l’escola moderna, va crear escola i una tradició que va ser la renovació pedagògica catalana. Es tractaven d’escoles vinculades al moviment de renovació pedagògica, escoles laiques, que separaven l’estat de l’església”.

Setmana amb força al Baix

Ho va relacionar amb la incidència de la Setmana Tràgica en aquestes zones: “En aquesta franja de més tradició de solidaritat obrera és on la setmana tràgica va tenir més importància”. Parlant de franges, va explicar l’heterogeneïtat dels successos en el Baix Llobregat: “Hi havia tres zones: una menys industrialitzada que era Esplugues o Sant Just, on hi havia un avenç de les petites

activitats manufactureres. Hi havia una zona d’agricultura tradicional on els governs locals eren monàrquics com Cornellà, que tenia un govern d’alcaldia republicana. Sant Feliu tenia majoria republicana però majoria del govern judicial, mentre que Molins de rei era republicà. En aquestes tres ciutats la Setmana Tràgica era heterogènia quant a comportament”. Va explicar com les conseqüències van ser més importants que els fets en si: “Aquestes zones que s’estaven transformant (Sant Just) el republicanisme encara no era latent, però després de la Setmana Tràgica es va transformar en una zona republicana. Els fets no van ser molt visibles, però el ressò va donar peu a un canvi social”.

El que sí és evident és que la Setmana Tràgica va ser, segons Renom, un precedent a la II República Espanyola: “Sí, totalment. Va ser un precedent a la Segona República. Des del primer moment que veien com guanyava importància estava en la ment, i des dels altres punt d’Espanya aquest era l’objectiu. Sobretot a Catalunya, on hi havia molt pes del republicanisme”.

Per altra banda, l’explicació de la reacció distinta de Cornellà, Sant Feliu i Molins de Rei és molt interessant de percebre: “A Cornellà hi havia majoria republicana, acordaran una aturada de ciutat on es reuneixen els empresaris i van acordar una vaga general, sense piquets. És un republicanisme del sector de Solidaritat Catalana. A Sant Feliu hi havia un alcalde monàrquic, nomenat per la Diputació de Barcelona. Aquí hi haurà una actitud de repressió cap a la població. Finalment, a Molins de rei hi haurà republicans radicals seguidors de Lerroux, que volien fer una revolta”.

Pel que fa a la premsa d’aquell moment, “havia de tot: per un costat, la republicana, que veia anormal pagar 6000 reials per deslliurar-se del Marroc, i per altra, la monàrquica, que intentaven apagar tot”. També resulta molt interessant el tema de les mútues: “Es van constituir mutualitats entre la gent jove que vam funcionar on molta gent es va salvar d’anar al Marroc, com per exemple la mútua de Sabadell”.

Ruta de presentacions

Respecte a la justificació del títol del llibre: “Nosaltres vam agafar aquestes dues dates (1890-1923), com a símbol. En 1890 s’aprova el sufragi universal, la setmana tràgica està entremig i és interessant veure com les comunitats del Baix Llobregat evolucionen. Al principi el republicanisme no tenia molta força en algunes zones i al final s’anirà entroncant en un republicanisme popular. Hi ha una transformació, la continuïtat del republicanisme és evident”.

A més, va parlar de la societat Avenç: “L’Avenç neix després de la setmana tràgica i és un regeneracionisme centrat en Esplugues. És un moviment de gent jove amb sectors de professionals i de republicanisme”.

El Centre d’Estudis ha presentat, recentment, aquest llibre, però no serà l’únic acte sinó que recorrerà diferents ubicacions que van ser protagonistes: “Ho hem presentat a diferents territoris com a Esplugues, l’any passat al Centre i ara tenim un calendari per presentar-ho en els diferents llocs estudiats. Les vivències d’ara les entenem quan coneixem els precedents. La història no es repeteix perquè les circumstàncies són molt diferents, però ens permet entendre segons que esdeveniments polítics complexos”. //



PORTADA DE ‘LA SETMANA TRÀGICA I EL SEU CONTEXT EN EL BAIX LLOBREGAT’



ALFRED Y AMAIA, DURANTE LA INTERPRETACIÓN DE 'CITY OF STARS' DE LA BSO DE 'LA LA LAND', EN LA TERCERA GALA DE OT 2017 | RTVE

El talento del Baix desborda, por triplicado, en el retorno de Operación Triunfo a TVE

Alfred, Aitana y Nerea, de El Prat, Sant Climent y Gavà, participan en el nuevo 'reality', que regresa a RTVE 13 años después

Aitana y Alfred han sido elegidos favoritos en alguna de las galas y han dejado ya momentos para la historia del programa

Redacción

El esperado regreso —trece años después— de Operación Triunfo a su cadena madre, RTVE, llega con el Baix Llobregat fuertemente representado y, además, con importantes posibilidades de aportar el ganador de la presente edición. Y eso que solo se han celebrado cuatro galas, al cierre de esta edición. Tres concursantes de El Prat, Sant Climent y Gavà han accedido a la Academia que, por primera vez, no está en los estudios de Sant Just Desvern, sino en tres plantas del Parque Audiovisual de Cataluña, en Terrassa.

Los jóvenes participantes son, respectivamente, Alfred, Aitana y Nerea, que desde el primer día han mostrado ser merecedores de estar en la nueva edición. De hecho, Aitana ya ha sido elegida entre las favoritas en las primeras galas, al igual que Alfred (en la cuarta) que, además, ha sido protagonista, seguramente, de una de las mejores —si no la mejor— interpretaciones de toda la historia de OT.

Junto con Amaia, de Pamplona, otra de las grandes favoritas también a ganar el programa, el pratense interpretó, en la tercera gala, 'City of Stars', una de las excelentes canciones de la banda sonora de 'La La Land', haciendo gala de su voz y con un piano a cuatro manos que hizo las delicias de la noche. Los dos fueron elegidos como favoritos de la gala y el debate del día posterior era el de si, efectivamente, era la mejor actuación de todas las ediciones del 'reality'.

Éxito a la carta

Sin duda, la actuación merece tal calificativo. Y prueba de ello es que más de un millón de personas han visto los tres minutos de arte a través de la página oficial de RTVE. Aitana, con su interpretación en solitario de 'Issues', en la tercera gala también, suma medio millón de visualizaciones. El programa, en esta ocasión, está presentado por Roberto Leal y tiene como jurado a Mónica Naranjo, Joe Pérez-Orive y Manuel Martos. La veterana Noemí Galera es la directora de la Academia, de nuevo, con Manu Guix al mando de la dirección musical. **///**



EL 'POTABLAVA' DE LA ACADEMIA, ALFRED, HA AUTOEDITADO TRES DISCOS PESE A TENER SOLO 20 AÑOS DE EDAD. CURSA UN GRADO SUPERIOR DE MÚSICO Y EL TERCER CURSO DE COMUNICACIÓN AUDIOVISUAL. ES MÚSICO, COMO SU FAMILIA, Y CINEMATÓGRAFO. DE HECHO, TIENE PREVISTO ESTRENAR UN LARGOMETRAJE EN 2018, EN EL QUE TAMBIÉN HA COMPUESTO SU BANDA SONORA. ES MUY FAN DE MICHAEL JACSON.



AITANA, QUE ACABA DE TERMINAR BACHILLERATO, QUIERE ESTUDIAR LA CARRERA DE DISEÑO. TOCA EL PIANO Y ES FAN DE JAMES BLUNT, MEGHAN TRAINOR, MECAÑO Y ONE REPUBLIC, ENTRE OTROS. EN SU PRIMERA ACTUACIÓN, HA CANTADO LA DIFÍCIL 'BANG BANG' DE JESSIE J, ARIANA GRANDE Y NICKI MINAJ. DESAFORTUNADAMENTE, LOS PROBLEMAS TÉCNICOS DE RTVE EN SU ESTRENO DESLUCIERON SU ACTUACIÓN. SIN EMBARGO, YA EN LA SIGUIENTE GALA SE GANÓ A BUENA PARTE DE LOS ESPECTADORES SIENDO LA PRIMERA FAVORITA DE LA EDICIÓN 2017.



LA TÍMIDA Y VERGONZOSA NEREA, VECINA DE GAVÀ, CAMBIA RADICALMENTE EN EL ESCENARIO. TIENE 18 AÑOS Y ES FAN DE WHITNEY HOUSTON, BRITNEY SPEARS Y BEYONCÉ. EN SU PRIMERA ACTUACIÓN, HA CANTADO 'QUÉ HAY MÁS ALLÁ' DE MARÍA PARRADO. ACTUALMENTE, HA ACABADO BACHILLERATO Y QUIERE COMENZAR TEATRO MUSICAL, UNA ETAPA QUE HA INTERRUMPIDO, POR EL MOMENTO, POR SU INGRESO EN OT. TOCA EL PIANO Y LE GUSTA COMPONER.

Diàlegs Filosòfics al Baix

Jaume Grau
ESCRITOR



Walter Benjamin: l'ètica d'un refugiat

Després de la nostra passejada filosòfica a Portbou, que ens va servir com a introducció a la figura de Walter Benjamin, hem iniciat el 15 de novembre, a Can Masallera de Sant Boi, el nostre cicle sobre Filosofia i Ètica.

El doctor Antonio Fornés ens va fer una profunda i ben fonamentada exposició de què ha estat l'ètica des d'els orígens grecs del mot "ethos", com a orientació racional per a la vida humana, fins a com la podem entendre ens els temps fragorosos que ens ha tocat viure. Si Sòcrates i Plató van ser testimonis del trànsit de la tradició oral a l'escripta, avui estem submergits de ple en el nou paradigma de la revolució "virtual" o "tecnològica". L'imperi de lo tecnològic malda per "convertir tota acció en eina i a tot home en engranatge indiferenciat d'un tot artificial i alienat en pro de l'eficàcia, la producció i lo tècnic". Si ens centrem en l'ètica i, per un moment oblidem la metafísica, la transcendència, ens trobem, com a éssers socials, amb que "tota reflexió ètica és al mateix temps, inevitablement, una reflexió política". Aquest és el moment de diferenciar la moral, que s'interroga pel que he de fer, en relació amb els nostres hàbits i costums, mentre que l'ètica es pregunta perquè ho he de fer, és a dir, es pregunta per la raó última dels nostres actes.

Sense transcendència, l'ètica és pur utilitarisme

"L'home és un ésser lliure per naturalesa, l'ésser humà és essencialment llibertat", i aquesta humanitat és la que ens identifica i ens obliga a prendre les nostres decisions ètiques i morals, assumint la nostra responsabilitat personal per aquestes decisions. Això ens porta a dues opcions: l'ètica teleològica que veu la felicitat i el bé com a fins naturals de l'home, i l'ètica deontològica, que anteposa el deure com a centre de la qüestió.

Però Fornés afirma que "la felicitat és quelcom que l'home, per la seva pròpia naturalesa, no pot assolir", i si hem renunciat a la veritat transcendent en favor de lo material, perquè hem d'obeir qualsevol regla moral? "Sense transcendència, sense metafísica, l'ètica es converteix en pur utilitarisme..., sense religió l'ètica resulta impossible, es converteix en una pura convenció econòmica".

Nietzsche ens adverteix que "un cop la civilització occidental ha acabat amb l'idea de Déu, no és possible seguir, intel·lectualment, com si res no hagués passat". En definitiva: si adoptem el punt de vista de l'antropòleg cultural Marvin Harris, els tabús morals, sense la pàtina de transcendència, no són més que transmissors dels valors i els interessos de les classes dirigents. Hem de ser clars: no existeix ni el bé, ni el mal, ni la justícia; la "crisi de valors" ens ha dut a l'utilitarisme ètic, que té com a final de recorregut "el totalitarisme com a única via per a imposar els seus presupostos". No hem de fer més que mirar els horrorosos esdeveniments del segle XX (Auschwitz), per a veure on ens porta un món absolutament racional. "El regne de la raó superbament descontrolada ens ha dut fins un món profundament deshumanitzat".

Això no vol dir renunciar a la raó, però necessitem noves propostes ètiques en un món asfixiant en que tot és economia i més economia. "Per revifar l'ètica hem de ressuscitar la metafísica, perquè el discurs ètic, o és també metafísic, o no és més que flatus vocis, una ràfega de veu sense sentit".

125 anys del naixement de W. Benjamin

Amb el doctor Ramon Alcoberro recuperem la figura de Walter Benjamin, en el 125è aniversari del seu naixement, per



L'EQUIPAMENT MUNICIPAL DE CAN MASSALLERA DE SANT BOI VA ACOLLIR LA PRIMERA JORNADA DE DIÀLEGS FILOSÒFICS AL BAIX

introduir una mirada ètica a la realitat ben actual del refugiat, de l'home que fuig de la barbàrie en busca d'un món millor, no ja de la utopia, sino de la conservació de la pròpia vida i els valors més humans; a la realitat dels perdedors, de les víctimes de la història i el progrés que ens ha dut a la societat del miratge consumista i tecnològic.

La trajectòria vital de Benjamin és un exemple de captivament ètic. Nascut a Berlín l'any 1892, al si d'una família benestant, més tard arruïnada pel declivi de la República de Weimar, mai va aconseguir reconeixement acadèmic per la seva doble condició de jueu i dirigent dels estudiants socialistes de Berlín, a més d'objector de consciència refugiat a Suïssa. Una vida difícil i torturada, que el va impulsar a la precarietat, subsistint com a crític literari, traductor, articulista i col·laborador en programes de ràdio; a més de viatger a la cerca de l'amor a Capri, el comunisme més revolucionari a Moscou, el refugi de l'haix a Eivissa, i el descobriment dels passatges i l'estètica del flâneur a París, on es va establir el 1933, lluny de la persecució de la triomfant Alemanya nazi.

Marxista heterodox, aplegant en una particular simbiosi elements de la Càbala jueva, el seu discurs es propi d'una filosofia d'entreguerres, que no té sentit sense contemplar el fracàs de la República de Weimar, i sense la influència de Max Weber i l'ètica de la responsabilitat. Hi ha dues lògiques polítiques que són dues ètiques: l'ètica de la convicció, animada únicament per l'obligació moral i la intransigència absoluta en el servei als principis; i l'ètica de la responsabilitat, que valora les conseqüències dels actes, els fins i els instruments per aconseguir-los, i que ma-

durament reflexionada, condueix a l'èxit polític.

La seva obra és fragmentària, esbossada, amb pocs llibres acabats (Infància a Berlín cap al 1900, Diari de Moscou). Els textos que més han influït la contemporaneïtat, i han fet vessar rius de tinta i incomptables pàgines d'exègesi, són "Sobre el concepte de història" (també conegut com "Tesis sobre la filosofia de la història"), "L'obra d'art en l'època de la seva reproductibilitat tècnica" i "El llibre dels passatges". En les "Tesis" valora la història com allò que ha quedat en nosaltres del dolor del passat, del record de les víctimes de l'opressió, silenciades pel discurs historicista dels vencedors, a l'espera de la revolució, que s'ha de fer en memòria seva, com a redempció, mirant enrere com l'Àngelus Novus de Paul Klee, no en virtut de la utopia ni d'una buida esperança en el progrés.

Una de les seves tesis més actuals és la de l'estat d'excepció, encunyada contradictòriament pel filòsof polític més important del règim nazi, que Benjamin interpreta com a regla de la societat burgesa en la mesura que és "allò que no saben però fan" els demòcrates quan sota l'esplendor de la mercaderia amaguen la misèria de l'explotació obrera. Ell constata que els drets són sempre formals, i que l'Estat sempre disposa de l'última paraula amb la seva coerció, com va demostrar sobradament en la repressió de l'Aixecament Espartaquista el 1919, i que, en última instància, sempre li queda el recurs a la violència feixista o nazi, de la qual encara no va ser conscient en les seves més tenebroses conseqüències (Auschwitz).

La seva abundosa i crítica mirada sobre l'art no va quedar al marge del seu punt de vista marxista i revolucionari. Quan a "l'Obra d'art..." expressa el final de l'art com a sacralitat, amb la perda de l'aura, explora el contingut emancipador de la reproducció tècnica. Però en el Llibre dels Passatges es pregunta com és possible la vida sota la tecnologia. Els passatges són construccions de vidre i ferro, aquell vidre que permet irrompre en la intimitat, un material sobre el qual totes les coses llisquen i que no reté res, i el ferro l'esquelet de la nova societat tecnològica. L'últim dia de la seva vida s'hauria de trobar, desesperançat i acorralat, aquests dos elements a l'estació de Portbou, i això ja marcava el seu destí fatal. ///

***NOTA: A l'edició digital (elllobregat.com) trobareu les ponències íntegres dels dos convidats.**

8 Feb: ètica i ciència

El proper Diàleg Filosòfic al Baix previst al tancar aquest Anuari es fa el dia 8 de febrer a Sant Joan Despi. El tema a debatre: és ètic intervenir en la naturalesa, forçant els seus propis ritmes, amb quina legitimitat i en interès de qui? Podem imitar, reorganitzar i, fins i tot, millorar la natura? On hem d'establir la diferència entre "natural" i "artificial"? Tindrem la participació de Susagna Ricart, doctora en Químiques al ICMAB-CSIC, i Alger Sans, investigador en Filosofia de la Ciència i Lògica a la UAB. ///

EDUCACIÓ

Molt més que un títol



Belil: “Hem d’aconseguir entre tots que la FP sigui sexy i no rebuda com una formació de segona”

L’oferta educativa al nostre país és la més desajustada amb la demanda laboral en comparació als països del centre i nord d’Europa

“La FP ha de ser el repte per canviar la situació educativa i així garantir l’èxit professional i personal”

Redacció

El 51% d’alumnes espanyols surten del sistema educatiu amb una formació que no els condueix a l’ocupació, en contrast amb el 26% de mitjana europea. Aquesta ha estat una de les moltes dades que ha donat Francisco Belil, president de la Fundació Princesa de Girona i Vicepresident de la Fundació Bertelsmann, entitat que promou la Formació Professional (FP) Dual al nostre país, durant la seva intervenció al Fòrum Empresarial del Llobregat, que presideix Manuel Rosillo. La FP a Espanya està actualment molt per sota de la mitjana europea en tots els indicadors. I el principal és el que genera un desajust entre l’oferta educativa i la demanda laboral, un desajust que provoca la desocupació juvenil. Per Jaume Graells, tinent d’Alcalde de l’Àrea d’Educació de l’Ajuntament de L’Hospitalet, “la FP ha de ser el repte per canviar la situació educativa i així garantir l’èxit professional i personal”.

Educació i empresa

Belil ha afirmat que formació i empresa s’han donat fins ara l’esquena, com si no tinguessis res a veure, però la FP Dual és on s’uneixen escola i empresa, una relació que beneficia tant als estudiants com a les pròpies companyies. “Els empresaris han de creure fermament que la FP Dual és transcendent pel seu futur, perquè les empreses perden competitivitat al contractar gent que no té la formació necessària i la FP és la manera de formar el treballador a la mida de l’empresa”, ha dit l’expert, que anteriorment ha dirigit grans multinacionals, com Siemens i Bayer.

Jaume Graells ha parlat del triangle de factors imprescindibles en la FP: educació, empreses i innovació. Tres elements que s’han de retroalimentar posant en contacte els centres educatius amb les empreses per innovar en ambdós llocs actualitzant i enriquint de manera constant.

Baixa acceptació social

Un dels problemes que detecta Belil en la millora de la FP en el país és la seva baixa acceptació social. Un extrem que impedeix que molts joves l’escullin com a opció encara que sigui el que necessiten tant ells com el país. Al centre d’Europa, la FP està al mateix nivell de prestigi que la educació universitària i, en canvi, a Espanya “és rebuda com la formació de segona pels que no poden anar a la universitat”, pensament totalment fals i equivocat, segons Belil.

Una de les claus per capgirar aquesta situació està, en opinió del conferenciant, convertir la FP en “sexy”, fer-la atractiva pels estudiants, molts dels quals s’acaben decidint per aquest factor. Segons el vicepresident de la Fundació Bertelsmann, els centres han de ser atractius cap enfora. Als països del centre d’Europa, que són referents en aquesta matèria, existeixen grans escoles de Formació Professional amb

campus de grans dimensions, comparables als universitaris. En canvi, a Espanya molts dels centres de FP estan ubicats dins o al costat dels de secundària i no es diferencien, fet que genera una percepció d’immobilisme en l’estudiant, que veu més atractiu moure’s cap a la universitat.

Orientació professional

L’orientació professional és un altre aspecte vital per la Formació Professional, ja que, la desinformació a l’hora d’escollir una alternativa professional com ho és la FP és el resultat d’una orientació poc efectiva. A Espanya, l’orientació és “insuficient i descoordinada”, ha afirmat Belil. Ha afegit que no es pot esperar que els joves, sense donar-los indicacions, escullin el que els hi agrada i el que la societat necessita alhora amb l’objectiu de que hi hagi un retorn del que s’ha invertit en la seva educació.

Belil ha destacat que a Alemanya hi ha un orientador per cada 250 alumnes i, en canvi, a Espanya un per cada 800. A més, en alguns països s’acredita l’orientació professional dels centres d’ensenyament i existeix una assignatura anomenada Preparació per la feina, a més de múltiples activitats extraescolars relacionades amb la realitat econòmica.

Però l’expert recorda que no només s’ha d’orientar des de les escoles, sinó que les famílies i les empreses han de jugar un rol important. Per Belil, l’empresari ha d’assumir que a part de crear riquesa i llocs de treball ha d’orientar i formar els joves perquè si no es té el perfil correcte no s’és competitiu. “Això és obvi en molts països, però aquí costa molt d’entendre”, ha conclòs Francisco Belil, per a qui “tota la societat ens hem d’implicar en aquest repte fonamental pel nostre futur i el dels nostres fills”. ///



Saber elegir

No es fácil escoger la escuela para nuestros hijos; pero lo que está claro es que la información es poder y, por tanto, acceder a ir a las jornadas de puertas abiertas de los centros o conocer su proyecto educativo es, de entrada, una buena elección. Se tienen que tomar muchas decisiones; así, pues es necesario valorar diferentes aspectos: si es privado, público o concertado; qué idiomas utiliza el centro; si es religioso o no; las cuotas de financiación; actividades extraescolares; uso de nuevas tecnologías; horario académico e, incluso, ahora se puede añadir la búsqueda de opiniones sobre los centros por internet.

Al igual que el DNI de una persona, el proyecto educativo o plan estratégico del centro explica información básica y fundamental, cuales son los objetivos que procuran con el profesorado y los alumnos o la línea que marca la dirección del centro. Por eso, lo mejor es leerlo con calma. Como los hijos son el futuro y la escuela forma parte de su proyecto, es importante conocer qué planes tiene el centro educativo a cinco años vista, cuál es el plan educativo, así como valorar cual es la metodología académica y qué proyectos propios y de mejora tiene.

Los hay de todos los gustos, los que quieren que sus hijos realicen toda su etapa educativa en un mismo centro, o los que prefieren que cambie cuando realicen la etapa de la E.S.O y Bachillerato. Por eso, es preciso valorar si el centro dispone de continuidad en todas las etapas educativas. Además de tener en cuenta el número de alumnos en el primer curso de Bachillerato, alumnos que se han presentado a la selectividad con número de aprobados y nota media, número de asignatura en inglés, una cuarta lengua y la posibilidad de grupos según los niveles en algunas materias.

A parte de buscar lo mejor para los hijos, también es importante la comunicación con la familia. De esta manera, no está de más conocer la atención del centro educativo, si existe la figura del tutor personal para que el alumno y que consecuentemente la familia tenga un trato más cercano, y exista una buena comunicación familia/escuela durante la etapa académica. Todo esto se valora, en mayor medida, cuando los padres van a visitar el centro educativo. A parte de ver si es bonito o feo, hay que estar atento a sus alumnos, el trato que reciben de los profesores, el ambiente que se percibe o, entre otros muchos elementos, cómo se cuidan los detalles de limpieza y orden. ///

A LA DERECHA, FRANCISCO BELIL, PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ PRINCESA DE GIRONA I VICEPRESIDENT DE LA FUNDACIÓ BERTELSMANN, HA ESTAT EL PROTAGONISTA DE L’ÚLTIM FEM LLOBREGAT | BCN CONTENT FACTORY

Alumnes de Sant Andreu fan una protèssis de mà a un company amb una impressora 3D

Josep Sánchez, que va realitzar el projecte amb alumnes de primer d'ESO, és professor de tecnologia a l'IES Montserrat Roig

L'últim prototip realitzat triga en imprimir-se 15 hores i té un cost aproximat de 10 euros; la classe vol millorar el prototip durant el curs

Redacció

Quan parlem de la importància de la docència i de la seva qualitat ens referim, efectivament, a casos com els del Josep Sánchez, professor de

tecnologia a l'Institut Montserrat Roig de Sant Andreu de la Barca. Els joves són el nostre futur -encara que és una manifestació tòpica, no cal oblidar-la- i la seva docència, doncs, no es pot resumir només al trasllat d'un material obligatori que es recull en un programa.

Cal creativitat, valor afegit i esperit social de manera transversal; i això no sempre depèn de recursos econòmics. De vegades, només es tracta d'una actitud activa i de la implicació d'aplicar a termes idees i projectes que no estan recollits en cap manual.

I això és el que va fer Josep Sánchez en el marc de la seva classe de tecnologia. El professor del Montserrat Roig ha realitzat amb els seus alumnes, en el marc de la seva classe de tecnologia, una protèssis de mà amb una impressora 3D, a un company. El projecte "sorgeix d'una necessitat", explica Sánchez a Sant Andreu TV. "Vam veure al taller que no utilitzava una mà i que tenia en Genís tenia aquesta mancança". Així, doncs, va conèixer a través d'un amic que s'havia fet una proposta semblant a Saragossa gràcies a una ONG estatounidenca, Enabling the futur, que posa a disposició uns planells de mans per ser produïdes amb aquestes noves impressores tridimensionals.

15 hores, 10 euros

I mans a l'obra, mai millor dit. Sánchez i la seva classe van començar amb la realització de la pròtesis a l'octubre i després de diferents proves, al desembre, ja la tenien pràcticament acabada. Finalment, després de les vacances d'hivern i després de realitzar algunes propostes inicials, el Genís ja ha pogut col·locar-se amb èxit el seu nou suport que el permetrà realitzar noves tasques quotidianes que, fins ara, no podia realitzar.

Tal i com explica Sánchez al mitjà local santandreuenc, el projecte no acaba aquí. Durant el curs volen millorar la proposta amb un nou tipus de mà millor adaptada al pont de la ma, a mes d'incorporar forats perquè ventili millor. Tot realitzat, òbviament, amb el conjunt de la classe que han estat coneixent i supervisant tot el procés i que, per tant, el projecte és 100% didàctic per la resta dels alumnes.

La mà realitzada amb aquest tipus d'impressora té un cost inferior a déu euros i triga unes 15 hores en ser impresa. Un preu i un nivell de paciència irrisori front les grans avantatges, tant pel Genís com per la classe, que aquesta idea del professor Josep Sánchez han aportat.

Un còctel perfecte d'educació, innovació i esperit social que hauria de servir d'exemple. **///**

Exclusiva de Publicidad Exterior

DONI A CONÈIXER EL SEU NEGOCI A SANT JUST I ESPLUGUES

PUBLICITAT EN MOVIMENT ALS AUTOBUSOS URBANS QUE CIRCULEN TOT EL DIA PELS CARRERS D'AQUESTES POBLACIONS I CONECTEN TOTES LES ZONES D'INTERÈS

- LA PUBLICITAT EXTERIOR ARRIBA A QUASI EL 72 % DE LA POBLACIÓ
- ÉS EL MEDI MÉS EFICAC JUST DARRERA DE LA TELEVISIÓ
- TOTHOM SURT AL CARRER, SENSE DISTINCIÓ DE SEXE NI EDAT
- ÉS UNA OPORTUNITAT PER A FER-LIS ARRIBAR EL SEU MISSATGE

DEMANI INFORMACIÓ. LI FAREM UNA PROPOSTA PERSONALITZADA A LES SEVES NECESSITATS

93 689 27 64 publicidadexterior.cat

Importante impulso económico para consolidar la escuela Goar de Viladecans

Fiare Banca Etica y la cooperativa Crexen Educació firman un préstamo de 1,2 millones de euros para llevar a cabo las inversiones necesarias en el proyecto educativo

Redacció

El proyecto lingüístico, el método científico, el proceso de renovación pedagógica y tecnológica y la misión de convertir la escuela en un centro social, cultural y deportivo bajo los valores del cooperativismo. Con estos cuatro ejes como columna vertebral, la Escuela Goar de Viladecans suma hoy un importante impulso económico para consolidar su modelo educativo.

Fiare Banca Etica y Crexen Educació, cooperativa de segundo grado que gestiona la escuela, han firmado un préstamo hipotecario por valor de 1,2 millones de euros a 15 años que permitirá hacer las inversiones necesarias en el proyecto educativo y, así, consolidar la propuesta de la Escuela Goar, que ya cuenta con 700 alumnos.

Un acuerdo que ha sido muy bien valorado desde Crexen Educació, que apuesta firmemente por la financiación desde la economía cooperativa: “Es una prioridad poder trabajar con los diferentes agentes de la economía social para seguir avanzando en el modelo de

escuela concertada con vocación de servicio público y la apuesta de Fiare por la financiación de este tipo de proyectos facilita el crecimiento de iniciativas como la de la Escuela Goar”, ha dicho el presidente de Creixen, David Cos.

Por su parte, la banca ética refuerza su presencia en Cataluña, con una nueva operación que sigue a la que ya hizo con el Ayuntamiento de Barcelona. A la vez, estrecha la relación con el Grupo Clade, del que son miembros las tres cooperativas promotoras de Creixen Educació (Escuela Sant Gervasi, Suara y Abacus), y con el que ya se había trabajado en proyectos menores: “Es una operación relevante por sus características, por importe y por agrupación de entidades”, aseguran fuentes oficiales de Fiare. ///



ALUMNOS DE LA ESCUELA GOAR

Torna el Saló de l'Ensenyament, el millor espai perquè els joves decideixin el seu futur

La Secretaria d'Universitats i Recerca oferirà informació detallada dels estudis universitaris oficials i del sistema d'ajuts i beques

El 28è Saló de l'Ensenyament, que acull a uns 80.000 visitants cada any, tindrà lloc a Fira Barcelona del 22 al 26 de març

Redacció

Les famílies amb fills o filles que estiguin estudiant batxillerat i tinguin pensat accedir després a la universitat, tenen cada any una cita ineludible al Saló de l'Ensenyament. Més 80.000 visitants passen anualment per aquest certamen per informar-se sobre els estudis de formació superior i tot allò que té a veure amb l'accés a la universitat. La Secretaria d'Universitats i Recerca, a través del Consell Interuniversitari de Catalunya, oferirà en aquest Saló orientació personalitzada sobre les titulacions universitàries oficials existents en l'actualitat i habilitarà un espai específic d'orientació als estudiants per informar-los de totes les beques i ajuts disponibles a l'estudi.

Titulacions oficials i beques

L'estand del Consell Interuniversitari de Catalunya (CIC) es transforma, enguany, en l'espai oficial de l'Accés a la Universitat de les universitats catalanes i com a gran novetat es presentarà el nou web 'Canal Universitats', que oferirà el llistat oficial de tots els estudis universitaris, incloses les noves titulacions, que es podran cursar a Catalunya el curs vinent. El proper curs destaca per l'estabilitat en el total de graus disponibles, més de 450, amb una oferta creixent de continguts en anglès.



PER 'TRIAR BÉ', COM INDICA EL LEMA DE L'ESTAND DEL CONSELL INTERUNIVERSITARI DE CATALUNYA, LA SECRETARIA D'UNIVERSITATS I RECERCA HA PRESENTAT EL NOU WEB 'CANAL UNIVERSITATS', QUE OFERIRÀ EL LLISTAT OFICIAL DE TOTS ELS ESTUDIS UNIVERSITARIS, INCLOSES LES NOVES TITULACIONS

En aquest sentit, l'oferta de titulacions té com a un dels eixos fonamentals la internacionalització dels estudis, ja que es tracta d'una aposta de futur i d'una estratègia en l'àmbit de l'educació superior. Així mateix, la

nova oferta de màsters i graus aposta decididament per l'ocupabilitat de les titulacions.

La segona gran novetat d'enguany és l'espai específic que el Govern posarà a disposició dels estudiants per in-

universitats.gencat.cat

La gran novetat del Govern en aquesta edició del Saló serà la presentació del web 'Canal Universitats', una eina que aplegarà tots els estudis universitaris oficials que es poden cursar a Catalunya. Aquest web incorporarà també informació sobre l'accés a la Universitat, la preinscripció i matrícula universitàries, les Proves d'Accés a la Universitat (PAU), així com de totes les eines disponibles per facilitar la tramitació de l'accés a la universitat (Accesnet, Posa't a Prova, simulador de notes i simulador de preus universitaris).

El nou web s'estructurarà en 5 apartats que visualitzen clarament els diferents aspectes a tenir en compte per a l'accés a la universitat:



➤ 1. Què estudiar

En aquest espai constarà l'oferta d'estudis oficial de les universitats catalanes. Aquesta informació serà 100% fiable i permanentment actualitzada.

➤ 2. PAU

Tot el que et cal saber per fer les Proves d'Accés a la Universitat es trobarà en aquest apartat, com per exemple la informació sobre dia i lloc dels exàmens, les matèries a examinar i l'estructura dels exàmens. A més, els estudiants hi trobaran l'espai 'Prepara't per a les PAU' amb exàmens d'anys anteriors i l'aplicació 'Posa't a Prova', que inclou preguntes interactives tipus test.

➤ 3. Preinscripció

El llistat oficial amb les notes d'accés i places universitàries disponibles es publicaran aquí, així com tota la informació sobre procés per a preinscriure's a la universitat.

formar de totes les beques i ajuts disponibles. En aquest sentit, especialistes de l'Agència d'Ajuts Universitaris i de Recerca, l'AGAUR, atendran de forma personalitzada als estudiants. En aquest espai, s'oferirà una àmplia informació sobre els ajuts i beques que inclou un simulador de preus per calcular el cost aproximat de la matrícula universitària. Els futurs estudiants coneixeran les beques Equitat i la resta d'ajuts que garanteixen l'accés a la universitat, des de la gratuïtat dels estudis fins a rebaixes mínimes d'un 10%. Actualment, un 40% dels estudiants de grau de les universitats públiques reben algun tipus d'ajut.

Finalment, hi haurà un altre espai centrat en la ciència, anomenat EspaiCiència, en col·laboració amb la Fundació Catalana per a la Recerca i la Innovació (FCRI), que mostra en directe la ciència que es fa a Catalunya d'una manera pràctica, atractiva i propera amb l'objectiu de captar l'interès dels joves per la ciència i fomentar així futures vocacions científiques i tecnològiques.

Els futurs alumnes també podran conèixer el programa Parla3 d'impuls al coneixement de les terceres llengües que conté un web amb tota la informació perquè els estudiants universitaris de nou accés puguin acreditar el nivell B2.2 d'una tercera llengua i dels ajuts disponibles per inscriure's en un curs d'idiomes en cas de no disposar del nivell requerit o per obtenir el certificat del B2.2. També s'oferixen diverses eines relacionades amb l'ocupabilitat dels estudis.

Així mateix, els joves trobaran més eines d'orientació al web Què i Per què estudiar a les universitats catalanes?(estudisuniversitaris.gencat.cat), que inclou tota l'oferta universitària i un simulador per calcular de forma aproximada la nota d'admissió per accedir a cadascun dels estudis de grau de les universitats catalanes. L'aplicació mòbil Posa't a Prova, amb més de 2.500 preguntes, permet assajar els exàmens de les Proves d'Accés a la Universitat (PAU), mentre que les Guies de conversa universitària per a dispositius mòbils és una eina interactiva en 9 idiomes adreçada als estudiants universitaris de mobilitat internacional.///

4. Beques i Preus

Tot el sistema de preus públics i les beques Equitat per a fer la matrícula quedarà reflectit en aquest espai, que inclourà també un simulador de preus universitaris per saber, de la forma més precisa possible, el preu dels estudis que es vulguin cursar.

5. Informació Personalitzada

Tant els estudiants provinents de batxillerat com de cicles formatius, com aquells de fora que vénen a estudiar a Catalunya o els qui tenen més de 40 anys, trobaran informació especialment adaptada a les circumstàncies personals de cadascú sobre l'accés a la universitat.

Canal
Universitats



El model català de beques permet que un 40% dels estudiants universitaris rebin algun tipus d'ajut

ELS ESTUDIANTS DE LES UNIVERSITATS PÚBLIQUES DE CATALUNYA PAGUEN ELS CRÈDITS EN FUNCIÓ DE LA RENDA FAMILIAR

Catalunya compta amb un sistema propi de beques i ajuts als estudis universitaris i a la recerca que es gestiona a través de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca (AGAUR), adscrita al Departament d'Empresa i Coneixement (agaur.gencat.cat). En el cas dels estudis que es cursen a les universitats públiques de Catalunya, els estudiants paguen en funció de la renda familiar.

Així, els preus públics dels crèdits universitaris es fixen d'acord a un sistema que es caracteritza per un fort component redistributiu, per tal de garantir que tothom pugui accedir a la universitat. Per tant, aquesta política de preus i beques va des de la gratuïtat total dels estudis fins a un preu màxim en què l'estudiant assumeix el 25% del cost. Aquest model permet que un 40% dels estudiants rebi algun tipus de beca o ajut.

/// 1.- Beques de caràcter general

Principalment, aquestes beques estatals estan dirigides als estudiants de grau i s'atorguen en funció de la renda familiar computable i el patrimoni de la unitat familiar i estableixen uns requisits acadèmics mínims. N'hi ha de diferents tipus: beques de matrícula; ajuts vinculats a la renda de l'estudiant; ajuts vinculats a la residència de l'estudiant durant el curs escolar; o bé una quantia variable que resultarà de la ponderació de la nota mitjana de l'expedient de l'estudiant i de la renda familiar.

/// 2.- Beques Equitat

Aquestes beques són les pròpies de la Generalitat de Catalunya i financen fins al 50% dels preus dels crèdits ma-

triculats per primera vegada en els estudis de grau. Poden demanar-la els estudiants d'una universitat pública catalana. Amb el sistema de Beques Equitat, l'estudiant paga el preu públic dels crèdits matriculats en funció dels set trams de renda familiar computable i del patrimoni de la unitat familiar. Els alumnes situats en els trams de renda 0 i 1 han de demanar també la beca de caràcter general. A partir del tram 1 i fins al tram 5, l'estudiant obté un finançament des del 50% fins al 10% dels crèdits matriculats.

Més informació a <http://matriculauniversitaria.cat>

/// 3.- Ajuts a la mobilitat internacional

Els estudiants que facin una estada acadèmica dins el programa Erasmus (o d'altres programes de mobilitat internacional de les universitats catalanes) poden optar a la convocatòria MOBINT i obtenir un ajut complementari de fins a 1.200 euros. Aquests diners contribueixen a finançar les despeses de l'estada, amb 200 euros mensuals fins a un màxim de sis mesos.

/// 4.- Ajuts per acreditar un nivell avançat d'idiomes

Per aconseguir que els estudiants catalans es titulin amb un nivell avançat d'una tercera llengua, es va crear el Programa PARLA3, que inclou un ampli ventall d'eines i també d'ajuts perquè els futurs graduats finalitzin els estudis amb un nivell B2.2 d'anglès, francès, alemany o italià i dominin la tercera llengua escollida a nivell professional.

Més informació a <http://futurambidiomes.gencat.cat>

Del Baix a Marte, ¿es posible vivir en el planeta rojo?

El Campus Universitario UPC concluye la 9ª edición del proyecto Mart XXI

Estudiantes de secundaria investigan si es posible una colonia humana en Marte

Marta Fernández Veas

El proyecto Mart XXI ha celebrado, este año, su 9ª edición en el Campus

Universitario de la UPC del Baix Llobregat. Está dirigido a alumnos de 3º y 4º de la ESO que tienen capacidades, pero están desmotivados para seguir

estudiando y cuentan con un alto riesgo de abandonar los estudios.

En total, Mart XXI ha acogido a más de un centenar de estudiantes de cen-

tros educativos de Castelldefels, Gavà, Sant Vincenç dels Horts y Viladecans que, con la participación de la Diputación de Barcelona, han podido acercarse al planeta rojo a nuestro territorio.

Según Jordi Gutiérrez, uno de los profesores responsables del proyecto Mart XXI, “para los alumnos, salir de su entorno natural y de su día a día en el aula les abre los ojos y les permite conocer el mundo universitario. De esta manera abren su mente. La mayoría de los estudiantes que realizan este proyecto continúan sus estudios al año siguiente, y casi todos por la vertiente científica y tecnológica. Por lo tanto, tiene un efecto importante, de hecho, tenemos cuatro alumnos de la UPC de Castelldefels que realizaron Mart XXI en ediciones pasadas”.

Los alumnos se reparten en grupos de diez para que así, durante cinco días y mediante un trabajo en equipo, resuelvan los problemas que se les presentan. Algunos de ellos son tan complejos como los que enumeramos a continuación: la navegación hasta llegar a Marte, en el que los alumnos descubren

cómo aterrizar, navegar o atravesar la atmósfera terrestre; las telecomunicaciones y los sistemas de monitorización de la colonia, donde los alumnos diseñan sistemas de comunicación entre los planetas; los sistemas de producción y consumo de energía, en el que se estudia el cálculo de consumo energético de la colonia; la monitorización y control de la colonia, con aplicaciones de la tecnología domótica para analizar un sistema de sensor e incrementar la seguridad de la colonia; o la producción de alimentos y materia prima de origen animal y vegetal para la subsistencia.

Los alumnos investigan, por otro lado, los sistemas más eficientes de producción, las mejores especies que se adaptan a las condiciones del planeta y las posibilidades de procesar estos productos. Al finalizar todas estas investigaciones, los alumnos exponen ante los estudiantes y familiares el trabajo que han realizado durante la semana. “La profesora de uno de los institutos que participaba comentó, que el simple hecho de que los alumnos salgan a realizar la exposición y explicar lo que han trabajado, ya es un logro para algunos”, explica Gutiérrez.

Ciencia en verano

Por otro lado, el Campus Universitario de UPC Castelldefels organiza el proyecto UP4 Camp. En



La mayoría de los **estudiantes** que realizan este proyecto continúan con sus estudios”

esta ocasión, estudiantes de 3º y 4º de la ESO participan durante una semana en resolver diferentes retos trabajando en equipo.

UP4 Camp celebra este verano la segunda edición, en la que acogen a 30 alumnos de toda Cataluña, en la que, durante esa semana, los estudiantes viven en la residencia del campus, trabajan los retos en la universidad y realizan diferentes actividades. Viven durante una semana el ambiente universitario y conocen las posibilidades que tiene formar parte de él.

En la anterior edición “participaron alumnos de Baleares, Andorra, un chico de Suiza, Cataluña y, por supuesto, del Baix Llobregat. “Fue una edición muy buena; de hecho, el último día fue interesante ver como algunos alumnos se marchan entre lágrimas, por no querer irse. Hay alumnos con los que aún tenemos contacto, y nos preguntan cosas sobre su trabajo de investigación de la escuela”, cuenta para El Llobregat, Josep Yúfera, Delegado del rector del Campus UPC Castelldefels.

Una carta de motivación escrita por el alumno y una recomendación del profesor o tutor son los requisitos que hacen falta para presentarse a este proyecto y conocer, en una semana, como es la universidad en realidad, además, de descubrir las propias habilidades y gustos. //



ALUMNOS DE LA NOVENA EDICIÓN DE MART XXI EN UNO DE LOS LABORATORIOS DE LA UPC; PRESENTACIÓN DE LA NOVENA EDICIÓN DEL PROYECTO; ESTE VERANO HABRÁ UNA NUEVA EDICIÓN DEL UP4 CAMP, REALIZADO POR PRIMERA VEZ EL AÑO PASADO

Comer en la escuela, como en casa

‘Servim-nos com a casa’, de la empresa 7 i TRIA, ayuda a adquirir buenos hábitos alimentarios y de autonomía en los comedores

Más de 1.600 alumnos del Baix Llobregat participan en este proyecto educativo gracias a la colaboración de casi una decena de colegios

Marta Fernández

Comer en la escuela como si los alumnos estuvieran en casa ya es una realidad. El proyecto ‘Servim-nos com a casa’ nace para transformar los hábitos en los comedores escolares.

La iniciativa de la empresa 7 i TRIA es la autora de este proyecto, en el que fomenta que los alumnos se sirvan a sí mismos, o entre ellos, en el espacio del comedor escolar. Este hábito potencia el proceso de crecimiento y adquisición de autonomía de los niños, ya que se genera un espacio de aprendizaje, convivencia y participación. En este caso, los alumnos son los actores principales de la acción educativa.

Francesc Canals, Gerente de la empresa 7 i TRIA, cuenta para El Llobregat que ‘Servim-nos com a casa’ es “un proyecto que se ha hecho básicamente, porque la Generalitat sacó hace un año y medio, desde el Departamento de Bienestar y Salud, un documento en el que se afirmaba que no es po-

sitivo obligar a los niños a comer cuando no tengan hambre.

A partir de aquí nos pusimos a trabajar con algunas escuelas para mirar que los niños comieron según las ganas que tenían. La conclusión era que se sirvieran lo que ellos se quisieran servir, siempre con un mínimo y un máximo marcado de lo que deben comer”. El proyecto que comenzó en el mes de Septiembre de este curso, ya suma 33 escuelas en toda Cataluña, más de 7.000 alumnos.

“El proyecto está funcionando muy bien, no hay ninguna escuela que quiera volver atrás, es más, algunas nos dicen que es una pena que no lo hayan hecho antes. Los niños están más contentos y además, la cocina es la de siempre, siguiendo una dieta mediterránea”, afirma Canals.

Autónomos desde el principio

“El objetivo de la educación es que los niños sean personas autónomas, y esta autonomía ha de empezar enseguida. Pero a veces los adultos nos me-

temos por en medio, y lo que hacemos es estorbar esta autonomía. Hay cosas que los niños cuando ya aprenden a hacer, el adulto no se lo tiene que hacer nunca más, como atarse los cordones de un zapato. En este sentido, hemos comprobado que es necesario un proceso de maduración y enseñanza, en el que se ha comprobado que a partir de los 3 años es posible con un poco de acompañamiento. Por eso, los monitores de los comedores escolares siguen realizando su función, pero esta vez están más pendientes de lo que pasa en cada mesa, siendo así referentes y orientadores”, asegura Canals.

Más de 1.600 alumnos del Baix Llobregat participan en el proyecto educativo ‘Servim-nos com a casa’. Las escuelas que participan son Cooperativa el Puig de Esparreguera; Jacint Verdaguer de Pallegà; La Sínia de Molins de Rei; Les Vinyes Verdes de La Beguda Alta; Lola Anglada de Martorell; Pau Vila de Esparreguera; Puig Agulles de Corbera de Llobregat y Salvador Espriu de Sant Feliu de Llobregat. **///**



1.600 ALUMNOS DEL BAIX LLOBREGAT PARTICIPAN EN EL PROYECTO

El Premi Ensenyament 2017 se queda en L'Hospitalet, gracias a la labor de la Escuela Joaquim Ruyra

El 'cole' Joaquim Ruyra de L'Hospitalet, Premi Ensenyament 2017

Raquel García - Directora de la Joaquim Ruyra

Lo llamamos **inteligencia cultural**; todo lo que estos alumnos y familiares de diferentes nacionalidades pueden aportar **nos ayuda al aprendizaje dentro de las aulas**



El colegio de la Florida destaca por la diversidad cultural y sus resultados académicos excelentes

El colegio de la Florida destaca por la diversidad cultural y sus resultados académicos excelentes

Marta Fernández Veas

Es conocida por su diversidad cultural, pero, también, por los excelentes resultados académicos de sus alumnos, lo que contradice la generalizada relación que hace que el primer elemento sea causa directa de fracaso escolar. Por el mérito en la metodología, en cualquier caso, y por el ejemplo que representa, la Escuela Joaquim Ruyra ha sido galardonada recientemente con el Premi Ensenyament 2017 que otorga anualmente la Fundació Cercle d'Economia junto con la Obra Social "la Caixa". Un reconocimiento que pone en valor el proyecto "Hacia una escuela diversa y competente" que el centro educativo desarrolla desde hace ocho años.

El proyecto aborda la diversidad de la escuela y lo hace, además, con un alto grado de participación por parte de los padres y madres y profesorado. Una de las curiosidades, por ejemplo, es que el equipo directivo espera en la calle con las familias durante los cinco o diez minutos previos a

la apertura de puertas de la escuela; algo poco frecuente que genera un trato más humano y una relación más cercana.

Inteligencia cultural

La Directora de la Escuela Joaquim Ruyra, Raquel García, manifiesta para El Llobregat que "el Premi de Ensenyament 2017 es un reconocimiento de la faena de toda una comunidad educativa, lo que nos da un impulso para seguir trabajando". Una comunidad que ha logrado hacer de la diversidad y de la diferencia una oportunidad: "Nosotros lo llamamos inteligencia cultural, todo lo que estos alumnos y familiares de diferentes nacionalidades pueden aportar nos ayuda al aprendizaje dentro de las aulas", comenta García. Los resultados académicos de los alumnos han sido, según expone, los propios de cualquiera de las mejores escuelas privadas.

No más, sino diferente

El proyecto ha significado, pues, un proceso de transformación: "Una de las bases de esta metodología y esta mirada de la educación es que nosotros



LA DIRECTORA DE LA ESCUELA, RAQUEL GARCÍA, EN EL CENTRO, JUNTO A LA ALCALDESA DE L'HOSPITALET, NÚRIA MARÍN, A SU IZQUIERDA, EL DÍA DE LA ENTREGA DE LOS PREMIOS

entendemos la educación como una acción educativa inclusiva y nunca segregada. Esto se traduce en que todos los maestros que tenemos, especialistas de educación especial, de aula de acogida o de refuerzos, nunca imparten docencia de forma dividida, sino que son ellos los que se incorporan a la actividad diaria en las aulas de tutoría. En definitiva, no se trabaja más, se trabaja diferente", explica García.

Por su parte, Jaume Graells, concejal de Educación de L'Hospitalet, cuenta que "el trabajo que realiza el centro se fundamenta en tres factores: El primero es la implicación de las familias. La educación no ha sido capaz de corregir las desigualdades de origen, y para ello el factor familiar es determinante para los resultados educativos. La Escuela Joaquim Ruyra, en este sentido lo ha conseguido.

El segundo factor es la metodología educativa, todo lo que es el aprendizaje colaborativo, el abrir el aula, que los alumnos sean los protagonistas, que sea una educación activa, es decir, que los alumnos trabajen desde un punto de vista muy competencial. No memorizan los conocimientos, sino que los aplican.

Y el tercer es el de la evaluación. Este centro trabaja con mucho rigor,

no hay nada improvisado por mucho que parezca, los maestros tienen muy claro cuáles son los objetivos que tienen que conseguir sus alumnos, y éstos saben el propósito que tienen que conseguir, está pautado con unos indicadores muy claros, con un nivel profesional muy elevado y un nivel de cualificación de los docentes muy alto".

Para el año que viene, García cuenta que "haremos algo relacionado con el tema de gafas 3D, para potenciar diferentes áreas curriculares. Tenemos la idea de poder introducir esta nueva tecnología en las aulas, porque no es lo mismo hacer una descripción de un paisaje viendo una fotografía en blanco y negro, que a través de unas gafas 3D. La idea es hacer actividades donde la tecnología esté de la mano de los aprendizajes que están establecidos para nuestros niveles".

Son referentes

El objetivo del Premio Ensenyament es fomentar el esfuerzo de los maestros y centros educativos que buscan favorecer la generación del talento y dar reconocimiento y soporte a proyectos que fomenten el cambio, la iniciativa, la innovación y la mejora en la calidad de educación.

El valor de este primer premio es de 15.000 euros, la mitad del importe va a parar al centro, y la otra mitad se destina a consolidar, ampliar y dar continuidad al proyecto premiado, para que así, quede incorporado a la organización del centro. En cualquier caso, no todo es lo económico. Este reconocimiento convierte a la escuela en un ejemplo y en una referencia, algo que no tiene precio. !!!

El debate lingüístico marca el inicio de curso escolar

Una sentencia judicial del TSJC obliga al colegio Josep Guinovart, en Castelldefels, a impartir el 25% de sus clases en castellano

El gobierno local aprueba una moción en contra de la sentencia por “atentar contra el modelo de éxito de la escuela catalana”

Redacción

“Bueno, pues molt bé, pues adió” que el Major de los Mossos d’Esquadra, Josep Lluís Trapero, dejó ir ante la marcha de un periodista extranjero por hablar en catalán en una rueda de prensa tras los atentados, quedará como anécdota frente a las infinitas críticas que en las redes proliferaban por el mismo motivo: que las autoridades se expresaran, de entrada, en catalán. Más allá de su espontáneo látigazo, el debate lingüístico ha vuelto a resurgir paralelo a los sucesos. Pocos meses atrás, en Esplugues y en L’Hospitalet, tal y como hemos explicado en El Llobregat, la cuestión lingüística llegaba a las señales de tráfico. Y ya observamos, entonces, una cuestión curiosa que se vuelve ahora a repetir: que el marco legal va por otra senda que el político-social.

Circunstancias similares se dan ahora en el inicio del curso escolar, marcado –como hacía tiempo que no ocurría– por este debate. El Tribunal Superior de Justicia de Catalunya ha obligado al colegio Josep Guinovart de Castelldefels a impartir el 25% de sus clases en castellano, a partir de la denuncia de más de 30 familias. De esta manera, el centro tendrá que ofrecer, además de la asignatura de Lengua, Matemáticas y Ciencias de la Naturaleza en castellano, aportando un mayor equilibrio entre las dos lenguas oficiales de Cataluña y rompiendo con el modelo de la escuela en catalán como lengua vehicular.

Contrarios a la sentencia

La sentencia, inédita en este sentido, no tardó en levantar las quejas de organizaciones como Somescola.cat –“Rechazamos las sentencias y las medidas cautelares que se quieren aplicar en contra del centro del Baix Llobregat y

denunciamos la ruptura del contrato establecido con todas las familias cuando se matriculan en el centro. Que una minoría de familias quiera imponer el uso del castellano por la vía judicial comporta una ruptura del proyecto educativo”–, así como la del gobierno local de la ciudad.

El PSC, Movem, CSQP, ERC y PDECAT han aprobado una moción contra las sentencias judiciales atendiendo que “atentan claramente contra el modelo de escuela catalana, un modelo que ha funcionado con éxito durante los últimos treinta años”.

En este sentido se ha manifestado, tras conocer la sentencia, la alcaldesa de la ciudad, María Miranda (PSC): “Es conveniente recordar que el sistema de inmersión lingüística vigente en Cataluña ha sido un éxito porque ha permitido a todos los alumnos sin excepción e independientemente de su origen y de la lengua materna, dominar los dos idiomas oficiales de Cataluña”.

Acoso institucional

Por su parte, las familias defensoras del modelo bilingüe hablan de “acoso institucional” por lo que se han concentrado, este verano, en las puertas del Ayuntamiento para mostrar su descontento ante la parcialidad del gobierno local: “Es inaudito que la alcaldesa de Castelldefels y algunas formaciones políticas se declaren abiertamente en contra del derecho a la educación bilingüe y de calidad en catalán y en castellano, y a una presencia razonable de otras lenguas”, dice Ana Losada, portavoz de la Asamblea por la Escuela Bilingüe de Catalunya (AEB), convocantes de la concentración. “También merece nuestro más absoluto reproche que acusen a las familias de estar manipuladas. Se trata de un peligroso ejemplo de hostigamiento desde las instituciones a una parte de los ciudadanos y una clara incitación a la desobediencia de los tribunales”.

La protesta, celebrada el 20 de julio, tuvo su réplica, momentos antes, por parte de la Asamblea Nacional Catalana, en defensa del catalán como lengua vehicular; una convocatoria que escenificó la división en la que ha derivado la situación, en Castelldefels, a partir del caso del Josep Guinovart.

Cataluña, la excepción

En un acto paralelo, también, de la AEB, la entidad ha defendido la excepcionalidad europea que representa Cataluña por su modelo lingüístico en educación de la mano



MANIFESTACIÓN DE AEB A FAVOR DE UN MODELO BILINGÜE | AEB

de Mercè Vilarrubias, profesora y lingüista, que recordaba que Cataluña es el único territorio de Europa donde una lengua oficial no es vehicular en la enseñanza.

La sentencia del Josep Guinovart de Castelldefels representa, pues, una ruptura del ‘status quo’ que el sistema de inmersión lingüística ha mantenido durante décadas. De hecho, se espera un efecto llamada con nuevas denuncias que, visto la decisión del TSJC, mientras se mantenga el actual marco legal, obtendrían el fallo favorable de la Justicia.

Nueva consellera

El inicio de curso comenzará con una nueva consellera de Ensenyament en el Govern de la Generalitat que tendrá que lidiar con esta nueva situación. Las dudas y las discrepancias políticas en el marco del Ejecutivo catalán, hizo que Puigdemont remodelara el Govern con distintos cambios, entre ellos, el de Meritxell Ruiz, por Clara Ponsatí, con un perfil abiertamente independentista. Profesora de Economía de la Saint Andrews de Escocia y miembro de la secretaría nacional de la ANC, Ponsatí es Doctora en Economía por la Universidad de Minnesota (Estados Unidos).

Llega al Govern como independiente, aunque ya estuvo en las listas –como suplente– de Junts Pel Sí en las elecciones autonómicas del 27 de septiembre. Ponsatí está vinculada, también, al Instituto de Análisis Económico de la UAB y ha dirigido el mismo centro en el CSIC del 2006 al 2012. Tras su elección, la secretaria del Departament y número dos del equipo de Ruiz, María Jesús Mier, también presentó su dimisión a la que siguió la destitución del número 3, el secretario de Polítiques Educatives Antoni Llobet. Lluís Baulenas y Joan Mateo ocupan los respectivos puestos.

Quien sí continúa es la directora de Serveis Territorials de Ensenyament en el Baix Llobregat, Núria Vallduriola (1964) que afronta su segundo curso académico al frente de la institución. Nacida en el barrio de Sants, lleva en el Baix Llobregat 27 años. Vecina de Sant Joan Despí, ha sido docente en distintos municipios del territorio (Sant Joan, Sant Feliu, Sant Vicenç), entre los que destaca el Institut Torre Roja de Viladecans. Allí hizo carrera como jefa de Estudios y como directora, estando hasta nueve años. Maestra de Matemáticas y Ciencias y licenciada en Psicopedagogía, Vallduriola fue de la primera promoción de funcionarios en Ensenyament de esta especialidad. ■■■



NÚRIA VALLDURIOLA, DIRECTORA DE SERVEIS TERRITORIALS DE ENSENYAMENT EN EL BAIX LLOBREGAT | I. CRESPO

El Centro de Formación Profesional de Automoción, una joya infrautilizada

El equipamiento, inaugurado hace dos años y medio, lleva dos cursos prácticamente paralizado pese a tener una capacidad para casi 500 estudiantes de FP y 14.000 adultos al año

El CFPA tiene que dar respuesta al déficit histórico de centros de formación profesional en el Baix; actualmente, 18 de las 42 especialidades prioritarias no tienen entidades adscritas

Redacció

El Baix Llobregat ha arrastrado históricamente un problema que todavía hoy mantiene: el déficit de centros de formación profesional en el territorio. Prueba de ello es la relación oficial de la oferta formativa del Servei d'Ocupació de Catalunya. Del total de 42 áreas formativas prioritarias en el Baix Llobregat, 18 no cuentan con ninguna entidad inscrita o acreditada y, por tanto, no se puede importar. Formación sobre equipos electrónicos; fabricación electromecánica; mecánica; transformación de madera y corcho; química básica; transformación de polímeros o atención sanitaria son solo alguno de los ejemplos. Y en el resto de casos de la lista, lo normal es que solo haya uno, dos o tres centros por especialidad; algo, en general, insuficiente.

Inversión desperdiciada

En este sentido, el territorio cuenta con un equipamiento de referencia que tendría que dar respuesta a estas necesidades y que, sin embargo, se encuentra absolutamente infrautili-

zado pese a su excelencia. Inaugurado en marzo de 2015 por el entonces presidente de la Generalitat, Artur Mas, tras una inversión de unos 17,6 millones de euros, actualmente, el centro sigue en un limbo y sin calendario de puesta en marcha de manera definitiva. Actualmente, cuenta solo con 350 personas en planes de formación ocupacional, cuando tiene capacidad para 480 alumnos de FP y 14.000 adultos al año. “Es una pena porque es un centro en donde se ha hecho ya una inversión pública de unos 25 millones no solo con el edificio sino en sus instalaciones y en la maquinaria que tiene que se está desaprovechando”, dice a El Llobregat la directora general de la patronal Aeball, Rosa Fiol.

Adaptar la formación

Con 10.000 metros cuadrados de superficie, instalado en Martorell al lado de la planta de Seat, el centro está llamado a ser el equipamiento de formación de referencia, pero no solo a nivel de automoción, sino de una manera transversal para otras especialidades relacionadas o a nivel de servicios: idiomas, orientación, acreditación de competencias. “Podría ser un foco



EL CENTRO DE FORMACIÓN PROFESIONAL DE AUTOMOCIÓN FUE INAUGURADO EN MARZO DE 2015 POR EL ENTONCES PRESIDENTE DE LA GENERALITAT, ARTUR MAS | I. C.



dinamizador de las especialidades, especialmente desde el punto de vista industrial”, apunta el presidente de la patronal, Manuel Rosillo, experto en formación. “Tenemos un Pacto Nacional de Industria, un planteamiento industrial en todo el ámbito metropolitano, pero si no tenemos cómo dar respuesta al capital humano, difícilmente esos planes se podrán poner en marcha con ciertas garantías”.

De hecho, según Rosillo, entre marzo de 2016 y marzo de 2017, la contratación en el sector industrial fue de unas 1.400 personas en el Baix Llobregat. Sin embargo, los alumnos que salían titulados eran unos 800: “Hay un déficit de unas 600 personas. Este centro tendría que hacer una prospectiva de mercado y adelantarse a los acontecimientos para adaptar la formación a las necesidades de las empresas. Sería el primero de este ámbito”.

Y lo haría con una oferta completa con formación reglada, continua, dual y ocupacional. Pero está encallado en una red de intereses que no logra encontrar el acuerdo: “La cosa se atrancó cuando fundamentalmente se tenía que decidir quién gestionaba el centro, quien debía llevar la dirección técnica del centro”. No ayuda que el centro sea titularidad del SOC y, por tanto, de Treball, mientras que se financia a través de un Consorcio en el que el ‘Consell de Govern’ está compuesto por cuatro consellerías de la Generalitat (Ensenyament, Empresa i Coneixement, Afers Socials i Família y Presidència), el Ayunta-



EL EQUIPAMIENTO CUENTA CON MAQUINARIA DE ÚLTIMA GENERACIÓN

LLETRES FORMATIVES AMB ESPECIALITATS PRIORITZADES EN LA COMARCA	
ÀREA FORMATIVA	INTELEALS ENBORGUES / ACREDITADES
Administració i auditoria	20
Assistència social	22
Formació i educació	13
Logística	11
Gestió ambiental	6
Assistència social i serveis al consumidor	6
Construccions metàl·liques (fabricació d'equips)	4
Instal·lacions de telecomunicació	3
Fred i climatització	3
Perruqueria	3
Finances	2
Gas	2
Operacions mecàniques	2
Escultura	2
Electromecànica de vehicles	2
Jardineria	1
Ornamentals i jardineria	1
Impressió	1
Felicitat	1
Preimpresió	1
Fleca pastisseria, confiteria i molineria	1
Seguretat	1
Confecció	1
Carrosseria de vehicles	1
Equips electrònics	0
Fabricació electromecànica	0
Fosa	0
Mecànica	0
Música	0
Aliments diversos	0
Cançons	0
Transformació de fusta i sur	0
Producció en fusteria i molle	0
Anàlisi i control	0
Química bàsica	0
Proces químic	0
Laboratori químic	0
Pasta, paper i cartó	0
Transformació de polímers	0
Atenció sanitària	0
Ensamblament de matèries tèxtils i pell	0
Aeronàutica	0

miento de Martorell y el Clúster de la Indústria de la Automoció de Catalunya.

Solución “urgente”

En este sentido, Comisiones Obreras del Baix Llobregat critica el desacuerdo “histórico” que el sindicato tiene con la Administración en este sentido por la “falta de acuerdo entre espacios del propio Govern y por los diferentes cambios de nombramientos, competencias y equipos de las propias ‘conselleries’ que han cronificado un problema que ya es insostenible”, dice a El Llobregat Josep Maria Romero, secretario general de CCOO en el territorio.

En la misma línea, Romero apunta a que es “urgente” poner solución al problema “después de dos años de paralización y sin dar servicio”. Y añade que CCOO “estaría de acuerdo con una posición

colectiva que hay en las importantes empresas del sector para la creación de un órgano de gobierno que, entre otras acciones, tendría que aprobar un presupuesto anual y no estar sometido a los criterios y necesidades de una única empresa por importante que sea”.

Un modelo que iría en contra de lo que en su momento se intentó con Seat. Sin embargo, al no ser admitida la propuesta de la compañía española, que quería aplicar los estándares centro-europeos de formación con los que ellos mismos trabajan, la compañía dio un paso obvio atrás.

La última novedad que ha trascendido, según Crónica Global, es que el secretario de Treball había decidido prescindir del consorcio que llevaba la gestión del centro y que se preparaba una licitación de 25 años con este objetivo, algo que dejaría “en el limbo”

un año más al equipamiento.

En cualquier caso, la realidad es que las incomparables instalaciones, que hemos tenido la posibilidad de conocer, están prácticamente paralizadas. En concreto, el CFPA cuenta con dos grandes estructuras: una nave industrial de gran altura y con gran espacio para diferentes talleres y, en segundo lugar, un amplio complejo de 39 aulas con laboratorios específicos de robótica, sistemas automatizados, mecánica, mantenimiento, entre otros, además de un amplio auditorio desplegable y polivalente. Tal y como definió Vicenç Aguilera, como presidente del Clúster, durante la inauguración, “tenemos un Fórmula 1, ahora nos hace falta encontrar un piloto y un equipo que lo conduzca”. Dos años y medio después, el ‘fórmula 1’ sigue aparcado en ‘boxes’. //

SANITAT

Pioners tot i les retallades



Bellvitge abre una Unidad Coronaria para los enfermos graves del corazón

La planta dispone de diez habitaciones individuales con dispositivos de monitorización y soportes de última generación

Entre la planta 4, de cardiología, y la nueva unidad se prevé que al año pasen por Bellvitge casi 1.300 pacientes

Marta Fernández Veas

Una gran imagen de playa paradisíaca invade toda la vista al entrar, el sueño de muchos, más ahora en verano. Pero no estamos en ninguna estancia vacacional, se trata de la 2ª planta del edificio principal del Hospital Universitario de Bellvitge, que se encuentra de estreno. El equipamiento hospitalario de referencia ha abierto una Unidad de Cuidados Críticos Cardiológicos que cuenta con una tecnología de última generación para los pacientes con enfermedades cardíacas de alta complejidad, que precisan de vigilancia intensiva.

La planta dispone de diez habitaciones individuales que permiten distintos grados de aislamiento a conveniencia con cristales, incluso, que se transforman en transparente u opacos según las necesidades. Por otro lado, los dispositivos de monitorización y soporte son modelos de última generación que están integrados en torres únicas, lo que facilita la actividad asistencial diaria.

El diseño de esta Unidad Coronaria se ha reali-

zado pensando en una creación de entorno amable, funcional y de máxima comodidad para el paciente. De hecho, se ha instalado —entre algunos detalles— una alarma luminosa que ayuda a prevenir el exceso de ruido. El gran mural con la fotografía de ensueño que mencionamos al inicio del reportaje ayuda a conseguir este espacio más humano.

El Doctor Ángel Cequier, director clínico de enfermedades del Corazón del Hospital Universitario de Bellvitge, ha explicado que se trata de una “Unidad Coronaria de curas intensivas cardiológicas, con habitaciones para aceptar a enfermos que tienen una particularidad muy concreta. Está diseñado para aceptar enfermos de alta complejidad, es decir, enfermos cardiológicos muy graves, con infartos agudos de miocardio que se complican, enfermos que tienen insuficiencia cardíaca de alta gravedad o enfermos que tienen arritmias ventriculares muy graves”.

Hasta el momento actual, todos los enfermos estaban en una unidad compartida en la planta 4. A partir de ahora esta Unidad Coronaria estará com-



LA NUEVA UNIDAD CORONARIA CUENTA CON DIEZ HABITACIONES INDIVIDUALES, EQUIPADAS CON TODO TIPO DE SOPORTES DE ÚLTIMA GENERACIÓN PARA DAR RESPUESTA AL CRECIMIENTO DE LOS ENFERMOS DEL CORAZÓN | M.F.

de alta complejidad y en la planta 4 se ubicarán los de complejidad intermedia. “No hay ninguna duda que para los enfermos del Hospital de Bellvitge y para los profesionales es un escenario absolutamente óptimo para trabajar. Las habitaciones están dotadas tecnológicamente con las últimas innovaciones”, argumenta Cequier. Así, entre la planta 4 y la nueva Unidad Coronaria se prevé que al año pasen

por Bellvitge entre 1.000 y 1.300 pacientes.

En este sentido, la Doctora Montse Figuerola, gerente territorial del Institut Català del Àrea Metropolitana Sur, ha señalado que “para un Hospital como Bellvitge esta Unidad representa un gran orgullo y un paso adelante para todo lo que tiene que ver con la atención a los pacientes del corazón. No solo es la parte de infraestructuras, sino la parte de mejora en

la posibilidad de tener la última tecnología en aspectos de confort para el paciente, más seguridad y un trato humano que permite al paciente sentirse como la sala de casa”.

La Doctora Cristina Capdevila, directora del Centro del Hospitalet de Bellvitge, ha afirmado, por su parte, que “estamos muy contentos y muy ilusionados, porque es el primer paso de esta fase 3 de la torre que queremos

cambiar y toda la tecnología y la actividad que estamos haciendo es para ofrecer respuestas a nuestros pacientes”.

Referente

El Hospital Universitario de Bellvitge es uno de los centros de mayor complejidad cardiológica de toda España, tanto por el volumen de pacientes atendidos como por el perfil de alta complejidad de los mismos. Además, es uno de los pocos centros que ofrecen todo el abanico asistencial para los enfermos con insuficiencia cardíaca, como el trasplante o la implantación de corazones mecánicos.

Los problemas cardíacos han aumentado en los últimos años, según cuenta el Doctor Cequier, “una razón muy importante, y que probablemente sea la principal causa, es que la esperanza de vida de las personas ha aumentado, de manera que más gente llega a los 75, 80 o 85 años. A partir de los 75 años la principal causa de muerte son las enfermedades cardiovasculares, por esta razón como la gente vive más años hay más enfermos. Lo que también ha cambiado es el dato de mortalidad de las enfermedades del corazón, ya que de cada 100 enfermos mueren menos que hace 20 años”.

“Nuestra área metropolitana es una de las probablemente con más población de una edad avanzada”, asegura Cequier. “En los años 70 llegó a nuestra zona mucha gente de otros lugares de España, de un rango de edad que ahora es la gente que tiene 80 y 85 años, por eso el número de enfermos que ingresamos en el Hospital con problemas de corazón ha aumentado de manera espectacular”. ■■■

Hablar y compartir la experiencia, para combatir la depresión

Helios E. Quintas: “La depresión te puede matar como un cáncer o un ataque terrorista; lo importante, que tiene cura”

Quintas, vecino de Cornellà, presenta el libro ‘Momentos de lucidez: como superé mi depresión’ para romper el tabú sobre la enfermedad

El autor hace un llamamiento a los profesionales a dar un paso al frente para hablar sobre la enfermedad y evitar así posibles suicidios

Imanol Crespo

En 2010. Tenía entonces 50 años de edad. Nacido en Argentina, pero vecino de Cornellà desde 2004, Helios Edgardo Quintas Díaz era una persona que podríamos considerar de un perfil tipo. Trabajaba como inspector del gas para Applus+ y era voluntario en la ONG OÍDE, que cofundó junto a otros descendientes españoles de todo el mundo que habían emigrado a España.

Pero algo empezó a ir mal. “Arrancaba por la mañana -muy temprano- y todo el día estaba acumulando bronca. Tenía muchos problemas en la ONG, discutía mucho y sin sentido porque todos éramos voluntarios; e igual en el trabajo. Era como una bomba de tiempo”, explica Quintas. Empezó a acudir al psicólogo y ésta ya le dijo: “Tienes que parar e iniciar un tratamiento: tienes depresión”. Pero él no hizo caso. Hasta que una fuerte discusión con “los abuelos” le hizo pisar el límite y reflexionar: “Fue el detonante. Me hizo ver que algo ocurría y que tenía que dar el paso al frente. Me mostró una cara de mi persona que no reconocía. Me sudé todo y durante un par de minutos me olvidé de lo que estaba pasando. No recuerdo, de hecho, lo que ocurrió desde que me fui de mi casa hasta la plaza. Ahí me dije: tengo que parar”.

Y, efectivamente, tal y como decía su psicóloga: Helios sufría depresión. En concreto, una mayor, tipo con la que, como explica, “puedes tomar una mala y grave decisión en cualquier momento”. Ahora, un lustro después, recuperado totalmente de esta enfermedad, ha decidido publicar el libro ‘Momentos de lucidez: cómo superé mi depresión’ con el que relata su experiencia personal con el único objetivo de ayudar a otras tantas personas que como él sufren algún tipo de depresión en silencio y como si fuera un tabú.

De hecho, esta obra, que se presentará en Cornellà el próximo 20 de enero en el Citilab, pretende ser un llamamiento, sobre todo, para que los profesionales y especialistas relacionados hagan un paso al frente y se dialogue: “Podemos morir de cáncer, por una cardiopatía, en un atentado, en una guerra; pero también de depresión. Lo más importante es que tiene cura. No tenemos que pensar que hablar de la depresión es negativo. Al contrario. Nos hace mejorar”.

Terapia completa

El periodo de tratamiento de Quintas duró desde 2010 a 2011. Este periodo conllevó, además de una terapia psicológica, un tratamiento farmacológico de cinco meses: “Las depresiones normalmente llevan dos años, porque se



HELIOS E. QUINTAS, VECINO DE CORNELLÀ, SUFRIÓ UNA FUERTE DEPRESIÓN HACE CINCO AÑOS; AHORA, RECUPERADO TOTALMENTE, EXPLICA SU EXPERIENCIA EN EL LIBRO ‘MOMENTOS DE LUCIDEZ’ | I. C.

tienen que tener en cuenta las recaídas, que pueden ser peores que el propio tratamiento”. En este sentido, el autor de la obra califica de fundamental el diagnóstico de la enfermedad y el ser conscientes de ello. Es lo que permite realizar un tratamiento que tiene que contar con estos dos pilares: el farmacológico, para todas las cuestiones fisiológicas –“que se sufren muchas: desde insomnio, dolores estomacales u obsesiones”-, y la terapia. Y es que “la causa de tu propia depresión no se descubre con la medicación. Al final, se trata de cambiar el enfoque a la hora de mirar las cosas”.

En el caso de este vecino de Cornellà, habla de su manera de ser como una de las principales causas: “La principal es lo que le llamo el filtro histórico o creencias. Aquellas cosas que tienes aprendidas desde pequeño, desde la base; te armas de algunos comportamientos que no hay manera de cambiar y la vida te demuestra que tienes que cambiar. El más doloroso y el que más me hizo sufrir fue que yo era muy solidario. Pero mi depresión fanatizó mi solidaridad. Y quería que todo mi entorno fuera igual de solidario. No podía entender que el resto no fuera como yo; y eso generaba mucha frustración”.

Enfocar

Esto tiene que ver con la triple aspa de la que Quintas habla para los mecanismos de interpretación. Este proceso

se fundamenta, tal y como explica en el libro, en tres ejes: el pensamiento, los sentimientos y las situaciones. Al fin y al cabo, lo que tira del carro es el pensamiento; y la depresión lo que hace es que todos sean negativos: “Es como si tuvieras en manos de un robot que en todo momento te hace tomar malas decisiones”. Esto deriva en malos sentimientos y situaciones; y, lo peor, en un circuito que se complica progresivamente y en el que hay que saber ser consciente y decir basta.

“El peor enemigo era yo mismo”, dice Quintas. Primero porque se ponía retos y objetivos que no podía cumplir y, segundo, porque se menospreciaba constantemente: “Era permanente el decirme que era un inútil; que no valía para nada; que eras un tramposo; un mentiroso; que vivía a costa de los demás”.

En este sentido, reconoce, que de entre los momentos más difíciles de la enfermedad fue el asumir que tenía que tomar medicamentos; el dejar de trabajar; pero, también, el asumir que había fallado en cuestiones que se tenía que perdonar para seguir en adelante. De hecho, tuvo una recaída, precisamente, por el sentimiento de culpa en infinitas decisiones de su vida.

Compartir

Entre el 8% y el 15% de la población sufrirá alguna depresión a lo largo de su vida; 350 millones la sufren en todo el mundo; en Europa, esta causa representa el 7% de las muertes prematuras. Son solo algunos datos que demuestran que, según defiende Quintas, “es como si fuera una epidemia y un problema de salud pública”.

Por ello, emprendedor desde nacimiento, ha decidido explicar su experiencia y compartirla: “Hay que insistir porque habrá vidas que se salven”. Además, ha iniciado un foro en su página web al que invita a los profesionales a poner luz a la actual situación de tabú sobre la enfermedad e impartirá diferentes talleres especializados con grupos de trabajo de familiares en los que se trabajará, por ejemplo, sobre cómo dialogar con personas con depresión de una manera no invasiva. ///

Port de Barcelona, pioner en l'impuls de la sostenibilitat

La instal·lació catalana s'ha fixat com a objectiu reduir de manera efectiva les emissions, apostant pel gas natural líquid (GNL) per a vaixells, camions i maquinària terrestre

Cinc projectes pioners centrats en aquest combustible alternatiu obriran el camí perquè l'activitat portuària sigui més neta i sostenible

La contaminació de l'aire i els seus efectes en la salut de la població són una preocupació creixent a totes les grans ciutats del món. A Barcelona els dos elements crítics pels seus elevats nivells de concentració són els òxids de nitrogen (NOx) i les partícules en suspensió. L'activitat portuària és responsable del 7% de la concentració mitjana de NOx de la ciutat i de l'1,5% de les partícules en suspensió.

Amb l'objectiu de reduir al màxim les emissions i, per tant, la contribució de l'activitat portuària a la concentració de contaminants a la ciutat, el Port de Barcelona ha decidit apostar pel gas natural líquid (GNL) com a combustible de mobilitat per a vaixells, camions i maquinària terrestre, entre d'altres mesures recollides al Pla de Millora de la Qualitat de l'Aire del Port de Barcelona.

Actualment, hi ha en marxa cinc projectes innovadors al Port de Barcelona que facilitaran l'impuls d'aquest combustible alternatiu, que representa una reducció del 80% en l'emissió de NOx, la supressió total de les emissions de partícules en suspensió i dels òxids de sofre i la reducció del 20% de les emissions de diòxid de carboni (CO2).

El primer consisteix a generar energia elèctrica des de moll per als ferris que atraquin al Port, de manera que puguin apagar els seus motors auxiliars, tot deixant d'emetre

pol·lució a l'atmosfera. Un motor de gas instal·lat al moll generarà electricitat a partir de GNL, de manera que esdevindrà un substitut net i sostenible dels motors del vaixell durant la seva estada al Port. Aquesta prova pilot, pionera a la Península Ibèrica, ja ha estat completada amb èxit al vaixell L'Audace (naviliera Líneas Flota Suardiaz).

Atraure els vaixells més nets

Dos projectes més consisteixen a garantir el subministrament de GNL per als vaixells que fan servir exclusivament aquest combustible alternatiu, que cada cop són més a tot el món (veure destacat). En primer lloc, s'està instal·lant un sistema de transferència de GNL flexible a la planta regasificadora d'Enagás per abastir de GNL a gavarres i vaixells petits. A més, s'està avançant en l'adaptació d'una gavarrera de la naviliera Líneas Flota Suardiaz per subministrar aquest combustible alternatiu als vaixells.

I, finalment, dues iniciatives addicionals reforçaran l'ús del GNL al recinte portuari. D'una banda, el Port de Barcelona està treballant en el disseny d'un remolcador impulsat a gas natural, una solució que permetrà reduir les emissions d'un servei portuari bàsic, com és el remolc de vaixells en les entrades i sortides al port. D'altra banda, la instal·lació catalana i les dues principals terminals de contenidors

(APM Terminals Barcelona i BEST) estan adaptant dues màquines straddle carrier (que es fan servir per desplaçar els contenidors en el recinte de les terminals) perquè siguin propulsades amb gas. Si aquesta prova pilot es desenvolupa amb èxit, la resta d'unitats d'ambdues instal·lacions es podran transformar per reduir de manera molt important les seves emissions.

La bonificació sobre la taxa al vaixell per criteris mediambientals és un altra de les mesures que el Port de Barcelona ha posat en marxa per atraure les embarcacions més modernes i amb un menor impacte sobre l'entorn. //



PORT DE BARCELONA/RAMON VILALTA



PORT DE BARCELONA/RAMON VILALTA

Dos-cents cinquanta vaixells propulsats amb GNL

Dades recents indiquen que actualment hi ha en funcionament 132 vaixells propulsats amb GNL, però aviat se sumaran 115 més (13 dels quals, creuers) que ja estan en fase de construcció o projecte a diferents drassanes. Les regulacions mediambientals, cada cop més estrictes, i la voluntat de les navilieres de minimitzar el seu impacte sobre l'atmosfera estan promovent la transició cap a aquest combustible alternatiu i sostenible. Un canvi que, especialment en l'àmbit marítim, també està impulsant la Unió Europea mitjançant el cofinançament del programa CORE LNGas hive, coordinat per Enagás i que agrupa 26 iniciatives. El Port de Barcelona participa en un total de 5 projectes del programa CORE, dels quals en lidera 4: generador d'electricitat per a ferris, gavarrera per al subministrament de GNL, remolcador propulsat amb gas i adaptació d'straddle carriers (veure text principal).



IL·LUSTRACIÓ DEL ARTISTA KAP

L'epidèmia de grip evidència les mancances del sistema sanitari

L'Hospital de Martorell i de Viladecans reclamen més espai i llits per evitar el colapse que pateixen, actualment, de forma continua

Metges de Catalunya veu en els pressupostos una oportunitat perduda i demana millorar l'atenció primària i el dèficit de llits

I. Crespo

L'any 2017 va començar amb un dels episodis gripals més intensos dels darrers anys. La tornada a la feina dels adults i dels més petits a l'escola, que normalment marca el repunt de la grip, es va veure avançat d'una manera molt important la setmana del 2 al 8 de gener, agreujant les estampes dels passadissos plens dels serveis d'urgències dels nostres hospitals.

Des d'aleshores, l'activitat gripal ha anat disminuint tot i que es manté la intensitat moderada. Segons les darreres dades oficials del Departament de Salut, s'ha passat de 282,6 casos per cada 100.000 habitants a 243,69 a la setmana d'entre el 16 i el 22 de gener. Tot i el descens, és la cinquena setmana que la taxa de Catalunya supera el llindar epidèmic, establert enguany en 110,7 casos. Més enllà de les dades, l'epidèmia de grip ha fet revifar el

debat sobre l'estat de la nostra sanitat pública, així com les seves mancances.

Martorell, a l'espera d'ampliar l'hospital

Un dels hospitals del territori que més ha notat l'impacte de la grip ha estat l'Hospital de Martorell, centre de referència per més d'una dotzena de municipis (nou del Baix Llobregat) de quatre comarques diferents i que dona servei a unes 150.000 persones.

D'aquesta manera, ha agafat força la pressió per tirar endavant l'ampliació del centre sanitari. I és que ja hi ha un Pla Director per guanyar espai gràcies a una antiga residència que hi ha al costat, el que permetria afegir un edifici annex a l'hospital. Tot i l'existència d'aquest Pla, de moment, no hi ha notícia de que es vagi a concretar. Com a mínim, de moment, ja que s'ha iniciat una campanya institucional que ja compta amb les primeres

mocions municipals o manifestos aprovats, com és el cas d'Olesa o Sant Andreu de la Barca.

Segons ha explicat la presidenta del comitè d'Empresa del centre, Maria Victòria Cabau, a l'exterior, el dia 10 de gener, van coincidir fins a deu ambulàncies esperant a les portes sense poder entrar pacients; i, a l'interior, segons hem pogut saber, els professionals d'infermeria xocaven els colzes, fins i tot, quan s'havia de carregar una xeringa.

Ara mateix, hi ha quasi 130 llits d'hospitalització, mentre que faltarien uns 30 o 40 que amb el nou edifici es podrien aportar i, així, acabar amb els 10-15 pacients que regularment, de mitjana, i sense cap episodi de grip, han d'esperar un llit als passadissos d'urgències. Una saturació que s'ha cronificat i que té la solució, amb el Pla Director, des de fa cinc anys.

Viladecans, acabar el nou hospital

En aquest mateix sentit, l'Hospital de Viladecans ha revifat la necessitat de completar la seva ampliació que continua a l'espera des de l'any 2005. Les darreres notícies del Departament de Salut, en paraules del conseller Antoni Comín, eren optimistes. El conseller es va comprometre a tirar endavant l'ampliació s'aproveïssin o no els pressupostos. Ara bé, de moment, no hi ha calendari ni dades concretes, tal i com ha reivindicat la ciutadania amb fortes campanyes.

Igual que a Martorell, Viladecans compta amb un problema a Urgències per falta de llits d'hospitalització, en aquest cas, encara més greu. Segons fonts sindicals, caldria passar dels 118 actuals a 220, pràcticament, do-

blar la xifra i, així, oferir un servei òptim pels cinc municipis de la zona Delta del territori als que dona cobertura: Viladecans, Gavà, Castelldefels, Begues i Sant Climent. En paral·lel, es reclama la possibilitat d'obrir una unitat de llits per semicrítics, el que també permetria oxigenar Bellvitge.

Bellvitge necessita llits per crítics

De la mateixa manera, i com a centre de referència, l'Hospital de Bellvitge reclama l'apertura de llits per crítics. “El que necessitem és obrir llits de crítics, perquè nosaltres som referents de dos milions de ciutadans de Catalunya en patologies complexes”, ens diu la delegada sindical de Metges de Catalunya a Bellvitge, Teresa Fuentelsaz. “Necessitem llits de crítics, semicrítics i, també, d'hospitalització; però si augmentessin el pressupost per obrir els llits de crítics amb llits d'alta complexitat ens ajudaria molt”.

En total, des de l'inici de les retallades, Bellvitge ha perdut uns 200 llits. Abans es tenien més de 900 i ara hi ha poc més de 700 (quan està tot el centre obert).

L'altra alternativa que permetria esponjar l'hospital és aprofitar el conegut com a Edifici tecnquirúrgic. El projecte es va fer l'any 1998; es va redissenyar l'any 2008, per tenir-lo cinc anys tancat, generant una important despesa pel centre (em manteniment, serveis i seguretat) i cap servei. Finalment, el novembre de 2014 es va obrir amb les noves Urgències, el que representa només el 30% de la superfície total. “La resta està tancat”, diu Fuentelsaz. “Necessitariem els recursos per obrir-ho tot i esponjar la resta de l'hospital”.

Una oportunitat perduda

Amb aquest context, el secretari general de Metges de Catalunya, Josep Maria Puig, veu en els nous pressupostos una oportunitat perduda per millorar l'actual situació



JOSEP MARIA PUIG, SECRETARI GENERAL DE METGES DE CATALUNYA

derivada de les retallades que des de l'inici de la crisi sumen un total de 8.860 milions d'euros, en el que Puig ha qualificat com “un autèntic espoli de la sanitat pública” i que, tard o d'hora, “s'acabaria pagant”.

“Per desgràcia nostra, i sense entendre com és possible arribar a aquesta situació, els pressupostos representen un increment del 7,5% respecte el que teníem l'any passat, un increment que no es reflecteix a sanitat, a la que correspon un 4,5%. De manera que l'oportunitat que tenim per remuntar la situació ha quedat minvada”. A més, segons matisa Puig, gran part de la partida seran destinats a la factura farmacèutica i una part a donar suport als familiars de pacients amb malalties de salut mental que, segons ell, hauria de ser una partida de Benestar Social. De fet, ni tan sols l'increment de les 1.500 places públiques que recull el pressupost representa un augment de la plantilla en sanitat sinó que reduirà “els contractes que estaven absolutament a precari, de setmana a setmana o de sis mesos”. Puig destaca la reducció del nombre de metges d'atenció primària com un dels principals problemes, que es xifra en mil metges de capçalera i pediatres dels 1.200 que ha perdut Catalunya en

aquests anys. “No hi ha cap pla per reposar-los, el que representa una sobrecàrrega molt important per a la resta de professionals d'atenció primària”.

En aquest sentit, segons explica, si cada metge atén a unes 1.500 targetes sanitàries, vol dir que 1,5 milions de persones s'han quedat sense metge de capçalera: “Això representa una càrrega existencial i emocional; i té una repercussió amb aquesta gent que va a urgències perquè l'atenció primària està col·lapsada”. Davant la proposta del PSC del Baix Llobregat d'ampliar horaris i serveis d'urgències als CAP o CUAP del territori, de fet, Puig parla d'una proposta que és d'una “frivolitat tremenda”.

“Amb un personal minvat com els que descriu i la sobrecàrrega a la que estan sotmesos, si ampliem horaris aquesta gent tirarà la tovallola”, diu Puig que, a més, no solucionaria el problema, que està en els pacients que han de ser hospitalitzats i que no tenen llits i es fa un tap. I és que Catalunya, en total, ha perdut uns 1.200 llits que difícilment es podran recuperar. “Algunes plantes són recuperables perquè en pocs dies es fa una neteja a fons i alguna reparació i ja està; però hi ha d'altres que s'han convertit en oficines pels hospitals o en centres d'administració i altres tasques.

Per tant, no són recuperables només amb diners, sinó que es necessita una infraestructura i temps”. Segons el sindicat, a Catalunya hi ha 3,2 llits per cada mil habitants, quan als països europeus amb més tradició per una sanitat pública de qualitat hi ha 5,2. El que representa que hauríem d'ampliar en un 70% els llits als centres sanitaris de Catalunya per igualar els estàndards: “tenim un dèficit molt important”.

Neix el Cercle de Salut

Amb l'objectiu de que el model sanitari català sigui un garant de servei públic i de cobertura universal, de qualitat, més de 70 professionals del sector han constituït el Cercle de Salut, que estarà presidit per l'hepatòleg Miquel Bruguera.

D'aquesta manera, el Cercle vol servir com a espai de reflexió i debat en un moment on el sector està “molt afectat”, però també vol ser un òrgan que pugui ajudar a afrontar els futurs reptes de la societat: reptes com l'envelliment de la població, l'increment de patologies cròniques o el cost de les noves teràpies i tecnologies, entre d'altres. ■■■



L'EDIFICI TECNQUIRÚRGIC DE BELLVITGE NOMÉS ESTÀ OCUPAT EN UN 30% DEL TOTAL PER LES NOVES URGÈNCIES | HOSP. BELLVITGE

Cerco al vehículo privado



■ **Las restricciones en la circulación de los coches más contaminantes serán permanentes en 2020**

■ **AMB integrará la segunda zona tarifaria de transporte en sólo una, además de crear la Tarjeta Verde**

Muralla a la contaminación

■ **AMB aprueba las restricciones en la circulación, que serán permanentes en 2020; en otoño se podrían aplicar las primeras, de manera puntual**

■ **Los ayuntamientos de la periferia metropolitana valoran positivamente estas medidas, pero piden mejoras en el transporte público para que sean efectivas**

Imanol Crespo

“Es una cuestión de salud”. Este es el argumento fundamental que Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) repite en relación a las próximas restricciones de tráfico que promueve y que tienen como objetivo dar solución a las 3.500 muertes anuales que se producen por la mala calidad del aire metropolitano. Ante esta situación, tal y como hemos escuchado en diferentes ocasiones al vicepresidente de Transporte y Movilidad de AMB, Antoni Poveda, “son necesarias medidas estructurales”.

Medidas que todavía generan algunas dudas e, incluso, incredulidad, como recientemente mostraba el gerente y propietario de Mundiauto, Roque Navarro, a El Llobregat: “Es ilógico, primero, porque tenemos el parque de automóviles más antiguo de Europa. ¿Qué hará la gente? ¿No



EL CONSELL METROPOLITÀ DE AMB HA APROBADO UN PROGRAMA CONTRA LA CONTAMINACIÓN CON 33 MEDIDAS Y UNA INVERSIÓN DE 46 MILLONES

la dejaremos entrar a Barcelona a trabajar? Es inviable – continúa-. No estamos preparados. Son medidas de cara a la galería”, sentenciaba convencido de que no se aplicarán estas restricciones o, como mínimo, no tal y como se están explicando.

Sin embargo, lo cierto es que las pocas semanas de estas declaraciones, AMB dio un paso al frente para aprobar unas medidas restrictivas y fijar un calendario con el llamado ‘Programa de medidas contra la contaminación atmosférica’. El proyecto recoge un paquete de 33 actuaciones con una inversión de 46 millones de euros hasta 2019 para mejorar la calidad del aire. Entre ellas, AMB ha aprobado la aplicación de las primeras restricciones en la circulación de vehículos más contaminantes, que se concreta en toda la trama urbana que abraza las dos rondas de Barcelona. De esta manera, los vehículos que no dispongan de ninguna etiqueta homologada de la Dirección General de Tráfico; es decir, los de gasolina anteriores a 1996 y los diésel matriculados antes

de 2006, no podrán circular en esta área. Esta restricción ya se podría aplicar a lo largo de 2017 ante una situación de altos niveles de contaminación. Pero hay más, porque según el programa, las restricciones serán permanentes en 2020, fecha que se podría adelantar a 2018, según las últimas informaciones. Tras el toque de atención que Bruselas ha dado a España por los altos niveles de contaminación de las zonas metropolitanas de Barcelona y Madrid, AMB vería con buenos ojos adelantar las restricciones permanentes al próximo año; algo que no está –para nada– claro.

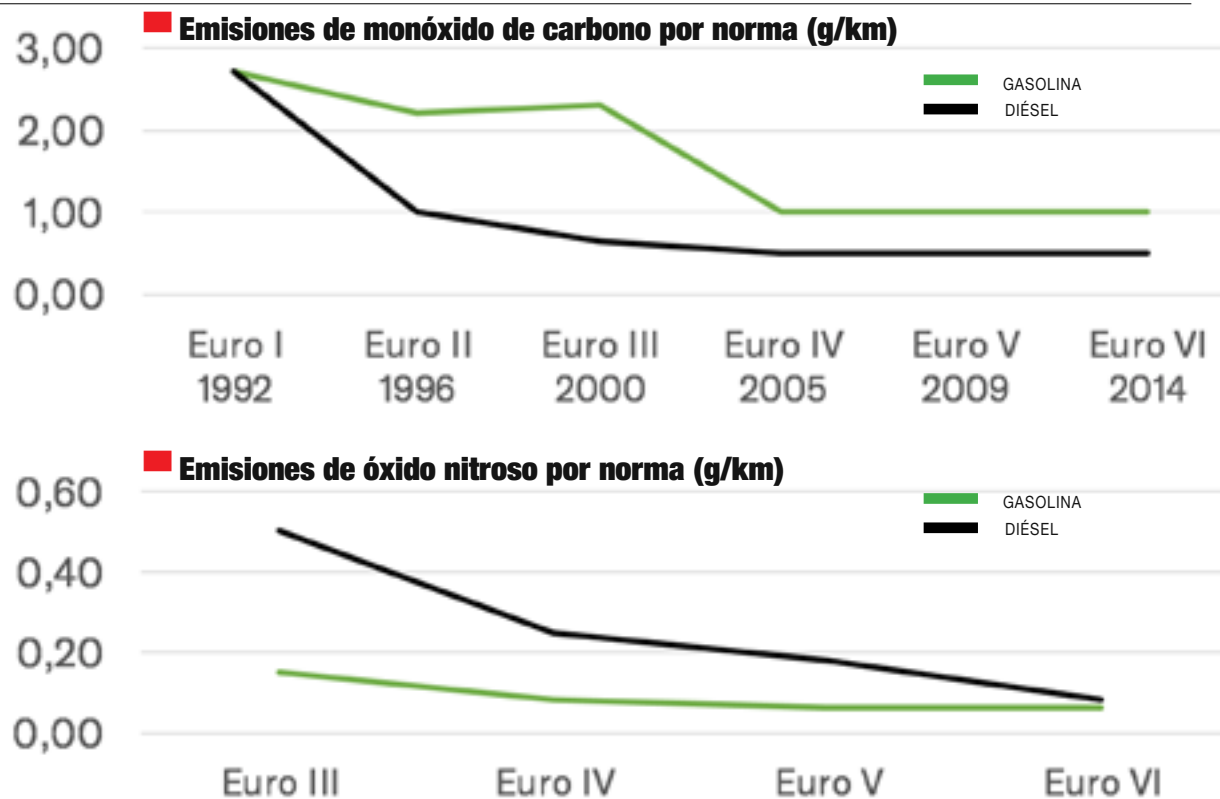
Es poco probable que haya otro episodio de altos niveles de contaminación hasta otoño y, por lo tanto, AMB está trabajando –con este margen– para aplicar las primeras restricciones puntuales cuando llegue ese momento. Según ha podido saber El Llobregat, dependerá de cómo vaya en esa ocasión para valorar cuándo se aplicarán las medidas de manera permanente: si en 2018 o en 2020. El principal problema ahora es que AMB no tiene en su estructura competencias para controlar directamente la batalla contra la contaminación: es decir, las infraestructuras viales dependen de otras administraciones, así como los cuerpos de seguridad que tendrán que controlar y sancionar. Una situación que, de hecho, ralentiza el proceso. Y aunque las diferentes administraciones están en general por la labor de aplicar estas restricciones, también hay diferencias.

Falta de rigor técnico

Aunque la aplicación de las restricciones se hace en base a la norma del vehículo, esta característica es inherente a la antigüedad del vehículo. Por tanto, uno de los gremios que podrían estar afectados por las medidas es el de los mecánicos. Ramon Casas, secretario general del Gremio Provincial de Talleres de Reparación de Automóviles de Barcelona, critica que no se les haya convocado para plantear sus necesidades y ven falta de rigor técnico: “No hemos estado invitados a ninguna mesa en la que se haya debatido sobre las restricciones en el área metropolitana de Barcelona. Y la verdad es que es una medida con mucha falta de rigor técnico”.

Casas defiende que se tenga que aplicar algún tipo de medidas para mejorar la calidad del aire, pero en el caso de las restricciones metropolitanas, considera que no se tiene en cuenta el estado actual del vehículo: “Las medidas parten del etiquetado de la DGT y, por tanto, solo tiene en cuenta las condiciones de homologación del vehículo en el momento de su venta. Lo que no tiene en cuenta son las condiciones actuales. Estoy convencido que habrá coches circulando con la etiqueta B que estarán contaminando más que otros que no tienen etiqueta”.

En este sentido, Casas apunta a las ITV como filtro para controlar y valorar los niveles de contaminación de los vehículos: “Ahora, es cierto que no se están midiendo los niveles de partículas en suspensión o óxido nítrico, pero se pueden aportar los medios para ello”. El secretario general del gremio cree que las medidas les “pueden afectar mucho” y propone a los talleres, también, como prescriptores de la necesidad y la concienciación medioambiental para controlar los niveles de contaminación en esta hipotética situación en la que las ITV aseguran que se cumplan los márgenes establecidos por las normas: “Pero es que ni siquiera hemos podido trasladar nuestras sugerencias”. De esta manera, hasta 2020, considera que hay margen para “encontrar soluciones alternativas que sean igual de eficaces o, incluso, más de las que se han planteado hasta ahora”.



Demasiado miedo

De la misma manera, el gerente del Grup T Automoció, Vicenç Muñoz, apunta también al control del estado actual del vehículo: “Hay un tema que no podemos olvidar y es que un Euro 6 si no se le aplica los mantenimientos adecuados acaba contaminando más que un Euro 5. Por tanto, tiene que haber un control más estricto en cuanto a las emisiones. Las ITV deberían medirlo mejor”.

Muñoz representa a uno de los grupos de concesionarios más importantes del territorio. Ubicado en Sant Boi, da trabajo a 170 personas con un nivel de ventas de 5.000 coches al año en su más de 20.000 metros cuadrados de superficie, que ampliarán este junio con mil más gracias a un nuevo espacio para la marca Hyundai. Pese a sus números, reconoce que “se está criminalizando al diésel, mientras que hoy en día esos vehículos realizan las mismas emisiones que otros de gasolina”, y que lo están notando en las ventas de este tipo de motores. “Se está causando demasiada incertidumbre y hay poca información. Políticamente, toca hablar de las energías limpias, pero quizá estén dando más miedo de la cuenta. Todo esto que están proponiendo está muy bien, pero se tiene que hacer de manera gradual, sin prisas, pero sin pausa”.

El representante de Grup T Automoció entiende las restricciones, que se tienen que aplicar igual que en otras capitales europeas, pero apunta de manera destacada a la mejora del transporte público: “Tendrán que mejorar el transporte público, porque el que vive en Barcelona y se mueve por Barcelona no tiene ningún problema. De hecho, no usan el coche. Pero los que vivimos fuera, sin coche es un drama. Mi hija tarda dos horas en llegar a la Universidad Autónoma de Barcelona, en Bellaterra. Ese es el problema. Que fuera de Barcelona estamos muy mal comunicados”.

Es la nueva desigualdad que se va a dar en el ámbito metropolitano. Ante unas mismas restricciones para todos, los vecinos de la capital catalana tendrán más facilidades de comunicarse que los que viven en la periferia metropolitana, pendientes todavía de mejorar la red en sus frecuencias,

en la intermodalidad de los transportes, en las interconexiones municipales y en el precio, entre otras cuestiones: “Es necesario un transporte público competitivo. Aunque cada día estén las carreteras colapsadas, la gente sigue utilizando el vehículo porque no tiene alternativa”.

Esta desigualdad a la que nos referimos la resume a la perfección la alcaldesa de Santa Coloma de Cervelló, Anna Martínez, en declaraciones a El Llobregat: “El programa de la AMB lo valoramos positivamente. Ahora bien, se tiene que poder desarrollar con las mismas facilidades y oportunidades en todo el ámbito metropolitano y para toda la ciudadanía. Actualmente, hay desigualdades dentro del territorio metropolitano, que pueden generar afectaciones desiguales y perjudicar a la ciudadanía de la segunda corona, como Santa Coloma, en donde disponemos de menos infraestructuras de transporte público y tenemos todavía demasiada dependencia del vehículo privado”.

Consenso municipal

Preocupados, precisamente, por ese doble anillo metropolitano, desde El Llobregat hemos hablado con los municipios más alejados de la ciudad condal para conocer su valoración y sus necesidades en materia de transporte público. Los alcaldes o alcaldesas de Castelldefels, Molins de Rei, Corbera, Santa Coloma de Cervelló, Torrelles, Pallejà y Cervelló valoran positivamente las medidas y reclaman, en general, celeridad en su aplicación: “Es imprescindible actuar y hacerlo con celeridad”, dice Candela López, alcaldesa de Castelldefels. “Tenemos una distribución muy sesgada hacia el transporte privado, sobre todo, para ir a otros municipios”. Así lo defiende también Jose Ignació Aparicio, alcalde de Cervelló: “Se tienen que buscar medidas para reducir la contaminación ya; y no esperar a 2020. Pero, también, soy consciente de que la responsabilidad no tiene que recaer siempre en el usuario. Se tendría que legislar para obligar a las empresas de transporte a hacer servir energías limpias de manera inmediata”.

Por su parte, Joan Ramon Casals, alcalde de Molins,

➤ CONTINÚA EN LA PÁGINA SIGUIENTE

> VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

pide incentivar el transporte público: “Lo vemos bien, eso sí, siempre que se acompañe de medidas de rebaja o gratuidad del transporte público. El precio es un elemento clave para incentivar su uso”. Ascensión Ratia, alcaldesa de Palleja, valora el consenso del programa: “Será una herramienta imprescindible. Es un problema de salud pública, no solo medioambiental. Lo más valioso del programa es que se ha trabajado conjuntamente entre todos los municipios metropolitanos para llegar a una propuesta común”. Igual que Ratia, Montserrat Febrero, alcaldesa de Corbera, valora positivamente la concreción de las medidas, así como el hecho que se aplique sobre “la principal causa de la contaminación atmosférica: la movilidad terrestre”. Ferran Puig, alcalde de Torrelles, clama también por la concienciación de la ciudadanía y pide “medidas preventivas de base que impida llegar a situaciones críticas. El medio ambiente y su calidad es cosa de todos y las soluciones las tenemos que pensar con objetivos y estrategias comunes”.



VICENTE MUÑOZ ES GERENTE DEL GRUPO T AUTOMOCIÓ

Mejoras en el transporte

En el ámbito local, en general, existe una buena red de transporte; el problema llega cuando es necesario salir de cada uno de estos municipios: “La red local solo está formada por MolinsBus –dice Joan R. Casals- y entendemos que da el servicio y la calidad que piden los ciudadanos.

El problema es que la gran mayoría se desplaza fuera de Molins; es aquí donde están las deficiencias. Estamos bien comunicados con Barcelona, pero mal comunicados con el otro lado del río y el Vallès”. Problema similar ocurre en Pallejà: “Está bien comunicada con Barcelona, sea con autobús o FGC. El problema principal es la comunicación con otros municipios metropolitanos, como por ejemplo los del Vallès Occidental”.

Así, pues, muchas son las mejoras pendientes que se reclaman desde la periferia metropolitana: “Tenemos que mejorar la intermodalidad y que el tren sea un transporte fiable; es imprescindible más inversión en la red de Rodalies para contar con mayor frecuencia y mejor servicio”, dice Candela López, de Castelldefels. “Haría falta mejorar las frecuencias de bus y crear amplias zonas de aparcamiento libre al lado de las estaciones que permitan disuadir a los conductores de ir hasta el centro de la ciudad”, dice Ferran Puig, de Torrelles.

Montserrat Febrero, de Corbera, apunta a las subvenciones para el impulso

del vehículo eléctrico, así como las mejoras de los carriles Bus-Vao. De la misma manera, Aparicio, de Cervelló, habla de la electrificación de los autobuses y la creación de una red de vías para bicicletas y viandantes que comuniquen toda la AMB. Joan R. Casals apunta a la conexión intermunicipal, a la mejora de los park&rides, así como los

carriles bus. En el caso de Santa Coloma, Martínez recoge la necesidad de mejorar la frecuencia de la L76, así como la conexión entre los dos lados del río “para romper la realidad actual –e histórica- de barrera que representa el río entre municipios vecinos e incorporar a la reflexión del diseño del mapa de transporte público metropolitano una visión menos radial i más en red”.

Gran Zona 1

La otra gran medida en la que coinciden de manera unánime es el paso a formar parte de una gran Zona 1 y que, de esta manera, los municipios metropolitanos que ahora forman parte de la segunda corona tarifaria integren sus precios del transporte con los de la Zona 1.

En este sentido, tras una carta conjunta que los 18 municipios afectados enviaron a AMB, el gobierno metropolitano ha apretado el acelerador para que, efectivamente, sea así. De hecho, AMB, con el apoyo de Diputación de Barcelona, está trabajando para que todos los municipios metropolitanos de la Zona 2 pasen a formar parte de una gran primera corona tarifaria. “Creemos que todos los municipios metropolitanos tienen que estar en la misma zona. Esto permitiría tener un coste del transporte a Barcelona mucho menor”, ha dicho la presidenta de la Diputación de Barcelona, Mercè Conesa. De hecho, este precio podría caer a la mitad, según la tarifa actual. Poveda, por su parte, ha asegurado que se está buscando que todos los municipios tengan el mismo precio en el año 2018.

De concretarse esta destacada novedad, todos estarían en disposición de utilizar la nueva Tarjeta Verde que también promueve AMB y con la que se podrá disfrutar de tres años de transporte gratuito si se entrega un vehículo de los que no tienen etiqueta de la DGT. Esta medida, que es ampliamente aceptada, también beneficiará previsiblemente más a los ciudadanos que ya cuentan con más oferta de transporte, tal y como apunta Ferran Puig, alcalde de Torrelles: “Creemos que, para los pueblos más periféricos, son más atractivas las ayudas para adquirir vehículos eléctricos o emprender medidas para mejorar el transporte público. La Tarjeta Verde puede ser útil para los ciudadanos de zonas con mejor oferta de transporte. Cuando nosotros mejoremos, también nos será útil”. De la misma manera opina Febrero, para Corbera: “Por la casuística específica de Corbera, pueblo de 15.000 habitantes disgregados en 32 urbanizaciones, se hace difícil la implementación de esta medida. Aun así, siempre será bienvenida y aplicable”. //

Garantizar la movilidad sin contaminación, ¿una batalla perdida?

El aire de las ciudades es tóxico y, según la Organización Mundial de la Salud (OMS), más de siete millones de personas mueren al año por la contaminación urbana y del interior de los edificios.

La OMS denuncia que se trata del mayor riesgo ambiental sobre la salud y, en cambio, los ciudadanos no lo suelen percibir así porque ni se huele ni se ve. Las investigaciones del jefe de programa de Salud Infantil de ISGlobal y catedrático de Salud Pública y Medicina Preventiva de la Universitat Pompeu Fabra, Jordi Sunyer, también han aclarado cómo la contaminación afecta al desarrollo cognitivo en la infancia y a la salud cardiorrespiratoria en personas adultas.

Sunyer, junto a Ramón Riera, asesor de Espacios Naturales y Medio Ambiente de la Diputación de Barcelona, y el vicepresidente de Movilidad y Transporte del Área Metropolitana de Barcelona, Antoni Poveda, participarán en la Biblioteca Mercè Rodoreda de Sant Joan Despí el próximo 24 de marzo en la mesa de debate del Ciclo de Infraestructuras que tratará sobre “La movilidad versus la contaminación: una batalla perdida?”.

La mesa forma parte del Ciclo sobre el papel de las infraestructuras en el desarrollo económico de L'Hospitalet y el Baix Llobregat que, organizado por la Fundación Cercle d'Infraestructures y BCN Content Factory, ha celebrado hasta el momento cinco debates en distintas poblaciones de la comarca. //



AMB CONTARÁ CON UNA ÚNICA ZONA TARIFARIA A PARTIR DE 2018

Nudos de esperanza, la historia de Pulseras Candela

La iniciativa de las 'Pulseras Candelas' ha logrado recaudar, en tres años, un millón de euros

Candela es una niña de Benicarló que sufría leucemia y que estaba ingresada en Esplugues

Marta Fernández

Con su mochila de Mickey Mouse, Carmen Mora, voluntaria del Hospital San Joan de Déu, espera en el vestíbulo principal para contarnos la increíble historia sobre las Pulseras Candelas, que ha logrado recaudar en tres años 1.000.000 de euros para la investigación del cáncer infantil. El secreto lo lleva, precisamente, en esa mochila, donde carga, además de la materia prima de las ya célebres pulseras, un incalculable montón de solidaridad.

La historia que continúa

Todo comienza en 2013 cuando Carmen enseñó a Candela, una niña enferma de leucemia, a hacer pulseras con hilos de color para que su estancia en el hospital fuera más llevadera, así que Candela y sus compañeros de la planta octava del Hospital de Sant Joan de Déu empezaron a hacer pulseras.

Poco después, dos amigas de Candela, Mariona y Daniela, decidieron dar el nombre de su amiga a las pulseras y tuvieron la idea de montar una parada en su pueblo, Benicarló, para recaudar dinero y poder ayudar a Candela con su enfermedad. Lo que no se imaginaban en ningún momento es la repercusión de su humilde campaña que, en principio, solo pretendía ayudar a su amiga.

Al ver el éxito que aquello empezó a generar, amigos y familiares se im-



CARMEN MORA LE ENSEÑO A CANDELA A HACER PULSERAS EN EL AÑO 2013. EN LA IMAGEN, MORA POSA CON UNA DE LAS UNIDADES | M. FERNÁNDEZ

plicaron en la producción de las pulseras. Poco a poco, muchas otras familias de la octava planta de Oncología, también, se sumaron al proyecto. Hasta la actualidad. A día de hoy muchos grupos y entidades colaboran en la fabricación y/o distribución de las pulseras Candelas: escuelas; residencias de la tercera edad; asociaciones de vecinos; tiendas; clubes deportivos y un largo etcétera. Además, cuenta con el apoyo incondicional de la Obra social San Joan de Déu.

Todos los donativos recaudados pasan directamente al laboratorio de investigación del Hospital Sant Joan de Déu de Esplugues

de Llobregat. Para ello, actualmente, las familias han legalizado este proyecto como Asociación sin ánimo de lucro Pulseras Candelas, con el fin de preservar los valores y objetivos y dar así transparencia a todas las acciones.

El voluntariado

La hija de la voluntaria Carmen sufrió una enfermedad muy grave con dos operaciones de urgencia en 24 horas, “fue entonces cuando vi el trabajo de los voluntarios y pensé que si tuviera tiempo me encantaría poderlo hacer, hasta que un día que lo tuve, me acerqué y desde entonces vengo una vez por semana. Es increíble lo que

recibes a cambio de dar unas cuantas horas aquí”, nos cuenta Carmen desde el vestíbulo del Hospital Sant Joan de Déu.

Sin imaginarse la gran repercusión que iba a tener las pulseras, Carmen muestra su felicidad sobre todo lo ocurrido: “El presupuesto anual del laboratorio para la investigación del cáncer infantil es de 1.600.000 euros aproximadamente, por lo tanto, Pulseras Candelas ha conseguido cubrir más de la mitad de la nómina de este laboratorio durante estos tres años”.

En España hay 200.000 casos al año de cáncer en adultos, frente a los 1.200 en niños. “Por eso el cáncer

Es increíble
lo que recibes a
cambio de dar
unas cuantas
horas aquí”



infantil es considerado una enfermedad rara, esto no lo sabe mucha gente y se sorprenden cuando se explica. Por eso investigar sobre el cáncer que sufren los niños no es rentable para que los laboratorios investiguen, razón por la que la financiación viene a través de ONGS, empresas privadas o de las familias y gente altruista. O en este último caso con acciones como Pulseras Candelas”, explica Carmen.

Dar respuesta

El equipo de investigación del Hospital Sant Joan de Déu dedica su cuerpo y alma a diferentes proyectos que tienen como objetivo dar respuesta a las preguntas que se plantean los oncólogos y hematólogos cuando tratan a los niños que padecen estas enfermedades. Esto se conoce como investigación traslacional, centrada en trasladar los avances científicos al paciente lo antes posible.

Así pues, los investigadores trabajan estrechamente con los médicos que atienden los pacientes. Cada vez que diagnostican un nuevo caso, analizan en el laboratorio las características del tumor para ajustar el pronóstico con los médicos y determinar así cuál es el mejor tratamiento para combatirlo.

Así mismo, los oncólogos trasladan a los investigadores las preguntas para las que no tienen respuesta y los investigadores trabajan para encontrarla y ofrecer el mejor tratamiento a cada niño.

Sant Joan de Déu dispone de un laboratorio dedicado exclusivamente al

estudio del cáncer infantil y es uno de los pocos centros europeos que cuenta con un banco de tumores pediátricos exclusivo con gran potencial para la investigación que, entre otras cosas, ha permitido desarrollar modelos animales de diferentes tumores. Gracias a las donaciones, los investigadores de este Hospital han generado tres ensayos clínicos a partir de la investigación original propia, incluyendo el primer ensayo clínico a nivel mundial para testar la seguridad y eficacia de una vacuna contra el glioma difuso del tronco cerebral, un cáncer propio de los niños que hoy por hoy es incurable.

Por su parte, las Pulseras Candelas ha contribuido a la investigación con 1.000.000 euros, en tres años, que corresponden a 275.000 pulseras, 550 kilómetros de hilos y 16 millones de nudos. Ha llegado a diferentes puntos de la geografía española: Mallorca, Zaragoza, Murcia, Valencia, Madrid, Cádiz o Lugo.

Diferentes investigaciones han demostrado que las manualidades tienen un fuerte impacto positivo tanto en nuestra salud mental como en nuestro bienestar.

Y, para acabar, lo más importante, según explica Carmen, “Candela ya está curada de su enfermedad, vive en su pueblo, Benicarló y ahora realiza los controles rutinarios una vez al año”.

Carmen mantiene el contacto con ella, pero ya no en hospital, sino en la Asociación de Pulseras Candelas. //

El nuevo CAP de Molí Nou de Sant Boi ve la luz con el doble de superficie que el anterior

El actual centro da asistencia a unas 13.500 personas, de las cuales el 35% tienen más de 65 años

El barrio ha contado durante 30 años con un centro sanitario que nació como consultorio del ambulatorio principal



Redacció

Sant Boi cuenta, desde este mes de marzo, con un nuevo equipamiento sanitario y no es uno cualquiera. Se trata del Centro de Atención Primaria (CAP) de Molí Nou, que sustituye al anterior ambulatorio 30 años después de su constitución como tal en 1987. Tres décadas en las que profesionales y pacientes se han tenido que dar cita en un espacio que no estaba preparado para tal fin y que, por tanto, se tendría que haber realizado mucho antes.

“Por la reivindicación del barrio de Molí Nou, que cortaron calles y carreteras a principios de los ochenta, comenzamos a trabajar como un consultorio del ambulatorio central de Sant Boi”, explica el actual director del CAP, el Dr. Carles Alvarado Montesdeoca. “Con la reforma de la atención primaria, en el año 1987, el consultorio se transforma en CAP. Estamos en el 2017, 30 años después hemos acabado aquí cuando tendría que haber estado hace 20 años”. Y es que el local lo cedieron las asociaciones del barrio para contar con atención primaria puntual pero que no estaba dimensionado para las necesidades que vendrían después.

Con estos años de espera a la espalda, el balance del cambio es aún –si cabe– más positivo: “El cambio es ra-

dical y fundamental”. El nuevo centro cuenta con el doble de superficie que pasa de los 700 metros cuadrados a los 1.600 distribuidos en dos plantas iguales. El CAP pasa a tener 24 consultas independientes e interconectadas, además de espacios propios para especialistas como los relacionados con psiquiatría, psicología o la figura de la gestora de casos. “En lo que más hemos mejorado es en la descongestión. Allí estábamos uno encima de otro. Pero, también, la luz natural. Entre una cosa y la otra, se ha acabado la sensación de angustia; un valor añadido muy importante”, dice Alvarado.

El CAP da asistencia a 13.500 personas (el 35% de ellas es mayor de 65 años), además de ser el centro de referencia de los consultorios de la Colònia Güell y de Santa Coloma. En este sentido, según el director del centro, hay margen para más. De hecho, está ubicado en una zona en donde está previsto que Sant Boi pueda crecer.

Faltan enfermeros

Lo que no varía es la plantilla del centro. El nuevo CAP Molí Nou seguirá teniendo una treintena de profesionales, como en el anterior espacio. “El equipo está dotado, a nivel facultativo, correctamente. Necesitaríamos, probablemente, más enfermeros por el tipo de pacientes que tenemos. Y, luego, el problema eterno de pediatría, que es el hándicap en todos los sitios”.

Alvarado, nacido en Gran Canaria, está vinculado al territorio desde que realizó el MIR en Bellvitge en la década de los ochenta. Cuando acabó la residencia, estuvo como interino en Camps Blancs y, luego, con la convocatoria de primeras plazas públicas, sacó la de Molí Nou. Era 1989. “Desde entonces estoy aquí”. De hecho, es el director del CAP desde 1998. Aunque vive en Barcelona, es parte del barrio: “Llevo tanto tiempo atendiendo a esta población que formo parte de este núcleo urbano. Mientras que en Barcelona es todo más impersonal, aquí todo tiene un acento de proximidad muy importante”. ■■■



EL NOU CAP DEL BARRIO MOLÍ NOU FUNCIONA DESDE EL 13 DE MARZO | I.C

Naty López: dos años de batalla contra las autoridades médicas

La hospitalense, víctima de un infarto y un ictus, acampó en las puertas de la institución e inició un proceso judicial tras recibir el alta médica del ICAM

La Justicia le ha otorgado ahora la incapacidad total permanente; el INSS ha vuelto a recurrir la sentencia con lo que no recibirá los atrasos

Imanol Crespo

“Todo empezó hace seis años. Era de noche y llevaba días cansada; me costaba hacer cosas cotidianas. Llamé al 061 pero me negaron la ambulancia y me dijeron que podía ser ansiedad, que me tomara un Diazepam y que me fuera a dormir”. Y menos mal que no lo hizo. Al llegar a Bellvitge le confirmaron que estaba sufriendo un infarto pese a los 28 años que tenía entonces.

Batalla en la calle y en los Juzgados

A los dos años de reincorporarse al trabajo y, tras ver como de repente perdía peso, la visión de un ojo y otros síntomas –llegué a ir en pañales al trabajo–, Naty López, vecina de L’Hospitalet, se derrumbó en un establecimiento. Había sufrido un ictus cerebral con rotura de la carótida, debido a un trombo que le taponaba el 80% o más del tronco supra-aórtico. El motivo, varios problemas genéticos localizados; el más destacado, la hiperhomocisteinemia, causada por la mutación de un gen del cromosoma 1 y que produce más homocisteína en sangre con las consecuencias que López sufrió. Pese a las secuelas que arrastra desde entonces y a su compleja rutina médica y cuadro médico, la mayor sorpresa llegó cuando el ICAM (Institut Català d’Avaluacions Mèdiques) le dio el alta médica. Aquel fue el punto de partida de la nueva vida de López, conocida por acampar en las puertas de la sede del ICAM hace justo dos años para luchar por su baja médica. Una lucha que ha tenido que llevar a los tribunales y que todavía continúa en detrimento de su enfermedad: “Tendría que estar centrada en recuperarme; estar tranquila. Ya es bastante triste y ruin y da bastante miedo ir cada día al médico; no puedo más”, reconoce López para El Llobregat.

Aun así, la suerte le ha cambiado y tanto de un lado como de otro puede contar buenas noticias. Mientras en Bellvitge le descartan un posible cáncer de pulmón, el Juzgado Social número 17 le ha dado, ahora, la razón –a diferencia del juzgado de primera instancia– y le reconoce la incapacidad total permanente, con lo que le corresponde el 55% de la base cotizada. Una primera victoria ante el ICAM y el INSS (Instituto Nacional de la Seguridad Social), aunque insuficiente para la afectada que recurrirá para lograr la baja Absoluta. En este sentido, según confirma ella, el INSS también ha recurrido a la sentencia, lo que le impedirá cobrar los atrasos que judicialmente ya le deben en estos años. Quedarán, pues, a la espera del TSJC.

Dos años de lucha

“Qué me va a pasar más?”, se preguntaba en mayor de 2014 tras sufrir el ictus con las complicaciones explicadas y ya con las patologías genéticas diagnosticadas. “Estuve un mes y

medio en la UCI y en ‘neuro’ ingresada. Me dieron el alta porque el tapón en el hemisferio derecho se había deshecho. No llevaba bien el proceso: no podía caminar bien, ni hablar bien ni entender siquiera lo que hablábamos. Me tropezaba, caía, me costaba ver bien. Un brazo no lo movía, iba con la pierna arrastrando. Tuve que asumir que no podía contar, calcular, no sabía cosas tan básicas como en qué día o mes estaba. No podía hacer vida normal. Y ahí vino el machaque”.

Tras un año y medio de baja, recibe por carta el alta: “Me dijeron que estaba perfectamente bien e insistían en mis posibilidades de recuperación aunque no tuviera ni un euro, trabajo no cómo pagar mi medicación”, dice López que se gastaba unos 60 euros de media al mes en medicamentos. Su padre le mantenía hasta que vio claro que la situación no podía seguir así; y allí se fue, como un instinto, de repente, a acampar a las puertas del ICAM: “Me fui allí pensando que no habrían entendido el caso, que era un error. Recibí una lluvia de solidaridad y de apoyo”. Sin embargo, mientras amigos y sindicatos ofrecían su apoyo con comidas, cenas o simplemente compañía, la acampada derivó en una hostilidad excepcional hacia su persona por parte de la institución.

“No querían ni verme”

“Se reunieron con mi abogada, del Colectivo Ronda, y a mí no me dejaron subir. No querían ni verme, ni dejarme hablar. Decían que no había nada que negociar”. Llegaron, en la última reunión, a una “especie de acuerdo” que, sin hablar de su enfermedad, recogía una nueva tramitación del caso a cambio de que abandonara su acampada en las puertas del ICAM, entonces liderada por la subdirectora Consol Lemonche, quien sería, precisamente, despedida en junio de 2016 por su gestión. “No tenía dos dedos de frente”, explica López. “Le dije, por ejemplo, que estaba yendo a una psicóloga de Bellvitge a hacer unas pruebas en las que podría ver que todo lo que alegaba en relación a las secuelas en memoria o cálculo era real y me contestó: no si ya sé que saliste del hospital y ya vi cómo te habían ido, a lo que su abogada le dio un codazo, porque es ilegal que ellos miren tus informes médicos sin que tú lo hayas solicitado. Hasta ese punto llegaba su vacilonería y altanería”. El ICAM, de hecho, denunció a Naty López (La Generalitat se sumó a la demanda) por presunta coacción, por daños y perjuicios por estar acampada en la sede. Demanda que quedó archivada.

López dejó de acampar a la espera de su nueva revisión. Pero al mes y medio, le envían otra carta con otra alta médica, lo que le obligó a llevar el caso a la Justicia. “Perdimos a primera instancia. La doctora que me visitó del ICAM dijo cosas como que no estaría tan mal a nivel de dolor si solo me daban Paracetamol, cuando es así, precisamente, porque tengo prohibido por mis patologías tomar otras cosas más fuertes, que van en mi contra. O alegó que no estaría tan mal si no me

habían hecho terapias de electroconvulsión o electroshock. No se sí venía de la Inquisición. El caso es que lo único que hacían era provocar”.

Meses después, este verano, el caso llega al Social número 17 que, con una forense de Justicia y, por tanto, con mayor imparcialidad, le dan la razón, como decíamos, con el reconocimiento de la incapacidad total permanente: “Recurriremos a la Absoluta. Esta baja me exime de hacer mi trabajo y me da una prestación que no obliga a mi padre a seguirme manteniendo. Puedo, según la baja, encontrar otro trabajo. Pero no sé qué puedo hacer. Me cuesta desplazarme; cojo bajas constantemente por las patologías que tengo; voy al médico o cada día o día sí y día no; tengo mil taras y complicaciones por las alteraciones genéticas y por la medicación [...] Más quisiera yo que todo fuera una broma, que me lo estuviera inventando y que fuera una exageración. Pero me ven neurólogos, cardiólogos, neumólogos, medicina interna de riesgo vascular, digestólogos, ginecólogos, psiquiatras, psiconeurólogos...”.

PAICAM, el éxito de Naty

Si algo queda positivo, según López, de todo este proceso es la creación de la Plataforma de Personas Afectadas por el ICAM (PAICAM) con el objetivo, según define la misma entidad en su constitución, en enero de 2016, de “visualizar el trato inhumano y el funcionamiento injusto de este organismo evaluador de la sanidad catalana”.

Una plataforma que parte del caso de López y que se ha convertido en un punto de encuentro de afectados por “altas injustificadas del ICAM”, pero también de afectados por otras causas: “El haber ganado me ilusiona mucho, no tanto por mí, que no va a cambiar mucho mi vida, sino porque abre muchos caminos a otras personas. Que tengan esperanza y pierdan el miedo por esta institución”. De esta manera, PAICAM orienta a los asistentes ante la actual situación, excepcional en España, en la que el INSS paga al ICAM, mientras que ésta, según López, no responde tanto a criterios médicos sino a otros más economicistas: “Hay cosas que, como colectivo, no nos cuadran, más allá del trato humillante que dan en ocasiones o la falta de profesionalidad de los médicos que te visitan”. Acabar con esto es, hoy por hoy, la principal lucha de López junto a su enfermedad, que le obliga a estar siempre alerta y vigilante y le condena, pese a no contar con la Absoluta, a vivir una vida tranquila rodeada entre dos de sus pasiones, sus gatos y sus plantas. ///



NATY LÓPEZ NOS RECIBE EN SU CASA, DONDE PASA LA MAYORÍA DEL TIEMPO OBLIGADA POR SU CUADRO MÉDICO | IMANOL CRESPO

La Diputació de Barcelona potencia el Servei Local de Teleassistència per arribar als 100.000 usuaris

El model de Resposta Eficient de Teleassistència (RET), una de les novetats immediates, permet personalitzar el suport a l'usuari

L'ens provincial ampliarà el parc d'unitats mòbils que passarà d'11 a 29 vehicles per atendre més ràpidament les emergències

Redacció

El Servei Local de Teleassistència (SLT) de la Diputació de Barcelona amplia la seva cobertura amb més serveis, més dispositius i més unitats mòbils d'atenció a les emergències. L'objectiu és passar dels 73.000 usuaris actuals als 100.000 l'any 2020, atenent la creixent demanda dels municipis.

Més Unitats Mòbils per a un servei estratègic

L'ampliació del parc d'unitats mòbils del Servei és una de les principals apostes d'aquesta nova etapa. L'objectiu és passar d'11 a 29 vehicles, per atendre més ràpidament emergències, incidències tècniques o activitats programades

Model RET i teleassistència avançada

Una de les novetats més immediates és la posada en marxa, a partir del mes d'abril, del model de Resposta Eficient en Teleassistència (RET), que permet establir un nivell de suport personalitzat, que s'anirà modificant segons l'evolució de l'usuari, i que implica, també, l'assignació d'una tecnologia individualitzada i, per tant, el creixement dels dispositius de teleassistència avançada, que aporten més seguretat. Entre aquests, es troben els detectors de foc o fum, de mobilitat o de caigudes, i els dispositius de teleassistèn-



EL SERVEI LOCAL DE TELEASSISTÈNCIA COMPTA, ACTUALMENT, AMB UNS 73.000 USUARIS | MANON ALLARD / ISTOCKPHOTO / GETTY IMAGES

cia mòbil o de teleassistència adaptada a les persones amb discapacitat auditiva o dificultats en la parla. L'objectiu és

que el 2018 estiguin en funcionament 20.300 dispositius d'aquest tipus.

El Servei Local de Teleassistència en xifres

El Servei Local de la Teleassistència de la Diputació de Barcelona és un servei d'atenció domiciliària que garanteix la seguretat i dona tranquil·litat i acompanyament a les persones en situació de risc per factors d'edat, fragilitat, solitud o dependència.

Funciona les 24 hores del dia i els 365 dies de l'any i ha atès prop de 150.000 persones des del 2005. Actualment té prop de 73.000 usuaris. És un dels serveis socials amb més implantació territorial, amb una cobertura de prop del 30% de la població major de 80 anys i de més de 10% en els majors de 65 anys.

L'any 2016, el Servei Local de Teleassistència de la Diputació de Barcelona ha gestionat un total de 3.593.575 trucades amb persones usuàries. //



EL SERVEI LOCAL DE TELEASSISTÈNCIA DE LA DIPUTACIÓ FUNCIONA LES 24 HORES DEL DIA I ELS 365 DIES DE L'ANY | JOSEP CANO

Prevenir per no haver de curar

La prevenció és un dels principals pilars del Servei Local de Teleassistència, com ho demostra el fet que el Centre d'Atenció emet més trucades de les que rep. La teleassistència és, per tant, un servei proactiu que va més enllà de la resposta davant d'una emergència, reforçat amb la col·laboració amb els Bombers de Catalunya, els Mossos d'Esquadra, el Servei d'Emergències Mèdiques, el Departament de Salut i el Servei de suport a les Polítiques de Consum.

En aquesta etapa s'engeguen nous programes d'atenció especial, com és el de detecció del deteriorament cognitiu a través de comptadors d'aigua intel·ligents, per identificar canvis en els patrons del consum habitual, i es para especial atenció a la prevenció de la conducta suïcida, partint de la formació dels tècnics. També es consolidaran programes preventius que ja estan en funcionament, com el protocol de detecció i actuació davant la sospita de maltractaments o el programa "Parlem de..." que inclou, cada mes, fer trucades des del Centre d'Atenció a persones amb criteris de risc sobre temes determinats, com poden ser la seguretat al carrer o la prevenció d'incendis a la llar. //

El servei Respir de la Diputació de Barcelona: un respir per a les famílies cuidadores

El servei té la finalitat de millorar la qualitat de vida dels cuidadors, proporcionant-los un descans i donant resposta davant imprevistos

Respir compta amb un sistema de copagament, en el qual la quota a abonar es determina segons la capacitat econòmica dels atesos

Redacció

El Servei Residencial d'Estades Temporals i Respir de la Diputació de Barcelona, situat al Recinte Mundet de la ciutat comtal, és un programa d'atenció residencial temporal per a persones amb un determinat grau de dependència per raons d'edat o discapacitat intel·lectual.

El servei té la finalitat de millorar la qualitat de vida dels cuidadors, proporcionant-los un temps de descans i donant resposta a determinades situacions familiars imprevistes, i beneficiar també les persones ingressades, que reben atenció personalitzada per part de professionals especialitzats.

Poden sol·licitar aquestes places aquelles famílies residents a la província de Barcelona que tinguin al seu càrrec persones amb dependència majors de 65 anys o persones amb discapacitat intel·lectual, d'entre 6 i 65 anys. Per fer-ho, s'han d'adreçar als serveis socials bàsics del seu ajuntament, que valoraran la conveniència de sol·licitar l'ingrés, i tramitaran la sol·licitud.

Servei d'Atenció d'Urgències a la Vellesa

Pel que fa al preu de l'estada, el servei Respir es regeix per un sistema de copagament, en el qual la quota a abonar es



CELEBRACIÓ DE LA DIADA DE SANT JORDI 2017 AL RESPIR | DIPUTACIÓ DE BARCELONA

determina en funció de la capacitat econòmica de la persona atesa. Per a les persones amb discapacitat intel·lectual menors de 18 anys el servei és gratuït.

Hi ha situacions d'urgència social que requereixen d'una actuació immediata. El Servei d'Atenció d'Urgències a la Vellesa (SAUV) té com a finalitat acollir, des del

Respir, de forma temporal, les persones grans que es trobin en una situació d'abandonament o indefensió per manca de domicili o bé per impossibilitat de viure-hi. Durant l'estada d'aquestes persones al centre residencial, des del municipi d'origen els serveis socials hauran de fer la recerca del recurs definitiu. ///



El Respir en xifres

- /// El 2016 han passat pel Respir 3.400 usuaris.
- /// El programa disposa de 190 places per a persones grans, 36 per a urgències a la vella, i 27 per a persones amb discapacitat intel·lectual
- /// Un 97% de les persones amb discapacitat intel·lectual i un 95% de les persones grans valoren positivament el servei.
- /// Un 93% de les persones amb discapacitat intel·lectual i un 92% de les persones grans desitjarien sol·licitar una nova estada.

USUARIS DEL RESPIR A LES INSTAL·LACIONS DEL RECINTE MUNDET DE BARCELONA | DIPUTACIÓ DE BARCELONA

‘Pacientes expertos’ del Sagrat Cor de Martorell abren el camino a personas con trastornos mentales graves

El Hospital Sagrat Cor de Martorell realiza un programa pionero en el que pacientes que tienen la enfermedad en fase de normalización, ayudan a otros enfermos que se encuentran en la fase inicial

Teresa Mas, con diagnóstico de bipolaridad, es una de las pacientes expertas: “Ser paciente experta ha significado una satisfacción personal, sobre todo llevar al grupo aportaciones significativas de tu entorno”

Marta Fernández

Que la experiencia es un grado no solo forma parte del refranero popular, sino que encima puede curar. El Hospital Sagrat Cor de Martorell ha iniciado el programa pionero ‘Paciente Experto’ para ayudar a personas con trastorno mental grave, a través de sesiones en grupo, en el que intervienen las personas que ya han pasado por ese proceso. Tal y como argumenta para El Llobregat, el director del hospital, Carles Franquelo, al fin y al cabo, “las cuestiones vivenciales al final son las que más impactan en los cambios que tenemos o debemos hacer. Nadie mejor que una persona que haya pasado por el mismo proceso de un trastorno mental sabría explicar cuál es esta experiencia, cual han sido las cosas que le han servido y cuáles no”.

Las enfermedades mentales graves como los trastornos esquizofrénicos, los obsesivo-compulsivo o los depresivos tienen diferentes fases. Durante la primera, el paciente abandona sus cuidados, como la higiene personal. En la segunda fase llega la aceptación de la enfermedad. La recuperación llega en la tercera, donde el paciente empieza a marcarse unas metas y unas ilusiones. La última, pero no menos importante, es la normalización, en la que el enfermo ha de ser consciente que puede haber una recaída, con lo que tiene que aprender a convivir con ello.

El Hospital Sagrat Cor de Martorell, así como el centro de día de Sant Feliu de Llobregat y Vilafranca del

“Las sesiones las afronto **con cuidado** de no perjudicar y con la condición de **dar una luz de salida** con tus palabras”



PERSONAS CON ALGÚN TRANSTORNO DE SALUD MENTAL, PACIENTES EXPERTOS Y UN PSICÓLOGO PROFESIONAL COINCIDEN EN LAS SESIONES DEL HOSPITAL

Penedès, realizan cinco sesiones en la que participan enfermos en fase inicial, uno o dos pacientes expertos y el psicólogo profesional. “Los pacientes que acuden como participantes se quedan sorprendidos de ver que hay personas que también sufren lo mismo que ellos, y que además están en un lugar al lado de un profesional; para ellos eso ya es un modelo”, explica Xavier Reig, Psicólogo clínico, responsable del programa ‘Paciente Experto’. “Ven que se puede convivir con un trastorno mental grave y a la vez se pueden hacer cosas importantes, o cosas tan significativas como ponerte delante de un grupo y ponerte a hablar y explicar lo que te va ocurriendo”.

Los pacientes expertos reciben una formación antes de serlo: “Consiste en hablar sobre ellos mismos, lo que les ocurre, y de qué manera creen que les ha ayudado o perjudicado en este proceso de recuperación y normalización y por qué fases pasan. Se elabora un cuadro con lo que tienen y qué pasa en cada fase, además de qué elementos conyugales tiene la recuperación como son la familia y un tratamiento individualizado”, argumenta Reig.

Paciente experto, una satisfacción

El inicio del programa ‘Paciente Experto’ empezó con un

programa piloto en el año 2014 y hasta ahora han realizado ocho grupos de sesiones durante estos dos años. Este mes de octubre empieza un nuevo curso, en el que Teresa Mas, paciente experta desde hace tres años participará para ayudar a aquellos enfermos que se encuentran en la fase inicial.

“Las sesiones las afronto con mucha valentía y con cuidado de no perjudicar a los que están más sensibles que tú y sobre todo con la condición de que con tus palabras puedes dar una luz de salida”, cuenta Teresa Mas, paciente experta en el centro de día de Sant Feliu de Llobregat, con diagnóstico de bipolaridad.

Tal y como explica, “los pacientes son muy participativos, les resulta muchos más fácil explicar su situación a alguien que ha pasado por lo mismo”, además, personalmente “ser paciente experta ha significado una satisfacción personal, sobre todo llevar al grupo aportaciones significativas de tu entorno”.

La ayuda que reciben los enfermos con estas sesiones les animan para poder avanzar, de hecho, cuando llegan a la última sesión hay algunos de los pacientes que quieren continuar, y por eso quedan fuera del entorno hospitalario para ir a tomar algo y hablar entre ellos. ■■■

La salud del Baix: De la UCI a planta

El aumento del presupuesto y de los profesionales sanitarios revierte la tendencia negativa, que sigue, igualmente, lejos de los números previos a la crisis

Metges de Catalunya pide una aportación extra para la campaña de invierno en la atención primaria de entre 5 y 10 millones de euros: “el año pasado fue de 0 euros”

Imanol Crespo

“De manera global, le pongo de nota un 6 y, sobre todo, gracias a los profesionales, algo reconocido por todos. Es un aprobado que dos años atrás sería un suspendido”. Así de conciso y claro resume la Dra. Ana Roca, pediatra del CAP Viladecans 1 y delegada de Metges de Catalunya en atención primaria del Baix Llobregat, la sensación general por la que los servicios sanitarios del territorio pasan.

Tras años de recortes y dificultades, la tendencia negativa se ha revertido lo que permite afrontar el invierno de una manera más optimista y con mejores garantías. Aun así, los números todavía no se acercan a los previos a la crisis económica, con lo que queda mucho camino por recorrer: “Hay una recuperación económica y, de forma puntual e inicial, podemos decir que ha llegado al sistema sanitario”, dice por su parte el secretario general del sindicato, Josep Maria Puig.

“Para nosotros es insuficiente porque están lejos de los números de 2010, pero sí que hemos empezado a caminar en esa dirección. Tenemos que seguir luchando. Habíamos ido para abajo, para abajo y ahora se ha invertido la tendencia, aunque no con rapidez ni la intensidad que merece. Era una situación, en cualquier caso, insostenible ya. Se estaba financiando la sanidad con los sueldos de sus profesionales”.

Este cambio de tendencia se fundamenta, básicamente, en dos cuestiones clave en el sector: más recursos y más plantilla. Según datos oficiales, la Gerencia Territorial Metropolitana Sur del Institut Català de la Salut, región en la que está incluida el Baix Llobregat, ha contado en 2016 con un total de 570 millones de euros, 314 de ellos para el Hospital de Bellvitge, 42 para Viladecans y 214 para toda la atención primaria de la también llamada ‘Costa de Ponent’.

Por su parte, de 2016 a 2017, la Metropolitana Sur ha contratado a 1.058 nuevos interinos (452 en Bellvitge, 86 en Viladecans y 520 –la mitad– en la atención primaria); es decir, personas que hasta ahora tenían contratos eventuales y que pasan a tener una plaza indefinida hasta que pueda salir en oposiciones una plaza de propiedad, lo que aumenta notablemente la estabilidad de los profesionales.

Así, la plantilla ha aumentado en este período en 434 nuevos profesionales, 287 de los cuales trabajan en Bellvitge, 19 en Viladecans y 128 en la atención primaria. En total, pues, ya son 8.154 profesionales en toda la región (3.671 en Bellvitge; 634 en Viladecans y 3.849 en atención primaria).

En este sentido, el Baix Llobregat, como parte de la región de la ‘Costa de Ponent’, era uno de los territorios



ANTONI COMÍN, EN LA INAUGURACIÓN DE LOS NUEVOS QUIRÓFANOS

más perjudicados por la pérdida de médicos, en particular, en la atención primaria. Entre el 2010 y 2014, el número cayó en hasta 1.000 profesionales, 240 de ellos de nuestra región sanitaria, debido a bajas que no eran sustituidas. Esto ahora no ocurre. Desde 2016, los profesionales que dejan de trabajar –por cambio de trabajo o jubilaciones, entre otros motivos– han sido cubiertos y, como decimos, ha habido nuevos interinos.

Difícil de cubrir

Aun así, hay especialidades que continúan con problemas para ser cubiertas: “La pediatría continúa siendo una especialidad muy difícil de cubrir. Y los médicos de familia también, algo que no pasaba cinco años atrás”, dice la Dra. Roca. “Este año, al menos, todos los médicos residentes que han acabado el MIR se han podido incorporar a trabajar directamente. Estaban las plazas, había presupuesto para poderlas cubrir y las condiciones laborales eran mejores. Hace dos años, los contratos eran de 25 y, a lo mejor, de mes a mes. No es lo mismo que sean contratos de jornada completa o ser interino. La precariedad laboral ha disminuido un poco”. En esta línea opina Josep Maria Romero, secretario comarcal de Comisiones Obreras: “Hay una falta de profesionales que puedan cubrir todas las especialidades médicas, especialmente la de médicos de familia, que no abundan. Pero también ginecólogos, radiólogos, pediatras... Salen pocas plazas del MIR y prefieren trabajar en hospitales y no en la atención primaria”.

La incógnita del invierno

El Departament de Salut ha iniciado, recientemente, la nueva campaña de vacunación de la gripe destinada especialmente a los colectivos de mayor riesgo como enfermos crónicos, gente mayor o mujeres embarazadas. Se han distribuido alrededor de 1,2 millones de dosis en los Centros de Atención Primaria (CAP) toda Cataluña.

La llegada del virus con el frío hace que, cada año, sean habituales las imágenes de colapsos en los pasillos de los hospitales. Especialmente graves fueron las del Broggi el año pasado, mientras que en Bellvitge fue testimonial, durante dos o tres días, al coincidir con un puente. En donde más se sufrió fue, también, en los ambulatorios, que no tuvieron el año pasado ninguna partida extra: “El año pasado lo afrontamos muy mal porque el presupuesto dedicado para la campaña de invierno fue de 0 euros”, se queja Roca. “Mientras que se destinaron algunos millones de euros a las urgencias hospitalarias, no se dedicó ningún recurso extra en los CAP ni en los CUAP”, a pesar de que experimentaron un incremento del 23% de las visitas en la época gripal, según Metges de Catalunya.

Para esta campaña, según la Dra. Roca, se tendría que afrontar algo mejor porque hay más profesionales. Marcará, en cualquier caso, que sea así la posible partida extra específica. Según ella, tendría que ser de entre 5 y 10 millones de euros.

Más escéptico es Josep Maria Puig a nivel hospitalario, puesto que la capacidad de camas es la misma:

CONTINUA A LA SEGÜENT PÀGINA >>

VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR >>

“Me temo que no habrá una gran variación. El problema de las urgencias no es tanto que vayan al CAP o al CUAP (Centros de Urgencia de Atención Primaria) o al hospital. El problema está en la cantidad de gente que necesita una cama para ingresar y no hay. Qué fórmula mágica hace pensar que irá mejor si tenemos la misma capacidad”, exclama. “Pueden dejar de intervenir quirúrgicamente las patologías poco graves y que no son urgentes, de manera que dejen libres las camas, pero eso alargará las listas de espera. No es una solución efectiva. Hace falta más presupuesto para cubrir las necesidades reales”.

En este sentido, Puig apuesta por la individualización de las habitaciones, una cuestión interesante, ya no solo por comodidad y confort, sino que, según él, representaría un ahorro económico: “El futuro pasa por tener habitaciones individuales. Hay habitualmente entre 20 y 30 camas bloqueadas porque en la habitación hay un paciente con alguna infección que necesita estar aislado. Por una persona, esa habitación pierde una cama. Si fueran habitaciones individuales, eso no pasaría”, apunta. Si las habitaciones son de cuatro, como es el caso de Viladecans, el único de Cataluña que sigue con ellas, además mixtas, “la cosa es insostenible ya”. “No es que pida que tengamos un hotel, por confort y comodidad, es que, desde el punto de vista económico, la actual estructura es carísima. Estamos tirando dinero. Con habitaciones individuales, en cambio, aunque parezca un lujo, ahorraríamos dinero”.



LA REGIÓN HA AUMENTADO EN 434 PROFESIONALES LA PLANTILLA | I. C.

Mejores equipamientos

El detalle de las habitaciones de cuatro pacientes de Viladecans es la prueba de lo obsoleto que se había quedado este centro para el crecimiento demográfico de la zona. Es, de hecho, una de las reivindicaciones insistentes del territorio que, por fin, parece tener un calendario concreto.

Tal y como avanza la Dra. Montserrat Figuerola, gerente territorial de la Región Metropolitana Sur, en la entrevista que publicamos a continuación, el proyecto de ampliación ya ha sido licitado; han concurrido doce em-

presas de lo mejor del sector de la construcción y, este mes, será la obra adjudicada previsiblemente. La mejora del hospital tendrá un impacto inmediato en la atención sanitaria en la zona (da servicio a Viladecans, Gavà, Castelldefels, Begues y Sant Climent) y se sumará a otras mejoras de equipamientos que ya funcionan en Bellvitge, entre los más destacados, las nuevas urgencias; el desarrollo de la llamada fase 2; y los siete nuevos quirófanos de cirugía ambulatoria –de última generación-. Éstos tendrán un impacto notable en la reducción de las listas de espera. Según datos de la gerencia territorial de la metropolitana sur, el centro de referencia de Cataluña pasará de los 10.500 pacientes de septiembre de 2016 a 7.500 a finales de este año.

Más crudo lo ve CCOO en el Broggi: “En relación con las listas de espera, hacemos mención especial de las del Hospital M. Broggi: existe una partida presupuestada extra que ha permitido reducir visitas hospitalarias, pero, a la vez, está generando segundas visitas que si no se consolidan generará más problemas de aquí en adelante”.

Para tener, pues, una mejor atención en el Baix Llobregat, y dada su complejidad y su dimensión, CCOO exige a CatSalut que “el Baix Llobregat sea una región sanitaria para una gestión de mayor proximidad”. En este sentido, pide la elaboración de un Plan de Salud propio para la comarca con, entre otras medidas, un calendario de ejecución de las mejoras del servicio sanitario e inversiones con valoraciones económicas y compromisos presupuestarios”. ■■■

OFERTA DE COMUNICACIÓN LOW COST

“Quien no se explica, no existe”

Para pymes de
**L'Hospitalet y
Baix Llobregat**

Oferta
**“Quien no se explica,
no existe”**

Pack
**Estrategia de
Comunicación low cost**

**BCN
CONTENT FACTORY**

Enjoynalism!

WWW.BCNCONTENTFACTORY.COM

Somos especialistas en contenidos para
medios de comunicación on/offline

661 23 68 81 / 670 79 47 03
coordinacion@bcncontentfactory.com



MARTA TOMÀS, CEO DE 'FAMILY SYNERGY', EN UNO DE OS BIOBANCOS COLABORADORES

La empresa santboiana 'Family Synergy' presenta un innovador servicio que permite conservar en casa el ADN de un familiar

El pack 'DNA FAMILY BOOK' está dirigido a familias que sufren patologías genéticas y que pueden conservar el ADN para prevenir la enfermedad

La compañía, cofundada por una vecina de Sant Boi, ha sido reconocida por su labor en los últimos Premis Delta y participa en el Pla Empenta

Imanol Crespo

El simple hecho de tomar una muestra de saliva con un hisopo y aceptar su conservación puede salvar la vida de muchas personas que forman parte de familias con patologías genéticas. Y no son una minoría. Es sabido que más del 50% de las personas podemos llevar, en nuestro ADN, mutaciones genéticas que favorezcan el desarrollo de una enfermedad. Conocer nuestro genoma es, pues, fundamental tanto para la prevención como para un tratamiento personalizado en el futuro en patologías cardiovasculares, neurodegenerativas u oncológicas, entre muchas. Entre el 5 y el 10% de cánceres de mama, por ejemplo, son por herencia genética. En este sentido, la empresa santboiana 'Family Synergy', ubicada en el Centro de Negocios El Llobregat de Sant Boi, ha presentado un nuevo servicio, DNA FAMILY BOOK, que permite la conservación de muestras de ADN en el hogar, sea de personas vivas o ya fallecidas, de manera indefinida.

Mejor prevenir que curar

La compañía entrega un pequeño recipiente de acero inoxidable, con forma de huevo, en el que, tras un tratami-



RECIPIENTE ELEGIDO POR LA COMPAÑÍA SANTBOIANA PARA LA CONSERVACIÓN DE LAS MUESTRAS DE ADN EN CASA

ento específico, la muestra se conserva para siempre con lo que se puede analizar en un futuro si es necesario: "El servicio está dirigido a familias que están preocupadas por su salud, porque tienen uno o varios casos en la familia de patologías graves que se han repetido en distintas generaciones", explica Marta Tomàs, directora general y cofundadora. Por otro lado, también existe la posibilidad de tomar muestras y almacenarlas en los mejores biobancos del territorio nacional (Hospital Clínic, Hospital

Germans Trias i Pujol de Badalona y en el Banco Nacional de ADN de Salamanca, muy valorado en el sector).

Experta en bioquímica y doctora EN genética cardiovascular, la vecina de Sant Boi considera que su servicio es innovador en tres cuestiones fundamentales: se pueda llevar a casa, se puede realizar a personas difuntas y, en tercer lugar, el asesoramiento genético que, a través de expertos independientes, la compañía realiza para orientar a los usuarios.

Fácil y asequible

Sea como fuere, el DNA FAMILY BOOK acerca el mundo de la genética a la ciudadanía y lo hace de una manera muy sencilla y con precios asequibles: "Solo se tiene que tomar una muestra de saliva que se deja en un líquido conservante y nosotros tramitamos el proceso de conservación". A partir de aquí, el almacenaje de la muestra biológica en un biobanco (congelada a menos 80 grados) tiene un precio de 150 € por un tiempo de diez años; si se añade la obtención purificada del ADN y los correspondientes controles de calidad son 325 € y si se contrata el pack completo, con el asesoramiento genético de un experto, 399 €. Luego, se puede decidir tener la muestra también en casa, a temperatura ambiente, por 200 € complementarios (se pueden tener hasta cuatro muestras de una persona).

Premi Delta 2017

La idea de la compañía surge cuando Marta Tomàs trabajaba en el servicio de cardiología molecular de un hospital italiano, en donde trataba con muchos pacientes con arritmias o con familias de personas que habían fallecido por muerte súbita: "Cuando analizábamos los ADN de un paciente de muerte súbita, por ejemplo, nos encontrábamos con muchas mutaciones de las que no sabíamos el significado. Era, pues, muy importante poder comparar con otros miembros de la familia para saber si las mutaciones habían sido causales o no. Una vez identificadas, es muy positivo poder mirar si se repiten en otros miembros de la familia".

De Italia a Sant Boi, ella y dos ingenieros cofundan la compañía en abril de 2015. Ahora, tras un primer año de estudios técnicos, trabajar la base legal de protección de datos y cerrar acuerdos con los mencionados biobancos, 'Family Synergy' ya cuenta con cuatro personas en el equipo y el reconocimiento de gran parte del territorio del Baix Llobregat que le otorgó uno de los Premis Delta 2017 por su labor: "Ha sido un orgullo y un gran paso adelante para publicitar nuestra existencia. Al ser un servicio tan innovador cuesta un poco llegar al usuario final, sobre todo, en el caso de las muestras a los difuntos, porque en el momento de un funeral es difícil de hablar sobre genética, explicarlo y que se entienda".

Participante del Pla Empenta

La compañía es una de las empresas que han participado en el programa de aceleración de 'startups' Pla Empenta, de Acció (la agencia catalana para la competitividad de empresas), ESADE y ESADECREAPOLIS. De hecho, este 7 de noviembre, 'Family Synergy' estará en el DEMO-DAY junto a 19 empresas seleccionadas para presentar su proyecto. ///

“Costa trobar professionals d’algunes especialitats de l’atenció primària. Barcelona atrau molt”

“Hem notat una millora molt important en equipaments, plans de xoc i plantilla. Ha crescut en 434 professionals”

“Viladecans passarà a tenir 150 llits, 50 més que ara. Un gran canvi en l’únic hospital amb habitacions de quatre”

La Dra. Montserrat Figuerola és la responsable de la Gerència Territorial Metropolitana Sud, que engloba els serveis de l’Hospital de Bellvitge, de Viladecans, però, també, dels serveis d’atenció primària. Entre tots els equipaments, la Regió dona servei a 1.300.000 persones, sent, doncs, “una estructura de servei de salut potent i molt àmplia”.

Figuerola qualifica els serveis de “madurs” i molt orientats a les necessitats dels pacients. En aquest sentit, la Regió treballa en el Pla Estratègic propi, en paral·lel al Pla Estratègic del CatSalut, per aconseguir uns serveis “clarament confiats pels ciutadans i pels municipis”.

I. Crespo

Quin és l’estat de salut dels serveis sanitaris?

-Ens la posen amb la percepció que tenen els usuaris i és molt alta. 8,14 a l’atenció urgent de Bellvitge, 7,39 a Viladecans i 7,80 a l’atenció primària de la Costa de Ponent. Hi ha una bona percepció dels serveis, però els hem de seguir millorant. Que siguin més confortables i més accessibles.

-Vostès estan molt lligats als pressupostos. Ha arribat la recuperació als serveis sanitaris?

-Pel que fa el nostre territori, que té les pitjors llistes d’espera de Catalunya, hem notat una millora molt

important. Primer, en el que té a veure en les inversions per completar equipaments tant alguns dels que s’han inaugurat aquest 2017 com els que tenen a veure amb la denominada Fase 2 de Bellvitge, una edifici entregat l’any 2012. Segon, en els plans de xoc per l’àrea quirúrgica, consultes externes i proves diagnòstics. I tercer, en plantilla.

-És, de fet, una de les crítiques: falta d’estabilitat laboral i la excessiva temporalitat dels professionals. En quin punt estem?

-En el territori, la plantilla ha crescut, entre 2016 i 2017, en 434 professionals més, dels quals 287 són a Bellvitge, 19 a Viladecans i 128 a l’atenció primària.

A l’atenció primària, s’han assignat els recursos tinent en compte l’índex de privació socioeconòmica. La càrrega de treball té molt a veure amb les condicions socioeconòmiques dels pacients. S’ha posat, doncs, 52 professionals on hi ha més necessitat, mentre que la resta són professionals que han servit per estabilitzar la situació de plantilles habituals que, durant la crisi, no comptaven ni per substitucions. D’altra banda, entre 2016 i 2017, hem fet 1.058 interins a tot el territori.

-Fonts sindicals denuncien que falten professionals d’algunes especialitats. S’ha resolt?

-És veritat que, en alguns casos, costa trobar professionals d’algunes especialitats de l’atenció primària. Per diverses raons. Hem de prestigiar, primer, uns serveis que la ciutadania reconeix com a molt



LA DRA. FIGUEROLA ÉS LA GERENT TERRITORIAL DE LA REGIÓ METROPOLITANA SUD DE L’INSTITUT CATALÀ DE LA SALUT

importants. I, després, és veritat que si la distribució d’horaris que tenim -matins i tardes fins a les 21 hores- fa que la gent entengui que hi ha una certa penositat de

la feina. De vegades, si troben algun lloc al que es poden desplaçar perquè tenen un millor horari, doncs, hi ha zones que costa de trobar professionals. S’ha fet un pla de fidelització per intentar buscar als metges de família el lloc més idoni del territori; però un focus d’atracció molt important és, efectivament, Barcelona.

-Ens asseguren, fins i tot, que marxaven a Saragossa, per les millors condicions.

-A mi no em consta. Clarament.

-Com estan les llistes d’espera?

-L’esforç que s’ha fet de transparència i de pla

de xoc està tenint un impacte molt important. A Bellvitge, on teníem més de 10.500 persones a l’espera a desembre de 2016 (dades globals de patologies que no són urgents: solen ser patologies benignes, de caràcter crònic, que afecten molt, però no tenen un impacte directe sobre la salut), reduïrem en més de 3.000 persones a finals d’any. Pel que fa les cirurgies oncològiques o cardíacques, estem complint els temps de garantia, que són o de 45 o 60 dies.

-Arriba el fred i amb ell les habituals imatges de col·lapses a urgències. Com afrontem aquest hivern?

-Val a dir que, l’any passat, Bellvitge no va tenir col·lapses, excepte amb dos o tres dies que la grip es va avançar i va coincidir amb dies de vacances. Si mirem les urgències de Viladecans, sempre és més difícil. Quan ve la grip -destacar, per cert, la importància de la vacunació-, hem d’evitar que la gent que pugui ser atesa en un altre dispositiu passi per urgències. Estem fent un esforç per treballar més des de l’atenció primària i amb l’atenció domiciliària. És veritat que això implica pics d’atenció a la primària. Però persistirem. L’altre element és procurar, a urgències, que els que hagin de ser ingressats ho facin el més ràpid possible. Això és

“Les llistes d’espera de Bellvitge es reduiran en 3.000 persones en un any. Passaran de 10.500 a 7.500”



el que fa que es col·lapsin les urgències. Que no hi ha llits. A Bellvitge hem fet deures i hem posat la unitat de semi crítics, que són pacients que abans es quedaven a urgències per estar monitoritzats. Ara pujaran cap a dalt. L'altra qüestió és que, al període de la grip, es procura aplejar més els programes de cirurgies sense ingrés perquè no competeixin amb el llit de les urgències. Això, insisteixo, és més difícil a Viladecans.

-L'anava a dir. Això passa a Bellvitge, que és el millor preparat. Però, i a Viladecans?

-A Bellvitge tenim unes urgències amb molt d'espai que es van dotar al 2014. A Viladecans, tot i ser unes bones urgències, són més petites. Procura-rem el mateix que explicava anteriorment i el que sí se li reconeix a Viladecans és la seva agilitat en el sistema d'hospitalització a domicili. Hi ha molta gent que enlloc d'ingressar o després d'un dia, pot anar a casa i els infermers i metges el visiten allà. Ara, Viladecans necessita molt l'ampliació i renovació del centre.

-Parla de l'atenció primària com a mur per evitar el col·lapse als hospitals. Falten Centres d'Urgència d'Atenció Primària (CUAP)?

-Salut desplegarà ara el Pla d'Urgències Territorials. Es preveu que pugui haver un altre CUAP dels que hi ha. Tenim una interlocució molt forta, per exemple, amb Cornellà perquè tenim un CUAP que dona molt servei, però que és petit. Necessita d'una altra estructura. I ho estem mirant. Cal posar més reforços. Amb el nou mapa de desplegament -que està per aprovar i que preveu alguns nous- creiem que podem fer una bona feina

les 24 hores, els set dies de la setmana.

-Hi ha hagut molts canvis, en els últims temps, sobretot, a la direcció d'infermeria sota la seva gerència. Tres persones diferents en pocs mesos. Què va passar?

-Es va plantejar un canvi inicial en la direcció, que va durar molt poc. Entenc que és un hospital molt gran i, suposo, que et plantejes si és el que vols fer i ara, la veritat, només puc dir que tenim un molt bon equip directiu.

-Parlant de Viladecans, ara sí sembla que serà una realitat. En quin punt es troba el projecte?

-El projecte, que és molt sentit i reivindicat, ha sortit a concurs i s'han presentat 12 grans empreses de les millors de la construcció. Fer un nou hospital no es fa cada dia i ha aixecat molta expectativa. S'ha licitat ja, doncs, sabem les empreses i al novembre s'hauria d'adjudicar.

-Què aportarà el remodelat centre de nou?

-Serà un hospital comarcal, per tant, quirúrgic, amb tota l'àrea mèdica, els hospitals de dia, una àrea d'urgències molt important i, funcionalment, ha de tenir un àrea de semi crítics. Tindrà les tecnologies amb tot el que té a veure amb endoscòpies, diagnòstic per la imatge, quedarà equipat per donar un nivell de resolució bàsic. És un hospital que passarà a tenir 150 llits, 50 més dels d'ara. Hem de recordar que és l'únic hospital de Catalunya que queda amb habitacions de quatre. Un gran canvi.

-Recentment, vaig estar a un CAP i la doctora ens va dir que tenien una mitjana de set minuts per pacient. És cert?

-No. Hi ha d'haver 10 minuts per pacient. Encara



FIGUEROLA, A LES NOVES URGÈNCIES DE L'HOSPITAL DE BELLVITGE, UN EQUIPAMENT QUE HA AMPLIAT NOTABLEMENT EL SERVEI DEL CENTRE

que hi hagi una agenda bàsica, els professionals han de fer reserves per poder enviar e-mails als pacients, renovacions de plans de medicació, revisar els anàlisis i resultats i si tot és correcte enviar un missatge per que no vingui el pacient, etc. A més, s'han de fer reserves per atendre les urgències del dia de manera que tenim, de mitjana, que els professionals fan 27 visites al dia. És una mitjana i, potser, hi haurà dies que haurà d'atendre a 40 per grips o per altres qüestions. Les mitjanes permeten

pensar que tenim garantits aquests 10 minuts. Ara metges concrets, en moments concrets, pot ser que facin molts més aquell dia, el que enxerina a la gent.

-Al final sempre t'agafen molt més tard. Estan sobrepassats?

-Que hi ha feina ja et dic que sí. Fa dos anys era molt difícil el servei, segons el model organitzatiu, perquè no hi havia per substituir. Ara, segons les dades, hauríem de tenir els 10 minuts garantits. Sempre hi ha molt de camí per millorar. De vegades,

per exemple, els metges poden resoldre amb infermeria algunes visites de repetició. Hem de posar, en toc cas, recursos i col·laboració. També estem treballant en que el 'call center' que dona visites tingui un accés més ampli a les agendes mèdiques i en un major empoderament de la població. En aquest sentit, hem encetat una campanya sobre l'avis de quan es falla a la visita. Hi ha percentatges molt importants d'entre el 8 i el 10% de persones que no van a la seva visita programada.

-Com valora la investigació dels centres sanitaris de la Regió?

-Aquesta regió és una gran potència en recerca, a través de l'Idibell, amb la Universitat de Barcelona i l'ICO. El que diem el Campus de Bellvitge. Tenim una capacitat de captació de recursos de recerca molt important, som el segon institut en captació de Catalunya i, en alguns casos específics, els primers. Ara, en concret, estem fent una aposta molt important per potenciar la recerca en infermeria. ///

Mercabarna, premiada por medio siglo impulsando la Dieta Mediterránea

ASCAME ha reconocido a Mercabarna por todas las iniciativas que ha desarrollado a lo largo de los años con el objetivo de promover la alimentación saludable

La Asociación de Cámaras de Comercio del Mediterráneo otorga el premio ASCAME Mediterranean Awards al gestor alimentario en la 11ª edición de la Medaweek BCN

Redacció

La Dieta Mediterránea, catalogada desde 2016 como patrimonio cultural de la humanidad por la UNESCO, ha tenido un fiel cómplice a lo largo de estos últimos 50 años: Mercabarna. Una labor bien merecedora de premio. Por ello, la Asociación de Cámaras de Comercio e Industria del Mediterráneo (ASCAME) ha galardonado al gestor alimentario con el premio 'ASCAME Mediterranean Awards' por impulsar a lo largo de medio siglo la Dieta Mediterránea a través de diferentes iniciativas ciudadanas.

Entre las más importantes, destacan los programas educativos '5 al día', creado en 1998, y 'Crece con pescado', de 2010, que promueven el consumo de frutas, hortalizas y pescado, respectivamente, entre los más pequeños, así como sus familias. En total, participan más de 12.000 escolares al año, que pasan una jornada en Mercabar-



na realizando todo tipo de actividades, talleres, visitas y comidas, que muestran como la Dieta Mediterránea además de saludable puede ser divertida.

En paralelo, la asociación ha reconocido la labor de Mercabarna a través de su Fundación de la Dieta Mediterránea, de la que es su patrona desde su creación en 1996, así como su apuesta fiel en la feria Alimentaria, de referencia en el sector.

El premio ha sido entregado por el presidente de ASCAME, Mohamed Choucair, al director general de Mercabarna, Josep Tejero, en el marco de la cena de gala de la 11ª edición de la Medaweek BCN 2017. ///

EL PREMIO FUE ENTREGADO POR EL PRESIDENTE DE ASCAME, MOHAMED CHOUCAIR, AL DIRECTOR GENERAL DE MERCABARNA, JOSEP TEJERO

MERCABARNA HA DESARROLLADO VARIAS INICIATIVAS CON EL OBJETIVO DE PROMOVER LA ALIMENTACIÓN SALUDABLE, ENTRE LAS QUE DESTACAN PROGRAMAS EDUCATIVOS COMO "5 AL DÍA", NACIDO EN 1998

1-D: Muralla anti-contaminación

Los vehículos sin etiquetas medioambientales de la DGT no podrán circular entre la Ronda de Dalt y la del Litoral, ellas inclusive, a partir del 1 de diciembre en caso de episodio de alta contaminación

AMB alerta del peligro de aumentar en un 7% el uso de vehículo privado en el ámbito metropolitano si se levantan las barreras a los peajes al acabar las concesiones tal y como quería la Generalitat

I. C.

Algunos colectivos vinculados a la automoción, tal y como hemos explicado en El Llobregat, no se creían que llegaran este tipo de medidas; pero sí, ya son una realidad. Los vehículos que no dispongan de alguna de las etiquetas ambientales de la Dirección General de Tráfico no podrán circular, a partir del 1 de diciembre, en caso de declararse un episodio de alta contaminación, por la Ronda de Dalt, la del Litoral ni entre ellas. En total, 95 kilómetros cuadrados de superficie que incluyen a toda Barcelona (excepto Zona Franca y los barrios de Montaña); L'Hospitalet; y parte de Cornellà, Esplugues y Sant Adrià de Besós.

Por tipos, los vehículos son los turismos y furgonetas ligeras de gasolina, matriculados antes del año 2000; los

CONTINUA EN LA PÁGINA SIGUIENTE >>



EL VICEPRESIDENTE DE MOVILIDAD Y TRANSPORTE DE AMB, ANTONI POVEDA, DURANTE EL SMART CITY CELEBRADO ESTE MES EN L'HOSPITALET | I. C.

Llibre imprescindible de més de 500 pàgines per conèixer el funcionament dels òrgans que gestionen la comarca del Baix Llobregat i L'Hospitalet, una eina de consulta útil per les empreses, entitats públiques i privades, organismes oficials i ciutadans. Tot el que cal saber sobre: policia, sanitat, cultura, lleure, esports, tribunals, sindicats, empresaris, ensenyament, mitjans de comunicació, institucions supramunicipals, ajuntaments, entitats socials i partits polítics

Reservi el seu exemplar
DARRERES EXISTÈNCIES



oferta
50% de descompte
12,90 €

Tel. 670 794 703 / 661 236 881

coordinacion@bcncontentfactory.com

<< VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

diésel previos al 2006 y las furgonetas anteriores a Euro 1. Quedan exentos, por tanto, en este primer año de restricciones, los motos, los camiones, autocares, autobuses y furgonetas Euro 1,2 y 3. La restricción se aplicará de lunes a viernes, de 07 a 20 horas, y se declarará el día anterior al episodio. Se prevén entre 2 y 3 al año y comportará multas de 100 euros (50 si se paga al momento) tal y como otras infracciones de prohibida la circulación. No habrá ningún periodo de prueba. Estas medidas serán permanentes a partir del 1 de enero de 2020. Un año antes, la Generalitat habrá prohibido también circular a los turismos matriculados antes de 1997 y a las furgonetas de antes de octubre de 1994 por el llamado Ámbito 40.

3.500 muertes por contaminación

Y es que, según calcula el Área Metropolitana de Barcelona, el 75% de la contaminación del aire de la conurbación de Barcelona es por el tráfico privado por lo que es necesario emprender cambios de hábitos en la movilidad: “Creemos que son necesarios cambios de hábitos. Hoy en día estas medidas son una realidad; vamos a aplicarlas y no hay vuelta atrás. Estamos hablando de salud y de la vida de las personas. Los coches antiguos son muy contaminantes y no hay ninguna justificación que impida trabajar en este sentido”, explica el vicepresidente metropolitano de Movilidad y Transporte, Antoni Poveda, que recuerda las 3.500 muertes en la zona metropolitana a causa de la contaminación.

Poveda defiende la calidad del transporte público y



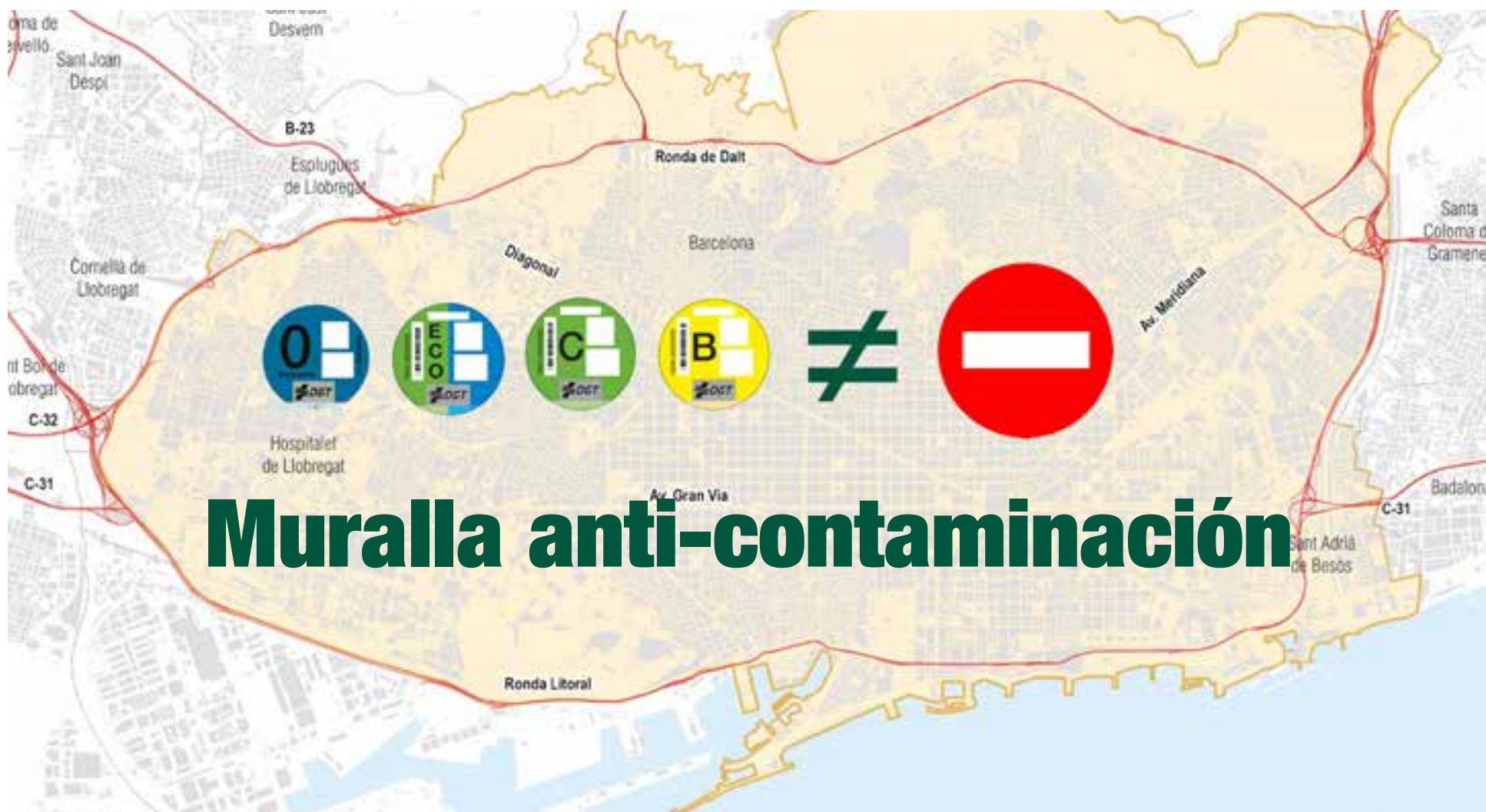
TMB INCORPORARÁ 300 VEHÍCULOS ELÉCTRICOS Y HÍBRIDOS PRÓXIMAMENTE

considera, por tanto, que no hay excusa para coger el vehículo privado: “Hoy en día, en Barcelona, cualquier ciudadano puede moverse sin vehículo. Tiene una red de transportes, junto a L’Hospitalet, Cornellà, Sant Adrià de Besòs. Puedes ir, prácticamente, al 100% de los puntos de la ciudad. En la periferia no se ve tanta diferencia: El Prat es una ciudad muy bien comunicada; Viladecans o Gavà están bien comunicadas. Hacen falta cosas y ya hay proyectos, pero, en general, tienen una buena red de autobuses. Aunque podamos hablar de que la velocidad comercial no es la idónea, tienen instrumentos que conectan con los ejes principales de Barcelona: Plaza España y Diagonal. No hay justificación”. En este sentido, además de la T-Verde –permite tres años de transporte gratis si se desguaza un vehículo contaminante: se han entregado 249 en el primer mes–, AMB habilitará un nuevo título, exclusivo para los episodios de contaminación, el T-Aire, que incluirá dos trayectos por 1,80 euros.

Sin embargo, el gran reto de reducir el vehículo privado sigue sin lograrse. A la vez que sube el uso de transporte público, sube también el uso del turismo: “Ir en coche privado es muy barato. Hay que regular más los aparcamientos de vehículos, para no facilitar tanto el espacio público. Tengamos en cuenta que otras ciudades como Londres o en el norte de Europa plantean cobrar por entrar a las ciudades”, dice Poveda.

No levantar los peajes

Una situación que se podría ver agravada si, tal y como tenía intención la Generalitat, se eliminan los peajes una vez acaben las concesiones: “Se debe estudiar bien las medidas de futuro de limitación del transporte privado porque levantar los peajes sin más incrementará en un 7% la utilización del vehículo privado en el área metropolitana de afuera hacia Barcelona”, apunta el vicepresidente. Según él, hay varias propuestas sobre la mesa. Aunque está por estudiarse, AMB defendería mantener las concesiones bajo titularidad pública de tal manera que lo que se recaude permita mejorar y financiar el transporte público. Por su parte, la Generalitat estaría estudiando crear un nuevo impuesto a todos los titulares de vehículos. En cualquier caso, de momento, no hay nada en claro. AMB considera que se tienen que tener en cuenta estos tres elementos fundamentales: más transporte público, más financiación para acabar con el déficit del transporte público y reducir el vehículo privado. De la misma manera, Poveda considera que es el momento de que la industria



automovilística haga efectiva la transición a modelos con combustión alternativa: “La industria tiene unas cadenas de desarrollo adaptada a la situación actual, que les da una rentabilidad muy alta. Es evidente que innovar y hacer el cambio de los vehículos de combustión a los híbridos y eléctricos significa invertir. Y mientras puedan mantener el ‘status’ no lo van a hacer. Europa tiene que ayudar a estas empresas a hacer el tránsito y ser más restrictiva y exigente para que se haga. Sería posible que, en dos o tres años, las empresas anunciaran que todos los modelos fueran de gas, hidrógeno o eléctricos”.

A la espera de la complicidad de la industria, con las nuevas medidas contra la contaminación del aire, AMB calcula que se puedan notar avances significativos en los niveles de aquí a cinco años.

A favor y en contra

La gravedad de los niveles de contaminación metropolitanos –solo hace falta ver la horrible niebla grisácea que, sobre todo, en días claros, envuelve la capital catalana y su entorno- ha hecho que la medida cuente con la complicidad de los municipios metropolitanos, que coinciden, además, con la necesidad de incentivar el transporte público y cambiar, en definitiva, de modelo: “Estamos convencidos de que la mejora de la calidad del aire pasa necesariamente por un cambio profundo del modelo de movilidad en nuestras ciudades, un proceso que también



comportará ganar más espacio urbano para los viandantes. No será fácil u hará falta mucha pedagogía por parte de las administraciones”, dice para El Llobregat, Núria Marín, alcaldesa de L’Hospitalet.

“Tenemos que ser conscientes de que nos encontramos frente a un episodio complicado para la salud de las personas; ésta tiene que ser nuestra principal preocupa-

LA MOVILIDAD SOSTENIBLE E INTELIGENTE HA PROTAGONIZADO EL ÚLTIMO SMART CITY DE L'HOSPITALET | I.C.

ción, sean medidas más o menos cómodas para todos”, dice Antoni Balmón, alcalde de Cornellà. Una incomodidad que se puede agravar en el caso de los municipios de la periferia metropolitana: “Entendemos la importancia de las medidas y las compartimos. Es fundamental actuar contra la contaminación. Pero, también, mientras no dispongamos de un servicio de transporte público que esté en mayor consonancia con nuestras necesidades, la aplicación de alguna de estas medidas supondrá inconvenientes para una parte de los vecinos”, dice, por ejemplo, la alcaldesa de Begues, Mercè Esteve.

En este sentido, el RACC ha pedido una serie de medidas como ampliar el periodo de adaptación; que se apliquen las restricciones a los vehículos pesados; limitar la hora de lunes a jueves y los viernes solo por las mañanas; o avanzar en un modelo impositivo que beneficie a los titulares de coches limpios. Por otro lado, defiende la mejora del transporte público y de sus infraestructuras como en el caso de la red de Rodalies; potenciar los Park & Ride (según Poveda habrá unos 6.000 aparcamientos en 2020); implantar carriles BUS-VAO de bajo coste; y continuar en la instalación de la velocidad variable. ■■■

Publicidad Exterior.cat

EL MEDIO MÁS EFICAZ DESPUÉS DE LA TV

The advertisement features a laptop on the left and a smartphone on the right. The laptop screen shows the website 'Publicidad Exterior.cat' with a banner for 'Publicidad en Autobuses' and various statistics. The smartphone screen shows a mobile app interface with a map, a 'Recorridos' section, and a 'Soportes' section with icons for different advertising formats.

Serveis i noves alternatives per una mobilitat més neta

Per reduir la contaminació ambiental, l'AMB incentiva l'ús del transport Públic, amb la T-Verda Metropolitana i el park&ride, i aposta pel vehicle elèctric i la bicicleta

L'AMB ha liderat la creació de la ZBE Rondes de Barcelona, que va entrar en vigor al desembre i suposa restriccions per als vehicles més contaminants en cas d'episodi



TARGETA T-VERDA METROPOLITANA QUE DÓNA DRET A UTILITZAR GRATUÏTAMENT DURANT 3 ANYS EL TRANSPORT PÚBLIC DE L'ATM SI DÓNES DE BAIXA UN VEHICLE PRIVAT CONTAMINANT.

La contaminació de l'aire, provocada en gran part pel trànsit rodat, traspasa les fronteres locals i és un greu problema present en les grans conurbacions urbanes i metròpolis del món. També a la Metròpolis Barcelona. Per millorar la qualitat de l'aire, que afecta directament a la salut pública, l'AMB està liderant una ambiciosa estratègia de lluita contra la contaminació atmosfèrica que s'encamina a enfortir el denominador comú de la mobilitat sostenible. Aquesta passa per potenciar la mobilitat activa (a peu i en bicicleta), afavorir l'ús del transport públic i, sobre tot, fer un ús més racional i ambientalment sostenible del vehicle privat, on el vehicle elèctric és una de les peces claus.

La T-Verda Metropolitana i el P+R, foment del transport públic

Per fomentar el transport públic i facilitar a la ciutadania el canvi d'hàbits, l'AMB ha implementat aquest any dues iniciatives. Per als qui es desfacin del cotxe privat, la T-Verda Metropolitana, nou títol ambiental que dóna dret a utilitzar gratuïtament durant 3 anys la xarxa de transport públic de les 6 corones tarifàries de l'ATM i que va associat directament al fet de donar de baixa i desballestar un vehicle privat contaminant. En aquest sentit, desfer-se del vehicle privat, segons els darrers càlculs de l'AMB, cada beneficiari s'estalviarà, per any, 3.750€ si desballesta un cotxe dièsel; 4.000€.

Aquells que no puguin desprendre's al 100% el seu vehicle, l'AMB està treballant en una oferta park&ride metropolitana, que facilita, a través de l'aplicatiu mòbil P+R, la intermodalitat entre vehicle privat i transport públic. Dos són els municipis metropolitans on es començaran a fer properament les primeres proves pilot: Sant Joan Despí i Castelldefels. A banda de l'app, el servei comptarà amb reserva exclusiva de places per a usuaris del servei P+R i d'una màquina comprovadora de títols magnètics de transport públic situada al vestíbul de l'estació de ferrocarril.

D'altra banda, l'AMB també està realitzant un fort procés d'ambientalització de les flotes públiques d'autobusos de la Metròpolis Barcelona, amb una gran aposta pels busos híbrids i elèctrics. L'AMB eliminarà progressivament els vehicles dièsel de la flota d'autobusos de transport públic i adquirirà, al llarg d'aquests propers quatre anys, 450 nous autobusos amb emissions nul·les o molt baixes (híbrids, elèctrics i de gas natural).

Aposta pel vehicle elèctric

El vehicle elèctric exerceix un rol important en l'estratègia metropolitana de millora de la qualitat de l'aire. Per això, des de l'AMB s'ha situat aquesta tecnologia neta com una de les peces claus —no l'única— del puzzle que configura la nova mobilitat metropolitana.

En aquest sentit, l'AMB disposa d'una xarxa metropolitana de punts de recàrrega ràpida de vehicles elèctrics a la



MODEL DE BICICLETA ELÈCTRICA

metròpolis, que permeten carregar el 80% de la bateria en 20-30 minuts. Aquests punts disposen de tres connectors (Mennekes, CHAdeMO i COMBO CCS) per donar servei a qualsevol vehicle elèctric del mercat. Les electrolineres també disposen de dos endolls Schuko, per recarregar la bateria d'una moto o d'una bicicleta elèctriques. Fins ara, ja s'han distribuït 180.000 kWh, que equival a un recorregut de 1.000.000 km sense emetre gasos contaminants.

D'altra banda, l'AMB ofereix, des del 2014, subvencions de 250 euros per a la compra de bicicletes elèctriques per als ciutadans i empreses de la metròpolis que decideixin comprar-ne una. Aquesta subvenció, disponible per a bicicletes amb un preu màxim 1.350 euros, arriba aquesta any a la tercera edició. Fins ara l'AMB ja ha facilitat l'adquisició de més 3.000 bicicletes elèctriques als ciutadans metropolitans. Segons una enquesta sobre l'ús de la bici realitzada entre els ciutadans que han gaudit de les subvencions, un 40% afirma que utilitzarà menys el cotxe.

La bicicleta, un transport diari urbà més

Una altra de les grans apostes de l'AMB per reduir les emissions i canviar cap a una mobilitat més neta és la bicicleta, que pot solucionar molts dels desplaçaments metropolitans, entre cascors urbans propers i de connexió amb els polígons d'activitat econòmica i els bescanviadors de transport públic. Per aconseguir-ho, cal garantir unes infraestructures satisfactòries, còmodes i segures. Per a això, des de l'AMB s'ha projectat la Bicivia, una potent xarxa metropolitana interconnectada de vies ciclables, amb 9 grans eixos que creuaran, de manera ràpida i segura, la metròpolis. D'altra banda, una altra de les barreres que ja s'està superant, gràcies al sistema Bicibox, és la manca d'un aparcament segur per a bicicletes. Actualment, aquest servei gratuït, dissenyat pel AMB, arriba ja a 19 municipis metropolitans. ///



La zona baixes emissions àmbit rondes de BCN, una realitat

A partir de l'1 de desembre del 2017, en situació d'episodi de contaminació ambiental, els turismes que no disposen d'etiqueta ambiental de la DGT (Zero, Eco, C i B) ni les furgonetes anteriors a Euro 1, no poden circular en aquesta zona de baixes emissions. Les restriccions de trànsit s'estableixen entre les 7.00 h i les 20.00 h els dies laborables des de l'endemà de la declaració fins al dia de declaració de final d'episodi. Durant els episodis de contaminació, el transport públic oferirà la màxima capacitat operativa: augmentant l'oferta, i també s'activarà la T-aire, la targeta per als dies d'episodi de contaminació. ///

Más de 100 km de rutas 'saludables' conectan cuatro ciudades del Baix con el río, Collserola y Barcelona

Sant Just Desvern, Sant Joan Despí, Esplugues y Sant Feliu son los municipios que participan en esta iniciativa pionera

Las nuevas rutas están pensadas para incentivar la actividad física, incluso, a partir de recetas médicas

Redacció

Para salir a caminar, hacer deporte o, en definitiva, tener un estilo de vida saludable no es necesario irse a los ejes verdes habituales como la ribera del río Llobregat o las faldas de Collserola. Sino que hay opciones de rutas, prácticamente, desde la puerta de casa.

Bajo esta premisa, cuatro ciudades del Baix Llobregat –Sant Just, Sant Joan Despí, Esplugues y Sant Feliu– han presentado, junto al Consell Comarcal y el Consorcio de Turismo, una nueva red de rutas 'saludables' que conectan los cuatro municipios entre sí, pero también con el río, Collserola o la Avenida Diagonal de Barcelona, con la que Esplugues está a punto de estrenar su nuevo carril bici que salva el muro de la Ronda de Dalt entre la ciudad y la capital catalana.

Acuerdo supramunicipal

En total, unos 100 km de recorridos que permiten, por ejemplo, salir a un vecino de Sant Just a la ribera del río Llobregat, mientras que alguien de Esplugues puede acceder a Collserola a través de su municipio vecino, conociendo por el camino el patrimonio natural, arquitectónico y cultural de las ciudades participantes: “Veíamos que cada uno estaba haciendo sus rondas de manera separada y que, sin embargo, podíamos trabajar de manera coordinada y establecer puntos de unión”, explica a El Llobregat, Gina Pol, primera teniente de alcalde de Sant Just.

De esta manera, los cuatro municipios trabajaron conjuntamente en el marco de una nueva comisión en el Consell Comarcal para desarrollar iniciativas conjuntas



LAS RUTAS UNEN, ENTRE OTRAS CUESTIONES, EL PATRIMONIO DEL TERRITORIO COMO EL MODERNISMO DE JUJOL EN ST. JOAN DESPÍ | I. C.

–como subir todas las rutas al Google Maps– y encontrar la financiación para colocar unos tótems indicativos comunes para todos los municipios, “con las mismas unidades gráficas y, visualmente, haciendo red”.

El objetivo fundamental no es otro que el de promover un estilo de vida saludable con una gran variedad de rutas de 3 km, como mínimo, de estilos bien distintos, que sirven como guía para salir a caminar y hacer deporte. De hecho, la iniciativa está dirigida a que los

médicos de cabecera pueden recetar, además de los correspondientes medicamentos, una ruta para pasear o hacer deporte, tendencia cada vez más al alza y con un amplio consenso de sus beneficios: “Las rutas son cómodas, con calles llanos, que son fáciles y, por tanto, permiten la prescripción médica. Como mínimo en Sant Just –dice Pol– la iniciativa nace también de cara a los ambulatorios: que los médicos puedan recetar con tranquilidad la Ruta 1, por ejemplo” en beneficio de personas que sufren de diabetes, colesterol o que han tenido alguna arritmia o patologías cardíacas.

“Se está viendo, desde el Departament de Salut y la atención primaria, que las personas que sufren estas enfermedades, sino cambian sus hábitos no mejoran su calidad de vida. De esta manera, el médico –una persona todavía muy respetada– tiene la opción de recetar los medicamentos, pero también estas rutas. Y funciona”.

Abiertos a más municipios

Cada municipio ha avanzado, por su cuenta, en los indicativos de las rutas, teniendo así su propia política: mientras Sant Joan y Sant Feliu cuentan con indicativos pintados en el suelo, Esplugues ha adoptado una opción más digitalizada, así como Sant Just que apuesta por ambas estrategias. En cualquier caso, ni las rutas están cerradas a nuevas propuestas ni el listado de municipios. Pol invita a las ciudades vecinas a participar: “Sí, por ejemplo, se suma Molins de Rei para seguir hacia arriba, por ejemplo, pues adelante. Nos serviría mucho que se sumaran otros municipios. Y si podemos ir desde Sant Just hasta Molins, ya nos volveremos luego en transporte si hace falta. Estamos, en ese sentido, preparados”. //



Tienes un libro... y lo quieres editar
 Publícalo a través de micromecenazgo
 sin que te cueste nada.

Entre 100 y 200 ejemplares, en dos meses
 y con distribución gratuita

Consulta: www.mecenix.com

la única plataforma de crowfunding dedicada al libro

La Fundación Bancaria "la Caixa" rinde homenaje a los investigadores médicos

La campaña reconoció la importancia de la investigación en el bienestar de las personas y la contribución de los científicos a preservar la salud

El Plan Estratégico 2016 – 2019 contempla la inversión en investigación como una prioridad, y prevé triplicar el presupuesto destinado a la misma



DE IZQUIERDA A DERECHA, Y DE ARRIBA A ABAJO E. GRATACÓS, M. MENDIOROZ, J. GIRÓ, P. ALONSO, B. CLOTET, M. BLASCO, I. FAINÉ Y V. FUSTER, EN LA PRESENTACIÓN DE LA CAMPAÑA "IMPRESCINDIBLES" DE LA FUNDACIÓN BANCARIA 'LA CAIXA'

“**P**ara la Fundación Bancaria ‘la Caixa’, las campañas de publicidad son mucho más que una acción de difusión. Con ellas queremos sensibilizar y movilizar a la sociedad. En este caso, lo hacemos en favor de la trascendencia del papel que desempeña la investigación y la importancia del mecenazgo en la lucha contra las enfermedades más extendidas. Reconocemos y apoyamos de manera muy decidida el imprescindible trabajo de nuestros científicos”, explicó el presidente de la Fundación Bancaria ‘la Caixa’, Isidro Fainé, en la presentación de la campaña de publicidad que giró en torno a una única palabra: Imprescindibles. Si en el 2016 se centró en aquellas personas indispensables de las entidades sociales, en el año 2017 se quiso dar voz a los referentes en el campo de la investigación de excelencia que trabajan para dar respuesta a los grandes retos de la humanidad en temas de salud, con el objetivo de combatir las enfermedades con mayor impacto en el mundo.

Todos ellos explicaron las grandes líneas de investigación en las que están trabajando en este momento, e hicieron especial hincapié en la importancia del mecenazgo científico para poder seguir investigando y encontrar las claves para resolver las enfermedades que más afectan al conjunto de la sociedad. Para un país, la inversión en ciencia es un factor que favorece el desarrollo de una economía basada en el conocimiento.

Con este planteamiento, los spots, un total de siete, recogieron los testimonios de representantes de entidades que la Fundación Bancaria ‘la Caixa’ impulsa en cuestiones de gran trascendencia, como crear fármacos contra el cáncer, promover la salud cardiovascular, descubrir nuevas vías para prevenir el alzhéimer, salvar la vida de millones de niños antes de nacer, conseguir una vacuna contra el sida o erradicar la malaria y otras enfermedades asociadas a la pobreza.

Con el impulso a los programas de investigación, la
CONTINÚA EN LA PÁGINA SIGUIENTE >>



CENTRO NACIONAL DE INVESTIGACIONES CARDIOVASCULARES



MIEMBROS DEL GRUPO DE INVESTIGACIÓN EN NEUROEPIGENÉTICA DEL CENTRO DE INVESTIGACIÓN BIOMÉDICA NAVARRABIOMED

<< VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

Fundación Bancaria "la Caixa" contribuye a ampliar las fronteras del conocimiento orientando su intervención hacia la búsqueda de soluciones a los grandes retos de la humanidad, muchos de ellos relacionados con la salud, y mejorar así la vida de millones de personas. Esta es una de las líneas de actuación estratégicas de la entidad.

En la campaña han colaborado los doctores Josep Baselga, director médico del Hospital Memorial Sloan Kettering Cancer de Nueva York y presidente del Comité Científico Interno del Vall d'Hebron Instituto de Oncología; María Blasco, directora del Centro Nacional de Investigaciones Oncológicas; Valentí Fuster, director del Centro Nacional de Investigaciones Cardiovasculares y del Mount Sinai de Nueva York; Maite Mendioroz, directora del Laboratorio de Epigenética-Alzhéimer de Navarrabiomed; Eduard Gratacós, director del Centro de Medicina Fetal del Hospital Clínic-Sant Joan de Déu; Bonaventura Clotet, director del Instituto de Investigación del Sida IrsiCaixa, y Pedro Alonso, fundador de ISGlobal y director del Programa Mundial de Malaria de la OMS.

La colaboración con todas estas entidades permite a la Fundación Bancaria "la Caixa" desarrollar su papel como líder de las instituciones que impulsan la investigación del sector privado en España. El Plan Estratégico 2016-2019 intensifica este apoyo triplicando el presupuesto dedicado a la investigación hasta alcanzar los 90 millones de euros en 2019. Un esfuerzo que convierte a la Fundación en la segunda de Europa y la tercera del mundo en términos de filantropía.

En la campaña se recogieron los testimonios de los líderes científicos y se explicaron las claves más importantes de su investigación.

- Dr. Baselga: "Hoy en día, por primera vez, entendemos lo que es el cáncer".
- Dra. Blasco: "Queremos acelerar el descubrimiento de nuevos fármacos contra el cáncer".
- Dr. Fuster: "Hay dos claves para promover la salud cardiovascular: la ciencia y la educación".
- Dra. Mendioroz: "Solo tenemos una herramienta para ganar al alzhéimer: la investigación".
- Dr. Gratacós: "La medicina y la cirugía fetal permiten salvar la vida de miles de niños antes de que nazcan".
- Dr. Clotet: "La lucha contra el sida podría dar un paso de gigante en los próximos años".
- Dr. Alonso: "La malaria acaba con la vida de casi medio millón de personas cada año".

Todos ellos coincidieron en la importancia del mecenazgo científico para lograr que la ciencia avance y, al mismo tiempo, del desarrollo de una economía basada en el conocimiento y el progreso de las sociedades.

Imprescindibles para la salud y la calidad de vida de millones de personas

Esta campaña quiso rendir homenaje a los investigadores que dedican su talento y esfuerzo a encontrar soluciones y tratamientos para algunas de las enfermedades que afectan a más personas. Las cifras hablan por sí solas y explican por qué estos investigadores son imprescindibles:

El cáncer es una de las principales causas de morbilidad y mortalidad en todo el mundo. Según datos de la Organización Mundial de la Salud (OMS), en 2015 se registraron 8,8 millones de muertes relacionadas con esta

enfermedad. Se prevé que el número aumente aproximadamente un 70 % en los próximos 20 años. Según la Sociedad Española de Oncología Médica (SEOM), se estima que uno de cada dos hombres y una de cada tres mujeres sufrirá un cáncer a lo largo de su vida.

Las enfermedades cardiovasculares son la primera causa de muerte en el mundo. Según la OMS en 2015, más de 17 millones de personas murieron por causas relacionadas con enfermedades cardiovasculares. De ellas, 7,4 millones murieron por cardiopatías coronarias y 6,7 por accidentes cerebrovasculares.

En el mundo hay unos 47 millones de personas que

sufren demencia, con 9,9 millones de casos nuevos cada año, lo que supone la séptima causa de muerte en el mundo, según la OMS. Cada tres segundos se diagnostica un nuevo caso. Si no se encuentra una cura efectiva, se prevé que en el año 2050 el número de casos se habrá triplicado y el alzhéimer se habrá convertido en una de las enfermedades más importantes del siglo XXI.

Los bebés que sufren problemas en el útero aumentan el riesgo de padecer discapacidad o problemas cardiovasculares o metabólicos de por vida. Según la OMS, se estima que cada año nacen en el mundo unos 15 millones de bebés antes de las 37 semanas de embarazo, lo que supone



Andalu Vila San Juan

INSTITUTO DE SALUD GLOBAL (ISGLOBAL) DE LA UNIVERSIDAD DE BARCELONA



INSTITUTO DE INVESTIGACIÓN DEL SIDA IRSICAIXA

más de un 10 % de prematuros. En el año 2015, más de un millón de esos niños prematuros murieron por complicaciones en el parto. La prematuridad es la primera causa de mortalidad en los niños menores de cinco años.

En el caso del sida, en 2016 la OMS estimó que 1,8 millones de personas se infectaron con el VIH y que 1 millón de personas murieron por esta causa. Según el Instituto de Salud Carlos III, cada día hay 10 nuevos diagnósticos de VIH en España.

En cuanto a las enfermedades infecciosas, cada año se detectan 212 millones de casos de malaria en el mundo, la mayoría de ellos, en niños menores de 5 años residentes en África, según la OMS. Y cada año se descubren 10,4 millones de nuevos casos de tuberculosis que generan 1,8 millones de muertes; es la novena causa de mortalidad en el mundo.

Este homenaje a los centros de investigación a través de sus líderes fue también un reconocimiento a los profesionales que de forma anónima dedican su día a día a trabajar para mejorar la vida de los demás, desde los investigadores junior que se integran en los grandes equipos hasta los estudiantes que reciben su primera oportunidad siendo becarios, sin olvidar la tarea indispensable de personas anónimas que participan voluntariamente en estudios de cohortes o ensayos clínicos para encontrar nuevas vías de curación de las enfermedades.

Fundación Bancaria "la Caixa", más de 30 años impulsando la investigación

El compromiso de la Fundación Bancaria "la Caixa" con el bienestar de las personas ha marcado la acción de la entidad desde su nacimiento en 1904. Y sigue más vigente que nunca. Su principal objetivo: contribuir a la construcción de una sociedad mejor y más justa, dando oportunidades a las personas que más lo necesitan, con la voluntad de consolidar e intensificar la labor de la Obra Social. Este compromiso se ha traducido en un aumento de su presupuesto hasta alcanzar los 510 millones de euros en 2017, frente a los 500 de los nueve años anteriores. Globalmente, en 2016 ha impulsado cerca de 50.000 iniciativas, de las que se han beneficiado más de 10,5 millones de personas.

Hace más de 30 años que la Fundación Bancaria apoya la investigación de excelencia. En estas tres décadas, la entidad ha destinado más de 380 millones de euros a apoyar la investigación a través de 352 proyectos; ha otorgado 4.348 becas de excelencia para promover la formación de jóvenes en un centenar de universidades y centros españoles, y ha impulsado 1.629 ensayos clínicos de nuevos tratamientos para pacientes de cáncer, sida o malaria, entre otras enfermedades. Además, en el año 2016 ha ayudado a contratar a más de 650 investigadores, contribuyendo así a la incorporación de nuevo personal en centros de investigación. **///**



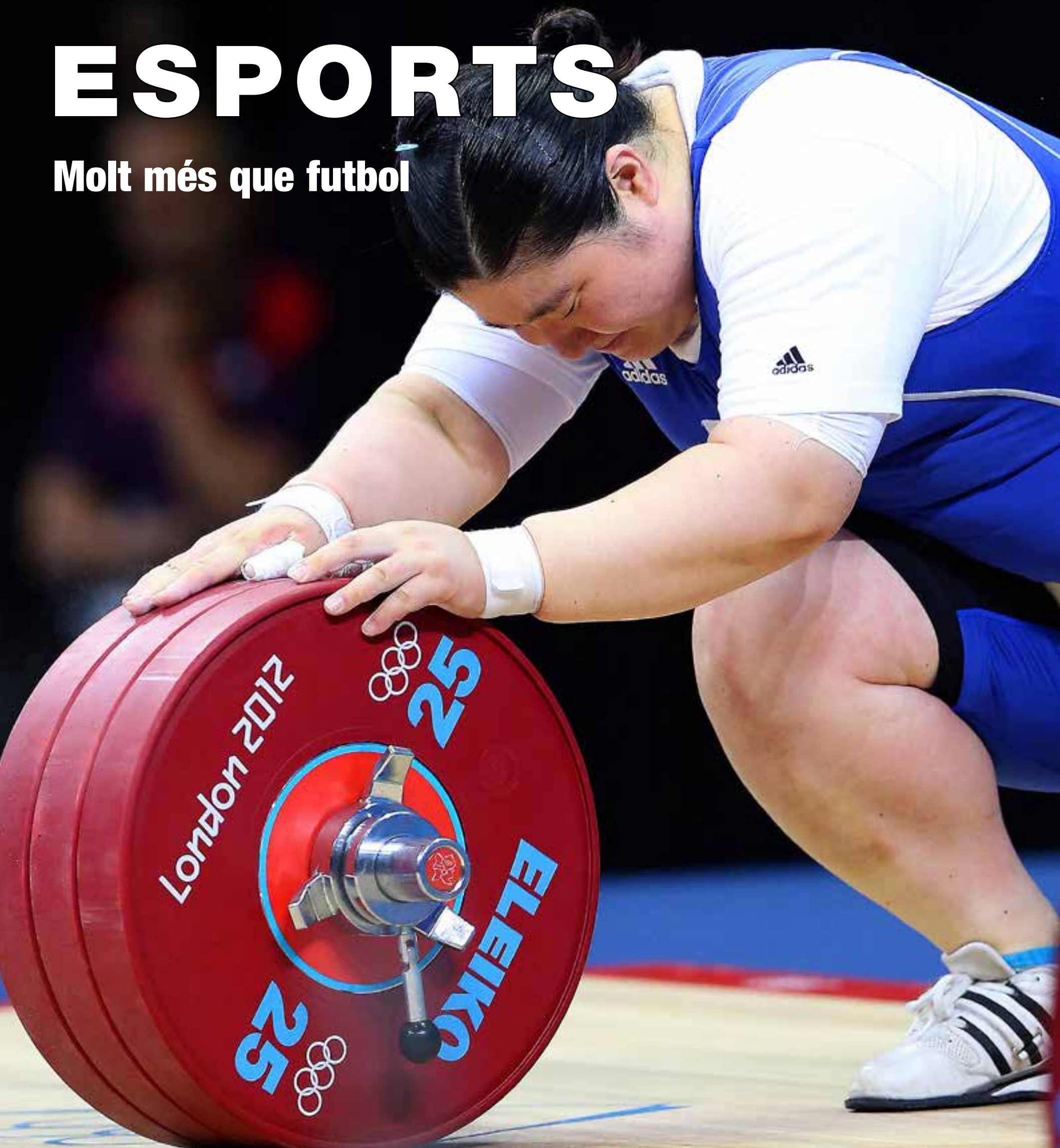
INSTITUTO DE ONCOLOGIA DEL HOSPITAL UNIVERSITARIO VALL D'HEBRON



CENTRO NACIONAL DE INVESTIGACIONES ONCOLÓGICAS

ESPORTS

Molt més que futbol



El Barça fa de L'Hospitalet una escola social de l'hoquei

La lligueta entre els equips de cada districte celebra els seus cinc anys des de la primera temporada amb uns 120 jugadors

A partir de l'acord entre el Barça i l'Àrea d'Esports de la ciutat, quasi quaranta joves han passat a formar part del club blaugrana

Imanol Crespo

A les banquetes, habitualment, els entrenadors s'envolten dels seus ajudants, dels fisioterapeutes, dels metges de l'equip, però difícilment hi ha un educador social. És, precisament, el més interessant d'aquest projecte entre la secció d'Hoquei del Barça i l'Ajuntament de L'Hospitalet que han aconseguit, en pocs anys, convertir la ciutat no només en una escola esportiva d'hoquei, sinó, també, trobar un nou canal de transformació social en un context d'una riquesa multicultural sensacional com el que es dona a la segona ciutat de Catalunya.

Tot comença a l'any 2010 amb la voluntat de la secció del club blaugrana d'ampliar les seves mires més enllà de la ciutat comtal a l'hora de fer cantera. "Vam pensar en buscar altres iniciatives per captar nois i noies", explica el director tècnic de la secció d'Hoquei del Barça, Antoni Delàs. "Sempre havíem cercat a Barcelona i, clar, és una ciutat molt gran, amb molts esports i per un esport petit com el nostre és difícil aconseguir centres per portar els nois al club. I vam decidir obrir-nos a altres zones".

Va ser aleshores quan van veure una oportunitat a L'Hospitalet, on, a més, hi ha una alta població d'origen indi o paquistanès, països on l'hoquei és, pràcticament, el futbol d'aquí. Les negociacions amb l'Ajuntament, a través de l'Àrea d'Esports, va derivar no només en una escola, sinó en una aposta clarament social. D'alguna manera, a la banqueteta és igual de protagonista la figura de l'entrenador que la de l'educador social: "És interessant perquè els 'nanos' provenen de realitats molt diver-

Hem vist que a

L'Hospitalet **aquest model**

funciona i estem ja

treballant amb dues escoles

de El Prat. Esperem

créixer i fer

una **nova lligueta**"



ANTONI DELÀS ÉS EL DIRECTOR TÈCNIC DE LA SECCIÓ DEL BARÇA D'HOQUEI | I. CRESPO

ses. A cada districte, Serveis Socials aporta un educador. Així, hi ha un entrenador -que el posa el Barça- que treballa el projecte de l'hoquei i la part més esportiva; i la figura de l'educador social, que treballa conceptes més familiars a través d'aquest esport", explica Delàs.

De L'Hospitalet a El Prat

La proposta d'ensenyar hoquei a L'Hospitalet sota aquest model social no només va quallar sinó que no ha deixat de créixer. L'any 2012, davant l'augment de joves que es van apuntar a la iniciativa, i que ja arribaven a una cinquantena, es va decidir formar una lligueta entre ells i que gestiona el Consell Esportiu de L'Hospitalet. Aquesta lliga, que enfronta principalment als sis equips corresponent a cada un dels districtes de la ciutat, celebra enguany la seva cinquena temporada que tot just acaba de començar. "La valoració d'aquests anys és molt bona. Hi ha sensacions que són visuals. No coneixes molt bé la realitat del jugador, però des de fora es veu. Hi ha una

sèrie de coses intrínseques que estan molt bé, a més en un esport com el nostre que és molt noble", diu Delàs.

Actualment, hi ha uns 120 nois i noies que formen part del projecte, el 50% dels quals d'origen estranger (alguns nous, però també de segones i terceres generacions). L'èxit del model ha fet que ara doni el salt a una altra ciutat de la zona Llobregat; en concret, El Prat. "Hem vist que a L'Hospitalet funcionava i ara estem treballant el mateix model, també, a El Prat. Aquest serà el segon any que estem entrenant a dues escoles del barri de Sant Cosme. Ara, esperem créixer per poder fer, de la mateixa manera, una lliga formal".

Així, doncs, a través de l'hoquei, en aquest cas, s'aconsegueix oferir una oportunitat a molts nois i noies que formen part d'un nucli familiar amb importants dificultats. Oportunitat que porta, a més, el nom del Barça pel davant. I és que, des que es va iniciar el projecte, quasi quaranta joves han passat a formar part de la secció d'hoquei del club blaugrana. ///



Salva Valls: “A partir de ahora vamos a crear nuevos ídolos en base a los valores”

La iniciativa local de concejales como Domingo Martínez, en 1979, dieron lugar a los conocidos como Juegos Escolares

El CE Baix Llobregat logra la complicidad de la Unión Europea para valorar el efecto del Juga Verd Play, el programa estrella

Imanol Crespo

Se enfrentaba el equipo de balonmano femenino Elda Prestigio con el Handbol Sant Joan Despí. De repente, ante la remontada del equipo baixllobregatense, un aficionado local empezó a increpar a Paula Domingo con expresiones intolerables como ‘gorda de mierda’. En un primer momento pudo hacer caso omiso a la grada, pero ante la reiteración de las faltas de respeto, la jugadora del Sant Joan Despí acabó llorando, aunque sin dar el gusto al impresentable de dejar de jugar.

Ante esta situación, las jugadoras del equipo del Elda mostraron su apoyo a la del Sant Joan Despí, pero cuando se le dijo al árbitro, éste amenazó con expulsarla dos minutos y cuando se hizo lo propio con el delegado, él consideró que el público estaba en el derecho de decir lo que quisiera. Así lo hacía público la misma jugadora en una red social: “Ayer durante un partido contra Elda viví una situación que, en los 16 años que llevo jugando, no me había pasado nunca. Una situación realmente patética. Que gente de la grada rival empiecen a insultarte de forma muy despectiva, metiéndose con mi físico, me parece denigrante. Que se lo digas al árbitro y que te amenace con expulsarte dos minutos; que, finalmente, el entrenador pare el partido y se lo diga al delegado y que este defienda que está en su derecho, y que esas personas sigan dentro del pabellón vacilándome...”.

Así de cruda puede ser la realidad de la competición



Lo que
queremos es
utilizar la

competición, pero

premiando no solo el gol y el ganar; sino también las conductas. **Los valores**

son importantes”



DOMINGO MARTÍNEZ, UNO DE LOS IMPULSORES, EN 1979, DE LOS JUEGOS ESCOLARES Y SALVA VALLS, PRESIDENTE DEL CONSELL ESPORTIU DEL BAIX LLOBREGAT | IMANOL CRESPO

del profesor de Educación Física en las escuelas. “No era nuestra función, pero pagados por los ayuntamientos empezamos a mover el deporte en las escuelas”.

Entonces solo existían los conocidos como Juegos de Sant Jordi de la Diputación, que eran los únicos que hacían competiciones –antes incluso de tiempos democráticos- pero de una manera muy puntual y en pocos sitios. “Estaban muy ceñidos a Barcelona”, matiza Martínez. “Empezamos a tener movimientos en las poblaciones y vimos que necesitábamos unirnos”. Es así como, en un primer momento, Castelldefels, Gavà y Viladecans realizan los primeros Juegos Escolares conjuntos en el que fue una de tantas otras redes intermunicipales.

Visto el impulso local, en 1981, la Generalitat de Catalunya creó la figura de los Consells Comarcals d’Esports para institucionalizar la iniciativa en toda Cataluña. Esta denominación, con la creación de los actuales Consells Comarcals, se sustituiría por la de los ahora conocidos como Consells Esportius. “Este movimiento estaba enfocado a Juegos Escolares. Las federaciones ya existían, hacían lo suyo, pero el hueco de verdad estaba en hacer que los niños empezaran a jugar y a hacer deporte en la escuela”.

Así, pues, el Baix Llobregat empezó a ser un territorio potente en este tipo de competiciones, además, porque fueron capaces de organizarse en equipos interescolares y de selecciones. En cualquier caso, la iniciativa fue un éxito desde el principio: “En el segundo año de estar metidos en esto, fui a una entidad y les pregunté: ¿Cómo ven esto? ¿Vienen mejor los niños? Y me contestaron: técnicamente no, pero ya no tenemos que empezar enseñándoles a correr. Es decir, habíamos logrado que los niños ya pasaran a los clubs con una formación de base. Y con esta idea: lo que buscábamos era la formación integral del niño o niña para que, cuando se hiciese mayor, continuara haciendo actividad física”.

Domingo Martínez sería, ya en el año 1993, uno de los padres fundadores de la Unió de Consells Esportius de Catalunya. Un año después ocurriría otro punto de inflexión. Según Salva Valls, el presidente del CE Baix Llobregat, “con el tiempo elevamos los Juegos Escolares y la competición federada a un mismo nivel; solo había una diferencia: que eran más baratos. Hasta el punto que todos los ayuntamientos se vuelven a reunir para recuperar los orígenes y llevar a la escuela una actividad con un interés social”.

de élite cuando prima, exclusivamente, la habilidad motriz de un deportista y del equipo. En paralelo a este modelo, el Baix Llobregat se ha convertido en un referente en la apuesta por la competición deportiva que vaya más allá e incluya en el marco normativo las buenas conductas. Es lo que se denomina el Juga Verd Play, la iniciativa estrella de los Jocs Escolars que, recientemente, ha captado la atención incluso de la Unión Europea.

Más de 35 años de lucha por los valores

Es imposible hablar del Juga Verd Play sin conocer la historia dels Jocs Escolars en el territorio. Por ello, nos sentamos a hablar con el actual presidente del Consell Esportiu del Baix Llobregat, Salva Valls, y con Domingo Martínez, ex concejal de Castelldefels y uno de los impulsores dels Jocs ya en 1979 cuando empezaban a rodar los primeros mandatos democráticos de los ayuntamientos. “Entramos en los ayuntamientos con la ignorancia de saber qué era un ayuntamiento. Estoy hablando de 1979. Me tocó la responsabilidad de deportes, cultura, juventud y estas hiervas y queríamos que en las escuelas hubiera deporte”, explica Martínez. Fue entonces cuando, aunque no eran competentes, decidieron introducir la figura



Queríamos que en las escuelas **hubiera deporte**; no era nuestra función, pero decidimos introducir la figura del **profesor de Educación Física**, pagados por los ayuntamientos”

De esta manera, el poder local vuelve a dar un impulso a los Juegos Escolares regresando a la filosofía que Domingo Martínez y más líderes municipales habían impulsado desde 1979. Y con este espíritu, nace, finalmente, el Joga Verd Play.

Todo influye

Bajo la premisa de que todo lo que pasa en un partido influye en la educación de un niño –por tanto, también

la grada-, el CE Baix Llobregat inicia en 2012 una prueba piloto en Cornellà y Viladecans para evaluar todo lo que pasa en un partido. Un año más tarde se iniciaba la primera edición del programa. “Lo que queremos es utilizar la competición, pero no solo premiando el gol y el ganar, sino también las conductas. Los valores son importantes”, dice Valls. “Y no es solo portarse bien, sino que cuando alguien tiene un problema ir a ayudarlo. En el caso de los niños, se les tiene que dar ‘inputs’ positivos para que realicen esta acción. Así, no solo se penaliza una mala conducta, sino que, en contraposición, el que tiene un buen comportamiento, obtiene una tarjeta verde”.

Esta iniciativa, de hecho, ya se está llevando a cabo de manera paralela en la Serie A italiana, en la cual, Cristian Galano, del Vicenza, ha sido el primero en recibirla por aclarar al colegiado Marco Mainardi que su disparo no había tocado en el defensa y, por tanto, no era córner.

En el Baix Llobregat, el programa va más allá y la buena conducta sí afecta al resultado final de la competición. De esta manera, un equipo puede ganar todos los partidos, pero, si lo hace de manera poco deportiva o poco respetuosa, puede ser que quede tercero perfectamente. “Si queremos educar a los niños y queremos que realmente el deporte sea una herramienta educativa, tenemos que dar la vuelta a todas esas conductas”.

Y es que, volviendo al ejemplo inicial, si es lamentable el comportamiento del que insulta, también, lo es el consentimiento del resto de aficionados y más aún la permisividad de árbitros y delegados.

En los tres años de Joga Verd Play no solo no ha ha-

bido bajas de deportistas, sino que la iniciativa crece. Ha empezado por los deportes de asociación, pero ya se está haciendo el proyecto para deportes individuales tanto rítmicos como de oposición.

Interés internacional

El ímpetu del Baix Llobregat sirvió para que la Generalitat de Catalunya obligara a los diferentes Consells Esportius a promover de manera activa los valores más allá de premiar únicamente la habilidad motriz del deporte de élite.

Ahora, el interés ha pasado a ser internacional. No contentos con ello, la actual dirección fue a la Unión Europea a presentar el proyecto para una subvención. Entre los requisitos estaba la necesidad de presentarse de manera conjunta cinco países. Pues bien, tras presentar el Joga Verd Play, el CE Baix Llobregat llegó a un acuerdo con Portugal, Finlandia, Italia y Francia, siendo la entidad comarcal la representante de España.

Superada esta barrera, la UE ha aceptado hacerse cargo de una subvención de 300.000 euros que permitirá evaluar la experiencia y los cambios que supone la aplicación del programa.

“Venimos con un modelo de cambio que es que el deporte está muy bien, pero que los valores también cuentan. Es un punto de inflexión que marcará en el tiempo un momento clave: el deporte espectáculo ha llegado a su techo –no de crecimiento- sino de valor. Este era hasta ahora el que hacía el ídolo. A partir de ahora vamos a crear ídolos en base a los valores”. **///**



Una ciutat on totes
les peces encaixen

Soc



sjdespi.cat

El programa +KESPORT forma persones a través del futbol

Generalitat i FCF impulsen una iniciativa pionera per fomentar 11 valors als jugadors de 6 a 12 anys

72 clubs catalans fomenten la gestió d'emocions, el treball en equip i els hàbits saludables

Redacció

Com a resultat d'una iniciativa pionera en l'esport català, la Secretaria General de l'Esport i la Federació Catalana de Futbol implanten aquesta temporada el programa +KESPORT de reforç, orientació i ajuda pedagògica als entrenadors de nens i nenes de 6 a 12 anys en l'àmbit de la gestió d'emocions i sentiments, el tractament de la igualtat de gènere i la resolució de conflictes. També serveix per promocionar hàbits saludables d'activitat física i alimentació.

Aquest programa inè-

dit l'impulsen la Secretaria General de l'Esport i les quatre Diputacions per desenvolupar en la seva primera temporada un seguit d'activitats complementàries i no invasives en la dinàmica diària de 72 clubs, tots ells escollits i valorats pel seu esforç en mantenir i potenciar el futbol base, i que, per tant, compleixen una tasca social indispensable en l'educació no formal dels nens i nenes d'aquesta edat.

15.000 jugadors

Una quinzena de 'coachs' especialitzats s'han posat a treballar estretament amb 750 entrenadors de gairebé 800 equips perquè

15.000 jugadors i jugadores aprenguin i millorin en un total de 10 habilitats per a la vida que l'Organització Mundial de la Salut (OMS) va definir el 1993 com a resultat d'analitzar els canvis socials, culturals i familiars. L'OMS va concloure la necessitat d'un aprenentatge d'habilitats interpersonals, cognitives i de gestió d'emocions més enllà del cercle familiar.

+KSPORT desenvolupa 11 d'aquestes habilitats per a la vida: les deu identificades per l'OMS, més una de treball en equip perquè sumin onze, tantes com jugadors té un equip de futbol, l'esport amb més força educacional del món.



ELS BENJAMINS DE L'AGRUPACIÓ ESPORTIVA ABRERA TREBALLEN ELS VALORS DE LA INICIATIVA | FCF

Cada habilitat es treballa en 5 activitats que s'inclouen a les sessions d'entrenament, entre les quals hi ha un partit de futbol amb regles imaginatives que els 'coachs' de +KESPORT concilien amb els entrenadors en forma d'eina educativa. Un joc amb o sense pilota, acompanyat

d'una reflexió comuna amb els nens i nenes en tot just uns minuts i sense alterar el programa d'entrenament. +KESPORT sap que el treball en equip sempre millorarà els jugadors i jugadores individualment.

Futbol, escola de vida

El potencial associatiu del futbol és només una part del programa. L'altre gran actiu són els mateixos clubs, la lluita dels seus directius per oferir als nens i nenes de tots els barris instal·lacions, entrenadors, assistència mèdica, equipatges i mitjans per entrenar i jugar. No només practiquen esport també reben educació i reforcen el seu aprenentatge com a persones gràcies a la vocació de servei, generosa i amateur, de tantes entitats a les quals +KESPORT agraeix la seva col·laboració i acollida. El seu compromís és també el de +KESPORT.

En el futbol formatiu els més joves descobriren altres lideratges, noves amistats i emocions molt diferents de les del seu entorn familiar. El futbol és una escola de vida, segons coincideixen els educadors, on aprenen i incorporen el valor d'estar en els moments durs i de saber acompanyar les derrotes, situacions d'una decisiva eficàcia pedagògica. Per això, resulta clau la figura de l'entrenador, referent, autoritat de l'equip i puntal de la implementació de +KESPORT. A més d'ajudar els nens i nenes en la seva evolució tècnica i tàctica del joc, pot polir les seves habilitats per a la vida, aquelles que el programa subscriu com a bàsiques per millorar com a persones i per poder relacionar-se adequadament amb el seu entorn.

Per +KESPORT, a més, els nens i les nenes són agents potencials de canvis dins del seu nucli familiar. Un dels objectius del projecte passa per generar una interacció que millori i esmeni les conductes i comportaments dels pares en els camps de futbol. **///**

11 habilitats per a la vida

- ///** Autoconeixement: conèixer-se un mateix
- ///** Empatia: saber posar-se al lloc dels altres
- ///** Relacions interpersonals: com ens relacionem amb els altres
- ///** Comunicació assertiva: dir el que és vol dir, però ben dit
- ///** Pensament creatiu: cercar el màxim d'alternatives
- ///** Presa de decisions: decidir el millor per a nosaltres i els altres
- ///** Pensament crític: tenir opinió pròpia
- ///** Gestió d'emocions i sentiments: control de les pròpies emocions
- ///** Gestió de tensió i estrès: control de situacions estressants
- ///** Afrontar els conflictes de la millor manera
- ///** Treball en equip: junts és millor



EL FUTBOL SALA MOLINS 99, UN DELS 72 CLUBS CATALANS QUE PARTICIPA EN EL PROGRAMA | FCF

Abanderados del deporte paralímpico

La nadadora Núria Marqués, de Castellví de Rosanes, regresa de los Mundiales de México como la más laureada del combinado español

El ciclista viladecanense Sergio Garrote logró, este verano, la primera medalla en la historia de la selección en ciclismo adaptado en ruta

Redacción

La riqueza deportiva del Baix Llobregat y de L'Hospitalet ha destacado históricamente por su valor en el ámbito polideportivo, sin olvidar los grandes deportistas que también han salido del fútbol y del baloncesto, con Joan Carles Navarro, de Sant Feliu, y los hermanos Gasol, de Sant Boi, como máximos exponen-

tes. Ahora, al cierre del 2017, es momento de reconocer la calidad del deporte paralímpico de la que el territorio se ha hecho un abanderado gracias a la nadadora Núria Marqués, de Castellví de Rosanes, y el ciclista viladecanense Sergio Garrote. La también nadadora del CN Sant Feliu, con tan solo 18 años, ha logrado ser la representante del combinado español más laureada del Mundial de Natación Paralímpica, celebrado recientemente en México, gracias



NÚRIA MARQUÉS, EN LAS PISCINAS DE CIUDAD DE MÉXICO



GARROTE, ENTRENANDO EN EL MUNDIAL DE SUDÁFRICA

a la media docena de medallas: tres oros (espalda, 200 estilos y 400 libre), dos platas (50 y 100 libre) y un bronce en 100 mariposa.

De esta manera, la deportista baixllobregatense ha subido al podio en las seis pruebas en las que ha participado, lo que demuestra su polivalencia en la piscina, y ha mejorado su actuación de su primer mundial, en el que consiguió una plata y tres bronce. No nos sorprende, en ningún caso, tras su paso por los Juegos Paralímpicos de Río en los que, pese a ser su estreno olímpico, regresó a Castellví con una medalla de oro en 400 metros libre y una plata en los 100 metros espalda.

Por todo, Núria Marqués fue una de las premiadas, tras votación popular, en la última edición de los Premios El Llobregat que se celebraron, en mayo de 2017, en el auditorio de El Cèntric, en El Prat de Llobregat.

Garrote, objetivo 2020

Un premio al que también optará Sergio Garrote, de Viladecans, nominado en esta cuarta edición de los premios. El ciclista logró en su paso por el Mundial de Ciclismo Adaptado, celebrado en Sudáfrica, la primera medalla en la historia del combinado nacional en la categoría de 'En Ruta'. De hecho, la selección regresó con cuatro medallas, dos de las cuales, de bronce, se las colgó el ciclista baixllobregatense, una en contrarrelok y otra en ruta en 'handbike'.

Lo que empezó como un hobby "se convirtió en una segunda oportunidad para poder volver a pedalear, aunque no fuera con las piernas". En el Club Ciclista de Sant Boi comenzó todo, con su entrenador Jesús Ruiz Ayala. Aunque en su primera carrera quedó entre los últimos, ocho meses después, Garrote se presentó en la última prueba de la Copa de España en el año 2015, celebrada en Barcelona: "Ese fue mi pistoletazo de salida porque me llevé mi primera Copa de España", explica. Tras sus primeras competiciones a nivel autonómico y estatal empezaron los buenos resultados. Una semana después de la victoria en la Copa de España se adentraba en el Campeonato Internacional, con el circuito europeo de Hand Bike en Italia. Tal y como comenta, "quedé segundo y poco a poco fui avanzando para probar; ese mismo año quedé tricampeón de España en las tres modalidades que me presenté, las cuales he vuelto a repetir este año". En tan solo dos años, Garrote ha llegado a la cima. Ahora solo piensa en participar en los próximos Juegos Olímpicos de Tokyo 2020. ///

La entidad profesionaliza su equipo estrella para la próxima temporada

La UE Cornellà inicia el proceso para convertir el primer equipo en una Sociedad Anónima Deportiva

La Asamblea de Socios da luz verde a la conversión con el objetivo de ser viables económicamente en la Segunda B

Los socios podrán comprar una acción por 250 euros hasta llegar a la totalidad del capital social, que se ha fijado en 271.000 euros

I. Crespo

El equipo de fútbol, ahora mismo, mejor clasificado de nuestro territorio, la UE Cornellà, ha decidido dar el paso y dejar de ser una entidad deportiva para profesionalizarse como Sociedad Anónima Deportiva. Así lo han confirmado ya, con su voto, los socios del club que, casi por unanimidad, han dado luz verde a la Junta Directiva para hacer efectiva esta reconver-

sión. Cabe matizar que solo pasará a ser parte de la SAD el primer equipo y que, por tanto, todo el resto del fútbol base, las categorías femeninas y otras secciones del club seguirán estando protegidas por la Fundación, constituida hace apenas unos años.

El objetivo no es otro que hacer viable el proyecto económico y, obviamente, deportivo del primer equipo, dadas las dificultades que ofrece la Segunda B: “Esta categoría no te aporta unos ingresos que compensen los gastos.

Es una liga que no es profesional; mientras que los jugadores sí. Con el ascenso, los gastos (de árbitros, de desplazamientos, de jugadores...) se triplican y los ingresos se quedan planos”, explica Alejandro Talavera, presidente de la UE Cornellà.

Según Talavera, había otras alternativas como el acuerdo con un patrocinador que invierta dinero o la subvención municipal del Ayuntamiento. “Por muchos esfuerzos que hemos hecho, no hemos conseguido ni una ni otra; y, por tanto, la única manera de dar viabilidad económica a nuestro proyecto era esta”, dice Talavera.

De esta manera, el club emitirá un capital social con valor de 271.000 euros. En una primera fase, los socios serán los preferentes para poder adquirir acciones con valor de 250 euros cada una. Si se llega a vender la totalidad del capital social, se acaba el proceso. De no venderse todo, se realizará una segunda fase entre los socios que quieran obtener una acción. Si, de nuevo, no se consigue todo el capital social, las acciones se publicarán para que entre financiación externa.

Así, pues, los actuales socios pasarán a ser accionistas del club, mientras que el socio que no quiera adquirir ninguna de las acciones pasará a ser abonado (como ahora, con descuentos, pero sin la opción de tener un asiento propio ni tener acceso a la asamblea de accionistas).

Nuevo marco de relaciones

El cambio de modelo conllevará un nuevo marco relacional a nivel municipal, empezando por el campo, actualmente de titularidad pública: “Nuestra prioridad es quedarnos aquí. La transformación a SAD solo es para el proyecto del primer equipo; el resto del club, el fútbol base, las categorías femeninas, tema discapacidad, todo seguirá siendo de la Fundación. Así si tomamos una decisión equivocada, que toda la historia del club esté protegida”, dice Talavera. Por su parte, el concejal delegado de Acción Comunitaria y Deportes de Cornellà, José Manuel Parrado, asegura que se han dado un tiempo mutuamente “para analizar la nueva situación y ver qué implicaciones legales puede haber de cara a cómo nos ajustamos a la nueva realidad de la ciudad y al uso del equipamiento”.

En este sentido, Parrado explica a El Llobregat que es pronto para contar con una hoja de ruta y que, por el momento, está viendo cómo se resolvieron “situaciones parecidas de ciudades parecidas”, pero siempre, según dice, desde el punto de vista de la legalidad.

Parrado recibe la noticia de la posible reconversión del primer equipo de la UE Cornellà con normalidad: “No es ni una buena ni una mala noticia; es una noticia. Ellos están en su derecho; es una manera de poder crecer a nivel profesional y, por tanto, nada que decir. Como ayuntamiento, en la vida de las entidades no entramos, estamos para colaborar, agradecer su trabajo y para acompañarles”.

Para la próxima temporada

En relación con el calendario, el club está realizando informes económicos y financieros que se presentarán al Consejo Superior de Deportes, quien tiene que dar su consentimiento para que la reconversión se produzca. En cualquier caso, la idea es que el primer equipo sea una SAD para la próxima temporada. //



ALEJANDRO TALAVERA ES EL ACTUAL PRESIDENTE DE LA UE CORNELLÀ | I. CRESPO

Èxit de participació en els primers Guardons de l'Esport

21 persones, entitats o projectes del país guanyen l'edició 2016 dels premis, impulsats per la Fundació Catalana per a l'Esport

El Consell Esportiu Baix Llobregat, amb seu a Sant Feliu de Llobregat, va ser un dels guanyadors pel projecte Juga Verd Play

Redacció

La Fundació Privada Catalana per a l'Esport ha fet públics els projectes premiats en la primera edició dels Guardons de l'Esport 2016, organitzats i convocats per aquesta entitat per reconèixer les persones, entitats i projectes de Catalunya que, tant a través de

la seva acció directa com a la seva influència o suport, treballen per transformar positivament la realitat social en el seu entorn més immediat mitjançant l'esport i/o l'activitat física.

El Comitè d'Avaluació dels Guardons de l'Esport 2016 ha distingit el vessant social dels clubs, les entitats i les persones que formen part de la gran xarxa esportiva de Catalunya i

que lluiten per millorar, a través de l'esport, la qualitat de vida de les persones. L'acte de lliurament dels guardons tindrà lloc d'aquí a unes setmanes amb una àmplia presència del teixit esportiu català.

Sis categories

Dividits en sis categories de premis, podien presentar-hi candidatura totes aquelles persones majors

de 18 anys i entitats que hagin fet realitat projectes o iniciatives amb un elevat impacte a la societat catalana a través de la promoció de l'activitat física i/o l'esport. La Fundació Catalana per a l'Esport valora molt positivament l'alta participació en aquesta primera edició, amb 140 candidatures, així com el gran nivell dels diferents projectes presentats. ///



ESPÀI DEL CLUB SUPER3 | JORDI ESTRUCH

Els valors de l'esport, al Festival de la Infància

Redacció

Més de 8.000 nois i noies van gaudir de l'esport i els seus valors en els espais que la Secretaria General de l'Esport (SGE) va compartir amb el Club Super3 i la Federació Catalana de Futbol durant la 53a edició del Festival de la Infància, que va tenir lloc al recinte de Montjuïc de Fira de Barcelona durant les festes nadalenques.

La SGE va doblar espai per a activitats amb la finalitat d'acostar una pràctica esportiva variada a la mainada i potenciar-ne el rol formatiu.

Esport i diversió

D'una banda, el Club Super 3 i la SGE van organitzar plegats la gimcana "Som un equip amb ritme", en la qual els participants van posar a prova, d'una manera divertida, la seva destresa i habilitats mitjançant diverses proves

i exercicis de ball amb l'ús de diferents pilotes.

D'altra banda, la SGE, en una de les novetats del certamen, va promoure, amb el suport de la Federació Catalana de Futbol, el programa +KESPORT!, projecte pioner per educar a través del futbol als nens i nenes de 6 i 12 anys en habilitats per a la vida i formar millors persones.

Àmplia oferta esportiva

Els més petits van completar un circuit amb

2 espais d'activitats i van experimentar les mateixes sensacions que els 5.000 jugadors beneficiaris del programa a tot Catalunya.

El Trofeu Molinet de bàsquet, organitzat per la Federació Catalana de Bàsquet, i la promoció de diverses modalitats esportives a càrrec d'una desena de Federacions Catalanes i de la Plataforma ProSeleccions Esportives Catalanes van ser altres elements destacats dins l'àmplia oferta esportiva del Festival. ///

Els projectes guanyadors

/// 1. Igualtat d'oportunitats, integració i cohesió social

- *Associació Juvenil Karate Can Peixauet (Santa Coloma de Gramenet)
- *Club Rugby Tarragona. Projecte: Rugby per a tothom
- *Club de Gimnàstica La Mina-Gervasio Deferr (Sant Adrià del Besòs)
- *Associació Esportiva Babar-Fundació Pare Manel (Barcelona)
- *Associació Sport To Live (Barcelona). Projecte: Sport2live
- *FUPAR (Terrassa)

/// 2. Difusió dels valors de l'esport

- *Blanquerna-Universitat Ramon Llull (Barcelona). Projecte: Difusió d'Enric M. Sebastiani
- *Esportistes.cat (Vacarisses)
- *Fundació Barcelona Olímpica (Barcelona)

/// 3. Educació i esport de lleure

- *Consell Esportiu Baix Llobregat (Sant Feliu Llob.). Projecte: Juga Verd Play
- *Servei d'Esports Ajuntament de Granollers. Projecte: AFIS Pediàtric
- *SantCugatCreix (Sant Cugat del Vallès)

/// 4. Foment i difusió dels hàbits esportius

- *Federació Catalana Esports persones amb discap. física. Projecte: Hospisport
- *Associació Esportiva Nordic Walking Pirineus (Puigcerdà). Projecte: Marxa nòrdica i senderisme
- *Atlas Sport Consulting (Tiana). Projecte: Esportianitza't

/// 5. L'esport català al món

- *CD Terrassa Hockey (Matadepera). Projecte: 16è Torneig Europeu d'Escoles de Hockey
- *Club Patinatge Artístic Olot
- *Federació Catalana de Rugby. Projecte: Final Campionat de França de Rugby (Top 14) a Barcelona.

/// 6. Patrocini i mecenatge

- *Fem a Quart (Quart)
- *#StargardtGo (Agramunt)
- *Club Tennis Taula Ganxets de Reus

Cafè filosòfic d'Esplugues: Ètica i Esport

Jaume Grau



La pràctica de l'esport és una escola de valors

Si l'esport aplega voluntats i exalta les passions; si a Aristocles el seu professor de gimnàstica li va dir Plató per la seva ampla espatlla; si l'expressió "mens sana in corpore sano" del romà Juvenal ens porta un record del "khalós kai agathós" grec -segons Carles Riba, "l'home de bé i com cal"-, per degenerar finalment avui en dia en un eslògan quasi d'obligat compliment, no hi ha dubte que parlar d'aquesta manifestació humana és inevitable en un cafè filosòfic.

L'esport, un reflex de la nostra societat

Hem convidat en Guillem Turró Ortega, per introduir el tema, i les seves paraules ens serveixen de introducció autoritzada: "Debemos reconocer que el deporte puede reportarnos lecciones magistrales, alimentando nuestro espíritu con savia moral. La filosofía del deporte plantea cuestiones que van más allá del deporte en sí mismo. Por ejemplo, recapacitar sobre el valor concedido al énfasis en ganar puede permitirnos esclarecer el sentido moral de la competitividad en el mundo laboral o universitario. Por otro lado, la investigación sobre la condición del juego limpio en el deporte ayudará a mejorar nuestra intelección del papel de la justicia a nivel social". Ètica del deporte, Herder, 2016

L'esport és un reflex de la societat en la que vivim, i la pràctica individual una demostració de la condició humana, amb les seves grandeses i les seves misèries; i tant a nivell individual com social, es fa necessari reflexionar sobre la presència de la ètica dins d'aquesta activitat.

Hem analitzat l'esport tant des d'una vessant lúdica com en el seu aspecte històric, a partir de la pax olímpica grega, fins a la Carta Olímpica dels nostres dies que ens va llegar Pierre de Coubertin, creador dels Jocs Olímpics moderns: "Un olimpismo al servicio de la paz, de la democracia y del internacionalismo. Así como de la transformación moral del hombre, dándole un carácter digno, regenerándolo por la consecución del equilibrio entre el cuerpo y el espíritu, operado por el atletismo en su sentido olímpico".

Escola de valors

Al costat de les llums, les ombres: què passa quan l'esport s'aparta de aquests nobles ideals i es transforma en pur espectacle, "religió mediàtica" i generador d'immensos guanys restringits -com sempre- a uns quants privilegiats? És just que un futbolista cobri milers de vegades més que un mestre, un obrer o un administratiu? A partir d'aquí es fa necessari diferenciar entre l'esport com a pràctica amateur i les grans competicions que ocupen una bona part de l'entreteniment al que dediquem moltes hores de les nostres vides.

Tampoc te res a veure l'esforç individual de qui surt tots els dies a córrer amb els esports de competició en equip. La pràctica de l'esport és una escola de valors, des d'els grecs i en temps més moderns: "Mientras que en la génesis del deporte moderno, la práctica deportiva se circunscribió a una minoría selecta, el fair play siguió

siendo un ideal de clara distinción social.

El resultado final evidenció que el deporte moderno, lejos de significar una moda pasajera entre la alta burguesía de la época victoriana, acabo adentrándose en el tejido social conformando actitudes, hábitos y una determinada moralidad que termino acercando a grandes masas de la población a los ideales que en otro tiempo fueron de la burguesía". Raúl F. Sebastián, Universidad de Valencia, 2014.

Capaç del millor i del pitjor

Que la pràctica del fair play es un ideal, no sempre aconseguit, ens ho demostren amb tristesa les actituds de certs pares en les competicions en que participen els seus

fills. És un exemple de capgirament dels valors en sentit negatiu: competitivitat a qualsevol preu; individualisme mal interpretat, a la cerca del triomf particular, la victòria, el rècord, enfront de la solidaritat i el lema de que el més important és participar, no guanyar.

Però ens acomiadarem amb les paraules d'en Guillem Turró: "Reivindico el deporte como una práctica socialmente enriquecedora, como un ámbito de realización antropológica. Si el humanismo nos enseña a apreciar al ser humano, el deporte podrá acompañarnos en esta aventura inacabable y apasionante.

El deporte puede avivar las relaciones interpersonales dentro de un clima de honestidad y júbilo, inspirando el gusto por la acción desinteresada y generosa". //



GUILLEM TURRÓ ORTEGA, A L'ESQUERRA, VA SER EL PROTAGONISTA DEL DARRER CAFÈ FILOSÒFIC D'ESPLUGUES | RAMON CREUS



**FUNDACIÓ
BANC DELS ALIMENTS**



GRUPO INFANTIL 8-10 Y 12-14, EN LOS RECIENTES CAMPEONATOS DE ESPAÑA, CELEBRADOS EN IGUALADA

El Club Rítmica Castelldefels, subcampeonas de España

El equipo infantil 8-10 y 12-14 suben logran la plata en el XIII Campeonato de España de Gimnasia Estética

Pese a su clasificación para los mundiales de Helsinki, las gimnastas no podrán estar por falta de recursos

Marta Fernández Veas

El Club Rítmica de Castelldefels, actualmente el único del Baix Llobregat que practica este deporte, ha ganado la medalla de plata tras proclamarse subcampeonas de España en los campeonatos celebrados, este abril, en Igualada. En concreto, fueron las categorías Infantil 8-10 e Infantil 12-14 las que subieron al segundo peldaño del pódium en el XIII Campeonato de España de Gimnasia Estética.

El premio demuestra la buena actuación y el trabajo en equipo, formado por Enia, Laia, Irene, Julia, Claudia y Paula, en el Infantil 8-10. Las siete gimnastas interpretaron una coreografía de la conocida película, los siete ena-

Ya nos clasificamos para el campeonato de países mediterráneos de **Venecia** y lamentablemente no pudimos asistir por el **elevado importe del viaje**"



nitos. Este éxito ha significado un gran impulso para estas chicas, que han empezado en esta modalidad de gimnasia esta temporada, en el mes de enero.

Gemma González, directora del Club, cuenta para El Llobregat que “era la primera vez que el equipo infantil 8-10 se presentaba a un campeonato nacional. Llevan desde enero entrenando gimnasia estética, por lo que conseguir la segunda posición en el campeonato de España fue una agradable sorpresa”.

Este logro no es casualidad, pues las gimnastas han obtenido una buena preparación con un entrenamiento para conseguir su máximo rendimiento y así fue. “Son siete niñas de ocho años con buenas capacidades y mucho trabajo y camino por hacer y eso nos impulsa y nos presiona para seguir apostando por ellas y con ellas para la próxima temporada”, argumenta González.

El equipo veterano infantil 12-14, por su parte, está formado por Laia H, Andrea, Georgina, Emma, Dana, Jana, Paula y Laia P. Participaban por tercera vez en el campeonato de España, en el que han conseguido la segunda posición a pocas décimas del primer equipo. Con una coreografía inspirada en la Prehistoria, estas ocho gimnastas consiguieron emocionar al público y transmitir su fuerza y trabajo.

El primer equipo que se inició en el club fue el infantil 12-14, hace tres años. En su primer campeonato de España obtuvieron la cuarta posición, el año pasado la tercera y esta vez consiguieron la segunda plaza. “Es un equipo que sabe muy bien el nivel que hay y que ellas tienen y el futuro que pueden tener en este deporte. Las integrantes tienen una buena técnica adquirida con un trabajo muy exigente desde hace muchos años. No tenían margen de error si querían estar en el pódium tenían que salir concentradas, y así lo hicieron, con una actuación que llegó tanto a jueces como al público”, explica González.

Una victoria con sabor amargo

Complementario a la gimnasia rítmica, el Club de Castelldefels decidió practicar la modalidad de estética para trabajar la técnica corporal, de manera que ayuda a la preparación de las gimnastas. Por ello, el club empezó a practicarlo y además han llegado a buenos niveles, pero por causas económicas les impiden llegar más lejos. “No recibimos facilidades económicas, los viajes que realiza el equipo los pagan íntegramente las familias de las gimnastas.

El equipo infantil 12-14 participó en la Copa de España de Sagunto, obteniendo la segunda posición, por lo que se clasificaron para el campeonato internacional de países mediterráneos que se realizaba en Venecia, “lamentablemente no pudimos asistir por el elevado importe del viaje”, dice González.

En este último campeonato de España, celebrado en Igualada, también se han clasificado como Subcampeonas para participar en la copa del mundo en Helsinki, en el cual ocurre lo mismo, por lo que las gimnastas, contentas de la victoria obtenida, no debutarán en el campeonato mundial.

Para el Club Rítmica Barcelona Castelldefels, estos resultados significan un gran logro en una modalidad de gimnasia poco conocida y que en este Club empieza a ser una referencia y a consolidarse. El próximo campeonato es el 27 de mayo, donde se disputará la final de unas fases autonómicas que se realizan en Barcelona. ■■■



La UE Santboiana, campiona de la Copa del Rei de rugbi

Els 'blau' remunten el 0-3 inicial del Salvador amb una excel·lent segona part i amb un Millán enorme que deixa el 16-6 definitiu

Redacció

Tot i tenir tot en contra -la seu de la final, el trasllat i, fins i tot, el vent a la primera part-, la Unió Esportiva Santboiana s'ha proclamat campiona de la Copa del Rei de rugbi (16-6) davant el Salvador de Valladolid, gràcies a una excel·lent segona part.

Els de Lewis Williams i Ricardo Martinera no s'han fet petits tot i el cop de càstig que el Salvador anotava a la darrera ocasió de la primera part. Aquest tímid 0-3 no ha estat, doncs, suficient davant el tsunami blau que hem vist al segon període. Des dels 38 metres, Matenga Baker ha anotat, primer, amb un cop de càstig que tornava

ha posat l'empat en el partit. Un partit que es posava de cara quan, minuts després, Albert Millán anotava un segon cop de càstig que posava als santboians per davant.

El Salvador s'ha mostrat més fort a les melés, però s'ha topat amb una defensa sòlida i implacable. Al contrari, no han trobat el joc fluid suficient per anotar, fet que sí que han aconseguit els de Sant Boi. Després d'una gran passada, Francisquelo ha aconseguit l'únic assaig del partit (11-3). Assaig que complementava Albert Millán amb una sensacional transformació de peu escorada que posava el 13-3 en el marcador.

Excel·lent Millán

Tot i que Jaime Mata

aconseguia escurçar distància, novament, amb un fàcil cop de càstig (13-6), la UE Santboiana no només no s'ha arronsat, sinó que ha aguantat els minuts més intensos del Salvador i ha sentenciat amb un nou excel·lent xut a pals de Millán, també, a tocar de la línia dreta de banda i amb una forta ventada al camp de Zorrilla, a Valladolid.

Al final, 16-6 que fa que la UE Santboiana torni a casa amb el títol, una Copa del Rei que no aixecava des de fa 17 temporades, l'any 1999-2000.

Per tot, Sant Boi es va vestir de blau el mateix dia dilluns 1 de maig amb una celebració al balcó de l'Ajuntament, que ha rebut al club per reconèixer la seva victòria. **///**



LA UE SANTBOIANA HA MERESCUT CLARAMENT LA VICTÒRIA DESPRÉS D'UNA SEGONA PART IMPECABLE | FOTOS: FER

El Canal Olímpic de Catalunya, decisiu pels Jocs Olímpics de la Joventut 2018

Constituït el comitè organitzador del classificatori mundial de piragüisme, que tindrà lloc a Castelldefels l'abril de l'any vinent

El campionat decidirà els piragüistes de 15 a 18 anys que podran participar en les proves d'eslàlom i d'aigües tranquil·les dels Jocs

Redacció

El comitè organitzador del classificatori mundial de piragüisme pels Jocs Olímpics de la Joventut 2018 va quedar constituït fa uns dies en una reunió al Museu i Centre d'Estudis de l'Esport Dr. Melcior Colet, de Barcelona. El classificatori es celebrarà al Canal Olímpic de Catalunya del 12 al 15 d'abril de l'any vinent, tal com es va informar en la trobada, encapçalada pel secretari general de l'Esport, Gerard Figueras.

Aquest campionat previ que tindrà lloc a la instal·lació de Castelldefels decidirà els piragüistes de 15 a 18 anys que podran participar en les proves d'eslàlom i d'aigües tranquil·les dels Jocs Olímpics de la Joventut, previstos per l'estiu del 2018 a Buenos Aires. Es calcula que al Canal Olímpic es jugaran la plaça per a la cita olímpica uns 600 esportistes d'entre 50 i 80 països.

Aquesta és la primera vegada que s'organitza un classificatori de nivell mundial previ als Jocs, ja que fins ara



FEDERACIONS I INSTITUCIONS VINCULADES A LA PROVA, DURANT LA REUNIÓ AL MUSEU COLET | MARC DIDAC

Exposició sobre l'oferta d'ensenyaments esportius a l'Illa Diagonal

L'Escola Catalana de l'Esport (ECE), depenent del Consell Català de l'Esport, col·labora en l'exposició 'El teu esport. La teva professió', centrada en els ensenyaments esportius tant de grau mitjà com de grau superior que s'imparteixen als centres docents de Catalunya, que es podrà visitar fins el 13 de maig a l'Illa Diagonal de Barcelona.

La mostra, organitzada pel Departament d'Ensenyament, vol donar resposta a la creixent demanda de tècnics qualificats en les professions d'entrenadors, directores i coordinadors esportius per tal de dirigir activitats esportives d'alt rendiment i activitats esportives relacionades amb el lleure o altres sectors, actualment amb un alt nivell d'inserció laboral. El creixement de l'oferta d'aquests ensenyaments és proporcional a la demanda del mercat de treball, per tal d'absorbir les sol·licituds dels sectors empresarials de l'àmbit de l'esport.

La mostra pretén alhora difondre entre els joves l'oferta diversa i especialitzada d'ensenyaments esportius de les 14 disciplines esportives amb les seves especialitats (Atletisme, Bàsquet, Busseig esportiu, Esgrima, Espeleologia, Esports d'hivern, de muntanya i escalada, Futbol, Futbol Sala, Handbol, Hípica, Judo i defensa personal, Piragüisme, Salvament i Socorrist-



L'EXPOSICIÓ 'EL TEU ESPORT. LA TEVA PROFESSIÓ' ES POT VISITAR FINS EL 13 DE MAIG | SGE

me i Vela). Actualment, hi ha més de 4.630 alumnes matriculats en els 64 centres d'arreu de Catalunya en les diferents disciplines esportives de grau mitjà i grau superior. ///

cada continent feia la seva selecció. A més, setmanes abans, durant el mes de març, el Canal Olímpic acollirà el selectiu espanyol, que servirà per confeccionar l'equip estatal i serà un bon test organitzatiu de cara al classificatori mundial.

Tercera edició

L'edició del 2018 serà la tercera dels Jocs Olímpics de la Joventut d'estiu, que estan impulsats pel Comitè Olímpic Internacional (COI). Pel que fa al classificatori de piragüisme, l'organització recau en la Federació Espanyola i la Internacional d'aquest esport amb la col·laboració del COI. La reunió de constitució del comitè organitzador del classificatori mundial, en la qual es van abordar els detalls organitzatius i econòmics, va comptar amb representants de les federacions i institucions vinculades a la cita esportiva.

A banda de Gerard Figueras, que estava acompanyat del director del Consell Català de l'Esport, Antoni Reig, hi eren presents els presidents de la Federació Espanyola i Catalana de Piragüisme, Juan José Román i Joan Ignasi Rosell, respectivament; el president del comitè de Freestyle de la Federació Internacional de Piragüisme (ICF), Lluís Rabaneda; l'assessora del comitè d'eslàlom de la ICF, Meritxell Rodríguez, i el director de promoció de Turisme de Barcelona, Josep Anton Rojas. Completen el comitè el Consejo Superior de Deportes, l'Ajuntament de Castelldefels, Equacat S.A., l'Agència Catalana de Turisme, la Diputació de Barcelona i el Consell Comarcal del Baix Llobregat. ///

Final agridulce de la Segunda División B de fútbol

El CE Hospitalet desciende, junto al AE Prat, a 3ª División tras seis temporadas sin bajar

El Cornellà y el CF Gavà, recién ascendido, mantienen la categoría un año más

Redacción

Tenían una oportunidad en la última jornada, como mínimo, de luchar

por la plaza de play-off de descenso. Sin embargo, lo que empezó con la alegría de un gol que abría la luz de la esperanza acabó en una pesadilla para olvidar

junto a la temporada. El CE L'Hospitalet ha confirmado su descenso a la Tercera División tras perder 3-1 contra el Valencia-Mestalla seis años consecutivos des-

pués de permanecer en la categoría.

De nada sirvió, como decimos, el primer gol de Dani Fernández que, en el minuto 2 de partido, cul-

Cornellà y Gavà serán los únicos representantes del Baix en **Segunda B** la próxima temporada



minaba una gran jugada en conjunto. La expulsión de Lucas Porcar, tras ver la segunda amarilla por mano, dio la vuelta al dominio de los de Martín Cifuentes, que con una menos, se vieron superados en el Antonio Puchades. Más cuando el empate llegó en el minuto 44 de la primera parte. Ya en la segunda, y con todo en contra, una genialidad de Grego, primero, y otro tanto de Valderama, ambos en los últimos diez minutos de partido, confirmaron el descenso del CELH, que acabó con nueve tras la expulsión de Fernández.

No será el único equipo que baje del territorio Llobregat. Antes que el club hospitalense, el AE Prat había perdido todas las opciones de luchar por la permanencia y, finalmente, han quedado penúltimos de la liga. Pierden, pues, la categoría lograda el año pasado en un nuevo ascenso del club a la Segunda B, categoría que, de momento, no

logra consolidar.

Por su parte, la sorpresa de la temporada queda en el CF Gavà que sí que logra permanecer, y de largo, en la categoría tras acabar en décima posición. Mitad de tabla que sabe a gloria tras ser el primer año del club en la categoría. Con ellos, la UE Cornellà pone punto y final a la temporada con un noveno puesto que sabe, en su caso, a poco, ya que lucha por estar en las primeras categorías. De hecho, el Cornellà aspira a luchar por la promoción a Segunda y prueba de ello es el cambio organizativo que vive el club, que pasará a ser una sociedad anónima deportiva la próxima temporada.

En tercera, el CELH y el AE Prat no estarán solos, sino que coincidirán con el Castelldefels, que ha logrado la permanencia, pero, también, con el Santboià, que regresa a la Tercera División tras proclamarse campeón de Primera Catalana. ///

Exclusiva de Publicidad Exterior

DONI A CONÈIXER EL SEU NEGOCI A SANT JUST I ESPLUGUES

PUBLICITAT EN MOVIMENT ALS AUTOBUSOS URBANS QUE CIRCULEN TOT EL DIA PELS CARRERS D'AQUESTES POBLACIONS I CONECTEN TOTES LES ZONES D'INTERÈS

- LA PUBLICITAT EXTERIOR ARRIBA A QUASI EL 72 % DE LA POBLACIÓ
- ÉS EL MEDI MÉS EFICAC JUST DARRERA DE LA TELEVISIÓ
- TOTHOM SURT AL CARRER, SENSE DISTINCIÓ DE SEXE NI EDAT
- ÉS UNA OPORTUNITAT PER A FER-LIS ARRIBAR EL SEU MISSATGE

DEMANI INFORMACIÓ, LI FAREM UNA PROPOSTA PERSONALITZADA A LES SEVES NECESSITATS

93 689 27 64 publicidadexterior.cat



Imágenes inéditas

45 años del cambio de ciclo del 'Hospi'

El CELH fue campeón de la temporada 71-72, poniendo fin a la mala racha que arrastraba

Redacción

La presente temporada del 60º aniversario del CE L'Hospitalet no se recordará, precisamente, entre las mejores tras el consumado descenso de categoría. Sí que sigue presente, seguro, para muchos de los mayores seguidores del club, aquella temporada del 71-72 que, con Emilio Huguet de presidente y Josep Monfort de entrenador (campeón, también, con el Europa, el Santboià, el Horta, el Amposta y autor de excelentes temporadas con el Martinenc) puso el punto y final a la etapa negra del club, que pasó, en pocos años, de la Segunda División a Regional.

El Llobregat ha tenido acceso a alguna de aquellas imágenes inéditas del primer equipo del club, precisamente, en el 45º aniversario de aquella temporada que, esperamos, sirva de empuje para la próxima temporada del CE L'Hospitalet.

En concreto, el día grande fue el 28 de mayo de 1972, día que, con un estadio a tope y un ambiente indescriptible, se firmó el ascenso a preferente tras un 4-3 ante el Vilanova. Temporada de jugadores como Alberich, Rodri, Langa, Navarro, Matamala, Beguería, Serrate, Torruella, Suso, Casorrán, Vila, Jaume Langa o el interior Faces que, entre todos, lograron goleadas como la del Seat por 11 a 2, Juneda (8-0), Prat (7-3) o la del Molle-rusa y Ulldecona por 6-0. Imágenes para el recuerdo que ayudarán a olvidar la presente campaña.



/// José Monfort, dirigiendo desde el banquillo al Hospitalet el 19 de agosto de 1972 durante el partido disputado ante el Espanyol correspondiente al V Trofeo Ciutat de Hospitalet en el que también tomaron parte el Sant Andreu y el Salgotarjan húngaro participante en la UEFA. Los españolistas, asiduos a una cita de pretemporada que generaba mucha expectación y atraía a numerosísimo público, se impusieron en la final por 3 a 2 en la prórroga al cuadro centroeuropeo.



/// Tras una extraordinaria temporada 1971-72, el Centre d'Esports Hospitalet presidido por Josep Huguet y entrenado por Josep Monfort (carismático Míster que también llevó al título a Europa, Horta, Santboià, Amposta y triunfó en el Martinenc) se proclamó campeón retornando a Preferente por la puerta grande revirtiendo una dinámica muy negativa.



/// Un equipo histórico con mayúsculas del Centre d'Esports Hospitalet, campeón en la temporada 1971-72. En la imagen del 28 de mayo de 1972 antes de vencer al Vilanova por 4 a 3 en la última jornada ya matemáticamente coronados como primeros, José Monfort, Rodri, Alberich, Matamala, Navarro, Serrate, Beguería y el guardameta Lin de pie. Agachados, Monfort Junior (Francesc Xavier) con nueve años al lado de Torruella, Suso, Casorrán, José Luis y Sánchez.

freixo local i de temporada

mercat de pagès

Mercat setmanal

TOTS ELS DIUMENGES DE 10.00 A 14.00 H
PLAÇA DE LA TORRE DEL PARC DE TORREBLANCA

AMB | Consell Comarcal del Baix Llobregat | Parc Agrari del Baix Llobregat | Ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada | Ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada | Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca | www.productefresc.cat

Els Jocs Esportius Escolars de Catalunya reforcen la funció educativa

Gerard Figueras i Jaume Domingo es mostren satisfets amb la integració del sistema de valors i el tutor de joc en la competició

Més de 180.000 esportistes en edat escolar han participat, aquest curs, en les proves; dels quals 25.000 hauran jugat les finals territorials

Redacció

El secretari general de l'Esport, Gerard Figueras, i el president dels Consells Esportius de Catalunya (UCEC), Jaume Domingo, es van reunir recentment per fer balanç dels Jocs Esportius Escolars de Catalunya (JEEC) i per valorar les fases territorials i nacionals del present curs 2016-17.

Durant aquest curs, més de 180.000 nens i nenes han participat als Jocs, dels quals 25.000 hauran jugat les finals territorials. En les properes setmanes, tindran lloc més de 100 finals nacionals, que se celebraran per tot el territori i en què participaran 8.000 infants.

Aquesta temporada els Jocs Esportius Escolars de Catalunya han integrat plenament dos elements importants. D'una banda, la incorporació dels valors i el joc net en els resultats de les competicions i, de l'altra, la consolidació de la figura dels/les tutors/es de joc.

En aquest sentit, tant el secretari general de l'Esport com el president dels Consells Esportius valoren molt positivament els canvis que s'han implantat en la present temporada esportiva dels Jocs. Tots dos defineixen l'esport en edat escolar a Catalunya com "un model esportiu que educa i que va més enllà de la simple competició, ja que ajuda a fer bones persones i bons ciutadans i ciutadanes a través de la pràctica esportiva".

Els valors punten

Tots els Consells Esportius de Catalunya han incorporat el sistema de valors en el resultat de les competicions esportives. El sistema valora el comportament dels entrenadors, esportistes i públic, que també puntua en la competició. Aquest sistema, que també s'aplica a les fases territorials



GERARD FIGUERAS I JAUME DOMINGO VAN AVALUAR ELS CANVIS INTRODÛTS EN ELS JEEC | JORDI ESTRUCH

i nacionals dels Jocs, s'ha incorporat de dues maneres diferents segons el consell esportiu organitzador: integrant els resultats de valors als resultats de la competició en una sola classificació o bé fent dues classificacions paral·leles.

D'altra banda, els Consells Esportius ja no disposen d'àrbitres, sinó que tenen tutors/es de joc. La seva feina va més enllà que la d'un àrbitre tradicional. Els/les tutors/

es, a més d'aplicar el reglament, procuren que els nens i les nenes el coneguin, i també són els encarregats de premiar els esportistes mitjançant la targeta verda si tenen un comportament esportiu positiu de valors a la pista. A més, els/les tutors/es de joc elaboren l'acta de valors on es reflecteix el comportament del públic, els entrenadors i els esportistes. ///

El Canal Olímpic de Catalunya, a l'abast de tothom

El secretari general de l'Esport, Gerard Figueras, en nom d'Equacat, i l'alcaldesa de Castelldefels, Candela López, van signar un conveni de col·laboració per facilitar l'accés al Canal Olímpic de Catalunya, situat en aquesta localitat del Baix Llobregat, als habitants del municipi i potenciar així l'activitat esportiva i l'organització d'esdeveniments a l'equipament.

L'acord estableix que tindran l'accés gratuït a les instal·lacions exteriors del Canal –no als serveis– les persones que acreditin al DNI com a domicili una adreça de Castelldefels. D'aquesta manera, els dues parts pretenen

fer del complex un equipament obert i proper a les entitats esportives i la ciutadania del municipi; potenciar-lo com una instal·lació vinculada al turisme esportiu i convertir-lo en un referent esportiu d'alt rendiment de diverses disciplines esportives.

En paral·lel, la Secretaria General de l'Esport i l'Ajuntament de Castelldefels elaboraran un pla estratègic dels futurs usos del Canal Olímpic de Catalunya. Durant l'acte de signatura, Gerard Figueras i Candela López van estar acompanyats del director del Canal, Arseni de Palma, i del regidor d'Esports de la població, Nico Cerpa.



GERARD FIGUERAS I CANDELA LÓPEZ, SIGNANT EL CONVENI DE COL·LABORACIÓ | AJUNTAMENT DE CASTELLDEFELS



Vols viure una experiència inoblidable?

CASTELL'DEFELS

és la teva ciutat

Passa un dia espectacular passejant per la platja, visitant el Castell, pel Parc Natural del Garraf, menjant en els nostres restaurants o prenent una copa en els nostres establiments d'oci.

t'esperem!

Los mejores Juegos de la historia también fueron 'made in Llobregat'



RECUERDOS DE LAS MEJORES OLIMPIADAS DE LA HISTORIA, BARCELONA'92, UNOS JUEGOS EN LOS QUE EL BAIX LLOBREGAT Y L'HOSPITALET TAMBIÉN TUVIERON UN PAPEL PRIMORDIAL | BCN CONTENT FACTORY

El Baix y L'Hospitalet tuvieron un papel activo en la celebración de los Juegos con subse-des, voluntarios, profesionales y deportistas

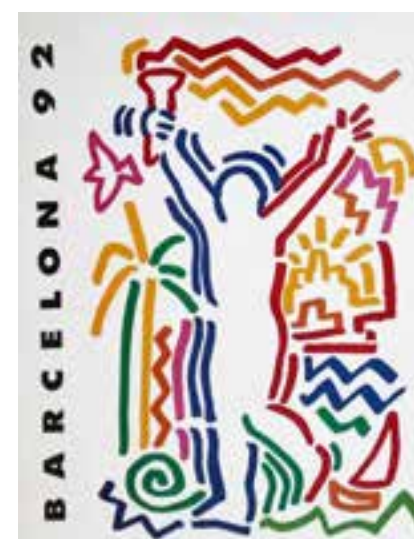
Rememoramos los Juegos de la mano de Sergi Pedrerol, Valentí Massana, María Vasco o la periodista María José Malia

Marta Fernández Veas

Los Juegos Olímpicos de Barcelona'92 están de aniversario. Después de 25 años, todavía se mantiene vivo el recuerdo de unos juegos que significaron un antes y un después para Barcelona y su entorno.

Siempre se ha dicho que los posteriores Juegos se quisieron comparar, en todo, con los de Barcelona'92. Por la transformación de la ciudad, por la implicación de su gente y por el éxito, en definitiva, de las celebraciones y de todo el evento en general. Pero los Juegos los hicimos grandes entre todos.

El Baix Llobregat y L'Hospitalet formaron parte activa de todo esto. Fueron subse-des de estos Juegos con el Estadio de Béisbol de Viladecans, el de L'Hospitalet y con el mítico Canal Olímpico de Cataluña, en Castelldefels; sumaron voluntarios, trabajadores, equipamientos, infraestructuras y, lo más importante, atletas olímpicos que, en ese año, subieron al 'pódium' haciendo historia y



CARTELES PROMOCIONALES DE LOS JUEGOS OLÍMPICOS DE BARCELONA'92 | COLECCIÓN DE BCN CONTENT FACTORY

creando un poso que tendría, años después, sus herederos. Catalogados como 'Los Juegos de la historia', mantienen hoy en día tal atributo y nosotros queremos recu-

perar el espíritu de la llama olímpica con este homenaje justo cuando se celebran las bodas de plata de Barcelona'92, eso sí, poniendo el enfoque en nuestro territorio.

Sergi Pedrerol, medalla de plata en waterpolo: “Fueron mis mejores Juegos a nivel emocional, pero no a nivel competitivo”

Con 22 años, Sergi Pedrerol participó como jugador de waterpolo en Barcelona’92. El Club de Natación de Molins de Rei fue donde empezó a jugar desde los 9 años. Sin ser su objetivo principal el llegar a unas Olimpiadas, poco a poco fue adentrándose en el mundo de este deporte. Cuando el Club Natación de Cataluña le propuso jugar en sus categorías la cosa empezó a cambiar.

Aunque la medalla de plata en Barcelona’92 fue la primera que se consiguió en unos Juegos Olímpicos para un equipo de waterpolo español, se fue con sabor amargo al no conseguir el oro. “Después de que el tiempo pasa lo ves con otra perspectiva, pero en ese momento, aunque hubiéramos ganado la medalla de plata, perdimos, la derrota del último partido hizo que nos fuéramos tristes para casa. Además, fui una final muy dura, sin duda el partido más difícil, con muchas prórrogas, con una duración de dos horas”.

Aunque el waterpolo es un deporte minoritario del que se habla poco, en 1992 el equipo español hizo historia, la mentalidad cambió al ver que ese equipo podía ir a cualquier competición y tener posibilidades de ganar. En los Juegos Olímpicos de Atlanta, a los cuatro años siguientes, cuenta Pedrerol que “nos quitamos ese mal sabor de boca

y allí sí que ganamos la medalla de oro. Aunque a nivel organizativo fue más caótico, a nivel competitivo fueron los mejores por la posición en la que quedamos, aunque Barcelona’92 fueron los mejores a nivel emocional, por muchos motivos, eran los primeros en los que competía, la organización fue increíble, y además estaba en casa, cerca de mi familia y amigos”.

Entre algunas anécdotas, Pedrerol recuerda cuando la noche anterior al partido final estaba con el equipo en la Villa Olímpica descansando para el día siguiente mientras los jugadores de la selección Española celebraban la medalla de oro, fiesta en la que ellos no pudieron ir y visionaban desde el balcón.

Afortunado por dedicarse al waterpolo siempre, como describe Pedrerol, nunca se ha desvinculado de este deporte. Después de su retirada a los 37 años trabajó en una empresa de gestión deportiva, a la vez que entrenaba al equipo Absoluto de Molins de Rei.

Hace casi cuatro años que se dedica exclusivamente al Club de Natación de la localidad, en el mismo lugar donde él empezó, en el que es, además de entrenador, cuyo equipo está en División de Honor es Director Deportivo. ///



SERGI PEDREROL, EN EL CLUB NATACIÓ MOLINS DE REI | M.F.

Massana: “El Atletismo hace que aprendas de los errores, mi descalificación en Barcelona’92 me enseñó a ganar las siguientes competiciones”

Cuando se supo que Barcelona iba a ser sede Olímpica, Valentín Massana todavía era cadete, por lo que ni había pensado en participar en unos Juegos Olímpicos. “Al cabo de unos 4 años mi nivel había mejorado muchísimo y tenía opciones reales y fue entonces cuando empecé a plantearme mi participación de manera más seria”, cuenta Massana para El Llobregat.

Deportista profesional desde los 19 años, Valentín ha dedicado toda vida a este deporte desde que en el mismo colegio, de la mano de su profesor de gimnasia José Marín, empezó a marchar, “lo que empezó siendo como un juego al final te va enganchando y sin darte cuenta estás ahí arriba”, explica Massana.

En segunda posición, para medalla de plata, a falta de 2km para llegar a la meta Valentín Massana fue descalificado, “Mi participación en los Juegos de Barcelona no me fue nada bien por la descalificación, aun así fue una experiencia positiva a nivel atlético, porque precisamente, en este deporte, de donde se aprende es de los errores, y eso, seguramente, me

permitió conseguir medalla de oro a los 4 años después, en los Juegos de Atlanta de 1996. Aunque antes de eso gané campeonatos del mundo y medalla de bronce en europeo” comenta Massana.

Valentín Massana, es uno de los mejores marchadores que ha resurgido en España, pero aun así, afirma sentirse más valorado fuera de casa: “Mi descalificación en el ’92 fue un punto de inflexión en mi carrera, y parece que sea lo que más me recuerden, aunque haya conseguido todos los grandes éxitos a lo largo de mi vida. En cambio cuando viajo a otros sitios me valoran mucho más en ese sentido”.

Como curiosidad de la participación en Barcelona’92, Massana recuerda que fue portador de la antorcha Olímpica en la subselección de Viladecans y le pasó su revelo a la Periodista Julia Otero. A día de hoy Massana sigue teniendo presente el atletismo.

Es entrenador en el Club Montañec de San Cugat y además y responsable del sector de marcha atlética de la Federación Catalana de Atletismo. ///



Especial 25º Aniversario de los Juegos Olímpicos de Barcelona '92



Vasco: “No dejaba de escuchar que la medalla olímpica era lo máximo y me costó muchos llantos”

VASCO ENTRENA, ACTUALMENTE, A NIÑOS DE ENTRE 9 Y 12 AÑOS EN EL ESTADI MUNICIPAL LA BÒBILA DE GAVÀ | IMANOL CRESPO

María Vasco, de Viladecans, ha sido la primera atleta en conseguir una medalla olímpica y la única hasta los últimos Juegos de Río

Marchadora desde los 10 años, ha participado en cinco Olimpiadas y ha logrado siete medallas, entre ellas, el bronce de Sídney

Imanol Crespo

El momento de la descalificación de Massana, en Barcelona '92, es uno de los principales recuerdos de aquella joven María Vasco, de 15 años, ya marchadora, que soñaba –con Massana como referente– con llegar a la cima olímpica. “Recuerdo los Juegos de Barcelona '92 como algo no tan lejano. Recuerdo ir a ver las carreras de marcha en Zona Franca y cómo subían al Estadio Olímpico.

Barcelona y cinco Juegos más

Tengo una imagen muy grabada que es la de nuestro Valentín Massana cuando lo descalificaron”, explica Vasco, recordando para El Llobregat, aquellos años desde un despacho del Estadi Municipal La Bòbila de Gavà, donde actualmente entrena a jóvenes promesas del atletismo y la marcha. “Recuerdo como me decía allí, a mí misma, a ver si algún día estoy en algunos Juegos”.

Y vaya si lo consiguió. María Vasco, nacida en Vilade-

cans (1975), no solo estuvo en unos Juegos Olímpicos sino que se mantuvo en la cima olímpica durante 20 años con la participación en cinco de ellos (Atlanta, Sídney, Atenas, Pekín y Londres), siendo la primera mujer atleta en ganar una medalla olímpica –de bronce, en Sídney–, a la que suma diferentes diplomas olímpicos y hasta siete medallas en competiciones internacionales como el oro en la Copa de Europa de 2009 o el de la Copa del Mundo de 2010, ambas, en marcha atlética, su especialidad. Retirada desde 2013 de la competición, sin duda, es todavía hoy el mejor exponente del atletismo femenino español.

Vasco empezó a marchar con 10 años y cuando los Juegos de Barcelona ya despuntaba. Tanto que, en los siguientes Juegos, en Atlanta, se estrenó con un 28º puesto. Ya en Sídney 2000, pese a no partir como favorita, dio la campanada: “La carrera fue totalmente a favor, me mantuve al mismo nivel mientras el resto iba cayendo por el duro calor. Fue hacer historia. Llegué a la meta y no sabía ni quien era la primera”.

De esta manera, Vasco logró, como decíamos, la primera medalla de una mujer en atletismo, siendo durante 16 años la única hasta que en Río la consiguió Ruth Beitia en altura:

“Eso dice mucho de lo que cuesta ganar una medalla. No la regalan. [...] La mujer se va haciendo su camino más amplio en el deporte y solo tenemos que recordar los últimos Juegos, en los que, por primera vez, ha habido más medallas de mujeres. Aunque está costando, nos estamos colocando donde nos corresponde. Los tenemos muy bien puestos”, exclama entre risas.

2008: Quinta, lesionada

Aun así, no es oro todo lo que reluce. Más en una disciplina minoritaria como el atletismo y, en concreto, la marcha. “No dejas de escuchar que conseguir una medalla olímpica es lo máximo que hay y me llevé muchos llantos. Me quedé sin sponsors y fue muy complicado por muchas cosas”, explica. “Me di cuenta que era por la especialidad que hacía. Lloré muchísimo. Y el año siguiente fue muy duro porque te colgaban la medalla antes de empezar y mantenerte aislada sin que te afecte todo lo de afuera es muy complicado. Salía con una presión con no sabía controlar con 23 años”.

La crueldad de lo mediático hace que, pese a lograr en los años posteriores diplomas olímpicos, ya no se valore su tra-

bajo de la misma manera lo que le afectó anímicamente: “No fue mal, quedé quinta, pero tras una medalla, en este país, quedar quinta es pésimo. No sé valoran estos puestos ni los diplomas olímpicos. Aquello me hace reflexionar, pero cambiar a nivel psicológico cuesta muchísimo. Tuve que aprender a creer en mí. Me creía que todos eran mejor que yo”.

Vasco estuvo a punto de tirar la toalla, pero se puso en manos de psicólogos para canalizar la situación y pudo convivir con el ‘boom’ que representa los Juegos: “Durante el año nadie se acuerda de ti y tenemos muchas competiciones, marcas que pasar, te juegas una beca, copas del mundo... Y llega la cita y aparece todo el mundo de golpe, que parece que hace dos días que te has puesto a marchar”. Todo el mundo, y así la recogerán las estadísticas, la recordará por su tercer puesto en Sídney. Pero si contextualizáramos, habría que hacer mención especial de Pekín 2008, Juegos que corrió infiltrada por una lesión a semanas de la competición. “Pekín fue una lección conmigo misma. Mi entrenador me decía estás para plata, solo detrás de Olga Kanískina. Si no estuviera ella serías oro. Pues al día siguiente, en unas series de mil, me hago una distensión (una microrrotura) en el isquiotibial. Los médicos me decían que no sabía si podría competir. No sabía dónde meterme. Pues, al final, no solo me pongo en la línea de salida, sino que aguanto todo el ritmo, pese a ir con inyecciones con las que no sentía las piernas, ni la musculatura ni el dolor. Llovió lo que no estaba escrito y sufrí desde el minuto 8. Iba con la segunda y en el kilómetro 18 veo que no me responden las piernas. Entrando en el estadio me adelantó la cuarta y quedé quinta. Es muy ‘heavy’, pero no se valora. Pero yo, me di una lección”.

Tras Londres, Vasco -que había renunciado a muchas cosas en el ámbito personal para centrarse en lo profesional- perdió la ilusión y decidió poner punto y final a su carrera en 2013: “Tengo la suerte de haberlo hecho cuando he querido y no por las lesiones”. Ahora, más asentada tras salir de la burbuja y la rutina de la competición, entrena en Gavà a niños de entre 9 y 12 años, es asesora y entrenadora personal e imagen de una cadena de gimnasios. Atraída por el sector de la moda y la belleza, también cuenta con formación relacionada e intentó abordar este campo más alejado del deporte. Todo en un proceso que no ha sido nada fácil: “Sales de la burbuja, tocas puertas que te habían dicho que fueras cuando quisieras, pero a la hora de la verdad no hay nadie. A parte de los estudios, ha sido como comenzar de cero pero con 38 años; y no es fácil”. //



POR SU PALMARÉS INTERNACIONAL Y POR SU PARTICIPACIÓN EN HASTA CINCO JUEGOS OLÍMPICOS, ES LA MUJER ATLETA MÁS IMPORTANTE EN LA HISTORIA DEL DEPORTE NACIONAL | IMANOL CRESPO

Mercat de Pagès Gavà

Vine a omplir el cistell!

**Cada dimarts de 9 a 13.30 h
al parc de la Torre Lluc**

Parc Agrari del Baix Llobregat

mercats de pagès

JUNTS FEM GAVÀ

Ajuntament de Gavà

Especial 25º Aniversario de los Juegos Olímpicos de Barcelona '92

Imposible sin los voluntarios

La cifra de voluntarios para los Juegos Olímpicos de Barcelona ascendió de tal manera que hubo gente que no entró para poder participar. Ilusión, alegría y entusiasmo son algunas de las características que



sintieron algunos voluntarios del Baix Llobregat al saber que Barcelona era sede Olímpica. Petra Martín, de Sant Boi, es uno de los ejemplos. Voluntaria en el Estadio de Béisbol de Viladecans cuando tenía 18 años y maestra de profesión, Martín acababa de terminar el instituto en el año 1992 y estaba a punto de empezar la Universidad. Ese verano se encargó de uno de los accesos del Estadio de Béisbol de Viladecans.

“Nunca he vuelto a vivir algo así”

Según ella, vivió algo que nunca ha vuelto a ver. “Recuerdo ir por la calle y la alegría que se respiraba, el ambiente



que había, no solo por los turistas y la gente paseando, sino por todo en general, parecía que era Navidad, todo el tiempo era ambiente de festividad, incluso entre voluntarios y atletas había muy buen trato, nos regalaban pegatinas, pelotas, pins, gorras.

Yo tengo una pelota de béisbol de Cuba, que fue el equipo que ganó la medalla de oro. Además, recuerdo ir por la calle a cualquier hora del día y pasear tranquila, me sentía muy segura todo el tiempo, y como no, cuando España ganaba alguna medalla era siempre una celebración”, recuerda Petra para El Llobregat.

Barcelona tenía muchas posibilidades de ser sede Olímpica, por eso Petra, envió una carta al Comité Olímpico Internacional (COI) para poder ser voluntaria. “El día que iban a anunciar la sede Olímpica para el 1992 me quedé en casa, no fui al instituto, con permiso de mis padres, para ver en directo el momento. Cuando José Antonio Samaranch pronunció aquella frase de “A la ville de Barcelona” fue una alegría tremenda”, cuenta Petra.

“Antes de 1992, los voluntarios hicimos un curso muy completo durante muchos meses para ir bien preparados. Una vez llegó el momento, viví las Olimpiadas las 24 horas del día, no me quitaba el traje, nada más para lavarlo. Al ir con la acreditación me sentía como prestigiosa, nos dejaban subir a los medios de transporte sin pagar, ibas a sitios y te daban botellas de agua gratis, la gente era muy amable y te saludaban.

La organización de los Juegos Olímpicos en Barcelona fue brutal, no he visto la ciudad y sus alrededores más coordinada en la vida”, asegura Petra, que cuenta una anécdota curiosa “en una entrada vip del Estadio, yo estaba controlando las entradas de la gente, y allí asistían famosos y conocidos. Una vez vino un jugador de la NBA, Larry Bird, y le pasé el detector hasta donde llegué porque era enorme, y me dio un pin de la selección de Estados Unidos que luego todos mis compañeros me lo querían cambiar por otra cosa, pero no lo hice, aún lo guardo”.

JUAN CARLOS BERCCERO, DE CASTELLDEFELS, Y PETRA MARTÍN, DE SANT BOI, FUERON DOS DE LOS VOLUNTARIOS DEL BAIX QUE COLABORARON EN ALGUNA DE LAS SUBSEDES: EN EL CANAL OLÍMPIC DE CATALUNYA Y EN EL ESTADIO DE BÉISBOL DE VILADECANS, RESPECTIVAMENTE | M.F.

Francesc Perarnau

PERIODISTA Y SUBDIRECTOR DEL MUNDO DEPORTIVO DURANTE LOS JJ.OO DE BARCELONA '92



Nostálgico, y con razón

Nunca como ahora he sentido tan amargamente la nostalgia del 92, la de aquellos maravillosos días cuando viajaba por todo el estado y ante el desafío de organizar los Juegos Olímpicos escuché siempre el mismo comentario de boca de gallegos, andaluces, extremeños o aragoneses: “Los catalanes lo harán de puta madre”. Percibí y reconocí entonces en esa y otras frases menos directas y más elaboradas su sentimiento de legítimo orgullo por convivir en el mismo país de una Catalunya líder, progresista, valiente, moderna, avanzada y sobradamente preparada para organizar los mejores Juegos de la historia. Como así fue.

Para quien no haya tenido la suerte de vivirlos aquellos fueron unos años felices dominados por la armonía y el entendimiento. Veníamos del esfuerzo exigente, plural y socialmente revolucionario de superar transición y tocaba afrontar retos del calibre de unas Olimpiadas o de una Exposición Universal.

Deportivamente, además, durante aquel mágico 1992 Indurain conquistó por primera vez Giro y Tour el mismo año, Alex Crivillé fue el primer campeón español en la categoría reina de motociclismo y el FC Barcelona entró en la historia de la Copa de Europa.

Los ciudadanos, con independencia de dónde hubieran nacido o dónde vivían, celebraban como propios cualquier éxito también sin reparar en el DNI del campeón o de la campeona. Por eso las 22 medallas de Barcelona 92 acabaron siendo pa-

trimonio exclusivo del deporte y no tanto de una bandera en un entorno olímpico que reflejaba un nuevo orden mundial, esperanzador e ilusionante.

Alemania se estrenó en Barcelona como un país sin muro, la URSS había desaparecido hacía tan poco tiempo que ni siquiera se pudieron formalizar los nuevos países, tampoco Rusia. Por eso miles de exatletas soviéticos compitieron bajo la denominación de Equipo Unificado.

En cambio, sí pudieron estrenarse pequeños países como Letonia, Estonia y Lituania o algunos de los recién surgidos estados de la antigua Yugoslavia.

Pero un país especialmente regresó al mundo de los vivos después de 32 años expulsado de la familia olímpica, Sudáfrica recién abolido el régimen del apartheid. Nelson Mandela, que aún no era presidente, recibió en Montjuïc el aliento de miles de gargantas cantando Nkosi Sikelel, un himno de la libertad en África. Él mismo explicó después que su visita a los Juegos del 92 “me sirvió de inspiración para seguir luchando cuando el futuro de Sudáfrica era sombrío”. Y fue precisamente el deporte, su determinación de convertir a los ‘springboks’ en el equipo de blancos y negros sudafricanos, la gran victoria de Mandela contra el odio y el resentimiento heredado del apartheid. Comprenderán que, con el panorama actual, el provincianismo político y la destructiva idea de que todo se arregla con más fronteras, más muros y más divisiones uno eche tanto de menos el 92. //

El Baix empezó a ser metropolitana en 1992

Marta Fernández Veas

Las conocidas obras de Barcelona para la celebración de los Juegos Olímpicos de 1992 significaron una gran transformación de la ciudad condal. Pero no solo fue la salida de Barcelona al mar, como siempre se ha dicho, sino que, además, representó su apertura y acercamiento a la entonces periférica zona metropolitana, entre ellos, los municipios del Baix Llobregat.

La mejora de la movilidad terrestre fue, sin duda, uno de los retos con la construcción de las dos Rondas principales de Barcelona, la del Litoral y la de Dalt, arterias principales de la ciudad todavía hoy. En el caso de la primera de ellas, con 4,5 kilómetros de longitud, se pretendía que no representara una fractura entre el mar y la ciudad condal como ya lo fue la anterior vía férrea del ramal Marina. La opción óptima iba a ser el soterramiento de la vía, pero su elevado coste –notable por la construcción de colectores de aguas pluviales con salida al mar– derivó en una alternativa intermedia.

Gemela a la Ronda Litoral se construyó la de Dalt, que recorre el perfil montañoso de Barcelona. Es una vía de circunvalación, igual que la del Litoral, que permite envolver Barcelona, además, con dos nudos viarios como son el Nudo de la Trinitat y el del Llobregat. En este sentido, se creó la llamada ‘Pata Sur’ que interconecta las vías rápidas de acceso a Barcelona a la altura del Baix Llobregat y L’Hospitalet, zona que cuenta todavía con algunos flecos pendientes como la misma C-245, que tendría que contar con la variante proyectada entonces para unir la A-2 y la C-32.

El acercamiento de Barcelona a la periferia no solo fue por carretera. Teniendo en cuenta el carácter internacional del evento, el Aeropuerto de El Prat modernizó y amplió la única terminal con la que contaba entonces (Terminal B) y construyeron dos nuevas a lado y lado, la actual Terminal A y C, lo que permitió aumentar notablemente los pasajeros para los Juegos Olímpicos.

El Baix Llobregat, subse de Barcelona’92

Además de las infraestructuras, el territorio tuvo un papel activo en los Juegos aportando tres subse de. A saber: el Estadio de Béisbol de Viladecans, de L’Hospitalet y el Canal Olímpic de Catalunya, en Castelldefels, para las disciplinas acuáticas.

El Estadio Municipal de Béisbol de Viladecans, que albergó la Copa Internacional y Copas de Europa, se estrenó en este deporte a nivel olímpico en el año 1992. Junto con el Campo Municipal de Béisbol de L’Hospitalet de Llobregat, del 26 de julio al 5 de agosto del año 1992, se celebraron los partidos de las Olimpiadas de Barcelona’92.

El Canal Olímpic de Cataluña fue, por su parte, la sede de las competiciones de Piragüismo. Una instalación de 43 hectáreas de superficie, de las cuales 15 corresponden a la lámina de agua, que se empezó a construir justo después de

que Barcelona se proclamara sede olímpica en el año ’86.

Una de las características de las construcciones realizadas para los Juegos es que siguen vigente en la actualidad, algo que no siempre se ha repetido y que ha sido fuente de importantes críticas en otras ciudades.

Después de 25 años en la instalación del Canal Olímpico se realizan actividades lúdico-deportivas destinadas tanto a abonados como al público en general. Escuelas o centros de enseñanza, así como el deporte federado también acuden a este recinto para disfrutar de las actividades, además de realizar entrenamientos de competición. También se pueden alquilar embarcaciones como canoas, kayaks y barcas de

paseo, bicicletas, patines en línea, coches de pedales y material de tiro con arco son otras opciones para practicar en esta instalación.

Se ha convertido, de hecho, en un centro de referencia de los deportes de agua y prueba de ellos es que volverá a ser sede para las pruebas deportivas de piragüismo, esta vez, para los Juegos Mediterráneos XVIII que se celebrarán el año que viene en Tarragona.

Por otro lado, los Campos Municipales de Béisbol de Viladecans y L’Hospitalet continúan como lo llevan haciendo más de tres décadas realizando partidos y competiciones, así como de entrenamientos. ///

Tu empresa, tus productos y servicios tienen un relato

Te ayudamos a explicarlo para que todo el mundo te conozca



Evolucionamos contando historias

Somos especialistas en contenidos para medios de comunicación on/offline



WWW.BCNCONTENTFACTORY.COM

Enjoynalism!

✉ coordinacion@bcncontentfactory.com ☎ 670.794.703

María José Malia, vecina de Sant Just Desvern, es la actual directora de Teledeporte, en RTVE

Malia: “Fueron los Juegos de los medios de comunicación”

Malia fue directora del programa ‘Barcelona Olímpica’, coordinadora de Barcelona ‘92 y editora de las cinco últimas Olimpiadas con RTVE

Barcelona’ 92 contó con unos 13.000 medios acreditados, 5.000 de prensa escrita y 8.000 audiovisuales: “Una locura para entonces”

Imanol Crespo

Pocos periodistas saben tanto como ella de unos Juegos Olímpicos. Reportera nata -logró entonces la exclusiva de cómo iba a ser el célebre encendido del pebetero-, conoce todos los estadios de la profesión con una excelente trayectoria vinculada al deporte y, en concreto, al mundo olímpico. María José Malia, de 56 años y vecina de Sant Just Desvern, ha sido, con RTVE, directora del programa ‘Barcelona Olímpica’, en 1991-92; coordinadora de Barcelona’92; y editora de los últimos cinco Juegos: Sydney, Atenas, Pekín, Londres y Río.

Actual directora de Teledeporte, por tercera vez, no duda al asegurar que los de Barcelona fueron los mejores: “Fueron los mejores porque los viví muy intensamente. Con los preparativos en ‘Barcelona Olímpica’, porque era mi ciudad, por llegar cada día al ‘International Broadcasting Center’ de Plaza España y ver la fuente de colores... Tocabas las Olimpiadas, las veías. Fue como ver crecer un hijo”, nos cuenta Malia desde su despacho, en RTVE de Sant Cugat, una de las zonas que más crecieron, también, con los Juegos, con el Centro de Tecnificación de la ciudad.

“Soy una reportera nata y Barcelona’92 me permitió hacer tres cosas que me gustaban: me ofrecieron ser asesora de realización en gimnasia, tanto rítmica como artística, lo primero que hacía de 8:30 a 13:30. Entonces hacía mis reportajes. Y, cuando acababa, hacía de coordinadora del programa especial de Olga Viza y Matías Prats”, explica, recordando la larga jornada que se hacía, sin problemas, por la voluntad y la ilusión que se derivaban de aquellos Juegos.

En total, se calcula que fueron unos 13.000 medios acre-



MALIA, EN LOS ESTUDIOS DE RTVE DE SANT CUGAT | IMANOL CRESPO

ditados, 5.000 de prensa escrita y 8.000 audiovisuales de todo el mundo, que acudieron a la cita. “Una locura para entonces [...] Ahora que se dice que los de Tokio serán los Juegos más tecnológicos, los de Barcelona’92 fueron los Juegos de los medios de comunicación”, apunta Malia. “En televisión, dispusimos del nuevo sistema SX y no con el ‘Betacam’ de la época y, por tanto, con una calidad de imagen más buena. Y, por ejemplo, de diarios, el Mundo Deportivo hizo un cambio tecnológico. Cuando hay un acontecimiento como este, se desarrollan las nuevas tecnologías”.

Menos periferia

Pero el desarrollo de Barcelona’92 no solo supuso un avance en la modernización de la ciudad, sino la apertura de la ciudad condal al mar, a su área metropolitana y al mundo.

“Cuando decías que vivías en L’Hospitalet o Sant Just parecía que vivías en el culo del mundo. Se produce un acercamiento que acaba con limitaciones que, en ocasiones, son solo una calle, como Riera Blanca. El Baix Llobregat y L’Hospitalet dejan de ser periferia y ciudades dormitorio. Empiezan a descubrir, por ejemplo, con la construcción del Canal Olímpic, ciudades como Castelldefels, que solo era conocida por la verbena de Sant Joan”.

De la misma manera, a nivel deportivo, la designación de Barcelona como sede olímpica, en el año 1986, impulsa la proyección del deporte en el país: “Hasta 1986, lo máximo que había logrado España, a nivel deportivo, eran seis medallas en Moscú 1980. Jordi Llopart (El Prat de Llobregat, 1952), que fue plata en los 50 km marcha de Moscú y la primera medalla olímpica en atletismo, era un tipo totalmente autodidacta, que se hizo así mismo corriendo por el río Llobregat y El Prat, sin ningún tipo de metodología ni nada. Aquí no éramos, tecnológicamente, como la UR.SS, Estados Unidos o, incluso, Inglaterra o Francia. Éramos muy pobres y primitivos”.

La apuesta por la construcción de los centros de tecnificación, el fichaje de entrenadores y profesionales extranjeros es lo que hace que, finalmente, se logren las 22 medallas y, aún más importante, poner la primera gran piedra para el deporte del futuro, algo que se institucionaliza con las nuevas becas del Plan ADO.

Todo esto fue, en cualquier caso, posible gracias al consenso institucional que se logra, a partir del gran artífice de los Juegos, el presidente del Comité Olímpico Internacional, Juan Antonio Samaranch, que supo “unificar a todos los estamentos políticos, sociales y deportivos”. Todo salió rodado. ///

Estrena local en:
Fresols con Sant Miquel
08850 Sarrià (Barcelona)
nuevasunas@gmail.com

Nuevas Uñas

María Gómez 666.52.20.06

Nuevos Servicios

- Nutricionista
- Depilación con hilo
- Masaje balinés
- Higiene facial
- Extensión de pestañas
- Pedicuras, etc.

**Tus uñas nuevas
al 50% de
descuento**

llama o escribe para
reservar tu cita

El Consell Esportiu del Baix Llobregat premia els valors esportius

El 4t Acte de Reconeixement als valors Juga Verd Play reconeix la forta implicació en el projecte d'entitats i persones

A banda del resultat, la classificació escolar té en compte el joc net i els valors educatius i cívics mostrats pels nois i noies

Redacció

El Consell Esportiu del Baix Llobregat (CEBLLOB) va celebrar al Parc de la Mariona de Molins de Rei, amb la presència del secretari general de l'Esport, Gerard Figueras, el 4t Acte de Reconeixement als valors Juga Verd Play per distingir els equips, entitats i agents més destacats del programa Juga Verd Play, inclòs dins la competició dels Jocs Esportius Escolars de Catalunya del curs 2016-17.

Acompanyat de Joan Ramon Casals, alcalde de Molins de Rei; Xavi Paz, regidor d'Esports del mateix municipi i membre de la comissió directiva del CEBLLOB; Salvador Valls, president del CEBLLOB; José Ignacio Aparicio, alcalde de Cervelló, i diversos regidors d'Esports d'altres municipis de la comarca, el secretari general de l'Esport va participar, en la primera part de l'acte, en el lliurament de premis als que van ocupar els primers llocs en la classificació lineal.

A les portes del Congrés del Juga Verd Play

Aquesta classificació, que inclou el joc net, els valors educatius i cívics i el resultat del marcador, es va implantar a tots els grups i categories (des de prebenjamí fins



JUGA VERD PLAY HA IMPLICAT AQUEST ÚLTIM CURS A 5.500 ESPORTISTES I 530 EQUIPS | CEBLLOB

a juvenil) dels cinc esports d'associació (futbol 7, futbol sala, bàsquet, voleibol i handbol) que durant aquest curs van participar en la competició Juga Verd Play dels Jocs Esportius Escolars de Catalunya. Cal recordar que el Juga Verd Play ha implicat aquest últim curs a 5.500

esportistes, 530 equips i 200 partits setmanals. En la segona part de l'acte, es va fer l'entrega dels reconeixements especials a aquelles persones i entitats que es van implicar de forma excepcional i van donar suport al programa. Posteriorment, el president del CEBLLOB va animar els assistents a participar el proper mes d'octubre en el Congrés dels Valors Juga Verd Play. Aquestes jornades s'emmarquen en el projecte Green Play que la Comissió Europea ha adjudicat al Consell Esportiu a través del programa Erasmus+ Sport. Aquest fet implica que el Consell Esportiu del Baix Llobregat estigui implementant el projecte pilot a Finlàndia, Portugal i Itàlia, amb el seguiment de França i d'un institut que farà l'estudi sociològic de l'impacte de l'aplicació del model Juga Verd Play en els hàbits conductuals dels esportistes, tècnics i públic dels quatre països on s'aplica.

En la cloenda de l'acte, Gerard Figueras va felicitar el Consell Esportiu del Baix Llobregat per ser pioner d'un projecte on l'educació en valors és un referent per a molts països. El secretari general de l'Esport es va dirigir als més petits, que no van poder viure els Jocs de Barcelona'92, i els va recordar que llavors "el món ens va mirar i va veure la bona imatge que vam donar". "Tingueu clar que el joc net i el respecte que vam mostrar aquells dies és el que ha de marcar qualsevol activitat esportiva i que hem de deixar de banda i rebutjar qualsevol acte de violència o de mal comportament en la competició, actituds que fan mal a l'esport i a la societat", va afegir. Finalment, va mostrar el suport del Govern català a l'organització del Congrés de la propera tardor. ///

El Pacte Nacional de l'Activitat Física i l'Esport, amb l'esport inclusiu

La Secretaria General de l'Esport està treballant per tal que l'esport per a persones amb diversitat funcional tingui un paper rellevant al Pacte Nacional de l'Activitat Física i l'Esport.

En aquest sentit, s'ha creat un grup de treball que està elaborant un pla específic per a les persones amb capacitats diferents a Catalunya amb la intenció de promoure i garantir els drets i l'autonomia de les persones que formen part d'aquest col·lectiu, amb l'objectiu d'aconseguir la seva participació normalitzada en l'activitat física i l'esport.

El procés participatiu ha permès recollir propostes, aportacions, suggeriments, iniciatives i idees per al disseny del nou Model de Governança de l'Esport Català que ha de culminar amb la nova Llei de l'Activitat Física

i l'Esport. Pel que fa a l'activitat física inclusiva, es plantegen tres grans reptes per a les persones amb diversitat funcional: garantir l'exercici dels drets que permetessin la igualtat d'oportunitats en relació a l'activitat física i l'esport; impulsar una presència més activa i una major participació en les diferents manifestacions de l'activitat física i l'esport de les persones amb diversitat funcional, i modificar els entorns per adaptar-los a les especificitats d'aquests ciutadans i ciutadanes.

El projecte previst per a aquest col·lectiu es planteja com a objectius dissenyar les prioritats, millorar l'accés a la pràctica d'activitat física i l'esport i redefinir els recursos i serveis des de la perspectiva de les persones usuàries i les característiques de les seves necessitats, fomentant l'autonomia de les persones. ///

‘Molta gent ha fet molt’, llibre homenatge als 40 anys del Consell Esportiu de L’Hospitalet

Àlex Porqueras publica una obra d’agraïment a centenars de professionals, esportistes i entitats en aquestes quatre dècades

“L’esport està, socialment, molt ben vist. Amb això i les instal·lacions esportives envejables de L’Hospitalet, l’esport ha crescut exponencialment”

Redacció

El món de l’esport de L’Hospitalet compta, enguany, amb una doble efemèride. D’una banda, els seixanta anys del Centre d’Esports L’Hospitalet, el club de futbol de referència a la ciutat, fundat al 7 de juliol de 1957; i, d’altra, una que potser ha passat més desapercebuda i que no és menys important com és el quarantè aniversari del Consell Esportiu de L’Hospitalet.

Per posar, precisament, en valor la seva tasca en aquestes quatre dècades de Jocs Escolars, Àlex Porqueras ha publicat ‘Molta gent ha fet molt’, un llibre homenatge a totes les persones i entitats que han estat vinculades al món de l’esport hospitalenc en aquest període. “Aquest llibre és una memòria i un reconeixement a centenars d’entrenadors, coordinadors, presidents d’entitats esportives que moltes vegades s’han tirat a les espatlles, de manera altruista, un equip de futbol o altres entitats perquè els joves facin esport”, explica Àlex Porqueras, autor del llibre i membre del Consell Assessor de l’òrgan.

En total, quasi 400 pàgines i més de 700 fotografies



ÀLEX PORQUERAS, AUTOR DEL LLIBRE ‘MOLTA GENT HA FET MOLT’, HOMENATGE I AGRAÏMENT ALS 40 ANYS D’HISTÒRIA DEL CONSELL ESPORTIU DE L’HOSPITALET | I. C.

històriques de professionals, entitats i molts esportistes que serveixen de mirall del que ha estat el món de l’esport a L’Hospitalet durant l’etapa democràtica: “L’esport està, ara mateix, socialment, molt ben vist. I aprofitant

aquesta corrent i que L’Hospitalet té unes instal·lacions envejables per moltes ciutats de Catalunya, l’esport ha crescut exponencialment. Avui dia, tots els nanos fan activitats extraescolars i moltes són esportives. L’esport ha crescut per bé i ha permet potenciar esports que fa anys eren molt desconeguts”, diu Porqueras.

Millorar la presència d’adolescents

I es que el Consell Esportiu compta amb una trentena de disciplines esportives que, a través dels seus Jocs Escolars i les seves competicions, permeten als més joves accedir d’una manera més pròxima al món de l’esport. De fet, com a repte actual del Consell, Porqueras assenyala les dificultats que hi ha per mantenir als joves que donen el salt entre l’Educació Primària i la Secundària: “És molt fàcil que els més joves, els benjamins, facin esport, animats pels pares i perquè gaudeixen. Quan es comença l’institut, els alumnes canvien de centre i l’esperit d’equip es trenca. Tornar a reprendre això no és fàcil. Ha de ser el ‘nano’ que vulgui fer esport i moltes vegades es perd. Prefereixen, també, una alternativa més competitiva amb les federacions”.

L’obra consta de cinc grans parts; a saber, una part històrica; un capítol dedicat als valors i l’ètica en el món de l’esport; un bloc ple d’entitats esportives de la ciutat; i d’un doble recull d’imatges personals i d’entitats vinculades al món de l’esport a L’Hospitalet. El llibre, que té una finalitat institucional d’agraïment, ja està disponible tant a l’Ajuntament de la ciutat com al mateix Consell Esportiu de L’Hospitalet. ///



Las apuestas deportivas amenazan las categorías inferiores de fútbol

Fútbol subterráneo

Fuentes internas del UE Cornellà confirman a El Llobregat que es habitual que haya jugadores que participen en apuestas deportivas

El club ha negado que haya cualquier indicio de amaño de partidos, mientras que, deportivamente, han hecho una importante renovación de la plantilla

Alex Palomar

El amaño de partidos es una práctica cada vez más extendida en nuestro país. En disciplinas deportivas amateurs, como la 2ª B y 3ª División española de fútbol, el arreglo y la manipulación de resultados para ganar dinero de forma ilícita es un hecho habitual.

Según un informe de FederBet, la federación europea de casas de apuestas -que persigue la manipulación en defensa de su negocio- ha habido 50 partidos sospechosos en estas categorías las últimas dos temporadas, pero la gran mayoría, unos 46, se acumulan en la pasada. Es decir, más de un partido dudoso por jornada.

Podemos pensar que 50 partidos en un año son una cantidad pequeña respecto a los 220 que se juegan cada fin de semana en 2ªB (80 equipos en cuatro grupos) y 3ª (360 en 18), pero el problema es la imagen del fútbol español, que está cogiendo fama de corrupta.

¿Qué dicta la ley para los tramposos? El castigo penal parece aplicable: desde 2015 el delito de corrupción deportiva (artículo 286 bis del Código Penal, introducido en 2010) no solo rige en competiciones profesionales, sino también cuando la mayoría de participantes percibe alguna cantidad económica. A los implicados se les podrían imponer sanciones que van de seis meses a cuatro años de prisión, de uno a seis años de inhabilitación especial para su profesión y una multa de hasta el triple de lo obtenido.

El negocio es fácil, directo, muy lucrativo y deja pocas huellas -mayoritariamente online-. El principal mercado son las categorías amateurs, donde hay menos control y más necesidad de dinero. En estos niveles, pocos clubs tienen a sus jugadores asalariados; tan solo pagan primas y los gastos mínimos. Así que un extra de entre 500 y 1.000 euros por partido amañado -la tarifa tipo- es un suculento sobresueldo. La sensación generalizada es que los amañadores campan a sus anchas resguardados por la opacidad. El verdadero problema reside en que nadie se atreve realmente a limpiar esta mancha.

Uno de los hechos más difíciles de entender es el bajísimo número de denuncias interpuestas por amaños en España y la falta de control de los órganos que rigen el fútbol español (en el caso de 2ªB y 3ª, la Real Federación Española de Fútbol). Además, otro de los factores que explican la impunidad generalizada que existe en estos asuntos ilegales es la omertá: ley del silencio que prohíbe informar sobre las actividades delictivas consideradas asuntos que incumben a las personas implicadas.



EL UE CORNELLÀ ES EL EQUIPO MÁS DESTACADO DEL BAIX LLOBREGAT

El Caso Eldense salpica en Cornellà

Entre los muchos partidos arreglados que se disputan y se desconocen, hay uno en la temporada 2015-2016 que no transcurre desapercibido. El pasado 1 de abril, un resultado de 12 a 0 en un partido de 2ª B entre el Barcelona B y el Eldense levanta todas las sospechas de amaño. Un marcador tan abultado es totalmente improbable en categorías de un cierto nivel como es la que ambos disputan. Huele a farsa.

Pronto las alarmas se confirman: Cheikh Saad, jugador del Eldense, decide romper la omertá. Su testimonio, en declaraciones a El Món a RAC 1, denuncia que el partido estaba arreglado por parte de algunos de sus compañeros. Su valentía es un elemento clave para destapar posteriormente toda una trama de corrupción en Elda: la Policía detiene a un total de cinco personas en relación con el presunto fraude deportivo.

Las acusaciones públicas de Saad, pero, no zanján ahí. El jugador también deja entrever que antes del partido contra el Barcelona B ya habían ocurrido hechos sospechosos en otros encuentros de la misma liga: “Desde el partido que jugamos contra el Cornellà se veían cosas raras. Allí me tocó hablar con uno de sus capitanes y me dijo que el partido estaba comprado.”

Más tarde, se suman otras declaraciones. Joseja Amat, defensa del Eldense: “En el partido de Cornellà ya hubo

cosas extrañas. En los dos últimos partidos fuera he visto cosas raras.” (El Periódico de Catalunya, 4/04/2017).

David Aguilar, presidente de la junta gestora del Eldense: “Empecé a sospechar desde el partido contra el Cornellà. Quedamos 3-1. Pero, en realidad, teníamos que perder por más de tres goles. Les salió mal la jugada. Algunos futbolistas del Cornellà decían a otros nuestros, que no sabían de qué iba el asunto, que por qué corrían. Que por qué marcaban. Que dejarían de ganar 1.000 euros.” (El País, 5/04/2017)

Acusación de amaño

La mayoría de palabras del entorno del Eldense tienen un denominador común: la UE Cornellà, otro de los equipos del grupo 3 de la 2ª B española. Al club del Baix Llobregat se le acusa de una posible participación de amaño en el partido que enfrentó ante el Eldense el 19 de marzo de 2017, dos semanas antes del presunto escándalo ante el Barcelona B.

En relación a las acusaciones vertidas sobre miembros del club catalán, la UE Cornellà emite un comunicado oficial en su página web: 1. La Unió Esportiva Cornellà confía plenamente en la honorabilidad y honestidad de todos sus jugadores y miembros del cuerpo técnico; 2. El club tiene un código de régimen interno que prohíbe tajantemente las apuestas deportivas dentro del alcance de la actividad deportiva del club, velando siempre por la integridad de la competición; 3. En el supuesto caso de que se abriese una investigación al respecto, la Unió Esportiva Cornellà presenta su total predisposición a colaborar en todo momento. 4. El club emprenderá acciones legales contra todos aquellos que, con falsedades, manchen la imagen del club.

La presión mediática recae en el equipo del Llobregat. Los jugadores del conjunto verde no se posicionan ni hablan al respecto de forma pública por orden expresa del club. Las acusaciones del Eldense ponen en una situación comprometida a la entidad catalana la cual premedita una respuesta conjunta. Hay reuniones dentro del vestuario con el presidente y entrenadores. Aunque los jugadores se declaran totalmente inocentes, los síntomas generales en el vestuario son de intranquilidad por la fuerte presión del foco de la prensa; hay ciertas dudas que pueda aparecer en algún momento la Policía o algún órgano de control de federativo.

Reconocen las apuestas

En el entorno deportivo del club reside un clima de escepticismo ante la culpabilidad de los jugadores. Desde el ámbito comunicativo cercano al primer equipo se explica que las posibilidades de que hubiera habido un amaño son reales. Argumentan que unos sueldos bajos como los de la UE Cornellà podrían propiciar actividades ilícitas de apuestas para ganar más dinero; un suceso bastante habitual en categorías semiprofesionales.

De hecho, nos afirman que algunos jugadores apuestan habitualmente. Una manera de hacerlo es pujando dinero desde una cuenta falsa en la casa de apuestas. Lo hacen con un nombre inventado para no ser reconocidos como

CONTINÚA EN LA PÁGINA SIGUIENTE >>>

Las apuestas deportivas amenazan las categorías inferiores de fútbol



EL CLUB CUENTA CON UNA POTENTE ESCUELA BASE DE FÚTBOL | I. C.

<< VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

futbolistas y poder apostar también en la propia liga si se da el caso. La facilidad para ocultar la identidad es un factor clave.

Por otro lado, también comentan que muchos jugadores de la plantilla han sido vistos durante la temporada en la zona de juegos del Centro Comercial Splau, que cuenta con una sección de apuestas deportivas (aunque no significa que en esos momentos estuvieran realizando pujas en las que estuvieran deportivamente implicados).

Cabe destacar que, aun así, cada año la plantilla recibe una charla de la Federación Española de Fútbol para advertir a los jugadores sobre los riesgos penales que pueden suponer las apuestas en partidos que les incumben. Avisados están.

El club descarta el amaño de partidos

La prensa catalana se hace eco del caso: “El Cornellà estaba al corriente del amaño”. Este es el titular de la noticia que reza en la página web de El Periódico de Catalunya relacionado con el supuesto escándalo de apuestas. El artículo narra un malestar total que hay en Cornellà por unas acusaciones tan graves. “Están manchando a jugadores que tienen detrás una familia. Es inadmisibile. Escupir para arriba es fácil y vergonzoso. Deben tener cuidado porque igual les cae encima”, afirma a este diario un empleado del

club. En el mismo texto se expone que los jugadores del club catalán mantienen la calma. Aun así, nadie se atreve a poner la mano en el fuego por toda la plantilla aunque existe un convencimiento general de que no hay absolutamente nada ilegal ni cuestionable. Ojo al dato: las fuentes internas anónimas del club que se explicitan son incapaces públicamente de asegurar una inocencia total.

El mismo día que el club catalán emite su versión con un comunicado oficial, el programa El Partidazo de la cadena COPE desvela por fuentes de la investigación que el Eldense habría amañado otros cuatro partidos además del encuentro ante el filial del FC Barcelona. La emisora explica que el encuentro clave es el del 19 de marzo con el resultado de UE Cornellà 3 -CD Eldense 1. El relato del amaño que expone COPE en el partido es el siguiente:

“La mafia italiana apuesta a un 3-0 al descanso (se cumplió) y un 4-1 al final (no se cumplió). De hecho, en la primera parte, cada vez que algún jugador del Eldense no implicado intentaba marcar gol, supuestamente algunos jugadores del Cornellà sí implicados le decían “ahora no, gilipollas. Luego”. Y cuando Mendy (jugador del Eldense que no había querido entrar en la trama) corta a un delantero del Cornellà que se iba solo a marcar en el minuto 94, es expulsado y le dicen “era el 4-1, gilipollas. ¿Qué has hecho? Era el 4-1”. Justo el marcador al que habían apostado. Más leña al fuego.

La UE Cornellà 2017-2018

Tras una temporada irregular con una discreta permanencia el pasado curso, la UE Cornellà inicia una nueva campaña con ganas de olvidar la polémica respecto al presunto partido amañado del Eldense. Jordi Roger y todo su cuerpo técnico seguirán al frente de la nave verde tres el acuerdo de renovación por un año más. De este modo, Roger llegará a las 10 temporadas en la entidad y volverá a asumir el reto de dirigir al primer equipo en 2ªB.

Con este acuerdo, el club catalán sienta las bases sobre las que se construirá la plantilla del primer equipo para esta temporada. Una plantilla totalmente renovada y en la que ya no estarán los nombres que se relacionaron con los amaños. Cabe destacar la limpieza en el vestuario: serán baja David García (que abandona el club tras 353 partidos y la capitania), Marcos, Abraham, Devesa, Puerto, Chus, Ripoll, Moratalla, Sierra, Ñoño, y Pelegrín. En cambio, el equipo se renueva con jugadores de experiencia en la categoría (Craviotto, Montoro (traspasado), Maureta, Valentín, Fall, Cortés, Reche, Gordillo, Miranda, y Sascha) pero también con un buen número de jóvenes talentos de la casa (Aks, Ricard, Batista y Ramon). ¿El objetivo? Intentar igualar una campaña histórica en la que el club quedó quinto en la clasificación de 2ªB (a una posición de play-off de ascenso) y se midió al Real Madrid en Copa del Rey. **///**

Esa misma noche, Jordi Roger, entrenador de la UE Cornellà, comparece como tertuliano en el programa El Club de la Mitjanit del canal de televisión Esport 3. El técnico catalán afirma que no vio nada raro en el partido ante el Eldense y que no están preocupados aunque para ellos la situación no es agradable.

Días más tarde, es finalmente el presidente verde, Àlex Talavera, quien da la versión oficial y conjunta del club. Lo hace también en El Club de la Mitjanit de Esport 3 y en la cadena COPE: “Tras tener toda la información nos reunimos y revisamos el partido. Hablamos con todo el mundo y no hay indicios de amaño... Yo he sido el que ha llamado a la Policía Nacional de Elda. Quiero que sepan que estamos a su disposición para colaborar”. Las palabras de Talavera no cierran completamente la puerta a un posible caso ilícito en el vestuario aunque declara a la directiva ajena a cualquier tipo de amaño.

Más pistas en la investigación

El sumario judicial del caso del 12-0 del Barcelona B al Eldense, un partido bajo sospecha de amaño, describe a través de las declaraciones de los jugadores del conjunto alicantino un vestuario envenenado por la corrupción de las apuestas. El sumario, publicado en exclusiva por El País, es un documento de más de 700 páginas que investiga, además, otros siete partidos por posible fraude del Eldense en 2ªB.

Uno de los partidos recogidos más dudosos es el que enfrenta a la UE Cornellà el 19 de marzo pasado. “¿Pero qué coño haces? ¡Tengo que marcar el cuarto!”, le recriminó un delantero del conjunto catalán a Mendy, jugador del Eldense, tras hacerle falta en el minuto 90 cuando se iba solo hacia la portería con un 3-1 en el marcador. El defensa, que además se llevó la tarjeta roja, asegura al juez que no comprendía nada. Como César Rodríguez, que mandó un balón al palo del Cornellà y fue increpado por un contrario: “César, nos vas a joder el partido”.

Varios jugadores han declarado que en el equipo adversario del Llobregat les contaron que habían apostado cada uno 1.000 euros por un 4-1 y estaba todo arreglado. Aunque salió mal. Las diligencias han llevado al juez a mostrar a Mendy y Rodríguez las fotos de la plantilla del Cornellà para que identifiquen a los autores de los comentarios. Según declararon, uno de ellos corresponde a la foto número 18: Xavi Puerto.

Puerto, jugador de la UE Cornellà desde la temporada pasada, comparece rápidamente en declaraciones a RAC 1 para negar cualquier tipo de implicación en la trama de apuestas ilegales. El jugador verde reconoce, aun así, que le dijo a un jugador del Eldense que no les hicieran la puñeta con el resultado porque ellos ya habían confirmado el descenso y el Cornellà no. Tras estas informaciones inculpatorias, la UE Cornellà ya no realiza ningún comunicado oficial al respecto.

Conversaciones sospechosas

Días más tarde, el 14 de junio, el periódico El Mundo revela un audio en el que los jugadores de Cornellà y Eldense charlaban distendidamente sobre el partido que acababan de jugar. Un futbolista grabó las conversaciones entre vestuarios tras el intento de arreglo fallido.

El partido se había amañado a victoria del Cornellà 3-0 al descanso y 4-1 al final: ¿No os acordáis en la primera parte, cuando he rematado de cabeza? Y le digo [al portero contrario]: ‘Venga, bah, déjate uno’. Y me dice: ‘Ahora no, luego’. Digo: ‘¿Cómo? Déjate ahora, cabrón, qué más te da’. Y yo estaba en el área pequeña, pero sólo la he rozado... ¡Si les metemos otro se cagan!”. Sin embargo, la cosa termina 3-1 porque demasiados futbolistas desconocían el tejemaneje, y las casas de apuestas llegan a impedir apostar durante la segunda parte, en vista del pastel.

Arranca un futbolista del Eldense, la mayor parte de cuyos futbolistas desconocía el arreglo: “Ellos sabían que había que quedar 4-1 y estaban flipando porque nosotros íbamos a tope para marcar el 3-2”. Otro futbolista del equipo alicantino cuenta divertido cómo los jugadores del Cornellà pedían a sus rivales que se dejaran, ante la sorpresa de estos: “A éste le han dicho: ‘Hostia, déjame meter el segundo... O un gol’, estaban todos flipando”.

Sólo un futbolista del Eldense que participó en la charla aparece identificado: Nico Cháfer, uno de los que presuntamente arregló el partido con sus rivales, a cambio de 40.000 euros a repartir. Por el Cornellà participaron en la charla, según identificaron sus rivales del Eldense ante la Policía, Marcos Pérez de Arcos, Pere Martínez, Jorge Devesa, David García y Abraham Noé.

Un futbolista del Cornellà aún se sorprende recordando a los del Eldense intentando marcar: “Yo pensaba: ‘Qué estáis haciendo, tíos, poniendo centros ahí envenenados...’”.

Otro de los presentes teoriza: “¿Y si ha sido un arreglo de los presidentes?”. Un jugador del Cornellà le rebate: “Al nuestro se la pela, tiene demasiado dinero para meterse en follones”. Otro del Eldense: “El dueño del club ha dicho a algunos que no juguemos, ha dicho: ‘Esos tres no juegan, que aquí hay cosas raras...’”. Se despiden entre bromas: “Bueno, chavales, a la próxima avisad y nos enteramos todos, ¿eh? ¡Para el año que viene!”. //

¿Quién dirige la UE Cornellà?

Alex Talavera, presidente, y Andrés Manzano, director general, son los máximos representantes del club a nivel institucional y deportivo. Por un lado, Talavera, que fue portero del primer equipo del club entre 2006 y 2011, llegó al cargo tras unas elecciones con una campaña muy polémica en diciembre de 2012.

Estas elecciones nacieron fruto de un enfrentamiento encarnizado entre Antonio Gálvez, el antiguo presidente, y Andrés Manzano, el director deportivo de los últimos 20 años: amenazas, denuncias, despidos, dinero desaparecido... Todo surgió por los 1,4 millones de euros que el Cornellà tenía que cobrar del 10% del traspaso de Jordi Alba del Valencia al Barça, ya que el club che fichó a Alba procedente del club del Llobregat.

A partir de las elecciones de 2012, con la nueva dirección de Manzano en el club y la imagen de Talavera, se instaló un nuevo método de cantera en Cornellà basado en la profesionalización.

El objetivo era muy claro: crear grandes perlas del fútbol para venderlas a posteriori a clubes importantes por jugosas cantidades económicas. Competitividad, beneficios económicos y renombre internacional. Por otro lado, entre las principales novedades de la nueva junta deportiva está, con el objetivo de hacer viable el proyecto económico y deportivo del primer equipo y dadas las dificultades que ofrece la Segunda B, la conversión de una entidad deportiva para profesionalizarse como Sociedad Anónima Deportiva (solo pasará a ser parte de la SAD el primer equipo).

De esta manera, el club emitirá un capital social con valor de 271.000 euros. En una primera fase, los socios



ÀLEX TALAVERA ES EL ACTUAL PRESIDENTE DE LA UE CORNELLÀ | I. C.

serán los preferentes para poder adquirir acciones con valor de 250 euros cada una.

Por su parte, Andrés Manzano fue también jugador de la primera plantilla del club verde a la vez que realizaba tareas de dirección en la entidad hasta que a los 38 años de edad decidió retirarse de los terrenos de juego. Manzano es conocido también por su faceta empresarial. Es el gerente de Movement Barcelona 2005 SL, empresa que ha gestionado hasta este año el servicio de Bicing de Barcelona y que lleva, actualmente, servicios vinculados al Bicibox, tras diversas adjudicaciones del Área Metropolitana de Barcelona. //

El Barça coloca la primera piedra del Estadi Johan Cruyff de Sant Joan Despí

Las obras durarán 14 meses y, por tanto, se mantiene el calendario previsto para su inauguración a finales de 2018

Poveda: “Acabamos esta fachada de la ciudad con equipamientos que nos gustan mucho como son los deportivos, con zonas verde y viviendas”

Imanol Crespo

La Ciudad Deportiva Joan Gamper del Barça no ha dejado de crecer en los últimos años en Sant Joan Despí, su segunda casa después de las Corts. Aun así, queda pendiente la joya y emblema del recinto y del Espai Barça, el Estadi Johan Cruyff, que cada vez está más cerca de ser realidad. El Futbol Club Barcelona ha colocado la primera piedra del nuevo ‘Miniestadi’ de Sant Joan Despí, lo que da inicio a las obras de construcción del nuevo coliseo del Barça B, de la sección femenina, de los partidos del Juvenil A en la Youth League, además de ser el trampolín del fútbol base del club.

12 millones de euros

Según ha anunciado el comisionado del Espai Bar-

ça, Jordi Moix, las obras durarán unos 14 meses y, por tanto, se mantiene el calendario previsto, tal y como ha explicado El Llobregat, que permitiría inaugurar el estadio a finales de 2018.

Diseñado por los Arquitectos Batlle i Roig, tendrá una capacidad de 6.000 espectadores; comportará una inversión de 12 millones de euros; y ocupará una parcela de 26.811 metros cuadrados de los antiguos terrenos de Tennis El Forn.

Pero no solo eso. Porque el proyecto representa toda una transformación de una de las fachadas de la ciudad de Sant Joan Despí gracias a 2,5 hectáreas de zona verde y 800 viviendas. Dos factores que ha destacado el alcalde de la ciudad, Antoni Poveda, en declaraciones a El Llobregat: “Acabamos una fachada de la ciudad que nos divide con Sant Feliu



de Llobregat y, sobre todo, con unos equipamientos que nos gustan mucho como son los deportivos con zonas verdes y viviendas, de forma que será un barrio que dará vida”.

Más que un Estadio

La remodelación urbanística de la zona comportará, efectivamente, la construcción de 800 viviendas, el 40% de protección oficial; la recuperación de masías protegidas; la mejora de la conectividad de la ciudad, pero también de las de su entorno, así como el transporte público.

Tantas son las ventajas del proyecto y tal es la buena sintonía entre Sant Joan Despí y el club que todos han coincidido que la construcción del nuevo estadio se ha retrasado más de lo que todos querían: “Todos los proyectos que tienen

una modificación del planeamiento requiere de una tramitación muy larga en la que tiene que participar la Generalitat; grandes empresas como Fomento u otros pequeños propietarios de terrenos; el Barça ha tenido que comprar; y es verdad que se ha alargado más de lo que nos hubiera gustado”, ha reconocido Poveda. “Nos hubiera gustado ir más rápido pero el urbanismo es lento y laborioso”, ha dicho, por su parte, Moix.

El acto ha contado con la plana mayor del Futbol Club Barcelona, liderada por su presidente Josep Maria Bartomeu, que se ha arropado de dos jugadores de la primera plantilla salidos de la Masia, Iniesta y Deulofeu, de los capitanes del femenino y los juveniles y de jóvenes del fútbol base del club, además

EL ALCALDE DE SANT JOAN DESPÍ, ANTONI POVEDA, CUBRE LA PRIMERA PIEDRA DEL NUEVO ESTADIO, QUE SERÁ REALIDAD A FINALES DE 2018 | IMANOL CRESPO



Tendremos las mejores instalaciones para la práctica del fútbol. Animo a los vecinos del Baix a que se acerquen “

Josep Maria Bartomeu
Presidente del F.C. Barcelona

de históricos del ‘Dream Team’ y representantes de la familia Cruyff, a quienes Bartomeu ha agradecido que aceptasen el llevar el nombre del Estadio.

Bartomeu ha definido el proyecto como “sueño colectivo” y ha agradecido el papel que todos los presidentes, desde Nuñez a Rosell, han tenido para que los jóvenes de la nueva ‘Masia’ “puedan volver a ver por la ventana el Estadio donde deben crecer sus sueños”. De la misma manera, ha destacado la calidad de las futuras instalaciones, así como la vinculación del club con el Baix Llobregat: “Tendremos las mejores instalaciones para la práctica del fútbol. Animo a los vecinos de Sant Joan Despí y del Baix Llobregat a que se acerquen a ver a las futuras leyendas del fútbol”.



REPRESENTANTES DEL FÚTBOL BASE AZULGRANA COLABORARON EN EL ACTO JUNTO A INIESTA Y DEULOFEU, DOS ESTRELLAS DE LA CANTERA | I. C.

Cornellà, seu dels Campionats de Catalunya Universitaris 2018

Més de 100 equips de les 12 universitats catalanes competeixen en diverses instal·lacions esportives del municipi

La Universitat Politècnica de Catalunya substitueix la Universitat Abat Oliba en la coordinació de la competició

Redacció

La 33a edició dels Campionats de Catalunya Universitaris tenen la seu enguany a Cornellà. La competició d'esports d'equip es fa íntegrament en aquesta localitat, nomenada Vila Esportiva Universitària 2018, gràcies a l'acord entre l'Ajuntament de Cornellà i la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) com a coordinadora de l'Esport Català Universitari, comissió designada pel Consell Esport Universitari de Catalunya (CEUC).

El complex esportiu del Parc Esportiu del Llobregat (PELL) i altres instal·lacions esportives del municipi, com el camp de futbol municipal Cornellà, el camp de futbol municipal d'Almeda, el pavelló esportiu de Riera i l'Estadi Municipal de Rugbi Pilar Pons, són des del 14 de novembre la seu dels campionats, que enguany coordina la Universitat Politècnica de Catalunya amb el suport de la Secretaria General de l'Esport i l'Ajuntament de Cornellà.

Més de 100 equips de les 12 universitats catalanes competeixen en les disciplines de bàsquet masculí i femení, handbol masculí i femení, futbol sala masculí i femení, voleibol masculí i femení, rugbi a 7 masculí i femení, futbol 7 femení i futbol 11 masculí.

La primera jornada va acabar el passat 30 de novembre, mentre que a mitjans de març de 2018 es celebraran les semifinals i finals.

La presentació dels campionats, realitzada dies abans de començar la competició, va tenir lloc al Parc Esportiu Llobregat de Cornellà, presidida per l'alcalde de Cornellà, Antonio Balmón, al costat del secretari general de l'Esport, Gerard Figueras, i de la vicerectora d'Estudiants de



EL MOMENT DE LA PRESENTACIÓ DELS CAMPIONATS, DIES ABANS DE COMENÇAR LA COMPETICIÓ | A.J. CORNELLÀ

la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), Marisa Zaragoza. Cornellà agafa el relleu de Barcelona, i anteriorment d'Igualada i Sant Cugat del Vallès, mentre que la UPC substitueix la Universitat Abat Oliba en la coordinació dels Campionats.

Esport participatiu

Un dels objectius que afronten les universitats és promoure actuacions que fomentin l'esport participatiu, la salut i els valors associats a l'esport. Programes d'Educació i Valors de l'Ajuntament de Cornellà, com el Juga Verd Play o la implicació d'algun centre d'ensenyament secundari

dins del Pla Català d'Educació, són actuacions que entronquen amb el model d'educació integral que promocionen les universitats i que encaixen amb el Pla Estratègic de l'Esport Escolar i Universitari de Catalunya, un programa clau, segons Gerard Figueras, per "consolidar la pràctica esportiva als centres universitaris".

Finalment, cal destacar que la Xarxa de Televisions Locals de Catalunya (La Xarxa), després de l'èxit d'audiències i visualitzacions del curs passat amb més de 150.000 espectadors, serà per segon any l'operador televisiu que oferirà les retransmissions en directe de les finals i en diferit d'altres partits, així com reportatges específics. ///



EL CONGRÉS JUGA VERD PLAY VA REUNIR MÉS DE 270 ASSISTENTS | CEBLLOB

El Consell Esportiu del Baix Llobregat analitza en un congrés el rol dels valors en l'esport escolar

El Consell Esportiu del Baix Llobregat va celebrar al Cítilab de Cornellà de Llobregat el "I Congrés Juga Verd Play. Els valors també compten", que va reunir més de 270 persones i que va suposar una gran oportunitat per aplegar tots els agents que formen part de l'esport en edat escolar: famílies, professors, mestres, regidors d'esports, tècnics municipals d'esport, entrenadors, monitors, psicòlegs, esportistes i tutors de joc.

El secretari general de l'Esport, Gerard Figueras, va participar en l'acte inaugural, al costat de Sergi Fernández, tinent d'alcalde de Cornellà, i va presenciar un resum estadístic de les dades que el programa Juga Verd

Play ha registrat durant els 5 anys que porta en funcionament per educar en valors a través de l'esport tots els col·lectius implicats en els Jocs Escolars.

També hi van prendre part Jaume Domingo, president de la Unió de Consells Esportius de Catalunya (UCEC) i Salvador Valls, president del Consell Esportiu del Baix Llobregat, entre d'altres. En la jornada, els experts van exposar la importància de la difusió de valors tant en l'àmbit formatiu com en la vida quotidiana, i els assistents van treballar en grups diverses temàtiques. En la part final del congrés, es van entregar els guardons als finalistes comarcals dels premis VEC (Valors Esport i Ciutadania) que atorga la UCEC. ///

Dos vecinos de Sant Vicenç dels Horts, creadores del ‘Mini fútbol’ o ‘Fútbol 7’

Juan Escoriza y Ramón Rivas patentaron la idea y diferentes reglas en 1984 para ofrecer una alternativa deportiva a los jóvenes del municipio

Los vicentinos inician la vía legal tras aparecer Paco Díez, presidente de la Federación de Fútbol de Madrid, como el pionero en un reportaje

Imanol Crespo

Todo empezó a principios de los años ochenta cuando el ‘tito’ Juan Escoriza, que era el mayor de su grupo llamado ‘Peña Bética’82’, y su mano derecha desde entonces, Ramón Rivas, ambos de Sant Vicenç dels Horts, quisieron dar una alternativa a los jóvenes del municipio que tras acabar el colegio se veían horas y horas jugando en la calle. No cabe decir, tal y como recuerdan, que muchos de los jóvenes que vieron coincidir su adolescencia con la apertura de los ‘80 acabaron flirteando quien más quien menos con la droga.

Esta alternativa no era otra que jugar a fútbol en un campo con cara y ojos, pero de reducidas dimensiones y lejos de la profesionalidad del fútbol campo. Así inventaron el llamado ‘Mini fútbol’ –patentado por ellos desde 1984– conocido también como ‘Fútbol 7’. Una historia que creían olvidada entre la melancolía de sus tiempos jóvenes y que un reportaje a Paco Díez, presidente de la Federación de Fútbol de Madrid, a quien calificaban del ‘loco’ que inventó el ‘Fútbol 7’, ha florecido de nuevo 33 años después.

Primer campo

Tras llamar a distintas puertas, en 1982, la cuadrilla liderada por Escoriza y Rivas –que llegaron a manifestarse por un campo y cortar la carretera de Sant Boi hasta que llegara la Guardia Civil– acabaron en el colegio Salesianos de Sant Vicenç: “Íbamos a los campos que había y pedía-



mos jugar. En los Salesianos le pedíamos al hombre que pintaba las líneas que nos dejara, pero el hombre, que era mayor, no nos dejaba porque tenía que volver a borrarlas para el fin de semana”, recuerda Ramón Rivas. “Pero entonces hablamos con algunos sacerdotes y nos dijeron que tenían una zona de huertos sin utilizar”. Y allí se fueron con “picos, palas, rastrillos y toda clase de herramientas

para limpiar la zona, allanarla y acondicionarla, en definitiva”. Y así empezaron los primeros torneos de ‘Mini fútbol’.

“Se nos ponía aquello de gente que no veas”, explica. “Pedíamos ayuda a las tiendas para patrocinar los torneos y subirlo como algo nuevo que era. Y se valoraba. Al menos, no teníamos que poner ni un duro”. Participaron entonces clubes del municipio como La Guardia o El Vicentino y otros clubes de la zona; algo que ya atrajo a la prensa de entonces, entre ellos, EFE y Sport.

Fue el contacto con un joven abogado el que les invitó a patentar la nueva modalidad; y así fue. Aprovechando que Escoriza estaba en Madrid hospitalizado, en donde coincidió con distintos futbolistas de entonces como Rincón, Quico o Arteché, los dos vicentinos concretaron un primer reglamento de ‘Mini fútbol’, al que El Llobregat ha tenido acceso. “El punto de partida fue encontrar la mitad entre el fútbol campo y el fútbol sala”, dice Rivas. Y así fue como se diseñaron las medidas del campo, el número de jugadores (ocho, entre los cinco del fútbol sala y los once del fútbol campo) e, incluso, el tamaño del balón, el cuatro (entre el 3 y el 5, respectivamente): “Hasta Mikasa que tenía la pelota fuera de servicio, vieron salida al balón y nos dieron las gracias. Y ahora se sigue igual”.

Con estos parámetros y numerosas reglas, Escoriza y Rivas registraron, por primera vez, el ‘Mini Fútbol’ en 1984, con la idea fundamental del actual ‘Fútbol 7’. Un año después las actualizaron con nuevas reglas lo que derivó en innumerables torneos, de nuevo, en Sant Vicenç. Pero como todo, la actividad de aquellos jóvenes se diluyó ante la falta de ayudas y el paso del tiempo.

La sorpresa de Paco Díez

Pasaron los años y Escoriza y Rivas tomaron en la vida caminos distintos diciéndose: “visto lo que hemos visto, y como nos ha ido en los torneos, cuando esto suba por sí solo, de aquí unos veinte años, nos volveremos a unir”. Pero en la década de los noventa volvieron a coincidir. Entonces ya vieron como en el Baix Llobregat se multiplicaban, con un formato moderno y césped artificial, lejos de aquel campo de tierra con dos porterías oxidadas en el que jugaban, los campos del llamado por ellos ‘Mini Fútbol’. “Mira Juan, la idea es la misma que la nuestra”, le dijo entonces mientras tomaban una cerveza en el reencuentro de dos amigos. Y no le dieron más importancia, “porque estaban jugando aquellos niños, y desde el principio, ese era el objetivo: aun sabiendo que había gente beneficián-



dose del formato en sí. Pues tenemos la convicción de que muchos equipos se han salvado económicamente gracias al 'Mini Fútbol', ya que los chavales empezaban a jugar mucho antes".

La sorpresa fue al ver un reportaje, justo hace un año, del Marca a Paco Díez, presidente de la Federación de Fútbol de Madrid, al que calificaban en el titular del 'loco' que inventó el 'Fútbol 7'. Según el texto del reportaje, Díez habría inventado el 'Fútbol 7', en 1989, cinco años después del registro de los vicentinos.

Asombrado, Rivas se puso en contacto directamente con la Federación para hablar con Díez. Nunca lo lograron. Finalmente, según explican, tras llamar de manera reiterada, su secretaria les dijo que no quería hablar con ellos: "No quieren hablar con nosotros. Podrá ser verdad, pero después de llamar y no querer hablar conmigo...", dice Rivas poniéndolo en duda.

Inician la vía Judicial

Ante las sospechas de este primer desencuentro, los vicentinos acuden a los archivos correspondientes para recuperar los originales de sus registros-patentes. Tras un 'tour' entre registros y bibliotecas, en donde no les saben dar respuesta, les acaban confirmando que sí, que efectivamente, están en Madrid. Y cuando se disponían a encontrar un hueco para ir a por ellos, les vuelven a llamar y les vuelven a negar la ubicación de los ejemplares: "Y nos dejan en espera, en 'Stand by', a ver si pasa el tiempo y nos olvidamos del tema", dice enojado Rivas.

Pero no. Tras todo lo ocurrido y ante el asombro de Escoriza y Rivas, que solo querían contrastar documentos, los vicentinos han decidido iniciar la vía judicial, primero, para que les entreguen los registros oficiales que se hicieron en 1984 y, segundo, para contrastar si todo el modelo de negocio del actual 'Fútbol 7' –formato que la Real Federación Española de Fútbol y la mayoría de territoriales han elegido para el fútbol formativo entre 6 y 12 años- parte de su idea patentada entonces. Lo que es indudable es que, sobre esos años, el también llamado fútbol en pequeño fue emergiendo en distintas comunidades. En



Andalucía, en Madrid, en el sur de Francia y en Catalunya, de la mano de Carles Reixach, con quien estuvieron a punto de hacer un partido de exhibición. Quién sabe, pues, si todo fue gracias al largo tiempo de espera de la habitación de un hospital y a la cabezonería de aquellos jóvenes vicentinos por sacar de la calle a muchos críos. ///

CARTEL DE UNO DE LOS TORNEOS DE MINI FÚTBOL; PARTIDO EN EL CAMPO DE LOS SALESIANOS DE SANT VICENÇ, EN 1984; LOS TORNEOS CONTABAN CON EQUIPOS FEMENINOS, ALGO POCO HABITUAL EN LA ÉPOCA; ENTREGA DE TROFEOS DE UNO DE LOS TORNEOS JUGADOS

ellobregat a la **LA VANGUARDIA**

de L'Hospitalet i el Baix

El primer divendres de cada mes

www.ellobregat.com



La Nit de l'Esport reconoció los éxitos de la temporada pasada de deportistas y clubes

En reconocimiento a los buenos resultados deportivos de la temporada anterior y al esfuerzo de la gente del deporte

Fueron galardonados 68 equipos y/o deportistas, 17 entidades y 1 centro educativo, junto a 6 menciones especiales



FOTO DE FAMILIA DE LOS GALARDONADOS EN LA NIT DE L'ESPORT; LA ALCALDESA NURIA MARÍN Y EL TENIENTE DE ALCALDE DE DEPORTES Y JUVENTUD CRISTIAN ALCÁZAR PRESIDIERON EL ACTO

El Teatro Juventud acogió el pasado 27 de octubre una nueva edición de la Nit de l'Esport, una fiesta organizada por el Ayuntamiento de L'Hospitalet de Llobregat en la que se hace un reconocimiento a los buenos resultados deportivos obtenidos la temporada pasada por los deportistas y equipos de la ciudad. El acto fue presidido por la alcaldesa, Nuria Marín, junto al teniente de alcalde de Deportes y Juventud, Cristian Alcázar.

La Nit de l'Esport premia a los deportistas y a los equipos de las categorías senior o absolutas de la ciudad que en la temporada anterior han ascendido de categoría, han ganado una liga, han sido campeones de Cataluña o de España en su categoría o han conseguido un podio en campeonatos europeos o mundiales.

La temporada pasada se consiguieron más hitos deportivos, por lo que, se otorgaron más galardones. En esta edición se reconocieron 68 equipos y / o deportistas (11 más que el año 2016), 17 entidades (3 más) y 1 centro educativo.

Menciones Especiales de la Nit de l'Esport 2017

Se entregaron, además de los galardonados, seis menciones especiales a personalidades o colectivos vinculados al mundo del deporte local, que escogió un jurado de personas relacionadas con el ámbito deportivo de la ciudad. Fueron los siguientes:

• **Baloncesto Club Tecla Sala:** por su 40 aniversario y por ser un referente del baloncesto de base y un líder en cuanto al número de equipos y jugadores en la ciudad de L'Hospitalet.

• **Laura Batlle:** por su contribución, desde la docencia, a la potenciación de los valores y de los compromisos que se desprenden del deporte, así como por su dedicación y compromiso con el Consejo Deportivo de

L'Hospitalet.

• **Kenji Hayashi:** en reconocimiento a su trayectoria en el mundo deportivo local así como por la labor que durante tantos años ha realizado en el Club Fuji y en el barrio de la Florida.

• **Aroa González:** por su ejemplar trayectoria deportiva y en reconocimiento a los méritos alcanzados durante su carrera profesional.

• **Jordi Diz:** por su espíritu de superación y por la constancia a querer ayudar con su experiencia a las personas que deben afrontar procesos de superación.

• **Eugenio Máñez:** por su trayectoria en el mundo deportivo local así como por la labor que a lo largo de los años ha realizado en Florida Club de Fútbol.

Galardonados de la Nit de l'Esport 2017

RECONOCIMIENTO A LA LABOR REALIZADA DURANTE LA TEMPORADA POR PARTE DE UNA AMPA EN RELACIÓN AL DEPORTE EXTRAESCOLAR

• **AMPA DE LA ESCUELA PEP VENTURA:** La Escuela Pep Ventura se ha convertido en un referente en cuanto a la realización de actividades deportivas extraescolares en la ciudad.

EQUIPOS Y DEPORTISTAS GALARDONADOS

• AGRUPACIÓN DEPORTIVA SANTA EULALIA

Equipo senior B femenino de baloncesto
Ascenso a 2ª División Catalana

• ASOCIACIÓN DEPORTIVA Bellsport

Equipo senior masculino de baloncesto
Ascenso a 3ª División Catalana

• ASOCIACIÓN DEPORTIVA DE ARTES MARCIALES TA-MO

Alberto Cazcarra, kungfu

Campeón de España categoría sanda 70-75 kg

David Ventura, kungfu

Subcampeón de España categoría sanda 70-75 kg

Eric Peligro, kungfu

3º en el Campeonato de España categoría semisanda hasta 65 kg

• ASOCIACIÓN DEPORTIVA RAMON MUNTANER

Equipo senior A masculino de fútbol sala

Ascenso a 1ª División Catalana

• BALONCESTO CLUB TECLA SALA

Equipo senior masculino de baloncesto

Ascenso a 1ª División Catalana

• CATALUÑA HAPKIDO ASOCIACIÓN Y DISCIPLINAS MARCIALES

Inés María Sierra, Haidong Gumdo

Subcampeona de España categoría sword dance

Gerard Tabuenca, Haidong Gumdo

Subcampeón de España categoría precisión de corte con espada

Jordi Martínez, Haidong Gumdo

Campeón de España categoría formas con espada

• CLUB BALONCESTO SAN JOSÉ OBRERO

Equipo senior masculino de baloncesto

Ascenso a 2ª División Catalana

• CLUB DEPORTIVO Talma L'HOSPITALET

Nicole Márquez, taekwondo

Campeona de Cataluña, subcampeona de España, Subcampeona de Europa Universitario

Mariona Leyes, taekwondo

Campeona de Cataluña, campeona de Europa Universitario, subcampeona de España Clubes

Janira Rivera, taekwondo

3ª Open Internacional

Zaira Rivera, taekwondo

3ª Open Internacional

Alba Álvarez, taekwondo

Campeona de Cataluña

• CLUB DEPORTIVO BALONCESTO SILLA DE RUEDAS CEM

Equipo Senior Masculino de Baloncesto en Silla de Ruedas

Campeón de Liga Catalana de baloncesto en silla de ruedas

• CLUB DE FÚTBOL AMERICANO PIONEROS L'HOSPITALET

Equipo senior masculino de fútbol americano

Ascenso a serie A de la Liga Nacional

• CLUB HÉRCULES HOSPITALET de béisbol y softball

Equipo senior masculino de béisbol

Campeón de 1ª División Catalana

• CLUB KIHON

Jonathan Fernández, karate Hayashi ha, Goyu ryu y shotokan

Campeón del mundo, 3º clasificado de Europa, Campeón de España y Campeón de Cataluña

Laia Selma, karate Goyu ryu

Campeona de Europa

Sergi Parra, karate Goyu ryu

Campeón de Europa y Campeón de Cataluña

• CLUB NATACIÓN HOSPITALET

Anna Ariño, natación con aletas

Campeona de España 200 m monoaleta y Relevo 4x100 y campeona de Cataluña 100m-200m-400m-800m superficie y relevo 4x100

Laia Rocher, natación con aletas

Campeona de España 50 m monoaleta y relevo 4x100 y campeona de Cataluña 50m superficie, relieve 4x50 mixto bialeas y relevo 4x100

Silvia Barnés, natación con aletas

3ª clasificada de Europa 50m bialeas, campeona de España 50 m-100 m-200 m y relevo 4x100, campeona de Cataluña 50m, 100m, 200m y 400m bialeas, relevo 4x50 mixto bialeas y relevo 4x100

Pilar Pino, natación con aletas

Campeona de España 800 m y 1.500 m monoaleta y campeona de Cataluña 1.500 m superficie

Rubén Martínez, natación con aletas

Campeón de Cataluña 100 m y 200 m superficie y relevo 4x50 mixto bialeas

Pablo Padial, natación con aletas

Campeón de Cataluña 400 m bialeas y Relevo 4x50 mixto bialeas

Laura Carreño, natación con aletas

Campeona de España y de Cataluña Relieve 4x100

• Club twirling HOSPITALET

Nuria Guerra, twirling

Campeona de España individual

• ESCUELA DE DANZA Y ACROBACIA PIRÁMIDE

Alicia Crespo, acrodance

Subcampeona de España

Alicia Crespo y Samuel González, acrodance parejas

Campeones del mundo

Sara Esteban, acrodance

Campeona de España y subcampeona del mundo

Sara Esteban y Toni Belenguer, acrodance parejas

Campeones de España

Grupo Little Dreams, acrodance small group

Campeones de España

Miguel Ángel Legaz, danza hip-hop

Subcampeón de España

Laura Grimau y Gisela Moreno, danza hip-hop parejas

Subcampeonas de España

Mireia Santjust y Mario Santamaría, danza hip-hop show dance

Terceros clasificados del mundo y campeones de España

Noelia Cabanillas, danza show

Subcampeona del mundo

Grupo Pyramid Angelus, danza hip-hop

Subcampeones de España

Grupo New Pyramid, danza hip-hop

Campeones de España

Ylenia García y Mario Santamaría, jazz funk parejas

Campeones del mundo y de España

Grupo Megacrew Pyramid, danza acrobática show

Campeones del mundo y de España

• ISS L'HOSPITALET ATLETISMO

Alex Rodríguez, atletismo

Campeón de Cataluña Absoluto de Milla

Oriol Piqueras, atletismo

Campeón de Cataluña 400 m vallas

Sara Gallego, atletismo

Campeona de España y de Cataluña 400 m vallas

Equipo Absoluto Masculino, atletismo

Ascenso a División de Honor

Equipo femenino de relevos 4x100 m (Paula Trejo, Marta Vilches, María Vicente y Anna Obradors), atletismo

Campeonas de Cataluña 4x100 m lisos

Equipo masculino de relevos 4x400m (Esteban Fernández, Agustín Chicón, Pau Blanco y Oriol Piqueras), atletismo

Campeones de Cataluña 4x400 m lisos

Mari Carmen Paredes, atletismo adaptado

Subcampeona del mundo de maratón, campeona de España 800 m T12, 1.500 m T12, 5.000 m T12 y campeona de Cataluña 1500 m T12 y 5000 m T12

Martín Parejo, atletismo adaptado

Campeón de España 100 m T11 y subcampeón de España salto de longitud T11

Daniel Buenestado, atletismo adaptado

Campeón de España y de Cataluña lanzamiento del disco F11 y subcampeón de España lanzamiento del peso F11

Mohamed Aderdour, atletismo adaptado

Campeón de España 800 m T36-T37 y subcampeón de España y campeón de Cataluña 1.500 m T36-T37

Ivan Soriano, atletismo adaptado

Subcampeón de España 200 m T37, medalla de bronce 100 m T37 y lanzamiento del peso F37 y campeón de Cataluña 100 m T37, 200 m T37 y lanzamiento del disco F37

Jordi Sánchez, atletismo adaptado

Subcampeón de España y campeón de Cataluña salto de longitud T12

Miriam Monterde, atletismo adaptado

Campeona de Cataluña 1.500 m T11 y 5.000 m T11

Aniceto Rodríguez, atletismo adaptado

Campeón de Cataluña 1.500 m T11

• UD UNIFICACIÓN BELLVITGE

Equipo amateur A masculino de fútbol

Ascenso a 1ª División Catalana

DEPORTISTAS HOSPITALESSES QUE COMPITEN FUERA DE LA CIUDAD

• Jordi Barahona, brasileño jiu-jitsu

Tercer clasificado de Europa

• Gerardo Guillén, brasileño jiu-jitsu

Campeón de Europa

• Ehari Alcauzar, natación

Campeona de España 50 m y 100 m braza

• Paula Crespi, waterpolo

Subcampeona del mundo con la selección española absoluta de waterpolo

• Lucas Mondelo, baloncesto

Campeón de Europa con la selección femenina de baloncesto

LLEURE

Motor d'ocupació



Carlo Petrini: “El actual sistema alimentario es criminal”

El fundador y presidente del movimiento ‘Slow Food’ reclama un cambio de paradigma para acabar con la filosofía de la agricultura intensiva

Imanol Crespo

El pr Poco a poco; despacio, tal y como reclama el movimiento ‘Slow Food’, la Asociación de Gastronomía y Turismo del Baix Llobregat ha conseguido plantear el debate sobre la calidad o no del actual modelo agrícola y, algo aún más complicado, hacer que la ciudadanía se preocupe por la comida que se lleva a la boca. Prueba de ello es el auditorio lleno de El Cèntric, en El Prat de Llobregat, que han logrado en la conferencia del italiano Carlo Petrini, fundador y presidente del movimiento mundial ‘Slow Food’. Bajo el título ‘Agricultura Periurbana. La oportunidad del Parc Agrari del Baix Llobregat’, Petrini ha mostrado su lado más crítico con el actual sistema alimentario basado, fundamentalmente, en la agricultura intensiva: “El sistema alimentario es criminal”, ha sentenciado el italiano. “Aplicar una filosofía industrial en el campo va a destruir el sector. La filosofía de la agricultura intensiva destruye a los pequeños productores y a la biodiversidad”. En este sentido, según Petrini, en los últimos 200 años se habría perdido un 75% de los productos: “Estoy convencido que hay gente mayor en esta sala que recuerda productos ya han dejado de existir”.



PETRINI, EN EL CENTRO, HABLA CON EL ALCALDE DE EL PRAT DE LLOBREGAT, LLUÍS TEJEDOR, MOMENTOS ANTES DE SU CONFERENCIA | I. C.

Cambio de paradigma

Por ello, y en relación con el Parc Agrari, entre bromas, pero con un mensaje claro, Petrini ha exclamado que “no puede vivir solo de alcachofas” y ha defendido un mayor cultivo de otros productos, eso sí, bajo este mismo paradigma de aportar valor al producto y en un marco de proximidad: “Necesitamos la unión de productores, ciudadanos, chefs, restauradores para lograr un paradigma que no se base en una economía de mercado, sino en una economía de la comunidad”.

El fundador del ‘Slow Food’ ha valorado positivamente iniciativas como los mercados locales que acercan los productos de la zona a la ciudadanía –sin intermediarios– y se ha mostrado esperanzado de lograr el mencionado cambio de paradigma: “Esta necesidad

de cambio no ha sido nunca tan fuerte como en estos momentos”. Ahora bien, ha lanzado un dardo directo a la clase política: “Los políticos están durmiendo y no comprenden que es una cosa importante para todo el mundo”.

Y es que, por primera vez en la historia de la humanidad, la población que vive en las ciudades ha superado a la que vive en un entorno rural; sin embargo, tan solo el 0,5% de la población es campesina. Unas cifras que, de no cambiar, conducen el sector hacia un camino sin salida.

Espacio de debate

Además de la conferencia de Petrini, el acto ha servido para reunir a diferentes actores implicados en el sector y debatir sobre los retos del sector agrícola en el entorno del Baix Llobre-

gat. En concreto, el joven payés Xavier Oliva; el xef ‘Slow Food’ Sergi de Meià; el concejal del Ayuntamiento de El Prat Sergi Alegre; y el gerente del Consorci del Parc Agrari, Raimon Roda, han protagonizado la mesa correspondiente mesa redonda.

Oliva, ex trabajador de la banca, ha reconocido que hasta que no comenzó el Mercat de Pagés de El Prat no vio “la posibilidad de seguir en el campo”. La iniciativa, muy consolidada en la ciudad, les ha permitido contar con una ventana directa con la gente y sin intermediarios. El éxito de la propuesta y la creciente preocupación de los prateneses les ha llevado, incluso, a abrir una agrotienda “porque la gente quiere ir más allá del mercado”. “Es lo que me da esperanza para seguir siendo payés en un futuro”. Durante el debate, Oliva también planteó la opción de abrir el campo al turismo, a través de las masías y posibles servicios de restauración dentro de ellas.

En este sentido, Alegre se mostró reticente: “Si la gente que pasea y va en bici ya es un problema, creemos que una mayor oferta turística sería malísima para el Parc Agrari. Eso no quiere decir que no tengamos que

trabajar para que venga más gente. Pero lo que tenemos que hacer es que vengan a la ciudad y gasten”. Alegre, de hecho, ha puesto el énfasis en la protección del territorio: “Aquí no tenemos una catedral, no tenemos un gran palacio, ni un gran famoso: nuestro patrimonio es el territorio”, ha dicho.

“Son mis amigos”

Por su parte, de Meià ha puesto en el centro del sector de la gastronomía a los campesinos: “El reto actual de la hostelería es demostrar quién está detrás de cada uno de sus platos. Ellos no son mis proveedores, son mis amigos”. En este sentido, ha defendido la presencia de los productos locales en la cocina, así como la evolución creciente del concepto ‘Slow Food’, cada vez más arraigado: “No entiendo la cocina sin productos locales. Es una revolución silenciosa imparable”.

No somos periferia

Raimon Roda, gerente del Parc Agrari, ha aportado, por su parte, la radiografía actual de la joya agrícola del territorio, además de aportar interesantes paradigmas conceptuales; empezando por el adjetivo de ‘periurbano’: “No me

acaba de gustar porque tenemos que reivindicar que somos ciudad, que somos metropolitanos y, por tanto, no somos periferia de nada. Alrededor nuestro pasan muchas cosas”.

Roda ha pedido no hablar solo de un problema de precios, sino también del problema de fauna que sufre actualmente la zona o de la mala calidad del agua. En este sentido, ha reconocido que tras el episodio de Eurovegas, el Parc Agrari ha dejado de ser un proyecto a la defensiva para abrirse: “Hablamos más de alimentación”. De esta manera, ha calificado la zona agrícola como una infraestructura igual que las que le rodea y, por tanto, que requiere de “inversiones igual de importantes”. Según los números del gerente, actualmente, existen unas 250 empresas agrarias que cultivan las 3.500 hectáreas del parque. Con una estructura que se organiza en tres tipos: las ya existentes que tienden a crecer obligadas por los costes de la explotación; las nuevas incorporaciones, que van más ligadas a movimientos agroecológicos; así como el desembarco de grandes empresas que responden a argumentos más logísticos. ■■■



LA CONFERENCIA DE CARLO PETRINI DIO PASO A UNA MESA REDONDA CON XAVIER OLIVA; SERGI DE MEIÀ; SERGI ALEGRE; Y RAIMON RODA. MODERÓ TODO EL ACTO LA PRATENSE LAURA QUINTO | I. CRESPO

La neu, a prop de casa: El Baix, a tocar de les 16 estacions dels Pirineus de Catalunya

Arriba el fred i amb ell una nova temporada d'hivern. Catalunya ha conquerit els seus cims, però ja no només per esquiar, sinó per realitzar una infinitat d'activitats de top tipus. Perquè siguis capaç d'escollir l'estació que millor s'adapta al que busques, totes en un paratge natural excel·lent, aquestes són les 16 estacions del Pirineu català.

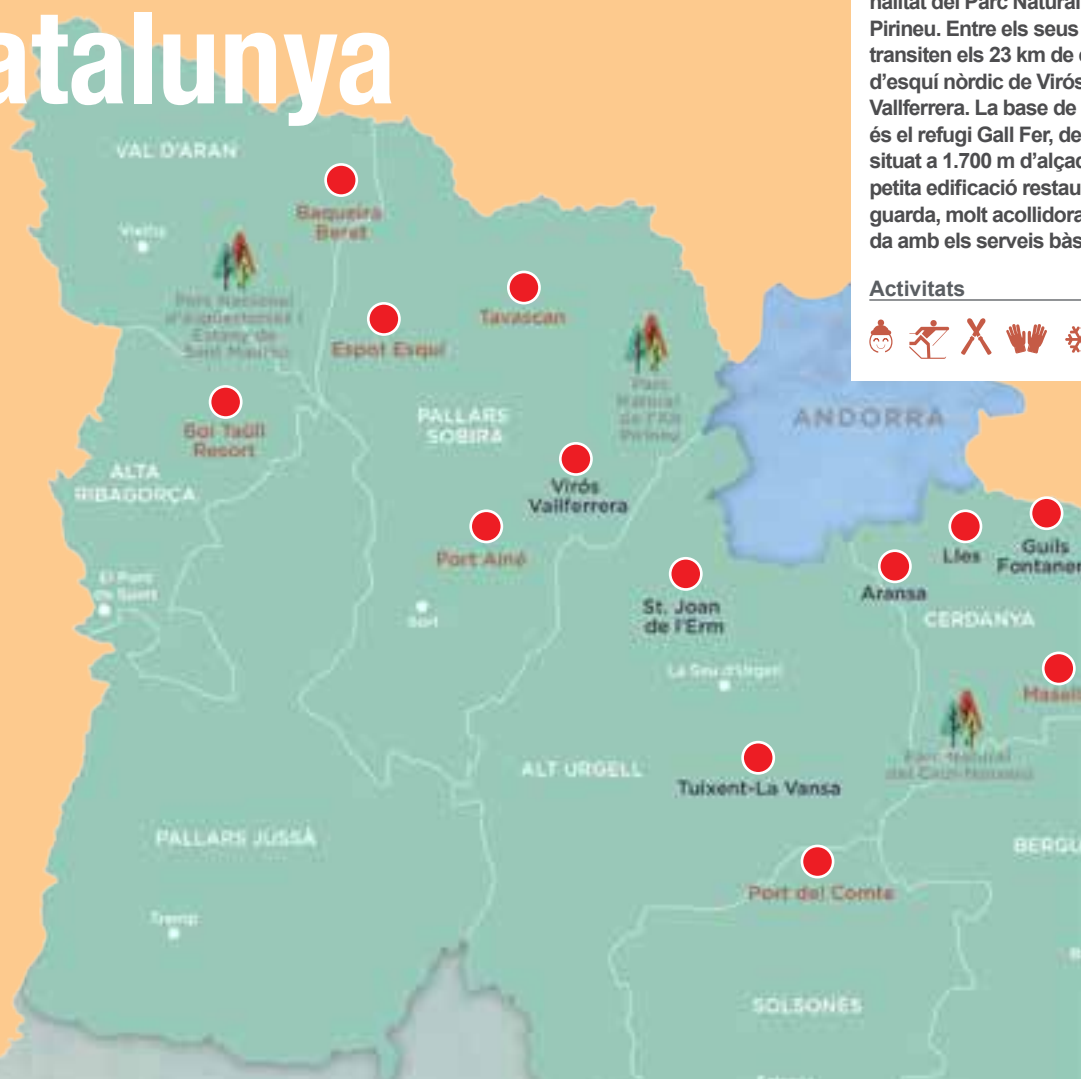
Totes, a tocar del Baix. ///



www.catalunya.com
www.visitpirineus.com

Activitats

-  Escalada en glaç
-  Escola d'esquí
-  Esquí alpí
-  Esquí nòrdic
-  Esquí de muntanya
-  Esquí de telemarc
-  Excursions de neu
-  Freeride
-  Heliesquí
-  Motos de neu
-  Patinatge sobre gel
-  Raquetes de neu
-  Snowpark
-  Splitboard
-  Surf de neu
-  Trineus de gossos
-  Altres



Virós Valferrera

Circuits d'esquí
Itineraris per a raquetes

25574 Alins Valferrera
www.refugigallfer.com
Tel 672 432 543

El Bosc de Virós és un racons verds amb més qualitat del Parc Natural Pirineu. Entre els seus transiten els 23 km de d'esquí nòrdic de Virós Valferrera. La base de l'estació és el refugi Gall Fer, de situat a 1.700 m d'alçada, una petita edificació restaurada que funciona com a guarda, molt acollidora i equipada amb els serveis bàsics.

Activitats



Boí Taüll Resort

Pistes 9 ● 24 ● 8 ● 6 ●
Àrea esquiable 550 ha/47 km
Remuntadors 10

25528 Vall de Boí
www.boitauillresort.com
Tel 902 406 640

Boí Taüll Resort és l'estació amb les cotes més altes dels Pirineus catalans amb la base a 2.020 m i el cim al Puig Falcó (2.751 m). Si hi vas en família, al Jardí de Neu és on els nens a partir de tres anys aprenen a esquiar. Gestiona la instal·lació l'Escola d'Esquí Vall de Boí i les activitats es fan a l'aire lliure. Sota cobert, i per a nens de dos a sis anys, hi ha la llar d'infants. Els nens hi juguen protegits mentre els pares esquien.

Activitats



Baqueira Beret

Pistes 15 ● 37 ● 41 ● 6 ●
Àrea esquiable 2.166 ha/156 km
Circuit de fons 7 km
Remuntadors 35

25598 Baqueira
www.baqueira.es
Tel 973 639 010

És l'estació amb la superfície esquiable més gran d'Espanya. Les seves pistes als sectors Cara Nord i Bonaigua fan les delícies dels snowboarders. Si et vols iniciar en la modalitat trepidant snowboardcross, l'estació compta amb el Boardercross Blanhiblar. És un descens a tota velocitat per una pista plena de salts, peralts i sots. Per a les piruetes tens l'Snowpark Marmotes.

Activitats



Espot Esquí

Pistes 4 ● 6 ● 10 ● 2 ●
Àrea esquiable 63 ha/25 km
Remuntadors 6

25597 Espot
www.espotescui.cat
www.skipallars.cat
Tel 973 624 058

Les raquetes de neu són una bona alternativa per explorar l'estació, situada al costat del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici. Per exemple, tens una ruta familiar i curta per iniciar-se amb les raquetes de neu, ideal per fer-la amb nens petits. Més exigent és el recorregut fins a la Creu de l'Eixol, un espectacular mirador dels Pirineus i de la vall de Quatre Pins.

Activitats



Port Ainé

Pistes 4 ● 11 ● 4 ● 6 ●
Àrea esquiable 67 ha/26,7 km
Remuntadors 8

25594 Rialp
www.portaine.cat
www.skipallars.cat
Tel 973 627 604

El Bateig de Neu és un paquet d'activitats amb el qual, en un sol producte i una sola compra, els teus fills poden gaudir d'un matí d'iniciació a l'esquí. Està pensat per a nens a partir de set anys. Inclou una hora de classe teoricopràctica i dues hores de curset d'esquí, que farà en grup a la zona debutant de l'estació. A més d'aprendre a esquiar, farà nous amics.

Activitats



Tavascan

Pistes 2 ● 2 ● 1 ● 2 ●
Esquí alpí 5 km
Circuit de fons 14 km
Remuntadors 3

25577 Tavascan
www.tavascan.net
Tel 973 623 089

Es tracta d'una petita estació mixta entre l'esquí alpí i el nòrdic que permet gaudir de l'alta muntanya en el seu estat més pur. A més, compta amb sis circuits inclusius per a tots els públics, incloent-hi persones cegues, persones sordes, amb dificultats de mobilitat, dificultats intel·lectuals i mentals. En tenen tant d'esquí de fons com de raquetes.

Activitats



ra

23 km
7 km

ra
om

dels
perso
de l'Alt
arbres
circuits

l'estació
40 places,
la: una
rada, amb
i equipa-
ics.

Sant Joan de l'Erm

Circuits d'esquí 40 km
Itineraris per a raquetes 10 km

25712 Castellbò
www.santjoandelerm.com
Tel 973 298 015

Situada dins del Parc Natural de l'Alt Pirineu, entre l'Alt Urgell i el Pallars Sobirà, hi ha aquesta estació, la més veterana de Catalunya. Les pistes, situades entre els 1.700 i els 2.000 m d'alçada, transcorren per boscos de pi roig, avet, bedoll i pi negre en un paratge aïllat i solitari que configura l'espai d'esquí nòrdic més extens de Catalunya.

Activitats



Aransa

Circuits d'esquí 31 km
Itineraris per a raquetes 15 km

25726 Aransa
www.aransaesqui.cat
Tel 973 293 051

L'estació de la Cerdanya disposa d'una gran varietat de traçats i possibilitats per als esquiadors de fons, tinguin el nivell que tinguin. Bona part dels circuits marcats transcorren entre boscos de pi negre, prats d'alta muntanya i paratges de gran valor paisatgístic. A l'Escola d'Esquí t'organitzen classes de tots els nivells, des d'iniciació fins a perfeccionament.

Activitats



Lles

Circuits d'esquí 36 km
Itineraris per a raquetes 15 km

25726 Lles de Cerdanya
www.lles.net
Tel 973 293 100

La bellesa dels paratges de l'estació alterna boscos de pi negre amb vistes privilegiades de la serra del Cadí i la vall de la Cerdanya. Els esquiadors experts teniu la connexió amb l'estació d'Aransa, que us proporciona 67 km de pistes que converteixen el conjunt en el major domini esquiuable de nòrdic de l'estat espanyol.

Activitats



Guils Fontanera

Circuits d'esquí 40 km
Itineraris per a raquetes 10 km

17528 Guils de Cerdanya
www.guils.com
Tel 972 197 04

La seva ubicació és privilegiada per a la pràctica de l'esquí nòrdic. Es troba en un vessant d'influència atlàntica que proporciona més temps d'innivació i unes grans panoràmiques de la vall de la Cerdanya. A ple rendiment pot oferir fins a 45 km de pistes amb diferents nivells de dificultat.

Activitats



Tuixent-La Vansa

Circuits d'esquí 30 km
Itineraris per a raquetes 15 km

25717 Tuixent
www.tuixent-lavansa.com
Tel 973 370 030

Des de la cara nord del massís del Port del Comte, l'estació ofereix 30 km de pistes variades que recorren un entorn de gran bellesa. El Pedraforca, la serra de Verd i la serra del Cadí són elements de decoració silenciosa al llarg dels recorreguts. L'estació ofereix circuits senyalitzats per caminar-hi amb raquetes i vistes panoràmiques dels Pirineus.

Activitats



Port del Comte

Pistes 6 ● 13 ● 11 ● 7 ●
Àrea esquiuable 50 km
Remuntadors 16

25284 La Coma i La Pedra
www.portdelcomte.net
Tel 973 492 301

Emplaçada a la comarca del Solsonès, en una de les àrees més boniques dels Prepirineus catalans i està envoltada d'un gran bosc de pi negre que cobreix tota la muntanya. Un entorn com aquest convida a recorre'l en un trineu tirat per gossos. A l'estació s'hi fan dos tipus de circuits, una passejada curta d'uns 2,5 km, i un de 10 km des de la zona de l'Estivella fins al Pla de Bacies.

Activitats



Masella

Pistes 9 ● 23 ● 24 ● 9 ●
Àrea esquiuable 74 km
Remuntadors 18

17538 Masella-Alp
www.masella.com
Tel 972 144 000

L'aposta de Masella per l'esquí nocturn ja està consolidada, i no per això deixa de cridar l'atenció i destacar. Pren-ne nota: aquesta temporada obre el domini nocturn dijous, divendres i dissabtes. Il·luminen tretze pistes principals de les cotes baixes i mitjanes. Si encara no has provat l'experiència de l'esquí nocturn, ha arribat l'hora. Les sensacions són totalment diferents.

Activitats



La Molina

Pistes 7 ● 19 ● 19 ● 18 ●
Àrea esquiuable 171 ha/68 km
Remuntadors 15

17537 La Molina
www.lamolina.cat
Tel 972 892 031

Situada a la Cerdanya, l'estació va instal·lar el primer remuntador comercial el 1943. Ofereix molts bons serveis i activitats per a totes les edats. En vols una per sorprendre la família? La ruta en màquina trepitjaneu. Aquest aparell enorme capaç de remuntar pendents nevats fascina els menuts. Els divendres i dissabtes podeu pujar a una de les màquines i recórrer l'estació.

Activitats



Vall de Núria

Pistes 2 ● 3 ● 3 ● 3 ●
Àrea esquiuable 20,88 ha/7,6 km
Remuntadors 5

17534 Queralbs
www.valldenuria.cat
Tel 972 732 020

Han renovat el Parc Lúdic, la gran atracció infantil de l'estació. Està pensat perquè gaudeixis de la neu amb la teva família. Té pistes de trineus, tubbings de longituds diferents, jocs d'equilibri en alçada... El toc didàctic de l'escapada familiar a Vall de Núria l'aporta el Cau de la Marmota. És el parc infantil de l'estació, un espai perquè els nens de 4 a 10 anys facin tallers de natura i medi ambient.

Activitats



Vallter 2000

Pistes 1 ● 6 ● 3 ● 3 ●
Àrea esquiuable 48 ha/18,73 km
Remuntadors 11

17869 Setcases
www.vallter2000.com
Tel 972 136 057

Vallter disposa de set itineraris d'esquí de muntanya. Tots arrenquen a l'aparcament de la cota 1910 m, segueixen al llarg de tota la zona d'Ulldeter fins a la cota 2550 m de l'estació. Els recorreguts et permeten arribar esquiant fins a la Vall de Núria. Aquesta modalitat d'esquí dispara la sensació de llibertat a la muntanya. Per comprovar-ho, l'estació ofereix itineraris guiats per introduir-vos en la modalitat.

Activitats



Les estacions d'FGC, més familiars que mai

Les cinc estacions que gestiona el grup d'FGC compten amb el segell de Destinació de Turisme Familiar

Fins ara només Espot, estació amb 50 anys d'història, tenia aquest distintiu que atorga l'Agència Catalana de Turisme

Redacció

Les fortes nevades caigudes recentment al Pirineu català ha deixat una estampa preciosa i no només pels aficionats a l'esquí. Les estacions de muntanya del grup de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya han esdevingut, per la seva àmplia oferta i el seu arrelament amb el territori, una destinació més familiar que mai i així ho ha certificat l'Agència Catalana de Turisme.

L'organisme català ha atorgat el segell 'Equipament Turístic Familiar', en l'àmbit de Natura i Muntanya, a les

estacions d'FGC de La Molina, Vall de Núria, Vallter 2000 i Port Ainé, que es sumen així a Espot, l'única estació que comptava amb aquesta distinció.

D'aquesta manera, totes les estacions del grup consoliden la seva aposta pel turisme en família gràcies a l'ampli ventall d'activitats que s'ofereixen en paral·lel a l'esquí. El distintiu garanteix que les instal·lacions estiguin destinades a un públic infantil i de caràcter eminentment familiar, que compleix amb tot un seguit de requeriments que s'han anat aplicant des de fa temps en termes de seguretat, accessibilitat, informació, activitats, etc. De fet, aquest se-

gell servirà com a punt de partida per involucrar a molts altres equipaments del territori, siguin hotelers, restauradors o altres empreses de turisme actiu.

Infinita oferta d'activitats

Prova de l'àmplia oferta d'activitats és l'estació degana del grup, La Molina, també coneguda com l'estació metropolitana. Més enllà de la tradicional pista de trineus de Pista Llarga o dels passeigs en telecabines per gaudir del paisatge, La Molina compta amb altres activitats com el 'tubbing', les excursions en màquines trepitja neu, fitness, així com la zona infantil Coll de Pal. Però no només això, sinó que l'oci arriba a tots els gustos: motos de neu al Parc d'Aventura als arbres; sortides en segways; raquetes de neu (que enguany amplia el circuit 'Descoberta de la fauna' fins a la zona de Trampolí; nòrdic walking; circuits termals; sopars i baixades noctures; làser combat i, fins i tot, busseig als llacs.

D'altra banda, parlar de turisme en família és parlar de la Vall de Núria i el seu destacat Parc Lúdic, on petits i grans poden gaudir de la neu. Amb un paisatge excepcional, aquest any l'estació ha implantat un nou circuit de raquetes a 'El mirador de les Creus' a més de les sortides en lluna plena. A més, Núria compta amb el Cau de la Marmota, per petits d'entre 4 i 10 anys; passeig amb màquines retrac o, entre d'altres activitats, busseig sota el gel, pels més atrevits.

Gaudir de les comarques de muntanya

El grup d'FGC, però, no només destaca per la seva presència a la Cerdanya. Moltes d'aquestes activitats es poden trobar a les estacions de Vallter 2000 i Port Ainé i Espot, que ens apropen, respectivament, a les comarques del Ripollès i el Pallars Sobirà. Vallter, amb el seu Parc Lúdic -perfecte per descensos amb tubby i trineu- i el seu Jardí de neu és una estació sensacional per conèixer, també, petits pobles de muntanya com és Setcases. L'espai de Ludoteca permet als pares deixar als més petits en una zona delimitada, amb una pendent suau, jocs, inflables i remun-tadors especials, perfecte perquè els nens i nenes puguin iniciar-se en el món de l'esquí.

Per la seva part, Espot i Port Ainé, amb el lema 'Dues estacions, una destinació', destaca pel gran impuls en turisme i per la seva oferta cultura. De fet, Espot és l'única estació situada al costat d'un Parc Nacional, com és el d'Aigüestortes i Sant Maurici.

En aquest paratge excel·lent i a una alçada de 2.000 metres, una bona alternativa és pernoctar a l'Hotel Port Ainé 2000, l'hotel més alt del Pirineu, ubicat a peu de pistes de l'estació. Permet sortir de l'hotel amb els esquís posats, però, també, gaudir de la sensacional gastronomia de la comarca en el seu restaurant; i, pels més petits, gaudir de les activitats del Miniclub de l'hotel (a partir de 18 mesos) i dels diferents serveis d'animació. ■■■



IMATGE DE PORT AINÉ I L'ENTRADA AL SEU PARC LÚDIC D'AVENTURES, DESPRÉS DE LES RECENTS NEVADES; UN NEN GAUDEIX DE LA BAIXADA PEL TOBOGAN DE VALL DE NÚRIA; SORTIDA AMB RAQUETES DE NEU PER LA MOLINA, L'ESTACIÓ METROPOLITANA PER ANTONOMÀSIA

Tres a taula - Cita gastronòmica: La Lluna en un Cove - El Prat de Llobregat | Por Camus Murciano

La Lluna en un Cove, el secreto gastronómico de El Prat

Un gran filósofo cuyo nombre se parece un poco al mío escribió que el hecho de que la vida carezca de todo sentido no significa que no valga la pena vivirla. Estoy de acuerdo solo en parte, pues si afirmamos que vale la pena vivirla estamos dotando ya de cierto sentido o finalidad al hecho de vivir. Vivir es el gran misterio, al fin y al cabo sólo hay una pregunta de verdad, por qué existe algo y no más bien nada que, a priori, parecería lo más lógico.

Vaya, lo siento, sin quererlo se me escapa el existencialista que llevo dentro y sobre todo, al parlanchín que no da tregua al silencio... Perdonen, ésta es una crónica gastronómica y he empezado de una extraña manera para el uso estilístico de una sección de este tipo. Pero es que, cuando conducía hacia ese secreto celosamente guardado en el centro de El Prat que es el restaurante 'La Lluna en un Cove', pensaba que estaba a punto de pasar uno de esos ratos que hacen que uno piense que la vida tiene un total y pleno sentido.

Estaba a punto de cenar con mis amigos Sócrates Martínez y Tintín Pérez, y hacerlo además disfrutando de las excelencias gastronómicas de 'La Lluna en un Cove'. Cometiéndolo que los modernos llaman ahora un "spoiler" les adelanto el final, tanto la conversación como el yantar consiguieron superar mis expectativas.

Curiosamente, la primera impresión del restaurante no fue la mejor, la decoración del mismo resulta discutible, a medio camino entre la modernidad minimalista y el estil-



mo cutre de restaurante de menú económico. Sin duda ésa es una faceta que ha de mejorar. Ya sentados, y mientras Sócrates, cómo no, me bombardeaba a preguntas y Tintín nos llenaba el whatsapp con fotos de su incesante labor reportera, la cosa empezó a mejorar, ¡estaba entre amigos! Uno más se unió al grupo, pues es así como considero, desde ese día a Rosa Farrés, la chef y alma mater de 'La Lluna en un Cove'. No somos un grupo fácil, tendemos a

la rebeldía y desde luego, nos cuesta mucho escuchar en lugar de hablar. Pero la dulzura de Rosa y su paciencia a la hora de aconsejarnos consiguió vencernos, hasta el punto de que finalmente, dejamos en sus manos la elección del menú, lo que desde luego fue la mejor decisión que tomamos esa noche.

El triunfo del 'pota blava'

Abrimos boca con un caldito templado con crujiente de jamón, muy bueno, pero para mi gusto un tanto frío. Después, las croquetas de pollo y sobre todo las de alcachofa empezaron a subir el nivel gastronómico de la velada, luego vendría lo que para mí resultó la estrella de la noche: un canelón relleno de pollo "pota blava" y setas con una bechamel de trufa... ¡espectacular! Seguimos con un tatakí de atún. A esas alturas de la cena, estábamos ya absorbidos por una de nuestras habituales discusiones al respecto de si es posible la ética en política, y me temo que lo hacíamos en un tono tan alto que hacíamos partícipes de la misma al resto de comensales del local...

Pero la cosa aún no había terminado, pues todavía nos esperaban dos nuevas maravillas, unas vieiras sobre crema de espárragos y un pulpo con parmentier de patata. Como la conversación no declinaba, en una temeridad imperdonable para el estado de nuestras arterias, nos decidimos a probar postres. Compartimos tiramisú, higos confitados con queso de cabra y pequeños trocitos de pan con aceite sal y chocolate. A destacar el tiramisú, una apuesta siempre arriesgada en un restaurante de nivel, pues ante un postre tan popular el peligro de resultar monótono está siempre presente. La chef Rosa superó el trance con nota.

Salimos del restaurante sin habernos puesto de acuerdo en nada, pero felices y satisfechos. Creo que fue Aristóteles el que afirmó que todo exceso provoca dolor, desde luego nuestra cena en 'La Lluna en un Cove' fue excesiva, pero desmintiendo al gran filósofo, sólo nos produjo placer. **///**



La Molina celebra les seves noces de brillants

L'estació metropolitana del Grup d'FGC enceta la temporada del seu 75è aniversari als cims dels Pirineus catalans

La Molina, l'estació més antiga de Catalunya, és un referent en la competició internacional de l'esquí i l'snowboard

Redacció

Ni les noces de plata, ni les d'or. La Molina es posa de gala per les seves noces de brillants. L'estació més antiga de Catalunya i la metropolitana per antonomàsia ha començat la temporada del seu 75è aniversari als cims de Catalunya i ho fa amb diferents activitats programades que permetran, en algun cas, viatjar en el temps. Estem parlant de la Jornada Retro i la Nit de les 75 torxes del dia 17 de febrer. Una jornada per gaudir de l'estació de muntanya d'una manera del tot diferent.

Els esquiadors d'aquest dia aniran disfressats d'autèntics esquiadors d'època. Per a fer caliu, s'organitzarà una cursa d'esquí i snow ambientada amb estètica "retro" culminada amb una festa "après-ski" al mític bar "Tirol" de Pista Llarga, a la que es donarà tret de sortida amb una baixada de torxes. La nit també serà especial amb una sessió 'revival' a la discoteca de l'Hotel Adserà de La Molina.

Abans, el 21 de gener s'haurà celebrat un bateig de neu multitudinari, amb la col·laboració de Decathlon, que inclourà paquets de descompte per aprendre a esquiar i llogar el millor material; així com la Nit de Reis amb sorpreses del 75è aniversari (5 de gener) i el 68è Descens Infantil de cap d'any.

Lligats a l'esport

La història de La Molina va estretament lligada a la neu i l'esquí. De fet, sense aquest esport seria impossible entendre fins a quin punt ha influït en el desenvolupament d'aquest indret privilegiat de la Cerdanya.

A principis del segle XIX, tot el que hi havia a La Molina era un hostal, dues serradores de fusta situades al costat de la bassa d'Alp i un tancat per al bestiar al Bosc de Segramorta. De fet, Molina vol dir màquina de serrar fusta moguda per la força de l'aigua i d'aquí el seu nom.

La primera notícia que es té d'esquiadors en aquests paratges és de l'any 1908. En aquella època les poques persones que practicaven l'esquí eren membres de clubs de muntanya que tot just començaven a sorgir. Els primers esquiadors no practicaven l'esquí que ara coneixem sinó altres disciplines com el "telemark" i anaven equipats com autèntics exploradors de l'Àrtic. Tot i això, les dones esquiaven amb faldilles!

La Molina no es va convertir en un lloc concorregut pels amants de l'esquí fins a l'hivern de 1923-1924, quan la seva pràctica es va popularitzar. A més, aquella data va coincidir amb la descoberta de les pistes de Fontcanaleta i van començar a celebrar-se les primeres curses.

La Molina es deu en certa mesura a la construcció del Xalet l'any 1925, el refugi del Centre Excursionista de Catalunya. El refugi significava el tret de sortida perfecte



FGC HA REALITZAT UN LOGO COMMEMORATIU PER RECORDAR ELS PRIMERS ANYS DE L'ESTACIÓ DE MUNTANYA LA MOLINA

a l'oferta d'allotjament i l'inici del vertader desenvolupament turístic de La Molina.

Llavors, va arribar la Guerra Civil espanyola i amb ella la paralització absoluta de l'esquí i una frenada en sec de l'expansió de la zona. Fins i tot, la Guerra va truncar la trajectòria d'esquiadors catalans que fins llavors havien tingut nombrosos èxits en competicions esportives.

Un cop acabada la Guerra, l'hivern de 1940-1941 les pistes de La Molina es tornen a senyalitzar i a preparar per a la pràctica de l'esquí. El Xalet torna a obrir les seves portes i es reprenen projectes que la Guerra havia deixat a la recambra. D'entre aquests, destacava especialment el teleesquí de Fontcanaleta, una iniciativa sense precedents a l'Estat espanyol i que suposava tot un repte. Ni tan sols hi havia electricitat a la Vall!

El 28 de febrer de 1943 s'estrenava el primer teleesquí de l'estat i el primer de La Molina a les pistes de Fontcanaleta. A més, només uns anys després d'aquesta inauguració, l'estació va tornar a ser pionera aquest cop amb un telecadira. En concret, va posar en funcionament el del Turó de la Perdiu. Tot i ser una estació pionera en els esports d'hivern, la veritable expansió de La Molina, es produeix a partir de llavors quan l'any 1954, s'equipa amb remuntadors la Tosa d'Alp i s'arribava als 2.280 metres d'altitud amb un telecàbina fins al Puig d'Alp i amb un teleesquí fins a la Tosa.

En només 15 anys, La Molina es va convertir en un referent pel món de l'esquí a tot el país, ja que disposava d'algunes de les instal·lacions més modernes de l'època. De fet, els últims anys del segle XX i principis del XXI l'estació situada entre La Cerdanya, El Ripollès i El Berguedà s'ha mantingut com a referent i ha destacat per l'organització de diferents proves esportives de ressò mundial. Campionats del Món d'snowboard, Campionats del Món d'IPC, Copes del Món d'esquí alpi o infinitat de curses han fet guanyar una merescuda reputació a escala internacional. **///**

Tres a taula - Cita gastronómica: Restaurant Follia, Sant Joan Despí - Por Tintín Pérez

Crestas de gallo pota blava, manjar de casquería

A los autores de esta sección solo nos faltaba el sello del Follia, de Sant Joan Despí, en nuestros pasaportes de la República Cubat para disfrutar de una de las dos fiestas gastronómicas anuales que ofrecen los nueve restaurantes de tan singular asociación culinaria del Baix Llobregat. Ya habíamos comido hace unos años en Follia, precisamente cuando nos juramentamos reunimos cada estación del año con la excusa de un buen yantar. Fue cuando disfrutamos de un menú degustación “al revés”, esto es: empezando por los postres y el café y terminando con los aperitivos. O eso era lo que aparentaba. Un menú que representa la particular locura (follia es lo que significa en catalán antiguo) gastronómica. Un menú inverso en el que nada es lo que parece y donde se propone un juego que pone a prueba los sentidos. Aquel ágape, que financió el amigo Camus Murciano, resultó memorable, gracias también a que los tres mantene-mos de par en par los sentidos, igual que nuestras alocadas mentes.

Antes de que acabara el invierno, recalamos en Follia, el bonito establecimiento de Jo Baixas en una casa de piedra de sofisticada decoración con una gran pared acristalada que permite a los comensales mantener unas relajantes vistas al huerto propio del restaurante. Dimos cuenta de un singular ágape mientras saboreamos la conversación, que en esta ocasión giró en torno a lo erróneo de guiarnos por los encasillamientos o etiquetas con las que, de modo simplista, solemos ordenar el mundo. Porque las apariencias engañan, pero más aún nos sorprenden si las expectativas son elevadas. A Follia llegamos también atraídos por las Jornadas Gastronómicas Pota Blava i Carxofa Prat



organizadas por la Asociación de Gastronomía y Turismo durante el mes de marzo para dar la oportunidad de degustar menús elaborados con ese pollo con pedigrí baixllobregatina y la reina de los cultivos de nuestras tierras. De los 32 restaurantes participantes, elegimos Follia porque nos atraía la propuesta de uno de los platos del menú degustación: carpaccio de crestas de gallo Pota Blava con gambas.

Sexo y comida

El sexo y la comida son dos placeres que recuerdan nuestra animalidad. A través de la sofisticación de ambas

actividades, logramos crear un contexto cultural que nos acerca al cielo, tanto de la mano del orgasmo como de la gastronomía. La casquería, término culinario que se usa para aludir a las entrañas y despojos de un animal, es tan apreciada como rechazada. Las crestas de gallo es un alimento que no todo el mundo conoce o ha probado, pero que en las recetas de muchas abuelas figura como un plato parecido a las patas de pollo.

De textura gelatinosa y a la vez carnosa, pero con sabor a pollo, las crestas de gallo son ricas en ácido hialurónico, beneficioso para las articulaciones, y también ayudan a suavizar las arrugas de la piel. Tan buenas son para “engrasar” nuestros engranajes, que las crestas de gallo son uno de los secretos del campeón de velocidad Usain Bolt en su dieta olímpica.

Rojas y carnosas, dentro del corral cumplen la función social de seducir a las gallinas y al tiempo marcar la jerarquía. Leonardo da Vinci, en su libro de recetas y técnicas culinarias “Codex romanoff”, las incluyó con migas. También los romanos las consumían maceradas en una de salsa de pescado. En la gastronomía española gozaron de popularidad en el siglo XIX, hasta el punto de reservarlas para el cabeza de familia.

La propuesta de carpaccio de crestas con gambas del Follia nos sorprendió por la textura que ofrece a lo que vendría a ser un simple “empedrat” con gambas. El menú arrancó con un gintónico de pepino y una excelente crema de alcachofas Prat con foie y xips. Las crestas fueron de entrante y, de plato principal, un morro de bacalao con salsa de calçots muy rico, pero escaso, como el resto del menú. El postre, unas peras estofadas, con mandarina y helado de pimienta verde. Todo ello regado, primero con una Moritz y luego con vino blanco Vinyet Negre, del Celler Martí Serdà. Un servidor tuvo que comer más pan de la cuenta para saciar el hueco de las escasas raciones. Una lástima, porque con solo un 20% más de producto, el ágape hubiera conseguido matrícula de honor. ///



MENÚ DEGUSTACIÓN EN EL RESTAURANT FOLLIA, CON MOTIVO DEL MARZO GASTRONÓMICO DE AGT

'La Passió d'Esparreguera', el teatro del pueblo

Más de un millar de colaboradores trabajan cada temporada para llevar a cabo 'La Passió'

La Passió de Esparreguera estrena un vestuario más claro con el que resaltarán más en el escenario

Marta Fernández Veas

Son las 21.30 horas. Los ensayos de 'La Passió' de Esparreguera se hacen por la noche, cuando todos sus colaboradores salen de trabajar, estudiar

o de hacer sus vidas cotidianas. Jesucristo pasea entre bambalinas, a punto de entrar al escenario para practicar. En realidad se trata de David Puente, un chico de 32 años que protagoniza por quinto año consecutivo el papel protagonista de la obra. En años anteriores hacía el papel de Centurión, y es que lleva desde los cinco años

en la tradicional representación. "Trabajo en un colegio como monitor y aparte estoy estudiando ciencias sociales, así que me lo compagino como puedo porque los ensayos son por la noche y los domingos y así es más fácil poder venir. Además también comparto esta afición con mi padre y con mi madre", cuenta David detrás del telón del escenario de 'La Passió'.

Pasamos por los camerinos, la sala de maquillaje, la sala de vestuarios, el gran escenario y me parece estar en cualquier otro equipamiento cultural de la avenida Paralelo de Barcelona. Pero no. Lejos de cualquier teatro profesional, se trata de 'La Passió' de Esparreguera, construido en el año 1969 con el esfuerzo del pueblo. La misma pasión por la cultura y el teatro que entonces permitió levantar teatro se ha ido heredando hasta la actualidad, dentro y fuera del escenario: y es que más de un millar de personas hacen posible entre todos 'La Passió'.

Novedades para 2017

La dirección escénica de la obra está de estreno con el nuevo equipo formado por: Gerard Bidegain; Olivier Grau; Oriol Martínez; Marc Matalonga y Carles Reynés, encabezado por Vicky Alvelo, quien explica para El Llobregat, desde el teatro, cómo se realiza el trabajo: "lo mejor es llevarlo todo muy bien organizado con mucho tiempo de antelación porque todo el mundo es voluntario y tiene su trabajo". Un cambio de este año ha sido "la vuelta al texto clásico del poeta Ramon Torruella Satorra (1913-1968), hecho que implica la recuperación de un



UN MILLAR DE PERSONAS PARTICIPAN EN 'LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA', ENTRE ELLOS, DAVID PUENTE, COMO PRINCIPAL PROTAGONISTA



prólogo original que actúa de espejo en el poema del final de la obra” cuenta Vicky antes de dar comienzo al ensayo, y añade que “este año los apóstoles llevan un vestuario más claro, de esta manera resaltan más en el escenario. Así mismo, el atuendo de los fariseos se enriquece respecto al año anterior”.

En esta temporada se consolida ‘Mans Unides’ para luchar contra la pobreza, bajo el lema ‘Passió Solidària’. Además, La Fundación de La Passió de Esparreguera ha firmado un convenio de colaboración con AECC-Cataluña Contra el Cáncer-. Por lo que todas las personas que vaya a visitar la representación el 7 de mayo contribuirán con una aportación que la entidad destinará a AECC.

Único en sonido

Más de 400 años que lleva representándose. Sus inicios fueron en las calles durante las procesiones de Semana Santa, hasta que, en 1969, como decíamos, se construyó el teatro donde se trasladó la representación, el cual se convirtió en uno de los más grandes de Cataluña, con 1787 localidades.

La diferencia que le hace único es la música, original del maestro Borràs, que va íntimamente ligada al desarrollo del espectáculo y potencia emociones, ya que es en directo adaptada a la representación.

Este año el director, Juan Jurado, cuenta con una orquesta con más de 30 músicos y una coral de 50 voces que dan vida a la banda sonora de la obra, que cuenta con diez representaciones, del 12 de marzo al 7 de mayo.

Pasión de pasiones

La Federación de Pasiones, creada en el año 2008 la componen las pasiones de Molins de Rei, Olesa de Montserrat, Ulldecona, Vilalba dels Arcs y Esparreguera. La junta directiva varía cada dos años, así como la presidencia.

El presidente de la Federación desde hace cuatro años es Josep Cuscó, de la Pasión de Esparreguera. “La presidencia requiere más trabajo, implicarse un poco más, reunir a todas las pasiones y mirar qué podemos hacer para promocionar estos espectáculos que son tan representativos en toda Cataluña y mantener así la cultura popular”, comenta Cuscó desde el teatro.

La representación de ‘La Passió d’Esparreguera’, declarado de interés nacional fue premiado con la Cruz de Sant Jordi en el 2012 y se trata de “una representación teatral que realizamos es un polo cultural de la población, la bandera del municipio, un punto de reunión de acogida, de integración de gente”, comenta. ///

La ‘Passió d’Olesa apuesta por una dramaturgia innovadora con subtítulos en castellano e inglés

Esta temporada cuenta con la renovación de buena parte de los actores principales como, Judas, San Juan, San Pedro y María

Esta temporada cuenta con la renovación de buena parte de los actores principales como, Judas, San Juan, San Pedro y María

M.F.

El espectáculo histórico de ‘La Passió d’Olesa’ apuesta en sus obras, durante hace unos años, por una dramaturgia innovadora, que incorpora un sistema de subtítulos en castellano e inglés, que permite seguir la obra a público de todo el mundo, además de un lenguaje teatral más moderno para dar una agilidad a la representación.

En la misma línea, los olesanos apuestan por la presencia de los ‘mappings’, el uso de plataformas elevadoras y giratorias.

Esta temporada los actores principales están también de renovación. Los personajes de Judas, San Juan, San Pedro y María los interpretan cuatros de larga trayectoria en ‘La Passió’ de este municipio.

La obra de ‘La Passió d’Olesa de Montserrat’ es la fuerza de los ciudadanos del municipio, que trabajan de manera desinteresada para plasmar encima del escenario una herencia de casi 500 años de historia, “es muy destacable que hoy en día haya tanta gente que haga algo sin recibir una remuneración, creo que si la obra de ‘La Passió’ la quisiéramos empezar de cero sería imposible hacer lo que nosotros hacemos” asegura el director de la obra Llorenç Segura.

El teatro, con un aforo para 1.499 personas fue inaugurado el 1 de mayo de 1987, después que un devastador in-

endio desolara el antiguo teatro el 23 de febrero de 1983. Con la construcción del nuevo teatro la espectacularidad fue mayor, ya que se hizo pensando en la escenificación de ‘La Passió’. La boca de escenario es una de las más grandes de Europa, con 31 metros de punta a punta, en el que han llegado a hacer el record de 729 actores actuando en ese mismo escenario.

Además, una de las peculiaridades de Olesa es que cada escena tiene su escenografía, realizan 32 cambios de escenas de manera inmediata durante toda la obra, como si de magia se tratase, la cual cosa añade un punto de sorpresa al espectador.

Pueblo de actores

En Olesa de Montserrat cuesta encontrar alguna familia que no tenga alguna vinculación con el espectáculo.

Entre actores, técnicos, acomodadores, maquillajes, dirección, tramoyas, unas 1.000 personas participan en esta tradición.

Desde que Segura está en la dirección ha instaurado la selección de papeles realizando un casting durante un año de hombres, otro año de mujeres y para los niños anualmente. “En la selección de papeles te la juegas un poco, en los protagonistas suele ser gente que ya llevan años participando en la obra y se conocen bien el espectáculo”, afirma el director. ///



ESCENA DE JESÚS EN LA CRUZ, EN ‘LA PASSIÓ D’OLESA’

104.6 FM
ràdiocornellà
EMISSORA MUNICIPAL

Equivalenza: el perfume sostenible

La compañía tiene su sede en Hospitalet y una red de 700 tiendas distribuidas por 26 países

Ofrece 130 fragancias en diferentes formatos que se pueden rellenar y personalizar



DIFERENTES PRODUCTOS DE LA MARCA EQUIVALENZA: PERFUMES DE 100, 50 Y 30 ML, MIKADOS, VELAS, PRODUCTOS DE COSMÉTICA CORPORAL...

Equivalenza es la marca líder especializada en perfumes, cosmética y aroma de alta calidad a precios accesibles. Con una clara apuesta por la personalización, la compañía diseña, desarrolla y distribuye sus productos a través de una red de 700 tiendas ubicadas en 26 países. Equivalenza mima la calidad en todos sus procesos y tiene la certificación ISO 9001.

Fundado en 2011, el grupo tiene sede en L'Hospitalet de Llobregat, con filiales en Roma y México DF, y ofrece una amplia gama de productos de belleza y bienestar.

Equivalenza ofrece 130 fragancias, elaboradas con esencias de máxima calidad, para cada momento u ocasión. En línea con su filosofía de respeto por el medio ambiente y accesibilidad para los clientes, los envases de perfume de una misma referencia se pueden rellenar una vez terminados. Además, el perfume se puede comprar en 3 formatos diferentes: 30 ml, 50 ml y 100 ml para que siempre tengas la cantidad que necesitas.

Los perfumes están elaborados por un equipo internacional de perfumistas, liderados por Mylène Thioux, bajo altos estándares de calidad y controlando todos los procesos de producción. Las fragancias se elaboran con alcohol de origen vegetal, conforme a The Vegan Society, de Reino Unido.

Personaliza los perfumes

Equivalenza ofrece una original manera de personalizar sus fragancias, vistiendo de color sus frascos y dotándolos de identidad propia. La firma, que ofrece un amplio catálogo de perfumes, da un paso más en la identificación de la fragancia ideal, (adaptada al gusto, estado de ánimo, temporada o actividad del consumidor), personalizando el

frasco y también protegiéndolo. El perfume es un complemento de moda.

La colección de fundas está hecha en material efecto piel y con una arandela lateral para poder colgar unos charms, en forma de números. Existen 6 colores distintos: naranja, verde, lila, azul (los colores de la marca), plata y negro.

Para acompañar estas fundas, y personalizar los frascos más todavía, Equivalenza lanza también una colección de charms: 10 numeritos plateados del 0 al 9 para colgarlos de la funda por un mosquetón. Personalizar con



PERSONALIZACIÓN DE LOS FRASCOS A PARTIR DE FUNDAS DE COLORES Y CHARMS (NUMERITOS PLATEADOS QUE SE PUEDEN COLGAR EN LA FUNDA)

el número de la fragancia, número de la suerte, una fecha o lo que simbolice para el que lo elija. Una nueva forma diferente y original de volverlo más tuyo.

También encontrar productos de cosmética corporal, Equivalenza Cosmetics, y aroma para el hogar, Equivalenza Aromatics.

Equivalenza Cosmetics propone productos de alta calidad, con formulaciones e ingredientes activos de última generación y texturas agradables y sorprendentes. Cada producto aporta una propuesta innovadora, con un uso práctico para cada necesidad. Entre las líneas de cuidado corporal y facial, destacamos BIO*, con extracto de Aloe Vera, extracto de aceite y extracto de germen de trigo, procedentes de la agricultura ecológica mediterránea, y la línea SPA, con minerales del mar Muerto, que nos aportan bienestar.

Equivalenza Aromatics ofrece una completa línea de velas, mikados y sobres perfumados, entre otros, para dar un toque especial al hogar.

Equivalenza Cosmetics propone productos de alta calidad, con formulaciones e ingredientes activos de última generación y texturas agradables y sorprendentes. Cada producto aporta una propuesta innovadora, con un uso práctico para cada necesidad.

En las tiendas también encontramos opciones de regalo: coffrets y deliciosos packs, ideales para cualquier ocasión.

Una marca en crecimiento

La marca cuenta con 700 puntos de venta: tiendas propias, franquicias y licencias, que ofrecen un servicio único a todos sus clientes: programa de fidelización, regalos, promociones y asesoría continua.

Las tiendas Equivalenza ofrecen una experiencia olfativa y sus asesores te ayudan a encontrar la fragancia ideal para cada momento u ocasión. ///



DIFERENTES OPCIONES DE REGALO EN PACKS Y COFFRETS

‘Montserrat Classic Express 1890’, el primer tren restaurant de Catalunya que ja creua el Baix Llobregat

FGC recupera quatre cotxes d'estil modernista d'entre 1893 i 1925 en un projecte innovador i únic

El recorregut va des de Sant Boi fins a Montserrat i inclou una degustació de productes tradicionals a Martorell

Redacció

Es ls trens turístics de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya –cremallera i funiculars de Montserrat; el cremallera de Núria; el Tren del Cement i el Tren dels Llacs- han superat aquest estiu un nou rècord de passatgers amb 732.614 persones que han fet servir els principals. Aquesta dada, que representa un 99% de l'ocupació dels trens, serà previsiblement ampliada gràcies a la posada en funcionament del nou Montserrat Classic Express 1890.

Es tracta del primer tren restaurant turístic de Catalunya que ja roda pel ben mig del Baix Llobregat, en concret, des de l'estació J. Torras i Bages d'FGC de Sant Boi fins a Montserrat, passant per Martorell i Monistrol.

Viatge en el temps

Un tren molt especial donat que permet viatjar com ho feien al s.XIX, a més amb la gastronomia com a protagonista. FGC ha recuperat quatre cotxes d'anys entre 1893 i 1925, que mantenen l'esperit modernista de l'època amb les seves parets i sostres de fusta i els seus petits balcons d'accés en els extrems. Fins i tot la locomotora



ELS COTXES RESTAURATS SÓN D'ENTRE 1893 I 1925

és una històrica Alstom de 1955, fabricada a França, i que destaca pels seus co-

lors blau i grocs.

Amb sortida cada dimecres i cada diumenge, a

les 9:30 hores, els passatgers gaudiran d'un tast de productes tradicionals ca-



EL TREN PERMET GAUDIR DE MAGNÍFICS PAISATGES DEL BAIX LLOBREGAT

Set trens turístics d'FGC

Amb el Montserrat Classic Express, FGC amplia l'oferta per donar valor al factor lúdic i a les possibilitats turístiques del tren, atraient nous sectors de públic i estenent la finalitat del viatge en tren. Possibilitats que també ofereix als usuaris de Ferrocarrils l'Enotren, a la línia Llobregat-Anoia, una nova iniciativa a la comarca del Bages i que apropa la cultura del vi de la D.O. Pla de Bages a partir de les visites a les zones vinícoles del territori i el turisme religiós i cultural, a partir dels centres espirituals i de pelegrinatge, sobretot, de la ciutat de Manresa.

L'oferta turística es completa amb els bitllets combinats de Turistren (viatge + entrada a museu) que permeten als usuaris d'FGC visitar museus, espais arquitectònics o diferents espais de lleure propers a la xarxa de trens de Ferrocarrils. //

talanes a la primera parada, a Martorell, que inclourà també la visita al Museu de Vapor.

Després d'arribar a Monistrol de Montserrat i a l'entorn del monestir, on els passatgers podran passejar durant hora i mitja, aproximadament, a la tornada, els viatgers podran gaudir d'un 'lunch' gastronòmic amb productes exclusius i maridatge de vins catalans (bitllet tipus A): "Aquesta serà una experiència d'èxit. Permetrà que FGC torni a tocar l'excel·lència, no només en la mobilitat sostenible, sinó també generant valor

afegit", ha dit el conseller de Territori i Sostenibilitat, Josep Rull.

Amb actors de l'època

Per fer de l'experiència una absoluta vivència, durant el recorregut no faltaran els actors a bord que rebran als passatgers com a autèntics treballadors de l'època i que serviran de guies per explicar els secrets, les històries i els mites de Montserrat que no surten a les publicacions turístiques.

El tren té una capacitat per 157 persones i cal fer la reserva prèviament a través de la web www.montserratclassicexpress.com. //

El nord del riu Llobregat, més a prop de casa

‘Enotren’, els nous bitllets combinats per gaudir de la cultura i el patrimoni de tota la conca del Llobregat

Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya presenta aquesta nova iniciativa amb una dotzena de propostes turístiques al territori

Les propostes inclouen el viatge d’anada i tornada en tren, a més de tot un ventall d’activitats vinculades a la cultura, la gastronomia i el patrimoni



LES PROPOSTES VAN DES DE VISITES A MONTSERRAT I A MANRESA, FINS A SORTIDES A CAVALL PEL PLA DEL BAGES, POBLET D'ENCANT COM 'MURA' O EXCURSIONS VINÍCOLES A BODEGUES I CAMPS DE VINYES

Redacció

El riu Llobregat està envoltat de tota una riquesa arquitectònica, cultural, gastronòmica i patrimonial, entre d’altres, indubtable i sovint desconeguda. I no només al Baix Llobregat, sinó també a la comarca del Bages, reconeguda pels plaers de l’enoturisme, protagonista indiscutible del paisatge i el patrimoni de la zona. Aprofitant, doncs, que el riu baixa, pràcticament, paral·lel a la línia Llobregat-Anoia, FGC ha presentat l’Enotren, la nova proposta de bitllets combinats que neix amb l’objec-

tiu d’apropar les joies del territori amb autèntiques excursions de qualitat. En total, es tracta de dotze propostes que posen en comú transport, oci, naturalesa i coneixement amb infinitat de propostes al cor de Catalunya. Sota el lema ‘Aromes del Bages’, FGC et porta enmig de paisatges de vinyes de muntanya, boscos frondosos i fèrtils conreus, per gaudir de la gastronomia autòctona, però, també, de l’herència arquitectònica i històrica dels seus temples, dels monestirs romànics, de les esglésies i palaus gòtics, d’una séquia medieval, però, també, de l’empremta del modernisme al territori.

Per fer-nos una idea, les

propostes poden ser d’un o dos dies com aquesta que recorre ‘Montserrat i el cor de Catalunya’. Amb recepció a l’Hotel 1948 de Manresa, la sortida comença amb una visita per la capital de la comarca, que acaba amb un tast i dinar al Kursaal Espai Gastronòmic. Ja al següent dia, el bitllet –que inclou el viatge inicial fins a Manresa– permet també el trasllat en tren fins al cremallera de Montserrat. Allà, a més de gaudir de l’excel·lent paratge de la muntanya més famosa de Catalunya, es podrà accedir a l’espai audiovisual, així com a una degustació de licors.

Per a tots els gustos

D’altra banda, hi ha propostes que inclouen la visita a dos cellers de la DO Pla de Bages, amb tast i dinar inclòs; sortides a cavall a través dels grans camps de conreu i les seves vinyes que predominen a la comarca, amb visita inclosa a una de les bodegues més conegudes de la zona; escapada a Mura, un dels pobles més encantadors del Bages; un viatge als temps medieval a Sant Benet, entre moltes altres propostes.

Pel que fa els preus, els bitllets poden costar des de poc més de 6 euros fins a quasi 150, a la proposta turística més completa. El que és ben segur és que, es triï l’opció que es triï, el viatge en tren acabarà després d’una excel·lent experiència a tocar del riu Llobregat. **!!!**

Bitllets combinats

- !!! 1. Els cellers del Bages**
- !!! 2. Les tines del Bages**
- !!! 3. El Pla de Bages a cavall**
- !!! 4. Cellers i caves d’Artés**
- !!! 5. Els tresors de Mura**
- !!! 6. Museu de la Tècnica de Manresa**
- !!! 7. Món Sant Benet**
- !!! 8. Manresa: viatge a l’època medieval**
- !!! 9. Manresa universal, la ciutat de S. Ignasi**
- !!! 10. Manresa, cor de Catalunya**
- !!! 11. Descobreix el Pla de Bages**
- !!! 12. Montserrat i el cor de Catalunya**

Reserves a: www.turistren.cat

FGC enceta la temporada d'estiu amb més d'un centenar d'activitats a la muntanya i dos nous trens turístics

Turisme i Muntanya ja representa el 20% dels ingressos totals d'FGC, una xifra que no para de créixer gràcies, també, a l'activitat estiuenca

El Montserrat Classic Express és un tren del s.XIX que, convertit en el primer tren-restaurant de Catalunya, et porta a Montserrat de la mà de la gastronomia

Redacció

La refundació de les estacions d'esquí del Grup de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya en estacions de muntanya –preparades, per tant, per gaudir-les durant tot l'any i no només a l'hivern– no és ja un projecte de futur sinó un present d'èxit. Després de pocs anys d'aposta en aquest sentit, els números donen ja la raó a aquest gir estratègic que permet, igual que el clima, desestacionalitzar l'ús de les cinc estacions (La Molina, Vall de Núria, Vallter 2000, Espot i Port Ainé).

Dades rècord

FGC va tancar l'estiu de 2016 amb més de 200.000 visites a les seves estacions i un milió de passatgers als diferents trens turístics. Per tot, segons hem pogut saber, la pota de Turisme i Muntanya ja aporta el 20% dels ingressos totals d'FGC, una xifra que no para de créixer gràcies, també, a l'activitat estiuenca.

En aquest sentit, FGC ha presentat la nova temporada d'estiu que destaca pel seu ampli ventall d'activitats, més d'un centenar, així com la introducció de dos nous trens turístics: el Montserrat Classic Express, entre Sant Boi i Montserrat, i l'Enotren, al Bages. “Hi ha moltes novetats fruit de l'experiència d'aquests anys i estem segurs que, també, serà un



LAURA VIVES, RESPONSABLE COMERCIAL I DE MÀRQUETING DE TURISME I MUNTANYA; ENRIC TICÓ, PRESIDENT D'FGC; I RICARD FONT, SECRETARI D'INFRAESTRUCTURES I MOBILITAT DE LA GENERALITAT | IMANOL CRESPO

molt bon estiu perquè, a més, apunta a que farà molta calor”, ha dit el president d'FGC, Enric Ticó. “No treballarem amb un objectiu específic de pujar, per exemple, un 10%. El que volem és consolidar una oferta i estem convençuts que, amb més serveis, ens funcionarà molt bé. Hem batut tots els rècords d'imaginació per fer atractiva la muntanya”.

Muntanya com la conquerida per l'estació metropolitana i degana del territori, La Molina, que inicia la temporada d'estiu amb una ampliació del Bike Park al Cap de Comella que, amb

15 circuits diferents i 50 quilòmetres de recorregut, s'ha convertit en el més important de tota la península.

D'altra banda, l'estació presenta un primer forfait d'activitats sota el nom 'La Molina Non Stop' que inclourà el telecabina, el telecadira Cap de Comella, BikeparK, Tubbing, Zona Lúdica i d'Aigües, barques i patinets, vòlei, frisbee, circuit de fauna, piscina climatitzada, tennis i fitness. Tot en un per gaudir tot el dia a l'estació.

És una de les principals novetats, que es suma a la política d'homogeneïtzació

de tarifes i del canvi de la franja d'edats dels infants fins als 16 anys, tal i com es va fer a la temporada d'hivern: “La Molina acostuma a ser l'estació de prova i, enguany, en efecte, hem fet un forfait conjunt que confiem que tingui èxit i que, si és així, s'aplicarà a la resta d'estacions”.

Per la seva part, la Vall de Núria, que només es pot accedir a peu o amb el cremallera, ha augmentat els seus productes d'estiu i comptarà amb un renovat hotel de tres estrelles que farà més confortable el descens a 2.000 metres d'al-

çada, envoltat de cims, en una estació absolutament màgica.

A més de les dues estacions més pròximes al Baix Llobregat, Vallter i les estacions del Pallars (Espot i Port Ainé) completen la llista de propostes on senderisme, gastronomia o, simplement, les excel·lents vistes (al Balcó de la Costa Brava de Vallter i a l'Hotel Port Ainé 2000, el més alt dels Pirineus) fan una comunió única.

Eliminar burocràcia

En paral·lel, i de manera transversal, FGC ja treballa en l'opció de poder accedir en l'opció de poder accedir a tota l'oferta des de dispositius digitals, de manera que “s'evitin cues innecessàries” en arribar a les estacions. Una proposta que podrà estar disponible a finals d'any, de cara a la pròxima temporada d'hivern.

Dos nous trens

Els trens turístics d'FGC s'han guanyat el respecte que mereixen amb una xifra que els avala: un milió de passatgers durant el 2016. Trencat aquest llinar amb el Cremallera de Montserrat i els seus funiculars, el Tren dels Llacs, el del Cement i el Turistren, FGC inicia aquesta temporada amb dues noves propostes al voltant del riu Llobregat: el Montserrat Classic Express, al Baix Llobregat, i l'Enotren, al Bages.

FGC ha inaugurat ja l'anomenat Montserrat Classic Express 1890, una

joia ferroviària modernista totalment restaurada que ja connecta Sant Boi i Montserrat gràcies a un projecte innovador i únic a Catalunya. En total, quatre cotxes d'anys entre 1893 i 1925, de fusta i amb balcons d'accés en els seus extrems, característiques de finals de segle XIX, comptaran amb les seves taules per quatre persones i una barra de servei de bar que permetran viatjar en el temps i, a més, gaudir d'una experiència gastronòmica.

Cada diumenge i dimecres, el nou tren restaurant iniciarà el seu recorregut a Sant Boi, fent una primera parada a Martorell, on s'oferirà un tast de productes tradicionals catalans, així com una visita al Museu del Vapor. Tot seguit, el tren rodarà fins a Monistrol, on els passatgers agafaran el Cremallera de Montserrat per visitar el Monestir i veure, durant hora i mitja, l'excel·lent entorn natural.

De tornada, ja al restaurant tren modernista, els viatgers gaudiran d'un dinar amb propostes de productes locals, marinats amb vins i caves catalans. Tot amenitzat amb guies de l'època que, com dèiem, ens traslladaran al s. XIX. De moment, és una proposta que està pensada pels milers de creueristes que arriben a Barcelona i que, molts d'ells, pugen a Montserrat. Tot i així, Ticó deixa la porta oberta a una proposta de nit, més romàntica, per públic més nacional **///**.

Gaudir a prop de casa amb El Llobregat

L'estiu de 2017 es va publicar un especial amb la guia més completa i actualitzada de tot el que es pot fer al Baix Llobregat i L'Hospitalet

Reportatges temàtics de gastronomia, llocs amb encant, visites en família, festes i tradicions i tot l'oci, a partir del 7 de juliol, al diari digital

Redacció

Al'estiu de 2017 els lectors del Llobregat van poder gaudir de la comarca de la mà de l'Especial Estiu al Baix que BCN Content Factory i la revista El Llobregat va oferir amb més de 400 pàgines i tot el que es podia fer al Baix Llobregat i L'Hospitalet durant l'estiu. Una ampla revista que, a més de incorporar una completa guia, va descobrir la nostra co-

marca i l'Hospitalet d'una manera profunda i transversal amb reportatges periodístics i temàtics.

La publicació abordà totes les temàtiques que envolten l'oci baixllobregatí i comptà amb dues maneres de lectura amb entrades correlacionades, una de geogràfica, on podreu accedir a la informació mitjançant els diferents pobles i ciutats i una segona entrada de caràcter temàtic amb 10 seccions monogràfiques on podreu descobrir aquelles activitats i llocs més destacats que no es poden perdre.

L'Estiu al Baix volia ser la revista de capçalera dels mesos de juliol, agost i setembre amb la guia més completa i actualitzada de tot el que es pot fer al Baix Llobregat i l'Hospitalet durant els mesos d'estiu. I va obtenir molt d'èxit a la seva primera edició entre els lectors d'El Llobregat.

La revista especial té voluntat de servei i vol facilitar al màxim l'accés a la informació de la nostra comarca amb tota la informació treballada amb rigor i trepitjant terreny, no serà un refregit d'altres publicacions, sinó que anirà més enllà. Els continguts estan treballats periodísticament fent les millors i més actualitzades recomanacions amb una visió transversal i temàtica. Vol esdevenir cada estiu en una eina pràctica i útil, amb tota la informació accessible amb un sol clic per brindar als lectors del diari online un instrument perquè durant l'estiu es gaudeixi de tota l'oferta cultural, gastronòmica, patrimonial i d'oci que ofereix la nostra comarca.

La guia la van rebre els més de dotze mil subscriptors de la newsletter del Llobregat i totes les entitats i associacions del territori. A més a més, es va publicar online i va estar disponible a partir del 7 de juliol a la home del diari El Llobregat, fins al 30 de setembre amb més de 20.000 descàrregues i consultes. Comptà amb les seccions:

/// **Poble a Poble.** Secció que recoll la informació dels 30 municipis del Baix Llobregat i l'Hospitalet amb tres seccions (què visitar, què fer i on menjar) per descobrir l'encant que tenen tots els nostres pobles i ciutats.

/// **De Festa en Festa.** L'estiu és sinònim de festa, en aquesta secció es mostren les principals festes majors del territori, amb tot el que aquestes ens ofereixen.

/// **Un estiu de Cultura.** Farcida de reportatges frescos que parlan de cinema, teatre, música en viu, exposicions i les activitats més fresques per gaudir de l'estiu i la cultura.

/// **De L'hort a la boca.** La gastronomia és sens dubte un dels plats forts del nostre territori. La Guia recomana els millors restaurants del Baix amb un ampli ventall de propostes gastronòmiques.

/// **El Baix, una gran botiga.** Es un gran aparador dels productes autòctons del baix, destacant aquells negocis de comerç de proximitat amb ànima pròpia que ofereixen productes que capten l'essència de cada vila i que no podem deixar de comprar cada vegada que els visitem.

/// **El Baix en família.** Com més serem més riurem, aquesta secció és dedicada a aquell turisme més familiar, farcit de propostes a fer amb els més petits i envoltats dels nostres éssers estimats.

/// **Un patrimoni per descobrir.** El Baix té un patrimoni ric i espectacular, sovint ocult i gens valorat, aquesta secció us ajuda a descobrir-lo.

/// **Racones que enamoren.** La nostra comarca té autèntiques joies patrimonials i naturals que guarden un gran encant, llocs que atrapen. Aquesta és una secció gourmet pels que volen anar més enllà i no quedar-se en la superfície.

L'Estiu al Baix
www.bcncontentfactory.com www.elllobregat.com

Tot el que pots fer a prop de casa

Especial Estiu al Baix
elllobregat

Fires Oci Nocturn Teatre Música en Viu Museus
Comerç Platges Cultura Activitats Esportives Llocs amb
Muntanya Patrimoni Rutes Gastronòmiques Encant

Una producció de: **BCN CONTENT FACTORY** Enjournalism

Amb el suport de: **Diputació Barcelona**

Amb la col·laboració de: **elllobregat**

Mireia Monfort - Consellera de Turisme del Baix Llobregat

Mireia Monfort: "Hem de mirar de no arribar al punt que ha arribat Barcelona"

"La salut del turisme del Baix Llobregat és molt bona, però el que podem aconseguir és millor"

"El desgast de les platges ens ha de preocupar i ocupar a tots i no només als municipis amb costa"

El sector turístic del Baix Llobregat continua amb la seva projecció i així ho avalen les dades: l'ocupació turística ha registrat els millors resultats dels darrers 8 anys amb una mitjana de 75,85% a l'any 2016, xifra que augmenta a l'estiu fins el 87,5, sent la més important de la demarcació; el turisme de negocis es consolida i ja arriba al 52% del total; i el 15% de les empreses del Baix desenvolupa activitats turístiques.

En aquest sentit, la persona en pilotar el futur del turisme al Baix Llobregat és Mireia Monfort, consellera del Consorci de Turisme al Consell Comarcal. Regidora per ERC a Olesa de Montserrat des de l'any 2007, la seva activitat professional està lligada a l'àmbit de la comunicació, la publicitat i el màrqueting. Va ser l'editora de la guia 'On anem?' i co-editora de 'EIMON-serratí'.

Imanol Crespo

-Quin és l'estat de salut del turisme al Baix Llobregat?

-És boníssim. Fa molts anys que es treballa perquè el Baix Llobregat canviï de mentalitat i deixi de ser aquella comarca únicament industrialitzada per ensenyar els seus atractius, que són molts i que nosaltres mateixos, sovint, no som conscients de la seva riquesa. L'augment del turisme a Catalunya i, sobretot, el

estar al costat de Barcelona –per un turista no existeixen les fronteres un cop aquí– ens ha ajudat en aquest posicionament.

-Amb l'enfortiment del Consorci, han notat aquest canvi de mentalitat?

-Els primers que hem d'estimar el Baix som els propis ciutadans. I sí, això ha patit un canvi i una evolució important. Si nosaltres mateixos no creiem que el que tenim és digne d'admirar, mai serem capaços de



MIREIA MONFORT, A LES PORTES DEL CONSELL COMARCAL | I. CRESPO

Els municipis no haurien de recaptar la taxa turística. Hem de tenir una visió més exterior"



vendre'l. La gran força del Consorci és que, realment, creu en les moltes possibilitats, de nord a sud, que té la comarca. Ha ajudat molt, també, el sector privat que ha posat molt per adequar aquesta imatge als temps que vivim.

-Li convé al Baix Llobregat jugar la carta de Barcelona?

-I tant. A tothom. Els segells són tot marca Barcelona. El que vens fora de les nostres fronteres és Barcelona.

-Com definiria el model turístic del Baix?

-Tenim diversos tipus de turisme i el que treballam, des del Consorci, són diferents línies. Destaca el turisme de reunions, que ja representa el 52% i que està creixent molt en nombre d'estades per les mateixes fires de Barcelona o L'Hospitalet. Però hem de poder oferir altres possibilitats; és a dir, moltes empreses ja coneixen Barcelona com a capital i necessiten donar altres valors o incentius a les seves reunions. Aquesta és la nostra possibilitat de créixer: a banda d'aprofitar

els esdeveniments que es produeixen, generar aquest model i augmentar cada vegada més aquestes estades oferint coses que Barcelona no pot oferir.

-El caràcter heterogeni del territori és el seu principal valor?

-És una molt gran oportunitat. No sé si seria la única, però el fet d'oferir aquesta diversitat ens situa en un punt molt important entre les comarques. Altra cosa que també ens acabarà aportant i augmentant aquest turisme és la via blava del Llobregat. El riu no separa ni divideix, marca un recorregut que diu com són des de la muntanya a la platja. Tenim, per tant, moltes oportunitats que les hem de saber aprofitar. La salut del turisme és molt bona, però allò que podem aconseguir és millor. Hem de ser capaços d'aprendre del que passa a Barcelona, que va per davant, i gestionar-ho de la millor manera sense la necessitat d'expulsar turistes.

-Algun municipi, com Castelldefels, reclama la gestió local de la taxa turística. Com ho veu?

Santos

Restaurante & Marisquería

Menú diario a 11,5 € con entrante, primer plato, segundo, postre y bebida

NUEVO SALÓN TOTALMENTE REFORMADO

Solicite información para cenas de empresa · Telf. 936 615 072 · www.marisqueriasantos.com

C\ Victoria, 118 - 08830 Sant Boi de Llobregat

-El municipi no hauria de recaptar íntegrament la taxa turística. Va néixer per captar públic estranger i per fer-ho cal fer inversions. Si les fem de manera individual, no repercuteix a tota Catalunya. Després, la força com a municipi no és la mateixa que la de la Generalitat. És bo que aprenguem a tenir una visió més exterior i no tant local. Si aprenem a treballar tots de manera conjunta ens beneficiarem tots.

-Ha vist falta d'inversió al Baix Llobregat?

-Ara hi ha canvis en quant a les aportacions que es fan de la taxa turística i el que rebran els municipis, que augmentarà, respecte el que es queda la Generalitat. És important que els municipis la sàpiguen gestionar bé amb aquesta visió supramunicipal i de comarca.

-Atraure el turista estranger és el repte pendent del territori?

-És un dels reptes. Ja es fa a partir de campanyes i cada vegada ens hem d'especialitzar més. Al turista estranger no li pots vendre només una cosa. Per tant, novament, és important aquest esperit supramunicipal i, també, sobre els que ja venen, com els turistes del sud de França, doncs, fer més pressió. Assistim, en aquest sentit, a moltes fires, amb una agenda tancada, per oferir diferents productes de la comarca.

-La campanya del 'Supermes' hem vist que funciona molt bé pel turisme familiar. És possible anar a contracorrent i apostar pel territori, prescindint del turista estranger?

-És totalment compatible. El 'Supermes' ens ajuda en dues coses: d'una banda, la visió dels propis baixlllobregatins a conèixer millor la seva comarca i, per tant, si la coneixes la podràs vendre millor com

a ciutadà; i, per una altra banda, donar-la a conèixer a la gent que viu a Barcelona i a Catalunya, que també necessita gaudir de l'oci al voltant seu. Això és totalment compatible amb que facis campanya amb públics com el de Alemanya o el sud de França, que ja t'estan visitant i que el que has d'aconseguir és que les pernoctacions siguin més importants. Són públics que, en el segon cas, poden venir en cotxe, repeteixen, són d'un turisme molt familiar i gaudeixen molt de la natura i de les vies verdes que ells tenen. Per això, la línia blava significarà un canvi molt important.

-Parlant de medi ambient, li preocupa que, precisament en el millor moment de les nostres platges, continuïn perdent amplada?

-Ens ha de preocupar i ocupar a tots, i no em refereixo només als municipis que tenen costa. La fragilitat del nostre entorn fa que tots els fets ocorreguts tinguin una conseqüència. El litoral és una franja molt dèbil de la nostra comarca i qualsevol acció o inacció té repercussions.

-Hi ha una correlació directe entre les actuacions al litoral de Barcelona, amb la construcció, per exemple, de dics submarins, amb el desgast de les nostres platges. Tot i que es draga sorra de Port Ginesta es veu que no és suficient.



MONFORT ÉS REGIDORA D'OLESA DE MONTSERRAT, DES DE L'ANY 2007, PER ESQUERRA REPUBLICANA | I. CRESPO

-Per això sóc molt pesada amb la necessitat de treballar conjuntament. Potser aquelles obres eren necessàries, però, també, era necessari tenir en compte que el que hi ha al costat pot sortir afectat. Cal matisar que, també, és veritat que ara hi ha més informació sobre les repercussions. En tot cas, ara que ja hem après que es podia haver fet millor, siguem capaços de no reproduir els mateixos errors.

-Està el Baix Llobregat al servei de Barcelona?

No. Ni Barcelona al servei del Baix Llobregat. Hem de ser capaços de gestionar-ho conjuntament.

-Té sentit plantejar al Baix Llobregat el debat que va iniciar Barcelona a l'inici de mandat?

-No amb l'afectació tan directa com ells, però sí que és important tenir-lo per prevenir. Hem de ser capaços de veure i gestionar els pisos de lloguer a l'estiu o la problemàtica amb els transports que ja tenen una afectació. Per tant, hem de mirar de no arribar al punt que ha arribat Barcelona.

-Hi ha 'inputs' de que si no es fa res s'arribarà a aquest, diguem-ne, col·lapse?

-Costa de definir-ho —no diria col·lapse—, però, efectivament, si ja hi ha petites mostres, doncs, aprenguem i intentem solucionar-ho.

-Un dels temes a tenir present és el dels pisos turístics.

-No tenim el problema que té Barcelona, però estem anant cap allà. I això és el que hem de ser capaços de frenar. Estan començant a sortir i, per tant, no són encara un problema; aturem-ho, doncs, abans de que sí sigui un problema de veritat.

-Apuntava en la importància del turisme de negocis. Hi ha el perill que els turistes pernoctin aquí, però que marxin a Barce-

lona a gastar, mentre que el Baix pateix els problemes, per exemple, de mobilitat?

-Aquesta és una de les nostres tasques. El fet d'oferir no sols on pernoctar sinó activitats per fer. Tenim certes mancances de mobilitat, no de la comarca en relació amb Barcelona, sinó en la mobilitat entre els nostres municipis. Si volem oferir que facin més despesa al territori, necessitem que es puguin moure pel territori; i ho faran en transport públic. Tenim detectades les mancances i el que treballem molt —ara hem fet un nou mapa— és el poder oferir diferents possibilitats i recursos de fàcil consum.

-El Baix destaca, entre altres, pel seu perfil poli-esportiu que ha obert la via al turisme esportiu.

-El que passa en el tema del turisme esportiu, que hem començat a treballar des de fa relativament poc i en el que hi ha molt camí per fer, és que les estades es produeixen a Barcelona i nosaltres només rebem l'autocar fins a la piscina 'x' que fa l'esport i, per tant, només hi ha gestió d'un

equipament, mentre que l'altre possibilitat és que tot sigui aquí. Tenim una oportunitat a aprofundir per gestionar tot això i buscar col·laboracions en aquest sentit. Ens ajudaria molt comptar amb el Barça, l'Espanyol...

-On també hi ha hagut una revolució és en el tema gastronòmic. No sé si es trasllada al món turístic?

-Cada vegada hi ha més interès i, en aquest sentit, és molt important l'aposta que ha fet el sector privat de la restauració pels productes del Parc Agrari i de temporada. Una cuina tradicional, però també de les més innovadores. Quan vaig començar, fa dos anys, hi havia 30 restauradors adherits a la campanya de 'Sabors de l'Horta' i ara estem al voltant dels 50. I en augment. Tenim productes tan distingits com la carxofa Prat, el 'potablava', l'espàrrec de Gavà, les cireres, l'oli o, fins i tot, la pròpia 'Ratafia' de l'avi Guillem, que és d'Esparreguera i que va guanyar un dels premis a la millor ratafia. Tenim productes espectaculars i els restauradors ajuden a posar-ho en valor.

-Quins són els reptes de futur del turisme al Baix Llobregat?

-Tenim molts, però, sobretot, posar en valor la riquesa que tenim a la nostra comarca i, des del Consorci, fer-ho de manera coordinada amb els ajuntaments, que són a qui ens devem, però, també, amb la resta d'administracions per evitar els problemes que hem comentat, detectar-los i resoldre'ls. Tenim una oportunitat que aportarà molt de benefici, riquesa i llocs de treball a la comarca com és la Via Blava. Ens ajudarà a definir, al llarg del seu camí, què és el que trobaran als diferents municipis del Baix Llobregat. ■■■

No tenim el problema dels **pisos turístics** de Barcelona, però **estem anant cap allà. Aturem-ho**”



Tres a taula - Cita gastronómica: Restaurant L'Àpat, de Molins de Rei - Por Sòcrates Martínez

Se terminó el cava, pedimos los cafés y nos dimos un abrazo

Estuvimos los comensales de esta hermandad en el Apat de Molins de Rei un mediodía de verano para lo de siempre: mezclar con delectación dos placeres, el de la gula y el de la conversación, sin preeminencia alguna entre ambos. Como solo somos tres, nadie está enfrente de nadie y todos tenemos al lado a cualquiera de nosotros, lo que facilita un entendimiento que casi nunca es gratuito. No es fácil poner de acuerdo a gente que se llama Tin-tin, Camus o Sócrates porque cada uno tiene su visión del mundo y sus deformaciones particulares y los apelativos escuecen demasiado para pasar desapercibidos en el debate.

O sea, que no nos ponemos de acuerdo casi nunca en lo accesorio porque para algo estamos advertidos en lo esencial. Nuestra conjura no es convencernos de nada, sino paladear los sabores en el contexto de un intercambio que quiere ser inteligente aunque algunas veces solo sea inteligible. Por eso nos hemos dejado llevar por las propuestas de Cubat, del que ya os hemos hablado, aunque no desmerezcamos otras proposiciones honestísimas.

República gastronómica

El Apat de Molins pertenece a la república de los gastrónomos del Baix. Una república, ahora que las repúblicas están de moda, al alcance de la mayoría que quiera unir calidad, buen ambiente y mejor servicio, sin escamotear el coste de todo ello. Hay que ser corresponsables, y si el manjar es óptimo, el ambiente relajado y el servicio atento, el precio debe estar a la altura de lo que se pide y se obtiene.

Comimos el menú degustación que es una manera muy recomendable de dejarse llevar por los sentidos del cocinero. Casi siempre suelen acertar en este punto. Es probablemente lo que ellos comerían si estuvieran en nuestro



lugar y conocieran la cocina como la conocen, y dejarse aconsejar en este terreno, acostumbra a proporcionar sorpresas agradables.

Nos empezaron con unas anchoas del Cantábrico sobre un pan de cristal con tomate y aceite de oliva, crujiente y sabroso, cortado a briznas. Buen inicio para proseguir con una coca de foie con verduritas salteadas en aceite virgen y rematar lo que debiera ser un primero con unos magníficos garbanzos de Astorga con setas, ajos tiernos y morcilla del perol. Se trata de, probablemente, la variedad de garbanzo español más sabroso de la península, un llamado garbanzo de pico de pardal que resulta cremoso, sin que la piel estorbe y de menor tamaño del habitual.

Si a ese producto se le añade la morcilla de perol y los

ajetes, y se le saltea con unas setas, el resultado es magnífico. En realidad tan magnífico, que sabe a poco. Tin-tin, que es garbanzero además de intrépido, estuvo a un tris de pedir suplemento, pero Camus que es algo más retenido y racional le frenó en seco porque faltaban dos segundos y debe quedar espacio en un estómago sensible para sabores más elaborados.

Tres platos, tres amigos

Así que llegó el bacalao confitado, con porrusalda y langostinos sin piel, para dar alcance a la melosidad del rey del océano y compañía. Es un “bocao” de bacalao que exigiría más abundancia para poder hablar de deleite. Ya sabemos que es un menú degustación pero el bacalao bien hecho no es un plato de degustantes sino de enciclopedistas. Así lo afirmó Sócrates, que tiene a bien molestar con sus diatribas en los momentos más dulces al bueno de Camus, que lo tolera a sabiendas.

Y llegó el magret de pato con salsa Cumberland — que donde aparentan saber llaman también salsa Oxford— donde lo auténticamente elaborado no es el ave, sino el acompañamiento. Carne roja silvestre bajo salsa roja silvestre, hecha de frutos del bosque, arándanos especialmente, y azúcar de caña, con un chorrito de Oporto, jengibre, limón, mostaza y cayena, para darle consistencia y mil sabores.

En ese episodio para el paladar andábamos ya filosofando sobre el desierto de Namibia, donde Camus pensaba olvidar sus vacaciones, después del tránsito de Tin-Tin en la Moldavia de los mejores vinos del mundo, y tras los ensueños canadienses del Sócrates menos clásico. Y dejamos espacio a los postres, con un milhojas de fresones y nata, adornado con canutillos de crema, para hacer más dulce la despedida.

Se terminó el cava, pedimos los cafés y nos dimos un abrazo. **///**



PLATOS DEL MENÚ DEGUSTACIÓN DEL RESTAURANTE L'ÀPAT, DE MOLINS DE REI, MIEMBRO DE LA ASOCIACIÓN BAIXLLOBREGATENSE 'REPÚBLICA CUBAT'



el PRAT degusta'l

UN ANY DE
GASTRONOMIA AL PRAT

*De l'1 de març
al 8 d'abril del 2018*

**Jornades gastronòmiques
Pota Blava i Carxofa Prat**

8 d'abril del 2018

Escarxofa & Jazz

15 d'abril del 2018

Carxofada Popular

20, 21 i 22 d'abril del 2018

Fira Tapa Carxofa Prat

5, 6, 7 i 8 de juliol del 2018

Sant Pollín

*De l'11 d'octubre a l'1
de novembre del 2018*

Quinto Tapa Pota Blava

*14, 15, i 16
de desembre del 2018*

45a Fira Avícola Raça Prat

Tots els dissabtes

Mercat de pagès



elprat.cat/turisme-i-territori

[f](#) [t](#) [i](#) [#elpratdegustal](#)



Ajuntament del
Prat de Llobregat

Gavà acull el concurs per premiar el Millor Pa de Pagès Català de l'any 2017

Miquel Guich, del Forn del Passeig de Barcelona, guanya el certamen Millor Pa de Pagès Català del 2017, celebrat a Gavà

El Forn de Ca la Churra de Gavà, de la mà del forner Ernest Righetti, queda entre els cinc finalistes

Jesús Vila

Amb una sala de l'Espai Maragall de Gavà plena de gom a gom, la ciutat baixllobregatina ha estat la seleccionada per celebrar una nova edició del Concurs per premiar el Millor Pa de Pagès Català de l'any 2017 que, des de fa uns anys organitza el Consell Regulador de la IGP Pa de Pagès Català entre les fleques integrades en aquesta Indicació Geogràfica Protegida. En aquesta ocasió, de les 14 fleques que han participat en el Concurs, han quedat cinc finalistes, un dels quals era el titular de Ca la Churra de Gavà, el forner Ernest Righetti. Righetti ja havia resultat guanyador en la primera edició del concurs l'any 2014.

Fleca de barri

Juntament amb Righetti havien quedat finalistes d'aquesta edició Andreu Bertran del Forn Mistral de Barcelona, Jordi Morera de l'Espiga d'Or de Vilanova i la Geltrú, Manel Turull de la Fleca Turull de Terrassa i Miquel Guich del Forn del Passeig de Barcelona, que va resultar el guanyador d'aquest any.

El Forn del Passeig ubicat al popular barri de Sant Andreu de Barcelona és una fleca familiar que té quatre botigues al barri. En els darrers dos anys el Forn tutelat pel guanyador d'aquesta edició, de 49 anys, ha portat a terme una notable transformació de la seva oferta fent servir masses mares de cultiu i donant als seus pans processos de fermentació llargs que els apropen als pans tradicionals de qualitat. El Pa de Pagès Català que ha presentat Miquel Guich a la final del concurs, s'ha elaborat amb una massa mare de cultiu sòlida amb farines ecològiques i d'un grau d'extracció reduït. El pa que elabora al seu obrador presenta un procés de fermentació de 24 hores.

Primera participació

Guich, que era la primera vegada que es classificava a la final del Concurs Millor Pa de Pagès Català, s'ha mostrat molt content pel reconeixement: "Ha estat increïble guanyar aquest Concurs, sabent que entre els finalistes hi ha flequers de primer nivell. Per a nosaltres és el millor recolzament que podíem rebre. Portem un temps treballant de valent per aconseguir donar a tots els nostres productes la màxima qualitat", ha explicat. El premi consisteix en una borsa de 2.000 euros i una placa acreditativa.

L'acte, que ha estat amenitzat per un parell d'actors de La Roda Produccions i presentat pel periodista de la televisió de Gavà Josep Antoni Moreno amb el suport del secretari del Consell de la IGP, Alfredo Verdegay, ha estat



A DALT, TAULA DEL JURAT EN EL MOMENT DE VALORAR ELS PRODUCTES DE LES FLEQUES FINALISTES; A BAIX: LA FOTO DE FAMÍLIA DEL GUANYADOR I TOTS ELS FINALISTES A L'ACTE CELEBRAT A L'ESPAI MARAGALL DE GAVÀ



GUICH, DEL FORN DEL PASSEIG DE BARCELONA, GUANYADOR DEL CONCURS

centrat en la deliberació oberta del jurat dalt de l'escenari, presidit en aquesta ocasió per l'alcalde de Gavà, Raquel Sánchez. El jurat ha analitzat i valorat tres exemplars de pa de pagès de cadascuna de les fleques finalistes, un d'ells elaborat 24 hores abans, en un tast a cegues on es tenia en compte l'aroma, el color, el sabor, la presentació i la conservació del producte.

Al final del concurs, després de l'entrega dels guardons, l'alcalde de Gavà ha acomiadat l'acte amb unes paraules on ha valorat els aspectes tradicionals del pa de pagès i la vinculació de Gavà amb la tradició fornera a través dels pans de Sant Nicasi que formen part del imaginari festiu del municipi.

En acabar, i al vestíbul de l'Espai Maragall, s'ha servit un càtering amb productes típics de Gavà i vins i caves de la terra. **///**

El chef Oscar Manresa crea una fundación en Gavà para contribuir a la felicidad de los necesitados

El propietario de Kauai (Gavà Mar) y ocho restaurantes más en Barcelona, prepara un décimo establecimiento de cocina oriental

El empresario y cocinero, que reside en el Baix, ultima un libro sobre el mercado de la Boqueria que presentará en Sant Jordi

Juan Carlos Valero

Oscar Manresa va a ser el primer chef con fundación propia. Propietario del grupo Food & Music, con el que reproduce sus dos principales aficiones, la comida y la música, este ciudadano de Gavà que hace ocho años creó Kauai, su particular “isla” de libertad donde gozar de cocina de brasas, arroces y buenas tapas en un entorno paradisíaco entre las dunas playeras y la pineda, ultima los preparativos de una fundación que llevará su propio nombre y en la que canalizará toda la actividad altruista que desarrolla, pero ahora de acuerdo con los servicios sociales de los ayuntamientos de la comarca.

“Quiero contribuir a que todo el mundo pueda disfrutar de momentos especiales en su vida, como el cumpleaños de un hijo o la celebración de las bodas de plata de un matrimonio y que, por motivos económicos, no pueden culminar”, señala el chef. A través de la fundación también desarrollará cursos de cocina asequible, porque comer bien no está reñido con el precio.

Manresa ya coopera con muchas oenegés, pero ahora ha decidido dar un paso al frente para constituir una fundación en la que piensa reclutar a patronos que también contribuyan a la causa de momentos de felicidad para los menos favorecidos.

El chef también ultima su primer libro, dedicado al mercado de la Boqueria donde también tiene un es-

tablecimiento, El Altar, que tiene una sola mesa (hasta 15 comensales) y su ubicación en el primer piso de un edificio sin ningún cartel que indique que haya un restaurante. Pero lo hay. Es una suerte de local secreto. Donde el equipo de Casa Guinart, también de su propiedad, le da una vuelta más a la cocina tradicional basados en los alimentos frescos del mercado. El dinero que obtenga del libro que editará Planeta Gastro para Sant Jordi del año próximo también irá destinado íntegramente para su fundación.

La música, el quinto elemento

Oscar Manresa hace 20 años que se dedica al mundo de la restauración. Después de cursar un Master in Business Administration (MBA), abandonó la dirección general de una multinacional informática harto de tanto estrés para entregarse por completo a una de sus pasiones, la cocina. “Tiré de la cadena y me apunté en la escuela de cocina profesional Hofmann y luego cogí el Magatzem del Port en mi barrio natal, la Barceloneta, con solo 9 mesas y haciéndolo todo yo”, recuerda el chef.

Hace 15 años abrió Torre de Alta Mar, donde empezó a poner en práctica la cocina de los cinco sentidos, con el gusto naturalmente presidiendo, pero también con la vista en el plato y el paisaje de la Barcelona portuaria a vista de pájaro; el olfato, el tacto de comer algunos platos con los dedos y el oído regalado con una selección musical.

Porque la música es otra de las pasiones del chef y lo aplica en todos sus locales a través de un director musical



OSCAR MANRESA ABANDONÓ SU CARRERA COMO DIRECTIVO DE UNA MULTINACIONAL PARA DEDICARSE A UNA DE SUS PASIONES: LA COCINA

que selecciona lo que se tiene que oír en cada establecimiento. De madre profesora de piano, Oscar Manresa despuntó como guitarra del grupo Rock 60 junto a Loquillo y el escrito Dani Rojo, también conocido como “el millonario” según la policía de Barcelona, ya que luego fue un conocido gánster de los años ochenta y noventa, ex politoxicómano y ex atracador de bancos. Rojo dejó atrás su pasado delictivo al salir de la cárcel y comenzó a trabajar llevando el “merchandising” de artistas como Loquillo, Bunbury, Elefantes o Rosario y luego se consagró como escritor de novela negra.

Oscar Manresa mantiene su devoción por la música en 99% Motobar, ubicado en la barcelonesa calle Joan Güell junto al Espacio Harley-Davidson, establecimiento a base de cocina americana acompañado de la mejor música Rock del momento. También Taberna de Tío Carlos se dedica a la música, pero en este local del Passatge de Gutenberg junto a Las Ramblas están especializados en rumba catalana. //



SALA DEL RESTAURANTE, UNO DE LOS DISTINTOS ESPACIOS DEL PLAYERO KAUAI

Menús diarios en el oasis Kauai

Después de quedarse con el emblemático Casa Leopoldo junto a Romain Fornell, donde se puede comer y cenar todos los días un menú de las especialidades de la casa por 35 euros, Oscar Manresa prepara la apertura de su décimo restaurante, dedicado a la cocina oriental. Pero es en Kauai de Gavà donde este chef se siente como en su propia isla. Junto a las dunas de la playa está todos los fines de semana, aunque el establecimiento no cierra en todo el año.

Desde noviembre y hasta marzo, Kauai ofrece un menú de martes a viernes de 20 euros en el que se incluyen dos tapas y un plato del día, además de

bebida y postre, con la ventaja añadida de que la carta de vinos tendrá un 50% de rebaja durante todo este periodo hasta primavera. Además de la zona de barbacoas donde se cocinan también todo tipo de arroces y guisos, los distintos espacios del establecimiento también se dedican para cursos o “team building” o actividades lúdicas de fomento de equipos para empresas.

Kauai también abrirá todas las festividades navideñas, menos el día 25, con una cena y fiesta de fin de año por 90 euros para los adultos, ya que habrá también menús infantiles y para adolescentes a precios más baratos.

Baix Llobregat: i para comerte!



HUEVO A LA ROMANA CON CALAMARES Y CEBOLLA

El chef del restaurante santboiano Marimorena, Albert Mendiola, es elegido como el 'Cocinero del Año 2017'

El Confit de 'Pota Blava' de Susana Aragón, chef del Cèntric Gastrobar, gana el concurso 'Plato Favorito de los Catalanes'

Imanol Crespo

El Baix Llobregat ha triunfado y de qué manera en la nueva edición del Fòrum Gastronòmic celebrada en el Palau de Congressos de Girona. Albert Mendiola, chef del restaurant santboiano Marimorena, ha sido elegido como el nuevo 'Cocinero del Año 2017', tras ser el más votado de los cinco finalistas: Alvar Ayuso (Restaurant Alvar del Hostal Empúries de Roses); Kaya Jacobs (El Tossal Gros, Prenafeta); Ariadna Julian (Montvínic, Barcelona) y Sergi Roca (Esquibri, Navata).

En su caso, Mendiola ha cocinado un huevo a la romana con calamares y cebolla, con el que ha querido mostrar su apuesta por el producto de proximidad, como no puede ser de otra manera, desde el corazón del Parc Agrari del Baix Llobregat. Y, además, a unos precios más que asequibles y adaptados a la zona metropolitana: "Es la cocina de la abuela, pero con la mirada del nieto y al lado de una huerta como es la del Parc Agrari del Baix Llobregat", define Mendiola. "Mi ilusión siempre fue hacer todo lo que había hecho fuera de mi entorno, cerca de casa y a un precio que la gente se lo pudiera permitir".

El restaurante -regentado junto con su mujer y jefe de sala, Patricia- está ubicado en la Ronda Sant Ramon de Sant Boi, prácticamente, a los pies de La Muntanyeta, y



ALBERT MENDIOLA, DEL REST. MARIMORENA, RECOGE EL PREMIO EN GIRONA

ràdio corbera 107fm



El Llobregat, impulsor del talento

Desde la publicación comarcal de El Llobregat queremos felicitar al chef santboiano Albert Mendiola, elegido por votación popular como Mejor Cocinero del Año 2017, y celebrar su victoria en la que la cabecera ha contribuido activamente desde su nominación con el artículo 'El chef santboiano Albert Mendiola optará al Premio Cocinero del Año 2017'.

La información, que contaba con el enlace directo a La Vanguardia para votar, ha sido la más leída de su semana publicada y la segunda más leída de todo el mes gracias a haberla compartido en diferentes canales de difusión, así como las redes sociales propias de El Llobregat. El artículo fue citado, incluso, en la información publicada poco después por El Periódico de Catalunya, haciendo referencia a detalles de la vida profesional que Mendiola compartió en una entrevista exclusiva para El Llobregat.

Es un placer, pues, haber sumado como medio de comunicación en la victoria de Mendiola con quien compartimos mensaje y su apuesta por los productos de proximidad; de la misma manera que lo hace la pratense Susana Aragón a quien también seguimos desde hace años y que, también, ha contado con nuestro apoyo en las redes sociales de El Llobregat a partir del trabajo de difusión de la Asociación de Gastronomía y Turismo del Baix Llobregat.

De hecho, prueba de nuestro compromiso con el producto de proximidad es que el Restaurant Marimorena y El Llobregat colaboramos juntos en la segunda edición de los Premios El Llobregat, celebrados en Sant Boi, mientras que Susana Aragón fue la chef del catering de la tercera y última gala, que tuvo lugar en El Prat y que contó con una excelente propuesta de productos locales.

A los dos, ¡gracias y felicidades! ///

es uno de los referentes de la ciudad desde su apertura en 2012, pero también de las ciudades de su entorno. Tanto es así que empezaron en un pequeño local cercano y tuvieron que cambiarse a otro más amplio, para ofrecer un servicio más confortable y acogedor.

Desde su cocina, el chef santboiano muestra todo lo aprendido a lo largo de su larga trayectoria, que empezó cuando él tenía 16 años. Como muchos de los grandes profesionales, por casualidad. Mendiola quería ahorrar para el carné de conducir y empezó a trabajar en un restaurante de Salou. Era su primer contacto con el mundo de la hostelería y acabó en la cocina. Poco después, cosas de la vida, estaría en el País Vasco trabajando, pese a sus 21 años, con Martín Berasategui, quien le puso entonces como jefe de cocina del Kursaal.

Desde entonces ha estado vinculado a las cocinas de importantes locales como el del Bar Mut, L'Espunyola' o el Negro-Rojo.

El 'Pota Blava', producto estrella

Confit de 'Pota Blava', con moniato, ciruelas y vermut Tarrida. El plato de Susana Aragón, chef del restaurant pratense Cèntric Gastrobar, ha sido elegido como el Plato Favorito de los Catalanes en la final del concurso realizado por la Revista Cuina. Con 14.926 votos finales, se ha impuesto a las albóndigas de pies de cerdo y avellana de Reus con sepia, del restaurante Color d'Olor de Poma.

De esta manera, el pollo y capón de El Prat, a través de la propuesta de Aragón, toma el relevo de la 'Escudella i Carn d'Olla', vencedora en la pasada edición.



CONFIT DE POTABLAVA



Embajadora del 'Slow Food'

Por su parte, Aragón engorda aún más su trayectoria, vinculada desde hace años al producto de proximidad y temporada. Así se dio a conocer a través del restaurant Ona Nit, en El Prat; espíritu que ahora mantiene en el Cèntric Gastrobar de la misma ciudad. Muy activa en la promoción de productos de proximidad locales y comarcales a través de la Asociación de Gastronomía y Turismo del Baix Llobregat y del movimiento 'Slow Food', la chef ya llevó el 'Pota Blava' a la final de la Mejor Tapa de Cataluña en 2015 con un excelente trifásico con el pollo pratense como protagonista. Con el mismo objetivo y compartiendo la apuesta por los productos del Parc Agrari, Susana Aragón fue la chef encargada del catering de la tercera edición de los Premios El Llobregat, celebrados, precisamente, en El Prat. ///

SUSANA ARAGÓN FUE LA ÚLTIMA PREGONERA DE LA FESTA MAJOR DE EL PRAT POR SU IMPLICACIÓN EN DAR DIFUSIÓN A LOS PRODUCTOS DE PROXIMIDAD

El Baix, un gran bazar

Si no sabes cómo quedar bien en esta maratón de festividades navideñas y de regalos, desde El Llobregat hemos querido ponértelo fácil con distintas y variadas propuestas a partir de empresas y entidades que tienen su base en el Baix Llobregat y L'Hospitalet y, por tanto, un vínculo muy estrecho con el territorio. Una gama de productos que te ayudarán a conocer algunas de las propuestas que triunfarán, este año, en el territorio, así como ideas excepcionales para disfrutar de la zona de El Llobregat.

Hemos elegido en este nuevo 'Bazar' a empresas como Equivalenza, Prenatal, Esdemarca, Caprabo, Rosa Clarà, Marisquería Santos, CRAM, Splau, Viladecans The Style Outlets, FGC, Canal Olímpic de Catalunya...



esdemarca
Just for you

Zapatillas Mustang Funnors en Esdemarca.com

Las zapatillas ideales para tus looks casuales de fin de semana. Forro interior con tejido de rejilla al tono. Cierre con cordones y suela anti-deslizante. 19,95 €



Secador AC Signatura Pro Rowenta. 32,99 €

Plancha de pelo Liss & Curl: 29,99 €



Cortapelos Wet & Dry Precision. 29,99 €

ROWENTA
caprabo
con ERDESKI



3x1 Set Depilación de Rowenta. 32,99 €

50% descuento



ROSA CLARÀ marca tendencia con nuevas propuestas para Navidad

Rosa Clarà, firma de moda de reconocido prestigio internacional, marca tendencia estas navidades con diseños repletos de sensualidad que se adaptan a las nuevas exigencias de estilo de la mujer moderna.

El rojo carmesí y el negro azabache, colores festivos por excelencia, ceden protagonismo a una nueva gama de tonos metálicos y nude que hacen de las transparencias, la pedrería y las plumas sus mejores aliados.



Vestido de crepe y pedrería color negro. 800 €



Perfume Cover Collection de Equivalenza. 11,95 € (50 ml)



Pack de regalo nº219 Label Negro 50 ml

EQUIVALENZ

Pack de regalo Label Negro nº226 100 ml



Silla de auto de Giordiani Metropolitan, en Prenatal. Color gris melange. 399 €, incluye la silla de paseo y el capazo.



Cartera Joya. 310 €

atmosfera HOME -10%*

Levi's -10%*

splau SHOPPING

JACKEJONES -10%*

SPORT ZONE -10%*

Descuentos de splau a partir de su app.

Prenatal

Descubre la línea de accesorios universales



Sandalias doradas con plataforma. 120 €.



Montserrat Classic Express 1890

Viaje mágico hasta la montaña sagrada de Montserrat a través del modernismo, con el único tren turístico restaurante de Catalunya del s XIX. Desde 80 € por persona.



Curso de Pádel en el Canal Olímpic de Catalunya

Es el deporte de moda en estos momentos y en el territorio contamos con nuevas pistas excelentes como las del Canal. Curso mensual, un día a la semana para dos personas: 90 €.



Mariscada en Restaurante SANTOS

Es una de las marisquerías más conocidas del territorio y ahora ha dado un nuevo impulso con la remodelación del local de Sant Boi. Regala una cena: Menú especial (40,40 €)



Apadrina una tortuga en el CRAM de El Prat

Además de colaborar con la recuperación de los animales marinos, te permitirá acceder gratis al CRAM y seguir la evolución de los ejemplares. Un regalo solidario y responsable. 50 €



Prueba antes de regalar un Personal Shopper

Si tu pareja es un desastre vistinedo, regala la asesoría de un personal shopper. El Viladecans The Style Outlets te da la oportunidad de probar uno gratis. Conseguirás descuentos.



Abono de temporada en el Teatre Núria Espert

Se trata de uno de los mejores equipamientos culturales del territorio, de referencia del Baix: el Núria Espert de Sant Andreu. Sus propuestas nunca decepcionan. 52 €



Suscripción a la revista '5W'

El periodista pratense Agus Morales ha publicado su libro 'No somos refugiados', ya un excelente regalo. Si te interesa el tema, 100% recomendable la revista '5W'. Desde 36 €.

OPINIÓ



Herramientas cargadas de futuro

Los ciudadanos metropolitanos, entre ellos los del Baix Llobregat y L'Hospitalet, han visto como en una misma semana -la última del año- la administración ha encarecido varios servicios básicos como son el transporte público o el agua. Vayamos por partes. La T-10, el título de referencia, cuesta ya 10,20€. De media, la tabla de tarifas sube en un 2% (por encima del 1,2% del IPC) y afecta de manera generaliza a todas las zonas y a todos los títulos con la excepción de la T-Jove y la T-Mes Bonificada.

Este incremento acaba con años de contención en la que los precios habían sido congelados e incluso rebajados. Y lo hace justo en el año en el que se empiezan a aplicar medidas de restricción del uso del vehículo privado para intentar ganar usuarios en el transporte público y, con todo, mejorar la calidad del aire. Esta subida no se entiende, ni siquiera para justificar el aumento de frecuencias programado para los días de episodios de contaminación. Tampoco que se aplique la misma política de precios para el turismo. No puede pagar lo mismo un estudiante que necesita el transporte para ir a la universidad o un trabajador para ir a su puesto de trabajo que los turistas que usan el transporte público para visitar la ciudad.

En un momento de éxito del turismo de la ciudad condal y de récords históricos que, de hecho, necesita repensar el modelo, es necesario aplicarles un recargo en el transporte, en favor de los usuarios más desfavorecidos. De la misma manera, no tiene que pagar lo mismo un usuario esporádico que uno asiduo, que tiene que verse bonificado. Por todo, la T-Mobilitat representa una auténtica oportunidad para revolucionar el modelo y que, por tanto, la política de precios sea más justa. A las puertas de su puesta en funcionamiento, la política de precios tendría que haberse mantenido.

Algo parecido ha ocurrido con el agua. A semanas de que el Tribunal Supremo falle sobre el proceso de adjudicación de la gestión de ATLL a Acciona y todavía sin gobierno en Cataluña, es impropio que la Agència Catalana de l'Aigua no espere y suba un 11,8% el agua en alta a las suministradoras de agua, lo que puede derivar en un euro al mes de incremento de un recibo medio. Sube el transporte, sube el agua, sube la luz, el petróleo, el IPC... Un puñado de euros que para las rentas altas no son nada, pero que para la mayoría de ciudadanos del Baix Llobregat y L'Hospitalet es un apretón de cuello más.

La Administración ha perdido el miedo a encarecer los precios de los servicios, imaginamos que con la coartada de la recuperación económica y de los programas que, por ejemplo, en materia de pobreza energética, se han ido implementando. Sea como fuere, es conveniente recordar, a las puertas de una nueva precampaña de las municipales de 2019, que las ayudas para los colectivos desfavorecidos en este sentido son un derecho que tienen como ciudadano y no ningún favor. Con lo que los gobiernos locales que lo

practiquen tienen que abandonar cualquier política clientelar de ayudas, a la vez que todos los partidos en la oposición deben comprometerse a mantener dichas ayudas y seguir asistiendo a quien lo necesite.

Dibujar lo que queremos ser

Para definir lo que queremos ser, el Baix Llobregat y L'Hospitalet tiene este 2018 la herramienta clave para marcar las líneas del futuro a medio y largo alcance. Se trata del Plan Director Urbanístico Metropolitano que, a final de año, contará con un documento de avance. El Urbanismo -en su sentido más amplio, pero también el de cirugía fina- representa la gran herramienta para definir las décadas del futuro en el territorio y prueba de ello es el PGM de 1976, todavía vigente. Tras más de 300 reuniones en este 2018, AMB presentará el documento de avance del PDU Metropolitano, que reclama la participación activa de todos los actores primordiales del territorio y que nosotros, como medio, y como ya hacemos en esta edición, seguiremos muy de cerca. ///



No queremos ser ciudadanos de segunda

Una rotonda provisional desde 1992; variantes con malas hierbas; metros y trenes que pasan, pero no paran en nuestras paradas; túneles sin luz al final; un enlace que estaba a punto de inaugurarse, pero que resulta que nacería pequeño y colapsado... No queremos ser ciudadanos de segunda.

El Baix Llobregat inicia este 2017 envuelto de diferentes decisiones pendientes, que se podrían y se deberían concretar a lo largo de este año: la respuesta de Fomento ante la paralización de las obras de diferentes infraestructuras; la mejora de la red en transporte o la aplicación de las primeras restricciones viarias para mejorar la calidad del aire serán los grandes temas de este año en el territorio. El 2017 marca, de hecho, el ecuador del mandato municipal y es, por tanto, momento de llevar a cabo lo que hasta ahora se ha quedado en hojas de ruta o a la espera de administraciones superiores.

En un contexto en donde la macroeconomía sigue ofreciendo resultados favorables mejores que en años anteriores, el Baix Llobregat se ha hecho aún más fuerte con datos mejores a la media catalana. El territorio no se deja llevar por la inercia, sino que tira del carro de Cataluña junto a otras comarcas metropolitanas. Sin embargo, el freno sigue echado cuan-

do hablamos de la competitividad de nuestra red de infraestructuras y de nuestra red de transporte.

Lo que sí ha cambiado es el escenario político. El Gobierno del Estado, del que depende el Ministerio de Fomento, ha perdido la mayoría absoluta que le otorgaba libertad de decisiones en la legislatura anterior. Ahora el pacto político no solo es necesario sino imprescindible. El Baix tiene aquí, pues, una oportunidad de oro para presionar a la administración central, más, si cabe, con la nueva predisposición o actitud del Partido Popular frente a Cataluña. Es el momento, y no hay excusas, para reactivar las obras y llevar a cabo la pata sur de las rondas con la variante de la C-245 –proyecto preolímpico–; el ‘bypass’ de la Torrasa y el resto del Plan de Rodalies; el enlace de la A-2 con la AP-7; la variante de Vallirana; la autopista de camiones al Port de Barcelona; el cuarto cinturón...

En este sentido, la movilización local ha cogido fuerza de manera conjunta y con la complicidad de la Generalitat de Catalunya, a quien también transmitimos este titular. El Govern, junto a AMB, tiene que ser el encargado de acabar con la centralidad excesiva de Barcelona que se concreta, sobre todo, en la red de transportes. Pese a que el Ejecutivo de Puigdemont ha hecho pasos en esta dirección –a través

de las comisiones bilaterales que han dejado de ser algo exclusivo de la ciudad condal–, el debate se ha reabierto tras el pacto con el Ayuntamiento de Barcelona para acabar las estaciones de la L-10.

Si es cierto que el gobierno local de Ada Colau ha hecho un esfuerzo económico para avanzar 40 millones de euros a través de la compra de inmuebles de la Generalitat, también es verdad que una obra parada es un gasto tremendo sin ningún valor de retorno. Por ello, invitamos a Generalitat y L’Hospitalet a que busquen soluciones para solucionar esta situación también en la segunda ciudad de Catalunya.

Sin llevar a cabo estas medidas, cuando hablamos de iniciar cambios estructurales en la movilidad para reducir los niveles de contaminación, podemos estar empezando la casa por el tejado si los ciudadanos no cuentan con infraestructuras competentes que eviten los colapsos viarios o una red de transporte igual de competente tanto para ir a la capital catalana como para las conexiones intermunicipales.

Porque hasta en la restricción de la circulación tendrá una afectación distinta entre los vecinos de Barcelona y los de las comarcas metropolitanas, que cuentan con un parque de vehículos más antiguo. Hasta en esto podemos ser ciudadanos de segunda; y no, no queremos serlo. ///

El maná ferial, en peligro

Históricamente, Barcelona ha sido considerada ciudad de ferias y congresos desde que en 1888 y luego en 1929 acogiera Exposiciones Universales. Unos acontecimientos que dejaron importantes legados en la capital catalana en forma de recintos: el del parque de la Ciudadela y el Arco de Triunfo, en el primer caso, y el recinto de Monjuïc en el segundo. Se antoja paradójico que en plena era digital, en los albores de la cuarta revolución industrial, los humanos sigamos necesitados de relacionarnos cara a cara y de viajar por todo el mundo para visitar los escaparates de las novedades de los distintos sectores. Pero afortunadamente es así y no sólo nos relacionamos a través de las máquinas. Por eso las ferias y congresos son el punto de referencia para la transmisión de información en exclusiva, para tomar el pulso a las últimas innovaciones, el punto principal del encuentro entre profesionales y para la competitividad empresarial.

Las ferias también son una plataforma que promueve la internacionalización de las empresas, donde los canales de venta refuerzan su crecimiento. Un gigantesco sector de sectores y también un balón de oxígeno para las pymes. Además, nuestra institución ferial es el principal ejemplo del modelo de colaboración público-privado catalán, ya que la gestión está profesionalizada y asesorada por el empresariado, mientras los edificios del recinto de Gran Vía en L’Hospitalet son públicos y los 850 millones de euros que han costado los estamos aún pagado entre todos, principalmente a través de los presupuestos de la Generalitat y del Área Metropolitana de Barcelona, pero también de forma directa, se financian anualmente desde los presupuestos del Ayuntamiento de L’Hospitalet a través de su participación en Fira 2000, donde forman parte de su consejo de administración la alcaldesa Núria Marín, de L’Hospitalet, y el alcalde de Cornellà, Antonio Balmón.

Nadie discute que para Barcelona, la actividad ferial es un agente generador de efectos multiplicadores y un factor de aceleración de su economía. Pero más allá de que la alcaldesa de L’Hospitalet aparezca en todas las fotos de las inauguraciones de las ferias y congresos que se celebran en el recinto de Gran Vía y de una ruta de tapas, existen dudas sobre si el efecto multiplicador y benéfico de la actividad ferial se extiende en igualdad de condiciones entre los hospitalenses y resto de habitantes del Baix Llobregat, más allá de trabajar en el servicio, tanto hotelero, como de transporte, así como en el montaje de stands y catering.

Un estudio de Esade valora el impacto ferial en 2.600 millones de euros, que se distribuyen de la siguiente forma: mil millones es gasto directo del visitante, 1.400 son el valor de la actividad entre expositores y visitantes y unos 750 millones pertenecen a la captación impositiva, de la que 400 millones corresponde al IVA generado. Unas cifras que para el director general de Fira de Barcelona, Constantí Serrallonga, “suponen el retorno de la inversión pública en la construcción de los recintos por la vía del impacto fiscal y de generación de actividad económica”. Pero cabe preguntarse qué parte de ese monto se queda en nuestro territorio, porque en lo concerniente al intangible de la generación de valor de marca, el cien por cien se lo lleva Barcelona.

Nuestro territorio acoge una importante herramienta que aporta una generación extraordinaria de valor, porque nos permite acceder al más actualizado conocimiento de la humanidad en materia tecnológica y productiva. Sin duda, tener cerca el recinto ferial es una ventaja competitiva y una palanca de motor económico. Pero al igual que Fira de Barcelona ambiciona competir con los certámenes alemanes y juega en la Champions League del sector, en L’Hospitalet y en la comarca del Baix Llobregat aspiramos a que los acontecimientos que acoge nos irradie de

valor añadido y nos inocule de ventajas competitivas para nuestras empresas. En suma, que el maná ferial también nos alcance más allá de la generación de empleo con bajos salarios.

Analizar el impacto

Urge, por ejemplo, que nuestros políticos analicen el impacto social, de conocimiento, innovación, talento, tecnológico y de creatividad que nuestro territorio obtiene por ser los “caseros” de la actividad ferial. Y que participemos activamente en el reto colectivo, aún no resuelto, de cómo facilitar la transferencia tecnología que observamos en los salones feriales, de nuestras universidades a nuestras industrias. Una buena oportunidad la tenemos el próximo mes de octubre, cuando el recinto de L’Hospitalet acogerá la celebración de la semana de la industria, un escaparate global de la denominada industria 4.0, donde la innovación y la tecnología de salones tradicionales como Expoquimia, estarán junto a nuevos, como el de impresión 3D, o el referido al internet de las cosas aplicado a la industria. De esta manera, nos subiríamos a la ola de la revolución que se está produciendo.

Pero antes, hay que resolver de forma preventiva la amenaza de nuevas huelgas durante la celebración del Mobile World Congress, la joya de nuestra corona ferial. La movilidad es clave en este tipo de acontecimientos para mantener alta la calidad de las ciudades que los acogen. Afortunadamente, ahora se cumple un año de la inauguración de la L9 del Metro, que facilita el acceso al recinto de L’Hospitalet desde el aeropuerto. Una infraestructura que, sin duda, aporta gran valor. Pero no es suficiente, porque ahora son los taxistas los que amenazan con estropear la experiencia del visitante.

De producirse una nueva huelga, estaremos contribuyendo al cumplimiento del sapientísimo refrán “entre todos la mataron y ella sola se murió”. Es demasiado lo que nos jugamos para que nuestros gobernantes se limiten solo a inaugurar. ///

Antes los bueyes que los carros

Ya lo dice el refrán que poco anda el que pone 'el carro delante de los bueyes', errando en sus prioridades, precipitándose en sus decisiones. La calidad del aire metropolitano es cada día, ciertamente, menos respirable que el de ayer. Y, por tanto, son necesarias medidas urgentes para abordar esta cuestión que, recientemente, ha merecido, de nuevo, el toque de atención de Europa.

Es, en este sentido, respetable y meritorio la apuesta valiente que, fundamentalmente, AMB está realizando por atreverse a implementar un paquete de medidas más bien impopulares cuando lo fácil en política es no hacer nada y mantener un espacio de confort que asegure la gobernanza de próximos mandatos.

Dicho esto, no quita que se esté poniendo, como decíamos, los carros por delante de los bueyes generando nuevas desigualdades ciudadanas desde el punto de vista de la movilidad. Las diferencias en la red de transporte público entre Barcelona capital y la periferia metropolitana son tan abismales que las afectaciones de las medidas propuestas, entre las que destacan las restricciones en la circulación, también se ceban, precisamente, con los que menos oferta de transporte tienen.

La red de transporte público no es competitiva a medida que uno se aleja de la capital catalana. Mientras el Consejo Editorial de El Llobregat reflexionaba sobre este asunto recordábamos una anécdota en Berlín, cuando un recepcionista de hotel nos aconsejaba no volver tarde porque el transporte público reducía muchísimo su frecuencia, de noche, ¡casi diez minutos! Una tardanza que sería una bendición si ocurriera por nuestros lares. Pero ya no hablamos solo de frecuencia, se trata de ampliar la conexión intermunicipal; de favorecer las combinaciones entre distintos modos de transporte; mejorar en Bus-Vao; que el metro cruce el río y no solo para ir al aeropuerto; que el tren de Rodalies sea un verdadero metro urbano; sin olvidarnos, entre otras cosas, del precio, que se dobla para los habitantes de la segunda corona metropolitana, los que viven en la Zona 2. Todo ello, además, con un mapa de transporte muy centralizado hacia Barcelona, tan radial como lo es el de Madrid con el resto de España, mientras que flaquea el espíritu que permitiría una verdadera conexión en red, también, entre comarcas metropolitanas vecinas como el Vallès Occidental.

No hay alternativa

La política aplicada, en general, para fomentar el uso de transporte público, ha sido hasta ahora la de reducir la capacidad viaria del vehículo privado. Eliminar carriles para destinarlos al bus-taxi es el ejemplo más representativo. Sin embargo, hay muchas alternativas para lograr que los ciudadanos se pasen al transporte público y abandonen el vehículo privado. Es evidente que hasta ahora no se ha logrado: prueba de ello es que, aunque todos los días veamos en las noticias los colapsos circulatorios, todos los días la ciudadanía sigue utilizando su coche. No hay alternativa.

Un buen paso para incentivar el uso del transporte público en todo el ámbito metropolitano es la integración de los municipios de la segunda corona en una Zona 1 ampliada, abaratando el coste de las tarifas y aumentando las opciones de los que ahora se mueven en la primera corona por un precio más barato. Las urbes metropolitanas han crecido en los últimos años sustancialmente y no todos pueden vivir en el Eixample barcelonés. Lo que dejaba sin sentido que, por ejemplo, Sant Feliu de Llobregat pertenezca a una zona y que Molins de Rei a otra.

Ahora bien, aumentar la Zona 1 no será suficiente -lo mismo que con la Tarjeta Verde- si no existe una verdadera oferta de transporte público abundante y atractiva.

De no ser así, las propuestas que se vayan presentando seguirán siendo un brindis al sol, mientras que las carreteras seguirán llenas de 'carros' con los baixlobregatenses dentro, perdiendo el tiempo, no como bueyes, sino como burros. ///

Autogols dels Consells Comarcals

L'il·lustrador i col·laborador de El Llobregat, Jaume Capdevila, més conegut com a 'Kap', ha presentat l'exposició 'Gols de Tinta. Futbol i vinyetes a Catalunya des de 1895 fins avui', que estarà, entre altres llocs, al Museu de Sant Boi fins el 14 de maig. La intenció és explicar-nos part de la vida social i política de Catalunya a través de l'esport i el dibuix. En aquest sentit, L'Hospitalet i el Baix Llobregat podrien comptar amb una bona caricatura després dels esdeveniments ocorreguts als seus respectius consells comarcals.

El més destacat ha estat, sens dubte, el Consell Comarcal del Barcelonès, que ha decidit immolar-se i desaparèixer, precipitat tot just després d'un informe de la Sindicatura de Comptes on es recullen suposades irregularitats -que es sumen als casos judicials oberts i podrien estar vinculats a la tasca de l'ens comarcal- i degut a les poques competències de l'ens. Qüestió que ha facilitat que tots els partits, per unanimitat, s'hagin posat d'acord en tancar la paradeta. Com va dir l'àrbitre Rafael Guerrero 'Penalty y expulsión'.

És curiós com partits que anteriorment defensaven l'ens, ara han canviat d'opinió. I és que no és la primera vegada que es proposa l'eliminació d'aquest òrgan. Ara, en canvi, és difícil de sostenir un ens que fa poca cosa i que, a sobre, hi ha indicis de que les fa 'malament'. Així, doncs, gol per l'escaire i final del partit, a veure si així es posa una mica de terra pel mig i tothom s'oblida de demanar responsabilitats polítiques.

En paral·lel, el Consell Comarcal del Baix Llobregat va viure un episodi excepcional. La comarca s'ha adherit al Pacte Nacional pel Referèndum després que dos consellers del Partit Popular no estiguessin al Ple comarcal i després que un conseller de Ciutadans marxés abans de votar aquest punt. Així, Entesa, ERC, PDECat i CUP van aconseguir tirar endavant la moció tot i ser, teòricament, minoria.

Més enllà que el territori estigui representat a la taula pel

Dret a Decidir i de la moció en concret, el darrer ple comarcal és un nou autogol en contra de la continuïtat del consell per falta de responsabilitat política i institucional. El territori no ha defugit del debat sobre el futur de la comarca, amb un nord que es sent molt allunyat de les grans ciutats del sud i amb unes ciutats metropolitanas igual de allunyades a les necessitats dels petits pobles del nord.

Després del darrer ple comarcal, encara és més difícil confiar en aquesta institució.

Tot, a més, amb un PSC que vota per barris. Mentre Viladecans demana a la Generalitat, al darrer ple municipal, respectar i complir la llei començant per l'Estatut i la Constitució, el PSC de Castelldefels va acceptar, en el marc de l'acord de governabilitat, incloure la ciutat a l'Associació de Municipis per la Independència, a l'igual que el PSC de Sant Just Desvern, que també està d'acord de formar part del Pacte Nacional pel Referèndum. Es dona el cas que l'alcalde de Sant Just, Josep Perpinyà, és també el president del Consell Comarcal. Per tant, Perpinyà va votar a favor a Sant Just, tal i com va marcar l'assemblea local; mentre que al CCBLL va votar en contra, segons la posició de l'executiva del PSC del Baix Llobregat.

Reconegut, a títol personal, el seu suport al dret a decidir i a un referèndum pactat, l'elecció per part del PSC de Josep Perpinyà com a president comarcal és un altre autogol al consell. Mentre els grans capitans fan de vicepresidents a l'Àrea Metropolitana, al partit no l'hi importa que el consell estigui presidit per un socialista que defensa el dret d'autodeterminació, que es el mateix que el dret a decidir, quan, precisament, Iceta ha demanat no donar màniga ampla en aquest sentit. És un gest més que mostra com el principal partit del territori infravalora el consell comarcal. Auto 'hat-trick'!

De continuar així, el Consell Comarcal del Baix Llobregat va camí de repetir els passos del Barcelonès. ///

■ L'ACUDIT D'EN KAP



L'exposició 'Gols de Tinta' estarà al Museu de Sant Boi fins el 14 de maig

Editorial

Igualdad de oportunidades desde la cuna

Todos los datos macroeconómicos demuestran la recuperación lenta, pero progresiva de la economía. Sea cual sea el ámbito geográfico que se analice, los datos pasan del rojo al verde del crecimiento y, por tanto, son positivos. Otra cosa es cuando bajamos a la realidad de la sociedad. Esta recuperación no está llegando a todos los segmentos, por lo que la brecha de la desigualdad se amplía con las consecuencias que ello conlleva. Prueba de ello es que han surgido nuevos conceptos como la pobreza energética o la figura del trabajador pobre. Encontrar trabajo ya no es una garantía de salir del umbral de la pobreza y la exclusión social, como antes.

Tras casi diez años desde la quiebra de Lehman Brothers, en septiembre de 2008, primera pieza en el dominó de inicio de la crisis, podemos afirmar que la recuperación no es, hoy por hoy, ninguna garantía de evitar el colapso de nuestras sociedades. Las cifras de paro no esconden la excesiva temporalidad de los trabajadores que, como decimos, en muchos casos tampoco llegan a final de mes; las empresas siguen mirando el futuro con cierto escepticismo y los costes de contratación, seguramente, sean demasiado altos; y, por su parte, la Administración, en mayúscula, sigue siendo un enorme Diplodocus. Excesivamente grande, pesada, garantista y, inevitablemente, lenta y burocratizada.

Esto tiene una consecuencia directa que hemos visto estos años: personas con Dependencia a las que les llegaba la carta de la Administración para revisar su posible prestación cuando ya habían muerto o empresas que cerraban a la espera, por ejemplo, del pago de clientes. Y esto no son números; son miles y miles de historias truncadas.

Ahora lo seguimos viendo cuando nos acercamos a los departamentos de Servicios Sociales o a entidades del sector como Càritas. Si antes la burbuja inmobiliaria explotó con las hipotecas, ahora no paran de llegar familias que no pueden pagar el alquiler, los suministros o que sufren pobreza alimentaria. Lo que se supone que debe ser un derecho inherente a la dignidad de las personas, sigue siendo un producto mercantilizado que hunde a los que no pueden pagar en un pozo de casi imposible salida.

Esto puede cambiar con la renta garantizada. Celebramos la unanimidad con la que el Parlament de Catalunya ha aprobado esta nueva prestación y que se abra un debate tan complejo como éste. Estamos en un momento de transición en el que la tecnología avanza a pasos agigantados y que conllevará la inevitable robotización de los procesos de producción. En Estados Unidos, calculan que esto podría derivar en la pérdida del 47% de los puestos de trabajo, casi la mitad. No se trata de volver a ser ludistas e iniciar una lucha contra las máquinas, se trata de anticiparnos y estar preparados.

El problema no es solo de los adultos que no logran incorporarse al mercado laboral, por las razones que sean; sino que existe el riesgo de transmisión generacional de la pobreza, más en España, que cuenta con unas tasas de pobreza infantil y de fracaso escolar de las más altas de Europa.

La desigualdad en los primeros estadios de la vida de un niño o niña es fatal para su propio futuro y, en suma, para el de todos. Una sociedad justa es, precisamente, la que garantiza la igualdad de oportunidades ya desde la cuna. ///

Buscant veritats

luny d'intentar trobar la Veritat -en majúscula, única i exclusiva-, horitzó del qual fugim per utòpic en un camp com són les ciències socials, si una cosa tenim clara del titular de l'editorial és que ha de ser en plural.

No fa gaire, un conegut periodista del territori comentava amb el director d'aquesta publicació com, recentment, li preguntaven pel nostre biaix ideològic. Aquesta persona estava vinculada a un partit polític. Tant el periodista com altre membre del partit que, en aquest cas, sí ens seguia des de fa temps, van coincidir en la pluralitat d'aquesta capçalera i l'ampli ventall de llibertat d'expressió que oferim.

Segurament, no van resoldre -en la resposta- el dubte de l'interlocutor, que esperava un color polític. Per a nosaltres, en canvi, és una excel·lent notícia poder representar el color de la pluralitat i que aquesta no sigui una característica més com a mitjà de comunicació, sinó que sigui la bandera que ens defineixi. Més encara quan el concepte de la 'postveritat' ha estat la paraula de l'any 2016.

Sota aquest esperit democràtic de la pluralitat, com no podia ser d'altra manera davant d'un projecte de la magnitud de la reforma de la Granvia fins al riu (Pla Director Urbanístic Granvia-Llobregat), El Llobregat fa dos anys que segueix de prop l'evolució del pla que, finalment, ha estat aprovat de manera definitiva després de dues fases d'exposició pública.

En aquest període, ens hem entrevistat -en persona- amb el director general d'Ordenació del Territori i Urbanisme de la Generalitat, Agustí Serra; vam avançar a l'estiu del 2016, en exclusiva, a partir de declaracions pròpies del subdirector general de Planificació Territorial i Paisatge, Josep Armengol, la segona revisió del pla urbanístic; hem conegut de primera mà la visió institucional del govern local i de Territori i Sostenibilitat; però, també, com no podia ser d'altra manera, hem donat veu a l'oposició política i, sobretot, ciutadana. Una feina que no ha estat lliure de dificultats i, per ser suaus, de males cares i praxi.

Com exposem en aquest número, L'Hospitalet canviarà

notablement la seva porta d'entrada sud, a la vegada, porta metropolitana de Barcelona. Ho farà a partir de la segona fase de soterrament de la Granvia que, a la vegada, porta amb ella la urbanització del seu entorn i el canvi de l'actual 'skyline'. En definitiva, i sent molt simplistes, hi haurà una segona plaça Europa al voltant de tot el clúster sanitari de Bellvitge i, per tant, a tocar del riu Llobregat, on s'obrirà un nou accés amb el Parc Urbà de Cal Trabal (superfície semblant a la Ciutadella amb el Zoo inclòs).

Pros i contres

El projecte compta, com tots, amb la seva llista d'avantatges i inconvenients. Per una banda, L'Hospitalet acabarà amb una de les esquerdes històriques de la ciutat, la Granvia, que quedarà com en el seu tram entre Ildefons Cerdà i Plaça Europa; unificarà tot l'àmbit sanitari a banda i banda de l'actual autovia; millorarà la mobilitat de la zona; enterrarà les línies elèctriques d'alta tensió; i comptarà amb un nou pol econòmic ple d'oportunitats. Cal matisar que en cap dels gratacels que s'elevaran a la zona (de fins a 90 metres d'alçada) hi haurà habitatges.

En contra, la ciutat esgota, pràcticament, tot el sol que quedava sense urbanitzar; elimina la poca activitat agrícola i natural que hi havia; i renuncia a l'horitzó, amb nous grans edificis, precisament, al costat del barri de Bellvitge, que passarà a ser el nou Manhattan de Llobregat.

Sigui com sigui, som a l'any 2017, no pas al 1992. Els temps han canviat i la societat exigeix claredat sobre els negocis que es vinculen a l'administració. Per tant, no és suficient amb debatre sobre l'interès públic d'un projecte, sinó que cal anar més enllà explicant, per exemple, qui és propietari dels terrenys sobre els quals s'autoritzarà la construcció dels nous gratacels de L'Hospitalet o que farà negoci de manera subjacent.

Tot just quan comença a enlairar-se la nova porta sud de Barcelona, encara hi ha molts dubtes per resoldre. Estarem pendents, buscant veritats. ///

L'ACUDIT D'EN KAP



Disfrutar del Baix, a pesar de Barcelona

Este verano se cumplen 25 años de la celebración los Juegos Olímpicos de Barcelona'92, un acontecimiento que abrió la capital catalana al mar y al mundo, pero también a su entorno inmediato. El Baix Llobregat dejó, entonces, de ser periferia y sus municipios abandonaron el apelativo de ciudades dormitorio con el objetivo común de acoger unos Juegos únicos. El Baix y L'Hospitalet colaboraron activamente a ese fin aportando tres subsedes, miles de voluntarios y, lo más importante, deportistas de élite que siempre han dado, dan y darán buenos resultados.

Aun así, las administraciones tienen desde 1992 cuentas pendientes con nuestro territorio y prueba de ello es el desarrollo de las obras de la pata sur: la variante de la C-245, que tiene que conectar la C-32 con la A-2/AP7 y que continúa sumando retrasos e inconvenientes.

Patio trasero

Es solo un ejemplo de que, en la práctica, el espíritu metropolitano sigue sin ser real y que el Baix sigue siendo el patio trasero de Barcelona, ciudad que continúa expulsando lo que no quiere a la periferia. Los barceloneses han visto que por fin se ha cerrado La Modelo. La cruz es que se han enviado los presos fuera de la capital catalana. A nuestro territorio. Ahora, la cárcel de Brians 1, en Sant Esteve Sesroviros, pasa a ser el cen-

tro de preventivos de referencia de la demarcación de Barcelona, mientras que, si le sumamos el sector 2, se ha convertido en la cárcel más grande –y de largo– de toda Cataluña.

Solo ha pasado un mes del traslado de presos y ya han llegado las primeras quejas, tanto por parte de los sindicatos por la masificación de la cárcel, como por parte del Ayuntamiento por los problemas de movilidad que se derivan del mayor número de desplazamientos que se producen, por lo que se vuelve a reivindicar mejoras en la B-224.

El proceso de expulsión de los centros penitenciarios de Barcelona acabará en 2025, cuando se trasladen a Zona Franca las reclusas de Wad-ras y del centro abierto de la Trinitat. De nuevo, estarán geográficamente más cerca del Baix Llobregat y de L'Hospitalet que de Barcelona. Se repite el fenómeno patio trasero.

Por sobrar, a Barcelona les sobra hasta turistas y es, ahora, cuando se piensa en el Baix Llobregat para redistribuir a los que saturan el centro de la capital. Mientras, en el Baix, prácticamente solo pernoctan y prefieren irse a Barcelona a consumir, con lo que el beneficio para nuestro territorio resulta testimonial. Gran parte de la culpa, tal y como señala en una entrevista en estas mismas páginas la consellera de Turisme del Consell Comarcal del Baix Llobregat, Mireia Monfort, la tiene la

falta de transporte público entre nuestros municipios. La excesiva centralidad de Barcelona, también en materia de transporte, hace que la conexión con la capital sea excelente, mientras que los desplazamientos en medios públicos entre municipios es un verdadero viacrucis, lo que dificulta la movilidad interna de nuestros turistas este verano y de todos los ciudadanos durante todo el año.

¡Buen verano!

En cualquier caso, estimado lector, El Llobregat quiere invitarle a disfrutar de las variadas ofertas de nuestro territorio a través de un Especial Estiu al Baix en formato digital y distribución gratuita, donde encontrará a lo largo de sus 300 páginas todo lo que puede hacer para disfrutar del verano cerca de su casa.

Reportajes temáticos, como la mejor gastronomía de km 0, actividades deportivas, la ruta de fiestas, y pueblo a pueblo, el podrá conocer los principales encantos en ocio, cultura, deporte, comercio, ferias, patrimonio... De norte a sur, y desde sus montañas a sus excelentes playas, 'Estiu al Baix' (disponible gratis desde hoy y hasta el 30 de septiembre en www.elllobregat.com) es una oda al excelente territorio que tenemos, un vademécum que nos ayuda a desearle un feliz verano. ///



EL MOVIMIENTO DE TURISTAS EN LA PLAZA EUROPA DE L'HOSPITALET ES CONSTANTE. EL RETO, AHORA, ES QUE ADEMÁS DE PERNOCTAR, VISITEN Y CONSUMAN EN NUESTRA VARIADA OFERTA

Editorial

Expulsados de la metrópolis

El concepto de 'gentrificació' nació en la segunda mitad del siglo XX de la mano de la socióloga Ruth Glass para explicar el proceso de transformación de determinadas zonas de Londres que, rehabilitadas con nuevos edificios para su revalorización, expulsaban a vecinos, en su mayoría de clara trabajadora, que se veían obligados a buscar vivienda en la periferia.

Por causas dispares –pisos turísticos, la tenencia de pisos vacíos por parte de entidades bancarias y la especulación, entre otras-, lo cierto es que Barcelona va camino de expulsar a sus clases más desfavorecidas, pero no a su periferia, porque los precios también son inalcanzables, sino mucho más allá debido a un sector inmobiliario y a unas administraciones que, lejos de aprender de los errores del pasado, están volviendo a hinchar la burbuja, en este caso, del mercado de alquiler.

La metástasis llega al Baix

Un fenómeno que, inevitablemente, ya afecta a los precios de los pisos de alquiler del Baix Llobregat y L'Hospitalet que no cesan de subir ante la impasividad de las administraciones que, como el Área Metropolitana de Barcelona, presidida también por la alcaldesa de la ciudad condal, Ada Colau, siguen sin poner remedio a

la situación pese a haber sido adalid del derecho a la vivienda.

No es que no haya oferta de alquiler social, es que no hay oferta de pisos dignos a precios asequibles. Y los pocos que hay vuelan ante la presión de la demanda, totalmente desproporcionada. El escenario actual no afecta, pues, solo a las clases más desfavorecidas, sino que la metástasis se extiende al resto de familias de clase media, por no decir de miles y miles de jóvenes que buscan independizarse de los padres.

Una situación insostenible, máxime cuando se ha demostrado que el mercado del alquiler también puede ser rentable para las administraciones, como abiertamente lo ha reconocido Jordi Cornet, delegado especial del Estado en el Consorci de la Zona Franca de Barcelona: "Las viviendas con alquileres asequibles son también un negocio", ha asegurado.

Mientras tanto, la realidad es que tan solo el 2% de Barcelona es parque residencial destinado a viviendas sociales, mientras que otras grandes ciudades europeas llegan al 20 o, incluso, el 30%. Esta debilidad abraza y abraza al Baix Llobregat por los errores de la ciudad condal.

Ya no es suficiente la política de venta de pisos de Protección Oficial, puesto que hay adjudicatarios que los están rechazando porque no pueden asumir su

coste ni las hipotecas. Es imprescindible, pues, ofrecer una opción real y segura, a partir de pisos de alquiler a un precio asequible que amplíe la oferta y, al tiempo, regularice el mercado, ahora mismo desbocado.

Pendientes del transporte

Expulsados de la metrópolis, los vecinos que opten por los municipios de la segunda corona del Baix Llobregat verán como, a diferencia de la burbuja inmobiliaria, no todo es capaz de romper el centralismo capitalino barcelonés. El transporte y la movilidad siguen siendo una asignatura pendiente y lo es, pese a que el recargo metropolitano en el IBI para el transporte público se pague en municipios que, sin embargo, reciben menor oferta.

El Tributo Metropolitano sobre el IBI recaudó, en 2015, 27,26 millones de euros en once municipios, entre los que destacan Sant Boi, Viladecans, Gavà o Castelldefels que, sin embargo, se ven obligados a afrontar su alta demanda de transporte solo con dos medios de transporte público que, además, les comunica mayoritariamente con Barcelona. Peor ocurre con otros municipios aún más periféricos, que son precisamente el destino de muchos vecinos que se ven "expulsados" de L'Hospitalet y de las ciudades del Delta por los precios prohibitivos de la vivienda. ///

Guanyar els peatges en favor del transport públic

A partir de l'1 de desembre, en contra del que semblava impossible anys enrere, arribaran les primeres restriccions en la circulació amb l'objectiu de disminuir els nivells de contaminació de l'atmosfera metropolitana. Una mala qualitat de l'aire que mata a 3.500 persones a l'any a l'àmbit metropolità. Sembla, doncs, indubtable que la gravetat de l'assumpte reclama mesures valentes i un canvi de paradigma en l'actual model de mobilitat. De moment, s'aplicaran només en els dos o tres episodis d'alta contaminació que hi haurà durant l'any, però seran permanents a partir de 2020.

Les mesures arriben a la vegada que continua creixent les estadístiques d'ús de transport públic, però també les del vehicle privat. Tot i els grans col·lapses de molts matins, el gran repte de perdre conductors en favor de la xarxa de transport públic no s'està aconseguint, fonamentalment, perquè l'oferta i la qualitat del servei continua tenint assignatures pendents. Falta d'interconnectivitat, falta de tipus de transport en els municipis perifèrics, falta de freqüències, falta de pàrquings dissuasius, excessiva centralitat de Barcelona són algunes qüestions que caldria

abordar de manera urgent.

És evident que no tenen les mateixes possibilitats les grans ciutats més pròximes a Barcelona com L'Hospitalet, Cornellà o El Prat que la resta de municipis metropolitans. En canvi, les restriccions s'aplicaran per a tots i per igual.

Cal, doncs, continuar en la millora del transport públic perquè sigui una alternativa real. En aquest sentit, la fi de les concessions dels peatges a Catalunya han de ser una oportunitat. Si s'aixeca la tanca dels peatges, tal i com defensava la Generalitat, podria augmentar en un 7%, segons AMB, l'accés de vehicles privats a l'entorn metropolità; agreujant, novament, la mala qualitat de l'aire mentre es restringeix l'ús dels vehicles contaminants. L'altra opció que estudia l'administració catalana és la de crear un nou impost per tots els titulars; una mesura del tot injusta per totes aquelles persones que no fan servir vies ràpides, però que tenen cotxes per petits desplaçaments.

Pagament per ús

Per tot, cal aplicar dues normes que són cabdals a Europa com són el pagament per l'ús i el pagament

per contaminar. És a dir, mantenir els peatges i millorar els models de fiscalitat. Uns peatges que ara, quan acabin les concessions, haurien de passar a ser de titularitat pública i així permetre derivar els recursos que generen directament en l'incentiu del transport públic, que encara es manté, per cert, en dèficit.

Aquesta és la veritable prioritat i no altres mesures més concretes que, en canvi, generen un important malestar social com, per exemple, és l'increment incontrolat de carrils bicis que substitueixen carrils de trànsit, tot i que només un 3% de la població vagi a la feina en bicicleta. Mentre no hi hagi una alternativa de transport públic de qualitat, la gran majoria continuarà apostant pel vehicle privat tot i que es trobi col·lapses pel matí o mentre no pugui aparcar perquè els han tret una filera en favor del carril bici.

Calen mesures urgents, però l'adaptació al nou model mai serà immediata. I l'objectiu principal –millorar la qualitat de l'aire– mai l'aconsegurem si no es corregeix el moll de l'ós. Com deïem, aconseguir una xarxa de transport públic excel·lent a tota l'àrea metropolitana que satisfaci tant al centre com a la periferia. ///

Pilars socials amb aluminosi

L'aluminosi, també coneguda com la febre del formigó, es refereix a un tipus de ciment que, precisament per la seva elevada quantitat d'alúmina, amb el pas del temps es fa menys resistent, més porós i, en definitiva, d'una qualitat que posa en perill l'estabilitat de les construccions.

Amb aquesta fragilitat es troben, actualment, els diferents pilars de l'Estat del Benestar, el que convida a consolidar fermament la seva qualitat, tot i algunes bones notícies. Tal i com expliquem en 'El Tema', la salut del territori ha invertit la tendència retalladora dels últims anys amb major pressupostos, més plantilla i més i millors equipaments. La recuperació econòmica ha arribat també a la salut del territori. Tot i així, les dades estan encara lluny de les que hi havia als anys previs a la crisi econòmica.

L'hivern s'afronta, doncs, amb millors garanties, però insuficients sinó fem un canvi de model radical com pot ser, per exemple, la individualització de les habitacions dels hospitals. Una qüestió de la que estem a anys llum i que no és un luxe; ben al contrari, establiria un bon grapat de diners. La prova de tot el camí

que tenim per recórrer és que l'Hospital de Viladecans sigui l'únic de Catalunya que tingui habitacions mixtes de fins a quatre pacients. Una dada insostenible que demostra que no s'han fet, durant anys, els deures i que la reforma del centre arriba molt i molt tard al nostre territori, una zona, per cert, que no destaca per la contractació d'assegurances privades.

Per altra banda, a educació, el Baix Llobregat compta amb un excel·lent equipament formatiu, de referència a tota Catalunya, com és el Centre de Formació Professional d'Automoció de Martorell, un centre que va ser inaugurat fa dos anys i mig i que continua infrautilitzat. És una qüestió que no es pot permetre en un territori que ha comptat històricament amb un dèficit de centres de formació professional i que continua patint. Del total de 42 especialitats formatives prioritàries per a la Generalitat, 18 no tenen cap entitat inscrita o acreditada per impartir la formació corresponent al territori. Terrible per a la nostra comarca industrial.

En el cas del CFPA, tenim la inversió feta, el centre construït, en funcionament, però al ralenti per la falta d'acord entre diferents actors implicats i, fonamental-

ment, per la dificultat que es deriva del fet que depengui del paraigües de quatre conselleries, entre altres institucions. Com diu l'àvia: "l'un mirant l'altre, les feines pengen".

Igualtat d'oportunitats

Garantir una àmplia oferta formativa de titularitat pública i propera a les necessitats del territori i del món empresarial és oferir una igualtat d'oportunitats als nostres joves. No fer-ho és ampliar l'escletxa de les desigualtats socials, en un moment, precisament, on la pobresa corre el risc d'enquistar-se al nostre territori, segons Càritas.

Aquesta situació coincideix, a més, amb un escenari d'incertesa política i econòmica on la marxa d'empreses -han canviat la seu social fora de Catalunya- pel 'procés' poden debilitar novament els pilars fonamentals de l'Estat del Benestar ara que ja sortíem del túnel de la crisi econòmica. Uns pilars que lluny de sortir enfortits, ho fan amb la febre del formigó, porós i amb una inestabilitat que podria fer caure la cohesió de la nostra societat. **///**

Publicidad Exterior.cat
EL MEDIO MÁS EFICAZ DESPUÉS DE LA TV

The advertisement features a laptop on the left and a smartphone on the right, both displaying the website's interface. The laptop screen shows a banner for 'Publicidad en Autobuses' with a bus image and contact information. The smartphone screen displays a map titled 'Recorridos' and a section for 'Soportes' with various advertising options. The background is a blurred city street scene.

Luces de Janucá

Es Navidad. Paseo por Pubilla Casas un domingo a las seis de la tarde con las manos en los bolsillos del abrigo. La humedad de las últimas lluvias oscurece las baldosas gris cemento de la acera. Hace frío. Y se me ocurre que no hay una imagen que inspire la noción de hogar, la calidez, como la luz al otro lado de las ventanas. Quizá porque la luz sea en mi sustrato cultural símbolo de ideas nobles como Dios, el conocimiento, la esperanza o la maternidad, pero también porque cuando camino solo, de noche, en un barrio que no es el que habito y con el invierno a doce grados doliéndome en las manos, añoro la calidez y la familiaridad del piso del que he salido hace unas horas.

En la neblina luminica que contornea las calles vibran los acordes de los villancicos tardíos, el aroma a almendra de los turrone. Alcanzo la Avenida Miraflores, ya más cerca de casa. Cruzan su cielo estrecho bombillas que forman círculos de colores. Que el 25 de diciembre es Navidad en L'Hospitalet es una evidencia. Pero también es la segunda noche de Janucá y busco instintivamente, a derecha e izquierda, dos candelicas que revelen un hogar discretamente judío. Me pregunto si intuirán los dos fumadores en la puerta del bar, el camarero chino detrás de la barra, detrás del cristal, o la madre suramericana con la que acabo de cruzarme, que cuando llegue a casa prenderé dos velas más una y que pronunciaré bendiciones en hebreo.

Quizá si el Ayuntamiento –en su loable y necesaria voluntad de integración de las distintas culturas que conviven en la ciudad– prestase la misma atención a las festividades judías que a las de otros colectivos, algunas personas más sabrían que Janucá está sucediendo y que hay en L'Hospitalet judíos que lo celebramos aunque no haya en la ciudad sinagoga, ni asociacionismo israelita y seamos una pequeñísima y discreta minoría. Sabrían también que no es “la Navidad de los judíos”, como algunos saben erróneamente, y que, de hecho, no todos los años coincide con Nochebuena. Para la mayor parte de los habitantes de L'Hospitalet, por desgracia, el judío sigue siendo el Otro, un desconocido, a menudo definido en base a versiones suavizadas de los estereotipos antisemitas enraizados en el imaginario europeo.

Así, muchos no saben que Janucá se celebra durante ocho noches y tiene su origen en los libros de los Macabeos. En el segundo siglo antes de la Era Común, los seléucidas tomaron Jerusalén. Antíoco Epifanes persiguió a los judíos al tiempo que prohibió la observancia del shabat o la circuncisión e incluso construyó un altar dedicado a Zeus en el Templo de Jerusalén. Pero el sacerdote Matitiahú se negó públicamente a sacrificar cerdos en el Templo y asesinó al oficial invasor que trató de imponérselo, prendiendo así la llama de la resistencia hebrea. Tras su muerte, sus hijos, capturados por lehudá el Macabeo, lideraron la oposición

a las fuerzas extranjeras, lograron recuperar la ciudad y se volvió a consagrar el altar que había sido impurificado con la introducción de ídolos paganos. Durante la restitución del Templo sucedió un milagro que es conmemorado cada año a partir del 25 del mes de Kislev (a finales de noviembre o durante diciembre): debido a la escasez provocada por la guerra, sólo se disponía de aceite para prender las luces de la menorá durante un día y, sin embargo, se mantuvo iluminada durante ocho jornadas, hasta que se pudo conseguir más aceite.

De ese pasaje proviene que, durante ocho noches, los judíos coloquemos junto a la ventana o frente a la puerta de nuestras casas un candelabro con nueve brazos. En un brazo más elevado que el resto se coloca el shamash (vela que se emplea para prender las demás) y cada noche se enciende una vela más hasta llegar a ocho. Junto a la lumbre, en la séptima noche, nos reuniremos unos cuantos amigos para disfrutar de la charla; comer latkes (tortas de patata y cebolla fritas), sufganiot (parecidos a las berlinesas) y monedas de chocolate. Hablaremos del trabajo, de la familia... Y de fondo quizá suenen melodías sefardís, aunque el jazz al estilo Nueva Orleans es también una opción probable. Estará sucediendo al otro lado de una ventana cualquiera. Es Janucá.

También en L'Hospitalet. ///

Apuntes desde el subsuelo

Antonio Fornés



DOCTOR EN FILOSOFÍA Y ESCRITOR. SU ÚLTIMO LIBRO ES 'CREO, AUNQUE SEA ABSURDO, O QUIZÁ POR ESO' (DIÉRESIS)

El colapso de las urgencias médicas y los cuernos de rinoceronte

Como cada año, con el invierno acabó llegando, pese a los efectos desestabilizadores del presunto cambio climático, el frío. Y con él, como no podía ser de otro modo, la anual epidemia de gripe. Nada nuevo bajo el sol, ¿verdad? Pura rutina estacional harta conocida para todos los habitantes de nuestra comarca.

No enfermar en fin de semana

Bueno, pues para todos no, ya que, para nuestras autoridades sanitarias, que con el invierno llegue la gripe, da la impresión de que supone cada año una sorpresa mayúscula que les pilla desprevenidos, pues invariablemente las urgencias de nuestros hospitales se colapsan y los pacientes son “amontonados” de mala manera en los boxes de urgencias a la espera de una cama...

La situación de la sanidad en Cataluña en general y en nuestra comarca en particular resulta cada día más deficiente pese a los esfuerzos denodados de nuestra ejemplar clase médica sin la que nuestro sistema sanitario se habría colapsado hace años.

El problema -no se engañen- es simple; y radica en la falta de recursos de nuestra sanidad y en la desgana con la que en general, la administración catalana aborda esta cuestión. Al parecer, nuestros dirigentes están demasiado ocupados en asuntos de “alta política” para dedicar su “valiosísimo” tiempo a un tema tan poco importante como la salud de sus ciudadanos.

Hace apenas unas semanas, se anunció a bombo y platillo la apertura, por fin, de un centro de urgencias pediátricas en L'Hospitalet. Lo que se olvidaron de publicitar nuestros políticos es que sólo se abrirá en días laborables. Así que tomen nota y hablen seriamente con sus hijos para advertirles que tienen prohibido ponerse enfermos en fin de semana, ¡hasta aquí podríamos llegar!

Menos mal que están nuestras autoridades para poner un poco de orden, si no seguro que algún niño maleducado era capaz de ponerse enfermo en domingo...

¿Quieren otro ejemplo al respecto de esta cuestión? Basta con un dato, en los últimos tiempos catorce municipios de nuestra comarca han visto como se cerraba el servicio de atención nocturna en sus ambulatorios. Como ven, la cuestión no parece ir por buen camino.

Pero, queridos lectores, no caigan en el desánimo. Si a los protagonistas de Casablanca siempre les quedará París, a nosotros siempre nos quedará la alcaldesa de L'Hospitalet, Nuria Marín, quien, en medio de este desastre sanitario, anuncia estos días que en nuestra ciudad va a instalarse el Centro Europeo de Desarrollo y Promoción de la Medicina Tradicional China.

Sin base científica

Reconozco que esta vez mi querida Nuria ha conseguido descolocarme, ¿qué hay colapso en los hospitales?, pues la alcaldesa, inasequible al desaliento, lo ha arreglado en un santiamén. Que vengan los chinos con sus cuernos de rinoceronte, sus ojos de tigre y sus huesos de antílope. ¡Pero cómo no se le había ocurrido a nadie hasta hoy! A partir de ahora, en lugar de tener que pasar aburridas horas de espera en el Hospital de Bellvitge, ya lo saben, todos a visitarse en el nuevo centro de medicina tradicional china, donde según los usos de esta medicina, el galeno asiático de turno les olerá, les tomará el pulso y les recetará alguna parte de un extraño animal perfectamente molida, eso sí.

Por supuesto esto no les curará. Hace ya años que la OMS afirmó que esta medicina carecía de cualquier base científica, pero... ¡y lo que se divertirán! Piensen en todas las anécdotas que al respecto podrán contar a sus compañeros de trabajo... Luego, claro, vendrá algún picajoso a aguarnos la fiesta recordándonos que la medicina tradicional china es la causante de la práctica extinción de especies como el rinoceronte, el tigre, el antílope saiga o el pangolín, o que China es la mayor dictadura del planeta y que su gobierno no tiene ningún respeto por los derechos humanos, pero no hagan caso, son los pesados de siempre con su ética, valores y principios.

Nosotros, con Nuria, a disfrutar de los exóticos brebajes chinos. ///

Qualsevol diria que no vaig assistir a la 66ena edició de la Nit de Santa Llúcia que es feia per primera vegada a la comarca i a l'Hospitalet, perquè se celebrava el divendres 16 de desembre del 2016 i em semblava que l'efemèride aportava massa si-

sos, que són números del dimoni; però la realitat és que, com és natural, no vaig ser convidat ni tenia per què ser-ho, i mai m'ha vingut de gust assistir a un sopar més o menys de gala, amb l'únic incentiu de la xafarderia com a finalitat.



Jesús Vila
periodista y escritor

El caliu literari

Aclariré que no em presentava a cap premi dels convocats, cosa que sí vaig fer fa una colla d'anys en una Nit semblant amb el resultat imaginable, de manera que el fracàs m'havia de servir per no insistir-hi mai més (cosa tampoc aconseguida). Havia comés ja un pecat de vanitat uns anys abans i va resultar tan sobtadament exitós que em pensava que participar en un concurs i guanyar-lo, estava clarament al meu abast. Les casualitats, naturalment, es produeixen molt de tant en tant i no n'hi ha prou a pensar que el que envies al judici d'uns quants entesos presenta una certa qualitat. Calen, a més, moltes altres consideracions que depenen de massa imponderables. I com que alguns no sabem ponderar ni considerar gaire qüestions, i fem coses modestes, els resultats acostumen a ser els que són. Malgrat això, un, que s'entreté amb l'escriptura i hi posa fal·lera en ocasions, s'ha presentat a quatre premis ben diversos, de novel·la, de relat curt, de retrat literari i de teatre i... n'ha perdut la meitat. O sigui, que és un pepa.

La Nit de Santa Llúcia, que no vaig seguir ni en directe ni en diferit, esta feta per tothom però sobretot pels que tenen la il·lusió d'aconseguir un dels premis. La resta van a sopar, a confraternitzar i a aplaudir. I ara, a més, a donar suport a la institució que organitza, que és molt més que una institució com el Barça és molt més que un club. Fer aquesta Nit a l'Hospitalet tenia l'interès afegit d'apropar el món de la literatura catalana a la segona ciutat més poblada de Catalunya, segurament menys procliu al nacionalisme convencional i probablement amb menys premis literaris del país. Gens espectacular si pensem en els seus orígens, perquè caldrà recordar que l'únic premi de la primera convocatòria, el Joanot Martorell, es va adjudicar en català precisament a Josep Pla que mai havia passat per massa nacionalista ni havia rebut un sol premi fins aleshores (i estem parlant de l'any 1951).

Casas, el millor escriptor de L'Hospitalet

Segurament, al llarg del temps, devem ser uns quants els hospitalencs de circumstàncies que ens hem atrevit a enviar un original als diversos premis que s'entreguen durant la Nit però, que jo sàpiga, l'únic hospitalenc que n'ha aconseguit un és Joan Casas, que va guanyar el Víctor Català —ja desaparegut— de l'edició de 1979, amb Pols de terrat (1980). Precisament a ell, al Joan, li va dedicar un Paradigmes, a l'Ateneu de Cultura Popular, l'amic Joan Soto el passat 18 de novembre. Durant més de dues hores, Soto i Casas van fer un exercici de memòria i de reconeixement, d'aquests que només molt de tant en tant la ciutat segrega, una mica d'esma. Aquesta jornada i totes aquelles que s'han organitzat amb l'excusa de la convocatòria de l'Òmnium, que han estat nombroses gràcies a la vocació cívica dels bibliotecaris i gent propera, és el que veritablement deixarà pòsit del sopar del Gornal.

Casas és probablement el millor escriptor hospitalenc de la segona meitat del segle XX —i el que li queda— i un excel·lent traductor, dramaturg i poeta, a més d'un intel·lectual d'alt nivell. Malauradament no és dir gaire, perquè darrere d'ell potser només n'hi ha una dotzena d'individus amb el talent suficient per fer de la literatura una eina al servei de la Cultura amb majúscules. El dia de l'Ateneu, a la segona ciutat de Catalunya, ens vàrem reunir tres dotzenes d'amics que ja coneixíem en molt bona part la seva fecunda vida literària i que n'hem gaudit durant anys de la seva qualitat creativa i de la seva amistat personal. Està bé organitzar a l'Hospitalet convocatòries de país de manera que la segona ciutat de Catalunya en nombre d'habitants no sigui només una rèmora per l'equilibri multicultural i per la igualtat d'oportunitats, però encara seria més productiu per la seva gent, valorar el que tenim, difondre'l, donar-lo a conèixer entre les generacions joves, que tampoc no és excessiu. Menys mal que tenim la sort de comptar amb uns quants que, més enllà del seu treball específic, s'esforcen per teixir vincles, per rescatar de l'oblit pindoles de cultura que ajudin la ciutat



A DALT: TOTS ELS PREMIATS DE LA DARRERA EDICIÓ DE LA NIT DE SANTA LLÚCIA; A BAIX: JOAN CASAS, ESCRIPTOR HOSPITALENC; I UN DELS MOMENTS DE L'ACTUACIÓ DE STREET SQUAD | XAVIER RENAU/DIPUTACIÓ DE BARCELONA

a créixer en alguna cosa que no sigui ciment i grisor.

Estic content que la Nit de Santa Llúcia d'enguany, a un lloc inhòspit malgrat es digui l'Hospitalet, m'hagi portat al record no només el Joan Casas, sinó també, per posar només un parell d'exemples, el Carles Ferrer, investigador dels mons literaris vinculats a la ciutat o de la Gemma Isern, ànima de l'Hospitalet Escriu, un recull molt generós de lletraferits del poble. Ells són un exemple del veritable caliu literari de la ciutat, si és que n'hi ha. Al marge dels sopars de gala i de la brillantor dels premis. //

Tribuna



Joan Carles Valero
periodista y profesor

El documental “El Cinturón Rojo” debería proyectarse en los institutos para que nuestros jóvenes conozcan la generosidad, solidaridad, integración y espíritu de lucha de un puñado de personas que en la década de los 70 se jugaron el físico para que, entre otras cosas, ahora gocemos de libertades, y que

donde vivimos no se haya convertido en un suburbio de Barcelona, como lo es la “banlieue” parisina. Su visionado supone un ejemplo de cómo personas ordinarias, muchas de ellas sin formación, lograron hacer cosas extraordinarias. Les movía la esperanza.

El Cinturón Rojo: Cambiaron el mundo y el mundo les cambió

La pobreza sufre en silencio y no se rebela, excepto si la gente alberga alguna esperanza. El componente de la esperanza es fundamental para reaccionar. En las situaciones de pobreza perenne, la característica principal es la falta de esperanza. Así que los pobres necesitan que alguien hable por ellos porque no tienen voz. Ésta es una de las obligaciones morales que tenemos cuando escribimos sobre esa parte infeliz de la familia humana. El maestro de periodistas Ryszard Kapuściński enseñó que todos ellos son nuestros hermanos y hermanas pobres.

En la década de los 70, miles de personas migraron del sur de España al sur de Barcelona. Municipios como Cornellà, El Prat, L'Hospitalet o Sant Boi multiplicaron por siete su población. La industria había sustituido a la agricultura y en fábricas como Elsa o Laforsa sus trabajadores se rebelaron contra unas injustas condiciones laborales, después de haber experimentado el calor de la solidaridad vecinal tras las catastróficas riadas de 1971.

Los despidos fueron la espita de tres huelgas generales que azotaron la comarca del Baix Llobregat de norte a sur. Unas huelgas protagonizadas por trabajadores, estudiantes y vecinos que ejercían dobles y hasta triples militancias: en el sindicato, en la asociación de vecinos, en la Iglesia, en los partidos políticos clandestinos, principalmente el PSUC, pero también en Bandera Roja, el PTE y una ensalada de siglas de grupos de izquierda. Y todo ese movimiento fue narrado, por primera vez, por los corresponsables de la prensa barcelonesa destacados en nuestro territorio, que con nuestro trabajo de doble militancia (profesional y de conciencia social, como Kapuściński) también contribuimos a forjar la leyenda del Baix Llobregat como “El Cinturón Rojo”.

No disolver la comarca

Las diferencias ideológicas, de formación y de procedencia no fueron obstáculo para forjar alianzas con objetivos comunes: la mejora laboral y de los barrios en el marco de la lucha por la libertad, la amnistía y el Estatuto de autonomía. Mientras eso ocurría, muchos coetáneos que ahora ocupan buena parte de la escena política, iban a lo suyo o, como mucho, se dedicaban a hacer excursiones en una agrupación escolta o la

UEC. Fenómenos como el del Cinturón Rojo, principal preocupación para los últimos gobiernos del tardofranquismo y hasta para la embajada de los EEUU, contribuyen a mantener una identidad colectiva que, mediante la memoria, nos ayuda a definirnos.

El CitiLab de Cornellà fue el 13 de enero el escenario de un reencuentro de quienes protagonizaron la transformación de nuestra comarca dentro de otra gran transformación que fue la España de la Transición. El estreno del documental, dirigido por Luis Campo Vidal, se antojaba una fiesta de antiguos alumnos de la escuela de la vida, de gentes con evoluciones diferentes pero que vivieron un momento de la historia de nuestra comarca en el que la generosidad se traducía en solidaridad y en alianzas políticas, por muy diferentes que fueran las visiones. El alcalde de El Prat, Lluís Tejedor, aboga por mantener aquellos “vínculos de pluralidad compartida” para impedir la disolución de la comarca en favor de la AMB por una presunta eficiencia en la prestación de servicios.

Se puede vivir en el Baix Llobregat y L'Hospitalet sin conocerlo, pero si quieres conocerlo, es obligado beber de aquellas fuentes reflejadas en el documental. Francesc Castellana, presidente de la Fundación Utopía creada por Joan García Nieto e impulsora de la iniciativa, agradeció tanto a las 103 personas que han aportado recursos personales como a los ocho ayuntamientos que han colaborado en la financiación de los casi 25.000 euros que ha costado realizar un documental de 72 minutos de duración.

Del tanatorio a la pantalla

Luis Campo Vidal reconoció que la idea de hacer este documental se le ocurrió en un tanatorio. Despidiendo a un viejo compañero se dio cuenta de que se estaba perdiendo trozos de historia. Encontró el respaldo de la Fundación Utopía y el resultado son 33 testimonios, seleccionados por su valor y no en función de cuotas, ni de género, ni territoriales, ni ideológicas. Unos testimonios que, repartidos en 16 capítulos, narran los cambios acaecidos en la comarca entre 1970 y junio de 1977, cuando se celebraron las primeras elecciones generales democráticas, porque las municipales hubo que esperar hasta 1979. Fue entonces cuando los que ejercían la militancia sindical pudieron organizarse legalmente, mientras los que ejercían la militancia política accedieron a los ayuntamientos, donde siguieron las alianzas a que ya estaban acostumbrados.

En las primeras elecciones municipales de 1979, todo el mundo creía que el PSUC iba a arrasar, como así ocurrió en algunas ciudades del Baix Llobregat, como Cornellà, El Prat, Sant Feliu, Molins de Rei y Vallirana. La sorpresa fue el buen resultado obtenido por los socialistas en L'Hospitalet y, en general en toda la comarca. Sorpresa pareja tanto en el PSUC como en el PSC, porque a la desilusión de los psuqueros por no ganar en L'Hospitalet, se unió la sorpresa de los propios socialistas por la victoria de Juan Ignacio Pujana (de la federación catalana del PSOE) en la segunda ciudad de Cataluña, cuando nadie del PSC había querido encabezar aquella lista al dar la ciudad por perdida en favor del PSUC.

Aquellos resultados, peores de los esperados, propiciaron la desintegración del PSUC y, en las elecciones de 1983 perdieron las alcaldías y quedó entronizado el PSC en todo el territorio. Al tiempo, se produjo una huida en masa de psuqueros hacia las filas socialistas, donde permanecen. El alcalde de Cornellà, Antonio Balmón, señala que ahora, “la confrontación no está entre la nueva y la vieja política y en criticar el pasado de forma gratuita, porque seguimos actuando contra viejos problemas construidos sobre la desigualdad”. Algunos de los que contribuyeron a mejorar el mundo, ahora les señalan como “casta” porque el mundo les cambió. III

NOTA. - EL DOCUMENTAL “EL CINTURÓN ROJO” SE ESTRENARÁ EL PRÓXIMO 7 DE MARZO EN LOS CINES GIRONA DE BARCELONA Y, POSTERIORMENTE, SE EMITIRÁ POR TELEVISIÓN.



FILA CERO CON ALGUNOS DE LOS ALCALDES CUYOS AYUNTAMIENTOS HAN FINANCIADO EL DOCUMENTAL | BCN CONTENT FACTORY

En este complicado camino para hacer un periodismo de contraste, libre y responsable en que se ha empeñado esta casa que nos cobija, asistí el martes 24 de enero a la charla que sobre el marco legal de la publicidad institucional protagonizaron nuestro editor, Javier Pérez-Llorca, junto con el director de

20 minutos, Arsenio Escolar, y la responsable de las relaciones institucionales de la Oficina Anti-Frau de Catalunya, Lourdes Parramon, moderados por mi vecino de página Juan Carlos Valero. Salí con más conocimiento del marco legal, pero con las mismas convicciones sobre nuestra calidad democrática.



Jesús Vila
periodista y escritor

Los que mandan y el dinero de todos

A nadie se le escapa que el tema es de una trascendencia absoluta para los medios de comunicación. Ahora, quizás menos de lo que lo ha sido en los últimos 40 años, porque el papel prensa hace aguas y los medios alternativos han sabido consolidar posiciones en el espacio mediático del presente —y cada vez más del futuro— que es la red, que tiene un proceso de producción mucho más barato y asequible. Contra lo que sería natural, ni la Iglesia ni los partidos ni los sindicatos se han nutrido históricamente de las aportaciones de sus correligionarios, afiliados y militantes, ni tampoco curiosamente los periódicos por la compra de la información por parte de sus lectores o la compra de espacios publicitarios por parte de sus anunciantes.

Y esta inconsecuencia, que debió responder en su día a la lógica democrática y a la del mercado con la misma clamorosa certidumbre, se ha considerado siempre normal del todo, cuando, desde luego, abre muchos interrogantes. Los medios de comunicación, como la Iglesia, los partidos y los sindicatos —por poner unos ejemplos muy socorridos— han sido financiados históricamente en muy buena parte por el Estado a través de diversas fórmulas y lo siguen siendo, no sólo porque si tuvieran que depender de sus fieles y de los lectores y anunciantes no existirían, sino porque su existencia es imprescindible para mantener el status quo. Porque se trata de estructuras de poder al servicio de unos determinados intereses que el Estado trata siempre de proteger.

Aspirar a ser plurales

Esto no es nuevo, ni necesariamente negativo en todos los casos. Hay cuestiones que los poderes públicos deben preservar porque son imprescindibles para la convivencia y tendrían un coste de funcionamiento imposible si sólo se manejaran por las leyes imperativas de la oferta y la demanda. El Estado del bienestar nos ha dado grandes ejemplos al respecto que han hecho avanzar las sociedades y las han hecho más justas e igualitarias. No hay muchas dudas cuando hablamos de la enseñanza, de la sanidad, de los servicios sociales. Y no hay dudas, porque se trata de servicios difícilmente manipulables en la creación de ideología, de opinión. Todo lo contrario de lo que suele ocurrir con los instrumentos anteriores, la prensa entre ellos.

O sea, los medios de comunicación ni son neutros, por lo que se ha dicho, ni pueden ser neutrales, porque la información nunca es objetiva por mucho que los periodistas defendamos la objetividad imposible, como es el caso. A lo que hay que aspirar, en consecuencia, no es a ser objetivos, sino a ser plurales, a permitir que fluyan todas las opiniones, a defender el derecho a que existan y a no dar nunca por buena una información unilateral porque la fuente siempre es juez y parte.

Hay muchas más cuestiones imprescindibles para hacer un buen periodismo, empezando por las propias sociedades editoras: hay que practicar la transparencia y la función social de la información, lo que limita enormemente la capacidad lucrativa de las empresas. El periodismo honesto no suele ser nunca un gran negocio y si lo es, es que algo falla. Como mucho, los grandes editores deben aspirar a vivir de su trabajo y no perder dinero y eso sólo se consigue produciendo mejor, es decir consiguiendo más audiencia —lo que equivale también a mejores contenidos y a mejores profesionales trabajando—, difundiendo más acertadamente y captando los recursos que genera directa e indirectamente la audiencia, esto es, lectores oyentes/televidentes y, en consecuencia, publicidad.

Pues bien, en este contexto, los ingresos de la publicidad institucional han hecho estragos. Primero, porque se han ignorado abiertamente los principios básicos del rendimiento mediático: mayor utilidad, mejor calidad, mayor difusión... y segundo,



LA CONFERENCIA TUVO LUGAR EN LA CIUTAT DE LA JUSTÍCIA DE BARCELONA-L'HOSPITALET | BCN CONTENT FACTORY

porque se ha dirigido, en contrapartida, a comprar voluntades y a emitir ideología.

Los gobiernos, que son quienes aplican los recursos estatales, cada uno en su reservado ámbito territorial, llevan en este país años considerando el dinero público como el baluarte de su poder. Como algo propio que se maneja sin control y arbitrariamente. No es la primera vez que hablo de la patrimonialización del poder. En esto de los recursos públicos, el presupuesto de cada organismo es algo de lo que se dispone discrecionalmente. De ahí que la simpleza sirva para argumentar que, por ejemplo, cada ayuntamiento reparte las subvenciones y los contratos de publicidad como le place, porque no hay nada que les obligue a lo contrario. El pasado 24 de enero se demostró, con argumentación jurídica, que esto no es así. Que no se puede disponer del presupuesto a gusto de cada equipo de gobierno. Que el dinero público es de todos y se debe justificar con qué alegría —o con que disgusto, si hubiera tal caso— se gasta o se reparte.

Dinero público para abrir y cerrar medios

Esta situación es general. Se da en todas partes y con todos los medios de comunicación. Aquí en la comarca, donde siempre han mandado los mismos, el dinero público ha servido tradicionalmente —sirve todavía— para mantener medios y también para cerrarlos. Poco ha importado la función social de la prensa y su papel en la consolidación de la calidad democrática. Ya ni siquiera lo trascendente ha sido intentar destilar ideología próxima. Lo importante ha sido eliminar las voces críticas y sostener, aunque fuera artificialmente, algún instrumento de propaganda que mantuviera las apariencias aunque no tuviera credibilidad alguna. Ahora, que prácticamente no hay voces críticas, ni siquiera se soporta a los medios que predicán la máxima pluralidad.

Aquí todos nos conocemos lo suficiente. Hasta ahora ha imperado la impunidad absoluta y la historia será implacable con aquellos que se han vanagloriado de acabar con los medios díscolos. Cada vez lo van a tener más difícil para seguir utilizando el dinero público como si fuera suyo y van a tener cada vez más resistencias para sostener lo que no se sostendría sin su arbitraria ayuda. Charlas como la organizada en enero sirven de acicate para decir que ya está bien y que el dinero de todos debe emplearse al servicio de todos y no sólo de los que mandan. ///

Centre de Negocis Edifici e//lobregat

¿NECESITA UNA RECEPCIÓN QUE RECOJA LAS NOTIFICACIONES OFICIALES DIRIGIDAS A SU EMPRESA?

CONTRATACIONES
ANUALES:
35 EUROS
+ IVA
POR MES

DOMICILIACIÓN DE SOCIEDADES

El cliente puede utilizar nuestra dirección como domicilio de su empresa a todos los efectos. Recogeremos en su nombre correspondencia comercial, certificados, notificaciones administrativas y la pequeña paquetería que le puedan enviar. Una vez recepcionado, avisamos al cliente y le hacemos llegar la documentación.



OTROS SERVICIOS

Oficina virtual, desvío de llamadas a un número de teléfono exclusivo, atención telefónica, sala de reuniones, despachos equipados con teléfono y fibra óptica, secretarías virtuales, venta de sociedades de nueva creación, servicio gestoría, etc.

* consultar precios

Somos una empresa de servicios, con más de 25 años de experiencia, que dispone de un edificio destinado a "centro de negocios", dedicado a proporcionar a cualquier empresa la infraestructura administrativa necesaria para llevar a cabo su actividad de forma inmediata y económica.

Llámenos e infórmese sin compromiso: 902 800 248
centrodenegocios@ellobregat.com
Calle Raurich N° 62 - 08830 Sant Boi de Llobregat

Apuntes desde el subsuelo

Antonio Fornés

DOCTOR EN FILOSOFÍA Y ESCRITOR. SU ÚLTIMO LIBRO ES 'CREO. AUNQUE SEA ABSURDO, O QUIZÁ POR ESO' (DIÉRESIS)



Mileuristas temporales pero agradecidos

El primer deber de este humilde articulista antes de empezar esta crónica es el de hacer pública confesión de dos de sus muchos pecados y que hacen referencia, ambos, al tema sobre el que vamos a tratar.

En primer lugar, reconozco haber comprado alguna vez en Amazon, fundamentalmente libros, falta de la que me arrepiento sinceramente pero en la que me temo, tarde o temprano volveré a caer. En segundo lugar, admito que soy un pobre idealista, un tipo tan ingenuo que a estas alturas aún sigue pensando que la gente tiene derecho a ganar salarios dignos, a tener las mejores condiciones laborables posibles en sus puestos de trabajo y que las grandes compañías multinacionales tienen el deber moral de repartir sus beneficios no sólo con sus accionistas, sino también con sus trabajadores. De este último pecado, ni me arrepiento ni poseo propósito de enmienda alguno. Sí, imagino que nunca podré entrar en el paraíso del mundo capitalista que tanto se anuncia en boca de grandes mentes sesudas pero que, como el otro, nadie ha visto nunca...

Quizá algunos de ustedes, queridos lectores, se preguntarán a cuento de qué esta confesión de culpas. Es muy sencillo. Amazon ha decidido instalar un centro

logístico en El Prat que al parecer contratará a un buen número de personas de la comarca. Como pueden imaginar, todo es alegría al respecto. Tanto es así que nuestras autoridades políticas no han podido esperar al 4 de octubre, fecha en la que al parecer ya estarán en funcionamiento las instalaciones, y han acudido en masa a hacerse la foto en unas naves a medio acabar. ¡Cómo iba a resistirse un político ante tamaña ocasión! Así que decidieron, felices, pasar el día haciéndose fotos y dando un discursito. Es más, no sólo hablaron, sino que además se vinieron arriba... En concreto el señor Puigdemont, presidente in pectore de la Generalitat afirmó que la inversión de Amazon en este centro logístico era especial "porque afecta al futuro, pues sabemos que el futuro va en esa dirección".

Imagino que nuestro "president" debe andar muy liado, pero quizá alguien de su gabinete de prensa tal vez podía haberle comentado algún "detallito" sobre Amazon. Por ejemplo que en el 2014, Jeff Bezos, CEO de esta compañía, fue elegido el peor jefe del mundo por su política laboral, y que poco después el New York Times publicó un reportaje donde se aseguraba que a los trabajadores de Amazon se les exigían jornadas de trabajo que rozaban la inhumanidad, o que por ejemplo, en 2013 un programa de la televisión públi-

ca alemana denunció las penosas condiciones en que trabajan los inmigrantes eventuales contratados por la multinacional. Como ven toda una perliita de compañía... Por redondear la reflexión les diré que la mayoría de los trabajadores que serán contratados para este centro logístico serán mileuristas, por supuesto, ah! Y se calcula que el 50% de la plantilla tendrá un contrato temporal...

Si el futuro de nuestro país es ser sede logística de Amazon, ¡japañados vamos! Aunque claro, eso a nuestros políticos qué más les da, ¡ni son mileuristas ni serán despedidos del todo nunca! Probablemente si alguno de ellos lee este artículo me acusará de falta de realismo afirmando que soy un tiquismiquis que nunca está contento con nada y que me preocupó por cuestiones tan vulgares y aburridas como llegar a fin de mes o pagar la hipoteca y que por eso me falta perspectiva, que el "magnífico" futuro que viene es del trabajo precario, el de ganar un salario de mera subsistencia y eso sí, estar eternamente agradecidos a quienes tienen la "bondad" de explotarnos convenientemente.

Así que antes de que me acusen de nada, lo vuelvo a hacer yo, sí soy un pecador, un ingenuo e incluso un pensador peligroso, ¡hasta aspiró a ganarme decentemente la vida trabajando! !!!



CENTRO LOGÍSTICO DE AMAZON

Tribuna



Joan Carles Valero
periodista y profesor

La política es como el colesterol, que hay bueno y malo. Una buena política la hace una buena sociedad, cuando es exigente consigo misma, responsable. Por el contrario, donde no existe el ejercicio de la ciudadanía, la sociedad, en el mejor de los casos, se dispersa y, en el peor, se corrompe. Tenemos que

ser exigentes y responsables. Para lograrlo, la gente tiene que estar preparada, que no necesariamente tiene que coincidir con la titulitis de tener carreras. La verdadera igualdad debe garantizarse en las oportunidades de salida. Por ello, mejorar y ampliar la formación debe ser un objetivo prioritario.

La historia no se repite, pero rima

El profesor Antón Costas, una de mis referencias en política económica, tiene la absoluta convicción de que la batalla de la próxima década se librará en el terreno de las ideas y no de las políticas. Porque los populistas, a izquierda y derecha y en todos los países, intentan vendernos que un retorno a los nacionalismos proteccionistas será una buena opción para los ciudadanos en respuesta a la globalización. Y no es cierto, porque para que una sociedad sea abierta, su economía lo tiene que ser también. Estoy de acuerdo en que debemos limar los aspectos exagerados de la globalización, como ese gigantismo financiero, desproporcionado respecto al resto de los factores económicos.

También hay que recuperar el pegamento del progreso social, para evitar que aumenten las desigualdades en países desarrollados como el nuestro, y frenar la aparición de nuevos monopolios. Abogo, como el profesor Costas, por reconciliar la economía de mercado con el progreso de la sociedad mediante la mejora de las oportunidades y el fortalecimiento de la democracia participativa. Porque ahora hay demasiados aspectos que riman con lo que ocurrió en Europa durante los años 30 del siglo XX. Y esta advertencia nos debe mover a corregirlos.

Soy hijo de una época en la que el crecimiento económico era sinónimo de progreso social, porque mejoraron las oportunidades, la esperanza de vida, la educación, etcétera. Ahora, aquel pegamento se ha secado o roto, porque es posible el crecimiento de la economía sin que por ello se favorezca al conjunto de la sociedad. En los años 60, España mejoró de una forma extraordinaria, no porque hubiesen cambiado las políticas, que en parte lo hicieron con los planes de desarrollo, sino porque en pleno franquismo se introdujo en la sociedad española la idea de que abrir la economía, abandonar el proteccionismo y abrazar Europa sería una fuente de riqueza para todos. Aquello fue una idea, no el resultado de una política. Por eso la batalla ahora tiene que volver a librarse en el terreno de las ideas.

Detrás del sentimiento populista de la gente hay algunos elementos objetivos. Porque en política económica siempre hay ganadores y perdedores. Nos vendieron en su día la globalización sin perdedores y que todos saldríamos beneficiados gracias a la

libertad de circulación de capitales, mercancías y personas. Pero hubo perdedores, que permanecieron resignados hasta que en los años 2011 y 2012 salieron de la cuneta y empezaron a apoyar a dirigentes populistas. Es importante distinguir entre el sentimiento real de rechazo de los perdedores y esos dirigentes populistas autoritarios y megalómanos que aspiran a disolver los mecanismos de control de la democracia y van en contra de instituciones como la justicia, la prensa o la participación ciudadana, con el fin de que nada exista entre ellos y el pueblo.

Olfato para el malestar social

Lamentablemente, los líderes populistas tienen mejor olfato para identificar el malestar social. Las convulsiones políticas, como las que atraviesa Cataluña, no es una rareza, sino una manifestación más de lo que viven otros países, como las que han provocado el Brexit, el surgimiento de Beppe Grillo o la victoria de Donald Trump. El catedrático de Política Económica de la UB y ex presidente del Círculo de Economía, Antón Costas, cree que la frustración y el malestar social de la política económica sin control de los años 80 y 90 fomentó a partir de 2011 la aparición de nuevas fuerzas políticas. En el mismo mes que nace el movimiento de los indignados del 15-M, germen de Podemos, “se crea la Asamblea Nacional de Cataluña (ANC), que toma la utopía disponible del independentismo”, recuerda el profesor.

Costas cree que el independentismo es “el resultado de un exceso de expectativas”, aunque no tiene claro si esa “utopía disponible fue una opción del nacionalismo histórico catalán, de Convergencia, o nació a partir de grupos de izquierda, como el PSUC, que retornaron a la política a través de la ANC y tomaron la bandera de la independencia”. Ese es el caso, entre otros dirigentes, del actual presidente de la ANC, Jordi Sánchez.

En cuanto a la recuperación del pegamento social, la formación es uno de los elementos importantes. Porque la verdadera igualdad debe garantizarse en las oportunidades de salida, para que ninguna razón impida avanzar individualmente en cualquier campo por falta de posibilidades económicas. Mejorar y ampliar la educación debe ser un objetivo prioritario. Sin embargo, en el último Fórum FemLlobregat se puso de manifiesto que en materia de Formación Profesional (FP) y Bachillerato existe un exceso de conformismo. En ambos itinerarios, la transición hacia el mundo real no está resuelta y por el camino se pierde la motivación. Hasta el punto de que el 51% de nuestros alumnos salen del sistema educativo con una formación que habrá cumplido el objetivo de elevar la dignidad del ser humano, pero que no les conduce al empleo, en contraste con el 26% de media europea.

Algunos esfuerzos municipales nacen en ese sentido cojos, como Educateca GPS, del Ayuntamiento de L’Hospitalet, donde se ofrece información a los estudiantes de secundaria sobre la oferta educativa con la buena intención de orientar aquellos itinerarios formativos que responden a las vocaciones juveniles. Pero nadie informa suficientemente a los estudiantes, y a sus padres, sobre las necesidades laborales y profesionales de nuestra sociedad. De manera que hoy en día hay puestos de trabajo que no se cubren por falta de especialistas cuando, por ejemplo, tenemos más veterinarios que en Alemania, siendo los alemanes el doble de población. En España la oferta educativa es la más desajustada de Europa en relación a la demanda del mercado laboral, tal y como denunció en L’Hospitalet Francisco Belil, presidente de la Fundación Princesa de Girona y vicepresidente de la Fundación Bertelsmann, institución ésta última que acaba de presentar un estudio sobre la desigual distribución de las oportunidades sociales en Europa. Menos en sanidad, en España suspendemos en el resto de dimensiones: pobreza, educación, empleo, cohesión social y no discriminación. Y eso provoca un malestar social que se está convirtiendo en caldo de cultivo para dirigentes populistas autoritarios y megalómanos. Es la rima de la historia. ///



LAS EMPRESAS DE MERCABARNA OFRECEN BECAS PARA ADAPTAR MEJOR EL PERFIL PROFESIONAL A LA DEMANDA DE PUESTOS DE TRABAJO. ADEMÁS DE EXPERTOS EN EL TRATAMIENTO DE PRODUCTO FRESCO, SE NECESITAN TÉCNICOS EN PROCESOS Y CALIDAD DE ESTOS ALIMENTOS, EN FINANZAS Y CONTABILIDAD Y GRADUADOS EN NEGOCIOS, MARKETING, COMERCIO Y DISTRIBUCIÓN. TAMBIÉN FALTAN TÉCNICOS EN PESCADERÍA. EN LA IMAGEN, ALUMNOS EN UN AULA | BCN CONTENT FACTORY

La notícia, recent, sobre la integració tarifària en matèria de transport que es va anunciar a mitjans febrer, segons la qual s'igualen les tarifes dels 18 municipis de la Zona 2 amb els 18 de la Zona 1, torna a posar sobre la taula l'arbitrària distribució municipal a l'entorn de l'àrea metro-

politana de Barcelona i, per tant, l'oportunitat de repensar novament la divisió territorial i administrativa del país.

L'etern debat, mai resolt, entre àrees metropolitanes, comarques, vegueries, regions i províncies, que tan afecta els ciutadans.



Jesús Vila
periodista y escritor

Del “metre especulat” al “metre pensat”

Pel que fa a la planificació urbana i d'infraestructures, al control del sòl terciari i agrícola, a l'equilibri mediambiental, al control de la contaminació, al sistema electoral present i futur, a la política de benestar social, al transport, l'ensenyament i la cultura, torna a posar-se de manifest amb tota la seva complexitat. En aquestes darreres setmanes s'han produït dues notícies que posen el debat metropolità en el punt de mira. Aquesta, sobre la unificació tarifària que semblaria una solució òbvia i una qüestió de justícia, i la retirada per part del PSC del Pla Director Urbanístic de Granvia-Llobregat a l'Hospitalet, que no va obtenir el suport necessari per ser aprovat en el ple metropolità. Per qui no tingui a la memòria aquest projecte, només cal explicar que es tracta d'una planificació urbana de la Gran Via, entre el riu i la zona ja planificada de la Plaça Europa, que inclou els darrers terrenys agrícoles del terme al costat del riu i que preveu la construcció de 26 nous blocs, la majoria gratacels. El projecte es pot vendre com es vulgui i l'Ajuntament s'ha esforçat per inserir-lo com ha pogut en la esplèndida proposta del biopol mèdic que ara comptarà, estratosfèricament, amb el primer Centre Europeu de Desenvolupament i Promoció de la Medicina Tradicional Xinesa, segons va anunciar l'alcalde a bombo i platerets no fa gaire.

‘A L'Hospitalet s'aprofita tot’

Aquest hauria de ser el gran eslògan dels temps futurs a la segona ciutat de Catalunya pel nombre d'habitants perquè en molt poc temps s'ha anunciat la creació del districte cultural —que seria la continuació com a “centre econòmic emergent” de l'anomenat Districte Financer en temps de l'alcalde Corbacho— y del Biopol, a cavall d'ambdós. És a dir, ja ens va bé que vingui el Circ de Soleil, que Santillana obri la seva seu central de distribució de l'arc mediterrani o que Planeta estableixi l'escola professional i de negocis del grup en aquest municipi, perquè tot això i el gran centre xinès de medicina tradicional representen enormes beneficis pels ciutadans de l'Hospitalet. A l'estil de com ho han representat l'Ikea, l'hotel Hesperia, la Fira, els gratacels de la Torre Europa, la Ciutat de la Justícia, etc. etc.

Aquests grans projectes, periòdicament anunciats, no deixen de ser en realitat megalomanies diverses molt grates a les autoritats però no sé si els 264.000 habitants que s'amunteguen en aquesta ciutat de 12,5 Km2 d'extensió surten veritablement beneficiats d'aquests somnis. Si tenim en compte que aquesta ciutadania només té 0,47m2 per habitant d'espai públic, quan la mitjana de l'Estat és de més de 10m2 i algunes ciutats —que no deuen ser centres econòmics emergents sinó més aviat centres urbans habitables— com Pamplona o Vitòria, per exemple, en tenen 26 m2, potser l'esmentada ciutadania agrairia més una política d'esponjament del territori que no pas la paradoxal febre permanent de construir i destruir en la que l'Ajuntament s'ha instal·lat de fa dècades.

Seria ben divertit sinó fos alhora tan lamentable que l'alcalde, en la seva darrera conferència, en imitació del que feia Maragall amb l'Estat de la Ciutat, hagi contraposat “el metre quadrat especulatiu que encara avui determina la nostra realitat” —és extraordinària la capacitat de dir les coses pel seu nom, sense que aquí ningú s'immuti— pel “metre pensat”. El “metre pensat” és el que preveu que els antics jutjats —un enorme

edifici en el millor espai del centre de la ciutat— els utilitzi Planeta, que el Biopol es desenvolupi sobre territori encara verge i que el que queda de naus industrials es vagi omplint de fantasmagòrics projectes que donaran visibilitat als promotors que se'n beneficiïn i a les autoritats que els hi facilitin l'estada, però que afectaran ben poc els habitants de la ciutat.

Doncs bé, com que volia parlar més de l'àrea metropolitana que no pas de L'Hospitalet, només diré que la meitat del consell metropolità que va ajornar la decisió sobre el projecte Gran Via, està formada pels consellers del PSC i del PDCat (favorables al projec-

te) i que tota la resta, des d'Entesa-ICV-Podem, etc. passant per la CUP, ERC, Ciutadans, el PP i independents, es van mostrar en contra, amb Ada Colau, que és la presidenta, al capdavant. Per cert que, dels 33 socialistes que estaven a favor, 21 eren de municipis de la comarca, així com 3 dels 12 del PDCat. Clar que aquí, com a qualsevol consell, ple o parlament polític, no es vota mai per convicció sinó per obligació.

No em negaran que crida l'atenció que la defensa de l'Àrea Metropolitana com a ens rector de l'espai públic de la corona barcelonina i com a organització administrativa, enfront de la més vinculada al territori de les comarques tradicionals, les vegueries o les regions, coincideixi de manera tan aferrissada amb els que han governat de forma aclaparadora durant els anys de la Transició i fins ara mateix. I que siguin els mateixos que afirmen amb rotunditat que la nostra realitat encara ve determinada pel metre quadrat especulatiu, quan precisament han estat

ells —o els seus— els que han planificat el territori. I crida l'atenció, perquè ja és del domini públic que l'Àrea Metropolitana (AMB) és un instrument que tracta els municipis de manera arbitrària i sempre en benefici dels grans sobre els petits, del centre sobre la perifèria i en definitiva, dels rics contra els més precaris i dels forts contra els més febles. S'ha vist amb la tarifació del transport fins ara, però ha estat reiteratiu sempre que ha calgut exterioritzar algun servei molest. No en va, el Baix Llobregat ha estat considerat tradicionalment, en una apel·lació que fa ben poc ha fet fortuna, el patí del darrere.

El valor mercantil del sòl

O sigui que ja és hora de dir obertament que aquells que defensen la metropolitanització del territori s'han distingit fins ara per considerar l'espai com un valor mercantil per sobre del seu valor social i que només cal que parem atenció a l'ocupació del territori que en tot l'àrea metropolitana era del 18% l'any 1956, del 35% l'any 1977 (abans de la democràcia municipal); del 40,6% al 1990, del 45,8% a l'any 2000 i del 47,9% a l'any 2006, segons la pròpia AMB (després de la democràcia municipal). O sigui, si durant el franquisme es va abusar de l'ocupació desordenada del territori, durant la democràcia s'ha mantingut més o menys el desastre.

Per cert, si al 1956 L'Hospitalet tenia urbanitzat el 40% del territori municipal, 50 anys més tard (2006) ja arribava al 96,5%. Ara deu estar per sobre del 98%. El més saturat dels 36 municipis de la conurbació barcelonina, inclosa la capital, que tenia bastant més ocupat el seu espai municipal que L'Hospitalet quan es va aconseguir la democràcia. (Barcelona: 77,6%; L'Hospitalet 72,6%, l'any 1977). El que dóna de si “el metre pensat”. **///**



L'ALCALDESSA DE L'HOSPITALET, NÚRIA MARÍN, MOSTRA EL PDU GRANVIA-LLOBREGAT A SANTI VILA, EN AQUELL MOMENT, CONSELLER DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT | ARXIU

Tribuna



Joan Carles Valero
periodista y profesor

Una alianza de la nobleza feudal con las ciudades hizo posible en el norte de Europa la Liga Hanseática, una red comercial y política que nació en la Baja Edad Media y que adquirió gran poder durante más de 300 años. Ahora que vivimos en los albores de la Baja Edad Digital, algunos alcaldes, transmutados en

modernos señores feudales, gobiernan construyendo auténticos feudos, casi ciudades-Estado, y aspiran a gestionar por su cuenta el agua, la electricidad, la seguridad, el urbanismo... al margen de los beneficios de la red. Pero los mapas, como la historia, condicionan el destino de los pueblos.

L'Hospitalet aspira a la Liga de las Ciudades Globales

Me encanta ver a la alcaldesa Núria Marín ejerciendo de “mamma” ante los altos cargos de todos los gobiernos en defensa de los intereses que ella ha definido para L'Hospitalet. Aprovecha la gran plataforma que supone Fira de Barcelona, cuyo recinto de Granvía se encuentra en un 20% en su municipio, para engancharse del brazo de la vicepresidenta del Gobierno, Soraya Sáenz de Santamaría, y hasta del Rey Felipe VI. Al contrario que Ada Colau, acudió en menos de 72 horas al congreso del PP catalán y al acto convocado por el Gobierno de España para anunciar multimillonarias inversiones en infraestructuras para Cataluña.

Al igual que hizo El Llobregat organizando un debate sobre la necesidad del intercambiador de La Torrassa para mejorar el servicio de Rodalies, acto al que invitamos a Núria Marín; la intención de la alcaldesa al ir al encuentro de Mariano Rajoy y del ministro de Fomento, Íñigo de la Serna, no era otra que defender ese mismo proyecto a partir del soterramiento de la vía férrea de Vilanova, no sólo por cuestiones de estética urbana para “coser” los barrios, sino para lograr que funcione el sistema de Rodalies. L'Hospitalet figura ya en el mapa de inversiones del Gobierno de España.

Los mapas son un discurso que el poder utiliza porque son elementos moralmente neutros. En su ensayo “La venganza de la geografía”, Robert Kaplan defiende la especial importancia de la geografía física y humana porque permite entendernos mejor y vislumbrar, aunque sea de manera aún difusa, los contornos de la política futura. Me interrogo sobre el tipo de determinismo que la geografía ejerce al abordar el futuro de este territorio al sur de Barcelona regado por el Llobregat.

Las razones de la geografía

Los mapas no se reducen a dos dimensiones y su parcial determinismo, porque la dimensión humana activa el libre albedrío. Pero la geografía impone sus razones, informa de ellas, aunque el ser humano tiene siempre el poder de luchar contra el sufrimiento y la injusticia. De lo que se trata es de tener una apreciación del mapa de manera que, contrariamente a lo que intuitivamente tendemos a pensar, no nos sintamos limitados por él. Naturaleza impone, pero el hombre aún dispone. No obstante, la geografía ejerce un principio de sensatez y su pérdida, cegados por el idealismo o los aires de grandeza, nos hacen perder de vista la consistencia de los obstáculos de la geografía física y humana que aún nos dividen.

L'Hospitalet se apellida Llobregat, como la mayoría de las poblaciones de la comarca del Baix Llobregat regadas por un río que también baña ese municipio a la altura del hospital de Bellvitge. Más allá de que la segunda ciudad de Cataluña por su número de habitantes tuviera playa donde ahora está el puerto de Barcelona y acogiera todo el tramo final del río, importante porción de terreno que un decreto de Alfonso XIII arrebató para crear hace cien años la Zona Franca; cualquier análisis geopolítico de L'Hospitalet y el Baix Llobregat concluye con notables similitudes.

Y no solo por su similar crecimiento a golpe de oleadas de migrantes, primero proceden-



LA ALCALDESA DE L'HOSPITALET, NÚRIA MARÍN,
VA POR LIBRE | BCN CONTENT FACTORY

tes del sur de España y ahora de todo el mundo. Todos trabajadores.

El Consell Comarcal del Barcelonés al que pertenecía administrativamente L'Hospitalet, ha apretado el botón de su auto-destrucción preventiva ante las investigaciones que Antifraude y Fiscalía están realizando por un puñado de irregularidades. No voy a entrar a analizar esa polémica, porque sería tema para otro artículo. Voy a centrarme en el futuro colectivo. Porque la alcaldesa Núria Marín ha declarado a esta publicación que L'Hospitalet tiene personalidad propia y no necesita integrarse en ninguna comarca. Vamos, que quiere ir por libre para dar réplica a Barcelona, la reina de las ciudades globales españolas.

Según la socióloga y economista Saskia Sassen, de la Universidad de Chicago, “la geografía de la globalización contiene dinámicas paralelas de dispersión y centralización. La tendencia masiva hacia la dispersión espacial de actividades económicas ha contribuido a la vez a la necesidad de nuevas formas de centralización territorial para las funciones de control y gerencia”. La importancia de las ciudades globales se mide por factores tales como la concentración de sedes corporativas, la cantidad de áreas de negocios bajo su control, el volumen de inversiones extranjeras directas que atraen, la interconectividad que ofrecen, la fuerza de sus sectores de servicio, el nivel de sus comunicaciones internacionales, etcétera. Y L'Hospitalet tiene de todo un poco.

Dar réplica a Barcelona

Nadie pone en duda la primacía de Londres y Nueva York, a las que siguen París, Singapur, Hong Kong, Tokio, Dubái, Pekín, Shanghái... Son las ciudades de la moderna Liga Hanseática, que fue una asociación de grandes urbes comerciales del norte de Europa que, a partir del siglo XIII y por 300 años, dominó

la economía de esa parte del mundo. El poder combinado de esos centros urbanos permitió enfrentar con éxito a los grandes imperios de la época. Las ciudades globales de nuestros días comparten la interacción y el sentido grupal que caracterizó a aquellas, aunque en dimensión planetaria.

Barcelona es una ciudad global y pese a ser la capital de Cataluña, mantiene un cierto divorcio con la nación a la que pertenece porque es un referente económico y cultural de otra galaxia. Aunque Barcelona está en la parte baja de la Liga de Ciudades Globales, L'Hospitalet parece olvidar su geografía física y humana al aspirar a competir con su vecina, dando la espalda a la comarca del Baix Llobregat. L'Hospitalet se beneficia de su cercanía a Barcelona en todos los terrenos, pero en ambas ciudades coexisten dos sociedades ajenas e irreconciliables. De un lado, está la élite de profesionales que confluye de manera natural en Barcelona, lo que Linda Brimm denomina “cosmopolitas globales”. Del otro, la de los lugareños y hospitalenses, a quienes se les impone un fuerte encarecimiento en el coste de bienes y servicios, a los que se les sustrae oportunidades laborales, deforma la identidad tradicional de la urbe y amenaza con hacerlos superfluos en su propio medio. Un proverbio africano dice: Si quieres ir rápido, camina solo; si quieres llegar lejos ve acompañado. ■■■

No havia anat en el seu dia a veure el documental 'El cinturón rojo' que es va presentar al Citilab de Cornellà al gener, i em va semblar que podia aprofitar l'oportunitat de conèixer el seu contingut en la sessió que, per commemorar el Primer de maig, es va fer a Cal Ninyo de Sant Boi, organitzat per l'Equip de

la Pastoral Obrera i presentat pel Francesc Castellana, president de la Fundació Utopia, entitat que el va promoure i impulsar. Un acte allunyat de la brillantor aclaparadora del dia de l'estrena, on hi havia 300 persones i moltes patums, però possiblement tan interessant i autèntic com el d'aleshores.



Jesús Vila
periodista y escritor

El cinturó del còmodes

Ja s'ha dit gairebé tot sobre el documental, la seva bona factura professional; l'interès del que expliquen la trentena llarga d'entrevistats; les nostàlgiques imatges de l'esforç combatiu de tants homes i dones dels diferents municipis de la comarca que, entre el 1970 i el 1977 van protagonitzar conflictes, reivindicacions i iniciatives socials, sindicals i polítiques; l'oportunitat per recuperar una memòria que sembla perduda al final del túnel d'aquell controvertit període que coneixem com Transició a la democràcia i l'interès pedagògic d'aquelles accions en un context massa líquid per avaluar-ne la seva transcendència immediata, que va ser extraordinària i sobre la qual s'ha reflexionat probablement massa poc. Així que no parlaré de l'eficaç exercici de reconstrucció de la història que el treball filmic garanteix, sinó del que a mi i a molts dels espectadors —a jutjar pel debat generat a Cal Ninyo— ens ha suggerit el projecte.

El primer, el nom mateix del documental, que coincideix amb l'apel·latiu que durant molts anys ha caracteritzat el territori industrial barceloní. Sempre ens ha sonat magnífic això de cinturó roig però la veritat és que ha estat una deliberada exageració, producte d'una mixtificació doble: la necessitat de fer una lectura triomfant de tants sacrificis col·lectius i la necessitat de que la lectura tingués un contingut social més radical del que en realitat va ser. Tot el que es va fer va ser important i és veritat que aquestes experiències sorgides de les assemblees de fàbrica i de barri van acabar amoïnant les autoritats franquistes i, si ens hem de creure la mitologia oficial, fins i tot a l'ambaixada americana.

Tantes vagues generals, tants conflictes fabrils i tanta tossuderia obrera i veïnal, per força havia de produir sensacions de descontrol en els àmbits de poder i, en una estructura tan autoritària com la d'aleshores, un increment imprescindible de la repressió per tractar de contenir la protesta i sobretot mantenir-la lluny de l'estricta reivindicació política. En el documental apareixen una trentena de dirigents sindicals, de líders obrers, veïnals i socials, homes i dones, acabats d'arribar i nascuts al país, d'edats diferents i tendències ideològiques diverses, que podrien haver arribat fàcilment a la cinquantena —oferint el seu testimoni explícit— però no sé si gaire més enllà, cosa que indica la debilitat numèrica de l'antifranquisme dirigent del combat.

Més pragmatisme que heroïcit

És veritat que es tractava d'una avantguarda irreductible que no s'estalviava sacrificis i generositat, capaç de mobilitzar milers de treballadors i ciutadans, però una avantguarda ni és eterna, ni garanteix l'estabilitat o l'ampliació de cap procés posterior. D'altra banda —i el documental també ho posa de manifest— es tracta d'un moviment general però molt centrat en una vintena de grans fàbriques i en una desena curta de municipis. I en aquesta trentena escadussera de gent entusiasta... i utòpica (d'aquí que la Fundació Utopia en sigui el resultat final).

Els assistents de Cal Ninyo preguntaven l'altre dia al final de la projecció: per què hem pogut passar en tants pocs anys de cinturó roig a cinturó taronja? —cosa que el Llobregat ja va debatre, curiosament en el mateix escenari, fa més de dos anys—. Perquè, en la meua opinió —ho reitero—, només en la pura retòrica vam ser alguna vegada cinturó roig, i perquè malgrat les aparences, sempre hi hagut, en la consciència social de la comarca, molt més pragmatisme que heroïcit.

Sense conèixer a fons, ni de lluny, la realitat històrica del conjunt de municipis del Baix Llobregat pel que fa a la seva història industrial i obrera i el que aquesta va destil·lar en els anys convulsos del darrer franquisme, resulta estrany parlar de cinturó per referir-se només a la nostra comarca. El Vallés també va ser un territori de conflicte, tan important com el nostre i, si bé és veritat que a Cornellà hi havia Elsa, Siemens o Laforsa per parlar només

de tres empreses emblemàtiques, no és menys cert que sense les empreses del Prat, Gavà, Esplugues, Sant Joan Despí, Martorell o Sant Feliu de Llobregat —entre d'altres—, on el conflicte va ser sistemàtic i massiu, no es podria parlar tampoc ni de cinturó, ni de roig. O, per exemple, oblidar-se que el moviment popular de l'Hospitalet, que jo conec millor —i en bona part també el moviment obrer— van jugar un paper prou destacat en l'ambient de crisi generalitzat, esquematitza excessivament la lectura del moment, que tan bé vesteix el documental.

El documental ajuda, en aquest sentit, a fer mitologia, que ja està bé, perquè la mitologia també forma part de la memòria. Però potser el més important hores d'ara és parlar del que preocupava a Cal Ninyo, entre quatre gats: per què la classe obrera va reaccionar com va reaccionar en un fortíssim ambient de repressió i per què ara la classe obrera, abassegada com aleshores per la crisi i la precarització, no reacciona? I quines van ser les especificitats del conflicte a la comarca que potser no s'han analitzat prou perquè haguem arribat a aquest moment de desmobilització, inacció i conformisme...

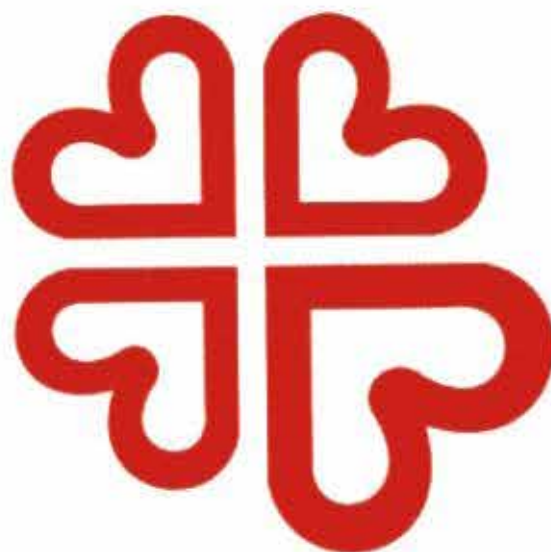
Castellana va explicar el que li comentava l'historiador Balfour sobre l'especificitat que ell va estudiar al Baix Llobregat: "els arxius policials del moment expliquen que al Baix Llobregat la repressió lluny d'apaivagar els ànims, provocava més resposta i així, la policia s'ho pensava dues vegades abans d'actuar perquè les seves actuacions, enlloc d'atemorir, esperonaven". És a dir. A la nostra zona es produïen en aquella conjuntura dos fenòmens acumulatius: una avantguarda que mobilitzava i una xarxa de resposta que amplificava la lluita si es produïa repressió. Les circumstàncies concretes han variat força des d'aleshores: el cinturó s'ha desindustrialitzat a marxes forçades, la classe obrera s'ha terciaritzat —els que no estan aturats i en precari— i l'avantguarda ha desaparegut.

Si no hi ha mobilització no es crea xarxa i si no hi ha xarxa no hi ha resposta. Ergo, si no hi ha ningú que convoqui a la protesta, la protesta no sorgeix sola, sense protesta no hi ha extensió del conflicte i sense conflicte els desvalguts no progressen. Res de nou sota la capa del sol. Les circumstàncies han canviat moltíssim, tant que en els anys 70 era impensable un fenomen com el del 15-M. Però si reflexionem un xic veurem que va haver 15-M perquè algú va convocar i assistir (una avantguarda?), perquè els que van assistir van perllongar la resistència (la protesta) i això va tenir un efecte crida (el conflicte) que va aconseguir resultats. És evident que entre els anys 70 i ara han passat moltes coses. La principal, una Transició que va esborrar tot el que podia quedar de roig al cinturó: primer per convertir-lo en rosa, i després per amenaçar en taronja. La secundària, que quan els cinquanta del documental, per circumstàncies diverses de la vida, van deixar d'actuar com ho havien fet, els milers que els seguien van continuar fent el de sempre: mantenir-se passius fins a propra ordre i, d'aleshores ençà, anar votant, que no implica compromisos ni exigeix responsabilitats. El poble som —en general— bona gent, però una mica acomodaticis. ///



ÈXIT D'ASSISTÈNCIA INSTITUCIONAL A LA PRIMERA PRESENTACIÓ

Ajuda'ns



a ajudar

SUMA'T
AL VOLUNTARIAT
AMB LA GENT GRAN

Cafè Filosòfic d'Esplugues

Jaume Grau

ESCRIPTOR



Sátiro: Filosofia i nens. És possible filosofar amb altres llenguatges?

Si Sòcrates hagués nascut al Brasil es diria Angélica Sátiro. En el meu panteó particular tinc una fotografia de Vinicius de Moraes i George Moustaki a la platja de Copacabana; son per a mi els símbols de la nostra cultura, que va adquirir la màxima expressió a Grècia, rejuvenida amb la saba del nou món, a través de la més sublim de les arts, la música, la que aconsegueix la més perfecta imbricació amb l'ànima humana -Schopenhauer dixit-. Angélica es l'encarnació de la maièutica socràtica; la paideia amb la passió jovenívola i cosmopolita del nostre segle XXI transatlàntic; és la nostra cultura nascuda entre Atenas i Jerusalem, amb la frescor d'una caipirinha, el sabor de la feijoada i la cadència i calidesa de la bossa-nova.

Tot això, mesclat amb unes gotes de coneixement tròfic, a càrrec del mestre català Ramon Turró, ha fet d'aquesta sessió del Cafè filosòfic d'Esplugues, una de les més nutritives i profitoses; un festí filosòfic i la manera més plaent d'adquirir coneixement.

Angélica Sátiro és directora del Proyecto Noria i col·laboradora del Grup IREF i ens ha explicat què és "El Jardín de Juanita", un "espai ambiental ètic i estètic per a ser realitzat amb els nens"; un espai creatiu per investigar el seu entorn, tot aplicant l'estètica per a millorar l'ètica ambiental. Hi ha pensament filosòfic quan els nenes s'interroguen i investiguen el seu



ANGÉLICA SÁTIRO, A L'ESQUERRA DE LA IMATGE, HA ESTAT LA PROTAGONISTA DEL DARRER CAFÈ FILOSÒFIC D'ESPLUGUES | JOANA RODRÍGUEZ

entorn; quin tipus de plantes són bones; quan dissenyen el jardí, amb animals o no; quan interactuen; quan es pregunten què és un jardí i per a què serveix? L'Angélica proposa la filosofia des del punt de vista dels nens, que a vegades no tenen paraules per expressar totes les idees, i ens planteja si és possible filosofar amb altres llenguatges, com per exemple des d'un cós en moviment. I tot això també ens interpel·la a nosaltres com a adults, si aconseguim participar en el joc i veure el món amb la

mirada virginal i sense prejudicis ni apriorismes; si aconseguim modelar-nos com a escultures - Onfray-; si podem concebre la nostra pròpia vida com una obra d'art -on valgui la pena aturar el temps i viure l'etern retorn, a la manera nietzscheana-.

Crear un jardí, treballar en un jardí, és prendre contacte físicament amb la natura, sentir-la amb les nostres mans, amb els nostres peus, integrar-nos en ella i ser conscients de qui som i del respecte que li devem al nostre entorn; allunyar-nos de la actitud depredadora que caracteritza la nostra relació amb ella dins de la moderna civilització basada en l'acumulació i en l'acceleració.

Els nens han de ser actius en la seva pròpia educació i adquisició de coneixements, de forma creativa, autònoma i participativa. Hem de superar la tradició escolàstica de transmetre coneixements i valors per part de les autoritats; ensenyar, no només els grans conceptes abstractes, sinó a expressar amb tots els sentits les emocions, i molt especialment aprendre a escoltar, no només les paraules -que ja és de per si important- sinó la remor de la vida que palpita més enllà de la nostra pell, a través de tots els sentits. Què ens pregunten els nens; les grans preguntes que planteja la filosofia, les fan també els nens? Dóna resposta la filosofia a aquestes gran preguntes, o es limita a interrogar-nos i desenvolupar el sentit crític per que nosaltres mateixos les responguem, si es que tenen resposta? !!!

Apuntes desde el subsuelo

Antonio Fornés

DOCTOR EN FILOSOFÍA Y ESCRITOR. SU ÚLTIMO LIBRO ES 'CREO, AUNQUE SEA ABSURDO, O QUIZÁ POR ESO' (DIÉRESIS)



Una universidad políticamente incorrecta

eo en nuestro querido boletín semanal 'online' de "El Llobregat" que el modelo catalán de becas permite que aproximadamente un 40% de los estudiantes universitarios reciban algún tipo de ayuda, y que, por supuesto, este reparto de ayudas en las universidades públicas se establece, fundamentalmente, en base a su renta económica familiar.

En un primer momento esta estadística parece una buena noticia, y desde luego no creo que hayan aparecido muchas voces discordantes mostrando su desacuerdo con la misma, entre otras cosas porque resultaría políticamente incorrecto hacerlo. Al contrario, de buen seguro a todos los portavoces del "buenismo" que invade nuestra sociedad les habrá parecido que aún debe incrementarse este porcentaje. Pero qué quieren que les diga, quien suscribe estas líneas estudió filosofía, y ya se sabe que si hay alguien que debe mostrarse políticamente incorrecto es un filósofo, pues la filosofía, o es revolucionaria o no es. Por ello, tras reflexionar sobre la cuestión me atrevo a decir que esta noticia me parece más bien mala. Me explico.

La cuestión de la educación es probablemente el tema más importante y capital que tiene una sociedad, por encima de cualquier otro, pues de la educación depende el futuro de la misma. Esto resulta especialmente significativo en una comarca como la nuestra, formada fundamentalmente por clases humildes y trabajadoras, quienes deberían encontrar en la universidad el soporte fundamental para su mejora socioeconómica, pues no hay mejor "ascensor" social que la educación. Pero por supuesto, eso exige que la universidad sea de la mayor calidad posible, y eso, desengañense, no se consigue con innovadores planes pedagógicos, ni con modernas tecnologías, sino con el esfuerzo de cada uno de los universitarios y con una exigencia máxima por parte de la institución educativa. De ahí que no podemos convertir a la universidad en una especie de barra libre. Personalmente creo que establecer como principal baremo para la obtención de ayudas

universitarias la situación económica del estudiante es un error. Debemos variar nuestra política de becas en dos direcciones, de un lado limitar el número de becas, pero aumentando de manera exponencial la cuantía de las mismas, de forma que quien la reciba, realmente pueda dedicarse de manera holgada a estudiar. De otro lado, la valoración al respecto de quién la merece debe hacerse fundamentalmente por motivos académicos. La universidad, si queremos que sea realmente un foco de ilustración y de sabiduría, inevitablemente debe ser, en cierto modo elitista, pero no en un sentido económico y de clase, sino al contrario, en el sentido de excelencia académica.

Si se aplicara este tipo de política de becas, nuestra sociedad tendría el derecho a exigir lo mejor a los mejores. Créanme cuando les digo que a quien más perjudica una universidad pública masiva y adocenada, donde lo habitual son los resultados académicos mediocres, es a las clases menos pudientes. A los ricos siempre les quedará la universidad privada. La universidad pública debe ser mucho más que una mísera herramienta para dotar de empleados a las multinacionales, al contrario, debe centrar sus esfuerzos en la búsqueda del conocimiento y la verdad, algo mucho más importante y más radical. La Universidad no puede ser café para todos, sino ágape espléndido para quienes lo merezcan y estén dispuestos al máximo esfuerzo personal. Solo así seremos capaces de equilibrar la balanza de verdad, y no formalmente, en beneficio de los menos favorecidos económicamente.

El más grande de los filósofos, Platón, que siempre fue políticamente incorrecto, afirmó que poco importa en realidad qué sistema político gobierna una nación, que la clave está en sus ciudadanos, si estos son virtuosos el país también lo será, y si no lo son, los esfuerzos de cualquier política resultarían inútiles. Pues bien, un país sin una gran y exigente universidad pública es un país condenado a tener malos ciudadanos... !!!

Tribuna



Joan Carles Valero
periodista y profesor

Nací en el hospitalense barrio de Santa Eulalia y uno de los recuerdos de mi infancia que mantengo más vivo es la primera vez que me escapé, con casi 4 años de edad, para jugar a poner piedras en las vías del Carrilet. El susto que se llevó mi abuela fue de órdago, pues estaba a mi cargo mientras mis pa-

dres trabajaban en la Sangonera, la fábrica de Godó i Trias. Ese edificio fabril, de decoración modernista y presidido por una gigantesca chimenea, es el último vestigio de aquella L'Hospitalet textil del siglo pasado que se mantiene en pie en la cosmopolita plaza Europa. Ahora lo ocuparán los chinos.

Tarradellas y China: regreso al futuro

Tras el frustrado intento de convertir las naves de la fábrica Godó i Trias en un mercado gastronómico de la mano de Ferran Adrià, la alcaldesa de L'Hospitalet, Núria Marín, ha entregado ese espacio al Centro Europeo de Medicina Tradicional China (TCM-EU), completando el parque biomédico que potencia en la Granvía, un proyecto que trasciende el ámbito local y que, como se puede ver, también abarcará la milenaria tradición oriental junto a la moderna medicina occidental.

La fábrica Godó i Trias donde mi madre era tejedora, se levantó en la confluencia de la calle Aprestadora con Granvía en 1903. Las instalaciones, ahora vacías, acogerán un centro de salud y bienestar de medicina tradicional china e incluirá un restaurante especializado en cocina saludable. Formación, investigación, cultura y gastronomía de una China que no emerge, sino reemerge, puesto que el mundo está regresando al 1750, cuando Asia representaba el 50% de la riqueza mundial, mientras la zona occidental, con EE.UU. y la Unión Europea a la cabeza, sólo alcanzaba el 30%.

Algo parecido volverá a ocurrir en 2040, cuando el PIB de las siete mayores economías emergentes del mundo (China, Brasil, India, Indonesia, Méjico, Rusia y Turquía) duplicará la riqueza de los países del G-7: Estados Unidos, Alemania, Canadá, Francia, Italia, Japón y Reino Unido. En cuanto a España, lamentablemente perderemos peso en el concierto económico internacional y, en 2050 bajaremos diez puestos, al pasar de la actual posición 16 a la 26 en el ranking mundial.

Puente de la aldea global

En ese escenario de aldea global, los europeos pintaremos poco. Y menos aún los catalanes, que tenemos una tasa de natalidad de 1,34 hijos, muy lejos de la reposición, situada en 2,1 que permite la sustitución de los padres. Por eso creo que el Centro Europeo de Medicina Tradicional China que se establecerá en L'Hospitalet trasciende la apuesta biomédica para convertirse en una cabeza de puente de la primera potencia mundial. Porque el liderato chino se agigantará en los próximos años al mismo ritmo que crecerá su población y economía.

Me alegro de que L'Hospitalet lleve un par de años aprovechando las oportunidades que Barcelona rechaza. Algo parecido ocurría a finales del siglo XIX y principios del XX, cuando se instalaron aquí las fábricas textiles. La historia de esta ciudad siempre ha sido la del pariente pobre de Barcelona. Ya en 1920 se segregaron de su término municipal nada menos que 900 hectáreas para destinarlas a zona franca y reforzar el comercio portuario. En 1932, Barcelona volvió a segregar 50 hectáreas de la parte norte de L'Hospitalet para la prolongación de la Diagonal. A cambio, solo se aseguró el servicio de bomberos.

Una delegación del ayuntamiento republicano de L'Hospitalet se presentó aquel



NÚRIA MARIN, EN SU VIAJE INSTITUCIONAL A CHINA, PARA FIRMAR EL ACUERDO PARA ALBERGAR EL CENTRO EUROPEO DE MEDICINA TRADICIONAL CHINA EN L'HOSPITALET

año ante la comisión de encuesta que preparaba el estudio de la división comarcal de Cataluña para comunicar que no querían ser agregados a Barcelona, como había ocurrido antes con el municipio de Sants, por ejemplo. La preocupación de los ediles era comprensible: el fenómeno metropolitano ya era un hecho irreversible que le costó a L'Hospitalet perder 950 hectáreas y ganar un considerable desequilibrio demográfico.

Tiempo siempre presente

La nueva teoría del tiempo, desarrollada por Bradford Skow, un profesor de filosofía del Instituto de Tecnología de Massachusetts (EEUU), sugiere que el tiempo no avanza, sino más bien, todo el tiempo es siempre presente. Para Skow, los eventos no se quedan en el pasado y desaparecen para siempre, sino que existen en diferentes partes del espacio-tiempo. L'Hospitalet vuelve a jugar un papel metropolitano relevante con su apuesta por la medicina tradicional china y el proyecto urbanístico de ampliación de Granvía, su último territorio virgen. También a nuestra comarca le aguarda un rol decisivo en el futuro inmediato de Cataluña. Como lo hizo el 15 de junio de 1977, cuando los españoles votamos en las primeras elecciones libres tras la dictadura. Ese día se precipitaron los acontecimientos que sentaron las bases de la Transición con el restablecimiento de la Generalitat y las negociaciones para el retorno del president en el exilio, Josep Tarradellas.

El 15 de junio de hace 40 años era miércoles. Se eligió un día laborable, con permiso retribuido de cuatro horas, para asegurar una alta participación. Todavía resonaba la canción "Habla, pueblo, habla" de Mocedades, la banda sonora del referéndum que medio año antes enterró las Cortes franquistas y dio alas a la reforma frente a los partidarios de la ruptura. A diferencia de la mayoría de España, en Cataluña venció la izquierda. La primera fuerza, a gran distancia en

número de votos, fue el PSC-PSOE (15 escaños) y el segundo partido más votado fue el comunista PSUC (8), que junto a los socialistas acaparon el 47% de los votos. Un triunfo de la izquierda que aceleró el restablecimiento de la Generalitat.

Además de la exposición sobre la figura del president Tarradellas que este mes inaugura la Diputación de Barcelona, Cervelló ha organizado para el próximo 10 de junio un acto en memoria de su hijo más ilustre, coincidiendo con el 29 aniversario de su muerte. Un hermanamiento de Cervelló con Saint Martin-le-Beau (Francia), donde Tarradellas vivió en el exilio de forma espartana, se celebrará el 20 de junio. Y ya en octubre, la villa natal de Tarradellas celebrará diversos actos para conmemorar el aniversario del retorno del president de la Generalitat. Unas celebraciones que culminarán el 23 de octubre con la clausura del 40 aniversario del restablecimiento del autogobierno. Entonces, triunfó la vía reformista, posibilista y pragmática de Tarradellas. ¿Dónde estamos ahora? Necesitados de su legado. //

Seria imperdonable que jo, que tinc el privilegi d'abocar-me mensualment a aquestes pàgines amigues, no aprofités l'oportunitat de donar les gràcies a tots els lectors i amics que, amb el seu vot anònim i desinteressat, van concedir-me, a través de El Llobregat, el

premi Aigües Cristal·lines que pretén destacar una trajectòria de transparència en l'ofici d'informador. Quan em va tocar agrair el premi sobre l'escenari d'El Prat el passat 5 de maig, ja vaig prometre explicar-me en aquest espai i hi estava obligat.



Jesús Vila
periodista y escritor

Espècies incòmodes

El primer que haig de dir —ja ho vaig explicar també a l'entrevista a la televisió del Baix— és que és la primera vegada que m'atorguen un premi per no fer res en concret. He rebut alguns, molt pocs, per coses escrites, de manera que en aquells casos premiaven l'encert, l'enginy, l'oportunitat dels textos... En aquest cas és una mena de premi a la trajectòria, cosa que necessàriament implica dues coses: la primera, que ja tens una trajectòria, o sigui que ja t'estàs fent massa grandet i la segona que tens una trajectòria que uns quants han tingut la deferència de valorar. Com vaig explicar el dia del premi, sense el primer que va pensar amb mi, no hi hagués hagut premi. Per tant, gràcies a qui va pensar amb mi —ell sap com li ho agraeixo— i gràcies a qui va considerar que la trajectòria podia ser susceptible de ser reconeguda.

Un viacrucis

Si estic agraït pel premi és sobretot perquè l'he rebut gràcies a un doble reconeixement que per un periodista ho és tot: els col·legues i els lectors. Hi ha molts premis de premsa que atorguen les empreses o les autoritats. Jo no n'he rebut mai cap d'aquests premis i em temo que mai no en rebré, i si per aquelles casualitats del destí en rebés algun, aconseguirien que em preguntés que carai m'està passant que em reconeixen els que han estat objecte d'una atenció professional que més aviat molesta. (O què de magnífic li estaria passant al país que les coses que haurien de ser normals, finalment acabaven sent normals).

Exercir aquesta professió nostra amb criteri, no deixa indiferent ningú. Durant anys i anys, jo diria que des de ben entrats els anys vuitanta i fins gairebé l'inici de la segona dècada d'aquest segle, l'ofici de periodista exercit amb llibertat ha estat un viacrucis que només coneixen a fons els que ho han viscut amb passió. Ara sembla que l'ofici de periodista torna a tenir sentit, després de dècades d'ostracisme d'un ofici que ha de ser entès com a microscopi sobre els poders perquè sigui eficaç, reconeixible i útil socialment. A qui pot estranyar, doncs, la crisi dels grans mitjans de comunicació de la premsa escrita, quan s'han passat dècades justificant acríticament el poder enlloc de vigilar-lo d'aprop i comprometre'l quan s'oblidava de les seves funcions representatives i de la gestió honesta dels afers públics?

Alguns, que ens vàrem atrevir a posar el dit a la nafra quan l'habitual era tot el contrari, vam haver de patir desconsideracions i en molts casos humiliacions de difícil digestió, per l'únic "delicte" de dir les coses pel seu nom. D'això, amb el temps, es van oblidar els que ens posaven a parir per dir que hi havia coses que potser caldria fer-les d'una altra manera. Quan en algun cas els hi hem recordat després, han deixat de saludar-nos. Un mal estil que, malauradament, no és cosa del passat. Tinc dues anècdotes ben curioses al respecte —i ben actuals—, que no tenen més importància que la de mostrar com d'arrelada està en el poder la sensació que opinar diferent del que ells defensen, i dir-ho en veu alta —amb la mateixa veu alta que ells no es cansen de fer servir arreu, fins i tot en els mitjans públics que consideren propis però que es paguen amb els diners de tots— resulta intolerable. No han entès, —a força d'arruïnar-la en la pràctica— que la llibertat d'expressió és consubstancial a la democràcia i que es l'únic

i exclusiu recurs que tenim els periodistes.

Vaig amb les anècdotes. A principis de març es va fer la presentació del meu llibre Capdevila i nosaltres a l'Harmonia de l'Hospitalet. Estava anunciada la presència de l'alcaldeessa perquè a la taula, a banda de l'autor, havia d'estar l'ex-alcalde Capdevila, i se suposava que un mínim deure de cortesia obligava a la seva presència i paraules. El mateix dia al matí, un diari de Barcelona es va fer ressò de l'acte i va explicar entre línies que l'autor, que necessàriament participaria en la presentació, tenia fama de parlar clar. En va haver prou. Pocs minuts abans de l'acte, l'alcaldeessa va excusar-se i va enviar en substitució seva el regidor d'Educació Jaume Graells, i pel que jo sé, encara és hora que l'alcaldeessa justifiqui la seva absència amb qui s'havia compromès, l'ex-alcalde Capdevila. Com era normal, jo vaig explicar en la presentació —entre moltes altres coses— el contrast que observava entre el que Capdevila havia fet bé en el seu moment —en la meua opinió—, i el que els successius consistoris socialistes havien fet malament després, especialment en la qüestió urbanística. Amb dades, vaig explicar el grau de saturació demogràfica de la ciutat al que havien contribuït intensament i alguns dels presents m'han dit posteriorment la manifesta incomoditat del regidor Graells al llarg de tot l'acte.

Ni el salut

Quan va acabar, enmig del rebombori, no vaig tenir oportunitat de parlar amb ell, però me'l vaig trobar en un sopar de l'entitat Tres quarts per cinc quarts molt pocs dies després, va saludar un ex regidor socialista que era assegut al meu costat i amb el qual jo estava parlant aleshores, i a mi ni em va veure. Unes setmanes més tard ens vam creuar pel carrer, i va fer veure que no em coneixia. També l'alcaldeessa va fer el mateix. En l'estand de les biblioteques el dia de Sant Jordi érem asseguts el meu amic Ferran Soriano i un altre autor, en el moment que ella es passejava per la Rambla. Va saludar tothom que era a l'estand, però no a mi. Repartim les culpes: jo tampoc vaig saludar-los en cap cas.

Som espècies incòmodes els periodistes. Els que tenen poder de fa anys i se les han vist de tots colors, intenten no mostrar animadversió manifesta contra els professionals, encara que els odiïn, perquè en algun moment

l'exteriorització del menyspreu se'ls pot tornar en contra. Els novells i els que han estat acostumats a una premsa submissa, toleren malament que els posin tensos en un acte públic. Per això estic tan agraït als col·legues i als lectors, perquè el premi que jo he rebut és un premi que han rebut al mateix temps que jo, tots aquells periodistes que s'han sentit ferits, humiliats i vençuts per la classe política en algun moment de la seva vida professional, per una classe política que no tolera que els que pensin diferent ho expressin amb llibertat i respecte quan tenen oportunitat i sense demagògies. I aquests periodistes, ens importi molt o poc el menyspreu, som legió. D'altra banda, aquest és un premi contra el pèssim estil dels que ens voldrien dòcils. Haurien d'entendre que el primer que aprenen els periodistes és que la docilitat ens fa inútils i que un periodista inútil no és un periodista: moltes vegades —no sempre— és un lacai ferit. Que no s'enganyin, però: tothom ha de menjar, però el periodista de veritat no oblidia... //



JESÚS VILA (ESQUERRA) REP EL PREMI DE MANS DEL DIRECTOR DE MÀRQUETING DE LA VANGUARDIA, JUAN CARLOS RUEDAS | SERGI RAMOS / EL LLOBREGAT

Tribuna

Apuntes desde el subsuelo

Antonio Fornés



DOCTOR EN FILOSOFÍA Y ESCRITOR. SU ÚLTIMO LIBRO ES 'CREO, AUNQUE SEA ABSURDO, O QUIZÁ POR ESO' (DIÉRESIS)

El abracadabra político

Lo que estos días los Mossos d'Esquadra han detenido en L'Hospitalet a un supuesto vidente de nacionalidad guineana por estafar 80.000 euros a sus incautos y, desde luego, candorosos clientes. Seguro que más de una vez han leído ustedes una noticia de este tipo, ¿verdad? Y probablemente, mientras la leían, se habrán preguntado cómo es posible que a estas alturas pueda haber gente que siga cayendo en este tipo de timos tan groseros y que crea en la existencia de personas dotadas con el don de adivinar el futuro y corregirlo. Sí, desde luego creer en estas cosas denota una profunda ingenuidad, pero en realidad no veo de qué hayamos de extrañarnos, pues con el fin de las vacaciones y el inicio de septiembre, se inicia el calendario político y el aluvión, una vez más, como cada año, de todo tipo de declaraciones de nuestros políticos, unos individuos que se han convertido, al igual que los videntes, en auténticos "profesionales del futuro" y a nadie parece escandalizarle.

Cada uno desde su perspectiva e intereses preverá una vez más lo que va a pasar: los que están en la oposición atisbarán en el horizonte las siete plagas de Egipto, quienes detentan el poder, en cambio, nos asegurarán que ante nosotros correrán ríos de leche y miel... Unos nos prometerán que tras el 1-O tendremos por fin la Arcadia prometida en que resultará imposible que alguien

no sea eternamente feliz, y otros verán en cambio, tras el mentado día una época de llanto y crujiir de dientes. Desengáñense, todas estas afirmaciones de nuestros queridos políticos tendrán, la misma base científica que la del detestable estafador guineano, es decir ninguna.

Hace ya unos años, escribí un largo reportaje sobre el tema de la videncia en El Baix Llobregat para una revista comarcal ya desaparecida. Me dediqué a recorrer las consultas y garitos de videntes, magos y demás charlatanes que había en la comarca. Para mi desconcierto, el número era tan alto que no pude visitarlos a todos. Sorprendentemente, además, todos tenían un buen número de clientes dispuestos a pagar por sus pretendidos servicios. Supongo que la respuesta está en la condición humana, que necesita a todas horas autoengañarse y que alguien le dé esperanza. Sólo así se entiende que el negocio de la videncia siga siendo tan floreciente, y que por la misma razón sigamos sopor-tando a nuestros políticos, que son muchos más y nos salen, además, muchísimo más caros.

Al fin y al caso, si lo analizan ustedes con calma, el político medio se limita a actuar como cualquier profesional de la "adivinación", escucha al "cliente" para saber cuál es su necesidad, utilizando para ello toda la potencia de las empresas demoscópicas, y le dice lo que el ingenuo de turno quiere oír, siempre dotando a

su discurso de optimismo y confianza en el futuro si, por supuesto, seguimos sus consejos. Hace ya muchísimos años el gran Sócrates ya describió este comportamiento de la clase política al definirla como la "cortesana del demos", como ven, la cosa, desde entonces, ha cambiado muy poco.

En el fondo todos nosotros somos conscientes de ello. De la total falta de consistencia intelectual de nuestros representantes políticos, de su continua improvisación y que probablemente van a hacer muy poco por nosotros, pues lo suyo es mera cháchara, como la de cualquier presunto mago. Pero curiosamente seguimos escuchándolos, extrañamente seguimos votándolos, e incluso, una vez alcanzan el poder, acabamos obedeciendo sus leyes. Nadie cree en adivinadores, pero las madrugadas televisivas están repletas de programas esotéricos, nadie cree en los políticos pero este septiembre una vez más todos escucharemos con resignación su abracadabra político, y a lo mejor, hasta nos lo crearemos. Hace unos 3.000 años un anónimo escriba de la ciudad mesopotámica de Nínive, escribió lo siguiente: "Mira donde quieras y hallarás que los hombres son estúpidos."

Si hoy volviese a la vida y contemplase nuestra sociedad y a nuestros políticos, probablemente sonreiría amargamente... ///

Cafè Filosòfic d'Esplugues

Jaume Grau

ESCRITOR



Hi ha esperança en un futur que tantes vegades se'ns ha ofert?

No hi ha dubte que el món està mal fet i que recau en nosaltres, el humans, la culpa -el pecat original?- d'haver-lo fet malament, encara que hi ha opinions per tots els gustos. Però és obvi que ni la culpa s'ha de repartir a parts iguals, ni la responsabilitat de redreçar la situació ens pertoca a tots en la mateixa mesura. I això en el millor dels escenaris possibles, en que tots ens poséssim d'acord en identificar la causa de tots els mals i la millor manera d'arreglar el desfici.

Veritablement hi ha un imperatiu categòric, universal, que ens obliga i ens duu a la lluita per la redempció de la humanitat? Hi ha esperança en un futur que tantes vegades se'ns ha ofert -en aquest món o en qualsevol altre- com a utopia salvífica? Podem confiar en els valors del progrés, la ciència, la tècnica, el coneixement, o hem de tornar a una mítica edat d'or lluny del domini de les màquines?

Sovint hem pensat que hi va haver un dia en que ens vam equivocar, i ens preguntem si és possible desfer el camí tot retrocedint fins a la cruïlla errònia, i tornar a començar agafant "el bon camí" - caldria saber quin és, i si n'hi ha algun de bo o de millor-.

També ens preguntem si hem de fer la revolució o hem de reconèixer finalment que no hi ha marxa enrera i que més val deixar-nos endur pel corrent inexorable del capitalisme

trionfant, fins a la destrucció total del planeta i la humanitat. Si mirem al nostre Fa cent anys hi va haver una revolució: la Revolució Russa (1917) -o dues per ser més exactes-. Andreu



EL CAFÈ FILOSÒFIC D'ESPLUGUES TANCA LA SEVA SEGONA TEMPORADA | JOANA RODRÍGUEZ

Navarra, escriptor, historiador i doctor en Filologia Hispànica, autor de El espejo blanco (Fórcola Ediciones, 2016) i autèntic polímata del segle XXI, ha agafat el fil d'aquell esdeveniment, que juntament amb la I Guerra Mundial va obrir pas al convuls i tràgic segle XX, i ens ha explicat com es van emmirallar en aquell esclat revolucionari una munió de personatges tan diversos com Josep Pla, Fernando de los Ríos, Andreu Nin, Joaquín Maurín, Rovira i Virgili, Rafael Alberti, Pasionaria, i molts altres fins al nostres dies.

I tot això ens va servir per donar mil voltes al nostre tema, tot parlant des de les revolucions històriques, com la Francesa, la Gloriosa anglesa, les revolucions burgeses del s. XIX, la revolució industrial, i fins i tot la revolució que es duu a terme dins d'un mateix quan es trastoquen tots els nostres valors.

Però si ens referim a les revolucions socials, les nostres conclusions són més aviat pessimistes. Diu l'Andreu: "Vam constatar algunes realitats tristes, com l'escassa capacitat reformista de la nostra societat acomodaticia i de consum, però també vam arribar a conclusions molt clares: no podem revolucionar res si no controlem el nostre propi sistema educatiu, que ha de ser molt més autònom, i que el canvi dràstic més útil i possible a dia d'avui és la revolució de les dones, cap a elles i liderades per elles". ///

És curiós com alguns mesos semblen especialment dissenyats per reflexionar sobre qüestions essencials que ens afecten. El dia 26 era el Dia Internacional de les persones sense llar, efemèride que se celebra —és una manera de parlar— des de fa 25 anys. El dia 19, el Papa de Roma va procla-

mar per primera vegada la Jornada Mundial dels Pobres i el dia 17, la Comissió Europea va aprovar una fórmula per mesurar el nivell de benestar social entre els països de la OCDE. Una mica abans es feia pública la Memòria de Càritas de la diòcesi baixllobregatina de Sant Feliu.



Jesús Vila
periodista y escritor

Pobres en massa aspectes

Dra en desgranaré les xifres, però ja veieu que el problema de la caducitat de l'Estat de Benestar, afegit a la crisi econòmica global, circula per la mateixa autopista que la pobresa endèmica i l'absència de les mínimes condicions de vida digna de la que tant es vanava sempre el món occidental. Des que va caure el mur de Berlín i uns quants presidents americans van aixecar les limitacions bancàries poc temps després, ja es veia venir que les coses empitjorarien per a la immensa majoria de la població occidental, que era la única població mundial que vivia amb una certa folgança.

Que caigués el mur de Berlín significava que, per primera vegada des de la Revolució d'Octubre —de la que ara se celebra el centenari— i sobretot des del triomf dels aliats a la Segona Gran Guerra, el capitalisme es convertia en l'únic sistema mundial de poder. El vell comunisme burocràtic dissenyat per Stalin va ser incapaç de superar tanta barbaritat comesa en nom de les velles utopies i es va ensorrar com un castell de cartes. Una mica després, les traves financeres imposades pels Estats durant la postguerra, es van considerar obsoletes i la vella socialdemocràcia, convertida en casta, dretitzada i podrida per dins, va ser incapaç d'aturar la crisi. I no solament va impedir que els principals perjudicats fossin els treballadors de l'Europa acomodada, sinó que hi van contribuir notablement a enfonsar el mecanisme de repartiment de la riquesa que havien creat en competència directa amb el socialisme real del bloc soviètic. Aquí, per exemple, van ser els instigadors de la primera reforma laboral i, a Europa, els inicials defensors de la política d'austeritat que tan de mal ha fet al teixit social dels països.

L'austeritat empobreix

Hem estat així fins que s'ha vist que aquesta Europa només exercia l'autoritat per posar de genolls als països més dèbils (com Grècia) mentre que era incapaç d'aturar l'onada xenòfoba de les societats més riques i doblegar les derives autoritàries d'alguns països membres (Hongria, Polònia...). Que Europa està en crisi no és cap secret per ningú. I que la política d'austeritat només empobreix les societats i crea inestabilitat, ja s'ha vist. Per això ara, amb una estranya pirueta, ha volgut mesurar l'Estat del Benestar, ni que sigui per impedir que el desequilibri, sobre el qual tant s'havia treballat amb les polítiques de cohesió als anys 80, resulti imparabile i desestabilitzador.

En aquest context resulta que Espanya està en una situació crítica pel que fa al nivell de desigualtat econòmica i pel que fa al nivell d'abandonament dels estudis de la joventut estudiant. Analitzats els 14 indicadors que determinen el nivell de benestar social, Espanya està el setè per la cua de 28 països, i si observem el nivell de desigualtat social únicament, empatats amb Grècia i només per sobre de Bulgària i Rumania. Pel que fa al imput d'abandonament dels estudis, només estem millor que Malta i amb una situació igualment perillosa per la caiguda de la renda disponible i per l'increment de la pobresa.

Aquestes dades fredes, estadísticament irreprotxables, es constaten ben a prop de nosaltres si fem cas de la memòria 2016 que va publicar Càritas de la diòcesi de Sant Feliu on es posa de manifest que unes 18.000 persones del Baix Llobregat venen sent ateses regularment des de l'any 2014, data d'inici del servei de la diòcesi baixllobregatina. Una situació que s'està convertint en crònica i que afecta a gent jove amb càrregues socials i fins i tot a treballadors pobres amb salaris de misèria.

Càritas ha de tenir ben documentada la procedència de la pobresa crònica. És veritat que els ajuntaments tenen serveis socials en consonància amb les necessitats que es detecten als respectius municipis i que aquests acostumen a funcionar adequadament. Els serveis socials, però, així com les atencions ja cròniques de Càritas, s'estan convertint en una qüestió de rutina, sobre la qual ningú hi para atenció d'una



CÀRITAS DIOCESANA DE SANT FELIU DÓNÀ ASSISTÈNCIA A UNES 18.000 PERSONES, PER ANY, DES DE 2014 | I.C.

forma determinant. Els serveis socials perquè són un servei municipal més —que s'intenta que rutlli amb eficàcia tapant forats— i Càritas perquè és un deure social d'una Església militant i avançada que té com a obligació moral i de fe, alleugerir la pobresa.

Hem perdut el dinamisme de la societat civil

La pobresa, no obstant, no és un episodi desgraciat. Té causes molt específiques que requereixen un tractament particular i que impliquen els ajuntaments, però també els bancs, els empresaris, els sindicats, el sector comerç... Aquesta comarca ja ha viscut situacions excepcionals, però eren altres temps. No per les excepcionalitats, sinó per la manera com s'enfrontaven. Quan la crisi dels primers 80 després de la reestructuració industrial de Solchaga que va produir tancament d'empreses i atur, els sindicats es van confabular positivament per adoptar mesures de pressió i per articular respostes de reindustrialització. La societat aleshores no es limitava a fer més eficaços els serveis socials ni els ajuts eclesiàstics. No intentava només ajudar els perjudicats sinó posar en solfa les causes. Entre les coses que s'han perdut en aquests anys, també cal apuntar el dinamisme de la societat civil. (Tret de quan es mobilitza per la república, que tot ho tapa). ///

Tribuna



Joan Carles Valero
periodista y profesor

Aunque a su alcaldesa no le guste, Barcelona es y seguirá siendo una ciudad turística. El reto es saber gestionar esta realidad generadora de empleo y riqueza. La turismofobia que crece en Barcelona supone oportunidades para el Baix, comarca turísticamente amigable (friendly) que goza de una oferta

desconocida para los visitantes y los propios vecinos. En su apuesta por el periodismo de proximidad y de servicios, BCN Content Factory ha elaborado para El Llobregat un Especial Estiu al Baix, auténtico vademécum de lo que hacer este verano cerca de casa. Que ustedes lo disfruten online y gratis.

De la turismofobia barcelonesa al “turismofriendly” del Baix

Todo apunta a que Barcelona batirá este verano otro récord turístico a pesar de que diarios como el británico The Independent sitúa a la capital catalana como una de las ocho ciudades que más odian a los turistas. Hay que felicitar al equipo de Ada Colau porque ha logrado criminalizar a los terrícolas que llegan a El Prat deseosos de visitarnos y conseguir alimentar los inconvenientes asociados al éxito turístico de la ciudad hasta el punto de convertirlos en uno de los principales problemas de los barceloneses. Al menos desde el punto de vista de la percepción, porque el principal asunto que preocupa sigue siendo el empleo, que paradójicamente se dinamiza con el turismo, que se mantiene como el primer sector de nuestra economía.

Esa suerte de depresión ciudadana no la padecen los habitantes del Baix Llobregat. Por ejemplo, en L’Hospitalet planean una veintena de hoteles y muchos ciudadanos de nuestro territorio publicitan sus viviendas como alojamientos turísticos, movidos por el incentivo de quintuplicar los ingresos de un alquiler convencional. Algunos ayuntamientos, como el de Esplugues, han modificado la ordenanza de pisos turísticos, mientras Colau libra su particular batalla contra Airbnb, entre otras razones para ocultar su impotencia para resolver el acceso a la vivienda, cuyos precios no cesan de aumentar (también en la comarca), o su incapacidad para zanjar la huelga del Metro.

El verdadero problema del turismo en Barcelona y en cualquier sitio es la convivencia y el uso del espacio público. Hay que recordar a quienes nos visitan que deben comportarse como en sus lugares de procedencia y que acepten y respeten nuestras normas cívicas. Sean turistas o nuevos residentes. Y para lograrlo se requiere pedagogía para señalar, por ejemplo, que hay gente que duerme mientras otros salen de fiesta. Por eso son saludables iniciativas como los agentes de civismo que patrullan por las calles de L’Hospitalet para recordar a sus vecinos las normas básicas de convivencia.

Descubrir el Baix

Aclarado que el fenómeno de la turismofobia es más político que social y reconociendo que la concentración de los turistas en determinadas zonas crea problemas en la vida cotidiana de sus vecinos, el Baix Llobregat se ha erigido en una clara oferta para lograr una mayor redistribución territorial de los visitantes que llegan atraídos por el imán de Barcelona. Sin embargo, los turistas que se alojan en nuestros municipios se mueven poco por la comarca porque el diseño del transporte público es centralista y no fomenta los traslados entre poblaciones a ambos lados del río, de modo que nuestros turistas duermen aquí pero gastan en Barcelona.

El consorcio turístico del Baix Llobregat ensaya la colaboración público-privada y ha logrado en pocos años que la comarca se sitúe como destino turístico, no solo de sol y playa, sino también gastronómico, de experiencias, familiar y de salud. BCN Content Factory ha elaborado para El Llobregat un especial Estiu al Baix de 300 páginas de acceso gratuito a través de internet, donde los lectores encontrarán todo lo que se puede hacer, comer, comprar, visitar y experimentar en los 31 municipios que integran nuestro territorio. La iniciativa supone reafirmar la apuesta por el periodismo de proximidad y de servicios de la publicación comarcal.

¡Viva el espíritu olímpico!

Cuando en este país dejamos nuestras diferencias a un lado para unirnos en un objetivo común, somos imparables. Hace 25 años lo demostramos al acoger los mejores Juegos Olímpicos de la historia. Aquel espíritu favoreció el consenso entre diferentes y tanto instituciones como particulares logramos trabajar en equipo y conseguimos una matrícula de honor al organizar mejor que nadie el mayor acontecimiento global. Ahora,



DESDE LA PISCINA SITUADA EN LA CIMA DEL HOTEL RENAISSANCE DE LA PLAZA EUROPA, SE APRECIAN LOS BLOQUES DEL GORNAL EN PRIMER PLANO Y, AL FONDO, LA CIUDAD | BCN CONTENT FACTORY

las ideologías cavan trincheras desde donde se fanatizan los debates al criminalizar al que opina diferente. Lo vemos cada día entre nuestros políticos, en las redes sociales, en los medios de comunicación y entre los vecinos. El espíritu olímpico agoniza.

Hace un cuarto de siglo que Barcelona, L’Hospitalet, Viladecans y Castelldefels destacaron en el mapamundi de los terráneos. El 25 de julio, a partir de una ceremonia inaugural que fue tan transgresora como fiel reflejo de nuestra idiosincrasia, triunfamos gracias al consenso y al empuje de los voluntarios, ciudadanía orgullosa de mostrarse al mundo en su mejor versión. Y nunca antes el idioma catalán, oficial en los Juegos, tuvo tanta proyección internacional. De aquel éxito son las mieles del turismo actual y de las exportaciones de nuestras empresas.

Pero, lamentablemente, vuelve a confirmarse que el Baix sigue siendo el patio trasero de Barcelona. Para la ocasión de los Juegos del 92 se acicaló la actual T2 del aeropuerto, se construyó la C-32, el canal de Castelldefels y varios estadios de béisbol, pero nos quedamos sin la pata sur de las Rondas, ese vial que debía unir el Cinturón del Litoral con la C-32 a su paso por Sant Boi, resolviendo las comunicaciones en ese punto viario de la comarca. Hace 25 años que esperamos, porque las obras públicas en nuestro territorio van como la canción de Fonsi: despacito. Y hablando de canciones veraniegas, la banda Decibelios, pionera y creadora del movimiento Oi! en España, publicó en 1986 su tercer LP bajo el título “Vacaciones en El Prat”, que incluía el hit “Aquí sí hay playa”. Aquel año, los pratenses de Decibelios lograron con ritmos ska que su tema se convirtiera en canción del verano. Efectivamente, la comarca goza de unas excelentes playas. ¿Hasta cuándo lo permitirá el cambio climático? De momento, disfrutemos de ellas y de la variada oferta de nuestro territorio mientras escuchamos “Súbeme la radio, que esa es mi canción”. Y ojalá “Me enamoré”, como Shakira proclama desde Esplugues. **///**

Travessem mesos d'efemèrides. Entre el 15 de desembre de l'any passat i el 6 de desembre del proper, podríem celebrar els 40 anys del referèndum per la Llei de la Reforma Política, els 40 anys de les primeres eleccions democràtiques postfranquistes i els 40 del re-

ferèndum constitucional. I encara, entre mig, els 25 anys de les Olimpíades de Barcelona (aquest 25 de juliol) i, a un altre nivell més global —i sentimental per a uns quants— el centenari de la Revolució soviètica d'octubre (el 7 de novembre).



Jesús Vila
periodista y escritor

De commemoracions i altres enuigs

Dia que podríem, perquè no tots se celebraran —no es va celebrar que jo recordi res especial el passat 15 de desembre— i no tots de la mateixa manera. A nivell institucional és evident que els 40 anys de les primeres eleccions democràtiques del 15-J de 1977 i la data del referèndum constitucional tindran un ressò interessat, mentre que els altres dos esdeveniments als quals em referia, serviran per moltes i variades qüestions.

Si hi ha celebració del 25è aniversari olímpic servirà per explicar com de bé ho van fer Maragall i Samaranch —que van ser els que van saber capitalitzar l'esdeveniment de manera magistral— i si no n'hi ha, per lamentar l'escassa sensibilitat cívica de l'alcalde Colau i el seu equip de gestors inexperts i asèptics. I respecte del centenari de la revolució proletària triomfant, servirà sobretot per relatar el fracàs de l'experiència i la caducitat de la fórmula. El règim dels soviets va mantenir-se durant 72 anys, és evident que els països sota aquella òrbita es van modernitzar malgrat l'enorme patiment dels pobles —que van suportar guerres i dictadures— però el que tindrà pes a l'hora del balanç —en el nostre univers i de forma majoritària— serà l'enorme frustració destil·lada.

De aquells barros estos lodos

És evident que de qualsevol commemoració es poden fer lectures diverses i fins i tot contradictòries, però hi ha algunes coses que traspassen les anàlisis i s'instal·len en l'imaginari col·lectiu amb una força notable. Per exemple, si les analitzem una a una, podem veure que malgrat que el referèndum per la Llei de la Reforma Política encetava el mecanisme de transició “de la llei a la llei” que havia d'acabar amb el franquisme sense condemes, es va realitzar amb una crida general al boicot per part de l'esquerra tolerada o clandestina, que va ser només moderadament seguit.

Allò va inaugurar el procés —com es diu ara—, la meitat dels principals protagonistes perquè aquell procés tingués èxit ho van boicotejar i, malgrat tot, el resultat del referèndum va ser positiu i tot es va fer com estava programat. Aquell referèndum va ser clau per dos motius: perquè va santificar el full de ruta i perquè va evidenciar la feblesa dels antifranquistes. De aquells barros estos lodos, que diríem. Els fills dels dissenyadors del procés i del full de ruta, que ens governen avui des de Madrid, no van fer gaire coses per commemorar la data. No podien esperar que els fills d'aquella esquerra dèbil, clandestina o tolerada, fes cap reivindicació d'una jornada —per a molts d'ells desgraciada— que augurava el règim del 78, tan criticat avui, però no ahir.

S'ha corregit en bona part l'oblit institucional del 15-D amb la commemoració del 15-J que, com a corol·lari de la Llei per a la Reforma Política, no solament era el resultat immediat d'un règim democràtic sorgit de les entranyes de la dictadura, sinó que era la plasmació concreta de la debilitat de l'antifranquisme. Aquelles primeres Corts democràtiques que no s'havien dissenyat com a Constitucionals, podien, després del “magnífic” resultat del 15-J, elaborar una Constitució que reblés el clau del procés, dissenyat en el rovell de l'ou del règim autocràtic.

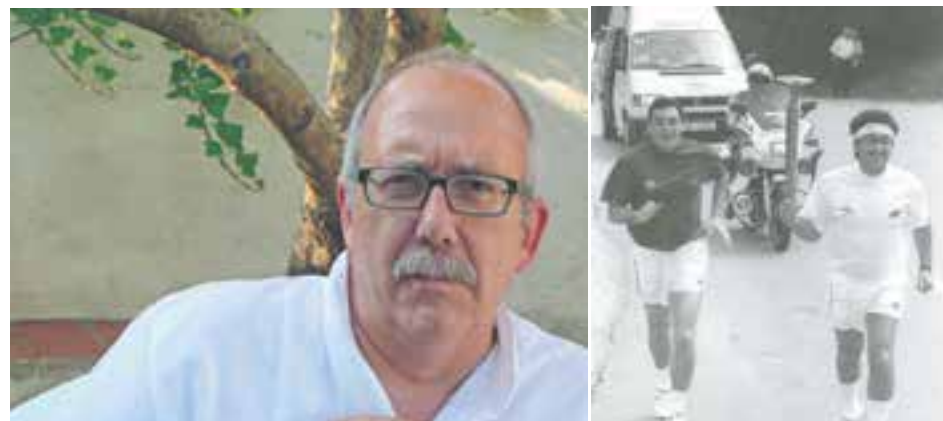
Sense condemna ni alteració dels pilars dels poders

La majoria confortable de centre lliberal —ara s'ha sabut que el 53% dels diputats sorgits del 15-J s'autoconsideraven ideològicament socialdemòcrates— feia preveure una “bona” Constitució que garantís la monarquia, una democràcia homologable dins del sistema capitalista europeu, la unitat territorial, el pacte social i un mecanisme de representació política que assegurés majories absolutes i alternatives previsibles —el que s'ha anat coneixent com a bipartidisme. I, naturalment, sense condemnar el règim anterior, sense ressuscitar les velles demandes —reconèixer la lluita antifranquista i els crims de la dictadura— i, sobretot, sense alterar gaire els pilars dels poders —econò-

mics, policials, de la justícia, dels mas-mèdia, etc.

Ara si que pagava la pena celebrar i així s'ha fet, amb un acte que passarà a la història, no com a reflexió crítica sobre el full de ruta “de la llei a la llei”, sinó perquè no van convidar el rei emèrit.

Veurem què passa amb la commemoració dels 40 anys de la Constitució, perquè d'aquí a 18 mesos encara han de passar moltes coses importants que han de tenir a veure necessàriament amb l'endèmica inestabilitat política que viu el país i la resolució del tema català, del que voldré parlar extensament en el número d'El Llobregat previ a la convocatòria del referèndum. Tinc la il·lusió que els 40 anys de Constitució arribin amb una Constitució renovada. Una Constitució que no ha votat la gent que va néixer després de 1960, que és molta gent. Una Constitució que no es pugui vendre com la del 78: l'única possible si no volíem tornar enrere. Una Constitució que molts rebutjaran en referèndum —que l'ha d'haver— si ens volen colar la monarquia i una fantasmal descentralització que ningú aleshores es va atrevir a definir com a federal. ///



EL VEI D'AQUESTA SECCIÓ VA COBRIR PERIODÍSTICAMENT L'ORGANITZACIÓ DELS JOCS OLÍMPICS DES DE 1986 FINS A LA SEVA CELEBRACIÓ. A LES IMATGES, APAREIX ENTREVISTANT A JUAN ANTONIO SAMARANCH I A PASQUAL MARAGALL. FINS I TOT, VA SER PORTADOR DE LA TORXA OLÍMPICA | BCN CONTENT FACTORY

Tribuna



Joan Carles Valero
periodista y profesor

La percepción suele exagerar la realidad. Este verano, el termómetro ha marcado altas temperaturas, pero la sensación ha sido asfixiante. Igual pasa con percepciones sociales como la inmigración. En el último barómetro de L'Hospitalet, aparece como el principal problema de la segunda ciudad de Cataluña, aunque

en el ámbito personal se mantenga el paro. Lo mismo ocurre en política, donde se proyectan consensos cuando en realidad son mero reparto de cargos. En los 20 meses que restan de mandato municipal comprobaremos si nuestros ayuntamientos ultiman sus realizaciones bajo la máxima de que gobernar es gastar.

Cuando el consenso es reparto y gobernar es gastar

El consenso es a la democracia lo que las peleas de mentira del «pressing catch» al boxeo, porque se basa en la trampa de aparentar. En el consenso no importa que los partidos sean consecuentes con lo acordado; importa que se rompa el consenso, que no es lucha (la lucha supone política), sino reparto. Que no se rompa el consenso, por favor, que no se rompa en el Área Metropolitana de Barcelona (AMB), el superayuntamiento que nos gobierna.

No entiendo por qué se mantiene el pacto no escrito de que la presidencia del AMB recaiga en la alcaldía de la capital, máxime cuando los votos en la metrópoli no lo respaldan. Ocurre con Ada Colau y sucedió con Xavier Trias. En ambos casos, el PSC, que es el partido que conserva sus mejores resultados en el área metropolitana, cedió la presidencia del AMB a Barcelona después de alambicados pactos. Unos consensos que se antojan reparto de cargos en la tercera administración catalana por cifra de presupuesto (1.525 millones de euros este año), a tenor de las disonancias de los partidos firmantes en materia de transportes y gestión del agua, por poner un par de ejemplos de actualidad.

Grietas en el agua y TMB

La gestión del agua ha agrietado el consenso entre los Comunes y PSC. Tras dos años de estudio de las consecuencias jurídicas y económicas de la remunicipalización del servicio que defiende Colau e ICV y la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (TSJC) de anular la creación de la sociedad mixta entre Aguas de Barcelona y AMB, el PSC pide prudencia con ese tipo de decisiones, entre otras razones porque este partido, a través de Antonio Balmón, alcalde de Cornellà, fue muy activo en esa privatización en su calidad de vicepresidente ejecutivo del AMB.

Otra grieta se ha visualizado en la reciente huelga del Metro, donde se ha puesto de manifiesto la deslealtad de ERC al pacto metropolitano en el que este partido participa junto a PSC, Comunes e ICV. El vicepresidente del área Internacional y de Cooperación del AMB, el republicano Alfred Bosch, después de participar en Montreal (Canadá) en la asamblea mundial de la Red Metropolis, pidió la dimisión de la presidenta de TMB, Mercedes Vidal (EUiA), por la huelga de los lunes en el Metro. Una huelga en la que el departamento de Trabajo de la Generalitat, también en manos de ERC, no ha dicho esta boca es mía durante los más de tres meses que ha durado ese conflicto laboral.

Subida de salarios éticos

Entre los comunes también se ha acabado la percepción de la bondad de haberse limitado el salario a 2.200 euros mensuales, tras comprobar la realidad de una plena dedicación a las tareas municipales. Por eso los concejales y altos cargos de la confluencia de izquierda piden ahora cobrar la totalidad de su sueldo, dietas y gastos de representación. En ese punto, como en la mayoría del discurso político, entran los eufemismos, al reclamar los ediles de Colau «redimensionar el salario ético», naturalmente al alza. Subirse el suelo es una decisión espinosa en el tramo final del mandato, ya que en 2018 entraremos en precampaña de las municipales, y motivará comentarios, como los suscitados por el fichaje de Neymar, con la consiguiente desafección de la afición, en el caso azulgrana, y del electorado para los comunes.

El lenguaje tiene un problema con los políticos. El uso del eufemismo, importado de la frialdad quirúrgica del lenguaje bélico oficial americano (daños colaterales en vez de víctimas inocentes), denota un cierto pudor ante la realidad de los hechos. Un pudor a priori injustificado en el caso de la confluencia de izquierdas, a no ser que opten por la perifrasis y el lenguaje disimulado por un tabú buenista que trata de dulcificar la realidad, de restarle impacto. Es lo que ha ocurrido con la mentira piadosa del lema



FIRMA DEL ACUERDO DE GOBERNABILIDAD EN 2015. POR ORDEN, JORDI SAN JOSÉ, ALCALDE DE SANT FELIU (ICV); LLUÍS TEJEDOR, ALCALDE DE EL PRAT (ICV); JOAN BORRÀS, ENTONCES ALCALDE DE EL PAPIOL (ERC); ADA COLAU, ALCALDESA DE BARCELONA Y PRESIDENTA DE LA AMB (BCN EN COMÚ); ANTONI BALMÓN, ALCALDE DE CORNELLÀ (PSC) Y ANTONI POVEDA, ALCALDE DE SANT JOAN DESPÍ (PSC) | BCN CONTENT FACTORY

“No tinc por” que presidió la movilización en Barcelona contra el terrorismo. Por tener, tenemos hasta miedo de llamar a las cosas por su nombre más sencillo, ya que los convocantes de la concentración prefirieron eludir en su lema la palabra terrorismo, cuando hasta los musulmanes la han escrito estos días en sus carteles y pancartas, sabedores de que sin esa palabra, sus movilizaciones carecen de sentido.

Ojo con despilfarrar

Al político se le juzga por sus hechos, que tienen que ver en exceso con el gasto. Quienes criticamos el despilfarro del dinero público asistimos a la decepcionante experiencia de ver políticos de todos los colores que practican la máxima de que gobernar es gastar. Sostienen que la acción y la realización (gasto) son lo único que cuenta. Afortunadamente, para contener esa tentación hay leyes que establecen controles al gasto y, sobre todo al déficit, que es gastar más de lo que se ingresa.

La ley de Estabilidad fijó límites eficaces incluso para el superávit de ayuntamientos y diputaciones. Los expertos que recomiendan más subidas del IBI y el IRPF para financiar las haciendas locales, defienden que conviene animar a los ayuntamientos a gastar más para estimular la economía. La austeridad a ultranza no ha funcionado, pero mucho menos saludable es el gasto sin reparar en el déficit. Los ayuntamientos (no todos) han equilibrado sus cuentas, no solo por propia voluntad sino también por ley. Levantar el pie del freno se antoja adecuado a primera vista, pero ojo: cualquier alegría de gasto que añada déficit es peligrosa.

La crisis obligó a reducir gastos, a veces con poco acierto y sin calcular las consecuencias. A 20 meses para las elecciones locales y con mejores cuentas, el objetivo no puede ser gastar más, sino gastar mejor, buscar la eficiencia. De lo contrario, olvidaremos las lecciones de la crisis. Aprender es como remar contra corriente: en cuanto se deja, se retrocede.!!!

Si ens haguessin dit als vells antifranquistes que hi havia possibilitats de trencar amb l'Espanya tradicional, és a dir, practicar una ruptura amb l'Estat, fugir de l'imperatiu monàrquic, iniciar un procés republicà on la dreta tingués una posició potencialment sub-

alterna, amb noves forces d'allò que es denominava l'esquerra transformadora en posicions d'avenç i tot plegat en un context econòmic de creixement, pocs hauríem estat els que no ens haguessim apuntat a l'entusiasme col·lectiu de fer realitat el somni.



Jesús Vila
periodista y escritor

Potser seguirà tot estant per fer: potser ja no tot serà possible

Els que anàvem descobrint que després de Franco hi hauria un rei borbònic, que els socialdemòcrates estaven cridats a organitzar un capitalisme d'Estat digerible per les forces reactives, on l'estructura parlamentària estava dissenyada perquè l'esquerra de ruptura sempre quedés en posicions minoritàries, amb un pacte social dirigit per l'establishment econòmic, la participació política constrenyida al procés electoral cada quatre anys i els valors democràtics reduïts a l'oportunisme polític i al frau, els que anàvem olorant el putrefacte aroma del neoliberalisme d'Estat, qué no hauríem de fer ara amb el disseny que ens anuncien per després de l'1 d'octubre?

Sense esperança

No hauria d'haver cap veterà de l'humil combat, cap somniador republicà, cap socialista transformador que no estès objectivament entusiasmat pel que es predica. Què passa, doncs, perquè alguns veiem l'oferta amb tanta recança? La resposta simplificada és que ens hem fet grans i les esperances són migrades. Però aquesta resposta afecta més als sentiments que no pas a la raó i encara hi ha que ens mirem el camí cap a la construcció d'un nou Estat en funció dels ingredients a l'abast. I si hem de confiar en el resultat de la recepta per la qualitat dels materials que se'ns presenten, el plat que ens volen cuinar no té bona pinta.

Primer de tot, m'agradria bandejar les reticències per evitar els prejudicis. A mi, per exemple, no em preocupa gens que el referèndum sigui il·legal. Ni veig cap obligació moral de reverenciar la legalitat del règim del 78, ni penso que les lleis que ens han fet responen absolutament a la societat on visc. Considero que ens van dissenyar un sistema que fa aquestes lleis i no altres, contra la voluntat de molts i contra els interessos de la majoria. I si això no és suficient per desobeir-les sistemàticament, tampoc no ho és per considerar-les inexpugnables.

Dret a decidir

Tampoc no sóc dels que defensen la unitat de l'Estat per cap raó històrica. Les realitats humanes són canviants i la història dels pobles n'és plena de canvis que ningú hagués dit possibles. I tampoc no crec que el règim del 78 s'hagi portat especialment bé amb la Catalunya que jo somniava, però és que posar la governabilitat del país en mans de la dreta hereva del franquisme o del pragmatisme socialdemocràta, presenta aquests resultats i no d'altres. I de tot això el poble de Catalunya també té una part de responsabilitat. Malgrat tot jo diria que els catalans tenim tot el dret a decidir com ens agradaria estructurar la nostra societat i com relacionar-nos amb la resta del món, siguin els veïns de més enllà dels Pirineus o de més enllà de l'Ebre. I si penso això —i això ho pensem molts—, per què tantes prevencions a l'hora de participar l'1 d'octubre?

Jo diria que alguns sentim desconfiança per la contundència amb que s'ha imposat el clima independentista. La mateixa desconfiança, per exemple, que alguns vam sentir davant l'onada olímpica del 92. Gent que mai havia manifestat cap sentiment esportiu ni cap entusiasme pels grans esdeveniments socials, de sobte es van convertir en els màxims defensors olímpics i es van apuntar a aplaudir tots els projectes i totes les autoritats del moment. De la mateixa manera, individus pels quals la política era una cosa aliena i avorrida, que mai han tingut cap interès especial per cultivar la llengua o la

cultura del país, de sobte s'han convertit en independentistes irredents que ens veuen als dubtosos com uns unionistes inacceptables.

Motius per desconfiar

La meua impressió és que la ciutadania s'ha dividit sempre entre col·laboradors entusiastes i objectors de consciència en sentit ampli i que avui els independentistes recents, no pas els de sempre, corresponen a la primera categoria. Una categoria entorn la qual alguns sentim una obscura aversió intel·lectual.

El segon aspecte: la plasmació d'objectius amb una aparença superior sempre desvirtua propòsits més aviat quotidians, de manera que la batalla per l'ideal d'independència política oculta sobre les grans paraules i les encara més immenses promeses futures, els conflictes de conjuntura immediata. Així, mentre ens engresquem amb el projecte autodeterminador ens oblidem del conflicte permanent de la lluita de classes i dels problemes recurrents de la ciutadania: l'evolutiva mala qualitat dels serveis, la progressiva indefensió dels assalariats, l'injust repartiment de la riquesa, la voracitat inacabable de la hisenda sobre les rendes del treball, etc. I, en el cas català, l'extracció sistemàtica de recursos que ha patit la societat catalana producte de la corrupció política.

El tercer aspecte que fa antipàtica la decisió final és la intensiva propaganda desenvolupada per demostrar que els catalans som un poble carregat de virtuts enfront d'un altre poble, el dels espanyols en general, immers en els pitjors vicis. Com si haver nascut Ebre enllà, al marge de la posició en l'escala social, marqués diferències irreductibles d'inferioritat. Explicar de manera tan aclaparadorament imbècil com som de magnífics els d'aquí per l'únic mèrit d'haver nascut aquí i com d'incultes, corruptes i malèvols són la resta, no fa més que provocar-nos a uns quants un sentiment de rebuig molt ben emparentat amb el fàstic. D'aquest cofoisme simpliste al supremacisme caucàsic, per exemple, només hi ha un pas. Un pas que el feixisme internacional aprofita en les pitjors conjuntures i que aquí ja va deixant veure el dit petit del peu a la menor oportunitat.

El quart aspecte que ho fa tot encara més perillós és el risc que correm, que el que avui només és un amistós desencontre entre familiars, amics i coneguts sobre el futur de Catalunya, es converteixi amb l'inefable impuls de l'agit-prop, en un trencament de la convivència que obri ferides on avui, com a màxim, només hi ha rössecs. He de confessar —i ja comencem a ser legió— que fa setmanes que jo personalment m'inhibeixo cada vegada que m'arriben les dotzenes d'arengues quotidianes de pressió constant sobre la cantinel·la independentista. Si no em refrenès —els que se senten forts i abassagadors fan més aviat el contrari— probablement algunes amistats ja haurien corregut un risc seriós de ser finides per sempre. No sabem que passarà el dia 2 d'octubre. És previsible que a llocs com la casa nostra més immediata, el Baix Llobregat, els resultats siguin poc aclaridors, si és que hi ha resultats i si és que aquest tipus de resultats poden donar claror. Sóc dels que pensa que, malgrat el que deia el poeta, tot seguirà estant per fer, però ja no tinc tan clar que tot sigui possible. Més dividits i més frustrats però menys forts i menys assenyats: aquesta és una possibilitat gens descartable, que ens deixarà, previsiblement, pitjor que estàvem. Tant de bó els deus m'enganyin...!!!



CARLES PUIGDEMONT I ARTUR MAS, A LA MISSA CELEBRADA EN RECORD A LES VÍCTIMES DELS ATEMPTATS DE BARCELONA I CAMBRILS | BCN CONTENT FACTORY

legió— que fa setmanes que jo personalment m'inhibeixo cada vegada que m'arriben les dotzenes d'arengues quotidianes de pressió constant sobre la cantinel·la independentista. Si no em refrenès —els que se senten forts i abassagadors fan més aviat el contrari— probablement algunes amistats ja haurien corregut un risc seriós de ser finides per sempre. No sabem que passarà el dia 2 d'octubre. És previsible que a llocs com la casa nostra més immediata, el Baix Llobregat, els resultats siguin poc aclaridors, si és que hi ha resultats i si és que aquest tipus de resultats poden donar claror. Sóc dels que pensa que, malgrat el que deia el poeta, tot seguirà estant per fer, però ja no tinc tan clar que tot sigui possible. Més dividits i més frustrats però menys forts i menys assenyats: aquesta és una possibilitat gens descartable, que ens deixarà, previsiblement, pitjor que estàvem. Tant de bó els deus m'enganyin...!!!

Tribuna



Joan Carles Valero
periodista y profesor

Al igual que en Europa, en la comarca falta una visión que entusiasme. Pero como en el Viejo Continente, el trabajo y el comercio anima y potencia la integración comarcal, que es metropolitana, porque los ciudadanos circulamos libremente por los municipios de nuestra conurbación para trabajar, estudiar y disfrutar de nuestro ocio,

tan libremente como nos permiten los todavía escasos transportes públicos y los constantes colapsos de tráfico. De ahí que haya que repensar tanto las instituciones europeas como las metropolitanas. Porque lo de arriba es igual a lo de abajo y sufre la misma crisis de legitimidad ciudadana.

La divergencia se soluciona con más cooperación metropolitana

Hemos superado la crisis económica, aunque la recuperación no alcanza a todos de la misma manera y no está consolidada. Pero la divergencia económica está subestimada, tanto en Europa como en nuestras poblaciones, donde las diferencias se amplían hasta convertirse en brechas. El combate de esta divergencia es, a mi juicio, el objetivo más importante de la cooperación supramunicipal en nuestro ámbito territorial, que es la comarca y el área metropolitana.

Analicemos la divergencia dentro de la comarca. De promedio, hemos salido de la crisis, pero ¿cómo? Veamos los resultados de un estudio de la consultora AIS Group que analiza el riesgo de pobreza. L'Hospitalet es el municipio catalán de más de 50.000 habitantes, junto a Santa Coloma de Gramanet, con un mayor índice de "pobreza anclada", el 21,5% de su población, lo que supone un 3,32% respecto a la tasa de pobreza en 2015. Según el mismo estudio, los municipios de nuestra comarca que registran ahora mayor tasa de pobreza anclada, además de L'Hospitalet, son: El Prat con 20,4%, Cornellà con 19,4%, Sant Boi con 18,8%, Castelldefels con un 17,9% y Viladecans con el 17,3%.

La tasa de población en riesgo de pobreza se calcula en base a los ingresos medios de los hogares declarados en la encuesta de condiciones de vida, de modo que si las rentas familiares en promedio caen, el umbral de pobreza será más bajo, y aislando otros posibles efectos, reflejaría que hay menos familias en situación de riesgo. La pobreza anclada, en cambio, observa las variaciones en la tasa de pobreza de la población dejando fijo el umbral de pobreza de un año determinado, en este caso en 2009, cuando los rigores de la crisis no eran todavía tan crudos, actualizándolo con la variación del IPC de los años del periodo que se quiere analizar.

En 2009, la renta media española fue de 30.045 euros por hogar, según el Instituto Nacional de Estadística, y la tasa de población en riesgo de pobreza era del 20,4%. Seis años después, los ingresos medios de las familias cayeron un 15,2% hasta los 26.092. El Prat es el municipio que registra una mayor diferencia (5,55%) entre la tasa de población en riesgo de pobreza en 2015 (14,9%) y la tasa de pobreza anclada al umbral de 2009 (20,4%).

Crisis de identidad

Al igual que Europa, la comarca y el área metropolitana han entrado en una crisis de identidad como consecuencia de la crisis económica, política, institucional y de legitimidad frente a los ciudadanos. Unas crisis en buena parte derivadas del debate soberanista. Al igual que Europa, el área metropolitana es un fenomenal socio, porque es el lugar de Cataluña donde las posibilidades de prosperidad son mayores.

Eso no tendríamos que olvidarlo. La gran recesión ha tenido un impacto brutal, tanto en el Viejo Continente como en nuestro territorio. Eso, asociado a la crisis institucional y política, cuyo reflejo es la aparición de los populismos y el retorno de los nacionalismos insolidarios, nos lleva al cuestionamiento de la legitimidad, que no es diferente del cuestionamiento que los movimientos populistas hacen frente a determinados parlamentos y ayuntamientos al afirmar que no les representan y se erigen en contrapoder. Necesitamos

renovar el relato. Tenemos que volver a hablar mucho de Europa y del área metropolitana de Barcelona, de cómo se define el futuro del urbanismo y de lo conseguido. Hablar claro, sin eufemismos, pero expresando ambiciones de que en ambas escalas queremos ser relevantes en el mundo.

El área metropolitana la integran municipios pequeños y los que todavía no saben que son pequeños en el ámbito global. Por eso es importante reforzar el proyecto político. Y para construir un relato de futuro es necesaria la unión política, fiscal y presupuestaria, también en el plano metropolitano.



OCHO MUNICIPIOS, SIETE DEL BAIX, CREARON EN JULIO LA PLATAFORMA 'MONTSERRATÍ ÉS COMARCA'

Eje Barcelona-Llobregat

Está claro que es la hora de Alemania (Barcelona), pero necesita a Francia (L'Hospitalet) y a los españoles (Baix Llobregat) y a los italianos (Vallès) y al resto del continente y de la metrópoli. El eje franco-alemán es importante, al igual que para nuestro territorio el eje barcelonés-hospitalense con la familia del Llobregat detrás, porque ambos ejes están basados en el equilibrio de las simetrías.

La convergencia de los ingresos per cápita y en general de la economía, es uno de los objetivos de la Unión Europea. Al igual que se plantea doblar el presupuesto europeo, que ahora es de un escaso 1% del PIB, el área metropolitana de Barcelona debería aumentar su presupuesto para generar más empleo, riqueza y bienestar.

Hace unos días, Emmanuel Macron propuso para Europa un parlamento de la eurozona, un presupuesto central y un superministro de economía y finanzas. Yo proclamo que el pleno del Área Metropolitana de Barcelona (AMB) sea un verdadero gobierno, que el presupuesto de este organismo se duplique y que su presidente/a ejerza de alcalde de los alcaldes de nuestra conurbación, con especial vigilancia al planteamiento urbanístico. Un presidente/a que no necesariamente sea el alcalde o alcaldesa de Barcelona. Y como en Europa, también necesitamos una responsabilidad central de la deuda de nuestros municipios.

No abogo por la pérdida de la autonomía municipal, sino por una unión fiscal descentralizada, en la que la responsabilidad del endeudamiento corresponda a los gobiernos municipales, pero con reglas y vigilancia metropolitana. Para nada defiendo mutualizar la deuda, porque eso es como si a un amigo que pasa dificultades le das tu tarjeta de crédito sin aplicarle ningún control. El lanzamiento de bonos metropolitanos y la rendición de cuentas municipales serían herramientas que solucionarían la financiación de los retos más importantes que nuestro territorio tiene, principalmente en materia de transportes y de vivienda de alquiler a precios accesibles.

Ese camino de solidaridad intermunicipal vale la pena recorrerlo. Con el relato bien construido, contribuiría, además, al fortalecimiento del sentimiento de pertenencia a un territorio más amplio que el del propio municipio, de forma que nos aproximáramos a la realidad vital de los ciudadanos que vivimos, trabajamos y nos relacionamos en el ámbito metropolitano. ///

Seguramente coincidiréis conmigo en que hay crisis en el mundo, en Europa, en España, en Catalunya y, para hacerlo todo un poco más dramático, también en la comarca. No es una novedad. Recuerdo desde los años 60 hasta ahora, que el mundo estaba a punto de estallar, Europa tenía proyectos, pero

la realidad era más bien turbulenta; ya no digamos como estaba este país y Catalunya, y también este territorio cercano. Claro que no todas las décadas fueron iguales. Las hubo muy malas y mejores, en todos los territorios, pero no en todos la realidad fue desconcertante a la vez.



Jesús Vila
periodista y escritor

Crisis sobre crisis

Ahora parece que sí. Parece que la crisis apunta alto en todas partes y por igual. En el mundo, porque se habla abiertamente de guerra. Hasta ahora se evitaba hablar de guerra. Se hacía, en todos los continentes y con la misma fiereza de siempre, pero se insistía en hablar de paz, de desarme y de diálogo. En USA, que hubo presidentes frívolos y criminales pero que parecían circunscribirse al interés de Occidente, ahora hay un mandatario que se cree el dueño del Universo y que coloca a América por delante —y por encima— de todo.

Avanza el fascismo en Europa

En Europa, que tenía el alma dividida por la guerra fría y que luchaba, gracias a la socialdemocracia, por hacer posible el desarrollo del capitalismo y el desarrollo del bienestar general, hay un convencimiento general de que no es posible la unidad de criterios —más allá de la libertad de capitales y de negocios— y de que es imposible del todo alcanzar mayores cotas de igualdad social. Como que Europa fue incapaz de aplicar su mala conciencia colonialista al desarrollo del tercer mundo, se ha convertido contradictoriamente, a la vez en el espacio del odio y en el lugar del refugio. Y eso ha desatado todas las fobias interiores poniéndole nuevo rostro a un fascismo que pensábamos periclitado. El avance de las camisas pardas y negras oscurece el panorama entero de aquella Europa de los sueños: Francia, Holanda. Dinamarca, Suecia, Grecia, Hungría, Polonia, Austria y ahora Alemania, donde la pesadilla nazi resucita en la conciencia de los que se creen mejores y de los que se ven sin futuro.

La peor crisis de Estado desde 1978

España. Este país pasa ahora por sus peores momentos desde que se aprobó la Constitución del 78. Franco dominó el Estado durante 39 años. Los mismos que van desde 1978 hasta ahora. Entonces se necesitaron casi tres años para llegar a un acuerdo de convivencia (1976-1978). Ahora se vuelve a abrir un interrogante sobre el futuro que va a necesitar de nuevos protagonistas y de nuevos consensos. Los que vivimos aquellos apasionantes años con el vigor de la juventud y con algunos sueños inalcanzables, somos conscientes de que los acuerdos dejan víctimas y frustraciones. Algunos todavía no hemos superado la desdicha de aquel consenso sin ruptura. Han sido 40 años como perdedores, a sumar a los 40 años de perdedores de nuestros padres. Y el presente, como entonces, no apunta nada bien. Los presentes que no apuntan bien alumbran futuros inciertos, pero sobre todo futuros irritantes.

El presente no apunta nada bien porque a la crisis española debemos añadir la crisis catalana. Crisis sobre crisis, porque la crisis española es una crisis larvada a base de años de alternancia sin horizontes —excepto para los pocos que se han beneficiado de las parcelas del poder—, de años de renunciadas, de años de desorganización económica, injusticias, desigualdades, privatizaciones, etc. que han hecho vieja la Constitución y han vuelto a hacer viejos los anhelos. Esto se escribe a pocas horas del uno de octubre. Hoy lo que se ve de las expectativas es que van a generar muchos rencores. Pase lo que pase. Y que, como es habitual, van a haber vencedores y derrotados y yo me temo que los derrotados van a ser los de siempre. Otra vez.

Más debate antes de dividir el Baix Llobregat

¿Y por qué hablo de crisis en la comarca? Porque en la vorágine de estos meses donde lo importante ha sido y sigue siendo la independencia de Catalunya, una noticia, que pasó prácticamente desapercibida como un aleteo en el corazón de un



huracán, punzó mi atormentado sentimiento de pertenencia al Baix Llobregat, para constatar que las ideas centrífugas no tienen límite a menos que haya quien defienda la racionalidad de la unión sobre la base de tres argumentos irrenunciables: la historia común, el desmentido de las diferencias y el beneficio de la fortaleza. Valga esto para un Baix Llobregat unido, para una Catalunya integrada en un Estado Ibérico que habría que construir, para una Europa de los individuos iguales y para un mundo en paz.

Actuar con debate previo

La historia común, la falsedad de las diferencias y el hecho que la unidad hace la fuerza debieran bastar para eliminar fronteras y, sobre todo, para no construir otras nuevas. Echo en falta en el mundo, un intelectual orgánico común con prestigio que nos hable de eso. Lo echo en falta en Europa, en España, en Catalunya y en la comarca.

Desde luego, los argumentos del Centre d'Estudis Comarcals del Baix Llobregat que hizo un tímido editorial sobre los deseos de los promotores del Montserratí —tan desapercibido como la noticia de su voluntad secesionista que leí en estas páginas— no garantizan ninguna reflexión. Y soy de los que piensan que, en cualquier gestión de los asuntos —y más si estos son públicos— actuar sin haber agotado el debate previo, siempre produce trastornos, víctimas y enfados. ///

Tribuna



Joan Carles Valero
periodista y profesor

La fractura de la convivencia política en Cataluña ya ha alcanzado a los gobiernos municipales que hasta ahora estaban sostenidos por alianzas en ocasiones contradictorias. A las situaciones de Sant Just Desvern, Castelldefels, Esplugues y Molins de Rei, se une la inestabilidad en Gavà provocada por un solo concejal de la antigua CiU.

El populismo secesionista compite con el populismo de izquierdas, que también quiere remunicipalizar servicios públicos como el abastecimiento del agua y los aparcamientos municipales. Urge que el Área Metropolitana de Barcelona se erija en un contrapoder que equilibre esas pugnas ideológicas en favor de los ciudadanos.

La tercera vía como alternativa a la autolesión local

La neurociencia ha identificado y explica cómo algunas personas inteligentes llegan a autolesionarse. Nick Clegg, que fue viceprimer ministro de Reino Unido, dijo en marzo en Barcelona que su país “se arrepentirá enormemente del Brexit”, porque a su juicio esa decisión colectiva es “uno de los actos de autolesión más extraordinarios tomados por un país democrático en la era moderna”. Lo mismo está ocurriendo en Cataluña. Se antoja que los “hooligans” del “procés” se comportan como esos adolescentes que se tatúan a cuchillo ballenas azules como primera prueba de un macabro juego en el que se infringen sufrimiento y que finaliza con el suicidio, igual que esas gigantes de los mares deciden por sí mismas acercarse a morir a las costas.

Detrás del malestar frente a la globalización y la crisis económica, no solo están los perdedores que reaccionan atraídos por el populismo de izquierdas. El independentismo ha sido la utopía disponible en Cataluña para canalizar la ansiedad de las clases medias o acomodadas que, aun manteniendo ingresos y empleo, por motivos de miedo o rechazo al cambio tecnológico u otras circunstancias, se han abonado al populismo estelado. La prueba de que el independentismo no es el reflejo de los perdedores de la crisis en Cataluña lo demuestra el comportamiento electoral del Baix Llobregat y L'Hospitalet, un territorio donde el impacto de la crisis económica ha sido brutal y, sin embargo, las fuerzas políticas separatistas han recibido un escaso respaldo.

Angustia laboral

Habrà que averiguar por qué en la sociedad catalana ha calado la demanda del populismo estelado, cuando se está comprobando que esa conducta es claramente autolesiva en términos de bienestar social, económico y de salud mental. Que llevemos 40 años de democracia en nuestro país responde en parte, porque los menores de 55 años desconocen la crudeza de la ausencia de libertad bajo la dictadura franquista. Los más vulnerables también sufren ahora una cierta confusión política y desesperanza en el futuro desarrollo social e individual. Una angustia derivada de la desigualdad que supone seguir siendo pobre aun trabajando, y también por el imparable avance técnico que robotizará las fábricas y situará a muchos al borde del abismo laboral.

En el ámbito local, formaciones como Podemos y sus franquicias de los Comunes, alimentan la propuesta de la remunicipalización de servicios como el abastecimiento del agua. En algunos sectores, esa propuesta se califica de espantajo económico basada en una mayor intervención de los poderes públicos en la vida de los ciudadanos. Un intervencionismo que engordaría la maquinaria burocrática y sus costes en



ALIANZA DE ALCALDES PARA ACTIVAR TODO EL POTENCIAL DE LA ECONOMÍA METROPOLITANA DESPUÉS DE LOS ÚLTIMOS MOVIMIENTOS DE EMPRESAS. EL XXI ES EL SIGLO DE LAS METRÓPOLIS FRENTE A LOS ESTADOS Y POR ESO HAY QUE FORTALECER NUESTRA REALIDAD METROPOLITANA PARA QUE ADQUIERA MÁS RELEVANCIA POLÍTICA FRENTE A LOS EXTREMOS

detrimento de inversiones, al margen del costo de las indemnizaciones que provocarían. A mi juicio, la remunicipalización requiere un debate, porque ahora simplemente se mezcla lo esencial con lo accesorio.

Encabezados por Ada Colau y seguidos en nuestra comarca por El Prat y Sant Feliu de Llobregat, entre otros, los remunicipalizadores postulan soluciones a mi juicio simplistas para problemas complejos, atrincherando sus posiciones, como ocurre en el debate político general. Demonizan a los gestores de esos servicios porque consideran que sus objetivos son perversos y malvados simplemente por ser empresas privadas, sin atender ni a la calidad ni a la eficiencia de los servicios que prestan. En su lugar, pretenden crear “ex novo” organismos o empresas públicas que presten el servicio maldecido, mediante la remunicipalización (cuando el servicio nunca ha dejado de ser municipal, aunque externalizado). En este proceso de sectarismo político y acumulación

de poder, se pondrían en riesgo derechos, empleos y la calidad de la prestación del propio servicio, lo que se traduce en un riesgo añadido de pérdida de la calidad de vida y del bienestar de los ciudadanos.

Del papel a la realidad

En esta tesitura cabe preguntarse cómo serán nuestras ciudades en el futuro si confrontamos las actuales alianzas de la colaboración público-privada frente a las ciudades de las barricadas; o las ciudades del conocimiento y la tecnología frente a las ciudades de la burocracia. Estas preguntas son pertinentes cuando resta año y medio de mandato municipal y precisamente justo ahora cuando se ponen las bases de actuaciones que están tardando tres años en salir del papel. Me refiero a la constitución de una empresa metropolitana para la promoción de viviendas accesibles en nuestro territorio, un objetivo que figuraba con letras de oro en el programa electoral de Ada Colau y que le sirvió para labrarse su carrera política como líder de la Plataforma de Afectados por la Hipoteca (PAH).

Ahora también quiere salir del papel la constitución de una agencia metropolitana de promoción económica que contrarreste la salida de empresas y la destrucción de puestos de trabajo. Siempre he creído en la liga de las ciudades frente a la de las naciones. Los 36 municipios que integran el área metropolitana barcelonesa aportan más del 52% del PIB de Cataluña y acumulan el 51% de la fuerza de trabajo catalana. Demasiado importante para dejarlo en manos alejadas de la comarca. Por eso defendiendo desde estas líneas que nuestra realidad metropolitana adquiera más relevancia política y se erija en tercera vía frente a los extremos. La vía más próxima a los ciudadanos. ///

Acaben de celebrar-se els quaranta anys del retorn del President Tarradellas i el seu municipi natal hi ha dedicat una setmana sencera d'activitats per recordar la figura del seu fill il·lustre.

Josep Tarradellas i Joan no només va néixer a Cervelló, en una casa de la carretera que con-

serva avui a la façana una placa commemorativa, sinó que és enterrat en el mateix panteó del petit cementiri del municipi on descansen les restes dels seus pares, de la seva filla Montserrat i de la seva vídua Antonia Macià que va morir tretze anys després.



Jesús Vila
periodista y escritor

El Tarradellas més proper

Tarradellas va arribar a Barcelona el 23 d'octubre de 1977 com a president de la Generalitat republicana, càrrec que va mantenir durant 28 anys, tots ells, menys els tres últims, a l'exili, primer en terres suïsses i després a Saint Martin Le Beau, al nord-oest de França tocant a Tours, on centenars de catalans el van anar a visitar, especialment durant els anys setanta. Aquell dia d'octubre del 77 s'havia restablert la única institució republicana que havia sobreviscut al franquisme i es va fer mantenint com a president a un Tarradellas murri i tossut que va saludar al país amb unes paraules molt escollides: "Ciutadans de Catalunya, ja sóc aquí".

Supervivent per convicció i sort

Elegant ciutadans de Catalunya per saludar la gent que omplia a vesar la plaça Sant Jaume, llençava un doble missatge: Catalunya era un país de ciutadans i no de súbdits i era un país exemple d'integració després dels enormes allaus immigratoris que havia patit des dels anys seixanta. L'important no era que fossin catalans de socarrel o nouvinguts, l'important és que se sentissin ciutadans d'un país que havia mantingut inalterable la seva principal institució malgrat la derrota i les extraordinàries crisis interiors. El "Ja sóc aquí" era, així, el crit que resumia la llarga espera de la institució, malgrat que algú pogués fer una lectura narcisista del vell polític.

Va ser un supervivent per convicció pròpia i un xic de sort. El govern de Vichy, a diferència del que va passar amb Companys, no va signar l'ordre de lliurament de Tarradellas a les autoritats franquistes i va poder escapar de la presó i potser de la mort. Després es va mantenir inalterable com a diputat del Parlament de Catalunya fins que Josep Irla, que havia estat el president del Parlament i que va succeir Companys, afusellat, com a president de la Generalitat, dimitís per malaltia l'any 1954. Enmig de mil batalles internes del catalanisme i d'una ERC dividida i sectària, Tarradellas, cada vegada amb més influència, acabaria proposant com a president de la Generalitat el music Pau Casals, però aquest no ho va acceptar i el càrrec finalment va recaure en ell.

Sisè sentit: olorar el perill

Havia fet política des de jove i en el convuls context republicà i ben aviat la guerra i l'exili li ensenyarien que, per sobreviure en aquest món dels poders i dels contrapoders, cal una passió extraordinària, una autoestima immensa, la paciència imprescindible i unes dosis de realisme considerable. I una important capacitat intuïtiva. Tothom que el va conèixer coincidia que tenia un sisè sentit per olorar el perill, l'astúcia que convenia en cada moment i l'ego necessari per fer-hi front. I l'experiència política, que el va portar, per exemple, a convèncer el president Suárez del que podia semblar impossible: el restabliment de la Generalitat republicana per incorporar Catalunya al projecte de la Transició. Al llarg de la seva vida es va crear enemics insalvables i fidelitats significatives. A un polític de raça segurament no li calen amics, en té prou amb bons col·laboradors. I ell els va tenir, diferents en cada



JOSEP TARRADELLAS VA NÉIXER A CERVELLÓ

moment, però prou útils.

Per això s'ha convertit en una figura històrica. Quan es preparaven les eleccions al primer Parlament de Catalunya de la democràcia, va saber marxar a temps i va rebre tots els honors i tots els reconeixements. Al 1980 el successor va ser Jordi Pujol, un personatge que a Tarradellas li creava una desconfiança que mai no li va amagar, perquè pensava que darrere d'aquella imatge de nacionalisme col·laboratiu s'amagava el germen del victimisme i de la intolerància.

Figura històrica

Tarradellas moriria el juny de 1988. Al mes de març d'aquell mateix any, el setmanari El Nou Llobregat que jo aleshores dirigia, encetava el seu primer número amb una entrevista al president Tarradellas que ja tenia setanta quatre anys i vivia com un jubilat qualsevol al seu pis de la Via Augusta de Barcelona. Aquell nou Llobregat era el successor d'un anterior Llobregat que havia impulsat el meu veí de pàgina Joan Carles Valero i que en el període en que jo el vaig dirigir, va ser clausurat per l'editor després de la meva dimissió i de tota la redacció per un conflicte de censura. Aquell nou Llobregat va durar pocs mesos però encara al juny vam tenir l'oportunitat de fer-nos ressò de la mort del cervellonenc il·lustre, tres mesos escassos després de concedir-nos una de les

darreres entrevistes de la seva vida.

Entre cometes, Tarradellas ens va dir coses que avui, en el context actual, prenen tot el sentit i que posen de manifest la seva sagacitat política, ja posada de manifest durant els seus anys d'exili i de la seva presidència executiva: "a la meua Catalunya li sobra victimisme i continua pecant de voler tenir sempre la raó" malgrat que li semblava "que li continua mancant una veritable autonomia".

En perill

En l'entrevista es diu que Tarradellas "no es partidari de la reforma de l'Estatut, una bandera que els seus successors d'ERC han estat els primers de fer flamejar" i que estava convençut que si prosperava la decisió de negociar la reforma "hi sortirem perdent" i advocava per aprofitar totes les possibilitats d'aquell estatut de 1979 "ja que aquest no ha estat prou espremut". Convençut que Catalunya és una nació, considerava però que "el que cal es donar un major suport al govern central i deixar de fer escapades en solitari, deixant de banda el progrés global d'Espanya".

L'entrevista és més llarga i hi tracta altres temes polítics i bastants més de personals. Barreja algunes boutades amb confessions íntimes de cert calat i avui té un notable interès històric. Quan ja era president de la Generalitat a l'exili, no va voler mai nomenar un govern perquè considerava amb tot l'encert que els governs han de tenir poder executiu. I si no el tenen, "fan el ridícul".

Avui, segurament, no estaria gaire content del que veuria, del que escoltaria i del que podria intuir. El que ell va sostenir amb la màxima dignitat durant 38 anys, avui corre el perill de fer llàstima. ///

Si A casa sou

MÉS DE 3,

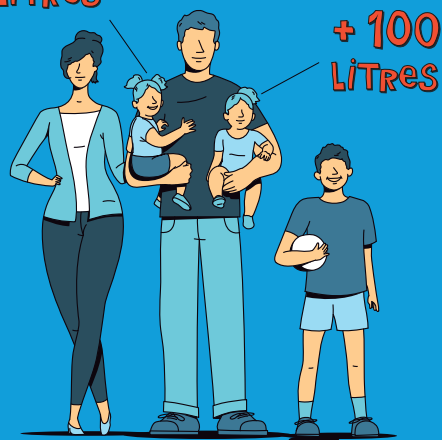
PER CADA

PERSONA ADDICIONAL

TENIU

BONIFICACIÓ.

+ 100
LITRES



+ 100
LITRES

100 litres més bonificats per persona addicional i dia.

Totes les llars de Barcelona i les ciutats de l'àrea metropolitana gaudeixen de 300 litres d'aigua al dia a un preu bonificat. Però, a més, si a casa sou més de 3, per cada persona addicional podeu sol·licitar 100 litres més al dia amb la mateixa bonificació.

Informa-te'n al 900 710 710, a les nostres oficines i a aiguesdebarcelona.cat



Aigües de
Barcelona

La gestió responsable